

Hôn Ước Lừa Gạt

Contents

Hôn Ước Lừa Gạt	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	27
7. Chương 7	31
8. Chương 8	36
9. Chương 9	40
10. Chương 10	46
11. Chương 11	50
12. Chương 12	54
13. Chương 13	58
14. Chương 14	67
15. Chương 15	71
16. Chương 16	75
17. Chương 17	81
18. Chương 18	84
19. Chương 19	91
20. Chương 20	96
21. Chương 21	100
22. Chương 22	104
23. Chương 23	108
24. Chương 24	114
25. Chương 25	118
26. Chương 26	122
27. Chương 27	127
28. Chương 28	131
29. Chương 29	146
30. Chương 30	151
31. Chương 31	157
32. Chương 32	161
33. Chương 33	167
34. Chương 34	171
35. Chương 35	179
36. Chương 36	184
37. Chương 37	189
38. Chương 38	194
39. Chương 39	198
40. Chương 40	204
41. Chương 41	209

42. Chương 42	215
43. Chương 43	223
44. Chương 44	228
45. Chương 45	233
46. Chương 46	238
47. Chương 47	243
48. Chương 48	251
49. Chương 49	257
50. Chương 50	261
51. Chương 51	266
52. Chương 52	271
53. Chương 53	278
54. Chương 54	283
55. Chương 55	288
56. Chương 56	293
57. Chương 57	301
58. Chương 58	307
59. Chương 59	312
60. Chương 60	318
61. Chương 61	324
62. Chương 62	329
63. Chương 63	337
64. Chương 64	342
65. Chương 65	346
66. Chương 66	353
67. Chương 67	359
68. Chương 68	363
69. Chương 69	369
70. Chương 70	375
71. Chương 71	382
72. Chương 72	388
73. Chương 73	393
74. Chương 74	398
75. Chương 75	404
76. Chương 76	413
77. Chương 77	419
78. Chương 78: (hoàn)	425

Hôn Ước Lừa Gạt

Giới thiệu

Edit: RuaTình trạng bản gốc: Hoàn (78 chương) Thể loại: Ngạo kiều công x vô tâm vô phế thụ, 1x1, HE, cưới trước yêu

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-uoc-lua-gat>

1. Chương 1

Giày cao gót giẫm lên thảm trải sàn phát ra tiếng trầm đục rất có tiết tấu.

Ngay lập tức, một cô gái trẻ trang điểm rất hợp thời xuất hiện, trên tay còn cầm một tập văn kiện, cất

giọng nhỏ nhẹ: “Thẩm Phóng. Cho hỏi ngài Thẩm có ở đây không?”

“Tôi đây.” Thẩm Phóng từ sofa đứng lên, đi lên vài bước.

Cô nàng HR bị nụ cười sáng lạn của thanh niên anh tuấn làm ngây ngẩn một chút, mắt tự nhiên gật đầu một cái, giọng điệu giải quyết công việc cũng dịu đi vài phần, “Xin mời đi theo tôi.”

“Được rồi, đi nào.” Thuận tay cầm cốc dùng một lần ném vào thùng rác cách đó không xa, Thẩm Phóng nhanh chóng bắt kịp cô.

Qua mấy hành lang quanh co đi thẳng đến thang máy, hai người cuối cùng cũng đến tầng cao nhất hết sức yên tĩnh.

Cô nàng HR dừng bước, “Tôi chỉ có thể dẫn ngài đến đây thôi. Mời ngài đi về phía trước, là phòng họp thứ ba từ cửa lớn vào.”

“Cảm ơn cô nhé.” Thẩm Phóng một lần nữa cười tươi với cô.

Thông báo tuyển dụng lần này cũng thật sự thần bí, chưa nói tới giám đốc tự mình phỏng vấn mà bộ phận nhân sự bọn họ cũng chẳng rõ tuyển chức vị gì. Nhưng mà mặc kệ nói thế nào, vị nhận lời mời trước mắt này thực sự rất đẹp trai, cực kì tiểu thệ tươi. Cô nàng HR trưng ra gương mặt an tĩnh nhưng nội tâm đang điên cuồng gào thét, nhin không được nói vài câu, “Tiết tổng của chúng tôi mặc dù không dễ ở chung nhưng vẫn là người tốt, anh không cần quá lo lắng đâu, cứ cố gắng biểu hiện. Tôi hy vọng anh sẽ trở thành đồng nghiệp của tôi.”

“Cảm ơn, tôi cũng hy vọng như vậy.” Thẩm Phóng vẫn mỉm cười, nhưng bàn tay lặng lẽ nắm chặt lại.

Tiết tổng. Ra đây là boss cuối.

Thật ra Thẩm Phóng đã công tác ở công ty hiện tại hơn một năm, nhưng vì trước đó được giảng viên giới thiệu nên phỏng vấn cùng kiểm tra cũng chỉ là hình thức mà thôi. Do đó, mặc dù chỉ là công việc partime nhưng đây mới là lần đầu tiên anh đi phỏng vấn.

Anh đã vượt qua hai vòng thi viết cùng vấn đáp, đây là vòng thứ ba. Nói là hồi hộp cũng được, nhưng nhiều hơn lại là cảm giác mới mẻ cùng với quyết tâm trước tình thế bất buộc này.

Anh trai gặp tai nạn xe cộ nên hôn mê bất tỉnh, ra vào ICU mấy lần, mà mẹ bởi chuyện này mà tinh thần chấn động cũng phải nhập viện. Lái xe gây chuyện xong liền chạy trốn, tất cả chi phí đều do Thẩm Phóng một mình gánh chịu, anh hiện tại cần tiền, cần rất rất nhiều tiền.

Ngay đúng lúc này, đồng nghiệp bên đưa ra một biện pháp giúp người gặp nạn, tuy rằng nghe cực kỳ quái

dị - kết hôn cùng đại tiểu thư Tiết gia, nhưng thù lao hào phóng cùng thời gian tự do cũng khiến anh tự động gạt bỏ hết mọi vấn đề kì quái.

Thẩm Phóng duy trì nụ cười tiến lên phía trước, đầu óc bắt đầu xoay chuyển. Ban đầu anh nghĩ rằng bản chất công việc chỉ đơn giản như “Thuê bạn trai đối phó việc cha mẹ bắt ép kết hôn”, nhưng trải qua mấy vòng phỏng vấn rườm rà lại trực tiếp phủ định quan điểm này. Nếu chỉ đối phó với cha mẹ thì chắc hẳn phải hiểu rằng việc này càng ít người biết càng tốt, hiển nhiên không giống việc trải qua một vòng vấn đáp cùng một vòng thi viết đầy nghiêm túc ở công ty, còn có đối đầu trực diện với ánh mắt soi mói của người phỏng vấn nữa. Nói cách khác, việc kết hôn giả này sợ là chỉ dùng để lừa gạt người ngoài.

Theo như tin tức từ đồng nghiệp, người tìm người giả kết hôn với đại tiểu thư chắc chắn là người Tiết gia, mà theo như cô nàng HR vừa nói thì người trong phòng họp kia cũng là họ Tiết. Tuy rằng không xác định được hai người này có quan hệ gì nhưng anh có thể khẳng định rằng họ là người thân, hơn nữa quan hệ còn tương đối gần.

Mà từ khi này phân tích ra, rất có thể khả năng là

- - Cha cô ta.

Nhưng mà dù sao cũng chỉ là kết hôn giả, Thẩm Phóng cũng không quá để ý.

Anh còn đang chìm trong suy nghĩ, thế mà đã tới cửa phòng họp số ba.

Hi vọng vị bên trong kia có thể có ấn tượng tốt với bản thân mà chấp thuận mình, Thẩm Phóng chấp hai tay tạo thành hình chữ thập đứng trước cửa phòng lạy vài cái.

Mà Tiết tổng vừa vặn nhìn thấy việc này qua cửa kính trong một chiều: “...”

Thẩm Phóng lễ phép gõ cửa, nhẹ nhàng bước vào căn phòng họp không lớn này.

Ngồi tại đầu bàn hội nghị là một người đàn ông nhìn qua chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Ngoại hình anh ta hết sức đẹp trai, vẻ mặt lãnh đạm mà tao nhã, khí chất có chút ý tứ dừng lại gần, toàn thân một vẻ nam nhân tinh anh cấm dục, thế mà lại là người phỏng vấn vòng này.

Thẩm Phóng cảm thấy thật bất ngờ.

Anh nghĩ “Tiết tổng” của cô nàng HR hẳn phải là một ông già, không thì chí ít cũng phải là một người đàn ông trung niên, là ông nội, cha hoặc chú bác gì gì đó của đại tiểu thư Tiết gia. Chẳng thể nào đoán được người đó lại trẻ như vậy, chưa kể nhìn qua cũng thấy quen quen.

Tuy nhiên nghĩ đến cái tật mù mặt của mình, Thẩm Phóng chỉ sống sót một chút rồi lập tức phục hồi tinh

thần, cúi đầu, “Xin chào, tôi tới tham gia phỏng vấn.”

Người ngồi sau bàn gật đầu, mặt không thay đổi nói ra một từ, “Ngồi.”

Thẩm Phóng nhìn thấy gần cửa có một ghế bèn ngồi xuống, lại nghe anh ta nói, “Tự giới thiệu.”

Thật là lạnh lùng mà. “Không hợp ở chung” quả nhiên không phải chỉ là lời đồn tùy tiện.

Thẩm Phóng vẫn mỉm cười, “Tôi là Thẩm Phóng, mặc dù không bị gò bó nhưng bản thân tôi thật ra vẫn rất truyền thống, năm nay hai mươi lăm tuổi, là nghiên cứu sinh tốt nghiệp đại học XX, hiện đang làm việc ở Viện XX từ chín đến mười bảy giờ, cuối tuần nghỉ hai ngày, thời gian rảnh đều có thể dành cho công việc này...”

Lúc giới thiệu Thẩm Phóng vẫn nhìn thẳng vào anh ta, càng nhìn càng thấy thấy quen. Chắc chắn đây không phải cảm giác, nhất là cái thần thái lạnh lùng kiêu ngạo kia, nhất định anh từng quen biết người ta.

Mãi đến khi anh vô tình nhìn lướt qua bảng tên trên bàn, trong đầu đột nhiên lóe lên một chút, người này, đúng là anh từng gặp qua.

- Tiết Diễm, trước đó không lâu còn lên trang bìa của một tạp chí tài chính kinh tế, là một doanh nhân trẻ xuất sắc được cho là người kế nghiệp của Tiết gia. Lúc đấy anh còn nói đùa với vài nữ đồng nghiệp rằng cái bản mặt lạnh lẽo này sao có thể tên là lửa (*) được chứ, anh ta nên tên là băng mới phải, thế là bị nữ đồng nghiệp vừa nhận Tiết Diễm làm chồng đuổi theo đánh cho một trận.

Như vậy thì phán đoán của mình quả nhiên là chính xác, anh ta cùng đại tiểu thư Tiết gia có quan hệ rất gần.

Thẩm Phóng nhận mặt không tốt, nhưng ghi nhớ vẫn tự cũng không tệ lắm, nếu như anh nhớ không nhầm thì trong tạp chí cũng từng nhắc tới Tiết Diễm có một em gái ruột, là cháu gái duy nhất trong thế hệ này của Tiết gia.

... Thì ra là anh vợ.

Trong lúc Thẩm Phóng tự giới thiệu, Tiết Diễm chỉ im lặng nghe mà chẳng nói lời nào. Đến khi anh giới thiệu xong, anh ta vẫn không mở miệng, chậm rãi rút một bản tài liệu trong tập văn kiện ra xem.

Thẩm Phóng liếc nhìn, thì ra là bài thi vòng đầu tiên của mình.

“Thật ra trước đây tôi từng nhìn thấy ngài.” Vì đối phương mãi chẳng nói lời nào, Thẩm Phóng quyết định chủ động tìm đề tài làm quen.

Anh ta hơi ngẩng đầu, hàng mi dày rậm như cánh bướm rung động, “... Từng gặp qua?”

“Phải.” Thẩm Phóng gật đầu, cười nói, “Tôi đã xem phỏng vấn của ngài ở trên tạp chí tài chính kinh tế. Rất xuất sắc đó.”

Nghe thấy thế, trên mặt Tiết Diễm lại chẳng có chút biểu tình là vừa được khen ngợi, anh ta lại hạ ánh mắt, môi mím lại thành một đường thẳng.

Có vẻ như là mất hứng.

Thẩm Phóng cũng chẳng hiểu tại sao, nhanh chóng chấp tay thành hình chữ thập cười lấy lòng, “Rất xin lỗi, tôi sẽ không làm phiền nữa, anh cứ tiếp tục xem.”

Phải qua vài phút sau, Tiết Diễm mới lên tiếng lại, ánh mắt vẫn dừng trên bài viết, “Việc phân chia kĩ thuật số dựa vào việc thu thập và xử lý thông tin của mọi người do ảnh hưởng từ việc thông tin hóa và mạng Internet...”

Thẩm Phóng nhớ rõ đây là một câu hỏi trắc nghiệm cần suy luận, chờ anh ta đọc xong bèn trả lời rất tự tin, “Câu này chọn B.”

Tiết Diễm nhìn anh một cái, “Đặt $f(x)$ liên tục trên $[a, b]$, hàm tăng đơn điệu, hãy chứng minh...”

Câu này cũng không làm khó được Thẩm Phóng. Anh lấy cây bút cùng giấy từ trong túi bên người, nhanh chóng viết ra cách chứng minh, sau đó đưa cho Tiết Diễm.

Lần này Tiết Diễm lại không xem, đặt sang một bên, lật sang mặt bên của tập tài liệu, “Hương vị ưa thích?”

Mặc dù chẳng hiểu sao đối phương lại hỏi những câu mà anh đã trả lời trong bài viết, nhưng Thẩm Phóng vẫn mỉm cười trả lời, “Ăn mặn và cay.”

“Khẩu vị quá nặng.”

“Tôi có thể sửa!” Thẩm Phóng vội nói, “Tùy theo ý ngài.”

“So với đậu hũ mặn thì còn thích... đậu hũ ngọt hơn?”

“Đậu hũ ngọt là cái quái gì vậy? Sao tôi có thể thích được?”

Tiết Diễm chỉ chỉ bài viết, “Trên này ghi như thế.”

Này emn cực kỳ xấu hổ.

Không phải Thẩm Phóng không trung thực, anh thật sự cảm thấy đậu hũ ngọt là cái món dở hơi thật. Nhưng mà vì các câu hỏi trên bài viết quá nhiều...

Anh cũng không hiểu, chẳng qua chỉ là kết hôn giả mà thôi, hỏi qua mấy thứ linh tinh như khẩu vị, sở thích để kiểm tra cũng ổn thôi, nhưng mà việc này có liên quan gì đến toán cao cấp chứ? Liên quan gì đến cả chủ nghĩa Mác?

Cân nhắc vài giây, Thẩm Phóng quyết định ngoan ngoãn khai thật, “Thời gian không đủ, thật ra mặt sau bài viết là tôi điền bừa.”

Tiết Diễm: “...”

Tiết Diễm đặt bài thi lên trên bàn hội nghị, đẩy về phía trước, lạnh lùng, “Trả lời lại lần nữa.”

“Được rồi.” Thẩm Phóng nhanh chóng nhận lấy. Không ổn rồi, người phỏng vấn dường như không có tí vui vẻ nào, làm sao bây giờ!

Thẩm Phóng chú ý thời gian trả lời bài viết, mà Tiết Diễm cũng chẳng làm gì khác, giống như giám thị nghiêm khắc chẳng nói một lời đang theo dõi anh.

Nửa giờ sau, Thẩm Phóng dừng bút, vì muốn cứu vớt ấn tượng mà mình đã phá hỏng còn chủ động lên tiếng, “Lần này tôi cam đoan mọi thứ đều trả lời chính xác, xin mời ngài tiếp tục.”

Tiết Diễm lãnh đạm nhìn anh một cái, phớt lờ bài viết, đặt câu hỏi mới, “Ưu điểm của anh?”

Mặc dù trước đó không có kinh nghiệm phỏng vấn nhưng Thẩm Phóng cũng đã tham khảo không ít người, theo như anh hiểu, có vẻ đã đến lúc mặt dày rồi.

Hơn nữa vì biểu hiện trước đó của mình không tốt lắm, Tiết-đại gia-Diễm có vẻ rất không hài lòng với anh, có lẽ đây cũng là cơ hội duy nhất để anh nghịch chuyển tình thế.

Vì thế anh bèn thả lỏng thân thể một chút, mỉm cười, “Trong thời gian học tập, tôi nhiều lần được đánh giá là sinh viên năm tốt, vượt qua kì thi tiếng Anh 4-6, tiếng Nhật N1, đại diện trường học tham gia cuộc thi ACM...”

Tiết Diễm ngắt lời anh, không chút khách khí nói, “Tất cả giấy chứng nhận đều đính kèm trong hồ sơ của

anh. Nếu anh chỉ giới thiệu một cách máy móc như vậy thì không cần nói nữa.”

Xem ra đường này không thông rồi.

Thẩm Phóng trầm xuống, thay đổi vấn đề, “Tính cách tôi sáng sủa hào sảng, biết nấu cơm, biết sửa máy tính, lại còn đai đen Taekwondo... Tôi không những đóng đạt vai một người chồng tiêu chuẩn mà còn có thể kiêm luôn vai đầu bếp, vệ sĩ. Như vậy chẳng phải rất hiếm có sao?”

Khoe khoang đến thế kia mà mặt mũi cũng không đỏ.

Nhưng Tiết Diễm hiển nhiên không dễ chơi thế, lạnh lùng hỏi lại, “Tiết gia sẽ thiếu đầu bếp cùng vệ sĩ?”

Thẩm Phóng nhìn Tiết tổng lãnh diễm cao quý, tự mình đánh giá thái độ, coi bộ vô duyên trở thành con rể Tiết gia, thế là cười rộ lên, “Được rồi được rồi. Thế này nhé, về ngoài đẹp trai, diện nước đầy đủ, eo thon chân dài, JJ xịn xò, da dẻ đẹp đẽ, khí chất cũng rất tốt. Cho dù là bình hoa thì cũng là hàng thượng phẩm, này có tính là ưu thế không?”

Lời này nói ra mười phần ngả ngớn, Thẩm Phóng đoán chắc mình sẽ chọc giận cái vị cao lãnh như hoa trước mặt này.

Nhưng mà Tiết tổng vốn lạnh lẽo lại khựng lại, trừng mắt nhìn anh, nửa ngày mới nói, “... Nông cạn.”

Thẩm Phóng: “Tôi cũng chẳng biết mình còn ưu điểm gì nữa.”

Tiết Diễm nhẹ nhàng ho một tiếng, thu tài liệu rải rác trên bàn cho vào tập tư liệu: “Được rồi, phỏng vấn kết thúc. Anh hãy trở về chờ thông báo.”

- _____

(*)Tên anh Diễm ( ) gồm 3 chữ hỏa ( )ghép lại =)))

2. Chương 2

Mặc dù anh ta nói là “Trở về đợi liên lạc”, nhưng Thẩm Phóng cảm thấy được duyên số mình với Tiết gia đã tận, đến chín phần là hết rồi.

Nhưng mà anh cũng chỉ tiếc nuối một lúc, trở về nhà liền lập tức lên mạng tiếp tục tìm kiếm các thông báo tuyển dụng.

Lúc trước anh bán căn nhà cha để lại nên còn một ít cổ phiếu cùng tiền tiết kiệm, nhưng mẹ và anh trai còn không biết phải nằm viện bao lâu, cũng không thể nói chính xác được bệnh trạng có chuyển biến xấu hay không. Tiền lương so với tốc độ tiêu tiền như nước chảy ở bệnh viện còn chẳng so bì nổi, cứ như này mãi nhất định tiền vào còn chẳng bằng tiền ra, anh phải mau chóng tìm ra con đường lâu dài.

Ngày anh còn nhỏ, mẹ có mở một trung tâm đào tạo nghệ thuật, dạy đủ mọi thứ linh tinh, yoga, bơi lội, piano, Taekwondo, còn có cả ngoại khóa từ các trường tiểu học, trung học. Thẩm Phóng mỗi ngày hầu như đều ở đó, cái gì cũng lân la theo học, vì vậy kỹ năng cũng được thấp sáng rất tốt.

Do đó, đối với anh thì tìm một công việc partime cũng không phải việc khó khăn. Nhưng tìm được một công việc nhiều tiền mà thời gian linh động, phù hợp với công tác chính thức của anh mà còn có thể chăm sóc người bệnh thì không đơn giản như vậy.

Vì vậy, sau một đêm không có thu hoạch, lại còn nhận được điện thoại thông báo vào ngay sáng sớm hôm sau, không thể nói là bất ngờ được, Thẩm Phóng phải nói là thụ sủng nhược kinh.

Tiết Diễm đích thân gọi điện tới, thanh âm cũng rất điềm tĩnh, hết sức máy móc, đem một tin tức không thể nào tốt hơn đến cho Thẩm Phóng, “Anh được chấp nhận. Nếu hôm nay thuận tiện thì chiều nay một giờ rưỡi anh đem chứng minh thư cùng hộ khẩu để qua tổng bộ làm thủ tục.” Anh ta dừng lại một chút, bổ sung thêm câu, “Ăn mặc trang trọng một chút. Địa chỉ tôi sẽ nhắn anh sau.”

“Được, tôi sẽ đến liền.” Chỉ ngần ngừ vài giây, Thẩm Phóng lập tức trả lời.

Đối phương ngắt điện thoại, nhanh chóng gửi cho anh một bản đồ định vị, không phải công ty lần trước phỏng vấn mà là một nơi khác.

Thẩm Phóng nhắn lại một lời “Cảm ơn”, nở một nụ cười thoải mái.

Lúc này anh mới cảm thấy, cô nàng HR kia nói Tiết tổng “vẫn là người tốt” có lẽ không sai.

Vòng phỏng vấn cuối cùng mình nói như thế với anh ta, thế mà anh ta vẫn chấp thuận mình, thực sự là một người-rất-tốt.

Thẩm Phóng tranh thủ thời gian làm việc hôm nay tra xét thời gian đi đường, nhân tiện còn xin nghỉ buổi chiều.

Đến chiều, trước hết anh đi đến địa điểm đã hẹn, còn đang đứng dưới lầu loay hoay tìm cửa vào liền thấy một chiếc SUV màu đen dừng lại bên người.

Cửa xe mở ra, Tiết Diễm ngồi ở ghế lái mặt mũi vô cảm, “Lên xe.”

Thẩm Phóng ngẩn người, còn chưa rõ ràng lắm, “Không phải anh nói tới nơi này làm thủ tục hả?”

“Đến nơi khác.” Tiết Diễm lãnh đạm thúc giục, “Lên đi.”

“Được rồi.”

Thẩm Phóng thấy anh ta hình như không được kiên nhẫn lắm, nhanh chóng lên xe ngồi xuống, vừa mới thắt dây an toàn, xe liền chậm rãi rời khỏi trụ sở công ty Tiết gia, hòa vào dòng xe cộ hối hả.

Thẳng đến khi hai người đến một tòa nhà đã xuống cấp, nhìn trên tường đỏ có dòng chữ, “Bộ phận đăng ký kết hôn quận XX”, Thẩm Phóng mới đột nhiên ngộ ra, tại sao Tiết Diễm lại nói mang giấy tờ làm thủ tục.

Bảo sao anh phải mang theo bản sao hộ khẩu.

Mặc dù rất bất ngờ nhưng Thẩm Phóng nghĩ một chút liền hiểu ra. Nếu Tiết gia muốn tìm người kết hôn giả thì cũng cần làm vài cái gì đó để chứng minh cuộc hôn nhân này có tồn tại, mà giấy chứng nhận kết hôn là bằng chứng xác thực lớn nhất.

Thế là anh nhìn quanh quất một lúc, cười hỏi Tiết Diễm, “Vậy thì người đâu?”

“Người nào?”

“Thì là em gái anh đó.”

Tiết Diễm rõ ràng có chút ngạc nhiên, “Anh tìm em tôi làm gì?”

Kết quả là Thẩm Phóng còn khiếp hãi hơn anh ta, “Không phải tìm người kết hôn sao?”

Tiết Diễm nhanh chóng hiểu ra hiểu nhầm ở đâu, lạnh lùng nói, “Em gái tôi mới mười ba tuổi. Anh muốn phạm tội hả?”

Thẩm Phóng cả người sững sờ, “Khoan, đợi một chút,... Thế người tôi phải kết hôn là ai?”

“Đương nhiên là tôi.”

!!!

“Nhưng mà anh là đàn ông mà?” Thẩm Phóng buột miệng.

Tiết Diễm tỉnh rụi liếc anh, “Hôn nhân đồng giới đã hợp pháp nhiều năm rồi.”

“Ừm, nhưng mà...” Nhưng mà tôi đến bây giờ cũng không có ý định kết hôn với đàn ông!

Thẩm Phóng, mặc dù không phải lolicon nhưng chắc chắn vẫn biết mình là người dị tính, lâm vào tình trạng mờ mịt, khó khăn giấy dựa, “Tôi... Anh, anh để tôi suy nghĩ một lúc đã.”

Rõ ràng trong ấn tượng của anh, người muốn tìm người kết hôn là đại tiểu thư Tiết gia, thế nào lại biến thành Tiết tổng này vậy? Vấn đề rốt cuộc là ở đâu?

Thẩm Phóng trầm tư, cố gắng tìm ra khởi nguồn của hiểu lầm.

Chuyện cũng xảy ra chưa lâu, vừa mới thứ hai tuần trước. Thẩm Phóng tới sớm, ngồi trước máy tính vừa ăn sáng vừa lướt mạng.

Một cậu đồng nghiệp, đồng thời là bạn học ngày trước của anh, tình cờ đi ngang qua thấy màn hình máy tính bèn thuận miệng hỏi, “Còn chưa tìm được việc partime à?”

Thẩm Phóng lắc đầu, “Chưa, nếu không phải thời gian không phù hợp thì là địa điểm không phù hợp.”

Đồng nghiệp bên cạnh Thẩm Phóng là một cô gái tên gọi Tiểu Ngư cũng đang lướt weibo, nghe thấy bọn họ nói chuyện bèn chen vào, “Bạn trai ảo có được không? Gần đây việc này rất hot nha, lúc nào cũng có thể làm. Tôi vừa thấy tin này xong.”

Đồng nghiệp nam nói, “Việc này không kiếm ra tiền.”

“Cũng phải.” Tiểu Ngư không nghĩ ra được ý kiến gì hay ho bèn nói giỡn, “Bằng không thì bán mình đi! Nhan sắc của Phóng Phóng thế này cũng phải ở dạng hoa khôi à nha.”

Đồng nghiệp nam: “Gì vậy. Phóng Phóng của chúng ta là người mà đến cả nữ tổng tài bá đạo tới cũng khước từ mà.”

Thẩm Phóng: “Ha ha ha.”

Bá đạo nữ tổng tài cái beep. Thời Thẩm Phóng còn học đại học có cùng vài người bạn tới một công ty thực tập, kết quả thân cao 1m85 như anh lại bị sắp nữ cao chưa tới 1m6 cực kỳ khí phách ấn vào tường đôi bao dưỡng.

Đương nhiên Thẩm Phóng từ chối luôn, nhưng chẳng thể nào ngăn cản được chuyện này bị bạn học trước mặt cười đùa nhiều năm như vậy.

Thẩm Phóng, “Rõ ràng anh đây so trí tuệ trên quý như thế, thế mà các người đều chỉ trầm mê thân thể này, thật là một lũ nông cạn!”

Mọi người cười xong đều quay lại công việc, nhưng sau đó, có một tiền bối mà Thẩm Phóng kính trọng bình thường ít nói đột nhiên đi tới chạm vào anh, thấp giọng nói, “Đi theo tôi ra ngoài.”

Vị tiền bối kia dẫn Thẩm Phóng đến cuối hàng hiên ít người, “Bạn đang tìm việc partime đúng không? Tôi đây có một việc, không biết bạn có làm hay không. Bạn biết Tiết gia chứ? Đứa nhỏ nhà bọn họ muốn tìm một người để kết hôn giả, đề nghị cao giá lắm...”

Thẩm Phóng đã nhớ lại mọi việc: “...”

Ô kê, đúng là tự mình đi đến kết luận sai lầm. Tiền bối từ đầu đến đuôi vẫn không nhắc đến đứa nhỏ Tiết gia này là nam hay nữ, tất cả là do mình tự nhận đối phương là một cô gái.

Được rồi, tuy rằng đã tìm ra được nguyên nhân hiểu lầm, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại nó vẫn chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Tiết Diễm bình tĩnh mở miệng, “Kết hôn hay không? Dù sao cũng chỉ là giả, là nam hay nữ có gì khác nhau. Hay là anh cảm thấy tôi sẽ làm gì anh?”

Ngữ điệu anh ta hết sức tùy tiện, lại đem theo loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống giống như việc đăng ký kết hôn cũng chỉ đơn giản như đặt bút ký một hợp đồng bình thường, mà Thẩm Phóng cũng chỉ là một kẻ vừa đúng lúc anh ta đang cần để nguy trang.

Mặc kệ thật giả, cái thái độ bình thản ung dung lại có phần khinh thường kia ảnh hưởng rất nhiều đến Thẩm Phóng.

Thẩm Phóng nghĩ một lúc, “... Được. Tôi kết hôn!”

Vì thế hai người đẩy cánh cửa của phòng đăng ký, chụp ảnh, nhanh chóng điền vào đơn đăng ký, rất nhanh đã hoàn thành xong xuôi tất cả thủ tục.

Thẩm Phóng cầm giấy đăng ký kết hôn lật qua lật lại, dường như rất xúc động, “Tiết tổng...”

Tiết-bá đạo tổng tài-Diễm: “Gọi tên tôi.”

Thẩm Phóng, “Tôi chỉ muốn hỏi, tên của anh ấy... đọc như thế nào? Tận ba chữ hỏa.”

Tiết Diễm: “... Anh thất học hả?”

Thẩm Phóng: “Không, tôi còn có hai bằng đại học cơ mà.”

Tiết Diễm: “...” Bình tĩnh, bình tĩnh, không thể ngay ngày đầu tiên kết hôn đã xảy ra bạo lực gia đình.

Tiết Diễm hít sâu một hơi: “... ạn, thanh bốn.” (*)

- _____

Theo như QT thì Diễm (ạn4) nên chắc ý anh Diễm là thế =)))

3. Chương 3

“Ồ.” Thẩm Phóng trừng về mặt “Thì ra là thế”, nhiệt tình hét lên, “Tiết Diễm!”

Tiết Diễm: “Ừm.”

Thẩm Phóng: “Tiết Diễm.”

“Ừm?”

“Tiết Diễm, Tiết Diễm, Tiết Diễm Diễm.”

“... Gì đấy?”

“Thuận miệng gọi thôi.” Thẩm Phóng cười tủm tỉm. Thật ra đây là một thói quen nhỏ của anh, đối với người mới quen phải gọi tên vài lần. Bởi vì mặt đã mù tịt, đến tên còn chẳng nhớ nổi, nhớ gặp lại người ta thì xấu hổ lắm. Anh còn nói thêm, “Chẳng phải anh nói là tôi gọi tên anh sao?”

Tiết Diễm: “... Đủ rồi.”

Thẩm Phóng cầm giấy đăng ký kết hôn cảm thấy sẽ không có việc gì bèn đi ra ngoài, thế là bị Tiết Diễm kéo lại.

“Gì vậy?” Anh quay đầu, “Còn có việc gì hả?”

Mặt Tiết Diễm vẫn đơ như thế, “Chụp ảnh.”

“Hả? Không phải đã chụp từ đầu rồi sao?”

Tiết Diễm không nói lời nào mà quay đầu đi, tầm mắt dừng lại ở chỗ chụp ảnh chung vài giây. Thắm Phóng nhìn theo bèn hiểu, “À, tôi hiểu rồi, ra kia chụp đi.”

Phòng đăng ký hôn nhân mặc dù bên ngoài cổ lỗ lắm rồi, thế mà bên trong lại hết sức lộng lẫy. Cửa treo rèm hoa đỏ, tơ nhung treo trên tường đầy tỉ mỉ, và cả bàn đặt giấy chứng nhận được trang trí bởi những đóa bách hợp cùng hoa hồng tươi tắn. Có lẽ vì thế mà không ít người vừa nhận giấy chứng nhận liền chụp ảnh kỉ niệm ở nơi đây.

Tiết Diễm đưa di động của mình cho một nhân viên công tác, nhờ cô giúp đỡ một chút.

Cô gái trẻ kia rõ ràng là rất có kinh nghiệm, thuần thục hướng dẫn hai người chọn góc độ cùng điều chỉnh biểu cảm, tách tách vài cái lại cẩn thận xem lại, cảm thấy vừa lòng mới đưa điện thoại trả cho Tiết Diễm, “Được rồi đó, anh xem thử xem.”

Tiết Diễm nhận lấy di động cúi đầu nhìn, hơi cúi đầu với cô một chút, “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.” Cô gái vẫn cười đầy ngọt ngào, mà miệng cũng ngọt như mật, “Chúc mừng hai người tân hôn. Chúc vĩnh viễn kết đồng tâm, trăm năm hòa hợp.”

Sau khi nhân viên công tác rời khỏi, Thắm Phóng đoán lúc này hẳn sẽ không còn việc gì, bèn hỏi anh ta một câu, “Mọi chuyện đều ổn rồi phải không? Tôi trở về được chưa?”

Tiết Diễm còn đang xem di động, một lúc sau mới ngược lên liếc anh một cái, lạnh lùng nói, “Anh có một chút tự giác nào trong công việc không?”

Thắm Phóng bị anh ta hỏi đến ngơ ngác, “... Tôi làm sao vậy?”

Tiết Diễm hơi hơi nâng tay, đưa màn hình cho anh nhìn qua, trên đó là vòng tròn bạn bè đầy quen thuộc, “Tôi gửi ảnh cho anh qua phần bạn bè.”

Thắm Phóng: “... Ồ.” Rồi, phối hợp diễn ân ái có thể coi là một phần của công việc.

Thắm Phóng mở hộp thư, chấp nhận lời mời kết bạn của Tiết Diễm, tiếp theo liền nhận được tám ảnh chụp kia.

Anh mở vòng bạn bè, ngay trang đầu chính là tin của Tiết Diễm vừa đăng, không kèm theo lời nào mà chỉ có ảnh chụp. Đó là ảnh hai người đứng ở trên đài, một người cầm giấy chứng nhận kết hôn, mà trên ảnh chụp Tiết Diễm biểu cảm cao lãnh, vừa lạnh lùng lại còn đẹp trai, mà anh thì ngược lại, nở nụ cười toe toét, so với đám hoa thì cũng không kém cạnh là mấy...

Thẩm Phóng nhìn một lúc, lại nhìn thêm một lúc nữa, nhìn không được nhẫn nại: “Tôi có thể đổi ảnh khác được không? Ảnh này nhìn tôi xấu quá đi...”

Tiết Diễm nhận được tin, cúi đầu xem di động, hừ một tiếng không rõ cảm xúc.

Đợi thêm vài phút sau, Thẩm Phóng refresh tin nhắn, phát hiện ra tấm ảnh vẫn ở đó. Anh nhìn Tiết Diễm, thấy đối phương vẫn đang nhìn chăm chăm di động, không có khả năng không nhìn thấy tin nhắn của mình.

Nhất định là cố ý khiến mình trở nên thật xấu để tôn vẻ đẹp trai của anh ta rồi, quả nhiên là đồ tâm cơ boy! Thẩm Phóng trong lòng tức giận, nhanh chóng mở Meitu, lấy hình hai người vừa chụp chung tô lại cho mình đẹp trai hơn rồi gửi lên.

Tiết Diễm vừa refresh tin nhắn: “...”

Thẩm Phóng hết sức đắc ý, lại còn có phần khiêu khích cười với anh ta, “Tôi gửi rồi đấy, còn có việc gì nữa không? Quay về được chưa?”

Tiết Diễm chẳng buồn so đo với anh, cất điện thoại đi, thản nhiên lên tiếng, “Đi thôi.”

Hai người lên xe, trở về tòa nhà Tiết thị.

Đại khái là vì đã xé rách mặt nạ ôn nhu dịu dàng mà lộ ra bản chất thật, Thẩm Phóng ở cùng với Tiết Diễm cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Tiết Diễm lái xe, Thẩm Phóng an phận ở ghế phó lái nói với hắn, “Tiết Diễm, anh hoàn hảo như vậy chắc hẳn có rất nhiều người theo đuổi nhỉ?”

Tiết Diễm: “Cũng tạm tạm.”

“Vậy sao anh còn cần tìm người kết hôn giả?”

“Anh không cần biết.”

“Ồ.” Thẩm Phóng ngoan ngoãn gật đầu, “Thâm-cung-bí-sự, tôi hiểu, tôi hiểu.”

Tiết Diễm có thể không trả lời câu hỏi của anh, nhưng không thể ngăn cản được Thẩm Phóng miên man suy đoán.

Nếu là con gái, có thể giống như suy đoán trước đây của anh, đó là ăn cơm trước kẻng song lại không muốn

đứa trẻ trở thành đứa con hoang vân vân abcxyz, nhưng mà đây lại là một tên đàn ông, tại sao lại vội vã tìm người kết hôn giả, thậm chí còn không ngại người đồng giới, rốt cuộc là tại sao nhỉ?

Chẳng lẽ là... Thân thể có gì đó khó nói? Chẳng hạn như là súng không lên nòng hoặc là không có đạn nhỉ?

Càng nghĩ càng thấy có lý, Thẩm Tiểu Phóng thiện lương trong lòng tràn đầy tình cảm thương xót, trong nháy mắt phát ra ánh sáng thánh mẫu.

Anh cực kỳ dịu dàng mở miệng, “Tiết Diễm Diễm.”

Tiết Diễm: “Ừm?”

“Tôi có một người bạn làm ở nam khoa bệnh viện XX. Kỹ thuật anh ta tốt lắm, còn quen biết rất nhiều chuyên gia... Anh có muốn gặp anh ta một lần không?”

Đèn đỏ bật sáng, Tiết Diễm dừng xe, quay đầu nhìn anh: “Sao vậy? Muốn tôi quen biết bạn anh sao?”

“Ừm đúng vậy.” Thẩm Phóng nói, “Anh ta rất giỏi nhé, có thể nhờ anh ta kiểm tra giúp anh, vân vân...”

Tiết Diễm lúc này mới phản ứng được anh đang nói đến vấn đề gì, sắc mặt nhất thời tối sầm: “Tôi không có bệnh.”

“Anh không cần phải ngại.” Thẩm Phóng nghi ngờ có khi nào mình lại kích thích anh ta rồi không, “Tôi sẽ không nói cho anh ta đâu.”

“Nếu anh lo lắng, quay về tôi sẽ cho anh xem báo cáo kiểm tra sức khỏe.”

Lạnh lùng bỏ lại những lời này, Tiết Diễm quay đầu khởi động xe.

“Tôi không phải có ý đó.” Thẩm Phóng thấy thái độ anh ta, lập tức nhận ra mình vừa đoán sai, vội vàng xin lỗi, “Rất xin lỗi.”

Tiết Diễm phớt lờ anh. Thẩm Phóng nói tiếp, “Anh đừng tức giận. Tôi đang nói đùa thôi.”

Tiết Diễm vẫn tiếp tục bơ lác Thẩm Phóng.

Thẩm Phóng không ngừng biểu đạt sự hối lỗi cùng áy náy của mình, Tiết Diễm chỉ đơn giản cầm điện thoại, mở phần note gõ vài chữ: Đừng nói chuyện với lái xe.

Thẩm Phóng: “Ha ha ha ha.”

Mặt Tiết Diễm đen thui.

Tiết Diễm rất không vui, cảm thấy trong ba ngày tới mình không muốn phản ứng lại với Thẩm Phóng.

Nhưng mà Thẩm Phóng là ai? Cho dù chỉ có mình anh ta cũng có thể tạo ra một bầu không khí gà bay chó sủa.

Trước khi đến đích, Tiết Diễm không thể ngăn cản mình dây dưa với anh ta, mở miệng nói một câu. Sau đó có một... hừm... có hai, rồi bắt đầu hỏi gì đáp nấy.

Quay trở lại tòa nhà Tiết gia, Tiết Diễm dẫn theo Thẩm Phóng vào phòng giám đốc, lấy từ ngăn kéo ra một cái thẻ: “Tiền lương của anh đây. Mật mã là XX1224.”

Thẩm Phóng suy ngẫm về mấy con số lại phát hiện ra một châu lục mới: “Này, mật mã là sinh nhật anh phải không?”

“... Phải.”

Thẩm Phóng bèn vui vẻ, “Không ngờ anh còn nhỏ tuổi hơn tôi, Tiết Tiểu Diễm.”

Thật ra hai người sinh cùng năm, chỉ là Thẩm Phóng sinh nhật vào tháng mười một mà thôi.

Tiết Diễm dường như lại không vui: “Chỉ kém có một tháng thôi, sao có thể tính nhỏ hơn được.”

Thẩm Phóng: “Mấy cái xét tuổi như này, kém một giờ cũng tính là nhỏ.”

Tiết Diễm nghẹn lời: “Nhưng tôi cao hơn anh.”

“Không thể nào.” Thẩm Phóng sững sốt, vốn anh đã cao 1m85, anh ta còn cao hơn cả mình nữa?

Tiết Diễm rất tự tin, “Không tin thì anh coi lại ảnh vừa chụp đi.”

Thẩm Phóng lấy điện thoại di động ra ngắm soi, phát hiện đúng là Tiết Diễm cao hơn mình một chút, chỉ một chút thôi, đoán chừng tầm hai ba phân.

Thẩm Phóng không phục: “Không phải là anh độn giày đấy chứ?”

Tiết Diễm: “Hừ.”

Thẩm Phóng xem lại ảnh chụp, không tình nguyện thừa nhận, “Cũng không khác nhiều lắm, chỉ tính cao bằng nhau thôi.”

Tiết Diễm: “Mấy cái so chiều cao này, kém một phân cũng tính là thấp.”

Thẩm Phóng: “...”

Muốn trả thù thì có cần xấu tính đến thế không, Tiết, tiểu, đệ!

4. Chương 4

Tiết Diễm cố ý dẫn anh đến phòng giám đốc, hiển nhiên không có khả năng chỉ đến nói chuyện phiếm.

Đã từng bị phê bình không có tính tự giác trong công việc, lúc này Thẩm Phóng lại nhiệt tình dò hỏi, “Hiện giờ tôi bắt đầu công việc hả?”

“Không.” Tiết Diễm ngồi vào ghế da, từ trong ngăn kéo lấy ra một tập tài liệu, đẩy lên phía trước, “Ký hợp đồng trước.”

“Ồ.” Thì ra còn có cả hợp đồng. Thẩm Phóng tự giác kéo ghế bên cạnh anh ngồi xuống, cầm tập tài liệu lên bắt đầu đọc.

- _____

Bên A (chủ hợp đồng): Tiết Diễm

Bên B (người thực hiện): Thẩm Phóng

Căn cứ theo Luật Lao động của quốc gia và các quy định pháp luật khác, hai bên đều tự nguyện ký kết hợp đồng này, tuân thủ theo từng điều khoản được liệt kê trong hợp đồng.

Một, thời hạn hợp đồng:

Điều 1: Đây là hợp đồng lao động có thời hạn.

Hợp đồng có hiệu lực từ ngày 15 tháng 3 năm 20XX, chấm dứt vào ngày 15 tháng 3 năm 20XY, thời hạn một năm, trong đó gồm một tháng thử việc.

Hai, nội dung công việc:

Điều 2: Bên B đồng ý đảm nhận vị trí bạn đời của bên A theo nhu cầu công việc. Bên A có thể điều chỉnh nhiệm vụ cùng vị trí công tác theo nhu cầu của bên B.

Điều 3: Bên B hoàn thành đúng hạn công việc quy định và đáp ứng các tiêu chuẩn chất lượng theo yêu cầu của bên A. Đồng thời thực hiện những nghĩa vụ sau:

1. Bảo đảm bí mật, không tiết lộ tính xác thực của cuộc hôn nhân với bất kỳ ai.
2. Giữ gìn danh dự và uy tín của bên A, trong lúc cuộc hôn nhân này tồn tại không được có người bên ngoài (bao gồm cả thể xác và tinh thần, đối tượng bao gồm cả nam lẫn nữ).
3. Phối hợp với bên A để duy trì thân mật khi cần thiết. Như một sự đền bù, bên B có thể sử dụng hợp lý các nguồn lực của bên A và chấp nhận những quyền lợi từ những dịp này.

Ba, bảo hộ lao động và điều kiện làm việc:

Điều 4: Bên A sẽ sắp xếp để bên B thuận lợi tiến hành công tác. Trong trường hợp cần đảm bảo hoàn thành các công việc của bên A, bên B phải sắp xếp lại công việc để xin phép nghỉ ngơi.

...

Mười ba, quyền giải thích hợp đồng thuộc về bên A.

- _____

Đây thực sự là một bản hợp đồng không quy phạm, đủ mọi loại điều khoản ngang ngược. Chẳng hạn bên A có thể hủy hợp đồng tùy ý còn bên B thì không, mà bên B sẽ phải bồi thường nghiêm trọng nếu chấm dứt hợp đồng. Mà con số cuối cùng kia lại khiến người ta vô lực phản kháng.

Nếu Thẩm Phóng có thêm chút kinh nghiệm trong việc nhảy việc hoặc nghiên cứu một cách cẩn thận sẽ dễ dàng phát hiện ra mấy điểm bất hợp lý này.

Nhưng anh chỉ xem xét qua loa một chút liền vung bút, xoẹt xoẹt kí tên mình lên, cười nói, “Được rồi.”

Tiết Diễm nhận hai bản hợp đồng, một bản đưa cho Thẩm Phóng, còn bản còn lại được đặt trong ngăn kéo.

“Tiếp theo chúng ta cần nói một chút về thời gian bắt đầu công việc của anh.” Tiết Diễm khởi động máy tính xách tay trên bàn, mở ra một tab excel.

Thẩm Phóng bật người ngồi nghiêm chỉnh, trưng ra bộ dáng làm việc nghiêm túc, “Được rồi, sếp Tiết.”

“Đầu tiên, chuyển đến nhà tôi càng sớm càng tốt.”

Thẩm Phóng: “Hả?”

Tiết Diễm không giải thích mà thu nhỏ màn hình excel, mở bản đồ ra lấy bút chỉ vào một góc trên màn hình, “Ở địa chỉ này.”

“Đợi một chút tôi qua xem.” Thẩm Phóng ngồi xa nên nhìn không rõ lắm, kéo ghế dựa đến bên người Tiết Diễm.

Chấm nhỏ màu đỏ trên màn hình ở một khu vực xa lạ, Thẩm Phóng thu nhỏ rồi lại tiếp tục thu nhỏ mới nhìn thấy đơn vị công tác hiện tại của mình: “Chỗ này hình như cũng ~~~ quá xa thì phải? Từ đây tới chỗ làm của tôi cũng phải mất hai tiếng.”

Tiết Diễm trưng ra vẻ mặt “Anh thật phiền toái”, hủy bỏ chấm đỏ kia lại chỉ vào hai điểm màu lục, “Còn hai nơi này thì sao?”

Thẩm Phóng so sánh một lúc, chỉ vào một điểm gần chỗ làm việc hơn, “Chọn nơi này đi.”

Vì vậy, trong vô thức, câu hỏi về việc tại sao anh phải chuyển qua nhà Tiết Diễm lại đổi thành di chuyển như thế nào.

“Địa chỉ tôi sẽ gửi sau.” Tiết Diễm quay sang nhìn anh, “Đặt thời gian đi, tôi gửi người đến giúp anh dọn đồ.”

“Không cần phiền toái như vậy.” Thẩm Phóng khoát tay, ý bảo không cần khách khí, “Tôi mang ít đồ lắm, tự mình dọn cũng được.”

Tiết Diễm đột nhiên mỉm cười, lấy ra một chùm chìa khóa, ngữ điệu lạnh như băng, “Trước buổi tối ngày mai, xuất hiện ở nhà mới.”

Thẩm Phóng ngồi thẳng, quay sang nhìn Tiết Diễm không dời mắt. Mãi một hồi lâu anh mới mở miệng, “Tiết Diễm.”

Tiết Diễm không nhìn anh, “Chuyện gì?”

Ồ, vẫn còn phản ứng lại, xem ra vấn đề cũng không nghiêm trọng lắm.

“Không có gì.” Thẩm Phóng cười rộ, “Thuận miệng gọi thôi.”

Trong vài giây, anh cảm thấy lúc Tiết Diễm đưa chìa khóa cho mình rất tức giận. Nhưng mà suy nghĩ cẩn thận lại cảm thấy rất vô lý.

Theo lý thuyết, nếu Tiết Diễm thuê anh ở chung trong vòng một năm chứng tỏ trong lòng anh ta cũng không chán ghét mình. Mà chính bản thân cũng chẳng làm sai điều gì, anh ta có lý do gì mà tức giận chứ?

Còn về phản ứng kia, nói không chừng anh ta có tật “Rối loạn biểu đạt cảm xúc” ấy chứ.

... Dù sao cũng không phải nỗi mình đội!

- Vì thế, trong ngày kết hôn đầu tiên, Thẩm Phóng liền sinh ra tự động miễn dịch với debuff “Tiết Diễm tức giận.”

“Hừ.” Tiết Diễm hừ một tiếng, không định tiếp tục đề tài này với anh ta nữa, chuyển màn hình về tab excel, tiếp tục nói, “Thứ hai, cuối tuần cùng tôi trở về Tiết gia gặp cha mẹ.”

Thẩm Phóng gật gật đầu, không có ý kiến gì, “Được.”

Khi nói chuyện anh luôn bị màu sắc xanh đỏ sắc sỡ của nền hấp dẫn, nhướn người nhìn qua.

Tiết Diễm xoay màn hình máy tính xách tay về phía anh.

“Điều thứ ba, hôn lễ sẽ tổ chức vào tháng tư.” Tiết Diễm lạnh lùng nói, “Công tác chuẩn bị sẽ do tôi lo. Anh sẽ đưa danh sách khách mời cho tôi sau.”

“À. Thẩm Phóng nghĩ ngợi, ”Tôi mời chính mình.”

Tiết Diễm: “Anh cảm thấy tôi không nhìn thấy người hả?”

“Ha ha ha ha.” Không biết tại sao Thẩm Phóng lại cảm thấy câu này cực kỳ hài hước, cười mất nửa ngày, “Không phải. Mẹ tôi cùng anh tôi đều ở bệnh viện cả rồi. Anh biết đấy.”

“... Anh không có bạn bè hả?”

“Bạn bè thì nhiều, nhưng nhiều người ở xa lắm. Tôi không thể bên nặng bên nhẹ thế được.”

Tiết Diễm lạnh mặt trừng anh, “Không được, nhất định phải mời. Đừng làm cho tôi mất mặt.”

Hừ, cái gì mà bên nặng bên nhẹ chứ, trăm phần trăm là một cái cố. Nguyên nhân thực sự có lẽ là không muốn hẳn nhìn thấy bạn bè của anh.

“Không sao đâu.” Thẩm Phóng ban đầu chỉ nghĩ dù sao cũng chỉ là kết hôn giả, cũng không quan trọng việc mọi người có tới hay không, nếu đến thì còn lãng phí một bao lì xì.

Nhưng mà nếu Tiết Diễm muốn vậy thì anh cũng không quá bận tâm.

Nhận được đáp án tích cực, Tiết Diễm lúc này mới tiếp tục kéo thanh tiến trình xuống một chút, “Thứ tư, tuần trăng mật sẽ bắt đầu vào đầu tháng tư, kéo dài nửa tháng.”

“Từ từ, chờ một chút.” Nghe đến đây, Thẩm Phóng bèn phản đối, “Thời gian nghỉ kết hôn chỉ có ba ngày. Từ tháng ba đến giữa tháng tư bọn tôi có một hạng mục quan trọng, xin nghỉ chắc chắn sẽ không được chấp nhận.”

Tiết Diễm nhìn anh, xác nhận không phải nói dối bèn dùng con chuột chỉ vào một hàng, “Đây là phương án dự phòng.”

Thẩm Phóng nhìn theo Tiết Diễm đổi màu nền một hàng từ màu đỏ thành màu vàng, lại sắp xếp lại bảng theo thứ tự màu sắc, cuối cùng cũng không nén nổi tò mò, “Tiết Diễm, anh có mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế không?”

Tiết Diễm: “... Anh cút đi.”

Thẩm Phóng: “Hê hê hê hê.”

.....

Mặc dù từ đầu đến cuối thái độ của Tiết Diễm cũng không dễ chịu gì, công việc của Thẩm Phóng cũng phải lên đến mấy chục tab, nhưng phân tích lời nói thì nội dung công việc cũng không quá khắc nghiệt, cơ bản đều nằm trong phạm vi tiếp nhận của Thẩm Phóng. Hơn nữa, điều quan trọng nhất, tiền lương thật sự rất hạnh phúc mà.

Tuy nhiên, mặc dù như vậy, chờ Thẩm Phóng nghe xong mấy chục hạng mục công việc thì phổ cũng đã lên

đèn sáng rực.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Thẩm Phóng vô thức nhìn đồng hồ treo tường, nhất thời giật mình.

Anh không kịp đưa ra lời giải thích vội vàng tạm biệt tổng tài mới, chạy nhanh khỏi phòng giám đốc, bỏ luôn câu “Gọi lái xe cho anh.” của Tiết Diễm ở phía sau.

5. Chương 5

Thời gian thăm viện của bệnh viện XX chỉ tới tám giờ rưỡi tối.

Thẩm Phóng chạy như điên, đến mức tài xế lái xe taxi cũng bị cuốn theo anh mà phóng như chớp, cuối cùng cũng chạy đến phòng bệnh lúc tầm tám giờ.

Một người phụ nữ trung niên nhìn qua chỉ hơn bốn mươi tuổi đang ngồi trên ghế cạnh giường đọc báo, nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại, nở một nụ cười dịu dàng, “Phóng Phóng đến rồi.”

“Xin lỗi, em bận công việc nên đến muộn.” Thẩm Phóng một tay chống vào cửa thở hổn hển, một bên thở dốc một bên cười với người đó: “Chị đi ăn cơm đi, nơi này có em là được rồi.”

Người phụ nữ nhẹ nhàng gõ đầu anh, “Không phải em cũng chưa ăn cơm à? Để chị mang một phần lên đây nhé?”

“Không cần đâu, em về nhà ăn khuya là được. Cảm ơn chị.” Có lẽ đã qua giờ cơm bình thường nên Thẩm Phóng không có cảm giác đói bụng.

Người kia vẫy tay với anh, đem theo túi nhỏ rời khỏi. Thẩm Phóng ngồi lên ghế, ánh mắt chuyển hướng đến bệnh nhân trên giường.

Lặng yên nằm giữa đệm chăn trắng toát là một chàng trai tuổi còn trẻ.

Gương mặt anh ta có tới bảy phần tương tự Thẩm Phóng, chính là gương mặt cũng đẹp trai cùng dáng người cao ráo, còn có cả phần trầm ổn cùng quyết đoán mà Thẩm Phóng không có. Nhưng mà giờ này anh chỉ có thể nhắm mắt nằm bất động trên giường, sắc mặt tái nhợt, vô tri vô giác.

Đó là người anh trai mà Thẩm Phóng ngưỡng mộ, Thẩm Tiềm.

Một tháng rưỡi trước, Thẩm Tiềm lái xe đưa mẹ lên núi vân cảnh, trên đường núi quanh co va chạm chính diện với một chiếc xe khác.

Không ai nói rõ được tình hình lúc đó rốt cuộc là như thế nào, nơi đó không có camera, người đi lại cũng thừa thốt, mà lái xe gây chuyện thì lại chạy trốn rồi. Thẩm Tiềm bị chấn động não, hôn mê bất tỉnh tới tận lúc này. Mà mẹ của họ tuy rằng không hiểu sao chỉ chịu một ít ngoại thương không nghiêm trọng, thế nhưng khi tỉnh lại, tinh thần gặp kích thích mà xảy ra vấn đề, dẫn đến tâm thần không ổn định.

Những ngày đầu sau vụ tai nạn, Thẩm Tiềm vẫn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, đến người nhà cũng không được phép vào thăm hỏi. Mãi đến nửa tháng gần đây anh mới được chuyển vào phòng bệnh bình thường.

Nhưng mà, mặc dù đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng Thẩm Tiềm vẫn trong tình trạng hôn mê, hay nói cách khác, anh đã trở thành một người sống thực vật.

Cũng may hiện tại bệnh tình của anh về cơ bản cũng đã ổn định, không cần hộ lý đặc biệt chăm sóc hai tư giờ, cũng cho phép người nhà và bạn bè đến thăm bệnh. Bình thường Thẩm Phóng đều phải đi làm nên nhờ một hộ lý chăm sóc cho anh, cũng chính là người phụ nữ trung niên kia. Bạn bè Thẩm Tiềm cũng thường xuyên tới thăm, thỉnh thoảng họ cũng sẽ thay thế cho hộ lý kia, để người đó về nhà ăn uống nghỉ ngơi.

Thẩm Phóng ngồi trên ghế thở hổn hển một lúc, bình ổn lại nhịp tim liền đứng dậy xoa bóp cho anh trai - trước đó vài ngày anh đã nhờ hộ lý dạy vài cách xoa bóp, còn được khen rất có năng khiếu.

“Anh, nói cho anh một chuyện.” Thẩm Phóng một bên ấn, một bên nói chuyện với anh trai, “Hôm nay em kiếm được rất nhiều tiền! Anh không đoán được đâu... Ha ha, đương nhiên là partime rồi. Cũng chẳng phải chuyện gì xấu đâu, thế mà em gia nhập đội ngũ lương bảy chữ số rồi đó, em giỏi không? Việc partime mà lương còn cao hơn việc chính thức nữa, ha ha.”

“Anh à, em sắp kết hôn rồi. Là một người đàn ông, chắc anh cũng không nghĩ đến nhỉ? Anh ta cũng rất đẹp trai, chỉ là tính tình hơi nhỏ mọn một chút, ha ha ha. Anh tỉnh dậy đi, anh không sợ rằng sẽ không tham dự được đám cưới của em trai anh sao?”

“Đúng rồi, anh, sáng nay em nhìn thấy một con mèo lông vàng trên đường, không những dễ thương mà còn rất thông minh nữa. Anh có muốn nuôi một con không? Nuôi một con đi, đặt trong cửa hàng của anh, nhất định sẽ rất thu hút khách đó.”

“....”

Ngày hôm sau anh vẫn phải đi làm.

Nhưng mà vì Tiết đại gia nói trước buổi tối đã phải dọn qua, Thẩm Phóng vẫn quay về thu dọn một ít đồ vật, đến khi tan làm bèn ôm thùng đi tìm tới địa điểm kia.

Cũng may nơi kia cũng không xa lắm, hơn nữa còn là khu biệt thự có tiếng, vị trí cũng rất dễ tìm, Thẩm Phóng dẫn mặt mở bản đồ trên điện thoại di động cùng hỏi thăm dọc đường, rất nhanh đã tìm thấy.

Những người trong nhà nghe thấy tiếng động bèn ra nghênh đón anh, xếp thành hai hàng bên đường.

Thẩm Phóng shock luôn.

Ban đầu anh còn nghĩ rằng nhà ở tạm thời như thế này sẽ rất vắng vẻ, không ngờ ở ngôi nhà này của Tiết Diễm lại có nhiều người như vậy, tuy rằng không có người thân của anh ta nhưng lại có rất nhiều người hầu. Nhất là bọn họ còn mặc loại quần áo giống nhau, trừ việc có thể phân rõ nam nữ già trẻ ra thì tất cả đều cao xấp xỉ nhau, trong mắt Thẩm Phóng thì như từng đôi từng đôi song sinh.

Khiếp quá, chẳng lẽ Tiết Diễm thích đội quân đất nung lắm à?

Anh cũng không thích đám tượng của Tiết Diễm đứng dưới lầu, cảm anh hơi nhếch một chút liền thấy một đám người đứng ở cửa lớn.

Một ông lão luôn cười mỉm đang chậm rãi đi đến, tự xưng là quản gia, giới thiệu từng người trong đám tượng đất với anh.

Thẩm Phóng thấy rất là buồn, nơi này chỉ có mình Tiết Diễm, à không, giờ có thêm cả anh nữa, hiện tại chỉ có hai người ở đây thôi thì cần gì nhiều người hầu như vậy? Còn có cả quản gia nữa?

Mấy người thành phố khó hiểu quá đi!

Quản gia tháo vát dường như nhìn ra ngờ vực của anh, ông mỉm cười, “Tiết tổng lo lắng Diễm Diễm ở một mình, những người này đều đến chăm sóc cậu ấy.”

Ồ, ra là giám thị. Thẩm Phóng tự động lý giải như vậy, mấy cái ân oán nhà giàu thật phức tạp mà.

Tuy rằng không thể nhanh chóng nhận rõ ai với ai nhưng Thẩm Phóng lại rất biết cách đối nhân xử thế, cũng dễ dàng kết bè bạn. Huống chi anh còn có ý lôi kéo làm quen với “gián điệp” của vị giám thị này, nói mấy câu đã cùng mọi người vui vẻ trò chuyện. Mà Tiết Diễm vốn xa lánh đám đông, nay lại biến thành người bị xua đuổi.

Đội quản gia giới thiệu xong những người này xong, tất cả bọn họ đều tản đi hoàn thành công việc được phân phó, Thẩm Phóng chủ động đến bên người Tiết Diễm, kéo anh ta vào phòng.

Tiết Diễm: “...?”

Thẩm Phóng trầm giọng, ghé sát bên tai anh ta, “Tôi có việc muốn hỏi anh.”

Mà quản gia vẫn chưa rời đi nở một nụ cười đầy ý vị, như muốn nói rằng, “Quả nhiên là người trẻ tuổi, mới

vài giờ đã không nhận được rồi.”

“Hôm qua anh đã khái quát công việc của tôi rồi, chính là sắm vai bạn đời của anh đúng không.” Thẩm Phóng kéo Tiết Diễm vào phòng, thì thầm, “Nhưng nói rõ một chút, lúc nào thì tôi không cần diễn nữa?”

Tiết Diễm liếc anh một cái, bình thản, “Trừ trường hợp này.”

“Ý anh là sao?” Thẩm Phóng nhìn xung quanh, “À tôi hiểu rồi, trừ lúc chúng ta ở cùng nhau đúng không?”

“Phải.” Tiết Diễm mặt vẫn cứng đờ, “Thấy thế nào? Khó khăn quá làm không được?”

“Không phải, tôi chỉ hỏi một chút.” Bấy chữ số cơ mà, khó đến mấy cũng phải vượt qua.

Tiết Diễm hiếm khi nói được câu, “Cũng chỉ giống bạn đời ở chung bình thường thôi... Chưa ăn thịt lợn cũng sẽ gặp qua lợn chạy thôi.(*)”

Thẩm Phóng: “Tôi đã ăn thịt lợn rồi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Tiết Diễm ngồi ở phòng khách mở TV ra xem tin tức. Người hầu rửa sạch hoa quả, pha một ấm trà rồi rời đi, chỉ còn lại ông quản gia vẫn cười mỉm, ngồi ở trên ghế lật giở báo.

Xem ra quản gia đúng là đại tổng quản rồi.

Thẩm Phóng ngồi bên cạnh Tiết Diễm cũng nhìn chăm chăm TV, nhưng tâm trí anh lại không đặt vào đó, chỉ tập trung suy nghĩ xem anh phải làm gì.

Anh đáp lại câu của Tiết Diễm rất chắc chắn, còn hết sức đúng tình hợp lý tự bảo vệ mình: tôi cũng không phải dân Hồi giáo, ăn thịt lợn thì có gì ngạc nhiên?

Nhưng đúng là anh cũng không biết rõ bạn đời bình thường sống chung như thế nào thật.

Anh không những không có kinh nghiệm làm chồng người ta, càng không có kinh nghiệm làm bạn trai, thậm chí so với người bình thường còn thắm hơn, đến cả việc cha mẹ ruột sống chung hài hòa còn chưa từng được trải nghiệm.

Trong kí ức Thẩm Phóng cũng không sót lại nhiều quan hệ với cha mình, ấn tượng duy nhất là mẹ nghi ngờ ông ta có người ở ngoài... Thế là bắt đầu cãi nhau với ông, sau đó không lâu lại phát hiện một việc còn

ng nghiêm trọng hơn so với việc ngoại tình - trước lúc ông ta kết hôn với mẹ đã từng có vợ cùng một đứa con, đã vậy còn chưa ly hôn, lừa dối cùng lúc hai người phụ nữ.

Tính cách mẹ lại rất mạnh mẽ, lúc biết chân tướng bèn tới gặp vợ kia của cha nói rõ ràng. Hai người phụ nữ đồng bệnh tương liên, nhanh chóng trở thành bạn tốt.

Sau đó mẹ qua đời, mà người vợ kia của cha - cũng là người mẹ hiện tại của anh, mẹ ruột của Thẩm Tiềm - đã nghĩ ra một cách để đoạt được quyền nuôi dạy Thẩm Phóng, trở thành người giám hộ hợp pháp của anh.

Cho nên trong mắt Thẩm Phóng, vai diễn người cha cùng người chồng vẫn là một lỗ hổng, một khái niệm mơ hồ.

Phải làm gì để khiến quần gia nghĩ rằng hai người bọn họ là bạn đời bình thường?

Một hình ảnh trên TV chợt lóe lên, trước mắt Thẩm Phóng đột nhiên sáng ngời.

- ———

(*) Ngạn ngữ của Trung, dùng khi so sánh việc mọi người tuy chưa từng trải qua sự việc nhưng cũng đã từng nghe tới hoặc từng được nhắc đến. Nhưng mà anh Phóng không hiểu =))))))))

6. Chương 6

Tiếp tục xem quảng cáo một lúc, Thẩm Phóng mới như không có việc gì mà cầm di động, ấn ấn vài cái lại thả vào túi.

Tiết Diễm có chút buồn bực nhìn anh một cái, cầm lấy điện thoại của mình vừa vang một tiếng từ trên bàn lên mở khóa màn hình.

Trên màn hình quả nhiên là một tin nhắn từ Thẩm Phóng, nội dung rất kỳ quái: Nhanh lên, mau hỏi tôi anh là gì của tôi!

Tiết Diễm không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, chỉ thấy Thẩm Phóng trưng ra vẻ mặt chờ mong cũng vẻ nóng lòng muốn thử.

Tiết Diễm há miệng nhưng không thể phát ra âm thanh: “...”

Không phải hẳn không hiểu ý của Thẩm Phóng, chỉ là cảm thấy câu hỏi kia thật sự... rất là đáng xấu hổ.

Thẩm Phóng thấy hắn ta nửa ngày vẫn không hợp tác, dứt khoát vỗ mạnh một cái lên vai Tiết Diễm, rất có khí thế không đồng ý thì bóp chết luôn, ngoài miệng lại ngược lại vô cùng thân thiết gọi hắn, “Anh yêu à...”

“Phụt -” Quần gia vừa đặt tờ báo xuống, nhấp một ngụm trà đã vội vàng phun ra.

“...” Tiết Diễm bị câu “Anh yêu à” làm da đầu run lên, nhất thời cảm giác tim mình không ổn lắm.

Thẩm Phóng nghiêng người che tầm quan sát của quần gia, dùng khẩu hình miệng nói với Tiết Diễm: “Hỏi tôi đi, mau hỏi tôi!”

Lo rằng anh lại tiếp tục câu “Anh yêu”, Tiết Diễm đành mở miệng, “Tôi là... tôi là gì của em?”

Thẩm Phóng lập tức cười tủm tỉm, “Anh là cây táo nhỏ của em nha.”

“Khụ, khụ khụ...” Quần gia vừa phun trà lúc này bị chính nước miếng của mình làm sặc, cho miệng ho không ngừng.

“...” Có thể là do đã được chuẩn bị tâm lý, Tiết Diễm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều, thế mà lại còn hỏi, “Rồi sao nữa?”

Tiết Diễm cũng vừa thấy quảng cáo trà sữa Uloveit kia, tự nhiên hiểu ra được ý tưởng của Thẩm Phóng bắt đầu từ đâu.

Hắn cảm thấy có chút dở hơi, lại có thêm cả chờ mong, chờ xem Thẩm Phóng tiếp theo có phải thở ra câu “Em muốn giữ anh trong lòng bàn tay” hay là “Yêu anh nhiều đến thế cũng không ngại.”

Sau đó thấy Thẩm Phóng từ giỏ trái cây cầm ra một quả táo đỏ au, “Sau đó? Anh có biết làm thế nào để dùng bốn dao đã cắt được quả táo này thành chín phần không?”

Tiết Diễm: “...” Tôi không muốn biết! Cảm ơn!

“Ha ha ha, chắc anh không biết đâu.” Thẩm Phóng đắc ý cười, “Để em biểu diễn cho anh.”

Nói xong anh bèn rút con dao gọt hoa quả sắc bén bên cạnh, vung tay chém xuống, xoẹt xoẹt vài cái, ngay trên quả táo đi một đường hình chữ “tinh” ( ).

“Xem này, không tin thì anh đếm xem.” Thẩm Phóng buông tay, từng miếng từng miếng lớn nhỏ khác nhau của quả táo nằm rải rác trên đĩa, Tiết Diễm mặc dù biết rõ kết quả nhưng vẫn không nhịn được yên lặng đếm, quả nhiên đúng là chín miếng. “Nếu là dưa hấu còn có thể ăn được mười miếng vỏ luôn. Có phải cực

kỳ thần kỳ không?”

Quản gia vất vả mãi mới ngừng ho khan, cầm tờ báo lên che giấu, nhưng vẫn tò mò hướng cặp kính lão nhìn chăm chăm bên này. Tiết Diễm đành phải có lệ phối hợp với anh ta, “Đúng vậy, đúng vậy, thật thần kỳ.”

Thẩm Phóng lấy đĩa xiên một miếng trong đĩa đựng trái cây, nói với Tiết Diễm, “Trước kia hồi em ở nhà cùng với anh trai cũng thường xuyên ăn dưa hấu, mà anh thương em lắm, anh thường nói em nên ăn phần giữa, ít vỏ mà còn ngọt.”

Thẩm Phóng mặc dù vẫn cười, nhìn qua vẫn hoạt bát cùng hào sảng, thế nhưng Tiết Diễm lại nhớ đến nam nhân vẫn hôn mê trong bệnh viện kia, tâm tình lại có chút phức tạp.

Cảm tình kia tựa hồ... vì ai khổ sở.

Nhưng chưa đợi hẳn buông tư thái cao lãnh mà mở miệng nói gì đó đã nghe Thẩm Phóng tiếp tục nói: “Anh yêu à, em cũng thương anh mà, để em nhường phần giữa cho anh.”

Nói xong bèn đem phần táo ở trung tâm chữ tinh, cũng chính là phần lõi táo hoàn hảo không tổn hao gì giờ lên trước mặt Tiết Diễm.

Tiết Diễm: “...”

Quả nhiên cái tên chết tiệt này chẳng có gì tốt mà!

Thẩm Phóng cười tủm tỉm, “Anh yêu à không cần ngại ngần đâu, mau ăn nào, để em đút cho anh. A –”

Tiết Diễm bị hung khí trên tay anh ép sát từng bước, đã vậy còn ngại quản gia ở đây nên không tiện nổi giận, thế là cuối cùng đành cúi đầu trước thế lực tàn ác, ghen khuất mở miệng.

Thẩm Phóng lúc này lại thu tay về: “Ha ha ha ha. Em đùa chút thôi mà, thế mà anh lại mở miệng thật! Chẳng lẽ em lại cho anh ăn lõi táo sao, ha ha ha ha.”

Tiết Diễm: “....”

Tiết Diễm dựa vào ghế sofa, trưng ra gương mặt không thể yêu nổi.

Tâm tính thiện lương thật là mệt, mà cưới một tên vợ có thể gây sức ép như vậy, tổn thọ mất vài năm rồi.

Sau đó một lúc, cuối cùng quản gia cũng buông tờ báo trong tay, nói rằng ông đi chuẩn bị công việc ngày

mai, còn dặn dò hai người nghỉ ngơi sớm một chút xong xuôi mới đi ra cửa.

Nhìn thấy bóng dáng quần gia hoàn toàn biến mất ở ngoài cửa, Thẩm Phóng nhỏ giọng, cao hứng nói, “Thấy tôi diễn thế nào? Xịn không?”

“Thẩm Phóng!” Tiết Diễm cuối cùng cũng không nhịn được, vỗ mạnh vào tay vịn sofa.

Thẩm Phóng vội vàng nắm tay hắn, khẩn trương, “Nhỏ nhỏ tiếng thôi, nhờ quần gia ngay ngoài cửa nghe thấy thì sao?”

Tiết Diễm hạ giọng trút giận, “Anh thật sự, biểu hiện cực kỳ cường điệu rồi.”

Thẩm Phóng: “Ha ha ha ha.” Anh đứng lên, rón rén đi ra cửa, mở ra một cái xác nhận quần gia không còn ở đây mới khôi phục âm lượng bình thường, nghiêm trang nói, “Xin lỗi xin lỗi, lần đầu tiên nên còn thiếu kinh nghiệm. Nhưng tôi sẽ tiếp tục cố gắng mà.”

“Quên đi... Hôm nay anh diễn quá lớ rồi. Đi ngủ đi.”

Đêm tân hôn của hai người, cho dù chỉ là giả cũng không muốn dễ bị vạch trần đến vậy, thế là đến ngủ cùng phòng.

Thẩm Phóng đối với việc này không có ý kiến gì. Dù sao anh cũng là thẳng nam, trong đầu cũng tỉnh rụi coi Tiết Diễm như thế, ngủ cùng hắn ta một ngày cũng chẳng hề đem đến gánh nặng tâm lý, chưa kể hôm nay mệt mỏi như vậy, vừa nằm xuống đã ngủ ngay.

Nhưng mà Tiết Diễm không ngủ được.

Không phải là hắn vướng phải gánh nặng tâm lý mà nguyên nhân lớn hơn chính là –

- - Thẩm Phóng ngủ rất không ngoan chút nào!

Như thể nguyên cái giường Kingsize này chỉ mình anh ta ngủ vậy!

Đèn phòng ngủ cũng đã tắt, tấm rèm cửa lớn cũng đã che ngọn đèn cùng ánh trăng ngoài cửa sổ, bên trong lâm vào cảnh tối đen.

Nhưng mà điều này không thể ngăn cản Thẩm Phóng lăn qua lăn lại, lăn từ đông sang tây, lăn từ nam sang bắc, trên không trung còn xoay người ba vòng...

Tiết Diễm nửa tỉnh nửa mơ vài lần bị đập đến tỉnh, lại vài lần suýt nữa bị đập xuống giường, cuối cùng chịu không nổi nữa bèn mở đèn, lấy chăn quấn chặt Thẩm Phóng đặt ở trên gối, một lần nữa tắt đèn nằm xuống, dùng hai tay của mình cố định chặt chẽ anh ta.

Đành phải ngủ như vậy thôi, đúng là không có biện pháp, hừ.

Mặc dù bị gây sức ép đến hơn nửa đêm, nhưng sáng sớm hôm sau, Tiết Diễm vẫn là sinh vật sinh hoạt theo quy tắc, đúng giờ đã tỉnh.

Hai mắt hần là hai quầng thâm đen xì, có chút mờ mịt ngời dậy, mãi không mở nổi mắt, phản ứng mất mấy chục giây đồng hồ mới đem ý thức mình quay về. Mà vừa quay đầu đã thấy kẻ gây chuyện vẫn đang ngủ say sưa, hoàn toàn chẳng có tí lãng mạn gì cả, trên người vẫn quấn chặt chăn giống như cái kén.

Lúc này trong đầu Tiết Diễm đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: hối hận, muốn ly hôn quá...

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ở trên không trung làm tư thế bóp cổ với người đang ngủ say, Tiết Diễm vẫn cảm thấy chưa hết giận, bèn duỗi tay chọc vào má anh ta vài cái, lúc này mới đứng dậy xuống giường.

Loại động tĩnh mức độ này hiển nhiên không đánh thức Thẩm Phóng.

Thân thể mất đi trói buộc, anh không tự giác duỗi chân duỗi tay thay đổi tư thế, tiếp tục vùi mặt ngủ.

Nhìn tư thế ngủ vẹo vẹo kia Tiết Diễm cũng cảm thấy cơ thể mình đau nhức. Anh ta dẻo đến mức thể kia còn không dậy nổi hả?

Ngủ so với heo còn sâu hơn, có khi nửa đêm bị người xách đi bán còn không tỉnh, thật chẳng hiểu anh ta đã lớn lên như thế nào.

Thế mà đêm qua còn thể thốt sáng sẽ trở tài làm bữa sáng nữa.

Tiết Diễm sang phòng tắm tắm rửa một lần, thân thể theo đó cũng hoàn toàn tỉnh táo.

Hắn ở phòng làm việc xử lý mấy cái email, lại xem một ít tin tức, lúc quay về phòng ngủ đã là một tiếng sau.

Lúc này Thẩm Phóng cũng đã tỉnh, dựa vào giường trưng ra vẻ mặt mờ mịt. Một nửa người đang quấn chặt chăn, nửa người còn lại chênh vênh trên thành giường, cuối cùng cũng theo đó mà rớt xuống.

Tiết Diễm thấy anh tỉnh, hừ lạnh một tiếng, “Tôi nói này, anh có thể rèn luyện cơ thể chuyên nghiệp hơn một chút được không? Dậy mau, mau rời giường!”

“Anh dậy sớm vậy.” Thẩm Phóng ngẩng đầu, mở to một mắt nhìn hần, giọng nói ngái ngủ còn có chút khàn khàn, nghe rất có cảm xúc, lại còn có chút hiền hòa, không nghe ra chút nào về ác liệt bình thường, “Tại sao tôi lại rơi xuống...”

“Anh hỏi tôi?” Tiết Diễm nói, “Lúc tôi ra ngoài anh còn đang nằm trên giường.” Hắn cũng rất muốn biết tại sao, chỉ vừa không nhìn một cái mà đã ngã xuống rồi.

Vốn người đã không thông minh, ngã một cái sợ còn ngu đi mất.

“Không hỏi anh, cảm khái một chút thôi.” Thẩm Phóng cảm thấy mới sáng mà mình đã ngã như vậy khác hẳn người thường, mở mắt bên kia cười hỏi, “Buổi tối tôi có quấy rầy anh không? Bọn họ nói tôi ngủ không ngoan lắm, nếu không thì để tôi chuyển sang phòng khác...”

“... Cũng được.” Tiết Diễm nhanh chóng chuyển đề tài, “Được rồi, đừng ngồi trên mặt đất nữa, đứng lên.”

“Ừm... Máy giờ rồi?” Thẩm Phóng quay đầu nhìn trời, cách một tấm rèm mà vẫn cảm giác được mặt trời chói chang, không khỏi buồn bực: “Tôi có đặt đồng hồ báo thức, bây giờ chắc là quá giờ rồi, tại sao lại không kêu nhỉ?”

Anh rõ ràng đặt đồng hồ lúc sáu giờ, năm phút kêu một lần.

“Bảy giờ.” Tiết Diễm chỉ trả lời một vấn đề, về mặt cực kì bình tĩnh như thể việc tắt đồng hồ báo thức không liên quan đến hắn.

“Hả? Đã bảy giờ rồi?” Thẩm Phóng vụt một cái đứng lên từ mặt đất, “Để tôi đi nấu ăn! Xem tài năng của ta đây!”

“Chờ anh nấu xong chắc khỏi ăn.” Tiết Diễm lạnh lùng, “Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi. Nhanh đến ăn đi.”

“À, cảm ơn!” Thẩm Phóng như không bị cái bản mặt lạnh lẽo kia ảnh hưởng, vẫn cười toe toét như trước, bay nhanh đến bồn rửa mặt, đi theo Tiết Diễm xuống lầu.

Lão quản gia cũng dậy rất sớm còn đang ngồi đọc sách dưới sảnh tầng một, thấy hai người cùng nhau đi xuống chỉ cười mỉm quan sát bọn họ nói chuyện, một lúc sau cũng cùng đi vào phòng ăn, không ăn cơm mà chỉ an vị một bên uống trà

Thẩm Phóng: đại tổng quản lại bắt đầu công tác! Hôm nay nhất định phải biểu hiện thật tốt, còn phải cố gắng hơn hôm qua!

Bữa sáng hết sức phong phú, tuy rằng không biết ai nấu nhưng hiển nhiên cũng rất dụng tâm, món ăn đa dạng mà hương vị cũng phong phú.

Hai người ngồi đối diện nhau, không tính gần mà cũng chẳng tính xa. Thẩm Phóng đang ăn đột nhiên kéo ghế sát bên người Tiết Diễm, “Cùng à, tại sao đồ của anh lại không giống em?”

Của anh là cháo thịt băm, cơm trắng cùng thịt nạc, trứng muối cùng rau xanh và hành lá xắt nhỏ cũng khiến mọi người thèm ăn, nhìn sang bát Tiết Diễm, chẳng biết là cháo gì, màu sắc của nó một lời khó thể nói hết.

Tiết Diễm: “Vốn đã không giống nhau.”

Thẩm Phóng cười cười, “Cho em nếm thử một ngụm nhé?”

Tiết Diễm không nói gì, Thẩm Phóng thấy hắn ta cam chịu bèn lấy muỗng của mình xúc một thìa cho vào miệng.

Sau đó, anh bèn di chuyển ghế, từ từ rời về chỗ cũ.

Tiết Diễm giương mắt lườm anh.

Thẩm Phóng: “Nhìn không ra nha, không ngờ khẩu vị anh lại ngọt như vậy, ăn cháo còn thêm ~ nhiều đường như vậy. Em nghĩ chỉ có đám trẻ con cùng mấy em gái mới thích ăn ngọt vậy chứ, hóa ra một người đàn ông như anh lại theo đảng tà giáo thích ăn ngọt. Có phải anh thích đậu hũ ngọt không? Cả bánh chưng ngọt nữa?”

Mấy món anh ta nói đều là đồ ngọt siêu ngon đó!

Tiết Diễm còn muốn tranh luận với anh ta, nhưng vì câu “Chỉ có trẻ con cùng mấy em gái mới thích đồ ngọt” thành ra không muốn thừa nhận, không vui hừ một tiếng.

Thẩm Phóng lại không có ý buông tha, “Còn cả bánh trung thu ngọt nữa? Trứng chưng cà chua ngọt? Đợi một chút,” anh nhìn chằm chằm chén trứng trước mặt Tiết Diễm, “không phải trứng luộc của anh cũng ngọt đấy chứ.”

Tiết Diễm trừng mắt nhìn anh một cái, gằn giọng nói, “Dì Trần.” Nghe thấy tiếng đáp lại từ nhà bếp, nói thêm, “Bữa sáng ngày mai đổi hết thành vị ngọt.”

“Không, đừng!” Thẩm Phóng lập tức thái độ, vẻ mặt chân thành nói, “Anh xem chúng ta chỉ là thuận miệng tâm sự mà thôi, chuyện của hai chúng ta việc gì phải phiền đến người khác chứ, phải không?”

Ai thèm làm hai chúng ta với anh! Tiết Diễm: “Ai bảo em dám cho tôi theo tà giáo.”

Tiết đại gia tâm cứng như sắt, Thẩm Phóng quyết đoán buông luôn tôn nghiêm: “Rất xin lỗi, anh yêu à, em sai rồi, thật sự sai rồi. Anh không theo tà giáo, anh là Sweetheart bé bỏng. Thế này đi, tối nay em nấu cơm cho anh ăn được không? Trù nghệ của em cũng được lắm, em sẽ nấu cho anh một bàn đồ ngọt, cá om chua ngọt, sườn xào chua ngọt, cả thịt anh đào nữa (*)...”

Tiết Diễm nghe anh huênh hoang một lúc, vẻ mặt không kiên nhẫn giục anh, “Ăn cơm của em đi! Ăn nhanh còn đi làm!”

Thật là lạnh lùng tàn nhẫn mà.

Thẩm Phóng bèn ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm. Nhưng dù sao Tiết Diễm cũng không phủ nhận, coi như vẫn nhận ý của anh, trước khi đi còn ồn ào cũng quán gia bàn xem nên mua nguyên liệu nấu ăn gì, hẳn ta cũng không ngăn cản.

Thế mà bữa cơm tối nay, Thẩm Phóng cũng không kịp trở tài trù nghệ.

Lúc anh chạy từ bệnh viện về nhà đã hơn tám giờ, cũng may là có báo trước nên Tiết đại gia cũng coi như tâm bình khí hòa.

Thấy anh trở về, quán gia bèn gọi người bưng cơm lên, phục vụ bữa tối cho họ.

Tiết Diễm ngồi đối diện anh, chậm rãi ăn vài miếng đã hạ lửa, được một lúc lên tiếng hỏi, “Đã có chuyện gì vậy?”

“Đừng nói nữa, hôm nay đúng là khó nói.” Thẩm Phóng nuốt miếng cơm, uống một ngụm canh, “Tôi đến thăm mẹ tôi, vừa đến nơi liền nghe nói bà ra ngoài tản bộ, không biết tại sao lại xô ngã một người ngồi xe lăn. Tuy rằng không bị thương nhưng cũng làm người ta sợ hãi, tôi nghĩ về việc này suốt, cũng phải xin lỗi người ta nữa.”

Tuy rằng tâm trí mẹ anh có phần mơ hồ, nhưng mà bình thường cũng không hung dữ, lúc này Thẩm Phóng cũng chỉ có thể nghĩ là vô tình.

“Cũng không nghĩ nổi, mà người nhà bệnh nhân cũng chẳng phải hiền lành gì, uy hiếp đe dọa tôi, còn muốn ra tay đánh tôi, gào thét nói rằng cái gì mà ”Nhờ nhà tôi có vấn đề gì anh có bồi thường nổi không“, vân vân, quả thật hù muốn chết người... Sau đó anh đoán xem nên giải quyết thế nào?”

Thẩm Phóng không nói, cúi đầu ha ha ăn tiếp.

Tiết Diễm không đoán, sắc mặt cũng không tốt lắm, so với bình thường còn lạnh lẽo hơn.

Thẩm Phóng ăn mấy miếng, liếc nhìn thấy hẳn ta không có ý đáp lời bèn tiếp tục thao thao bất tuyệt độc thoại: “Cuối cùng người bệnh kia chịu không nổi, quát người nhà một câu ”Im miệng, mau rút đi“, tôi suýt chút nữa cười một trận, sau đó liền làm như lời anh ta rời đi.”

Thẩm Phóng nói xong còn cười cười, chẳng có đáng về gì là bị uy hiếp hay đe dọa.

Một lát sau như nhớ ra vài điều, bổ sung, “Nghe nói người nhà anh ta cũng chẳng khác gì, cái dạng hung dữ như vậy còn chẳng so được với anh. Nhưng mà như vậy còn giống người hơn.”

Tiết Diễm mặt vô cảm mở miệng: “Thế nào? Muốn tôi hung dữ với anh hơn một chút sao?”

“Không không không, bé cưng à, anh như bây giờ là tốt rồi.”

Tiết Diễm: “Hừ.”

“Ha ha ha ha.” Thẩm Phóng vừa cười vừa đứng lên, nhớ tới lời hứa buổi sáng bèn nói, “Tôi ăn xong rồi, đợi lát nữa tôi làm bữa khuya cho anh, Sweet ~ heart ~ cục cưng.”

(*)

Cá om chua ngọt:

Sườn xào chua ngọt:

Thịt anh đào:

8. Chương 8

Vừa mới ăn bữa tối xong, hiển nhiên bây giờ không hợp để chế biến cá om chua ngọt hay sườn xào chua ngọt đại loại vậy rồi.

Thẩm Phóng tìm hai lượt trong phòng bếp mới thấy một cái tạp dề, nhìn đồng hồ làm bếp cùng nguyên liệu nấu ăn bèn lấy một ít trứng, bơ cùng bột mì.

Tiết Diễm nhìn qua đã thấy là đảng viên trung thành của đảng ăn ngọt, anh định làm vài món điểm tâm ngọt cho hân ta.

Thẩm Phóng từ nhỏ đã thích mỳ mò nấu ăn, tuy rằng không được học hành bài bản nhưng cũng có thể nấu được kha khá.

Mà điểm tâm ngọt thì vừa vặn trứng luôn sở trường của anh. Bởi vì mẹ rất thích ăn ngọt xong lại kèm việc sát thủ bếp núc trời sinh, anh cùng anh trai từ nhỏ đã biết nấu rất nhiều đồ ngọt.

Thẩm Phóng đun chảy bơ, trộn bột mì cùng với trứng gà, tiếp tục trộn thẳng đến khi được một âu nhìn như hồ dán.

Tiết Diễm đứng bên cạnh nhìn bèn lên tiếng hỏi, “Anh đang làm gì vậy?”

Thẩm Phóng: “Tiểu thiên nga.”

“... Tiểu thiên nga là gì?”

“Bánh su kem. Thích không?”

Tiết Diễm cúi đầu nhìn thoáng qua chỗ hồ dán dưới tay anh, “... Cũng bình thường thôi.”

“Lát nữa cho anh nếm thử một chút. Ai ăn thử cũng khen đó.” Thẩm Phóng đắc ý cười, da mặt dày không có tí áp lực tâm lý nào.

Nhìn chỗ hồ dán được nặn thành hình xoắn vặn - dùng để làm cổ thiên nga, cho vào lò nướng, Thẩm Phóng nghiêng đầu nói với Tiết Diễm, “Đừng đứng mãi ở đây, còn chưa xong ngay đâu. Anh đi làm việc của anh đi, hoàn thành thì tôi gọi anh.”

Tiết Diễm không đi, “Tôi ở lại quan sát.”

Thẩm Phóng cũng không cảm thấy kỳ quái, vì anh cũng thích ngồi xem như vậy, “Thế anh kéo ghế lại đây xem.”

Tiết Diễm bèn đi kéo ghế ngồi một bên xem, nghe lời bắt ngờ luôn.

Một lúc sau, Thẩm Phóng bỏ khay cổ thiên nga ra, bắt bột vào khay nướng rồi lại bỏ vào lò.

Công đoạn này cũng khá mất thời gian, anh đặt một nồi để đun sữa, một bên ngâm nga một bài hát, một bên lấy máy làm sữa chua ra khỏi tủ, lấy nước sôi lau sạch.

Lúc này thì Tiết Diễm hiểu, “Anh còn định làm cả sữa chua?”

“Ừ. Nhưng mai mới ăn được.”

Tiết Diễm im lặng một lúc, lại nhin không được, “... Tôi thích vị đào vàng.”

Thẩm Phóng bèn cười toe, “Được được được, nhưng mà chúng ta không có đào vàng. Để ngày mai đi mua vậy.”

Tiết Diễm cảm giác mình đang bị cười nhạo.

Vì thế mà trong lòng hắn phần nộ, rất có khí phách bỏ lơ mấy câu hỏi liên quan đến đồ ăn, tiếp tục hỏi chuyện ở bệnh viện với Thẩm Phóng.

Mà Thẩm Phóng cũng thuận miệng kể cho hắn, trên tay lại không rảnh rỗi, chuẩn bị hai phần kem cùng phần bơ chocolate.

Động tác của anh rất nhanh, đợi đến khi sữa đun sôi trở thành ầm ầm bèn trộn men vào rồi cho vào máy làm sữa chua. Cùng lúc đó phần thân thiên nga cũng đã được nướng xong, anh đem ra để nguội, cắt một đường cho kem vào rồi thêm phần cổ từng con một, thế là một đám thiên nga nho nhỏ hiện ra.

“Đến đây nếm thử xem nào.” Thẩm Phóng lấy một cái su kem đưa cho Tiết Diễm, tự hỏi tự đáp, “Vừa đẹp vừa ngon, ha ha ha ~”

Tiết Diễm nếm thử, “... Cũng được.”

“Chỉ là cũng được?” Thẩm Phóng cầm một cái cần thử một miếng, “Tôi thấy cũng không tồi mà.”

Tuy rằng không hay ăn đồ ngọt nhưng anh vẫn cho rằng khẩu vị cơ bản của mình cũng rất oke mà.

“Mèo khen mèo dài đuôi, không biết xấu hổ.” Tiết Diễm nhìn bánh su kem nướng xong, lại nhìn Thẩm Phóng, sắc mặt vẫn lạnh lẽo như thường, “Làm xong chưa? Đến phòng làm việc đi, có chuyện muốn nói với anh.”

“Anh không ăn thiệt hả? Vắt vả lắm mới làm xong đó.” Thẩm Phóng cầm hai ba cái trên tay.

“... Có ăn. Nhưng không phải bây giờ. Vừa ăn xong cơm tối, sao có thể ăn nữa.”

Anh ta không thích su kem của mình.

Trù nghệ không được khen ngợi, Thẩm Phóng ỉu xiu, có chút thất vọng nhưng lại không nản lòng, “Tôi có một người bạn...”

Nghe thấy lời nói quen thuộc, Tiết Diễm lập tức cảnh giác, “Tôi không có ý định quen bạn của anh!”

“Ha ha ha ha.” Thẩm Phóng cười tươi, vẫn cố nói nốt câu, “Mặc dù anh ta làm việc ở nam khoa XX nhưng bệnh viện bọn họ cũng có khoa thần kinh luôn! Mau đi xem xem đầu anh có làm sao mà ảnh hưởng tới vị giác không!”

Thẩm Phóng vừa nói vừa cười rời khỏi phòng bếp.

Tiết Diễm trưng ra thần thái muốn đuổi đánh người, nhưng cuối cùng lại không ra tay.

Có lẽ lo rằng ăn không hết, lần này Thẩm Phóng chỉ làm có mười hai con thiên nga, mà đầu cũng không lớn, trong đó có sáu con nhân chocolate, sáu con nhân kem.

Số lượng vừa vặn lại rất hòa hợp, trùng hợp thế nào hai con thiên nga khi nãy mình cùng Thẩm Phóng ăn đều là chocolate, thế là nhân kem lại chiếm đa số.

Tiết Diễm đếm đếm, lấy hai cái nhân kem ăn luôn, sau đó đem tám con còn lại xếp theo trình tự một con chocolate một con nhân bơ sắp thành một vòng cho vào hộp, bỏ vào tủ lạnh rồi mới rời khỏi phòng bếp.

Thẩm Phóng ngồi trên ghế nhìn bể nuôi cá và rùa của Tiết Diễm một lúc mới thấy hắn đi vào, trên tay còn cầm một hộp nhỏ màu đỏ, “Thiệp mời viết xong rồi, mai phát cho đồng nghiệp của anh đi.”

Thẩm Phóng: “Gi vậy, anh thật sự là có việc hả? Tôi còn tưởng anh nhân lúc tôi không ở đó ới hết chỗ su kem đó ra cơ.”

Tiết Diễm: “...”

“Thực ra là ban nãy tôi rất thất vọng, phải chịu một sang chấn tâm lý không hề nhỏ, có lẽ phải buông tay với giấc mơ trở thành Trù Thần vĩ đại rồi.”

Tiết Diễm: “... Tạm biệt!”

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Phóng đem thiệp mời gửi đến tất cả đồng nghiệp quen biết.

Đối mặt với cuộc hôn nhân bất ngờ này, phản ứng của đồng nghiệp cũng không giống nhau, nhưng tất cả bọn họ đều thấy bất ngờ.

Dù sao thì đối với người hướng ngoại như Thẩm Phóng, bọn họ còn chưa từng nghe thấy cậu ta có bạn gái, bùm cái nhảy cóc đến việc kết hôn, thật sự là một chuyện rất khó tưởng tượng.

Cái cậu bạn học kia của anh gào khóc, “Là tiểu yêu tinh nhà ai đã bắt cóc mất Phóng Phóng của chúng ta?”

Thẩm Phóng cười ha hả, “Là tiểu yêu tinh của Tiết gia.”

Một đồng nghiệp nam bên cạnh nhìn thấy tấm thiệp mời lắm bả, “Tiết... Viêm? Đạm? Diễm?”

“Anh mù chữ à.” Tiểu Ngư lầu bầu, “Đọc là yan, thanh bốn, Tiết Diễm.”

Một nữ đồng nghiệp vừa bước vào cửa lập tức bị cái tên này hấp dẫn lực chú ý: “Cái gì? Cái gì Tiết Diễm cơ?”

Tiểu Ngư: “Là tên bà xã của Phóng Phóng nhà chúng ta. Phóng Phóng sắp kết hôn rồi.”

Đồng nghiệp nữ kia: “Thật hả? Kết hôn?! Sao lại gấp như vậy? Là tiểu thư nhà ai vậy? Ai giới thiệu nữa? Mà đợi một chút. Tiết Diễm...” Cô trở lại vị trí của mình, lấy ra một quyển tạp chí tài chính kinh tế, đưa cho Thẩm Phóng xem, “Bà xã của cậu trùng tên với ông xã của tui này.”

“À ha ha ha ha.” Thẩm Phóng cười nói, “Là một người mà.”

Nhóm đồng nghiệp nhất thời đơ người, “Gì hả? Kia không phải là nam sao?”

Thẩm Phóng vươn tay chỉ, chọc chọc vào bản mặt lạnh lẽo của Tiết Diễm, “Kết hôn cùng với tôi, chính là Tiết Diễm này mà.”

9. Chương 9

Trong mắt người quen, tin “Thẩm Phóng kết hôn cùng đàn ông” tạo thành một vụ nổ lớn, rõ ràng kinh hoàng hơn là “Thẩm Phóng thoát kiếp cầu FA”.

Chưa kể người anh kết hôn cùng cũng chẳng phải dạng vô danh chứ.

Đó là Tiết Diễm đó, thanh niên tài tuấn, người thừa kế Tiết gia. Biểu tượng Phóng Phóng nhà chúng ta thế mà lại muốn cưới bạch phú mỹ để leo lên đỉnh nhân sinh!

Thẩm Phóng nhân duyên rất tốt, không chỉ có đồng nghiệp cùng công ty, mà khắp nơi đều là tứ hải giai huynh đệ.

Thiệp mời đám cưới đã được phát, tin đối tượng kết hôn của anh là nam nhân được lan truyền khắp nơi, anh lập tức liền bị vây chặt.

Thẩm Phóng lúc này mới ý thức được, cái câu lần trước Tiết Diễm nói với anh “Dù sao cũng chỉ là giả, nam hay nữ có gì khác nhau” thật ra cũng không phải hoàn toàn chính xác.

Mọi việc vẫn là rất khác nhau. Ít nhất, nếu đối phương là một cô gái, anh sẽ không lâm vào tình huống này.

Chẳng hạn, một anh chàng cao một mét chín, nặng hơn hai trăm cân (*) toàn thân vạm vỡ ôm ngực như một cô vợ nhỏ lấm bầm, “Bây giờ người ta thấy Thẩm Tiểu Phóng là cúc hoa lại căng thẳng, rất sợ đó nha.”

Hoặc như, đồng nghiệp nam đột nhiên ôm chầm lấy Thẩm Phóng thút thít, “Chúng ta quen nhau lâu như vậy tại sao cậu lại không cần tôi? Hai người một người là thiếu gia nhà giàu nơi phồn hoa vô số hấp dẫn, một người là kỹ sư mỗi ngày đều trạch trong phòng thí nghiệm nghiên cứu, không có tiếng nói chung thì sẽ không hạnh phúc đâu hu hu hu...”

Chẳng hạn, một đồng nghiệp nữ xoắn xoắn váy nói, “Phóng Phóng, nếu đó là cậu thì tôi sẽ không phiền để cậu chen vào giữa tôi và ông xã đâu ~ Ai da chính miệng người ta nói ra thì thật ngượng ngùng mà ~”

Hoặc như, cậu bạn cùng trường ngày xưa thờ dài, “Thẩm Phóng Phóng! Không phải là cậu thẳng tuột à? Chúng ta từng cùng nhau! Những ngày tháng tươi đẹp ngồi bên đường ngắm mỹ nữ! Tất cả đều là giả dối sao?”

.....

May mắn là Thẩm Phóng thừa hiểu mấy câu nói giỡn của đồng bạn này nên cũng đã chuẩn bị vài câu ứng phó, chẳng hạn như “Đã có tôi rồi thì sao Diễm Diễm có thể để ý người khác”, “Hai chúng tôi nhất kiến chung tình, tình đầu ý hợp sẽ không bị thế lực tà ác chia rẽ đâu”, “Bọn tôi sẽ không chấp nhận người thứ ba”, “Ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy Diễm Diễm, tôi biết tôi cong veo luôn rồi”, vân vân linh tinh, lời kịch dự trữ cực kỳ phong phú.

Sau nhiều bài học, Thẩm Phóng càng có thêm kinh nghiệm, diễn cực kỳ tình cảm.

Sau đó bị một đám cẩu độc thân chói đến mù mắt đuổi theo đánh: “Show ân ái thì cút đi!”

Hầu như cả ngày nay, Thẩm Phóng đều trong tình trạng nước sôi lửa bỏng.

Thậm chí đến giờ nghỉ còn có đồng nghiệp cùng với lãnh đạo đến trêu đùa anh, mãi đến giờ tan tầm, anh nói phải tới bệnh viện mới được buông tha.

Mà trong lúc Thẩm Phóng tới bệnh viện thăm anh trai, ở một địa điểm khác, anh cũng không biết rằng tiểu đồng chí Tiết Diễm của anh cũng lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng tương tự.

Tiết Diễm đứng ở cửa, trong lòng có chút hối hận không thể nói nên lời.

Hôm nay tan tầm sớm, vừa về đến nhà hắn đã nhận được điện thoại của Thẩm Phóng, “Anh đã về nhà chưa?”

Tiết Diễm lạnh nhạt nói: “Vừa về.”

“Ồ xin chào ~ anh có mua đào vàng không?”

“Có mua.”

Thẩm Phóng lại hỏi tiếp, “Nhà chúng ta có bí ngô không?”

Tiết Diễm bình thường không chú ý việc trong nhà có đồ ăn gì, nhưng hôm trước xem Thẩm Phóng làm bánh su kem cũng vừa vắn chú ý đến nơi thường đặt bí ngô nay trống không, “Không có.”

“À, được rồi.” Thẩm Phóng nhẹ nhàng, “Vậy anh đi mua một trái được không? Phải chín một chút. Nhân tiện mua thêm mấy trái xoài.”

Dường như chú ý tới hần đang do dự, Thẩm Phóng như nhớ tới cái gì bèn bổ sung một câu, “À quên, tôi xin lỗi, chắc hẳn anh sẽ không đi mua đâu. Hay anh nhờ người mua vậy?”

Trong nháy mắt, Tiết Diễm như cảm nhận được một tiếng cười nhạo đầy vi diệu, bèn thốt lên phản bác, “Mua đồ ăn thôi mà cần nhờ người khác? Tôi đi cũng được.”

Thẩm Phóng cũng không khách khí với hần, cười nói, “Thế nhân tiện mua thêm một con cá, còn sống nha, bên ngoài đẹp một tí. Không cần quá lớn đâu.”

Tiết Diễm: “...”

“Được không? Cách nhà chúng ta một cây số về phía đông có một cái chợ lớn, mọi nguyên liệu đều là đồ tươi sống.”

Tiết Diễm khẽ cắn môi, “Biết rồi. Anh đang ở đâu vậy?”

“Tôi vừa từ bệnh viện về, cũng sắp về tới nhà rồi. Đợi tôi về rồi trở tài nấu ăn sau ~”

“Có một thằng nhóc từ trường bồi muốn tới chơi, anh về nhà sớm còn chiều đãi nó một chút.” Lạnh lùng nói xong câu này, Tiết Diễm bèn ngắt điện thoại.

Sau đó hần bèn từ chối đề nghị lái xe đi cùng của lão quần gia, tự mình lái xe đến cái chợ Thẩm Phóng nhắc tới.

Lúc này hần mặc tây trang đi giày da, ngọc thụ lâm phong đứng ở chợ đầu mối, người tới người lui bất kể

tuổi tác giới tính đều mua đồ ăn cực kỳ thuần thực, mà hẳn thì lại không như vậy. Mờ mịt nhìn một loạt quầy hàng, cuối cùng cũng hiểu được cái gì mà chuyên môn hóa sắp xếp.

Gần cổng chợ nhất là một ông chú bán nguyên liệu nấu lẩu, cực kỳ nhiệt tình, thấy Tiết Diễm bèn tích cực chào mời, “Cậu đẹp trai, mua thịt dê không, trắng dương bổ thận.”

Tiết Diễm nhìn ông một cái, ngữ điệu nghiêm túc, “Cháu không cần bổ thận.”

Đám người xung quanh cười vang.

Những người xung quanh ông chú đều rất quen thuộc với ông, thấy thế bèn đi theo trêu đùa.

“Cậu đẹp trai, mua gan lợn đi, tác dụng bổ máu đấy.”

“Cậu đẹp trai, mua xương này, bổ sung canxi nha.”

“...”

Tiết Diễm: “...”

Rốt cuộc tại sao mình lại đến đây! Lại còn đi một mình!

Đến lúc Thẩm Phóng trở về nhà, Tiết Diễm vẫn chưa về, mà thằng nhóc con nhà trưởng bối cũng chưa đến.

Anh hết sức vui vẻ đi vào phòng bếp, lấy một ít sữa chua cho vào tủ lạnh sáng nay ra, cắt thêm ít xoài bỏ vào.

Trong tủ lạnh còn hơn nửa chỗ bánh su thiên nga hôm qua làm, có vẻ Tiết Diễm không thích thật.

Nhưng mà ngay lúc đó quản gia đi vào, nói cho anh Hoắc thiếu gia đến chơi.

Thẩm Phóng vài giây mới kịp phản ứng, nhận thức được người tới có lẽ chính là thằng nhóc mà Tiết Diễm nhắc tới, vội vã bỏ hũ sữa chua còn chưa kịp ăn xuống đi ra ngoài.

Ngồi trên sofa phòng khách là một thiếu niên bộ dạng rất tốt, mi thanh mục tú môi hồng răng trắng, tuổi tác cũng không tính là nhỏ, nhìn qua cỡ mười bảy mười tám tuổi. Nhưng mà so với họ thì cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi.

Nhớ tới lời cảnh báo của Tiết Diễm, Thẩm Phóng chủ động đón người, tươi cười chào hỏi, “Xin chào, Tiểu Hoắc.”

Hoắc tiểu thiếu gia nhấc mí mắt, ngạo mạn nhìn anh một cái, “Ai cho anh gọi như vậy?”

Ồ, cũng là một thằng nhỏ không dễ sống chung.

Thẩm Phóng lập tức thuận theo, “Thế cho hỏi tôi cần gọi cậu là gì?”

Thằng nhóc hừ lạnh một tiếng, không đáp, “Diễm ca ca đâu?”

Thẩm Phóng bị câu “Diễm ca ca” khiến toàn thân nổi đầy da gà, “Anh ấy không ở đây, còn chưa về nhà nữa.”

“Hừ tôi không tin! Hay là anh ấy trốn đi để không phải gặp tôi?”

“Không phải. Sao lại như vậy được?” Thẩm Phóng nhẹ nhàng, “Trước tiên cậu hãy ở đây đợi anh ấy một chút. Muốn uống nước trái cây hay sữa?”

Thật ra trên bàn trà đã đặt ấm trà cùng đồ điểm tâm, nhưng Thẩm Phóng cảm thấy nhóc này sẽ không thích vị trà.

Hoắc tiểu thiếu gia do dự một chút, “... Cà phê.”

“Cái này thì tôi không biết ở đâu.” Thẩm Phóng nhìn về phía quản gia, “Cà phê?”

Quản gia mỉm cười, “Để tôi gọi người làm.”

“Thôi bỏ đi.” Hoắc tiểu thiếu gia lập tức nói, “Hôm nay uống nước trái cây vậy.” Nghĩ ngợi một chốc bèn nhanh chóng bổ sung, “Phải là dâu tây.”

Rất nhanh đã có người bưng nước dâu tây tới, Hoắc tiểu thiếu gia liếc trộm Thẩm Phóng một cái, thấy anh không chú ý bèn vui vẻ uống một ngụm.

Thẩm Phóng cảm thấy nhóc này khá thú vị, đợi đến khi thằng nhóc uống gần xong anh mới hỏi, “Cậu có muốn thử chút sữa chua không? Tôi có làm một ít, cũng có thể thêm dâu tây cho cậu.”

Hoắc tiểu thiếu gia rõ ràng muốn từ chối, miệng vừa mở ra, bản tính ăn hàng lại không cho phép cậu thốt ra từ “không”: “... Nhìn thái độ anh tha thiết như vậy, tôi sẽ cố chấp nhận vậy.”

Thẩm Phóng cười ra tiếng, lại bị thằng nhóc kia hung dữ trừng mắt một cái.

Anh đi vào trong bếp lấy một hũ sữa chua, cắt thêm dâu tây bỏ vào, rồi lấy cả chỗ bánh su thiên nga cùng hũ sữa chua xoài khi nãy của mình bưng ra ngoài.

Hoắc tiểu thiếu gia nhận hũ sữa chua, cảm thấy hứng thú với chỗ bánh su, mặt nhăn nhó hỏi, “Đây cũng là anh làm hả?”

“Đúng vậy, ăn thử một cái đi.”

Thằng nhóc nhanh chóng đánh bay một cái bánh nhân chocolate, bĩu môi, “Khó ăn chết.” rồi nói thêm, “Để tôi ném thử thêm cái nhân kem.”

Ăn thêm một cái nhân kem, “Cũng chẳng ngon gì cả. Để tôi ném thử cái khác, có lẽ hương vị sẽ khác.”

Lần lượt từng cái, thằng nhóc ăn sạch toàn bộ tám cái bánh su.

Lúc này mà nói khó ăn thì cũng ngu quá, nó nhìn thoáng qua Thẩm Phóng, miễn cưỡng nói, “Ăn cũng tạm được.”

Thẩm Phóng cười cười, “Ăn chút sữa chua đi.”

Nó liền ngoan ngoãn dùng thìa xúc một muỗng sữa chua to nhét vào miệng.

Thẩm Phóng, “Từ từ thôi. Còn chưa hỏi tên cậu là gì?”

Hoắc tiểu thiếu gia miệng toàn là dâu tây, vẫn chưa được giác ngộ chút nào, hừ một tiếng, “Ồ, thế thì để tôi giới thiệu trước. Tôi là Thẩm Phóng, là đích phóng không bị cản trở. Còn cậu?”

Nghe đến thế, đối phương lại ngẩn người, nhanh chóng nuốt xuống sữa chua trong miệng, lặp lại: “Thẩm... Phóng?”

“Đúng rồi.”

Cậu ta đánh giá Thẩm Phóng từ đầu đến chân, lại hỏi, “... Anh từng đổi tên hả?”

“Không có, từ nhỏ đã tên như vậy rồi. Tại sao lại hỏi như vậy?”

Hoắc Tiểu Thiệu gia không nói gì, trên mặt hiện ra một loại cảm xúc hỗn loạn, giữa phần nộ, đồng tình cùng những tâm tư khác, biểu tình cực kỳ vi diệu.

“Không có gì.” Cậu ta chậm rãi nói, “Tôi là Hoắc Tiểu Trì. Đừng gọi tôi là Tiểu Hoắc, nên gọi là Tiểu Trì.”

- - - - -

(*) 200kg Trung = 100kg của mình thôi nha =))))))

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Được rồi, Tiểu Trì. Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Mười bảy phải không?”

Thẩm Phóng không biết khi này nhóc này nghĩ gì, nhưng cũng không có ý truy cứu, chỉ là vừa ăn sữa chua xoài của mình vừa thuận miệng hàn huyên chút.

“Tôi đã sớm qua mười tám rồi!” Hoắc Tiểu Trì lầu bầu không vui.

“Mười tám thì mười tám, cậu kích động cái gì?” Thẩm Phóng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn cậu ta một cái, “Thế đã tính thi vào trường cao đẳng nào chưa? Hay là muốn thi đại học?”

Hoắc Tiểu Trì hừ một tiếng, “Mùa hè này là năm hai.”

Thẩm Phóng bèn hỏi cậu ta thêm vài chuyện trường học cùng với bạn bè linh tinh.

Hoắc Tiểu Trì tuy rằng không vui vẻ lắm khi anh nhắc tới mấy điều này, cảm thấy mình quá ngây thơ rồi, nhưng vẫn miễn cưỡng kiềm chế cảm xúc, trả lời từng câu.

Nhưng mà, kiên nhẫn của cậu ta với Thẩm Phóng, ngay lúc thấy Tiết Diễm trở về, nháy mắt tan thành mây khói.

“Diễm ca ca!” Thẩm Phóng còn chưa kịp để ý, Hoắc Tiểu Trì đã chạy đến cửa.

Lúc này cậu ta thể mà không còn bộ dạng xù lông lúc nói chuyện với Thẩm Phóng, giống như mèo hoang được thuần hóa thành mèo nhà, dùng ngữ điệu dịu ngoan thẹn thùng đến giật mình hỏi, “Diễm ca ca, tại sao anh lại có thể tự mình đi làm mấy việc này chứ?”

Tiết Diễm nhìn Hoắc Tiểu Trì, nhíu mày, “Có người nhờ làm.”

Hoắc Tiểu Trì nhìn ra phía bên ngoài, “Bọn họ đâu? Tại sao lại không giúp anh?”

Tiết Diễm hiểu được bọn họ hẳn là chỉ người hầu trong nhà, trả lời, “Quản gia dẫn bọn họ tới vườn hoa tập huấn.”

Khi Tiết Diễm lái xe vào gara cũng đã được quản gia thông báo, nghe nói họ đang tập huấn gì đó nên nói bọn họ cứ tiếp tục, không cần gọi người tới đây.

Thẩm Phóng đi sau vài bước, chú ý tới cá trong tay Tiết Diễm, có cả quả bí đỏ trên vai, anh bèn phụt cười ra tiếng.

Tiết Diễm còn chưa nói gì, Hoắc Tiểu Trì đã quay đầu trừng anh một cái, giống như Tiết Diễm như vậy đều là lỗi của Thẩm Phóng.

Mặc dù đúng là như vậy.

Hoắc Tiểu Trì chỉ vào Thẩm Phóng, nhỏ giọng lên án, “Tại sao không gọi anh ta đi?”

“Cậu ấy tan tầm muộn.” Tiết Diễm đi lên trước hai bước, “Tránh ra để anh đi vào.”

Thẩm Phóng nhận lấy bí đỏ trên vai Tiết Diễm, nhưng Tiết Diễm lại không đưa, đưa một túi xoài trên tay cho anh.

Thẩm Phóng cầm túi xoài, không nhìn được cười, “Anh yêu à, tạo hình lúc này khốc đến chói mắt, ha ha ha ha.”

Tiết Diễm mặc trên người tây trang cao cấp, cao ráo đẹp trai, trên mặt cũng là vẻ lãnh đạm tao nhã, toàn thân đầy hơi thở tinh anh cảm dục.

Thế mà trong tay cầm một túi nylon đen, bên trong là một con cá sống đang giãy dụa, trên vai còn khiêng một quả bí đỏ lớn, nhìn sao cũng thấy sai vô cùng.

Tiết Diễm lạnh mặt nhìn Thẩm Phóng không ngừng cười, vẻ mặt lạnh lẽo.jpg.

Thẩm Phóng vừa đi quanh vừa tò mò hỏi, “Bé bi à, tại sao lại mua quả bí đỏ lớn như vậy? Phải ăn bao lâu mới hết đây?”

Tiết Diễm: “Không phải em nói phải chín sao? Tôi nói với chủ sạp lấy cho tôi quả chín nhất.”

Thẩm Phóng lại nhịn không được: “Ha ha ha ha.”

Hoắc Tiểu Trì nhìn hai người thân mật không coi ai ra gì, vừa cùng nhau trò chuyện vừa đi vào bếp, mũi cũng đau nhức.(*)

Hoắc Tiểu Trì không đi theo vào bếp.

Thẩm Phóng lấy cá từ túi ra xem: “Con cá này cũng không tồi, còn tươi sống, mà bên ngoài nhìn cũng đẹp nữa.”

Tiết Diễm đến giờ vẫn không hiểu yêu cầu của anh, “Cá để ăn thì cần gì bề ngoài đẹp?”

“Lát nữa anh sẽ biết.” Thẩm Phóng nói.

Tiết Diễm khịt mũi, oán giận, “Nhờ cái yêu cầu chẳng ra sao này của anh cả đấy. Tôi nói cần một con cá đẹp một chút, kết quả là người bán chỉ tôi queo phải, bên đó có một hàng bán cá vàng.”

Thẩm Phóng lại cười tiếp, “Do không quen thuật ngữ đi chợ thôi, lần sau anh nên đến đây tiếp.”

“Còn có lần sau?”

“Ha ha ha.” Thẩm Phóng cảm thấy cũng chẳng có hại gì, “Mua đồ ăn cũng không khó đâu, nếu không thì lần sau tôi đi cùng anh nhé?”

Lần này Tiết Diễm không phản đối nữa.

Thẩm Phóng: “Tôi đem cá đi sơ chế, anh đi chiêu đãi khách của mình đi.”

Tiết Diễm đặt bí đỏ ở vị trí thường thấy, nhìn qua một chút, chỉnh lại vị trí rồi trở ra phòng khách.

Anh chẳng có ý định sẽ kết hôn với một thằng nhỏ như vậy. Tâm ý của đứa nhỏ này anh biết rõ, nhưng vì anh sẽ không đáp lại nên cũng không muốn cho nó hi vọng.

Thế nên anh trực tiếp hỏi: “Tiểu Trì, em tới là có chuyện gì?”

Giọng Hoắc Tiểu Trì rất thấp: “Có phải anh sắp kết hôn không? Em tới xem đó là người như thế nào.”

“Không phải sắp, mà là đã.” Tiết Diễm lạnh nhạt, “Hiện tại em cũng thấy rồi đấy, trở về đi.”

Hoắc Tiểu Trì nhìn biểu tình lạnh lùng của anh, chớp mắt mấy cái liền cảm giác nước mắt rơi xuống.

Chính là lúc này, Thẩm Phóng từ phòng bếp nhô đầu ra, hét lớn với bọn họ, “Tiểu Trì buổi tối có ăn cơm không? Để tôi làm nhiều hơn một chút.”

Hoắc Tiểu Trì cảm thấy anh ta đang khoe ra địa vị chủ nhà này, cứng rắn nói, “Không cần. Tôi không đói bụng. Nói xong tôi sẽ đi.”

Thẩm Phóng rất nhiệt tình giữ cậu ta, “Sau lúc này làm gì có chuyện bụng cậu ổn được. Ăn có vài cái bánh su cùng sữa chua nhất định sẽ đói bụng, cơm chiều còn có cá om chua ngọt, thịt kho dưa, tôm sốt cay, cả thịt xào nữa...”

Tiết Diễm khi đi qua phòng khách đã sớm chú ý tới hộp rỗng trên bàn trà đã nghi ngờ có phải hộp đựng su kem của mình không, lúc này được xác nhận, mặt tức thì đen thui.

Tâm Hoắc Tiểu Trì dao động, nước mắt chảy ra trong nháy mắt biến thành nước miếng.

Dựa theo bản năng mà cậu cảm thấy cái tên Thẩm Phóng này trù nghệ rất tuyệt vời, thế mà lại cố tình là tình địch của cậu.

Giữa “Đi về luôn” và “Ăn xong rồi đi” suy nghĩ một lúc, Hoắc tiểu thiếu gia vẫn rất có khí phách chọn về trước.

Nhưng mà cậu vẫn rất nhanh trí để lại đường lui cho mình, lặng lẽ nhét khăn tay vào mặt sau sofa.

Tiết Diễm cũng không chú ý đến mờ ám của Hoắc Tiểu Trì.

Hắn đi vào bếp, đứng một bên nhìn Thẩm Phóng bận rộn, mặt vẫn đen xì.

Thẩm Phóng một bên cắt thái một bên ngêu ngao hát, mãi một lúc mới chú ý đến hắn, bị dọa đến nhảy dựng, “Ai da, tại sao anh lại không phát ra chút tiếng động nào? Anh ở đây thì Tiểu Trì đâu?”

“Đi rồi.”

“Đi rồi à.” Thẩm Phóng nói, “Tôi chuẩn bị không ít đâu.”

Tiết Diễm: “Thiên nga là của tôi.”

Thẩm Phóng: “... Hả?”

Tiết Diễm: “Thiên nga của tôi, anh đưa cho Tiểu Trì ăn hết rồi.”

“À,” Thẩm Phóng phản ứng lại, “Không phải anh không thích ăn à? Để đấy cũng thật lãng phí.”

Tiết Diễm uất ức, “Tôi có nói là không ăn đâu? Hơn nữa vấn đề còn không phải ở đó! Rõ ràng là đồ vật của tôi, thế mà anh lại tùy tiện đem cho người khác?”

Thẩm Phóng cảm thấy anh ta thật sự giận dữ, lập tức cười lấy lòng, “Xin lỗi xin lỗi. Lần sau tôi sẽ rút kinh nghiệm.”

Tiết Diễm bổ sung: “Còn có sữa chua nữa.” Cũng đều là của tôi! Thế mà anh đem hết cho thằng nhóc kia!

“Không không không, cái này thì không phải.” Thẩm Phóng nhanh chóng tự bảo vệ mình, “Cái này tôi cố ý để lại cho anh. Tôi nhớ anh thích ăn vị đào vàng mà.”

Thẩm Phóng buông dao đang thái hành tây trong tay ra, cầm dao khác cắt đào vàng cho vào sữa chua, còn cho thêm một thìa mật ong rồi mới đưa cho Tiết Diễm.

Tiết Diễm nhận lấy, yên lặng ăn hết, mặt vẫn tối om.

Thẩm Phóng nhìn biểu tình của hắn, “Anh nếu thích su kem thì hôm nào tôi làm tiếp cho anh.”

Tiết Diễm không nói lời nào.

“Còn có mấy món ngọt khác được không? Pudding xoài? Bánh mochi? Bánh donut? Bánh tart trứng?...”

Nghe Thẩm Phóng xỏ một tràng dài đồ ngọt, sắc mặt Tiết Diễm cuối cùng cũng dịu đi, cố bình tĩnh nói, “Quên đi, hôm nay không so đo với anh.”

-

(*) nose out of joint: bị thất vọng bởi việc làm của người mình mong chờ.

Thịt kho dứa

Tôm sốt cay

Thịt xào

11. Chương 11

Vừa thấy hấn không tức giận, Thẩm Phóng liền cười hì hì, học Hoắc Tiểu Trì, “Diễm ca ca ~”

Tiết Diễm bị lời của anh gọi đến lòng cuộn sóng, tâm tình nhộn nhạo, cả người run rẩy, trừng về mặt nghiêm túc ra, “Anh không thể nói bình thường được à?”

“Được chứ. Mà anh cho phép cậu ta gọi vậy, còn tôi thì không, đúng thật là bất công mà.” Thẩm Phóng vừa cười vừa nói, “Tôi thấy thằng nhỏ rất nghe lời anh, tại sao lại không tìm nó diễn cùng?”

Tiết Diễm hờ hững, “Thế giao, không tránh được rắc rối.”

Thẩm Phóng: “Không phải cậu ta thích anh à?”

“Ừ.”

Thẩm Phóng vốn nghĩ hẳn sẽ từ chối có lẽ một chút, hoặc không chịu thừa nhận vân vân đại loại thế, cũng đã chuẩn bị vài câu trêu đùa, không nghĩ anh ta lại trực tiếp thừa nhận như vậy.

Thẩm Phóng nghĩ một lúc rồi hỏi: “Thế thì tôi nên dùng thái độ gì đối xử với cậu ta giờ?”

Tiết Diễm: “Thái độ gì cơ?”

“Nó thích anh đến như vậy, biểu hiện cũng rõ ràng rành rành. Tôi đây nên đối xử với nó như tình địch hay vẫn coi như thằng nhỏ nhà trưởng bối nhỉ?”

“... Tùy anh.” Tiết Diễm dừng một chút, thêm vào một câu, “Nếu thằng nhỏ có làm gì quá đáng anh cũng cố nhịn đừng đánh cậu ấy, ít nhiều cũng chứa chút tình cảm. Dù sao cũng là có giao hảo.”

Thẩm Phóng cười toe, lại bắt đầu khoe khoang, “Tôi đánh nó làm gì, tính tình tôi tốt như vậy. Anh mới là thứ xấu tính đấy biết không? Mà nói thật đi, anh muốn nói rằng là tôi bạo lực hay là vì cậu ta thiếu đánh?”

Tiết Diễm không nói gì, nhưng ánh mắt rõ ràng đang viết, “Cả hai đều đúng.”

“Chưa kể chứ, cái thân hình cò hương kia đã một cước chắc cũng gãy rồi.” Thẩm Phóng nói, đặt con cá đã được chế biến xong cho vào chảo phát ra một tiếng xèo, “Yên tâm đi, nếu thật sự có ngày đó, tôi chắc chắn sẽ thủ hạ lưu tình mà.”

Mặc dù động tác của Thẩm Phóng hết sức nhanh nhẹn, lúc nấu xong bữa cơm cũng đã qua một giờ.

Hai người đem đồ ăn đã được chế biến ngon lành bày biện trên bàn.

Lo lắng khẩu vị Tiết Diễm chênh lệch với mình, Thẩm Phóng nấu sáu món, lấy vị ngọt là tiêu điểm. Bên cạnh cá om chua ngọt, thịt kho dứa, tôm sốt cay cùng thịt xào khi nãy nhắc với Hoắc Tiểu Tri, anh còn làm thêm cả khoai ngào đường và súp lơ luộc.

Canh cũng chia làm hai phần, phần của Tiết Diễm là canh ngọt, nước canh trong vắt được tô điểm bởi ngân nhĩ, kỷ tử, táo đỏ hương vị ngọt ngào mềm ngon, Thẩm Phóng còn chu đáo bỏ thêm cả cà chua. Món chính của hai người thì giống nhau, là cơm nấu kèm nhiều loại đậu.

Tiết Diễm lúc này mới hiểu tại sao Thẩm Phóng lại muốn một con cá nhìn đẹp dễ một chút.

Con cá kia đã biến thành một đĩa màu vàng óng ánh, thịt cá được xẻ nhỏ, Thẩm Phóng còn uốn thành dáng nhảy vượt Long Môn, quật cường mà vẫn duy trì được khí khái khi còn sống của con cá.

Thẩm Phóng: “Xong rồi, đến đây đi, nếm thử chút tay nghề của tôi.”

Kết quả vừa kéo ghế ngồi xuống, chuông cửa lại vang. Chỉ trong chốc lát, quản gia đã tới, gõ cửa phòng ăn báo lại.

“Hoắc tiểu thiếu gia tới chơi.”

Thẩm Phóng: “... Gì vậy ba?”

“Tôi dễ quên đồ ở đây.” Hoắc Tiểu Trì đứng ở phòng khách, mặt căng thẳng, ánh mắt cũng không tự chủ mà hướng về phía phòng ăn.

Tiết Diễm: “Thế thì em tìm đi.”

Hoắc Tiểu Trì tìm kiếm qua qua vài chỗ, từ khe hở sofa rút được một cái khăn tay, “Tìm được rồi, em đi đây.”

Miếng nói rồi đi, nhưng bước chân lại bất đồng - mùi hương này là tôm phải không? Hương vị này cũng rất đặc biệt.

Tiết Diễm: “...”

Thẩm Phóng rất nhiệt tình mời gọi: “Đúng lúc bọn tôi đang ăn cơm, vừa vặn cũng làm rất nhiều đồ ăn, cậu nán lại ăn cùng nhé.”

Hoắc Tiểu Trì chính là kiểu tiểu yêu tinh miệng nói không cần, nhưng thân thể lại rất thành thực. Ngoài miệng còn khách khí nói rằng mình vừa ăn nên không đói, thân thể đã đi theo hai người vào nhà ăn, đặt mình ngồi xuống, ngoan ngoãn nhận bát cơm Thẩm Phóng xới cho cậu ta.

Sau đó hạ đĩa như bay, gió cuốn mây tan.

Mặc dù thái độ của Hoắc Tiểu Trì với Thẩm Phóng có chút vấn đề, cách cư xử trên bàn ăn lại không tệ lắm. Cậu ta ăn rất nhanh nhưng lại không thô lỗ, rất hợp với một thiếu gia nhà gia giáo, hơn nữa còn am hiểu sâu sắc văn hóa ẩm thực, mặn ngọt không kị, món nào cũng ăn rất ngon miệng, mang theo vẻ hạnh phúc bay bay.

Bất tri bất giác mà tốc độ ăn cơm của Tiết Diễm và Thẩm Phóng cũng nhanh hơn một ít.

Nói thật thì biểu hiện này của Hoắc Tiểu Trì khiến Thẩm Phóng cảm thấy rất thành công.

Một bàn đồ ăn cũng đã ăn hơn nửa, Thẩm Phóng nhìn hai người còn đang tự mãn, yên lặng quay về phòng bếp, nhìn mấy món dì Trần vừa nấu, nhanh chóng chặt một con gà luộc và lấy thêm tôm chiên.

Ăn cơm xong, ba người ra sân ngoài phòng khách để nghỉ ngơi.

Quản gia vẫn cười mủm mỉm gọi người mang đĩa lên, Tiết Diễm cùng Thẩm Phóng bị dắt theo tiết tấu này cảm thấy có chút bất lực nên từ chối, chỉ có Hoắc Tiểu Trì nhiệt tình nhận lấy, vui vẻ uống từng ngụm.

Thẩm Phóng nhìn cậu ta, cảm thấy quả thực không hiểu nổi thằng nhóc này.

Rõ ràng ba người vừa đánh xong một bàn đồ ăn, tám món mặn, hai món canh, một nồi cơm đến hơn nửa vào bụng cậu ta, thế mà lúc này vẫn có thể ăn tiếp.

Đồng hồ trong phòng khách điểm chín giờ, điện thoại Hoắc Tiểu Trì cũng vang lên cùng lúc.

Hoắc Tiểu Trì buông quả đĩa đứng lên, “Em phải đi rồi.” Cậu ta hơi xấu hổ một chút, quay đầu nói với Thẩm Phóng, “Cảm ơn bữa cơm của anh.”

Thẩm Phóng mỉm cười, “Không cần khách khí, lần sau cậu thích thì có thể đến tiếp.”

Lúc này Hoắc Tiểu Trì lại mờ ám nhận ra được tư thái chủ nhân của Thẩm Phóng, cảm giác tình địch lại nổi lên, liếc mắt dò xét Tiết Diễm một cái rồi lại nhìn Thẩm Phóng: “Hừ”, rồi chạy như bay.

Thẩm Phóng vươn vai, xoa xoa bụng, quay đầu nhìn Tiết Diễm: “Hình như tối nay tôi ăn nhiều quá thì phải, anh có muốn ra ngoài tản bộ một lúc không?”

Tiết Diễm: “... Đi.”

Ngoài trời đã tối hẳn, tiết trời đầu xuân lại lạnh, ngoài đường không có mấy người.

Hai người chậm rãi đi dọc theo đường lớn, hít ngửi mùi hương hoa đào phiêu tán trong không khí, Thẩm Phóng buột miệng cảm thán, “Không ngờ thật, Tiểu Trì nhìn người nhỏ xíu vậy mà ăn chẳng ít gì cả.”

Giọng nói của anh không có ý phản cảm, chỉ có chút trêu chọc, khiến cho Tiết Diễm cũng thấy kinh ngạc. Dù sao địch ý của Hoắc Tiểu Trì đối với Thẩm Phóng cực kỳ rõ ràng, cái tên dỏ người Thẩm Phóng này

hiển nhiên cũng không phải thánh mẫu lấy ơn báo oán. Mặc dù tính anh ta cũng không tệ, nhưng tính nhẫn nại vẫn có hạn.

Tiết Diễm: “... Ừm.”

Thẩm Phóng cười cười, “Mọi người đều nói là tốt bụng, thế mà thằng nhỏ lại chẳng tốt gì cả, đã ăn cơm của tôi mà trước lúc đi còn dám lườm tôi. Thật là hư đốn mà.”

Tiết Diễm nghĩ về việc đó, nói một ít, “Thật ra nó cũng không tính là hư hỏng. Thằng bé là út trong nhà, ở nhà cái gì cũng đều nghe theo nó, được nuông chiều đến hư. Hơn nữa, anh mới là người tôi kết hôn cùng...”

“Anh muốn nói rằng thật ra nó vẫn là một đứa trẻ ngoan, chỉ là vì thích anh nên mới có thái độ thù địch với tôi hả?” Thẩm Phóng cười hì hì ngắt lời.

Tiết Diễm: “Tôi không có ý đó.”

Thẩm Phóng khịt mũi, “Thì vẫn phải dạy dỗ lại thôi. Nãy cậu ta vội vã đi đâu vậy?”

Cái này thì Tiết Diễm biết, dù sao chuyện này cũng đã truyền khắp vòng bạn bè của họ: “Thằng bé có lên kế hoạch, sau chính giờ tối phải tập thể dục, tiêu hao lượng calo dư thừa, tập luyện chăm chỉ một chút thì có thể ăn được nhiều hơn.”

Thẩm Phóng lần đầu tiên nghe thấy lý do tập thể dục này, không nhịn nổi bật cười. Một lúc sau mới nói, “Cậu ta cũng là một nhân tài.”

Tiết Diễm: “Gì cơ?”

“Hoắc Tiểu Trì vì ăn mà co được giãn được, ngay cả mối thù đoạt vợ cũng có thể buông xuống.” Thẩm Phóng nghiêm nghị, “Tôi kính cậu ta là một trang nam tử hán.”

Tiết-?-Diễm: “...”

12. Chương 12

Gió đêm thổi qua cuốn theo những cánh hoa đào trên cao, rải trên mặt đất thành một mảng rực rỡ.

Thẩm Phóng cúi người nhặt vài bông hoa còn nguyên vẹn trên mặt đất, đi chậm lại vài bước. Tiết Diễm dừng lại chờ anh, xoay người, “Anh đã xem thiệp mời chưa? Thầy nói ngày hai mươi sáu tháng này là ngày tốt, cho nên định hôn lễ vào ngày đó.”

“Tất nhiên là xem rồi.” Thẩm Phóng đứng lên sải bước, trong tay còn cầm một đóa hoa đào nhỏ, cài lên phần tóc mai của Tiết Diễm, cười toe toét, “Tôi sao có thể không phép tắc đến vậy, thiệp mời đã phát hết rồi lại còn không biết ngày nào tổ chức hôn lễ?”

Tiết Diễm lùi từng bước tránh đóa hoa kia, hai người tiếp tục đi về trước, hắn nói thêm, “Ngày mai anh theo tôi về nhà gặp cha mẹ.”

Mấy hôm trước bên Tiết Diễm không có chuyện gì lớn cả, đâm ra Thẩm Phóng cầm tiền lương bảy chữ số thấy có chút chột dạ. Lúc này cảm giác được thời điểm phát huy tác dụng của mình đã tới, anh lại có chút phấn khích không giải thích được: “Tốt rồi! Vậy anh giới thiệu tình hình gia đình anh cho tôi đi. Bọn họ có hy vọng gì về đối tượng của anh không?”

“... Chẳng lẽ anh còn có thể diễn được mấy loại hình đó?”

“Tất nhiên là có thể rồi.” Thẩm Phóng cao giọng, bắt chước giọng nói cứng nhắc điện tử của người máy, “Xin chào quý khách, đây là hệ thống lựa chồng bản 1.0, đề nghị ngài chọn hình mẫu chồng ưa thích. Một, hình mẫu trưởng thành cẩn trọng. Hai, ôn nhu hiền lành. Ba, bá đạo kiêu ngạo,...”

Tiết Diễm: “... Anh cứ diễn như bình thường đi.”

“Ha ha ha ha.” Thẩm Phóng lại cười rộ lên, mặt không đổi sắc tiếp tục khoe khoang, “Tiết Tiểu Diễm thật là tinh mắt! Tôi cũng thấy tôi đẹp trai giỏi giang thế này, hoa gặp hoa nở người gặp người yêu.”

“...” Tiết Diễm nghẹn lời vài giây, không nói gì nữa, tiếp tục chuyện chính, “Ngày mai ít người hơn nhưng đều là thân thích cùng họ hàng quan trọng. Anh cũng nên cư xử cẩn thận, đừng đi quá đà.”

Thẩm Phóng lập tức nghiêm mặt, “Tiết đại gia, ngày mai phải ra mắt những ai? Tôi nhận mặt không tốt, cầu giới thiệu, để còn chuẩn bị tâm lý.”

Tiết Diễm nghiêng đầu nhìn anh một cái, chậm rãi nói, “Chỉ có ông bà nội, ông bà ngoại, cha mẹ, còn có một người chú, hai người bác cùng người nhà của họ thôi.”

Thẩm Phóng: “... Cái này gọi là ít người á hả? Ít người???”

“Thế là ít rồi.” Tiết Diễm thờ ơ liếc anh một cái, “Ban đầu còn có nhiều người hơn cơ.”

Còn không phải tại anh không nhận mặt được nhiều người như vậy à!

Được rồi, ai bảo bọn họ là đại gia tộc trâm anh thế phiệt cơ.

Thẩm Phóng tỏ vẻ mình đã hiểu rõ, “Vậy anh nói qua cho tôi tình hình đi? Chẳng hạn như tính cách mọi người, có ai không dễ ở chung không?” Nghĩ một chút, sau đó anh lại phần khích, “Có ai vừa thấy tôi bèn ném một tập chi phiếu nói tôi rời khỏi anh không?”

Tiết Diễm trừng anh một cái, lạnh nhạt, “Anh nghĩ hay quá rồi.”

Thẩm Phóng: “Hơ hơ hơ hơ.”

“Gia đình tôi đều là người bình thường.” Một lúc sau Tiết Diễm mới bình thản nói, “Anh cũng không cần lo lắng. Lúc gặp mặt tôi sẽ giới thiệu từng người với anh, anh chỉ cần đi theo chào hỏi là được rồi. Các trưởng bối đều rất thân thiện, trẻ con thì hơi nhiều một chút, nhưng cũng đều nghe lời.”

Thẩm Phóng tò mò, “Đám trẻ con là anh chị em của anh hả?”

“...Không phải. Nói là em thì... nhà tôi không còn đứa tiếp theo nữa.”

“Ồ.” Thẩm Phóng lên tiếng, “Thế mấy đứa nó tên là gì? Bao nhiêu tuổi vậy?” Với trình độ mù mắt của Thẩm Phóng, tuổi tác cũng là một vấn đề quan trọng với con người.

“Tôi có một đứa em ruột tên Tiết Miêu. Chắc anh còn nhớ rõ, con bé mười ba tuổi.”

Thẩm Phóng đương nhiên nhớ rõ, lúc trước anh còn tưởng đây chính là đại tiểu thư Tiết gia muốn tìm người kết hôn. Anh có chút chột dạ, nhanh chóng đổi câu, “Thế còn người khác?”

“Nhà chú có hai người em họ, một đứa hai mươi tư tuổi, một đứa hai mươi tuổi. Thằng cả tên Tiết Sâm, còn thằng thứ...” Tiết Diễm nói đến đây dừng một chút, trên mặt để lộ biểu cảm hoang mang mà không thể lý giải được.

Thẩm Phóng cảm thấy biểu cảm này rất mới mẻ, “Thằng thứ làm sao vậy?”

Tiết Diễm: “Tên nó dị lắm.”

“Hả? Tên như thế nào vậy?” Thẩm Phóng như nhớ tới cái gì, đột nhiên lục túi lấy điện thoại di động ra, mở ra một tài khoản Weibo, giơ lên trước mặt Tiết Diễm cười nói, “Có dị hợm bằng này không?”

Trên màn hình là một hàng chữ: .

Tiết Diễm:.....

Cái quái gì đây, tại sao một chữ cũng không biết thế này...

Thẩm Phóng đắc ý cười: “Ha ha ha, thật ra tôi thấy tên kỳ quái nhất là mấy món đồ ăn vặt ở Thiểm Tây, cả mấy tính lẩn điện thoại đều không gõ được, nhưng mà ăn ngon cực.”

Tiết Diễm:...

Sao tự dưng cảm thấy mình mới là kẻ mù chữ nhỉ...

Thẩm Phóng: “Thế rốt cuộc tên thằng thứ là gì thế?”

Tiết Diễm: “Tiết Lâm.”

“Hử?” Thẩm Phóng ngây ra một lúc, “Tên này bình thường mà? Tiết Sâm, Tiết Lâm, đều là rừng rậm. Tên anh em nhà anh thủy hỏa bất dung thì cũng không thể dựa vào đó mà nói tên con nhà người ta dị hợm chứ?”

“Sao lại bình thường?” Tiết Diễm cực kỳ thẳng thừng vặn lại: “Anh không thấy Diễm, Miểu, Sâm đều là do ba chữ tạo thành, thế mà tên nó chỉ có hai chữ Mộc. Bọn tôi đều là ba, chỉ riêng nó có hai chữ mà thôi(*).”

“Tiết Diễm Diễm.” Thẩm Phóng miễn cưỡng kéo khóe miệng, gọi hẩn một tiếng.

“Gì đấy?”

“OCD là bệnh, phải được chữa trị nha ha ha ha ha ha ha ha ha.” Anh thật sự không nhịn được, bật cười ha hả.

Tiết Diễm: “... Đây.”

“Tiết Diễm, nếu không thì anh đổi tên đi.” Thẩm Phóng cười đến ngồi xổm trên mặt đất, quơ quơ di động của mình, “Đến đây chọn một chữ đi, sau đó anh sẽ thành tên dị hợm nhất trong mấy anh chị em đó ha ha ha ha...”

Tiết Diễm: “Đây!”

Thẩm Phóng cười đủ rồi, đứng thẳng người dậy, tiếp tục hỏi mấy vấn đề khác của Tiết Diễm.

Tiết Diễm cảm giác bị anh ta cười nhạo, ban đầu không thèm phản ứng lại anh, bị anh không ngừng truy hỏi nên đành phải tiếp tục giới thiệu tình hình trong nhà với anh.

Hai người đi bộ cũng thấy đã lâu, bắt đầu quay trở lại.

Thẩm Phóng nghe xong một bí mật của một người đứng đầu một gia tộc giàu có khác, cả nhân vật cùng sự việc đều có chút khó hiểu bèn hỏi lại, “Anh có ảnh chụp không?”

Tiết Diễm mở di động, mở ảnh chụp ra, “Có đây, để tôi cho anh nhận mặt một chút.”

Thẩm Phóng cúi đầu nhìn thoáng qua, nhất thời nhìn thấy ảnh nền hình tượng đội quân đất nung, cảm thấy tốt nhất không nên nhìn.

Nếu ở ngoài đời hoặc khái quát rõ ràng cuộc sống của họ, anh còn có thể ít nhiều căn cứ vào trang phục, khí chất cùng động tác để nhận dạng đặc điểm người ta, nhưng nhìn ảnh chụp tập thể trong di động Tiết Diễm từng người từng người dính sát vào nhau, anh không thể nào nhìn ra sự khác biệt nào của họ.

Thế mà Tiết Diễm vẫn thấy rất rõ ràng, còn nghiêm túc chỉ cho anh đây là ai.

“Ôi, tôi chịu.” Thẩm Phóng đột nhiên nói, “Tiết Diễm Diễm, tôi cầu anh tha cho tôi đi.”

“Cứ như thể anh còn đường lui vậy.” Tiết Diễm trừng mắt nhìn anh nhưng cũng buông tha, thờ ơ, “Quên đi, mai anh đi theo tôi. Nếu anh không nhớ rõ người ta thì cũng chỉ cần nói chuyện thôi, không cần gọi đích danh ra là được. Dù sao lúc nào anh cũng vậy mà.”

Không biết có phải ảo giác hay không, trong giọng nói lạnh như băng kia Thẩm Phóng nghe được một tia oán niệm.

- ——— -

(*)

Miêu( ): ba chữ thủy ( )

Sâm( ): ba chữ mộc ( )

Lâm( ): hai chữ mộc

13. Chương 13

Ngày hôm sau đã là thứ bảy.

Lịch sắp xếp đến thăm cha mẹ Tiết là vào buổi chiều nhưng Thẩm Phóng vẫn dậy sớm như thường ngày, dự tính sáng nay đến bệnh viện.

Tiết Diễm dậy còn sớm hơn anh, đã bắt tay làm việc rồi. Lúc đi ngang qua phòng làm việc, Thẩm Phóng thấy hắn ta đang ngồi trên ghế xem tài liệu, sống lưng thẳng tắp, biểu tình kiên nghị cùng lạnh lùng, thỉnh thoảng nói vài câu với người trợ lý đã gửi tài liệu qua điện thoại, giọng điệu cũng rất rõ ràng quyết đoán, rất có phong vị một lãnh đạo tinh anh của giới thượng lưu.

Thành thật mà nói, qua mấy ngày sống chung Thẩm Phóng luôn cảm thấy có một giám đốc tính tình kì quặc như vậy, công ty của Tiết Diễm phải là nơi sản xuất thuốc mới phải. Đến lúc này nhìn thấy dáng vẻ chăm chỉ làm việc của hắn ta, lại cảm thấy công ty kia hắn sẽ đứng vững một thời gian dài.

Đến bệnh viện thăm anh trai và mẹ, lại còn cùng bác sĩ nói chuyện về tình hình của hai người, đến giờ cơm trưa Thẩm Phóng mới trở về nhà, chờ đợi Tiết Diễm sắp xếp.

Tâm tình anh không tồi, trên mặt vẫn luôn là nụ cười rạng rỡ. Nghe bác sĩ nói tình trạng mẹ anh đang dần ổn định, mà bệnh trạng của anh trai cũng đang chuyển biến tốt đẹp, có lẽ không lâu nữa sẽ có thể tỉnh lại. Điều này khiến cho anh nhìn Tiết Diễm như phúc tinh nhỏ, thái độ làm việc cực kỳ tích cực.

Nhưng Tiết Diễm lại không thoải mái như vậy, trong lòng dường như đang có chuyện gì. Mà loại băn khoăn này, trên đường hai người ngồi xe tới Tiết gia, biểu hiện ngày càng rõ ràng.

Thẩm Phóng nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của hắn ta, nở nụ cười, “Có chuyện gì vậy? Anh còn không yên tâm về tôi sao? Tôi giỏi nhất trong việc kính già yêu trẻ nha, nhất định sẽ không lộ tẩy đâu.”

Tiết Diễm lắc đầu không lên tiếng, trong lòng lại yên lặng nghĩ, nhìn cách anh diễn trò trước mặt quần gia thì yên tâm được cũng giỏi.

Tiết gia không ở gần ngôi nhà họ đang sống hiện tại, nhưng cũng rất nhanh đã tới nơi.

Hai người xuống xe, sóng vai sánh bước, rất nhanh đã thấy đám người đang chờ đón họ.

Thẩm Phóng cũng có vài phần háo hức, đến nay Tiết Diễm vẫn không nói qua tại sao phải kết hôn với anh, mà anh lại không tìm được sơ hở của anh ta. Bởi vậy lần này gặp cha mẹ, mặc dù trên mặt không thể hiện ra nhưng bên trong anh cũng đã chuẩn bị mười phần tâm lý.

Mặc dù Tiết Diễm nói người nhà hắn đều là người bình thường, nhưng trong lòng anh vẫn phải liệt ra nguyên một list, “Hạnh phúc của con trai tôi, cỡ như anh thì không đem lại được!”, “Bao nhiêu tiền mới chịu rời khỏi con trai tôi?”, “Tiết gia chúng ta tuyệt đối không chấp nhận một nam nhân không thể sinh con!”, đại khái cũng phải một hai cảnh gì đó.

Nhưng mà ngay sau đó anh lại thấy mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

Ít nhất là trong lần đầu gặp mặt, biểu hiện của người nhà Tiết gia quả thật rất bình thường, cũng chỉ giống như phản ứng của một gia đình bình thường khi đưa nhỏ nhà mình dẫn đối tượng tới ra mắt mà thôi, chẳng có tí nào cao ngạo lạnh lùng hay cố tình khó tính mà Thẩm Phóng vẫn tưởng tượng, thậm chí còn cực kỳ thân thiện.

Khi vào nhà, Tiết Diễm bèn giới thiệu từng người một với anh, đồng thời cũng nhắc Thẩm Phóng đem quà đã chuẩn bị riêng cho từng người tặng cho họ.

Các vị trưởng bối cũng chuẩn bị quà gặp mặt cho Thẩm Phóng. Anh nhìn Tiết Diễm, thấy hần ta đồng ý mới vô cùng hào hứng nhận quà.

Nhưng chẳng hiểu tại sao cha của Tiết Diễm lại không ở đây.

Tiết Diễm lẳng lặng lui vài bước ra sau, nhỏ giọng hỏi mẹ vài câu, vừa quay đầu đã thấy Thẩm Phóng cực kỳ tự nhiên tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới đất với các bậc trưởng bối.

Thẩm Phóng hiểu biết rất rộng, mặc dù chưa hẳn tính đến thông thạo, nhưng cũng là dạng trên tường thiên văn dưới tường địa lý, quân sự chính trị, văn học nghệ thuật hay thậm chí chuyện showbiz cái gì cũng hóng một chút, vớ đại một đề tài cũng có thể tám chuyện rất nhiệt tình mà lại không tỏ ngại.

Không lâu sau, cha Tiết Diễm quay trở lại.

Là người đứng đầu Tiết gia, chủ tịch tập đoàn Tiết thị, cha của Tiết Diễm là một người đàn ông trung niên cực kỳ nghiêm khắc, không giận mà uy, nhìn qua đã thấy cực kỳ khó lấy lòng. Thẩm Phóng không dò xét được gì, sau khi Tiết Diễm giới thiệu xong xuôi hai bên, anh mới nói một câu, “Chào bác ạ.”, bày ra bộ dáng nhu thuận nghe lời, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Nhưng vị Tiết tổng này lại không dễ dàng buông tha anh như thế, ông một tay nhét trong túi, ánh mắt nghiêm túc nhìn anh.

Thẩm Phóng mở to đôi mắt vô tội cùng ông mắt to tròn mắt nhỏ, trong lòng cũng sóng nổi cuộn cuộn: đây là highlight của hôm nay phải không? Đây là vẻ mặt muốn ném chi phiếu vào mặt anh phải không????

Mẹ Tiết Diễm chủ động phá vỡ bầu không khí găng co này, nhẹ nhàng chọc vào eo cha hần, “Đừng xụ mặt dọa trẻ con nữa.”

Sau đó chợt nghe cha hần khụ một tiếng, điều chỉnh biểu tình trên mặt, từ trong túi lấy ra một bao lì xì đỏ thắm, “Hai đứa đã đăng kí kết hôn rồi nhỉ? Lúc này còn gọi là bác thì không phải quá muộn sao?”

Ế? Thì ra không phải muốn dùng tiền để mình li hôn à?

Ông vừa nói xong Thẩm Phóng liền hiểu, lập tức cười toe: “Cha!”

Cha Tiết Diễm lộ chút ý cười, đưa tiền lì xì cho anh.

Bao lì xì này cũng không nhẹ, Thẩm Phóng nhìn Tiết Diễm xong mới nhận lấy, “Con cảm ơn cha.”

Cha Tiết Diễm liền mỉm cười. Nhìn thấy vợ mình vẫn dùng ánh mắt khiêu trách rằng không bàn bạc với bà mà đã tự ý chuẩn bị tiền lì xì bèn giải thích thêm, “Đây là quà gặp mặt, cũng chẳng biết bọn trẻ hiện tại thích thứ gì, thích gì thì cứ tự mình mua là tốt nhất.”

Mà Tiết Diễm lúc này cũng phát hiện rằng lo lắng hôm trước của mình thật dư thừa, Thẩm Phóng đúng y chóc anh ta nói, hết sức am hiểu quy tắc kính già yêu trẻ.

Gặp gỡ gia đình mình, cái tên dở hơi dương quang kia thu lại thành một người nhu thuận mười phần đáng yêu, cả ngày nở nụ cười tỏa nắng tựa mặt trời, lại còn rất lễ phép, cư xử cũng hết sức khéo léo quy củ, hơn nữa lại kèm theo một gương mặt đẹp trai, rất nhanh đã giành được sự công nhận cùng yêu thích của trưởng bối, cùng họ nói chuyện đến nhất mực thoải mái, chưa kể ngay cả người cha cứng rắn nghiêm túc của mình cũng lộ ra thái độ thân thiện hữu hảo với Thẩm Phóng.

Hơn nữa không chỉ với những người lớn trong nhà, đám trẻ con cũng cực kỳ thoải mái với Thẩm Phóng. Chỉ sau một bữa cơm, đến cả em gái hướng nội Tiết Miểu cũng nhỏ nhẹ “Phóng Phóng ca”, còn mời anh ta nếu rảnh thì có thể đến tìm em ấy chơi.

Tiết Diễm thở dài nhẹ nhõm, lại thấy chút giật mình, coi bộ thái độ làm càn với mình đều là cố ý.

Vài ngày sau gặp gỡ phụ mẫu là hôn lễ.

Thẩm Phóng nộp đơn lên lãnh đạo xin nghỉ kết hôn, trước hết là hai ngày để tới địa điểm tổ chức hôn lễ chuẩn bị.

Hôn lễ tổ chức ở một khu suối nước nóng nghỉ dưỡng của Tiết gia.

Đúng là dịp xuân về hoa nở, khu nghỉ dưỡng nơi nơi chôn chôn hoa xòe như gấm, đẹp không sao tả xiết. Vì hôn lễ này mà nơi đây đóng cửa vài ngày, tất cả nhân viên đều bị huy động sắp xếp không gian hôn lễ.

Ngay sau buổi trưa, Thẩm Phóng ngồi trong biệt thự ở khu nghỉ dưỡng, cùng nhiếp ảnh gia chọn những tấm ảnh cưới để chiếu trong hôn lễ.

Sáng nay anh và Tiết Diễm đã cùng thợ trang điểm và nhiếp ảnh gia tới các khu vực phụ cận khu nghỉ dưỡng chụp không ít ảnh, mà nhiếp ảnh gia có ý muốn dùng ảnh của hai người làm thành một video, trong hôn lễ sẽ chiếu lên các màn hình lắp đặt xung quanh.

Các mẫu video đều đã có sẵn, quá trình chụp ảnh cũng hết sức thuận lợi, nhưng nên lựa chọn ảnh nào làm video lại là một vấn đề nan giải, Tiết Diễm và Thẩm Phóng bất đồng rất lớn, thậm chí còn cãi nhau.

Thẩm Phóng cảm thấy mắt nhìn ảnh của Tiết Diễm cực kì tệ, mà Tiết Diễm lại thấy Thẩm Phóng soi mói quá đà, ảnh nào cũng đều đẹp cả. Cuối cùng Tiết Diễm phải nhượng bộ, bị ép đi làm việc, một mình Thẩm Phóng ở lại lựa ảnh chụp cùng nhiếp ảnh gia.

Tiết Diễm yên lặng đi đến sân tổ chức hôn lễ, trong lòng cực kỳ không phục. Hắn cảm thấy Thẩm Phóng yêu cầu quá nhiều, rõ ràng ảnh nào cũng chụp rất tốt, phong cảnh đẹp mà người cũng đẹp, thật chẳng hiểu cái tên kia chọn lựa cái gì.

Nhưng mà thế cũng tốt, Tiết Diễm quay sang nghĩ, không đưa vào video cũng được, đỡ phải để người khác thấy, hắn có thể lưu trữ lại để một mình chậm rãi coi hết, hừ.

Kiểm tra hoa trang trí bàn cùng cổng hoa xong xuôi, lại đi lên đi xuống con đường mai hai người phải đi qua hai lần, Tiết Diễm mới quyết định quay lại xem video đã dựng đến đâu.

Vừa quay trở lại biệt thự, đã thấy một trong đám anh em tốt của mình đi đến.

Đây là một trong người bạn thân nhất của hắn, tên là Tạ Thiên Dật, tuổi tác cũng không cách biệt, tướng mạo cao ráo tuấn lãng, phong độ đúng của một đại soái ca, khi cười lại có một tia lưu manh như có như không, đúng hình mẫu các thiếu nữ ưa thích, chỉ tiếc là không thích thiếu nữ.

Hai năm nay Tạ Thiên Dật đau khổ theo đuổi một vị kỹ sư kỹ thuật mặt lạnh, theo đuổi đến dón dập nhưng vẫn thất bại, chuyện này đã truyền đi khắp vòng bạn bè, thậm chí còn lan cả sang những vòng khác, thẳng đến mấy tháng gần đây mới dần dần yên tĩnh, coi bộ người kia cuối cùng cũng có hứng thú.

“A Diễm, tôi tới rồi!” Tạ Thiên Dật vẫy tay với Tiết Diễm, cười to.

“Cậu tới sớm nhất.” Tiết Diễm đi tới, “Bọn họ đều chưa tới.” Ý chỉ những người bạn khác.

“Ồ, kệ bọn họ đi, cũng đều là mấy kẻ bận bù đầu cả. Dù sao tôi cũng không có gì để làm, chỉ cần cậu nhờ vả thôi.” Tạ Thiên Dật dừng lại một chút, hỏi tiếp, “Có phải Cố ảnh đế đã đồng ý sẽ nhận vị trí chủ trì hôn lễ không?”

Tiết Diễm: “Phải.”

“Haha, không tồi, cũng là nhờ mặt mũi Tiết gia nhà cậu lớn.”

“... Thực ra cũng không hẳn.” Tiết Diễm nhớ lại tình hình lúc đó, “Tôi đưa lời mời chủ trì đến anh ta, anh ta chỉ hỏi là ”Anh cảm thấy tôi sẽ đồng ý sao?“, tôi bảo ”Ừ.“, thế là anh ta đồng ý, còn chẳng hỏi tôi là ai

nữa là.”

“Ừ, ngầu vậy.” Tạ Thiên Dật tán thưởng, tháo ba lô to sau lưng đặt lên ghế, phát ra một tiếng động trầm đục nặng nề.

Tiết Diễm nghe thấy âm thanh như vậy cũng thấy tò mò, “Cậu mang theo cái gì nặng như vậy?”

Tạ Thiên Dật cười nói, “Một cuốn bí kíp.”

“Bí kíp?” Tiết Diễm còn tò mò hơn.

“Ừ.” Tạ Thiên Dật kéo khóa ba lô, lấy đồ bên trong đưa cho Tiết Diễm xem – hình như đó là một bản sao của một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, tên rất mắc ói: << Chiến lược truy thê của tổng tài bá đạo>>

Tiết Diễm: “.... Thiên Dật, thật không ngờ cậu lại có sở thích này.”

“Không phải như cậu nghĩ đâu.” Tạ Thiên Dật bật cười, “Đây là bí kíp tán gái của một người bạn của tôi, là Tiểu Trùng ấy, cậu còn nhớ cậu ta không? Bạn bè chúng ta đã có vài người dùng những bí kíp này đuổi người thành công rồi, dù sao tôi cũng cảm thấy dù nó có ích hay không thì vẫn nên xem một chút. Cậu có muốn không?”

Tiết Diễm: “Không cần...”

“Tôi còn đem cho cậu một quyển này.” Tạ Thiên Dật vỗ vỗ ba lô, chớp chớp mắt nhìn Tiết Diễm, “Nhớ cất nó đi đấy.”

Tiết Diễm không muốn thừa nhận mình sẽ đồng ý nhận một thứ đáng xấu hổ như vậy, bèn nói, “Để tôi dẫn cậu đi gặp cậu ấy.”

Tạ Thiên Dật, “Tốt, đi liền luôn đi!”

Tiết Diễm dẫn Tạ Thiên Dật đi tới phòng làm việc của nhiếp ảnh gia, anh ta lại chẳng biết đã chạy đi đâu, trong phòng chỉ còn có mình Thẩm Phóng, đang chăm chú vào máy tính trước mặt, vô cùng tập trung dùng chuột làm cái gì đó.

Tiết Diễm đứng ở cửa gọi anh một tiếng, “Thẩm Phóng.”

Giọng nói không lớn nhưng lại khiến Thẩm Phóng vốn đang chột dạ bị shock, cách một tiếng liền đánh rơi con chuột, quay đầu nhìn thấy hai người đang đi vào, theo bản năng còn cố gắng che màn hình lại.

Nhưng đáng tiếc là đã muộn rồi. Tiết Diễm và Tạ Thiên Dật đều thấy rất rõ ràng mọi thứ trên màn hình, đó là ảnh chụp Tiết Diễm trên đầu đội một đôi bờm tai thỏ màu phấn hồng đầy méo mó.

Khi này Thẩm Phóng chính là dùng chuột cẩn thận điều chỉnh góc độ lớn nhỏ của bờm tai thỏ.

Thẩm Phóng thế mà dám đổi trắng thay đen, không có dáng vẻ gì của người làm chuyện xấu vừa bị bắt: “Anh làm em sợ phát khiếp, lúc đi vào sao lại không gõ cửa, Tiết Diễm Diễm?”

Tiết Diễm: “....”

Tạ Thiên Dật cười ha hả.

“... Tôi còn chưa nói tới việc em bí mật làm chuyện xấu, thế mà em ngược lại còn trách tôi.” Tiết Diễm vỗ vai Tạ Thiên Dật, “Đây là Tạ Thiên Dật, đã từng giới thiệu với em. Cũng là bạn tôi.”

Thẩm Phóng từ ghế đứng lên, vươn tay với anh ta cười nói, “Xin chào, Tạ Thiên Dật. Tôi là Thẩm Phóng.”

Tạ Thiên Dật nắm tay anh một cách tượng trưng, lắc lắc một chút, cổ chịu đựng cười nói, “Tôi biết, ngưỡng mộ anh đã lâu.”

Thẩm Phóng cảm thấy thú vị, bèn nói theo một câu: “Đa tạ đa tạ.”

Ba người trò chuyện một lúc, bên ngoài có một nhân viên gõ cửa, “Ngài Thẩm, có người muốn gặp ngài.”

Thẩm Phóng, “Ai vậy?”

“Người đó nói là bạn, đang đứng ở vườn hoa chờ ngài.”

Thẩm Phóng có chút bối rối, cúi đầu nhìn di động, tín hiệu vẫn đầy vạch. Không biết tên gốc nào đến tìm anh mà lại không gọi điện thoại nhĩ mà lại gọi người truyền lời.

Khu nghỉ dưỡng này có thiệp mời mới mới có thể đến, hiển nhiên không thể là người không quen biết, thế là Thẩm Phóng không nghĩ ngợi gì nữa, nói với Tiết Diễm, “Nếu chốc nữa nhiếp ảnh gia quay lại thì anh bảo với cậu ta giữ bức ảnh em đã chỉnh sửa. Em đi xem ai tới tìm em.”

Thẩm Phóng xuống dưới lầu, đi theo nhân viên đến vườn hoa.

Vừa đến đã thấy, đúng là người anh quen thật – Hoắc Tiểu Trì, thế là anh càng bối rối: “Tiểu Trì? Tại sao cậu lại không trực tiếp đi lên? Tìm tôi có chuyện gì?”

Hoắc Tiểu Trì hàm hừ: “Anh sẽ không kết hôn cùng Diễm ca ca. Tôi nhất định sẽ phá tan hôn lễ của các người.”

Thẩm Phóng cảm thấy đầu thẳng nhóc này nhất định có một cái hố, thế là chẳng cùng nó so đo làm gì, cười mỉm, “Giờ đây chứ, cậu là muốn đoạt hôn à? Thế sao lại không tìm anh ấy, tìm tôi làm gì?”

Hoắc Tiểu Trì không nói lời nào.

Thẩm Phóng cũng nhìn ra thái độ kiên quyết của Tiết Diễm đối với cậu ta, bèn nói: “Nếu không phải, hay là cậu muốn trừ gian cứu nước mà cướp tôi đi sao?”

“Ai thèm cướp anh!” Hoắc Tiểu Trì tức giận, “Cứ chờ đó, nhất định tôi sẽ cho Diễm ca ca thấy bộ mặt thật ác độc của anh!”

Thẩm Phóng còn đang nghĩ xem mình còn bộ mặt thật nào để Tiết Diễm nhận thấy nữa, liền nghe thấy tiếng bước chân từ xa đi tới.

Ngay sau đó anh cảm giác được ống tay áo bị túm một cái, sau đó kéo một tí, Hoắc Tiểu Trì bèn ngã ngồi trên mặt đất.

Thẩm Phóng: “...” Thủ pháp hại người này cũng thiếu não quá đi! Phim cung đấu nào tàn cầu huyết cũng không còn thích sử dụng chiêu này đâu!

Nơi anh cùng Hoắc Tiểu Trì nói chuyện là một góc vườn hẻo lánh, xung quanh còn có cây cảnh và hoa che khuất. Cho dù không nhìn thấy người sau lưng nhưng anh vẫn thừa sức đoán người tới là ai.

Quả nhiên Hoắc Tiểu Trì bèn thút thít, “Diễm ca ca, anh xem, anh ta xấu tính như vậy, anh còn muốn kết hôn với anh ta sao?”

“...” Tiết Diễm nói, “Còn chứ.”

Thẩm Phóng: “Ha ha ha ha.”

“...” Hoắc Tiểu Trì ghen một chút, nửa ngày sau mới ghen ngào một câu, “Vậy anh cũng không quản anh ta sao? Anh ta vừa đẩy em mà.”

Tiết Diễm biết thằng nhóc này cũng hơi ngốc, nên nói thẳng, “Anh không quản được cậu ấy. Hơn nữa, anh cũng không tính quản.”

Thật vất vả mới nghĩ được kế hoạch vu oan giá họa như vậy, thế mà lại bị vô tình chọc thủng.

Hoắc Tiểu Trì nhìn Thẩm Phóng, lại nhìn Tiết Diễm, không khỏi thấy sâu từ trong tim, thế là khóc tiếp.

Có lẽ vì thằng nhóc này dùng phương pháp thật sự rất ngu ngốc, Thẩm Phóng bị hãm hại lại không sinh ra cái giận gì, mà ngược lại lại thấy buồn cười.

Anh bèn đi qua đỡ Hoắc Tiểu Trì đứng dậy, thuận tay phải đi đất trên người cậu ta, dùng canh gà(*) hóa giải tâm tình cậu ta một chút: “Tiểu Trì, cậu hãy nhớ này, vĩnh viễn không cần đau khổ khóc vì một người không thương mình, thậm chí còn làm mình thương tổn. Cậu đáng yêu như vậy, cho dù anh ấy không thương cậu, nhất định sẽ có người tốt khác yêu mến cậu...”

Tiết Diễm: “...”

“... A!” Hoắc Tiểu Trì đột nhiên thét một tiếng chói tai.

“...?” Thẩm Phóng không hiểu gì, thế là tiếp tục, “Hơn nữa tôi nói thật, kế hoạch của cậu ngay từ đầu đã không ổn. Trên TV người ta dùng cách này đều là khi đang có thai, đẩy một cái liền có thể sinh non. Mà cậu ngã một chút thì cũng không gây ra hậu quả gì...”

Hoắc Tiểu Trì cuối cùng nhịn không nổi, đỏ mặt theo hướng Thẩm Phóng buông tay khỏi người mình, vèo cái chạy mất dạng.

Thẩm Phóng: “...?”

Tiết Diễm: “Anh coi tôi là người chết à?”

Thằng nam ngay thẳng Thẩm Phóng không hề cảm giác được mình vừa làm chuyện gì quá phận, vô cùng nghi hoặc, “Tôi vừa làm gì à?”

Tiết Diễm dường như cũng bị phần hết Hoắc Tiểu Trì vừa chạy đi: “Anh bị làm sao vậy? Trước mặt tôi mà dám vỗ mông người khác! Anh còn nhớ đây là sân hôn lễ của chúng ta không?”

“Hử? Tôi chỉ là phải đất giùm cậu ta thôi mà.” Thẩm Phóng vô cùng thành thật trả lời, trong lòng căn bản không cảm thấy mình vừa có hành động gì kì lạ, “Cũng đâu phải thiếu nữ chứ, sờ một chút thì có làm sao đâu?”

Tiết Diễm: “Bộ không phải thiếu nữ là có thể tùy tiện sờ soạng hả?”

Thẩm Phóng xem xét Tiết Diễm, “Thế để tôi sờ lại.” Anh đến gần Tiết Diễm, tay vừa giơ lên một chút liền chụp ngay mông hắn, “Tôi còn sờ cả anh này! Ha ha ha, anh cảm thấy thế nào vậy?”

Nói xong bèn xoay người bỏ chạy!

14. Chương 14

Thẩm Phóng cũng không chạy ra xa mà lạnh trí hòa lẫn vào đám người gần đó, sau đó vô cùng đắc ý quay lại cười với Tiết Diễm.

Tiết Diễm không đuổi theo trả thù. Tuy rằng hắn rất muốn dạy dỗ cái tên kiêu ngạo kia một chút nhưng dù sao vẫn phải để tâm đến hình tượng trước mặt người ngoài, thế là chỉ yên lặng trong lòng vạch cho anh ta một bút.

Thẩm Phóng đứng trong đám đông nhìn một lúc, cảm thấy có vẻ mình đã an toàn bèn quay lại biệt thự ban đầu để tìm nhiếp ảnh gia.

Chuyện gì cũng phải có đầu có cuối cả.

Nhiếp ảnh ra lúc này đã hoàn thành video, đang tìm hiệu ứng trên máy tính. Thẩm Phóng cũng đi ra đó xem, nhìn thấy đôi tai thỏ, trái tim, râu ria linh tinh của mình cảm thấy rất cao hứng – anh vốn tưởng Tiết Diễm nhất định phản đối, tuy rằng nói với anh rằng phải lưu lại, nhưng trong lòng lại không có nhiều hy vọng.

Nhiếp ảnh gia là một người lợi hại, không chỉ chụp ảnh chụp, mà xử lý hậu kỳ video cũng rất tốt, lãng mạn mà duy mỹ. Nếu không phải Thẩm Phóng đã biết rõ mọi việc, chỉ sợ cũng phải tin rằng đây là hình cưới của một đôi chim cu yêu nhau thắm thiết.

Thẩm Phóng nhìn chằm chằm người trong video, cẩn thận xem xét một chút lại không khỏi cảm khái: “Mẹ tôi sao có thể sinh ra một người đẹp trai tiêu sái đến vậy chứ, đại soái ca ba trăm sáu mươi độ không góc chết luôn ha ha ha ha!”

Vừa vặn bộ dạng Tiết Diễm cũng rất xuất sắc, hơn nữa khí thế cũng rất ác liệt, nếu không phải đứng bên cạnh là mình chỉ sợ cũng bị ép bẹp rồi!

Nhiếp ảnh gia: “...”

Theo thời gian, những vị khách từ xa đến cũng lục tục đến khu nghỉ dưỡng, được chủ nhân sắp xếp vào khách sạn nghỉ ngơi.

Mà sáu phù rể cũng rất nhanh mà tụ tập đông đủ, Tiết Diễm cũng giới thiệu cẩn thận với Thẩm Phóng. Tính cả Tạ Thiên Dật, tất cả đều là những thanh niên trẻ tuổi cao ráo, bộ dạng đẹp trai, đến cả hình thể cũng mười phần tương tự, nhìn qua đã thấy cực kỳ đẹp mắt.

Công tác chuẩn bị trước hôn lễ đều do Tiết gia lo liệu, mấy người phù rể này cũng đều là Tiết Diễm tự mình tìm, Thẩm Phóng là chú rể hờ, đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người thật, nhưng mọi thứ đều không ra khỏi dự kiến của anh.

Sau đó Thẩm Phóng rồi rồi, chịu không nổi bèn hỏi Tiết Diễm: “Anh có biết tại sao tôi không mời bạn bè đến làm phù rể không?”

Tiết Diễm hỏi lại: “Không phải anh nói bạn thân nhất ở xa không thể tới được à?”

“Không phải.” Thẩm Phóng cực kỳ tự hào, “Tôi mà mời thì chắc chắn có hai tên nhất định sẽ đến. Nhưng bọn họ một người cao một mét chín lăm, một cao một mét bảy lăm, nếu đứng với hội phù rể của anh, tôi cảm thấy anh sẽ cáu điên vì OCD quá.”

Tiết Diễm vốn đã từ bỏ việc từ chối, nhưng vẫn liếc mắt lườm một cái: “Tôi đây thật mong chờ được diện kiến.” Thẩm Phóng bèn bật cười ha ha.

Tối ngày hôm sau, đại đội bè bạn của Thẩm Phóng cũng tới.

Thẩm Phóng hết sức vui vẻ. Tính cách anh vốn là dạng thích chọc chó trêu mèo, ngay cả loại lãnh đạm đứng đắn như Tiết Diễm còn có thể chọc vào được, giờ đây gặp bạn bè thật như cá gặp nước, ha ha ha không ngừng được.

Đáng tiếc là anh cũng đang vội, chưa kịp nói chuyện mấy câu đã có chuyện tìm đến cửa. Tiết Diễm vừa gọi anh đi thử lễ phục, một lúc lại bảo anh đi gặp người quan trọng, chốc nữa lại gọi anh đi nghe quy trình nghi lễ...

Nếu không phải Tiết Diễm vẫn duy trì vẻ mặt đứng đắn, mà sự tình cũng coi như là chính sự thì Thẩm Phóng đã cảm thấy nhất định là hấn cố tình phá đám mình.

Ngày tổ chức hôn lễ là một ngày nắng đẹp, ánh nắng tươi sáng cùng với chim hót hoa thơm, mà cả nhiệt độ cũng rất dễ chịu.

Phần nghi thức cùng phần tiệc đều tổ chức ngoài trời. Vừa sáng sớm Thẩm Phóng đã bị Tiết Diễm gọi tới, hai người đóng vai đi tới cổng vào hôn trường, cùng nhau đón tiếp khách mời.

Khách tới dự hôn lễ rất nhiều, không chỉ có bạn bè hai người và thân thích gần xa của Tiết gia, còn có cả đối tác trong doanh nghiệp Tiết thị, các nhân vật có tiếng trong chính trường và trong showbiz, vân vân, ngay cả phóng viên truyền thông, phóng viên báo kinh tế tài chính, giải trí bát quái cũng không ít.

- - hoạt động kinh doanh chủ yếu của Tiết Diễm là trên mạng internet, bình thường tương đối yên lặng. Nhưng có rất nhiều doanh nghiệp nhỏ đủ mọi ngành nghề đứng dưới danh nghĩa Tiết thị, bất động sản, khách sạn, văn hóa giải trí cũng giao thiệp rất nhiều. Là người thừa kế của Tiết gia, hôn lễ của hấn muốn

yên lặng cũng không yên lặng nổi.

Chưa kể hẳn cũng không có ý định yên lặng.

Đương nhiên Thẩm Phóng cũng đã chuẩn bị tâm lý, đối mặt với sếp lớn của đủ mọi loại ngành nghề lại biểu hiện rất bình tĩnh.

Sau khi chào đón một loạt những gương mặt xa lạ, Thẩm Phóng cuối cùng cũng gặp người quen của mình, là đồng nghiệp cùng công ty.

Nhóm đồng nghiệp mặc dù bình thường hay pha trò trêu đùa anh không chút kiêng kị, lúc này cũng rất nề tình, quần áo chỉnh tề tham dự.

Nhất là các đồng nghiệp nữ cũng chỉnh trang cẩn thận, sửa thói quen hất mặt lên trời, trang điểm đoan trang tinh tế, trang phục duyên dáng, cử chỉ tao nhã, đứng với khách quý của Tiết Diễm cũng không hề kém cạnh phần nào.

Thẩm Phóng giới thiệu nhóm đồng nghiệp với Tiết Diễm, Tiết Diễm cũng tiến lên bắt tay với từng người, sau đó liền gọi người dẫn bọn họ vào trong.

Thẩm Phóng nhân cơ hội mở khẩu hình miệng với nữ đồng nghiệp thường xuyên kêu gào “Tiết Diễm là ông xã của tui” trêu chọc cô: “Sao lúc này lại không gọi ông xã đi.” Nếu đây là bình thường, nhất định cô sẽ đánh anh một trận, nhưng lúc này lại không thể, chỉ biết lặng lẽ lườm Thẩm Phóng một cái rồi theo đoàn người đi vào. Thẩm Phóng đứng tại chỗ híp mắt cười, biểu tình cực kì thiếu đánh.

Nhưng mặt Tiết Diễm lạnh đi, thấp giọng trách anh, “Đã kết hôn rồi còn liếc mắt đưa tình cái gì đấy?”

“Liếc mắt đưa tình gì đâu.” Thẩm Phóng thì thào phản bác, “Nhưng thật ra anh cũng rất vui vẻ đúng không. Cho dù là giả thì kết hôn với người ưu tú như tôi cũng phải rất hạnh phúc chứ, sao cứ phải để cái bản mặt mốc xì như vậy? Anh tính làm khối băng luôn đó hả?”

Tiết Diễm: “Hừ.”

Thẩm Phóng bèn vươn tay lên mặt hẳn, kéo kéo khóe miệng thành dáng cười mỉm, sau đó chính mình lại bật cười ha hả.

Khách mời đã lục tục tới gần đủ, hai người mới rời cổng chào, dự định tới chiều đãi những vị khách ở trong.

Còn cách trong đó không xa, đột nhiên có một tiếng hét chói tai vang lên.

Thẩm Phóng sợ tới mức thiếu chút nữa đã bật ngựa, quay đầu lại hỏi Tiết Diễm có chuyện gì vậy.

Không biết bên cạnh có ai đáp một tiếng: “Người chủ trì đến đây.” Tiết Diễm bèn đáp, “Là Cố Cẩn Hoa.”

Thẩm Phóng lập tức hỏi: “Cố Cẩn Hoa? Có ảnh đế?” Anh liếc nhanh ra ngoài, theo đó mà phần khích: “Trời ạ thật sự là Cố ảnh đế a a a! Đi nhanh lên Tiết Diễm, chúng ta phải mau đi đón anh ấy!”

Thẩm Phóng thật ra cũng không phải dạng fan cuồng, nhưng mà Cố Cẩn Hoa nổi tiếng như vậy, phổ nhỏ ngõ nhỏ già trẻ nam nữ lẫn người qua đường fan nhiều vô số.

Tiết Diễm do dự một chút bèn không theo kịp, Thẩm Phóng đã chạy tuốt đến chỗ nào.

Đại minh tinh Cố Cẩn Hoa hiển nhiên đã bị một đám người vây quanh, nhưng mà Thẩm Phóng lại chơi bản dùng thân phận chú rể mà thuận lợi đi qua đám người tới bên cạnh.

Bên cạnh Cố Cẩn Hoa có vài người, trong đó có một người là Tạ Thiên Dật, còn có một người lớn tuổi mà Thẩm Phóng không xác định được danh tính, nhưng nhìn vẫn thấy quen mắt, có lẽ đã từng được Tiết Diễm giới thiệu. Hai người kia cùng vài người khác vây chặt chẽ Cố Cẩn Hoa bên trong.

Thẩm Phóng không thể vào trong mà cũng không thể dùng sức mạnh đi vào được. Anh nhanh trí đứng sau một người mở miệng, “Cho hỏi Cố Cẩn Hoa có ở bên trong không? Tôi có chuyện cần nói.”

Cố Cẩn Hoa quả nhiên nghe thấy. Anh ta ngẩng đầu nhìn cách ăn mặc của Thẩm Phóng liền nhận ngay ra là một trong hai nhân vật chính, bèn lãnh đạm mà mạnh mẽ đẩy Tạ Thiên Dật cũng người lớn tuổi kia ra, “Có chuyện gì?”

Thẩm Phóng nhân cơ hội chạy vọt vào bên người anh ta: “Nam thần! Chụp với tôi một cái đi!”

Mọi người: “... Đây cũng chơi quá bản rồi!”

Cố Cẩn Hoa: “... Đền đây đi.”

Thẩm Phóng nhìn bốn phía xung quanh vừa lúc thấy Tiết Diễm đi tới bèn to giọng gọi hắn: “Cùng ới, tới chụp cho em và wuli Hoa Hoa(*) một tấm nào.”

Tiết Diễm cảm thấy cực kỳ mất mặt, vốn muốn gọi anh về nhưng lại cảm thấy Thẩm Phóng nhất định không nghe, đành phải nhận lấy điện thoại, tách tách vài cái: “Xong rồi, tới xem đi.” Rồi gọi người dẫn Cố Cẩn Hoa vào.

Thẩm Phóng đi tới, kích động cầm di động nói: “Không nghĩ sinh thời lại có cơ may cùng wuli Hoa Hoa

chung một khung hình, thật là đáng giá.”

Tiết Diễm: “... Hừ.”

“Nhưng mà Hoa Hoa thật quá lạnh lùng mà, chẳng thân thiện gì cả. Chẳng giống trên truyền hình chút nào.” Thẩm Phóng cảm di động mỉm cười nhẹ như nước, “Không hổ là nam thần cao lãnh như hoa.”

Nhìn chú rể của mình công khai mê đắm người đàn ông khác trong lễ cưới, sắc mặt Tiết Diễm vốn không tốt lắm nay lại càng thêm lạnh lẽo.

Người khác lạnh nhạt thì là cao lãnh như hoa, đến lượt tôi lại là khối băng, anh có biết cái gì là tiêu chuẩn kép không, Tiết Diễm âm ức trong lòng. Sớm biết vậy đã không nghe theo lời Tạ Thiên Dật mời Cố Căn Hoa đến làm chủ trì, hừ!

(*) wuli Hoa Hoa: Hoa Hoa nhà chúng tôi

15. Chương 15

Thẩm Phóng không chú ý đến biểu tình khó chịu của Tiết Diễm, hoặc phải nói là, có chú ý nhưng không để trong lòng.

Dù sao ở trong mắt anh lúc nào Tiết Diễm cũng bày cái bản mặt đen thùi kia, dù có lạnh đi thì cũng không rõ ràng.

Anh nhìn ảnh chụp chung với thần tượng khi này còn chưa muốn tắt di động, mặt mũi vui vẻ nắm chặt tay Tiết Diễm: “Đi thôi đi thôi. Không phải còn phải chiêu đãi khách mời sao?”

Tiết Diễm không nhúc nhích, cúi đầu bình tĩnh nhìn cánh tay mình đang bị kéo đi, cũng chẳng tránh đi, vài phút sau bị kéo thêm một cái mới đi theo đến phía trước.

“Phải rồi.” Thẩm Phóng nhìn thấy thân ảnh phía trước, vầy vầy hần, tò mò hỏi, “Người bên người Thiên Dật kia là ai vậy?”

Tiết Diễm ngẩng đầu, liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói, “Giám đốc Trình gia, tên là Trình Gia Mộ.” Quả nhiên hần đoán đúng, khi này còn giới thiệu anh ta với Thẩm Phóng, nhưng mà cũng chẳng trông chờ gì việc cái tên mù mặt này có thể nhớ được người ta.

“À à, phải phải. Trình Gia Mộ kia là giám đốc công ty giải trí đúng không?” Thẩm Phóng nghe thấy cái tên này liền nhớ ra chút ấn tượng mơ hồ.

“Ừ. Là giám đốc công ty giải trí XX.” Tiết Diễm như không cam lòng, bổ sung, “Là công ty của Cố Cẩn Hoa.”

“Ồ? Ra anh ta là ông chủ của Hoa Hoa.” Thẩm Phóng giật mình, “Khi này tôi thấy anh ta bên người Hoa Hoa còn tưởng là anh trai cơ.”

Tiết Diễm: “...” Hắn liếc Thẩm Phóng một cái, cảm thấy nên vạch bộ mặt thật nam thần của anh ta bên nhỏ giọng, “Không phải anh trai. Nhưng quan hệ của anh ta với Cố Cẩn Hoa cũng không phải quan hệ thông thường.”

Thẩm Phóng lập tức ngửi được hơi thở bất quá, cũng theo đó mà nhỏ giọng, còn dí sát vào mặt Tiết Diễm, len lén hỏi, “Quan hệ gì đó?”

Hơi thở nóng rực sát bên tai Tiết Diễm, thân thể hắn không có chút tự giác nào mà cứng ngắt.

Thẩm Phóng nhìn thấy biểu tình Tiết Diễm bèn đoán bừa, “... Không phải là một đôi tình nhân ngầm đấy chứ?”

Cố Cẩn Hoa vẫn luôn tuyên bố độc thân, nhưng thân là một ngôi sao với sự nghiệp đang lên hiển nhiên sẽ không công khai việc tình cảm của mình trước công chúng, nếu như vậy thì cũng chẳng phải chuyện gì khó hiểu.

Tiết Diễm liếc nhìn bóng dáng Trình Gia Mộ, ậm ừ, “... Coi như vậy.”

“Nhìn không ra.” Thẩm Phóng không nghĩ mình đoán mò cũng trúng, quay đầu nhìn Trình Gia Mộ đang sóng vai bên Tạ Thiên Dật, lại nhìn sang Cố Cẩn Hoa đã đi đến bàn tiệc cưới xa xa, ngẫm lại tình hình vừa này lại thấy có chút khó tin, “Anh gạt người hả? Wuli Hoa Hoa thích con gái mà. Hơn nữa tôi còn cảm thấy bọn họ hoàn toàn không có tí không khí hưởng phần nào hết.”

“Anh cũng hiểu? Nói như thể anh có kinh nghiệm lắm vậy.” Tiết Diễm kinh ngạc nhìn Thẩm Phóng-đột-nhiên-nhảy-cảm.

Hai người kia đến tình nhân còn chẳng phải chứ đừng nói đến yêu đương. Hắn cũng không rõ lắm chuyện xảy ra giữa bọn họ là gì, nhưng mà mấy tháng trước, Trình Gia Mộ nói chuyện với đám bạn bè của mình rằng vị đại ảnh đế này là đối tượng bao dưỡng của anh ta, cũng chẳng có yêu đương gì.

“Dù chưa yêu đương gì nhưng tôi vẫn còn mắt chó, bộ còn không biết nhìn à.” Thẩm Phóng không phục bèn cãi cọ, nhìn thấy Tạ Thiên Dật cũng đi tới bên bàn tiệc cưới, giúp đỡ Cố Cẩn Hoa đang đứng ở bên bậc thang lung lay, buột miệng, “Nói thật này, tôi thấy Tạ Thiên Dật và Wuli Hoa Hoa còn giống một đôi hơn với Trình Gia Mộ. Hơn nữa, Hoa Hoa rõ ràng là tôi...” Anh vốn muốn nói là của tôi, nhưng lại thấy Tiết Diễm trừng mắt lập tức lạnh trí sửa lại, “...là của mọi người.”

Thẩm Phóng cứ kiên trì như vậy khiến Tiết Diễm cũng chịu không nổi mà chuyển mắt về phía ba người kia. Không biết có phải bị câu nói của Thẩm Phóng ảnh hưởng không mà Tiết Diễm nhìn bọn họ cũng thấy cảm giác quái dị. Hắn lắc lắc đầu, bắt lấy tay Thẩm Phóng, “Đừng quan tâm đến họ. Đi thôi, sắp đến giờ rồi.”

Sau này có cơ hội sẽ hỏi lại Tạ Thiên Dật sau. Tạ Thiên Dật không phải loại tiểu nhân như vậy, nhưng nhìn hành động hiện tại lại nghi ngờ có khi nào hắn đào tường (*) bạn tốt Trình Gia Mộ hay không.

Giờ lành bắt đầu hôn lễ cũng là do vị đại sư Tiết Diễm tìm tính ra.

Giờ lành vừa đến, người chủ trì Cố Cẩm Hoa bèn bước lên sân khấu, video ảnh cưới đã được phối cùng những bài tình ca ngọt ngào rồi dần biến thành BGM nhẹ nhàng, chậm rãi.

“Kính thưa các vị khách quý cùng các vị bằng hữu, chúc mọi người buổi sáng tốt lành. Hôm nay là ngày 26 tháng 3 năm 20XX, hôm nay chúng ta cùng nghênh đón ngày vui của chú rể Tiết Diễm cùng Thẩm Phóng. Tôi là Cố Cẩm Hoa, vô cùng vinh hạnh nhận được sự ủy thác mà làm chủ hôn cùng chứng kiến khoảnh khắc thiêng liêng và lãng mạn của hai họ. Tôi thay mặt các bậc trưởng bối gửi những lời chào nồng nhiệt và những lời cảm ơn chân thành nhất đến mọi người...”

“... Mọi người hãy nhiệt liệt vỗ tay chào mừng đôi tân lang tiến vào hôn lễ.”

Theo lời đạo đầu tiêu chuẩn của Cố Cẩm Hoa, BGM ngay lập tức chuyển sang <<Wedding March>>, vô số pháo hoa đình tại nhức óc được bắn ra cùng tiếng vỗ tay đồng thời vang lên, khí cầu cùng ruy băng được thả lên trời, cảnh tượng ngay lập tức trở nên náo nhiệt.

Hai bé gái nhỏ đáng yêu như ngọc tuyết cầm giỏ hoa rải những cánh hoa hồng dẫn đường, Tiết Diễm cùng Thẩm Phóng lúc này cũng nắm tay nhau xuất hiện, đi qua cổng hoa rực rỡ, bước trên con đường đầy hoa hồng, chậm rãi tiến đến sân khấu đã được bài trí cẩn thận.

Cùng với đám người đang nhiệt tình chúc mừng, máy ảnh nhấp nháy ánh flash liên tục. Thẩm Phóng mặt mày sáng lạn nở một nụ cười rạng rỡ, hơi cúi đầu tiến thẳng lên trước, nhìn như nhu thuận bình tĩnh, tay kéo Tiết Diễm lại không hề thành thật như vậy, len lén gãi gãi lòng bàn tay hắn, cố gắng che giấu nụ cười.

Thế mà Tiết Diễm lại không để mình bị dắt mũi như vậy, trên mặt vẫn là vẻ lãnh đạm thường ngày. Thẩm Phóng cảm thấy nếu một ngày cuộc hôn nhân của họ bị người khác phát hiện sơ hở, chắc chắn không phải lỗi của mình.

Trong quá trình Tiết Diễm cùng Thẩm Phóng tiến vào trong, người chủ trì Cố Cẩm Hoa cũng hướng đến khách mời giới thiệu một chút về hai nhân vật chính. Đến khi hai người họ đi đến bàn tiệc cưới bèn hỏi một chút về việc hai người quen biết nhau như thế nào, rồi dẫn phải lòng nhau ra sao.

Những câu hỏi này nhìn qua như người chủ trì hứng thú nhất thời đặt ra, thế nhưng thật ra mỗi câu đều đã được sắp đặt trước. Tình huống ban đầu về cơ bản đều là thật, nhưng đáp án sau đó của hai người chẳng

có một chút sự thật nào, tất cả đều là những câu trả lời thật thật giả giả đầy ngọt ngào đã được chuẩn bị kĩ càng, thế mà lại thồn đầy hòng thức ăn cho đám cầu độc thân ở dưới.

Sau đó đến phần thề hẹn.

Vốn hôn lễ rình rang này theo hướng phương Tây nhưng hai nhân vật chính lại không phải người theo đạo, đây cũng không phải nhà thờ, thế là người chủ trì thay thế mục sư luôn.

Cố Cẩm Hoa lên tiếng, “Thẩm Phóng, anh có nguyện ý Tiết Diễm trở thành người bạn đời hợp pháp của mình, yêu thương, tôn trọng, bảo vệ anh ấy; dù về sau cuộc sống bần hàn hay giàu có, bệnh tật hay khỏe mạnh vẫn thủy chung với người ấy, tương thân tương ái cho tới khi rời khỏi thế giới này?”

Thẩm Phóng không cần (phải) suy nghĩ, “Tôi đồng ý!”

Cố Cẩm Hoa chuyển hướng sang Tiết Diễm, cũng hỏi một câu như vậy.

Thế mà Tiết Diễm lại không lập tức trả lời, mà quay sang nhìn Thẩm Phóng, ánh mắt thâm trầm.

Khách khứa xung quanh cũng dần yên tĩnh lại, cho đến khi xung quanh đều im ắng, đến cả BGM cũng đã ngừng lại. Mọi người nhìn chăm chăm lên sân khấu chờ đợi câu trả lời của hắn.

Một lúc sau Tiết Diễm mới trả lời, “Tôi đồng ý.”

Đám người bên hò reo cổ vũ.

Cố Cẩm Hoa: “Hiện tại trao đổi nhẫn, là tín vật kết hôn.”

Phù rể Tạ Thiên Dật cầm hộp nhẫn đi lên sân khấu, đưa nhẫn cho hai người. Hai người đeo nhẫn cho nhau, hai tay nắm chặt vẫy vẫy mọi người.

Phía dưới càng ồn ào ác. Dừng một chút, Cố Cẩm Hoa tiếp tục vai trò chủ trì.

Thẩm Phóng nghe ù cả một bên tai, dường như cái gì mà “Trời ban lương duyên”, “Bạch đầu giai lão” gì đó trong mấy bộ kiếm hiệp. Anh cảm thấy đoạn này không quan trọng bèn nhân cơ hội nhỏ giọng hỏi Tiết Diễm: “Khi này anh nghĩ gì thế?”

Tiết Diễm: “Không có gì.”

Thẩm Phóng: “Không có gì sao nửa ngày cũng không nói lời nào. Nói cho tôi biết đi?”

“Không muốn nói.”

“Nói đi. Bộ còn bí mật gì hả?”

“ ... ”

Cố Cẩm Hoa: “... Hiện tại hai người có thể hôn nhau.”

Thẩm Phóng còn đang giục Tiết Diễm nói ra bí mật của mình nên không để ý người chủ trì đang nói cái gì, chờ đến khi anh để ý thì vừa vặn nghe thấy câu này.

Thẩm Phóng: “ ... ”

Cái gì đấy, sao tôi không nhớ trong kịch bản đám cưới có câu này vậy?

Không đợi Thẩm Phóng phản đối, Tiết Diễm đã tiến lên một bước, dùng một tay kéo anh vào lòng, lập tức hơi cúi đầu, một vật mềm mại mà nóng hổi liền mau chóng dừng ở trên môi.

Đầu óc Thẩm Phóng bèn mông lung, hơn nửa ngày mới phản ứng lại: Đây là trước mặt mọi người! Anh bị một người đàn ông hôn môi!

Nụ hôn đầu tiên của anh! Cứ như vậy! Mà mất rồi!

- _____

(*) dựa vào câu Hồng hạnh xuất tường: hoa hồng leo ra khỏi bờ tường, ý chỉ ngoại tình.

16. Chương 16

Tiết Diễm lo lắng anh phản kháng nên cũng không hôn sâu, chỉ là khẽ chạm môi, đồng thời một tay đè gáy mà tay kia cũng nắm chặt tay anh.

Thẩm Phóng thật ra cũng không giãy dụa dữ dội mà lại ôm chặt eo Tiết Diễm, nhìn qua tường chừng vô cùng thân thiết, trên thực tế lại lén véo hấn vài cái

Tiết mục này trong kịch bản hôn lễ không viết, mà cũng chẳng có ai nhắc cho anh. May mà mình phản ứng nhanh, nếu không thì vào cái giây phút Tiết Diễm tiến lên kia, tiệc cưới nhanh chóng biến thành hiện trường thẩm sát mất!

Quả nhiên tiền lương bảy chữ số cũng không dễ kiếm như vậy, Thẩm Phóng lẳng lặng ngẫm, giờ mới cảm thấy mệt.

Truyền thông ở đây nhiều như vậy, nguyên một cảnh như vậy sẽ khiến mọi người hiểu lầm rằng anh thích đàn ông, về sau hết hạn hợp đồng muốn kiếm vợ cũng rất khó khăn.

- - mặc dù trên thực tế, giây phút anh đồng ý cái chuyện kết hôn giả này thì việc ly hôn đã là một vấn đề lớn rồi.

Nhưng mà thì ra hôn môi sẽ có cảm giác như này... Nội tâm Thẩm Phóng vừa cảm thấy có chút ảm ức lại vừa có phần mới mẻ.

Không ngờ Tiết Diễm này nhìn qua lạnh lẽo nghiêm túc như vậy, như ngọn mây không thể với tới, thế mà môi lại mềm mại đến thế, âm âm ngọt ngào như kẹo bọc đường mà lại nóng bỏng như một trái bom nhỏ...

Xung quanh chỉ có tiếng tách tách cùng đèn flash chớp nháy không ngừng, âm thanh ồn ào của quần chúng vây xem cũng ngày càng dữ dội. Một chốc giây sau, Tiết Diễm cuối cùng cũng buông anh ra.

Thẩm Phóng còn đang chìm đắm trong nụ hôn chưa kịp hoàn hồn, sờ sờ môi, biểu cảm hơi dờ dẩn.

Người chủ trì ra hiệu ý bảo các khách mời yên tĩnh lại, sau đó mời cha mẹ hai bên lên sân khấu.

Kịch bản hôn lễ Thẩm Phóng cũng bị Tiết Diễm bắt nhìn vài lần, tuy rằng lúc này đầu óc còn đang hỗn loạn nhưng vẫn có thể nhớ được phải lạy ba lạy, cũng chính là nghi thức bái đường trong hôn lễ truyền thống Trung Quốc.

Điểm khác chính là, nhất bái chính là cao đường.

Ở trên đài hiển nhiên phải là cha mẹ song phương, nhưng hiện tại mọi người đều nhận thấy chỉ có Tiết Đồng cùng Tiết phu nhân đi tới.

Bạn bè Thẩm Phóng đều biết tình huống trong nhà anh mà cũng cảm thấy tiếc nuối. Mà những kẻ khác mặc dù trên mặt không biểu lộ gì khác thường nhưng cũng sớm đặt ra đủ loại phỏng đoán về Thẩm gia.

Cố Cẩm Hoa đứng lúc lên tiếng: “Cha mẹ chú rể vì vài nguyên nhân đặc biệt mà hôm nay không thể có mặt, nhưng cũng gửi gắm lời chúc phúc chân thành nhất, cầu chúc hai người bách niên giai lão đầu bạc răng long, uyên ương bể cạn, thanh dương khai thụy đào lý đồng tâm (*)...”

Thực ra Thẩm Phóng cũng không có cái gọi là đau buồn như bạn bè anh tưởng tượng. Thứ nhất anh nghĩ đám cưới chỉ là giả, mẹ cùng anh trai nằm viện không tới được cũng không có gì phải tiếc nuối, thứ hai anh cũng đã chấp nhận sự thật, chẳng có chút chờ mong nào với người cha phong lưu của mình cả.

Anh chỉ nghĩ rằng không biết ai đã viết ra kịch bản này, nghe như vậy mà lại rất tình chân ý thiết, ý tứ đẹp dễ đến như vậy.

Đang cúi đầu suy nghĩ xem nên lộ vẻ mặt nào mới hợp, Thẩm Phóng bèn cảm thấy bàn tay Tiết Diễm nắm tay mình đột nhiên siết chặt hơn một chút, hắn còn nghiêng mặt nhìn anh.

Thẩm Phóng cũng quay đầu nhìn Tiết Diễm, vừa nhìn thấy lại không khỏi nghĩ tới nụ hôn vừa rồi bèn dừng một chút, nụ cười trên mặt nhu thuận ngọt ngào, hai người cùng nhau hướng cha mẹ cúi đầu lạy một lạy, trên tay lại nhéo nhéo hắn ta vài cái. Ai bảo anh không nhắc cho tôi biết trước!

Nhị bái là tạ ơn tân khách, tam bái là phu phụ hai người đối bái.

Lúc sau đã có phù rể tới bưng nước trà, người mới kính trà cha mẹ đồng thời sửa xưng hô.

Thẩm Phóng đối xưng hô “Cha, mẹ” hoàn toàn không có chướng ngại tâm lý. Tiết Đồng cùng Tiết phu nhân đều tặng anh một bao lì xì đỏ thắm thật dày, đáng tiếc Thẩm Phóng còn cầm chưa ấm tay đã bị một phù rể phong thái nhã nhặn tiếp nhận.

Cắt bánh ngọt, tháp champagne, châm ngọn nến, rượu giao bôi... Kịch bản sau đó đều dựa vào bản đã viết sẵn, không xảy ra vấn đề gì ngoài ý muốn.

Thuận thuận lợi lợi kết thúc mọi nghi thức, người chủ trì tuyên bố bữa tiệc bắt đầu. Các khách mời đều ngồi vào vị trí chờ đợi ăn tiệc, đồng thời trên sân khấu cũng có người lên đài biểu diễn tiết mục, khơi lên hứng thú của mọi người.

Thẩm Phóng cùng Tiết Diễm đi xuống thay quần áo, chuẩn bị kính rượu với các khách mời.

Trong phòng thay quần áo chỉ có hai người bọn họ, một lát sau Tiết Diễm mới nhàn nhạt lên tiếng, “Anh giận hả?... Vì tôi hôn anh phải không?”

“Giận cái gì cơ?” Thật ra lúc này Thẩm Phóng đã không còn để ý, nhưng Tiết Diễm nhắc tới, quần anh còn mới trông vào nửa đã quay đầu giận dữ, “Ồ. Anh còn chưa từng nhắc tới với tôi! Đột nhiên như vậy, may là tôi phản ứng nhanh, nhờ không may không nhận được thì không phải đã lộ tẩy hết rồi!”

Thấy anh chú ý đến điểm này, nội tâm Tiết Diễm lại thở dài nhẹ nhõm, mặt không thay đổi hỏi lại, “Hôn lễ còn đang diễn ra, còn nhiều việc thân mật hơn nữa. Người chủ trì nói như vậy, tôi mà không làm thế chẳng phải mới lộ tẩy sao?”

Nghe cũng có lý, Thẩm Phóng không tỉnh táo bèn mắc bẫy ngay, ngấm lại bèn nói với hắn, “Đi thôi.”

Yên lặng mặc xong quần, Thẩm Phóng lại mơ hồ cảm thấy mình đuối lý bèn gạt vấn đề này sang một bên,

bắt đầu thúc giục, “Anh mặc đồ nhanh lên, bên ngoài còn đang chờ mời rượu kia. Ai da, tôi nói này, cũng không phải cô dâu, hai thằng đàn ông mà cũng lằng nhằng như vậy, cứ phải đi tới đi lui thay đổi lễ phục.”

Tiết Diễm liếc mắt nhìn anh một cái, lấy ra một bộ lễ phục đồng bộ với đồ trên người Thẩm Phóng: “Được rồi, anh nói gì cũng đúng hết.”

Đối với tân lang mà nói, kính rượu là việc vất kiệt sức người nhất.

Nhất là giống bọn họ, mời một số lượng khách như vậy, nếu cứ thành thật tuân theo quy định thì dù ngàn chén không say cũng nhất định không chịu nổi.

Nhưng cũng may đã chuẩn bị nước có màu sắc tương tự, đồ uống không có cồn, hơn nữa dù có nhiệt tình quá... đối với những vị khách quá kiên trì còn có sáu phù rở chán rượu, công việc mời rượu này coi như hữu kinh vô hiểm (*).

Bữa tiệc cùng phần biểu diễn vẫn tiếp tục tới tận tối, các khách mời mới tản đi.

Trừ đi một số ít định nghỉ lại khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, nhân tiện đi thăm họ hàng bạn bè gần đó, phần đông còn lại tốp năm tốp ba theo hướng dẫn của nhân viên mà tự đi tìm lạc thú riêng.

Thẩm Phóng thở một hơi, cảm giác cuối cùng cũng đánh xong boss, thành công thông chốt, hoàn hảo!

Nhưng mà rất nhanh anh liền biết, mình yên tâm quá sớm rồi.

Nhiều khách mời như vậy không làm khó bọn họ, nhưng thế mà họa lại từ trong nhà mà ra.

Sau khi tiễn khách, hai người cùng với sáu phù rở cuối cùng cũng rảnh rồi, kéo ghế ngồi xuống bàn ăn.

Đồ ăn là đầu bếp chuyên nghiệp chế biến đặc biệt cho bọn họ, chu đáo quan tâm đến khẩu vị từng người, món ăn hết sức phong phú vừa ra lò không lâu còn tản ra hơi nóng hôi hổi cùng mùi hương hấp dẫn.

Thẩm Phóng cảm thấy cuối cùng cũng có thể mở rộng miệng rồi.

Sau đó bèn thấy người phù rở phong thái nhã nhặn kia mỉm cười, nâng chén với Tiết Diễm: “Chúc mừng đã xong việc.”

Thẩm Phóng có ấn tượng với anh ta, người này tên là Trịnh Quân, một người rất đáng tin cậy, mấy hôm nay cũng giúp họ làm không ít việc.

- - Cũng chính là người lấy đi bao lì xì đỏ của anh trên sân khấu kia.

Quan hệ của anh ta và Tiết Diễm không tồi, cả lời nói lẫn việc làm đều có cảm giác rất ăn ý, có đôi khi cũng không cần nói chuyện, một ánh mắt cũng hiểu đối phương muốn làm gì.

Lúc này Tiết Diễm hiển nhiên cũng hiểu, khẽ gật đầu, một lời cũng không nói bèn cầm chén lên một ngụm uống cạn.

Sau đó phù rể tiếp tục nói, “Tính theo cảm tình huynh đệ của chúng ta cũng nên uống một chén mới phải?”

Nói xong bèn cầm chai rượu bên cạnh rót ra hai chén đầy, là rượu trắng hơn năm mươi độ.

Thẩm Phóng cảm thấy lúc này nhất định anh ta sẽ từ chối, và màn mời rượu này sẽ kết thúc.

Tiết Diễm cầm chén rượu kia lên, lại một ngụm uống hết.

“...” Thẩm Phóng.

Không hiểu cảm tình của mấy người lắm.

Những người khác cũng theo đó góp vui đều uống cùng hần, thậm chí còn thay phiên nhau uống.

Tiết Diễm không biết đang suy nghĩ gì, rõ ràng trước đó còn là bộ dạng một mực không uống rượu, lúc này lại một chén một chén, ai đến cũng không từ chối.

“Đủ rồi.” Thẩm Phóng kinh hãi, cuối cùng chịu không nổi cười nói, “Ai còn uống với anh ấy nữa thì đêm nay ngủ cùng nhau đi.”

Nhóm phù rể: “...”

Tiết Diễm: “...”

Bọn họ cũng không nghi ngờ, nếu còn uống tiếp nhất định cái tên điên Thẩm Phóng nói được làm được này sẽ dí con ma men này cho từng người bọn họ mất.

Mấy người nhìn kẻ đã uống say đang dờ dẩn nhìn người khác, yên lặng cầm đũa gấp đồ ăn, bày ra vẻ chính mình chưa từng làm gì.

Tiết Diễm cũng yên lặng đặt chén sang một bên cũng cầm bát lên tính ăn cơm, làm bộ mình không say.

Nhưng lúc này cũng chũnh choáng rồi, động tác cùng phản ứng đều chậm hơn bình thường.

Nhưng hấn uống rượu cũng rất yên lặng, không khóc không ồn, vẻ mặt nghiêm túc lãnh đạm so với bình thường cũng không khác mấy, thế là lừa gạt Thẩm Phóng thành công.

Thẩm Phóng uống xong một chén sợ rằng một khi bắt đầu sẽ không kết thúc, thế là không dám uống nữa.

Chờ cơm nước xong xuôi, phù rể cũng đã ra về, hai người mới trở về phòng, lúc này Thẩm Phóng mới phát hiện người vẫn còn ngồi yên ổn ở kia đi đứng cũng không ổn.

Thẩm Phóng đành phải dìu hấn trở về phòng. Vào cửa bèn dẫn hấn vào phòng tắm, xả nước ấm, nhìn hấn tự giác cởi quần áo ngồi vào bồn tắm lớn bèn định rời đi.

Tiết Diễm giữ anh, “Đừng đi.” Hấn nói, “Tôi ngã xuống giờ.”

“...” Tình hình này thì say cũng lợi hại quá rồi.

Sợ hấn thật sự trượt xuống nước, Thẩm Phóng không dám đi xa, đứng đánh răng ở ngay gian ngoài, vô tình quay đầu lại bèn thấy hấn ta tạo một đồng bóng bóng xà phòng, chôn chính mình ở bên trong.

Tắm rửa nửa ngày còn chưa xong, Thẩm Phóng súc miệng rồi thúc giục, “Tắm nhanh lên còn ngủ, sáng mai còn tới gặp anh tôi. Máy hôm nay bận quá còn không kịp tới bệnh viện.”

Tiết Diễm nghe thấy vậy đột nhiên ngồi ục xuống bồn tắm lớn, nói to, “Tôi biết anh trai anh.”

Chờ đến khi Thẩm Phóng quay sang nhìn hấn, thế mà hấn còn nở nụ cười với anh.

Hấn kéo dài thanh âm, biểu tình có chút kiêu ngạo, “Anh trai anh là Thẩm – Tiềm –”

- _____

(*) Hai câu chúc trong hôn lễ của Trung Quốc: cặp vợ chồng tôn trọng yêu thương lẫn nhau: “Trên trời nguyện làm chim liền cành, dưới đất nguyện trọn kiếp phu thê.”, ý nói đôi lứa hạnh phúc.

Mùa xuân mở ra khí lành, tiết trời tươi sáng, con đàn cháu đống sung túc.

Hoa đào hoa mạn cùng nở, ý tứ vợ chồng vĩnh viễn kết đồng tâm.

(*) bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm.

17. Chương 17

Thẩm Phóng ngẩn người, bước vài bước đã qua đỡ lấy Tiết Diễm đứng lên định bước ra khỏi bồn tắm, “Thì ra anh cũng biết cười à?”

Tiết Diễm không biết do say hay là bị nói kháy đâm ra giận dữ, lập tức ngưng cười, vẻ mặt lại nghiêm túc nhìn anh, “Đương nhiên là tôi biết cười. Xem này.”

Nói xong bèn giật nhẹ khóe miệng, lộ ra biểu tình ngoài cười nhưng trong không cười rồi lại lập tức khôi phục nguyên trạng.

“Ha ha, anh đúng thật là...” Thẩm Phóng đỡ khóc đỡ cười, hỏi, “Tại sao anh lại biết anh trai tôi?”

Tiết Diễm dựa vào vách bồn tắm nghịch bong bóng, phớt lờ anh luôn.

Thẩm Phóng hỏi lại một lần nữa.

Tiết Diễm liền nheo mắt ngẩng đầu nhìn anh, lát sau mới nói, “Nhìn anh rất giống anh ta.”

Thẩm Phóng: “... Không phải, tôi hỏi tại sao anh biết anh trai tôi kia mà?”

Tiết Diễm lấy tay xoa đầu trong một chốc, dường như không hiểu tại sao anh lại hỏi vấn đề hiển nhiên này, thế mà lại quay sang trêu chọc anh, “Anh có gốc không? Không phải anh nói anh trai anh còn đang ở bệnh viện hả? Anh còn vừa nói phải qua thăm anh ta.”

... Bỏ đi, không có cách nào nói chuyện với con ma men này nữa!

Thẩm Phóng vỗ đầu hấn một chút, “Anh nói ai gốc cơ? Tên say này cũng thật dũng cảm, không sợ tôi nhân cơ hội dìm chết anh luôn à?”

Tiết Diễm ôm đầu, người rụt vào trong đồng bong bóng, môi mím chặt hừ một tiếng nho nhỏ, rồi lại hừ một tiếng.

Mặc dù Tiết Diễm đột nhiên nhắc đến tên anh trai cũng thật kỳ quái, nhưng cẩn thận ngẫm lại, việc hấn

biết anh trai mình dù sao cũng chỉ là chuyện bình thường.

Việc Thẩm Tiềm gặp tai nạn xe cộ trở thành người sống thực vật vốn cũng là một chuyện không nhỏ ở địa phương, cũng không phải là bí mật gì. Chưa kể tốt xấu gì Tiết gia cũng là danh gia vọng tộc, tuy rằng chỉ là kết hôn giả nhưng sợ rằng trước khi hai người đăng ký kết hôn đã điều tra mười tám đời tổ tông nhà mình rồi.

Nhưng mấu chốt lúc này chính là Tiết Diễm vì hờn dỗi mà ngồi trong bồn tắm trưng ra bộ dạng cô vợ nhỏ, thành công khơi dậy ý muốn bảo vệ lúc nào cũng tràn đầy của người nào đó.

Vì thế Thẩm Phóng cũng không tiếp tục truy cứu vấn đề này nữa, ngược lại nói với hắn: “Anh chắc chưa từng thấy anh tôi trước khi nằm viện nhỉ? Tôi nói cho anh nghe này, anh trai tôi cực kỳ lợi hại, siêu cấp đẹp trai, đẹp trai tới mù mắt luôn. Cái gì anh cũng giỏi hết, chỉ cần biết anh ấy nhất định sẽ rất thích anh. Trước đây khi tôi còn trẻ học chung lớp với anh ấy, anh học cái gì cũng nhanh hơn bọn này...”

Tiết Diễm yên lặng nghe anh nói một lúc, lại nằm sấp dựa vào bồn tắm, nghiêm túc ngắt lời anh, “Tôi cũng rất lợi hại.”

Thẩm Phóng ngạc nhiên phát hiện, thế mà anh có thể từ cái bản mặt biểu cảm không hề phong phú của Tiết Diễm mà đọc ra được ý tứ “Anh cũng mau khen tôi đi”.

Hừm, cái này nhất định là ảo giác rồi.

“Phải phải, anh cũng rất lợi hại, còn trẻ mà đã trở thành một giám đốc lớn rồi.” Thẩm Phóng có lệ khen hắn một câu, tiếp tục nói, “Hơn nữa anh trai tôi từ nhỏ đã biết mình phải làm gì, xác định mục tiêu rõ ràng, ý chí cũng kiên định khiến tôi đặc biệt ngưỡng mộ...”

Tiết Diễm theo bản năng không muốn nghe mấy câu này, đột nhiên ào một cái đứng từ bồn tắm dậy, “Tôi tắm xong rồi. Tôi phải đi ra ngoài.”

Thẩm Phóng nhanh tay nhanh mắt đẩy hắn, “Xà phòng trên người còn chưa trôi đâu.”

Hắn vốn uống say nên đứng cũng không vững, đẩy bồn tắm lại trơn tuột, bị đẩy một cái bèn ồm một cái ngã xuống nước.

Lần này ngã rất đau, hắn ngồi ở đó lau mặt, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm Thẩm Phóng, dường như có điều uất ức, mà lại như đã tỉnh táo.

“... Rất xin lỗi.” Thẩm Phóng cũng hiểu được mình ra tay mạnh nên có chút áy náy, vội vã chạy tới xem hắn có bị thương chỗ nào không, thấy hắn không có việc gì mới hỏi, “Tại sao anh đột nhiên lại uống nhiều rượu như vậy?”

Lúc này Tiết Diễm trả lời cực kỳ hợp tình hợp lý, “Kết hôn không phải dịp vui sao? Dịp vui thì phải uống rượu chứ?” Hấn nhìn Thẩm Phóng truy hỏi, “Thẩm Phóng Phóng, tại sao anh lại không vui? Anh sẽ lộ tẩy mất.”

“Không phải tôi không vui, mà là tôi không thể uống.” Nghe hấn gọi tên mình như vậy, Thẩm Phóng liền hiểu cảm giác tỉnh táo kia chỉ là ảo giác bèn cười cười trêu chọc, “Ngài đây vẫn còn nhận ra tôi sao? Thật lấy làm vinh hạnh.”

Tiết Diễm cảm giác chính mình lại bị cười nhạo, phần nộ trùng mắt liếc anh một cái.

Giám sát Tiết Diễm xả trôi xà phòng trên người, cọ xát tẩy rửa ở bồn tắm, Thẩm Phóng mới đặt khăn khô cùng quần áo ngủ trên giường hấn rồi mới đi vào phòng tắm sau.

Đến lúc Thẩm Phóng vừa ngâm nước nóng đi ra bồn phát hiện Tiết Diễm choàng khăn tắm, ngồi xổm ở cửa phòng tắm ngược đầu nhìn anh.

Một người đàn ông cao một mét tám mấy, cho dù ngồi xổm cũng rất to lớn, giống một con dã thú đang ở thế sẵn sàng săn mồi.

- - Cũng là một con thú đẹp đẽ, một dã thú mặc quần lót màu đen.

Thẩm Phóng kinh hãi, “... Anh đang làm gì đấy?”

Tiết Diễm nghiêm túc, “Tôi xem anh có chạy trốn hay không.”

“Ha ha ha ha!” Thẩm Phóng nhin không được cười ha hả, “Không nghĩ tới anh lại là như vậy, Tiết Diễm Diễm! Anh xong đời rồi! Đợi ngày mai tỉnh lại chờ tôi cười vào mặt đi!”

Lúc Thẩm Phóng đang tắm rửa đã thấy mệt muốn chết rồi, cảm thấy giờ mình đứng cũng ngủ được.

Nhưng anh nhìn cảnh này cũng phải cười đến tỉnh mất năm phút đồng hồ, rồi mới dọn dẹp một chút tắt đèn rồi kéo kẻ kia lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Phóng cực kỳ hiếm thấy tỉnh dậy trước Tiết Diễm.

Nhìn tư thế ngủ của hai người, Thẩm Phóng cuối cùng cũng hiểu được tại sao mấy ngày nay anh không tiếp tục ngã trên mặt đất nữa.

Cả người Tiết Diễm như thế đều đặt trên người anh, một bên dùng tay ôm chặt anh, một bên còn lấy chân gác lên anh.

Thẩm Phóng nhẹ nhàng giãy ra nhưng cũng không được, nhìn đến thời gian cũng không sớm nữa bèn một mặt gọi Tiết Diễm “Dậy ngay dậy ngay!”, một mặt dùng đầu gối duy nhất còn cử động chọc chọc anh ta, muốn đánh thức hắn dậy.

Nhưng bởi vì tư thế, anh không nghĩ vừa chọc một cái đã chạm tới bộ phận không thể miêu tả của đối phương.

Cũng là đàn ông cả, lại còn súng đạn đầy đủ công năng của một thằng đàn ông, trạng thái tự nhiên của bộ phận đó vào sáng sớm hiển nhiên cũng không thể miêu tả.

Nhất là đêm qua Tiết Diễm uống sau, cuối cùng lại không chịu mặc bộ đồ ngủ rộng rãi kia vào, giờ khắc này nơi đó chỉ có một cái quần lót co dãn bao lấy, phần không thể miêu tả lại càng thêm rõ ràng.

Thẩm Phóng lúc đi học không ở ký túc xá, từ lâu vốn đã ngủ một mình, trừ bỏ cái của mình ra thì chưa thấy của người khác bao giờ.

Anh có chút tò mò bèn dừng một chút, rồi đem ma trảo đầy tội lỗi vươn về nơi đó...

Thật ra lúc Thẩm Phóng động dậy lần đầu Tiết Diễm đã tỉnh dậy rồi.

Chẳng qua cơn đau đầu do rượu say khiến hắn phản ứng có phần chậm chạp, nhất thời không hành động kịp.

Vốn còn định một hai phút nữa mới ngồi dậy, lại không dự đoán được nơi quan trọng kia bị công kích.

Mà cái tên khốn kia lúc phát hiện mình đụng tới cái gì còn không nhanh tránh ra, thế mà lại tiếp tục dùng đầu gối mình chọc, chọc rồi lại chọc chọc.

Quả thực là tự tìm đường chết!

Trong thân Tiết Diễm đều là lửa nóng, không thể nhịn được nữa bèn mở to mắt.

18. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn thấy Tiết Diễm mở mắt, Thẩm Phóng không những không có chút nào giác ngộ rằng mình vừa làm chuyện xấu mà còn phần chần chừ hơn, “Anh tỉnh rồi.”

Tiết Diễm không nói một lời, ánh mắt nhìn thẳng vào anh, trong mắt hơi đỏ lên, vẻ mặt lạnh lùng này nhìn

qua cực kỳ đáng sợ.

Nhưng Thẩm Phóng không bị hấn dọa tí nào, khỏe miệng vẫn cong cong, giọng điệu cũng nhẹ nhàng, “Anh có biết đêm qua anh làm gì không?”

Tiết Diễm nôn nao.

Hắn thực sự không nhớ được đêm qua mình đã làm gì.

Nhưng hắn vẫn kiên định với niềm tin rằng mình không làm chuyện gì quá đáng cả.

Bởi vì trước đây kể cả bạn bè hay người nhà có uống rượu cùng hắn cũng đều nói rằng sau khi uống rượu mình còn kiềm lời hơn bình thường, không khóc không quấy, không lên cơn cũng không nói nhiều, uống xong liền ngoan ngoãn đi ngủ, rượu phẩm cực kỳ xuất chúng.

Mà hôm qua tuy rằng uống có nhiều thật, nhưng hắn tự nhận vẫn trong khả năng của mình.

Cho nên khi hắn đối mặt với Thẩm Phóng, nội tâm lo lắng chừng mấy chục giây mới lạnh nhạt lên tiếng, “Tôi đã làm gì?”

Thẩm Phóng cố ý đợi hắn đáp lại mới cao hứng nói, “Lúc đầu tôi từ phòng tắm đi ra bên thấy anh đang khoác khăn tắm như áo choàng ngồi xổm ngoài cửa, tôi hỏi anh đang làm gì, anh nói là anh sợ tôi muốn chạy trốn nên tới canh chừng.”

Trong lòng Tiết Diễm lộp bộp một chút.

Mà Thẩm Phóng còn chưa nói xong, “Sau đó tôi nói tôi không chạy trốn, tự giác đi ngủ đi. Thế mà anh nói anh không đi.” Thẩm Phóng nói xong còn cười như điên, “Anh nói anh là Superman, thế giới vẫn còn chờ anh đi giải cứu ha ha ha ha!”

“... Không, tôi không thể tin được.” Tiết Diễm cực kỳ bình tĩnh phủ nhận, “Rõ ràng đầu đuôi đều là anh chém gió.”

“Không tin à? Không tin cũng không sao.” Thẩm Phóng vẫn đang cười rữ rựi, đẩy cánh tay Tiết Diễm đang nắm chặt ra, từ từ đầu giường lấy di động của mình ra, “Tôi biết anh sẽ không thừa nhận nên cố tình quay video lại. Đến xem xem, ha ha ha.”

Thẩm Phóng ần ần vài cái, giơ màn hình lên trước mặt Tiết Diễm.

Trên video, một người đàn ông chỉ mặc một chiếc quần lót nhỏ, buộc khăn tắm làm thành áo choàng, bày ra tư thế siêu kinh điển của Superman, mà miệng thì vô cùng nghiêm túc nói muốn đi giải cứu thế giới.

Hình ảnh trong video thể mà lại rõ ràng như vậy, giọng nói quen thuộc này khiến người khác không thể phủ nhận.

Một khắc đó, thế giới quan Tiết Diễm sụp đổ tan tành.

“Tôi bị mất trí nhớ.” Tiết Diễm buông Thẩm Phóng, kéo chăn che từ chân đến đầu, lạnh lùng, “Đừng có nói chuyện với tôi.”

Thẩm Phóng cười sấp điên rồi, ở trên giường đánh mấy cái, thừa dịp Tiết Diễm còn đang chịu đả kích quá lớn mà tạm thời không nhớ tới chuyện xấu mình vừa làm mà từ trên giường lăn xuống đất, đi ra khỏi phòng.

Chờ đến khi Tiết Diễm cuối cùng cũng “khôi phục trí nhớ”, nhớ tới muốn tính sổ với chuyện xấu Thẩm Phóng vừa làm trên giường thì đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Thẩm Phóng đang ngồi ăn sáng trong phòng ăn.

Hai ngày nay khu nghỉ dưỡng này vẫn chưa mở cửa tiếp khách, hơn nữa đời sống về đêm rất phong phú nên người tới đây ăn sáng cũng không nhiều lắm. Một mình anh bên độc chiếm một bàn ăn lớn, vừa nhìn thấy Tiết Diễm, nhin không được lại bật cười.

Tiết Diễm mặt sưng sía đi qua, đưa tay ra với anh, “Điện thoại.”

“Video tôi xóa rồi. Không tin thì cứ kiểm tra đi.” Thẩm Phóng cười, mở khóa đưa di động cho hắn, “Tôi không tính cho người khác xem, anh xem xong bèn xóa.”

“Xóa rồi mà anh còn cười.” Tiết Diễm tìm không thấy video kia, mặc dù trong lòng vẫn thấy nghi ngờ, cảm thấy tên khốn kia nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua một việc gây cười đến thế, thế nhưng vẫn trả lại điện thoại cho anh.

“Bởi vì trí nhớ không xóa bỏ nhanh như vậy được.” Thẩm Phóng rất hiểu đạo lý một vừa hai phải, thu lại trêu ghẹo trên mặt, mỉm cười nói, “Thôi không trêu anh nữa. Ngồi xuống đi, ăn sáng cùng tôi.”

Tiết Diễm dù không tin cũng không có cách nào khác, hừ một tiếng bèn ngồi xuống bên cạnh Thẩm Phóng, tiện tay lấy máy tính bảng ở bên cạnh coi tin tức.

Được internet hỗ trợ, tin tức về hôn lễ đã ngập tràn khắp nơi, các trang web lớn cũng rầm rộ lên bài. Tiết Diễm xem qua vài bài báo ở mấy trang web, rồi lại chuyển sang Weibo đọc bình luận của mọi người.

Trên mạng bàn tán cũng rất nhiệt tình, đến mức độ này, chuyện biết hay không biết cũng đều bị đem ra hết.

Đầu bếp nhà ăn nhìn thấy con trai của ông chủ mình cũng không dám chậm trễ, đồ ăn Thẩm Phóng gọi rất nhanh đã được mang lên.

Những món ăn rất phong phú đúng chuẩn một bữa sáng kiểu Trung Quốc: xúng thang bao, bánh rau họ, omurice, hoành thánh hấp, cháo tôm thịt(*),... Bên cạnh còn có hoa quả tươi, vô số món ăn xếp đầy một bàn.

Tiết Diễm nhìn thức ăn trên bàn, đặt máy tính bảng xuống, nhin không được hỏi: “Nếu tôi không đến tìm anh thì anh tính làm sao bây giờ?”

“Hử?” Thẩm Phóng đang uống canh trong chén, ngẩng đầu liếc mắt một cái, nháy mắt hiểu được ý hắn, “Hay gọi cho anh phần khác? Tôi không ăn ngọt, chưa kể sáng sớm ăn đường cũng không tốt. Anh cũng ăn nhé?” Lúc này anh không đùa giỡn hắn nữa, còn có vẻ ôn nhu sẵn sàng, hết sức ân cần.

Tiết Diễm gật gật đầu. Mặc dù hắn thích ăn ngọt nhưng cũng không đến nỗi không có đường là không ăn nổi.

Thẩm Phóng bèn tự mình động thủ đem đồ gần mình nhất đặt trước mặt Tiết Diễm, còn hết sức chu đáo mức đầy cháo, cắt bánh thành từng miếng, còn đem cả hoa quả đã cắt nhỏ đặt vào đĩa ăn, hiện thực tốt bụng đến mức không thể tin được.

Sau đó Thẩm Phóng tiếp tục ăn cơm, buông bát xuống chống cằm, cười tủm tỉm, “Anh đang tính hỏi tôi có thật sự xóa video không hả?”

Cư xử khác thường như vậy nhất định có vấn đề! Tiết Diễm biết rõ là có bẫy nhưng vẫn nhin không được, “... Có thật là đã xóa không?”

“Đương nhiên là thật... Nhưng mà vẫn phải lưu một bản trên mạng ha ha ha ha.” Thẩm Phóng lại cười sặc sụa, “Loại dark past này làm sao có thể dễ dàng biến mất như thế ha ha ha ha.”

Tiết Diễm: “...” Quả nhiên.

Không có tí bất ngờ nào đâu, hừ.

Thẩm Phóng cười một lúc, “Thôi bây giờ không trêu anh thật. Vào chuyện chính đây, chốc tôi định đến bệnh viện thăm anh tôi. Anh định làm gì?”

Tiết Diễm nghiêm mặt không để ý tới anh, đến nghĩ cũng không muốn cùng tên lừa đảo này nói chuyện chút nào.

“Lần này không đùa thật, tôi đảm bảo.” Thẩm Phóng dỗ dành hắn, “Nói được làm được, lần này lừa anh thì tôi làm chó.”

Tiết Diễm: “... Hừ.” Đã mất niềm tin vào người này rồi!

“Rất xin lỗi mà.” Thẩm Phóng dịu giọng, gương mặt nhận lỗi rất chân thành, “Đừng giận nữa, tôi sai rồi, để ý tới tôi đi mà. Tôi thật sự không cười. Tôi sẽ xóa cả bản trên mạng nữa được không?”

Tiết Diễm vẫn không nói lời nào, chậm rãi ăn hai bánh bao cùng một chén cháo mới bằng lòng mở miệng nói chuyện: “Tôi cũng đi.” Hắn tìm một lý do, “Hôm nay các tài xế đều vội vã đưa tiễn khách, để tôi đưa anh đi.”

“Anh còn bạn bè người thân ở đây kia mà, anh không cần phải đi cùng đâu.”

“Bọn họ cũng chơi rất high.”

Thẩm Phóng ngẫm nghĩ, gật gật đầu, “VẬY anh ăn nhanh lên, ăn xong thì chúng ta đi, anh tôi còn đang chờ. Buổi tối có quay về đây không?”

“Không phải anh còn hai ngày nghỉ à? Ở đây thêm hai ngày nữa.”

“Được.” Thẩm Phóng cân nhắc, nếu Tiết Diễm không nhớ rõ chuyện ngày hôm qua, khẳng định cũng quên luôn chuyện mình nói về anh trai: “Anh chắc chưa thấy anh trai tôi đâu nhỉ? Anh tôi rất tốt...”

“Chuyện của anh trai anh trên đường nói sau, đừng lãng sang chuyện khác.” Tiết Diễm gõ gõ bàn, nhấn mạnh, “Xóa video đi.”

“... Ồ.” Thẩm Phóng lấy điện thoại mở Wangpan(*): “Tôi xem lại video lần cuối.” Nói xong bèn mở video ra.

(*): Wangpan: Dịch vụ đám mây của Baidu

Khẩu hiệu giải cứu thế giới lập tức vang vọng trong nhà ăn vắng người.

Tiết Diễm: “...”

Tiết Diễm nhanh tay lập tức chụp lấy loa điện thoại cùng che nửa màn hình, sờ soạn tìm chỗ tắt máy.

Thẩm Phóng trong lúc cùng hắn tranh giành điện thoại, nửa người dưới lại phát hiện ra châu lục mới.

Anh không khỏi nhớ tới cảm giác cứng nóng của thứ mà đầu gối chạm vào sáng nay, lại cười lên, vẻ mặt hiêu kỳ nói, “Ê, Tiết Diễm, tôi vừa phát hiện ra chỗ đó của anh cũng rất khủng!”

Tiết Diễm: “...”

- _____

(*)

Thang bao:

Bánh rau cải:

Omurice:

Canh hoành thánh:

Cháo tôm thịt

19. Chương 19

Tiết Diễm: “...”

Trong lòng Tiết Diễm phần nộ: Nếu không phải đang ở ngoài, nhất định phải nghiêm túc dạy dỗ cho tên khốn này biết thế nào mới là hàng khùng chân chính!

Nhưng dù sao nhà ăn cũng không phải không gian cá nhân, cho dù không nhiều người lắm nhưng cũng là nơi công cộng.

Nhất là Thẩm Phóng, mặc dù giọng nói cũng không quá to, nhưng mà vì thân phận đặc thù của anh cùng âm thanh của video mà đã có mấy người phục vụ chú ý tới động tĩnh bên này.

Vì thế, Tiết gia đại thiếu gia lạnh lùng nghiêm túc, tao nhã cấm dục, toàn thân cao lãnh như hoa, giờ khắc này đứng trước cái tên khốn nạn nói không lựa lời này không có biện pháp gì, chỉ yên lặng đỏ ửng hai tai.

“Anh...” Hần thấp giọng quát một câu, “Hần hoi ăn xong bữa của mình đi, đừng đùa giỡn lưu manh.”

“Tôi ăn xong rồi mà.” Thẩm Phóng lại như không thể cảm nhận được đối phương thẹn quá thành giận, gương mặt cực kỳ vô tội, “Giờ đang chờ anh ăn xong đây.”

Tiết Diễm cúi đầu, hung ác cắn một miếng thang bao trong thìa.

“Phụt” một tiếng, nước bắn ra bốn phía, bầu không khí nghiêm trọng Tiết Diễm khổ tâm xây dựng nhất thời tan thành mây khói.

Thẩm Phóng không nhịn được bèn cười lên, còn thân thiết đưa ra khăn tay, thế là bị người ta giận trừng mắt một cái.

Cái thể loại đấu võ mồm này có thể tiếp tục đến khi có người chịu thua mới thôi.

Tiết Diễm lặng lẽ đầu hàng, Thẩm Phóng cũng liền dừng lại, mỉm cười nhìn hắn ăn sáng.

Trong một góc ở lầu hai nhà hàng cũng có vài người đang ăn sáng, là mẹ Tiết Diễm cũng những vị phụ nhân có địa vị ngang bà. Mặc dù bởi nguyên nhân khoảng cách khiến các bà không nghe thấy hai người dưới lầu đang nói gì nhưng lại có thể rành mạch động tác của họ.

Nhìn một lúc, một người phụ nữ xinh đẹp mới cảm khái, “Không nghĩ tới A Diễm trầm ổn như vậy lại muốn kết hôn cùng một cậu thanh niên sôi nổi như vậy.”

“Thật là, đúng là bất ngờ.”

“Hoàn toàn không nghĩ được.”

Vài người khác cũng phụ họa theo.

Trong lời của các bà có ý một lời không nói hết nổi.

Kết thông gia với Tiết gia là lý tưởng của rất nhiều gia tộc, mấy người ở đây cũng không ngoại lệ. Các bà đều muốn tìm cách tạo cơ hội để nhóm con gái ôn nhu hiền thực của mình tiếp xúc với Tiết thiếu gia, thế mà trăm triệu lần lại không nghĩ tới, không chỉ tính cách không đúng mà giới tính cũng không hợp.

Mẹ Tiết Diễm nghĩ thâm, Diễm Diễm nhà này trầm lặng như vậy thì phải tìm một người nhanh nhẹn như vậy, thẳng nhỏ kia thật quá tốt. Trên mặt cũng mang một nụ cười, bày tỏ chút tiếc nuối cùng bất đắc dĩ: “Chính nó lựa chọn, phận làm cha mẹ như chúng ta cũng không còn cách nào khác.”

Tiết Diễm cùng Thẩm Phóng hoàn toàn không biết nhất cử nhất động của mình đều bị người quan sát, một người trầm tĩnh lãnh đạm cả người tỏa ra khí lạnh, một người tươi cười toe toét hoàn toàn không bị

ảnh hưởng, hài hòa ăn xong bữa sáng bèn cùng nhau rời khỏi nhà hàng hướng tới bãi đỗ xe.

Khu nghỉ dưỡng này được xanh hóa rất tốt, đến bãi đỗ xe cũng được trải đầy cỏ xanh mướt, cây hoa xung quanh cũng rất tươi tốt. Gió mát ngày xuân nhẹ nhẹ, trong không khí đều là mùi hoa lá cỏ cây, hương thơm thanh mát thấm vào tận ruột gan.

Tiết Diễm chọn SUV thuần màu đen, mở cửa ngồi vào ghế lái. Thẩm Phóng theo không kịp, nổi lên hứng thú với chiếc xe màu trắng không rõ chủ bên cạnh, dừng lại nhìn nó một lúc, còn cố tình vòng qua vòng lại hai lần ngắm thật kĩ.

“Đừng lưỡng lự nữa.” Tiết Diễm ngồi trong xe gọi anh, “Đi thôi.”

“Tới đây tới đây.” Thân thể Thẩm Phóng leo lên xe nhưng ánh mắt cùng tâm hồn vẫn lưu luyến nơi xe thể thao màu trắng kia.

Tiết Diễm khởi động xe, thuận miệng hỏi: “Anh thích xe thể thao?”

“Đương nhiên là thích rồi, tôi thích nhất là nó mà.” Thẩm Phóng cười tươi như hoa, “Tôi còn đang tính tích tiền mua một chiếc.” Đáng tiếc còn chưa kịp hành động thì tai nạn bất ngờ xảy ra, kế hoạch mua xe tạm thời xếp xó.

“Ừm.” Tiết Diễm tỉnh rụi, “Vậy anh nhìn thêm vài lần đi.”

Thẩm Phóng: “... Ha ha ha ha. Tiết Diễm Diễm, anh học hư rồi.”

Tiết Diễm mặt không thay đổi lái xe rời khỏi gara, yên lặng nhìn qua kính chiếu hậu quan sát cẩn thận chiếc xe thể thao kia.

Khu nghỉ dưỡng suối nước nóng ở ngoại ô, cách bệnh viện kia một quãng đường dài, dù không gặp kẹt xe cùng đi đường cao tốc cũng phải mất hơn hai tiếng đồng hồ trên đường.

Nhưng dù sao cũng có Thẩm Phóng ở đây, chặng đường này của hai người cũng không yên ả gì.

Thẩm Phóng nhớ rõ Tiết Diễm lúc ăn sáng có nói “Chuyện của anh trai anh để trên đường nói sau”, vừa lên xe đã bắt đầu thao thao bất tuyệt về các thành tích của anh trai.

Nói cũng kỳ quái, thật ra bình thường Thẩm Phóng cũng không phải loại thích lải nhải, đối với những người không quan tâm tới người của anh thì bản thân cũng rất ít chủ động tới nói chuyện, mà chẳng hiểu tại sao lại cố tình muốn trêu chọc Tiết Diễm.

Khi hai người tới bệnh viện thì bác sĩ phụ trách đã rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại người hộ lý Thẩm Phóng quen mặt.

Người phụ nữ trung niên kia nhìn thấy Thẩm Phóng cùng một người đàn ông lạnh lùng xa lạ tiến vào cùng nhau bèn ngăn người, nhưng lại lập tức phản ứng, nhẹ nhàng hỏi: “Vị này là...”

Việc Thẩm Phóng kết hôn cùng đàn ông cũng không giấu diếm gì người này, vào ngày cưới anh còn có ý gửi kẹo cho chị.

Thẩm Phóng cúi đầu, cười nói, “Chị đi nghỉ ngơi đi, nơi này có chúng em rồi.”

Thẩm Tiềm vẫn như cũ, im lặng nằm trên giường bệnh, vô tri vô giác như đang ngủ.

Thẩm Phóng nói Tiết Diễm ngồi sang một bên, bản thân quỳ gối trên giường, thuần thực xoa bóp cùng nói chuyện với anh trai.

“Anh, anh xem, người này là đối tượng kết hôn của em. Anh ta tên là Tiết Diễm, là một người rất đẹp, nhưng lại nhỏ hơn em. Anh có tò mò không? Nếu tò mò thì hãy đứng dậy mà nhìn anh ta đi.”

“Không tò mò thì cũng đứng dậy đi. Lâu không gặp em như vậy, hiện tại có phải anh cũng muốn nhìn thấy em trai anh đúng không?”

“Bác sĩ nói tình hình của mẹ đang chuyển biến tốt đẹp, nói không chừng sẽ hồi phục rất nhanh. Anh, anh cũng không thể thua mẹ được.”

“...”

Tiết Diễm ngồi một bên im lặng nghe, không nói một lời.

Thẩm Phóng nói đến mức miệng cũng khô đi, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tiết Diễm ngồi không, bèn chỉ chỉ giỏ hoa quả bên cạnh, “Anh đến thăm bệnh nhân như thế à? Rửa giùm quả táo cái coi.”

Tiết Diễm: “Bệnh nhân không ăn được.”

Thẩm Phóng chớp mắt mấy cái, vẻ mặt hết sức thuần khiết, “Nhưng tôi có thể ăn được.”

Tiết Diễm: “...” Thế là bèn ngoan ngoãn đi rửa táo, còn cẩn thận tráng nước sôi.

Thăm hỏi Thẩm Tiềm xong, hai người quay lại khu nghỉ dưỡng.

Thời gian nghỉ kết hôn của Thẩm Phóng cũng chỉ có vài ngày, sau hôn lễ nghỉ hai ngày ở khu nghỉ dưỡng lại quay trở lại sở nghiên cứu làm việc.

Ngoại trừ những người biết anh là người đàn ông đã kết hôn, đối với Thẩm Phóng mà nói, sau hôn lễ long trọng kia, cuộc sống so với trước đó cũng không có nhiều khác biệt.

Không lâu sau một người bạn của Tiết Diễm về nước. Hội bạn bè nhanh chóng hẹn gã thời gian để đón gió tấy trần, còn đặc biệt đề nghị muốn gặp bạn đời mới kết hôn của Tiết Diễm.

Tiết Diễm có yêu cầu, Thẩm Phóng hiển nhiên hết sức phối hợp. Vì thế sau khi tan tằm, anh liền về nhà thay quần áo, theo Tiết Diễm đến nơi hẹn.

Theo Tiết Diễm giới thiệu thì người bạn này tên Lục Dục Thành, là con trai Lục gia ở Bắc Kinh, bằng tuổi với Tiết Diễm, là con lai Trung - Đức. Trong những năm đầu du học của Tiết Diễm, Lục Dục Thành chậm hơn hẳn nửa năm, lại còn học chung một trường đại học. Bởi vậy so sánh với những người bạn khác, hai người này còn hơn được phần đồng hương nơi đất khách quê người.

Địa điểm đón gió tấy trần là một club tư nhân cao cấp trong thành phố.

Club này nằm ở khu phố trung tâm sầm uất nhất nhưng môi trường lại rất yên ắng cùng bí mật, nơi dành cho những kẻ thích an tĩnh, nếu không phải hội viên sẽ không để vào cửa, mà điều kiện trở thành hội viên cũng hết sức khắt khe.

Nếu không phải đi theo Tiết Diễm, Thẩm Phóng về cơ bản cũng không có cơ hội đi vào.

Thời điểm Tiết Diễm cùng Thẩm Phóng tới, quản lý đã quen mặt nhiệt tình đứng ở trước cửa nghênh đón, hơn nữa còn nói với Tiết Diễm rằng ông chủ hôm nay cũng ở đây, hỏi hẳn có muốn gặp ngài trước không.

Tiết Diễm gật đầu. Hẳn cùng ông chủ nơi này cũng là bạn bè, tình hình này cũng không tránh được sẽ gặp nhau. Vốn còn nghĩ tính mang Thẩm Phóng tới đó, thuận tiện còn giới thiệu hai bên với nhau, kết quả không đợi hẳn nói ra đã nghe thấy Thẩm Phóng lên tiếng, “Vậy anh cứ tới gặp ông chủ đi. Tôi cảm thấy hình như đã muộn, tôi đi trước nói bọn họ chờ anh.”

Nói xong anh bèn hướng quản lý cười cười, rồi hào hứng đi theo hướng Hoắc Tiểu Trì ở xa xa, trở mặt cực kì vô tình.

Không phải chứ, nhìn thấy người đàn ông khác lại hăng hái đến thế, anh đang có ý gì vậy?

Tiết Diễm: “...”

20. Chương 20

Nơi Hoắc Tiểu Trì đang đứng là nhà ăn.

Còn chưa tới giờ cơm, trong nhà ăn không có khách mà chỉ có vài nhân viên phục vụ, nhưng ở trung tâm vẫn bày hai bàn ăn lớn cùng một vòng bàn ăn nhỏ xung quanh, sắp xếp đa dạng món ăn, từ đồ ăn mặn đến các món ngọt tráng miệng cùng đồ uống linh tinh.

Hoắc Tiểu Trì đang đứng cạnh bàn ăn đá cẩm thạch, từ giữa chỗ đồ ngọt đa dạng chọn một món được tạo hình thành đóa hoa đầy tinh tế.

Bởi vì tuổi tác chênh lệch nên cậu cùng với bạn bè Tiết Diễm không có khả năng ở chung một chỗ. Những vấn đề bọn họ tán gẫu cậu nửa hiểu nửa không, mà những thứ cậu thích thì người ta cũng không cảm thấy hứng thú.

Chẳng hạn như lúc này, một mình cậu tìm đến nhà ăn, đến hơn nửa là không ai chú ý đến, mà dù có người để ý thì nhất định cũng sẽ không tìm đến đây.

Cho nên khi cậu còn đang nhập tâm thưởng thức đóa hoa kia, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình thì nhảy dựng lên, nhanh chóng ôm chặt cái đĩa trong tay.

Vừa quay đầu liền phát hiện ra là Thẩm Phóng, thế là cậu lại liên tục lùi ra sau, ý tứ trốn tránh hết sức rõ ràng.

Thẩm Phóng bèn nở nụ cười, “Cậu sợ tôi như vậy làm gì? Tôi cũng có làm gì cậu đâu.”

“Ai sợ anh?” Hoắc Tiểu Trì hừ lạnh một tiếng, “Đồ lưu manh!”

Thẩm Phóng cực kỳ oan uổng!

Anh cảm thấy bản thân vốn đã rất đứng đắn, thậm chí còn không dùng ngôn ngữ ngả ngớn trên đầu gối thẳng nhóc này, tại sao vô duyên vô cớ lại bị ấn tượng lưu manh rơi xuống đầu vậy?

Thẩm Phóng nhìn xung quanh chỉ thấy có mình mình bèn hỏi. “Những người khác đâu? Sao cậu lại ở đây một mình? Còn nhớ đường về không?”

Thân là một tên mù mặt, ở một nơi xa lạ Thẩm Phóng cực kỳ quan tâm đến vấn đề này.

“Đương nhiên là nhớ. Hơn nữa còn có thể hỏi người ta.” Hoắc Tiểu Trì liếc mắt nhìn anh một cái, trên mặt đầy chữ khinh bỉ, “Nếu không thì anh cứ vào lần lượt từng phòng, kiểu gì chẳng tìm ra.”

“Hơ, chẳng may nhìn thấy mấy thứ không nên nhìn, người ta đánh cậu thì sao giờ?”

Hoắc Tiểu Trì cao ngạo, “Đây là lần đầu anh đến đây? Không biết nội quy ở đây hả? Nơi này mỗi lần chỉ tiếp tám khách, hiện nay trừ nhân viên thì cũng chỉ là người của chúng ta, việc gì tôi phải sợ?”

Thẩm Phóng hơi cup mắt, nhẹ nhàng nói, “Tôi đúng là lần đầu tiên đến mấy nơi như này, trước đây còn chưa từng nghe qua...”

“Tôi...” Hoắc Tiểu Trì thấy đối phương hạ giọng liền cảm thấy lời mình nói có chút quá phần. Cậu thật ra cũng không có ý khinh thường Thẩm Phóng, mà chỉ cố ý muốn làm anh mất hứng mà thôi.

Ai bảo tên xấu xa này không những cướp đi Diễm ca ca của cậu, mà còn tùy tiện sờ mông mình nữa.

Cậu đang tính nói vài câu để xoa dịu không khí một chút lại thấy Thẩm Phóng ngẩng đầu, cười híp mắt nhìn cậu tiếp tục nói, “...Cho nên mới phải đi theo Tiết Diễm nhà tôi để trải nghiệm thôi.”

Lại còn “Tiết Diễm nhà tôi”, tên khốn nạn này khẳng định là cố tình khoe ra với cậu!

Hoắc Tiểu Trì phẫn nộ rồi, cảm giác cảm tình của mình bị lừa gạt, dùng sức trừng Thẩm Phóng một cái.

Một cái trừng mắt cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, Thẩm Phóng hoàn toàn không chịu ảnh hưởng. Thấy Hoắc Tiểu Trì chọn ra một khay điểm tâm nhỏ, anh tiếp tục cười hỏi, “Không phải cậu đang giảm cân à, sao lại ăn nhiều đồ ngọt như vậy?”

Hoắc Tiểu Trì tỉnh rụi: ” Ai nói cho anh tôi phải giảm cân? Diễm ca ca? Hừ, ai cần anh lo! Nói nhảm, giảm cân làm gì, không ăn no thì làm gì có sức mà giảm cân.”

Thẩm Phóng cười ha hả, logic này đúng là chẳng ai có. Nhìn những bông hoa nhiều màu kia, anh hỏi, “Ăn ngon không? Cậu còn chọn loại này nhiều như vậy.” Nói xong lại tò mò, “Tôi có thể thử một cái không?”

Hoắc Tiểu Trì nhìn khay của mình, có chút không tình nguyện gặt đầu một cái.

Thẩm Phóng cầm lấy một bông hoa xanh biếc bỏ vào miệng thưởng thức, quả nhiên là vị ngọt.

Nhưng hương vị cũng không tệ, ngọt thanh mà không gắt, ngay cả người không thích ăn ngọt như anh còn thấy thật ngon, chẳng trách sao thằng nhóc này lại thích đến thế.

“Đậu xanh nhuyễn, gạo nếp, mật ong, hoa quế, mè trắng... Có vẻ cũng không phức tạp lắm, có lẽ đến khi về nhà tôi sẽ nghiên cứu công thức một chút.” Thẩm Phóng cân nhắc nguyên liệu, sau đó thấy ánh mắt Hoắc Tiểu Trì đột nhiên sáng lên liền bổ sung một câu, “Làm cho Diễm Diễm nhà tôi ăn. Anh ấy thích ăn đồ

ngọt.”

Vì thế ánh sáng mong chờ trong mắt Hoắc Tiểu Trì thoát cái chuyển sang lửa giận hừng hực: “...”

Hừ! Show ân ái thì cút mau!

Hoắc Tiểu Trì giận dữ đến muốn ăn cả thế giới, đem một khay điểm tâm lớn ăn sạch, lại uống hết một ly nước trái cây lớn, mới hỏi hướng của Tiết Diễm, rời khỏi nhà ăn tới nơi những người kia đang tụ họp.

Thẩm Phóng đi theo cậu, trên đường lấy di động ra, “Lưu số điện thoại cái đi.”

Hoắc Tiểu Trì hết sức cảnh giác, quay đầu lại, “Anh hỏi làm gì?”

“Lại làm mặt xấu. Làm đồ ăn thành công sẽ gọi cậu đến ăn.”

Hoắc Tiểu Trì hừ một tiếng, lấy số điện thoại cho anh, trên mặt còn có biểu tình do dự cùng chút kháng cự, đến miệng rồi lại nhin không được lên tiếng, “Anh thật sự sẽ gọi tôi đến hả?”

Thẩm Phóng nhìn cậu, “Cậu tin thật à?”

Cái tên khốn kiếp lừa gạt trẻ nhỏ này!

Hoắc Tiểu Trì không để ý tới anh ta nữa, thở hỗn hển đi nhanh tới phía trước.

Thẩm Phóng đi phía sau cười ha hả. Thằng nhóc này cũng quá dễ chơi, nghĩ cái gì cũng đều viết hết lên mặt!

Hoắc Tiểu Trì nghe thấy anh ta cười càng đi nhanh hơn.

Thẩm Phóng ở đằng sau gọi, “Đừng chạy nhanh như vậy. Đùa cậu thôi mà, không lừa cậu thật, nếu thành công nhất định sẽ gọi cậu.” Anh cười cười, cúi đầu cầm điện thoại nhập một dãy số, “Đây là số của tôi, cậu cũng nhớ chút đi.”

Club tư nhân này được trang trí hết sức xa hoa, ánh sáng rực rỡ, phong cách rất chuẩn nhà giàu mới nổi, thế mà không khí lại hết sức tĩnh lặng, thậm chí còn có thể dùng từ yên tĩnh. Hơn nữa đúng như Hoắc Tiểu Trì nói qua, dọc đường trừ những nhân viên mặc đồng phục thì không có người ngoài nào.

Hầu hết bạn bè của Tiết Diễm đều đã tới, đang ngồi ở một phòng ktv hát hò nói chuyện phiếm. Thời khắc Hoắc Tiểu Trì đẩy cửa ra vào giống như một tiếng gầm uy vũ, phô thiên cái địa (*), trong nháy mắt cảm

giác phổ xá sầm uất ồn ào ập tới, cũng trực tiếp chứng minh cách âm nơi này xuất sắc đến thế nào.

(*phô thiên cái địa: trái khắp trời che kín đất, ngụ ý cái thế lớn mạnh.*)

Thẩm Phóng theo Hoắc Tiểu Trì đi vào.

Ánh đèn mờ trong phòng chiếu lên bảy tám người, cả trai lẫn gái đang ngồi trên sofa, tốp năm tốp ba cười nói. Thẩm Phóng miễn cưỡng nhận ra trong đó có Tạ Thiên Dật cùng người phù rể nhà nhận Trịnh Quân, còn lại dường như cũng đã từng gặp qua nhưng không nhớ nổi. Có cả thiếu niên ăn mặc kiểu tiểu thiên sứ đứng trên sân khấu vừa hát vừa nhảy, Thẩm Phóng nhìn cũng thấy quen mắt, nghĩ ngợi một chút thì hình như là một ngôi sao nhỏ.

Một người đàn ông xa lạ đang ngồi trên sofa cạnh máy hát, ánh đèn lóe lên chiếu lên sườn mặt sắc cạnh của gã. Người đó hình như là con lai, vẻ ngoài cũng thật đẹp trai, thần thái hết sức xứng với vẻ ngoài anh tuấn của mình, mười phần ngạo khí. Thẩm Phóng đoán gã hẳn là nhân vật chính của ngày hôm nay, Lục Dục Thành.

Tạ Thiên Dật là người đầu tiên chú ý tới Thẩm Phóng tới đây, cười cười đứng dậy chào hỏi anh. Lập tức Trịnh Quân cũng phản ứng lại, ra hiệu với người đứng trên sân khấu, đối phương lập tức dừng việc biểu diễn. Phòng đột nhiên an tĩnh lại, lực chú ý của mọi người liền tập trung vào Thẩm Phóng vừa bước vào cửa.

Tạ Thiên Dật lên tiếng đầu tiên, “Tiết Diễm đâu? Sao cậu ta có thể an tâm để anh đến đây một mình được?”

Thẩm Phóng hử hử, “Anh ấy bị tiểu yêu tinh bắt cóc rồi.” Hoắc Tiểu Trì bèn trừng mắt với anh một cái, thay Thẩm Phóng nói, “Diễm ca ca đi gặp ông chủ Tần rồi.”

Tạ Thiên Dật cúi đầu, nghĩ thầm Tu La vương thế mà lại chạy mất rồi, trên mặt vẫn tươi cười giới thiệu với mọi người, “Đây là người ấy của Tiết Diễm, mọi người cũng làm quen chút.” Anh ta bèn gọi người đang ngồi bên máy hát kia một tiếng, “Dục Thành!”

Mọi người ở đây đều hiểu rõ rằng những lời này vốn chỉ nói với một mình Lục Dục Thành. Những người khác đều đã đến dự hôn lễ, mặc dù Thẩm Phóng không nhớ bọn họ nhưng họ đều biết anh là ai.

Thẩm Phóng cũng cười, cùng chào hỏi Tạ Thiên Dật, Trịnh Quân cũng những người khác, đều ra vẻ rất quen biết bọn họ, tác phong hết sức nhiệt tình.

Mà anh chàng con lai đẹp trai Lục Dục Thành cũng từ tốn đi tới.

Dáng người gã hết sức cao lớn, nhìn qua cũng phải trên mét chín, thể trạng cười trắng, thần thái cao ngạo, từ trên cao nhìn xuống khiến người khác có cảm giác bị áp bách.

Gã nheo mắt, dựa vào ánh đèn không ngừng lóe ra mà đánh giá Thẩm Phóng, một lúc sau mới lên tiếng, “Thẩm Tiềm?”

21. Chương 21

Hai tiếng “Thẩm Tiềm” vừa từ miệng Lục Dục Thành phát ra, bầu không khí nhất thời căng thẳng.

Tạ Thiên Dật cùng Trịnh Quân với cảm giác trách nhiệm đầy sâu sắc còn chưa kịp mở miệng, một thanh niên tóc quăn bên cạnh đã kéo Lục Dục Thành, ghé sát bên tai gã nhỏ giọng nhắc nhở: “Cậu nhớ nhầm rồi. Không phải đã nói với cậu anh ấy là Thẩm Phóng sao? Thẩm Tiềm là anh trai, còn đang nằm viện.”

Thanh niên tóc quăn kia là Diệp Trường Sinh, là em họ xa của Tiết Diễm, mặc dù bên ngoài là một gã tùy tiện nhưng nội tâm lại hết sức tinh tế.

Cậu ta biết anh trai Thẩm Phóng là Thẩm Tiềm còn đang sống thực vật nằm trên giường, trong lòng thấy thông cảm cho anh, sợ rằng lúc này Thẩm Phóng nghe được lại thấy đau buồn.

Chưa kể...

Thẩm Phóng căn bản không để ý, ngược lại trên mặt lại tươi cười, vui vẻ nói, “Anh biết anh trai tôi sao?”

Lục Dục Thành nói có lẽ, “Ừm, đã từng gặp qua. Thật xin lỗi, tôi ở nước ngoài nên không rõ ràng tình huống của anh trai anh.” Miệng gã nói thật có lỗi nhưng trên mặt lại không có chút thần sắc hối lỗi nào, vẫn nhìn chằm chằm Thẩm Phóng như cũ, “Nhưng bên ngoài hai người thật sự rất giống.”

Bị nhận sai lại còn cố tình nhấn mạnh, việc này nếu đặt trên người kẻ khác thì cho dù có là anh trai ruột thì cũng không vui vẻ gì.

Thế mà ngoài ý muốn, Thẩm Phóng thấy rất vui. Dù sao từ nhỏ đến lớn anh đều thích giả vờ là anh trai đi khắp nơi điều võ giương oai, nhưng đã rất lâu rồi không ai nhận sai anh cùng Thẩm Tiềm.

Bọn họ trước đây mới thật giống, một lớn một nhỏ xinh xẻo như búp bê, giống nhau như đúc. Nhưng từ trung học trở lên thì khác biệt giữa hai người cũng rất rõ ràng, nhất là khí chất. Bình thường mới gặp thì mọi người có thể sững sốt vì hai người quá giống nhau, nhưng chỉ dừng ở quan hệ huyết thống chứ không nhận nhầm.

Cho nên việc Lục Dục Thành đột nhiên nói vậy khiến Thẩm Phóng cảm thấy gã có đôi mắt rất tinh tường, nói: “Không sao đâu, anh ấy vẫn ổn. Tôi thích nghe người khác kể về anh trai tôi, anh có thể nói rõ hai người quen nhau như thế nào không?”

Lục Dục Thành ban đầu vốn là cố ý, tự gã đưa ra ý muốn gặp bạn đời của Tiết Diễm, sao lại gặp ngay cái tên này để rồi phạm loại sai lầm cấp thấp như vậy?

Lúc này tâm tình Thẩm Phóng dường như không bị ảnh hưởng mà còn hết sức hưng phấn, còn gã ngược lại không định nói tiếp, ôm ngực đứng ở một bên, trên gương mặt lạnh lùng còn có ý đắm chiêu.

Tạ Thiên Dật nhanh chóng nhân cơ hội này điều tiết lại không khí, mở đèn lớn lên, kêu mọi người dừng đứng nữa mà hãy ngồi nói chuyện.

Cậu em họ tóc xoăn Diệp Trường Sinh quen Lục Dục Thành đã lâu, hẳn nhiên việc quen biết Thẩm Tiềm cậu ta cũng là đương sự, nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của Thẩm Phóng bèn chủ động lên tiếng, “Anh trai anh thời trung học là chủ tịch hội học sinh phải không? Có một lần tôi cùng Dục Thành lén lén vào đó, không khéo gặp hội học sinh đi kiểm tra, thế là bị anh trai anh giữ lại. Hai chúng tôi là người ngoài nên bị anh ta nhất quyết bắt chép phạt mười lần nội quy trường học, quả thực là bóng ma tâm lý mà.”

Trường trung học của Thẩm Tiềm cùng Thẩm Phóng là trường trọng điểm của sở, hai người hơn kém nhau hai năm. Khi Thẩm Tiềm còn đi học vốn là chủ tịch hội học sinh, mà cán bộ hội học sinh quyền lực cùng tâm ảnh hưởng đều rất lớn, toàn bộ học sinh khóa đó ai cũng đều quen anh.

Cho nên Thẩm Phóng cũng không bất ngờ tại sao họ lại biết đó là anh trai anh, mà việc nhầm lẫn hai người này hẳn cũng không phải chuyện kỳ lạ.

Nhưng mà trước đây anh chưa từng nghe thấy anh trai nhắc đến sự tình này, hết sức hiếu kỳ, “Anh ấy gọi là cậu liền nghe theo sao? Cậu là người ngoài thì sợ cái gì chứ?”

Mười lần nội quy trường học, nghe thôi cũng đã thấy khủng bố. Chưa kể trường cũ của họ còn có tiếng nội quy quá rườm rà.

Diệp Trường Sinh nhớ lại, trong lòng vẫn còn nhỏ lệ, “Tôi nói tôi là người ngoài, anh ta nói ”Cậu chắc chứ? Nếu cậu thấy vấn đề trong trường học đã tính là nghiêm trọng, thì thử nhìn những người bên ngoài xử lý xem? Gửi một bản báo cáo tới sở kiểm sát giáo dục, cậu sẽ phải đeo hồng kỳ điều hành ngoài phố dưới sự giám sát của cảnh sát.” Hai chúng tôi sợ mất mặt, thế là đành phải giả bộ là học sinh trốn học, chép mười lần nội quy đến mức tay cũng muốn rụng ra.”

Trước cửa trường họ ngày trước đúng là có người bị bắt đeo lá cờ đứng hộ trợ giao thông, giúp đỡ người đi đường, nhưng mà là vi phạm giao thông mới bị phạt như thế.

Thẩm Phóng bèn cười ha hả, “Các cậu tin thật à? Những người đó đều bị cảnh sát giao thông bắt mà. Ai da anh tôi tại sao lại có thể xấu xa như vậy ha ha ha ha.”

Sau thật nhiều năm Diệp Trường Sinh mới phản ứng lại, sờ sờ đầu, cảm thấy mình bị lừa thật đẹp.

Nhưng mà lúc đó Thẩm Tiềm nói nghiêm túc như thật!

Nhất là nhớ lại khi đó cậu ta cùng Lục Dục Thành đều mặc áo trong là đồng phục trường tư, có thể khẳng định ngay từ đầu Thẩm Tiềm đã nhìn thấu cho nên mới cố tình chỉnh họ.

Lục Dục Thành nghe thấy đoạn dark past này, sắc mặt kiêu ngạo lạnh lẽo sắp có chút không chịu được.

Thẩm Phóng cười nửa ngày mới nói, “Các cậu đến trường tôi làm gì? Có quen ai trong đó không?”

Diệp Trường Sinh nói: “Bọn này tới gặp anh họ cùng Trịnh Quân.”

“Hả?” Thẩm Phóng sững sốt, “Hai người họ cũng học trường đó? Hả là cùng khối với tôi phải không?”

Lục Dục Thành tuy rằng không nói chuyện nhưng vẫn lắng tai nghe, lúc này đột nhiên chen vào, “Đúng vậy, chẳng lẽ anh không biết? Lúc đó A Diễm và Thẩm Tiềm còn rất thân thiết.”

Thẩm Phóng ngỡ ngàng, “Thật vậy sao? Thế mà tôi lại không biết Tiết Diễm!”

Khóe miệng Lục Dục Thành kéo thành một đường cong, ngoài cười nhưng trong không cười, “Ai biết được. Có lẽ hai người đó không tính cho anh biết tới quan hệ của họ.”

Thẩm Phóng sắc mặt không biến nhưng trong lòng lại không vui, cảm thấy người này âm dương quái khí (*), như thể đang ám chỉ điều gì.

(Âm dương quái khí: cổ quái, khó nắm bắt)

Vừa rồi anh cũng chỉ thuận miệng hỏi, nhưng ý tứ của người này giống như anh trai cố ý giấu diếm anh vài việc.

Bất kể là kẻ nào, cũng không cho phép nói bậy về anh trai.

Ấn tượng không tồi của anh với Lục Dục Thành ngay lập tức bay biến.

Trịnh Quân nhảy bèn, mắt thấy hai người họ định tiếp tục căng thẳng bèn một bên ra hiệu những người khác mở nhạc tiếp tục ca hát, một bên cười hào sảng tiếp tục chuyện khi nãy, “Nhất trung cũng không tệ lắm, phương thức dạy học cũng mới lạ. Tôi cùng A Diễm học ở đó đến khi thi đậu vào trường quốc tế XX.”

Trường quốc tế XX là một trường tư thục ở đó, cách nhà Thẩm Phóng cũng không xa lắm, nhưng một là quản lý nghiêm khắc, hai là học phí rất cao, đến nay anh vẫn chưa có cơ hội đến đó. Tuy nhiên nghe nói

chương trình học bao quát từ mẫu giáo đến trung học, học sinh đều học thẳng, chỉ có một số rất ít từ các trường bình thường khác chuyển tới.

Thẩm Phóng lại nhớ tới một sự kiện khác, “Trường quốc tế XX à, ngày trước tôi cũng quen một bạn nhỏ ở đó. Tiếc là...” Anh cười cười, “Cũng không biết sau đó thế nào.”

Trịnh Quân còn đang định nói tiếp, cánh cửa lại bị đẩy ra.

Tiết Diễm đi vào, phía sau còn có ông chủ Tần.

Cuộc trò chuyện lập tức tạm dừng, Tiết Diễm ra hiệu với Thẩm Phóng, anh lập tức đứng lên tới bên người hẳn.

Tiết Diễm trước hết giới thiệu ông chủ Tần với Thẩm Phóng.

Ông chủ Tần tên là Tần Xa, là một ông chú đầy phong vị văn nhân, ăn mặc hết sức nhã nhặn, trên người còn thoang thoảng mùi hương trầm, thoạt nhìn không có dáng vẻ nào của dân nhà giàu mới nổi.

Nhưng Thẩm Phóng lại chú ý đến đứa trẻ trên vai ông, nó mặc đồ vàng, trên cổ lẫn tay chân đều đeo vòng vàng lấp lánh, thoạt nhìn giống hệt Thiện Tài Đồng Tử liền hiểu chỗ vòng vàng rực rỡ này hẳn là do mẹ nó trang trí.

Ông chủ Tần đi tới, mỉm cười bắt tay với Thẩm Phóng.

Thằng cu trên vai ông cũng học theo cha vươn tay, Thẩm Phóng nhin không được cười toe, cũng nắm bàn tay bé nhỏ một chút.

Tiết Diễm lại giới thiệu đến Lục Dục Thành.

Lục Dục Thành liếc nhìn Tiết Diễm trầm ngâm, chuyển hướng đến Thẩm Phóng lại là gương mặt cao ngạo lạnh lẽo kia, hướng mắt nhìn xuống anh, ngay cả bắt tay cũng trực tiếp loại bỏ.

Thẩm Phóng cảm thấy cái tên nói xấu anh trai này quả nhiên thật đáng ghét!

Tiết Diễm ôm vai anh, hướng Lục Dục Thành cùng ông chủ Tần bình tĩnh giới thiệu, “Đây là vợ của tôi, Thẩm Phóng.”

Tạ Thiên Dật cùng Trịnh Quân mỉm cười, bí mật trao đổi một ánh mắt đầy ý tứ.

Thẩm Phóng lại phản đối, “Không phải vợ! Vợ vừa nghe đã thấy là từ chỉ phái nữ, mà tôi dù sao cũng không giống một cô gái!”

Tiết Diễm quay đầu nhìn anh, vẻ mặt “Sao anh phiền vậy” rất không kiên nhẫn.

Diệp Trường Sinh bên cạnh kinh hãi, lo rằng ông anh họ chuẩn bị nổi giận, còn đang tính hòa giải thì chợt nghe Tiết Diễm nói, “Vây giới thiệu lại vậy. Đây là người đàn ông của tôi, Thẩm Phóng.”

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Phụt –” Tạ Thiên Dật đang uống bia phun ra một ngụm.

“...” Đến cả Trịnh Quân từ trước đến nay vốn nhã nhặn trầm ổn mà biểu tình cũng có chút run rẩy.

Ngay cả người biết rõ chân tướng như Tạ Thiên Dật cùng Trịnh Quân còn phản ứng ngoài ý muốn như vậy thì những người khác càng không cần phải nói.

Lục Dục Thành trên mặt vẫn bình tĩnh, chỉ là ánh mắt ngày càng lạnh hơn, gã âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Cậu em họ tóc xoăn Diệp Trường Sinh há mồm trợn mắt, cảm thấy phong cách của ông anh mình hôm nay không đúng lắm.

Hoắc Tiểu Trì khịt mũi, không biết là nhằm vào ai, không nhìn thẳng mà quay đầu đi.

Chị gái nhóc bên cạnh vỗ vỗ đầu em trai trấn an, trong lòng mặc niệm cho nó ba giây đồng hồ.

Ngược lại là hai cô gái không biết nội tình gì - bạn gái của em họ Diệp và Trịnh Quân, còn có ngôi sao chuyên nghiệp đang biểu diễn trên sân khấu, nhìn một cảnh này mà trong lòng thấy hết sức hâm mộ.

Ông chủ Tần cũng không rõ ràng nội tình của chuyện này, còn tưởng đôi phu phu này đang trong tuần trăng mật nên Tiết đại thiếu gia lạnh lùng vô tình này mới dung túng người kia đến thế. Tuy rằng lúc này có chút giật mình nhưng dù sao cũng là người khéo léo, rất nhanh đã phản ứng lại, cười đùa trò chuyện với họ.

“Vốn hôm nay muốn gọi Tiểu Tiêu đến đây chơi cùng các cậu.” Tần Tiêu là em họ của ông chủ Tần, tuổi tác cũng xem xem bọn họ nên cũng có quen biết, “Thế mà thằng nhóc thối đó nhận một cuộc điện thoại của người ta đã chạy mất, quả thực chẳng ra gì.”

Mọi người dần dần đưa lại gần, bắt đầu ồn ào đùa giỡn việc Tần Tiêu theo sắc bỏ bạn, chỉ có Diệp Trường Sinh không nói lời nào – thật sự khó nói nên lời, bởi vì cái người gọi điện thoại dẫn Tần Tiêu đi lại chính là ông anh của mình.

Tần Xa lải nhải rằng ông em họ này sợ vợ muốn chết, thế mà thằng cu trên cổ lại không để cho ông mặt mũi, túm túm tóc cha nó, “Cha cũng sợ vợ mà, mọi việc trong nhà đều để mẹ quyết định hết.”

Tần Xa tức giận, “Nói hươu nói vượn!”

Kết quả đồng hồ thông minh trên tay thằng cu vang lên, Tần Xa nhất thời đổi sắc, “Không tốt rồi, vợ tôi gọi. Tôi phải đi trước đây...”

Mọi người đang chờ ông hô phong hoán vũ: “...” Sao nói không sợ vợ?

Cậu ngôi sao kia vẫn tiếp tục trên sân khấu hát một bài tình ca tiết tấu chậm.

Nhìn bóng dáng ông chủ Tần dời đi, vài người bắt đầu bàn bạc tiếp theo nên chơi cái gì.

Hoắc Xảo Xảo chỉ vào bản thân cùng hai cô gái, “Bọn tôi phải tới spa thư giãn.”

Tạ Thiên Dật từ sofa đứng lên, “Tôi cũng tới spa.”

Kết quả còn chưa kịp đứng thẳng đã bị Trịnh Quân túm lại, “Nam tử hán spa cái gì! Có phải đến đó chơi đâu? Chưa kể chó độc thân như cậu thì đẹp cho ai ngắm?”

Đạo này cửa thẳng vào lòng, Tạ nhị thiếu nhất thời liên diên tiết, nằm trên sofa giãy dụa, “Tôi mặc kệ tôi mặc kệ tôi vẫn đi! Gương mặt này là thứ duy nhất A Cẩm không ghét ở tôi, nhất định tôi phải bảo dưỡng nó thật kỹ mới được!”

Đã nói đến vậy mà còn tiếp tục can ngăn thì thật quá tàn nhẫn, Trịnh Quân liếc mắt thương hại một cái liền buông tay.

Tạ Thiên Dật lăn khỏi sofa, đứng lên chạy theo mấy cô gái kia.

Những người còn lại thảo luận một chút, quyết định ngồi chơi bài. Dù sao đó cũng là hoạt động giải trí toàn dân có thể tham gia, đại giang nam bắc trong ngoài Trường Thành, ai cũng có thể chơi được.

Thế là lại sinh ra các ý kiến khác nhau.

Xét thấy Thẩm Phóng là lần đầu tiên tham gia, bọn họ bèn đề nghị anh quyết định cách chơi.

Thẩm Phóng nghĩ một lúc bèn nghĩ ra một ý tự cho là tuyệt vời, “Chúng ta chơi chẵn vương bát(*) đi, vừa đơn giản vừa vui.

(Chẵn vương bát: Một trò chơi phổ biến ở Hồ Bắc - Hồ Nam, ở mỗi nơi khác nhau thì tên gọi cùng cách chơi cũng khác nhau, bắt buộc cần hai người trở lên mới có thể chơi được.

Luật chơi:

1. Chọn ra một Đại vương hoặc Tiểu vương rồi chọn một lá 8 bất kỳ cùng Q (trứng).
2. Mọi người lần lượt bốc bài theo thứ tự cho đến khi kết thúc.
3. Ai ít bài nhất sẽ phải đánh trước.
4. Người cuối cùng còn 3 lá bài trong tay sẽ là Vương bát dẫn.
5. Tùy theo tình huống sẽ có hai hoặc nhiều Vương bát, xem xét bài trên bàn sẽ phát hiện ra trò vui, ha ha, đây là Đại vương bát.

cái này chém đấy huhu đọc cũng không hiểu dòng cuối)

.... Sau đó anh nhận toàn bộ phiếu phủ quyết. Ở đây cũng chẳng có ai nguyện ý làm vương bát (*).

(vương bát: cái này chắc ai cũng biết rồi =)))) từ vương bát dẫn aka rùa rụt cổ)

Anh cũng muốn học Tạ Thiên Dật giãy dụa một lúc, thế nhưng đã mất đi tin tưởng của mọi người, ngay cả người bên cạnh mình Tiết Diễm cũng phản bội, nhất quyết không tán đồng ý kiến của anh.

Mà ngay khi anh vẫn ôm mộng Chẵn vương bát, ý định thuyết phục Tiết Diễm thì bên kia mọi người đã mặc xác Thẩm Phóng, ngồi một vòng quanh bàn, hơn nữa còn nhanh chóng quyết định sẽ chơi trò gì.

Đến cả vị trí trên bàn bài anh cũng không có, thật quá thảm!

Mặc dù bàn bài đủ vị trí nhưng chỉ có bốn ghế được đặt, nếu thêm người thì phải tự dịch chuyển ghế.

Thẩm Phóng cướp được ghế của Diệp Trường Sinh, vỗ bàn cười, “Không được động thủ! Chạm chân mất chỗ thì chỉ được nhìn thôi!”

Hoắc Tiểu Trì ngồi trên ghế, ngáp ngừng liếc mắt nhìn Thẩm Phóng, “Tôi có thể chơi trò khác với anh, nhưng cũng không có ý định chơi Chẵn vương bát.”

Thẩm Phóng: “Tôi chọn ngồi đây xem.”

Hoắc Tiểu Trì: “... Hừ!”

Tiết Diễm cũng ngồi ghế, bên phải Lục Dục Thành, bên trái Hoắc Tiểu Trì, hai người vây quanh hỏi han hân ân cần.

Thẩm Phóng đi đến, không có ghế cũng lười nghĩ, tạm thời đứng sau Tiết Diễm, ý định xem bọn hắn chơi trò gì.

Trịnh Quân ngồi trên ghế của mình, quay đầu nhìn một màn chúng tinh phủng nguyệt (*) kia, nghĩ thầm nếu không phải mình biết tâm tư của người nào đó, nhất định sẽ phỉ nhổ hắn một tay ôm vai em thật có phúc.

(Chúng tinh phủng nguyệt: sao vây quanh trăng sáng - ý chỉ mọi người vây quanh Tiết Diễm)

Bọn họ chọn một trò tú lơ khơ bốn người đơn giản, Hoắc Tiểu Trì không chơi, Thẩm Phóng nói chỉ xem, ván đầu tiên lên sân khấu là bốn người Tiết Diễm, Trịnh Quân, Lục Dục Thành cùng Diệp Trường Sinh.

Trịnh Quân nói với mọi người, chủ yếu nói với kẻ không chơi Thẩm Phóng giải thích luật chơi, chia cho mỗi người 13 lá, dựa theo quy tắc mà hạ bài, ai hết bài trước là thắng, người còn nhiều bài nhất sẽ tính thua. Người thắng nhận tiền của ba người kia, còn người thua sẽ bị phạt rượu, là rượu trắng.

Nói thật Thẩm Phóng không cảm thấy cái trò này hay hơn Chấn vương bát chố nào.

Hoắc Tiểu Trì không lên sân khấu cũng chủ động kiểm việc, “Em đi chuẩn bị rượu.”

Diệp Trường Sinh kêu to, “Nhanh lên, anh khát không nhịn nổi rồi!”

Thẩm Phóng đứng một bên gào to, “Các người đánh bạc, tôi phải báo cảnh sát! Chú cảnh sát à, chính là người này đó!”

Mọi người còn đang cười ngặt nghẽo, Tiết Diễm đột nhiên quay đầu gọi Thẩm Phóng, “Đến đây.”

Thẩm Phóng sững sốt: “Hả?”

“Đến đây ngồi đi.”

“... Ngồi chỗ nào?”

Tiết Diễm vỗ vỗ đùi mình, “Chỗ này.”

Thẩm Phóng cười to, “Ha ha ha, đề chết anh giờ.” Nói xong vẫn đi qua, làm bộ thật sự ngồi xuống.

Hoắc Tiểu Trì cùng Lục Dục Thành đều dừng chuyện của mình, nhìn chằm chằm Thẩm Phóng, ánh mắt u ám.

Cậu em Diệp đáng thương, dù là người nhà Tiết Diễm cũng không nhìn nổi, chính mình chạy tới bàn Thẩm Phóng kéo ghế của anh rồi mạnh mẽ nhét vào giữa Tiết Diễm cùng Lục Dục Thành.

Bàn bài rất lớn, thêm một Thẩm Phóng vẫn còn rất rộng. Nhất là khi anh ngồi xuống, Lục Dục Thành ghét bỏ còn dịch sang một bên, thế là càng thoải mái hơn.

Tiết Diễm cũng không có ý định thật sự gây họa, thấy Thẩm Phóng ngồi bên cạnh thì không nói gì nữa.

Trịnh Quân bắt đầu chia bài. Lục Dục Thành như không có việc gì, cách Thẩm Phóng nói chuyện với Tiết Diễm, “A Diễm, cậu đó, mới về nước không bao lâu đã kết hôn.”

Tiết Diễm: “Ừm, gặp đúng người thì cưới thôi.”

Lục Dục Thành nhìn thoáng qua Thẩm Phóng, “Kết hôn vẫn phải cẩn thận một chút. Nhất là loại thế gia như chúng ta, người chủ động tiếp cận nhiều như vậy, thật khó nói vì cái gì mà tới.”

Tiết Diễm như không nghe hiểu ám chỉ của gã, thản nhiên, “Đúng vậy.”

Thẩm Phóng nghĩ cái tên này có địch ý với mình rõ ràng như vậy, thế mà lại ân cần với Tiết Diễm, không lẽ có ý với hắn?

Mà thái độ của Tiết Diễm so với mình còn vô tình hơn, hiển nhiên không có ý đáp lại, Lục Dục Thành vẫn tiếp tục nói chuyện với hắn, không ngừng hỏi điều này điều kia.

Giả kết hôn chắc không phải để dùng mình đối phó với đối tượng như vậy nhỉ.

Di động Thẩm Phóng vang một tiếng, anh cúi đầu xem xét, là tin nhắn của Hoắc Tiểu Trì: Anh đừng nghe Lục Dục Thành, gã không phải người tốt.

Thẩm Phóng nhíu mày, nhìn thoáng qua Hoắc Tiểu Trì, nhấn lại: Cậu có ý gì?

Hoắc Tiểu Trì: Gã thích Diễm ca ca, nhất định sẽ vì châm ngòi hai người mà nói vài lời không hay, không cần tin lời.

Suy đoán của mình không ngờ lại là thật. Thẩm Phóng hỏi tiếp: Tại sao cậu lại nói cho tôi?

Hoắc Tiểu Trì: Tôi cùng gã có thù oán! Đương nhiên đây không rảnh đi bơi đen gã! Càng không có quan hệ với anh!!

Thẩm Phóng: Ha ha ha ha, sao cậu có thể đáng yêu như vậy chứ Tiểu Trì.

Hoắc Tiểu Trì: [đối phương không muốn nói chuyện với bạn, hướng bạn ném một con chó].jpg(*)

(đây:

对方不想和你说话，
并且向你扔了一条狗

Thẩm Phóng nghiêm túc: Cảm ơn.

Thằng nhãi kia nhìn thấy tin nhắn cuối cùng, không hiểu tại sao lại giận, ném điện thoại lên bàn.

Thật sự là kim đáy bể(*) mà, Thẩm Phóng không khỏi cảm khái.

(Lấy từ câu: Tâm tình phụ nữ như kim đáy bể. Ý là khó hiểu như con gái =)))

Cái trò bài bạc này chơi đơn giản nhưng lại cần nhân phẩm rất lớn. Tiết Diễm hôm nay không được tốt lắm, mới ván đầu đã thua bèn bị phạt một chén rượu.

Tiết Diễm nhận hình phạt, cầm chén rượu lên uống cạn, lập tức nhận ra Hoắc Tiểu Trì chơi xấu, lén đổi rượu thành nước.

Hắn không nói gì, nhìn cái chén trống không, trong đầu đột nhiên sinh ra một ý tưởng đầy mạo hiểm, càng nghĩ càng mãnh liệt.

Thẩm Phóng cười với hắn, “Anh còn dám uống rượu à?” Nói xong bèn quơ quơ di động, ý còn điều này.

Tiết Diễm thấy anh nhìn di động cười cười, đã sớm mất hứng nên không trả lời, ngược lại còn nói, “Tiếp theo em thay tôi chơi.”

Thẩm Phóng tỏ vẻ từ chối, “Không chơi, không chơi. Sợ thua mất.”

Tiết Diễm: “Thua tính lên tôi, rượu tôi uống, còn thắng tính của em.”

Thẩm Phóng lập tức cười rạng rỡ, mặt chuyển sắc cực nhanh, “Cùng à, sao anh lại tốt đến vậy.”

Thế là Thẩm Phóng lên sân khấu, đại sát tứ phương, may mắn bộc phát, thắng một lèo mười trận.

Mặt những người khác đã tái đi rồi.

Tiết Diễm: “Không chơi?”

Diệp Trường Sinh: “Không chơi thiệt luôn?”

Trịnh Quân: “Không chơi?”

Lục Dục Thành: “...”

Thẩm Phóng cười ha hả: “Vốn là tôi chưa từng chơi. Nhưng biết sao được, tôi chính là tiểu vương tử đã chơi tất thắng ha ha ha ha.”

Tiết Diễm nhìn dáng vẻ đắc ý kiêu ngạo của anh, khóe miệng kéo lên thành một độ cong không rõ đầy dịu dàng.

Lục Dục Thành vừa vặn thấy chi tiết này, trong lòng càng ghệt thở hơn.

Tiểu vương tử đánh bạc tất thắng Thẩm Phóng tuy rằng không bị phạt rượu nhưng cũng uống nhiều nước, chơi được một lúc bèn trả bài cho Tiết Diễm, đứng lên đi tìm toilet.

Lục Dục Thành thấy anh đi ra cửa, một lúc sau làm như không có việc gì nhờ cậu ngồi sao trên sân khấu chơi thay mình, bản thân đứng dậy đi theo Thẩm Phóng.

- _____

23. Chương 23

Hoắc Tiểu Trì ngập ngừng: “Em đi tìm đồ ăn.”

Nói rồi cũng lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Diệp Trường Sinh không hề phát giác, phỉ nhổ dạ dày không đáy của Hoắc Tiểu Trì. Tay cầm bài của Tiết Diễm dừng một chút, muốn đi theo tìm người. Trịnh Quân đối diện dùng khẩu hình miệng, “Tin anh ta.”

Ván bài tiếp tục.

Toilet cũng không xa, nhưng bởi cách bố trí mà bị che khuất một chút.

Thẩm Phóng không quen thuộc với đường đi trong mê cung này cho lắm, hỏi ba bốn nhân viên công tác ven đường mới thành công tìm được đến đích.

Cho nên khi Lục Dục Thành cảm thấy Thẩm Phóng đã giải quyết xong mới cố ý tránh nhân viên đi vào, Thẩm Phóng vừa mới cởi xong khóa quần.

Thẩm Phóng đưa lưng về phía cửa nhưng vẫn biết có người tiến vào, phỏng chừng là người quen, trước hết hết sức nhiệt tình chào hỏi, “Anh cũng tới à.”

Lục Dục Thành: “...” Không muốn để ý tới anh ta.

Thẩm Phóng không nghe thấy trả lời, vừa quay đầu liền thấy, thì ra là anh ta.

Vì thế anh cười cười, trực tiếp hỏi, “Anh hẳn không phải tới WC đi vệ sinh nhỉ, tới tìm tôi có chuyện gì?”

Nhìn biểu hiện của Tiết Diễm hôm nay, Thẩm Phóng cũng rõ ràng một chút ý đồ tìm người kết hôn giả của hắn ta.

Người này phỏng chừng không muốn bị ràng buộc bởi hôn nhân cùng gia đình, cố tình lại có người theo đuổi, thế nên mới lấy mình ra làm tấm bia. Bằng không thì không có cách nào giải thích tại sao khi có hai người theo đuổi hắn ở đây thì Tiết Diễm đột nhiên tích cực show ân ái như thế.

Mà Lục Dục Thành này chỉ sợ cũng là đối tượng đầu tiên cần giải quyết.

Lục Dục Thành là người kĩ tính, không muốn nói chuyện với anh ta lúc này liền nói, “Anh đi vệ sinh xong rồi nói sau.”

“Thì ra anh có thú vui nhìn người khác đi tiểu.” Thẩm Phóng thản nhiên cởi quần, thế mà còn thuận miệng hỏi gã, “Bự không?”

Lục Dục Thành hết sức phẫn nộ, rất muốn cởi quần ra so với hắn. Dựa vào tôn nghiêm của con lai, gã nhất định không hơn cái tên khốn kia nhiều!

Nhưng mà cảm thấy làm như vậy rất mất mặt, thế là đành phải nhịn xuống.

Thẩm Phóng một bên giải quyết một bên huyết sáo, không chỉ là một giai điệu mà còn là nguyên một bài hát.

Kết quả Lục Dục Thành càng phẫn nộ.

Đang êm đẹp nghe tên chết tiệt kia huýt sáo lại muốn đi tiểu!

Thẩm Phóng giải quyết xong rửa tay sạch sẽ liền bị Lục Dục Thành chặn lại ở ngoài.

Lục Dục Thành nghiêm túc, “Rời khỏi Tiết Diễm đi, người như anh không hợp ở bên cạnh cậu ấy.”

Nghe thấy một câu ác ý quen thuộc, Thẩm Phóng thiếu chút nữa đã cười thành tiếng, “Tôi không hợp, không nhẽ anh hợp?”

Lục Dục Thành không nói thẳng, nhưng biểu tình cao ngạo trên mặt khẳng định rõ: “Tôi cùng cậu ấy lớn lên từ nhỏ, tôi hiểu cậu ấy hơn hết thảy. Anh so ra vĩnh viễn kém hơn.”

Thẩm Phóng nở nụ cười, “Anh cùng anh ấy lớn lên, suốt thời gian đó anh ấy đều không có ý tứ đó với anh, chẳng lẽ tôi vừa rời khỏi thì anh ấy đột nhiên thích anh?”

“Này không cần anh quản.” Lục Dục Thành lạnh lùng. Không thể không nói, những lời này của Thẩm Phóng vừa vụn vặt vào chỗ đau của gã.

“Diễm Diễm không thích loại người hung dữ như anh đâu. Anh ấy thích người hoạt bát đáng yêu như tôi nè.” Thẩm Phóng hai tay ôm mặt, cười tươi như hoa, “Tôi còn biết bán manh nữa nè ~ hi hi hi.”

Lục Dục Thành bị giọng điệu cợt nhả này chọc tức, tay nắm chặt khiến đốt tay kêu răng rắc.

Thẩm Phóng vẫn cười hì hì, “Như thế nào đây, muốn đánh nhau phải không?”

Đừng nhìn Lục Dục Thành nhìn qua cường tráng cao lớn hơn anh, Thẩm Phóng một chút cũng không sợ.

Ở phương diện vũ lực, tên điên Thẩm Phóng từ nhỏ đã không sợ bất kỳ thế lực nào.

Lục Dục Thành thấy tên kia nói đạo lý không thông bèn tung đại chiêu: “Chuyện đến phút này tôi cũng không ngại nói cho anh sự thật, trong lòng cậu ấy đã có người rồi. Các người cùng một chỗ chỉ sợ sẽ không hạnh phúc.”

Thế mà hắn lại bại ở chỗ không rõ ràng quan hệ của hai người họ.

Nếu là hôn nhân bình thường, chỉ sợ đối phương nghe thế đã muốn nổi điên. Thế nhưng cổ tình hai người lại là kết hôn giả.

Thẩm Phóng cực kỳ bình tĩnh: “Ồ, chỉ là trong lòng có người mà thôi, việc này tôi biết lâu rồi. Thế thì làm

sao? Dù sao người đó cũng không phải anh.”

Đại chiêu mất đi hiệu lực, Lục Dục Thành cau tiết: “Nếu như anh thật lòng thích Tiết Diễm thì cũng phải lo cho cậu ấy. Hiện giờ không phải ai cũng dám lên tiếng, anh có biết việc kết hôn với anh khiến cậu ấy phải chịu những lời đàm tiếu như nào không? Anh xem lại gia đình mình đi, mẹ thì điên điên khùng khùng, anh trai thì nửa sống nửa chết...”

Thẩm Phóng vốn không muốn quan tâm gã nghĩ thế nào, dù sao thích một người cũng không phải việc gì sai. Bọn họ lại quen nhau lâu như vậy, nhất thời không thể chấp nhận cũng là điều có thể lý giải được.

Đối phương tìm đến anh, mắng anh, thậm chí muốn đánh nhau với anh, anh cũng đều không chấp.

Thế nhưng gã dám dùng giọng điệu khinh miệt nhắc tới mẹ và anh trai, thành công đập vỡ mặt nạ của Thẩm Phóng.

Biểu tình Thẩm Phóng thoát cái biến đổi, bộ dạng cười cợt ngả ngớn hoàn toàn biến mất.

Anh bước từng bước lên trước, chống một tay lên tường cạnh Lục Dục Thành, lạnh lẽo gần giọng, “Anh dám lặp lại lần nữa xem?”

Mọi người đều thấy Thẩm Phóng sôi nổi dễ gần bởi anh thường xuyên cười toe, mặt mày rạng rỡ.

Trên thực tế, diện mạo của anh em Thẩm gia lúc không cười có vài phần nghiêm túc.

Mà Thẩm Phóng dưới cơn thịnh nộ đem phần nghiêm túc này phát huy tới cực hạn, sắc bén đến đáng sợ. Gương mặt căng cứng lại, trong ánh mắt như ẩn chứa gió lốc sâu không thấy đáy, cả người tràn ngập hơi thở nguy hiểm, tùy lúc sẽ bùng nổ. Rõ ràng so với gã còn thấp hơn vài phân, người cũng gầy yếu hơn hẳn, thế mà trong nháy mắt Lục Dục Thành sinh ra cảm giác run sợ.

Lục Dục Thành theo bản năng lui về sau vài bước, bị ép đến sát tường, hoàn toàn mất đi quyền chủ động.

Hoắc Tiểu Trì đứng đằng xa không nghe rõ đoạn đối thoại, chỉ nhìn thấy cảnh tượng còn muốn hét lên: Mẹ ơi tình địch số 1 dồn tình địch số 2 đến vách tường kia! Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì!

Cậu thấy hai người kia đang mãi giằng co sẽ không chú ý tới mình, lén lút tới gần hơn một chút.

Thẩm Phóng nhắc tay nắm cầm Lục Dục Thành, thanh âm lạnh lẽo:

”Thích một người mà không thêm nghĩ cách bắt lấy tâm người đó, ngược lại chỉ biết tìm người vô tội gây chuyện, thật sự là chuyện ngu xuẩn nhất trên thế giới này.

“Thân phận cùng địa vị của Tiết Diễm, cho dù không có tôi thì cũng sẽ có không ít những kẻ khác. Anh cho rằng sẽ tới lượt anh sao?”

“Đối thủ ngay trước mắt không biết nói lời hay ý đẹp mà chỉ biết sỉ nhục người nhà đang sinh bệnh của người ta, tự bản thân anh đã nhận định mình thua cuộc rồi.”

“Ngu xuẩn.”

Thẩm Phóng vốn là người rất hay cười, bộ dáng gần giọng này dường như chưa ai từng thấy.

Hoắc Tiểu Trì sợ đến ngây người, đột nhiên nhận ra xét theo quan hệ tình địch, Thẩm Phóng đối xử với cậu cũng có thể xem là thủ hạ lưu tình. Cùng lắm cũng chỉ có trêu chọc cậu, không chỉ không hù dọa cậu mà ngược lại còn mời cậu ăn cơm.

Lục Dục Thành dựa vào tường, miễn cưỡng duy trì gương mặt có biến không đổi, trong lòng lại thầm nghĩ rằng mình tính sai.

Gã ôm tâm tư với Tiết Diễm đã lâu, hiển nhiên sẽ không có khả năng không có chuẩn bị.

Gã vốn đã sớm điều tra hết thảy về người trong lòng Tiết Diễm: Tính cách, sở thích, cuộc sống..., cũng bí mật theo hướng dẫn đi, chẳng sợ ra nước ngoài vài năm, cũng đều thủy chung duy trì ngầm theo đuổi.

Nửa năm trước Tiết Diễm đột nhiên về nước, Lục Dục Thành nhận ra đã đến lúc hắn định ra tay bèn nhanh chóng tăng tốc kết thúc bài vở theo về nước.

Ai có thể nghĩ được rằng Tiết Diễm không chỉ kết hôn, mà đối tượng kết hôn với cậu ấy lại không phải Thẩm Tiềm gã điều tra nhiều năm mà lại là em trai của Thẩm Tiềm?

Cái tên điên Thẩm Phóng kia... Cùng anh trai bề ngoài nhã nhặn bên trong tâm cơ của mình hoàn toàn không cùng một đường, cũng không thể sử dụng hệ thống đo lường bình thường được.

Tất cả phương án của Lục Dục Thành vốn nhằm vào Thẩm Tiềm đều cho đi hết, biện pháp vội vàng nghĩ ra lại không có hiệu quả nên mới bị tên điên này nắm cơ hội, hung hăng đáp trả gã.

Nhưng gã cũng không ngốc, chiêu thứ nhất không được thì lập tức đổi kế hoạch.

“Rất xin lỗi.” Lục Dục Thành hạ mắt, tạm thời chọn phương án tránh công kích, “Tôi không có ý xúc phạm thân nhân của anh.”

“... Tôi tạm thời chấp nhận lời này.” Lục tay Thẩm Phóng lại tăng thêm vài phần, “Nếu còn tái phạm để

tôi nghe được những lời như thế nữa...”

Hoắc Tiểu Trì trốn trong góc phòng, nắm chặt di động trong tay, một mặt giật mình, một mặt kinh hồn bạt vía, nghĩ chẳng may xảy ra ẩu đả lập tức gọi điện thoại cho Diễm ca ca.

Thật may là cuối cùng cũng không có gây gỗ gì nữa.

Sau khi Lục Dục Thành được nói lỏng, gã lập tức vội vàng rời khỏi.

Thẩm Phóng bước từng bước ra ngoài, vừa lúc gặp được Hoắc Tiểu Trì chuẩn bị đánh bài chuẩn.

Hoắc Tiểu Trì lén lút nhìn coi vừa vặn bị tóm, ngập ngừng, “Bộ dáng vừa nãy của anh... rất...”

Thẩm Phóng nhìn thấy cậu, ngẩn người, lập tức thu lại chút tức giận còn sót, trên mặt nở một nụ cười sáng lạn, còn vươn hai tay dùng ngón trỏ chọc chọc vào mặt mình, bày ra bộ dạng moe: “Thế nào, thấy tôi lợi hại không? Cái tên tứ chi phát triển kia bị tôi dọa chạy rồi.”

Hoắc Tiểu Trì:...

Hoắc Tiểu Trì đột nhiên cảm thấy được, trước mặt tên tình địch số 1 lật mặt như bánh trắng này thì mình chỉ đáng hàng chiến sĩ hạng bét...

Khi hai người Thẩm Phóng trở lại căn phòng, mọi người đi ra ngoài đã quay trở về.

Các cô gái ngồi thành một vòng bàn tán về một thời trang hiện tại, Tạ Thiên Dật chọc chọc vào mặt khoe với mọi người hiệu quả sau khi đi spa, đáng tiếc chẳng có ai để ý tới anh ta.

Lục Dục Thành ngồi một mình trên sofa nhìn lên màn hình.

Trịnh Quân cảm thán, “... Người ta trở về rồi kìa, cuối cùng cũng lại đông đủ.”

Tiết Diễm gật đầu, cầm trong tay một chén rượu đầy.

Thẩm Phóng thấy hắn uống rượu như nước trắng bèn bước nhanh đến ngăn cản, “Anh uống bao nhiêu rồi? Đừng làm loạn.”

Tiết Diễm chậm rãi xoay người, im lặng nhìn anh một lúc, đột nhiên nâng tay ôm lấy eo anh: “Hình như tôi hơi say rồi.”

24. Chương 24

Thẩm Phóng ngăn người, khước miệng lập tức kéo thành một nụ cười xấu xa, vỗ vỗ mặt hắn, giọng nói cũng hết sức dịu dàng, “Anh lại uống rượu rồi. Còn muốn choàng khăn choàng nữa không bé cưng?”

Những người khác nghe không hiểu ý bọn họ nhưng Tiết Diễm thì hiểu, rầu rĩ, “Không cần!”

“Superman của chúng ta không đi giải cứu thế giới nữa sao?”

“...” Tiết Diễm không muốn để ý đến anh ta nữa, lại tức giận rồi. Sao cứ phải nhắc nhở hắn về đoạn dark past này? Không phải là đã xóa video rồi à???

Hơn nữa có ai say rượu còn làm một trò liên tiếp hả hả hả?

Thấy hắn còn dính lên người mình không nói lời nào, Thẩm Phóng nâng tay nhắc cằm hắn lên quan sát một lúc, cảm thấy sắc mặt vẫn ổn bèn buông tay.

“Tôi đã nói là chơi Chấn vương bát thì các người sẽ không phải chơi phạt rượu.” Thẩm Phóng nghĩ ngợi, lại hỏi, “Thế hôm nay anh muốn làm cái gì?”

Nói không chừng hôm nay lại đổi thành Batman ha ha ha ha.

Kết quả Tiết Diễm cũng không biến thân, nói thẳng, “Tôi muốn về nhà.”

“Này hơi khó nha.” Thẩm Phóng quay đầu, liếc Lục Dục Thành một cái, giống như giây phút cái cọ trong toilet khi nãy chưa từng xảy ra, cười nói, “Còn chưa kịp cùng Dục Thành đón gió tẩy trần mà, giờ nên đi đâu nhỉ?”

“Vậy đi ăn cơm, ăn xong thì về nhà.”

Chơi lâu như vậy cũng vừa vặn đến giờ cơm. Vì vậy nhóm mười người liền tự nhiên tiếp tục chiến đấu ở khu ẩm thực của club.

Thực đơn đã được lên từ trước, nguyên vật liệu cùng bán thành phẩm cũng đã sớm được chuẩn bị thỏa đáng. Mọi người vừa ngồi xuống, lập tức có phục vụ lục tục bưng đồ ăn cùng rượu lên.

Dựa theo ý của Lục Dục Thành, vốn cốc chúc mừng này hướng đến Tiết Diễm. Nhưng thấy bộ dạng say chũnh choáng của hắn, Trịnh Quân bèn thay Tiết Diễm làm chuyện này.

Lục Dục Thành cũng không vui vẻ. Tuy rằng quan hệ của Trịnh Quân với gã cũng không tồi nhưng gã vốn nhắm vào Tiết Diễm, hiển nhiên hi vọng đối phương chú ý tới mình.

Nhất là khi gã nhìn thấy Tiết Diễm ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Thẩm Phóng, Thẩm Phóng gấp cho cái gì cũng ăn, không cho uống rượu cũng không uống, thái độ nói gì nghe nấy đầy nhu thuận, tức giận không có chỗ phát, giây phút này cảm thấy Thẩm Phóng cố tình show ân ái cho gã xem, thị uy với gã.

Trên thực tế, những người bạn khác nhìn hành động của đôi kia cũng cảm thấy sững sốt.

Tuy rằng bình thường A Diễm uống rượu cũng rất yên lặng, nhưng không phải ngoan hiền như thế này! Quả thực giống như một người khác vậy!

- - hoàn toàn không đoán được vì Tiết Diễm sợ hãi kẻ say nhiều lời nên mới cố gắng ít sai sót hết mức có thể.

Hoắc Tiểu Trì cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Không không không, nhất định trong lúc mình rời đi Diễm ca ca thua bài rất nhiều, uống hết chỗ đồ uống mình lén tráo rồi kêu người khác mang rượu mới lên!

Nhìn thấy hai kẻ kia vành tai tóc mái chạm nhau, thân thể dí sát nhau nhỏ giọng trò chuyện, Hoắc Tiểu Trì chìm vào hoài nghi của mình thật sâu.

Tạ Thiên Dật, Diệp Trường Sinh cùng vài người khác đều là dạng có thể náo loạn, bữa tiệc rất nhanh đã bị thổi lửa nóng, cụng chén tràn ly, ăn uống linh đình.

Có Thẩm Phóng kiểm soát, cả bữa tiệc từ đầu đến cuối Tiết Diễm “hình như say rồi” không uống qua một giọt rượu nào. Nhưng Thẩm Phóng lại không tránh thoát, bị đa số gào lên đòi uống nên nhấp một ít bia, còn thay Tiết Diễm kính Lục Dục Thành một chén.

Thẩm Phóng tửu lượng si đa, uống cạn một chén rượu trắng, bia thì khá hơn, uống cũng không tính là nhiều, ảnh hưởng cũng không lớn, chẳng qua tinh thần phấn khích hơn một chút.

Ăn cơm xong, khi mọi người dự định rời đi, ông chủ Tần sai người tới, nói sắp tới kỉ niệm mười năm của club, gần đây mở thêm vài gian phòng tình yêu, phong cách cũng hết sức phong phú, nếu có ai có hứng thú thì hoan nghênh thử một chút.

Hai tên mang theo bạn gái kia nhất thời động tâm, dự tính trực tiếp ngủ lại một đêm. Mà những chú chó độc thân khác không chịu được kích thích này, cười đùa cùng nhau đi ra ngoài.

Tiết Diễm mơ mơ hồ hồ chào họ, ôm chặt eo Thẩm Phóng không đi cũng không buông tay.

Thẩm Phóng hỏi: “Anh cũng muốn ở lại nơi này à?”

“Không muốn.”

“Thế sao không đi?”

“Đi không nổi.”

“Ha, anh...” Thẩm Phóng phát hiện hần ta đang chơi xấu, nhưng lại cảm giác một người bình thường lạnh nhạt cùng nghiêm túc như vậy khi say có thể chơi đùa rất thú vị, vì thế nở nụ cười dung túng, “Để tôi đỡ anh đi.”

Nói xong bèn kéo một tay hần vắt qua cổ mình, một tay ôm hần, thoải mái xách người đi.

Hoắc Tiểu Trì dừng lại sau đám người, lúc này do do dự dự đi tới hỏi Thẩm Phóng: “Anh có cần hỗ trợ không?”

Thẩm Phóng: “Có có có! Lấy di động ra đi, mở phần quay video lên, sẵn sàng ra tay!”

“... Anh muốn làm gì?”

Thẩm Phóng cười to, “Diễn ca của cậu uống nhiều ra phết, đợi đến lúc anh ấy say khướt thì quay video.”

Tiết Diễm: “...”

Hoắc Tiểu Trì: “...”

Có lẽ là ngại Hoắc Tiểu Trì đang ở đây, hoặc là lo rằng sẽ tạo thêm vài cái video dark past nữa, một đường này Tiết Diễm hết sức ngoan ngoãn, không đưa ra yêu cầu dở hơi nào, chẳng nói một lời được Thẩm Phóng đưa tới bãi đỗ xe.

Lo rằng đến bữa tiệc sẽ phải uống rượu, bọn họ trước hết gọi lái xe tới đón, lúc này mới thuận lợi lên ô tô về nhà.

Đến khi hai người về tới nhà, ngồi trên sofa nghỉ ngơi, Tiết Diễm vẫn là bộ dạng im lặng trầm tĩnh kia.

Thẩm Phóng trên đường không túm được bím tóc của hần (*) cũng không tiếc nuôi, cười mím khen ngợi: “Hôm nay anh biểu hiện không tồi đâu.”

(*)capitalize on sb.'s vulnerable point: bắt được điểm yếu của người khác)

Tiết Diễm chậm rãi quay sang, nhẹ giọng, “Vậy anh có muốn thưởng cho tôi không?”

Giờ này khắc này, trên gương mặt đẹp trai bình thường vốn lãnh đạm cầm dục lại mang theo ý cười, trong ánh mắt rõ ràng có ý chờ mong, vừa ngoan ngoãn vừa xinh đẹp, giống như bạn nhỏ chờ giáo viên phát hoa điểm tốt.

Thẩm Phóng không khỏi nở nụ cười, “Anh muốn được thưởng cái gì? Chia cho anh nửa tiền thắng hôm nay được không?”

“Tôi không thiếu tiền.” Tiết Diễm đột nhiên nâng tay, dùng trên sườn mặt Thẩm Phóng, vuốt ve một chút, “Tôi muốn cái này.”

Thẩm Phóng còn chưa kịp phản ứng cái này là cái gì, Tiết Diễm đã giữ chặt mặt anh, hôn xuống thật mạnh.

Thẩm Phóng: vẽ mặt ngơ ngác.jpg

“Anh...” Anh muốn mở miệng nói chuyện, tiếp theo liền phát hiện đầu lưỡi đối phương nhân cơ hội xông vào, ở trong miệng mình liếm liếm.

Mẹ nó, lại còn là cháo lưỡi!

Trai zin ngay thơ Thẩm Phóng dần cảm thấy thân thể có chỗ nào đó không đúng lắm, cuối cùng cũng phản ứng lại, đẩy mạnh Tiết Diễm ra.

“Anh nhầm tôi với cô gái nào hả? Thật sự quá nóng.” Thẩm Phóng lau miệng, “Hôn tôi đến dính đầy nước miếng.”

Tiết Diễm đột nhiên ngẩng mạnh đầu, bình tĩnh nhìn anh, ánh mắt sáng như tuyết, vẻ mặt cũng nhanh chóng lạnh đi.

Thẩm Phóng thỉnh linh bị hoảng sợ, nghĩ thầm, đây không phải là muốn đánh mình chứ? Thế là bèn chạy trước, “Được rồi, tôi không ý kiến nữa, ai bảo anh là kim chủ của tôi mà.”

Thẩm Phóng có thể cảm nhận rõ ràng nụ hôn này không giống lúc ở hôn lễ.

Nụ hôn ở hôn lễ chỉ là lướt qua như một loại nghi thức, vô cùng tình cảm nhưng lại rất thanh khiết, còn nụ hôn bất ngờ này tràn đầy sắc thái tình dục. Thậm chí trong lúc môi lưỡi quần quít còn có thể cảm giác

được dục vọng của đối phương, cho nên lúc đó mới đoán rằng Tiết Diễm say rượu nhầm anh thành cô gái nào đó.

“Anh uống say cũng hay thật đấy Tiết Diễm Diễm, đến cả nam nữ cũng không phân biệt được.” Thẩm Phóng đùa cợt, “Lần trước biến thành Superman, ít nhất lần này chỉ không nhận ra tôi thôi...”

“Tôi nhận ra anh.” Tiết Diễm bình thản ngắt lời anh, “Anh là Thẩm Phóng Phóng.”

“Ồ ~ Vậy tôi là gì của anh?” Thẩm Phóng cười hì hì hỏi. Anh không biết là Tiết Diễm vốn đang tỉnh táo, nên điều này lại không còn ý nghĩa gì nữa.

Tiết Diễm quả nhiên ngẩn người, suy nghĩ một lúc mới từ tốn nói: “Anh... là bảo bối.”

“Ha ha, tôi thích xưng hô này đấy.” Thẩm Phóng cười rộ lên. Từ khi mẹ ruột qua đời nhiều năm trước thì không còn ai gọi anh như vậy.

Tuy nhiên anh cũng không quá nghiêm túc, nhớ tới người đàn ông vì đồng thời quen N cô bạn gái, vì sợ gọi sai tên nên ai cũng gọi là bảo bối bèn cười toe, “Rất có thiên phú một chân đạp nhiều thuyền đó, bạn học Tiết. Rốt cuộc anh có bao nhiêu tiểu bảo bối, tại sao trái tim ai cũng tan vỡ như em~(*)”

(*) lời bài hát Rốt cuộc anh có bao nhiêu cô em gái)

Hừ, anh ta còn dám hát!

Tiết Diễm trong lòng cảm tức, rất muốn đem câu hát kia thả lại Thẩm Phóng.

Hắn cũng không trông cậy vào việc một cái xưng hô có thể gọi Thẩm Phóng nhớ tới cái gì, nhưng lại bị cắn ngược lại một cái rốt cuộc là sao??

Tôi mới là người muốn hỏi anh, rốt cuộc anh có bao nhiêu bảo bối!

- _____

25. Chương 25

Có lẽ vì hôm nay cùng với các cậu bạn từ thời niên thiếu của Tiết Diễm tán gẫu chút chuyện cũ, buổi tối Thẩm Phóng mơ một giấc mộng. Trong mộng, anh lần nữa gặp lại chút chuyện đã từ rất lâu, lâu đến mức đã rơi vào quên lãng.

Bầu trời mùa hạ ngay cả khi đã muộn cũng vẫn sáng rực, mặt trời vẫn còn gay gắt trên cao, trên đường cũng toàn người tan tầm tan học, người đến người đi đầy nhộn nhịp.

Thẩm Phóng cười con chiến mã trừ chuông ra thì chỗ nào cũng kêu, trong giỏ xe để cặp sách, trên ghi đông treo một túi đầy mơ tươi, miệng tùy tiện ngêu vài bài hát, phối nhạc cùng tiếng lách cách tự nhiên không nhanh không chậm đạp qua khắp các phố lớn ngõ nhỏ.

Mẹ còn chưa tan làm, anh trai đang học cấp hai phải tự học nên còn ở lại lớp, trong nhà không có ai lại chưa tới giờ cơm, về nhà cũng chẳng có ý nghĩa gì. Thế là anh bèn đạp xe lung tung xung quanh, tìm xem có thứ gì vui vẻ không.

Càng đi xa càng ít người, vì thế giữa đám người rảnh rỗi tụ tập dưới tán cây tám chuyện từ trẻ nhỏ đến người già phụ nữ, ở góc đường xa xa có bốn năm thiếu niên to cao phá lệ đột ngột đứng lên.

Thẩm Phóng nhận ra bọn họ.

Ở mỗi trường học đều sẽ có một nhóm người như thế, thành tích học văn hóa bết bát, tố chất cá nhân cũng chẳng ra gì, nhưng lại tự cho bản thân cao giá, cảm thấy mình cùng người thường bất đồng. Bọn chúng ỷ vào người đồng thể mạnh, thể trạng cường tráng, thủ đoạn ngoan độc, hoặc là có quan hệ cùng dân giang hồ mà có ưu thế hơn các bạn đồng lứa, đánh nhau ẩu đả, bắt nạt kẻ yếu, thậm chí còn ăn cắp tống tiền, mà bởi vì tuổi còn nhỏ nên rất khó trừng phạt thích đáng.

Đám trước mắt này là đám lưu manh nổi tiếng ở vùng bên cạnh.

Lúc này chúng nó tụ tập ở một chỗ, chỉ sợ rằng chẳng phải chuyện gì tốt, không biết lại bắt nạt ai.

Thẩm Phóng chớp mắt, quả nhiên ở giữa chúng nhìn thấy một thân ảnh nhỏ gầy yếu đuối đã bị ép tới góc tường.

Ở dưới mi mắt anh đây mà dám bắt nạt kẻ yếu, thật sự là nghịch thiên!

Thẩm Phóng từ nhỏ đã là một thiếu niên chính nghĩa, đến thời kì nổi loạn lại cảm thấy mình có trách nhiệm phải giải cứu, hơn nữa bụng chát đầy thù oán với đám người này, lập tức “cạch” một tiếng, dưới chân dùng thêm lực, xe đạp càng phát ra tiếng lạch cạch hướng thẳng tới đám kia.

Tiếng động từ chiếc xe đạp rách này cũng vô cùng lớn, đám bắt lương ở góc đường mặc dù đang bận bịu chân tay nhưng vẫn có người chú ý tới tiếng động chói tay này.

Một thằng nhãi tóc vàng hoe quay đầu nhìn thoáng qua, giật nảy lên mắng một câu: “Mẹ nó, cái thằng điên họ Thẩm kia đến đây!”

Mấy thằng khác cũng nhìn theo, liền đứng lên:

“Phắc, nó đến kia!”

“Tại sao chỗ nào cũng thấy nó thế?”

“Đi trước, quay về nói sau!...”

Trong đó có một kẻ ước chừng không muốn buông tha khoái cảm bắt nạt kẻ yếu này, tay còn nắm chặt áo người kia dừng lại, “Nó đến thì làm sao?”

Những thằng khác vừa chạy vừa gào, “Còn hỏi nữa à, đi mau!”

Thẩm Phóng cười con BMW già khú để một đường phóng thẳng tới, đến trước mặt liền quăng nó sang một bên, lao vào đánh đám kia.

Một đám người chạy tan tác như ong vỡ tổ, cái thằng đang túm chặt người kia cũng vội vàng buông tay chạy trốn, kết quả chạy không kịp bị Thẩm Phóng túm lại đá cho vài cái, hoảng hốt chạy đến đánh rơi cả dép.

Thẩm Phóng cũng không đuổi theo ra xa, rất nhanh đã quay về. Cái đám côn đồ kia có thể coi là trường kỳ đấu tranh, không cần quan tâm đến lúc này.

Góc đường trống không giờ chỉ còn Thẩm Phóng với người bị vây ban nãy. Một thằng nhỏ gầy yếu ôm đầu ngồi dưới đất, áo sơ mi trên người nhăn nhúm, nhìn qua hết sức đáng thương.

Tạm thời không để ý tới xe đạp bị quăng sang một bên, Thẩm Phóng vội chạy tới bên người thằng nhỏ kia ngồi xổm xuống, “Này, em có sao không? Có bị thương không? Có đau không?... Ấy, em đang khóc à?”

Thẩm Phóng rồi rít hỏi vài câu, thằng nhóc kia cũng không trả lời mà chậm rãi ngẩng đầu, để lộ gương mặt trắng trẻo sạch sẽ nhưng vô cảm.

Này thật sự là khuôn mặt đẹp nhất Thẩm Phóng từng thấy, so với tất cả mọi người đều đẹp hơn rất nhiều.

Thằng nhóc nhìn qua thấy tuổi không lớn, chắc tầm mười hai mười ba tuổi, so với mình thì chắc nhỏ hơn một hai tuổi. Bề ngoài của nó vô cùng gầy yếu, không chỉ so với Thẩm Phóng mà nếu so với đám bạn đồng lứa chỉ sợ cũng kém xa. Trên người nó mặc đồng phục trường tư nhân kia, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, xinh đẹp như một con búp bê tinh xảo.

Nhìn lên xuống vài lần Thẩm Phóng liền hiểu được tại sao thằng nhóc này trở thành mục tiêu của mấy người kia.

Dáng người chưa dậy thì này vừa nhìn đã thấy đầy nhu nhược, thế mà cổ tình lại là thiếu gia nhà giàu với vẻ ngoài xinh đẹp, còn có cả phần thần thái cao ngạo kia, nhìn sao cũng thấy đúng chuẩn một đối tượng phù hợp cho những thằng côn đồ kia.

Ngay cả thiếu niên chính nghĩa Thẩm Phóng nhìn mặt nó một chút còn dám ra tay nhéo mặt: “Ai da, sao em có thể lớn lên đẹp như vậy chứ.”

Thằng nhỏ kia nhìn thẳng vào anh, ánh mắt lạnh lẽo như băng, vài giây sau vẫn không nói được lời nào liền quay đầu.

Thẩm Phóng đùa nó: “Này, nói cho anh chuyện gì vừa xảy ra. Anh đã giúp em, nếu chiếu theo TV thì phải lấy thân trả nợ nha, nhưng xét thấy em là con trai thì anh cũng không bắt ép em đâu, nhưng ít nhất cũng phải nói gì với anh chứ?”

Thằng nhỏ hừ lạnh một tiếng.

“Không tính nói à, anh buồn đấy. Để anh kiểm tra xem em có bị thương không.” Đúng là những người đẹp luôn có vài đặc quyền, thiếu niên Thẩm Phóng cũng không so đo với thằng nhóc ngạo mạn lạnh lùng này nữa, vươn tay kiểm tra cơ thể nó.

Nghe thấy anh nói buồn, thằng nhỏ quay ra lén nhìn trộm, phát hiện trên mặt anh toàn ý cười mới nhận ra mình mắc mưu lại quay đầu về.

Thằng nhỏ cũng không có chút sức lực nào lại còn không hé răng phản đối, thế là vấn đề giấy dựa kháng cự dễ dàng bị hóa giải.

Đồng phục mùa hè là áo cộc cùng quần soóc căn bản không che dấu được cái gì bất thường, Thẩm Phóng dễ dàng phát hiện được những vết bầm tím trên đầu gối cùng cánh tay nó, hiển nhiên là do những kẻ kia động thủ.

Thẩm Phóng nhất thời cảm thấy hối hận vì khi nãy đánh bọn kia quá nhẹ, nghĩ thầm: Đến cả đứa nhỏ xinh đẹp như vậy mà bọn chúng còn nhấn tâm ra tay, lần sau gặp lại nhất định phải đánh bọn nó hết sức mới được.

“Trước cứ đứng lên xem thử có đi được không.” Thẩm Phóng đỡ nó đứng lên, thản nhiên, “Anh là Thẩm Phóng, học ở trường cấp hai gần đây. Còn em tên là gì?”

Hỏi vài lần thì thằng nhóc cuối cùng cũng mở miệng vàng, “Không nói cho anh.”

“Ha ha, em đó.” Thẩm Phóng nhìn gương mặt xinh đẹp của thằng nhóc, càng nhìn càng thấy đáng yêu, cười cười, “Nếu em không nói cho anh biết thì anh gọi em là bảo bối nhé.”

Lại nói, thiếu niên Thẩm Phóng thật ra cũng có thiên phú trở thành lưu manh, gây gổ đánh nhau, đùa giỡn thiếu nữ cũng đều từng trải qua. Chẳng qua, một là anh có chừng mực, hai là miệng ngọt, mà quan trọng nhất là mặt đẹp cho nên vẫn được lòng người như cũ. Người khác nhắc tới đứa con thứ Thẩm gia cũng đều nửa đùa nửa thật cho một câu “Cái thằng nhóc chết tiệt ấy”.

Đối mặt với ngữ điệu đùa cợt của Thẩm Phóng, thằng nhóc càng kín miệng. Vốn thông minh nên nó có thể đoán được có thể dọa chạy một đám côn đồ kia thì chỉ sợ cũng không phải là mặt hàng gì tốt đẹp cho cam, cảm giác vừa thoát khỏi miệng sói lại rơi vào hang hổ, hung hăng trừng Thẩm Phóng, “Hừ.”

Thằng nhỏ đi đứng cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là vì khi này bị thương nên không thể đi quá nhanh. Thẩm Phóng nhặt túi mơ cùng túi xách rơi trên mặt đất, lại dựng xe đạp dậy, treo túi mơ vào ghi đông như cũ, túi xách lại bỏ giỏ xe, chân dài vắt chéo xe đạp, “Ngồi lên nào bảo bối, anh đưa em tới bệnh viện khám.”

“Tôi không tới bệnh viện.”

“Vết thương của em không thể không xử lý, nhờ may để lại sẹo thì rất khó coi.” Thẩm Phóng vẫn cười cười nhìn nó, nghĩ một lúc bèn đề nghị, “Nhà anh cũng ở ngay gần đây, không thì đến nhà anh nhé?”

Thẩm Phóng khi nói lời này cũng không ôm quá nhiều hy vọng, dù sao dựa vào thái độ của thằng nhóc thì cũng thấy nó vẫn còn địch ý với anh. Mặc dù miệng anh đề nghị như vậy, trong đầu lại cân nhắc việc bắt ép thằng nhóc này tới bệnh viện kiểm tra.

Không nghĩ tới thằng nhỏ nhìn anh một lúc, từ từ đi đến ghế sau của xe, “Đi thôi.”

26. Chương 26

Thẩm Phóng người cao chân dài, một chân chống đất, một chân đặt trên bàn đạp gọi nó: “Lên đi.”

Thằng nhóc hình như chưa từng ngồi xe đạp bao giờ, ngần ngừ một lúc mới nhấc đùi lên, ngồi ở yên sau.

Thẩm Phóng cảm thấy yên sau nặng hơn, quay đầu nhìn thoáng qua thấy thằng nhỏ đã ngồi vững, bèn nói: “Ôm anh, mình đi thôi.” Liền guồng chân đạp bàn đạp lên trước.

Kết quả một lúc lâu sau cũng không cảm giác người đằng sau có động tác ôm mình, dành chút thời gian nhìn qua chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của thằng nhỏ căng cứng, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm phía trước, lưng thẳng đến cứng ngắc, hai bàn tay nắm chặt mép yên sau, cẩn thận như đang đối đầu địch.

Thẩm Phóng liền nở nụ cười: “Ôm eo anh này, đừng túm nơi đó, cẩn thận chốc lại ngã xuống.”

Thằng nhóc liếc anh một cái, vẫn không nhúc nhích.

Bảo bối này bướng bỉnh ghê ta.

Nhìn thấy thằng nhóc bày ra vẻ khấn trương nhưng vẫn không chịu nghe lời kia, Thẩm Phóng lại nổi lên ý xấu.

Anh thấy trên đường không có ai, đi tới đường nhỏ rời khỏi đường cái, chọn một con đường đầy ổ gà hố voi mà đi vào.

Con xe cà tàng còn rung như sắp rụng hướng chi là thằng nhỏ kia, đến cả Thẩm Phóng cũng cảm thấy mình sắp bị rung đến bay não rồi.

Thế mà thằng nhóc vẫn không chịu có động tác gần anh. Thẩm Phóng không tin, còn đang cân nhắc xem nên làm thêm trò gì kiểu đánh võng bốc đầu, nhưng nhìn qua biểu cảm giận dữ của nhóc kia lại dừng xe.

Thẩm Phóng thúc thời, nhanh chóng lên tiếng nhận lỗi đầy hối lỗi: “Bảo bối, đừng giận nữa đừng giận nữa. Rất xin lỗi, tất cả đều do anh sai. Anh không trêu em nữa, khâu miệng luôn đây. Nếu em không muốn ôm anh thì túm quần áo anh cũng được.”

Thằng nhỏ cũng ngồi nghiêng hẳn ra... Nhìn sắc mặt anh, dường như nó đang đánh giá anh có thành tâm hay không, sau đó mới chậm chạp túm lấy quần áo chỗ eo anh. Thẩm Phóng cảm thấy chỗ đó có dụng lực, yên tâm đạp nhanh hơn.

Thẩm Phóng nói với thằng nhỏ rằng nhà mình ở gần đây thật ra cũng không hoàn toàn chính xác, chưa kể anh còn vô tình đạp ra xa hơn.

Lúc này mà còn bắt ép anh cười chiến mã mà không lên tiếng nào thì quả thật chèn ép nhau quá.

Thẩm Phóng khâu miệng còn chưa được hai phút đã lại mở ra, “Anh có mơ này, vừa hái ở trên cây xuống, ngon ngọt lắm, em có muốn ăn không?”

“Không ăn.” Thằng nhỏ nói, “Rơi đầy trên mặt đất, anh còn chưa rửa nữa.”

Thẩm Phóng cười ha hả: “Đó là vì ai! Còn chú ý vậy nữa, về nhà sẽ rửa cho em ăn.”

Thằng nhỏ mím môi, không nói gì nữa.

Thẩm Phóng lại hỏi, “Khi này em cũng ra tay với đám kia hả?”

Thằng nhóc nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Thẩm Phóng cân nhắc đề tài, nghiêm túc căn nhắc nó, “Như vậy là em không đúng rồi. Em cũng chỉ là một đứa nhỏ, rõ ràng không đánh lại một đám lưu manh kia, không nên đối đầu thẳng chúng nó như vậy. Em có thể giả bộ nghe lời bọn nó, đưa tiền cho nó, hiền lành nghe lời, trong lòng lại nhớ kỹ dáng vẻ chúng nó, đến khi về nhà thì gọi người nhà đến tìm chúng. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.”

Thằng nhỏ không buồn phản ứng lại với anh, Thẩm Phóng không biết tình huống gia đình nó như thế nào, nhưng có thể cho con học ở trường tư thục kia thì chí ít cũng là người có tiền.

Thằng nhóc không hiểu nỗi khổ tâm của thầy Thẩm, chú ý tới trọng điểm khác, nhú mồm nghiêm túc nói, “Anh đừng coi tôi là một thằng nít ranh nữa, tôi cũng không nhỏ hơn anh quá nhiều.”

“Đến khai giảng là anh lên năm hai rồi.” Thiếu niên Thẩm Phóng kiêu ngạo, “Còn em? Em vừa tốt nghiệp tiểu học phải không bảo bối?”

“Tôi kết thúc nghỉ hè cũng là năm hai! Chúng ta bằng tuổi nhau!” Thằng nhóc rất bức bối, rõ ràng Thẩm Phóng không phải người đầu tiên nhầm lẫn tuổi của nó.

Tuy rằng nó đúng là nhìn qua rất nhỏ, so với Thẩm Phóng còn thấp hơn một cái đầu, vừa trắng vừa gầy, còn có mắt to long lanh nước, vô cùng đáng yêu.

“Ồ, chúng ta bằng tuổi à.” Thẩm Phóng thuận miệng an ủi cậu bạn hay xù lông này, “Mặc dù cậu lớn như vậy nhưng so với chúng cũng chỉ là trứng chọi đá mà thôi. Cho nên cứ nhớ kỹ lời vừa rồi đi, lần sau nếu không may gặp lại sự việc này thì cũng không cần mạo hiểm một mình. Cậu bị đánh sẽ có người đau lòng đó, nhớ đó.”

Đối phương lập tức trả lời: “Cậu cũng một mình, tại sao cậu trực tiếp đi theo bọn họ đánh nhau?”

“Đây không phải là anh hùng cứu mỹ nhân sao?” Thẩm Phóng hớn hỏ, chỗ eo bị nhéo một cái mới thu lại, “Ài, tình huống của tớ với cậu không giống nhau. Tớ không có hậu phương bảo kê, nếu không tự ra tay thì về sau sẽ càng bị bọn họ bắt nạt. Lại nói, dù sao tớ cũng là dân tập võ, cũng không chịu thiệt thòi đâu.” Đúng đắn còn chưa kịp ba giây, anh lại toe toét, “Không thì cậu bái tớ làm sư phụ cũng được, tớ dạy cho cậu.”

Thằng nhóc lại không nói gì.

Thẩm Phóng đợi một lúc vẫn không thấy nó lên tiếng, bèn nói, “Bảo bối à, buồn không? Hay để tớ hát cho cậu nghe nha.”

Mấy cái từ “bảo bối” anh đều gọi rất trôi chảy.

Thiếu niên ngồi trên yên sau trường mắt to, “Không cho hát.”

Thẩm Phóng cười tủm tỉm: “Để tớ hát cho cậu nghe nha.”

Nói xong bèn tốt bụng huýt một khúc sáo.

Thiếu niên Thẩm Phóng so với sau này huýt sáo vẫn khó nghe như thế, như thế không hề thuộc giai điệu.

Thằng nhóc túm chặt góc áo anh, hơi nghiêng về phía trước một chút, lắng nghe rất nghiêm túc.

Thẩm Phóng đem cậu bạn nhỏ mới quen này về nhà, để nó ngồi trên sofa nghỉ ngơi, bản thân mình thì đi lấy thuốc bôi, lấy tiếp cả một chậu nước sạch.

Anh bưng chậu nước đến bên cạnh chân cậu bạn. Cậu ta mặc áo cộc quần đùi, vết trầy xước đều lộ ra bên ngoài, nhìn qua thì thấy một mảng lớn nhưng thật ra cũng không sâu. Thẩm Phóng liền trực tiếp kéo chân cậu ta, ngồi xổm trên mặt đất giúp sát trùng miệng vết thương.

Thằng nhóc kia có chút không được tự nhiên, chân đang tính rút về thì bị Thẩm Phóng đè lại, ánh mắt tò mò nhìn xung quanh, cuối cùng cũng nhịn không được, “Sao cậu có thể tùy tiện đem người lạ về nhà như vậy?”

“Có tùy tiện đâu.” Thẩm Phóng không ngẩng đầu, “Cậu đẹp như thế cơ mà.”

“...” Đột nhiên không muốn để ý tới cậu ta nữa.

Tẩy rửa sạch sẽ bụi đất trên vết thương, Thẩm Phóng còn dùng bông gòn tẩm cồn tiêu độc sát trùng một lần rồi mới bôi thuốc lên.

Tiếp theo từ trong hộp thuốc lấy ra một chai thường dùng, xịt lên những vết bầm tím trên người cậu ta, cười nói, “Được rồi.”

Thằng nhóc nhìn anh, thì thầm, “... Cảm ơn.”

Thẩm Phóng không nhin được lại trêu nó, “Nói cái gì cơ? Cậu nói to lên, tớ không nghe thấy.”

Thằng nhóc mím môi, sắc mặt phức tạp, đại khái cảm thấy người trước mặt rất xấu xa, rồi rầm một lúc mới cao giọng hơn, “Tôi nói là cảm ơn cậu.”

Lúc này Thẩm Phóng lại cười ha hả: “Cảm ơn cái gì, ai bảo cậu là bảo bối cơ.”

Anh thu dọn hộp thuốc, cầm túi mơ đi tới phòng bếp rửa sạch, bày lên đĩa gọn gàng mới đặt lên bàn trà trước mặt cậu bạn nhỏ, “Ăn đi, tớ vừa rửa sạch rồi.”

Nói xong bèn lấy mấy quả nứt ra ăn luôn.

Cậu ta ngơ ngác nhìn anh, “Tại sao cậu lại ăn mấy quả bị hư?”

Thẩm Phóng cười hì hì, nói hươu nói vượn, “Đồ tốt thì phải để cho bảo bối chứ.”

Thật ra là vì mơ này là do người khác cho, là một phần tâm ý, chưa kể những quả kia là do anh làm nứt chứ không phải do thối rữa, nên không thể lãng phí.

Hơn nữa những quả nứt đều là những quả chín, càng ngọt.

Nhưng rõ ràng cậu bạn kia không biết, không tự nhiên quay đầu đi, mặt cũng từ từ đỏ lên.

Thẩm Phóng giữ nó lại ăn cơm mình làm xong mới dắt con BMWs hai bánh rách nát kia, đeo nó ra ngoài.

Anh vốn định trực tiếp đeo cậu bạn nhỏ này về nhà, cậu ta không chịu bèn đưa tới một đường lớn đông người.

Thẩm Phóng đạp một chân lên mặt đất, một chân nhịp nhịp bàn đạp, tươi cười đầy đẹp trai, “Mấy thằng kia không chừng còn muốn tìm cậu gây chuyện. Nếu không thì mai ở chỗ này chờ tớ, tớ đeo cậu tới trường.”

Cậu bạn ngẩng đầu nhìn anh, không biết đang nghĩ cái gì, một lúc sau mới gật gật đầu: “Được.”

Thế nhưng hôm sau, thằng nhóc kia không tới.

Sáng sớm Thẩm Phóng đã đến đây, đợi dòng người đến người đi, đợi suốt cả một buổi sáng vẫn không thấy cậu ta.

Thẳng đến lúc sắp đi học, anh mới không thể không đạp xe như bay đến trường.

Thẩm Phóng không tin, ngày thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Cậu bạn mới của anh vẫn không tới.

Rất nhanh đã tới cuối kỳ, việc Thẩm Phóng đi học muộn buổi sáng mà không xin phép đã thành công khiến chủ nhiệm lớp chú ý, hơn nữa còn rất quyết đoán mà điện cho cha mẹ.

Thiếu niên Thẩm Phóng cảm thấy rất mất mặt, nhất định không nói rõ nguyên do, bị mẹ phê bình rất nhiều, còn có cả anh trai biết tin cũng mắng cho một trận, cuối cùng cũng bỏ cuộc.

Sáng hôm sau tỉnh lại, mọi chuyện trong mộng đều rõ ràng trước mắt, thậm chí ngay cả tâm tình từ chờ đợi đến chờ mong, thất vọng rồi phần nộ cũng vẹn nguyên.

Thẩm Phóng trưởng thành nắm chặt tay, nhịn không được mà nghĩ, nếu... giờ mà anh gặp lại thằng ranh dám cho anh leo cây đó...

- - chắc chắn sẽ hung hăng đánh nó một trận!

Kể cả đẹp cũng phải đánh!

27. Chương 27

“Anh đang làm gì vậy?”

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, Thẩm Phóng ngơ ngác mở một mắt, nháy mắt bị gương mặt phóng đại trước mặt làm hoảng sợ, “Á” một tiếng liền hoàn toàn tỉnh táo, từ trên giường ngồi dậy: “Anh làm gì đấy?”

Tiết Diễm: “... Tôi đang nhìn anh đang làm gì đó. Ngủ một giấc dậy sao lại nắm tay nghiêng răng nghiêng lợi vậy.”

“Không có gì, nằm mơ mà thôi.” Thẩm Phóng dụi mắt, cầm chăn từ cầm trùm lên mặt, không có ý định đứng lên bây giờ.

Nghe thấy thế Tiết Diễm bèn đứng thẳng, tiếp tục mặc quần áo.

Thẩm Phóng lười biếng nhìn hần thong thả cài khuy áo sơ mi, mười ngón tay thon dài, động tác tao nhã rất hợp với gương mặt đẹp dễ mà lạnh lẽo kia, rất có ý cảnh đẹp ý vui.

Tiết Diễm từ trước đến nay đã dậy sớm hơn Thẩm Phóng, bình thường giờ này đã phải đi làm, xem ra khi say rượu thì sẽ dậy muộn.

“À, anh có biết hôm qua anh làm chuyện xấu gì không?” Thẩm Phóng đột nhiên nhớ tới chuyện tối qua,

muốn cười nhạo Tiết Diễm say rượu đến nam nữ bất phân mà hôn anh, bốn cợt, “Anh hôm qua...”

Nói cũng được nửa lại nhìn thấy Tiết Diễm đột nhiên trợn to mắt, vẻ mặt nghi hoặc lại chăm chú, không hiểu sao anh bất tri bất giác cảm thấy hồi hộp cùng thẹn thùng.

“... Ngày hôm qua làm sao vậy?” Tiết Diễm so với anh còn hồi hộp hơn, trên mặt vẫn trấn tĩnh nhưng lòng bàn tay đã chảy đầy mồ hôi.

“Hôm qua thắng bài được rất nhiều tiền, để tôi chia cho anh một nửa nhé?” Thẩm Phóng không đề cập tới nụ hôn bất ngờ kia, cứng ngắc chuyển đề tài.

Trong lòng Tiết Diễm thở phào nhẹ nhõm, Thẩm Phóng không đề cập tới, hiển nhiên hẳn cũng không ngốc đến mức chủ động để lộ, thản nhiên, “Tiền thắng của anh thì tự mình cầm là được rồi. Không phải đã nói thắng thì tính của anh sao.”

Nói xong bèn xoay người sang chỗ khác, đi tới bên tủ, từ trong ngăn tủ tiếp giáp với tường lấy ra một đôi khuy măng sét pha lê.

Thẩm Phóng không nghe lời hấn, lấy di động bên gối, ngồi trên giường gửi lì xì cho hấn.

Tiền lì xì cũng có giới hạn, mỗi lần chỉ có thể gửi được hai trăm, anh liền gửi từng cái lì xì nhiều lần.

“Đúng rồi.” Thẩm Phóng ngẩng đầu, “Nhóm bạn bè của anh thú vị thật.”

“Ừm.” Tiết Diễm rất tự nhiên tiếp một câu, “Bạn bè cùng người nhà của tôi anh đều gặp qua rồi, thế chừng nào thì tôi ra mắt người của anh?”

Thẩm Phóng lại gửi một bao lì xì, “Không phải anh đã gặp anh trai tôi rồi sao. Sau này đưa anh ra mắt mẹ tôi sau.”

Mẹ Thẩm Phóng từ lần đập phá xe lần lần trước có chút đáng sợ với mọi người, Thẩm Phóng không có ý định để họ gặp nhau.

Tiết Diễm đem khuy cài vào tay áo, quay sang đối mặt anh, “Thế còn bạn bè anh?”

“Anh gặp bạn bè tôi làm gì?” Thẩm Phóng cười hỏi, “Hay để tôi giới thiệu cái cậu làm ở Nam khoa bệnh viện XX với anh nhé?”

Tiết Diễm không để ý tới câu bông đùa của anh, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Hiểu biết vấn đề giao hữu của nửa kia không phải là trách nhiệm của bạn đời à?”

“... Được.” Thẩm Phóng nghĩ ngợi, cảm thấy hần nói cũng đúng, “Nếu về sau có cơ hội sẽ giới thiệu với anh.”

“Ừm.” Tiết Diễm làm như không có việc gì nói thêm, “Anh cũng có thể mời bạn bè tới nhà chơi.”

Cuối tuần này Thẩm Phóng vừa đúng có hẹn với bạn, suy nghĩ một chút bèn nói, “Vừa vặn cuối tuần này tôi hẹn hai người bạn đại học đi ăn... Không thì tôi kêu bọn họ tới đây nhé?”

Tiết Diễm gật đầu: “Ừ.”

“Trưa thứ bảy anh có thể về nhà được không? Nếu có thể thì giới thiệu anh với bọn họ luôn.”

Anh đã nói như vậy, Tiết Diễm không thể cũng biến thành có thể: “Được.”

Tiết Diễm đã sửa sang xong xuôi bề ngoài, đứng ở bên giường nhìn Thẩm Phóng, “Tôi đi làm đây. Anh ăn sáng xong rồi đi làm.”

Thẩm Phóng sững sốt, quay đầu nhìn hần: “Đi sớm như vậy?”

“Ừ, có người quan trọng tới, muốn đích thân tiếp đón người đó.”

“Bảo sao sáng sớm đã chải chuốt đến vậy, thì ra là có hẹn với giai nhân.” Thẩm Phóng giơ ngón cái với hần, cười nói, “Bỏ giai cực kỳ. Đi thôi Pikachu!”

“...” Tiết Diễm: “Tại sao anh không hỏi người tôi phải gặp là ai? Anh có biết là quan tâm đến vòng giao hảo của nửa kia cũng là trách nhiệm của bạn đời không?”

“Được rồi, giờ tôi biết rồi... Thế người quan trọng kia là ai?”

“Là một người bạn của ông nội.”

Thẩm Phóng phát phát tay, giọng điệu bình thản, “Ừ, thế đi đi.”

Tiết Diễm: “...”

Tiết Diễm thấy dáng vẻ thờ ơ của anh, mặc dù biết rõ là anh ta cố ý nhưng vẫn cảm thấy có chút không cam lòng, ghen một lúc bèn hỏi: “Hôm nay anh định đi làm thế nào?”

Thẩm Phóng nhìn vẻ mặt hần, nhin không được bật cười, “Gọi chú Lý đưa đi thôi. Nếu anh nói không

được thì tôi đi tàu điện ngầm cũng được mà. Không nên một hai không có ý thức bảo vệ môi trường như vậy, lại còn làm liên lụy đến một người nữa.”

“Nếu anh không muốn chú Lý đưa đi thì cũng có thể tự lái xe.” Tiết Diễm như thế mới đột nhiên nhớ tới, bình thản đề nghị, “Trong gara ở nhà có xe, khi nào trở về anh có thể tùy chọn một chiếc.” Trong nhà của hắn không phải là nơi hai người đang ở này, là căn nhà mà cha mẹ cùng em gái vẫn ở.

Thẩm Phóng cười hì hì: “Tôi biết rồi. Yên tâm đi làm đi bé cưng.”

Tiết Diễm ra ngoài một lúc, không lâu sau Thẩm Phóng cũng rời giường, thu dọn một chút bèn ăn cơm đi làm.

Còn hai ngày nữa là đến cuối tuần, Thẩm Phóng đã gọi cho hai người bạn đại học kia thông báo thay đổi địa điểm, mời họ tới nhà chơi.

Hai người bạn kia học cùng lớp với Thẩm Phóng bốn năm, lúc trước khi Thẩm Phóng không ở trường thì họ vẫn ở chung phòng ký túc xá, lúc đến trường cũng thường xuyên cùng nhau đi ăn cơm, cùng nhau đăng kí học, cùng nhau chơi đùa, quan hệ cũng rất thân thiết. Tốt nghiệp chương trình đào tạo chính quy, Thẩm Phóng được cử đi học lên nghiên cứu sinh, hai người kia một người đến phía nam công tác, một người học thêm một bằng chuyên nghiệp khác, ba người mới tách ra.

Hôn lễ của Thẩm Phóng, hai người họ cũng vượt ngàn dặm xa xôi tới đây chung vui, chẳng qua lúc đó có quá nhiều người nên Thẩm Phóng vẫn chưa kịp giới thiệu bọn họ với Tiết Diễm. Tuy nhiên trên thực tế, Tiết Diễm vẫn có ấn tượng với sự tồn tại của hai người, tuy rằng cũng không hay lắm – chính là hai người lúc nhắc tới vấn đề Thẩm Phóng có nói qua, một người cao 1m75 một người cao 1m95, nếu đứng trong đàn phù rể sẽ bức tử cái tên bị bệnh OCD như hắn.

Hai người bạn này đến rất sớm, lúc ấn chuông cửa thì Tiết Diễm còn chưa quay về.

Thẩm Phóng đang đứng ở phòng bếp nướng bánh, hai tay đều bận rộn liền gọi quản gia tới mở cửa cho họ.

Chờ tới lúc anh rảnh tay rời khỏi bếp, quản gia đã thay anh mời hai người ngồi xuống sofa trong phòng khách, còn gọi người hầu bưng trà rót nước cho họ.

Biểu hiện của người cao to thì bình thường, vừa cười vừa nói chuyện với quản gia, nhưng người lùn thì chẳng hiểu sao, biểu tình lúc nhìn thấy quản gia một lời khó có thể nói hết.

Thẩm Phóng vui vẻ đi tới chào hỏi hai người bạn này: “Lão Đại, Tiểu Nhị ~”

Hai người nhìn thấy anh cũng lập tức đứng lên, đi tới ôm chầm lấy anh, “Lão Út!”

Tuy rằng lúc trước Thẩm Phóng không ở lại trường nhưng vẫn được sắp xếp một phòng ký túc xá rồi mới ra ngoài ở, hơn nữa sau khi anh đi trường học cũng không xếp thêm người mới vào, ba anh em ở chung một phòng ký túc xá bốn người, lúc chia bối phận cũng có thói quen tính thêm anh.

Cái người cao một mét bảy kia là lão Đại, tên là Chu Tuân, đừng nhìn cái gương mặt trẻ con kia mà nhầm, anh là người lớn nhất trong số bốn người bọn họ, hiện còn đang học lên thạc sĩ. Người cao mét chín lăm kia là lão Nhị, tên là Lý Thâm, vóc người cao lớn cùng hình thể hết sức dọa người, nhưng tính cách lại rất mềm mại, đã đi làm vài năm. Thẩm Phóng là người nhỏ tuổi nhất trong kí túc xá.

Thẩm Phóng giới thiệu ngắn gọn hai người với quản gia, hàn huyên với họ vài câu về tình hình công tác cùng bài vở, thấy lão quản gia vẫn đứng bên cạnh liền kêu ông không cần quan tâm đến họ, để anh chiêu đãi là được rồi.

Lão quản gia cười tủm tỉm rồi rời khỏi phòng khách.

Lúc này lão Đại với gương mặt búp bê mới trưng vẻ mặt lo nước thương dân tới bên người Thẩm Phóng, tha thiết gọi một câu: “Phóng à.”

Thẩm Phóng hết sức quan tâm: “Em cũng đang tính hỏi anh đây, anh làm sao vậy? Táo bón à?”

Lão Đại vô cùng đau đớn: “Tại sao cậu lại tìm một lão già như vậy để kết hôn chứ?”

Thẩm Phóng: “... Ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Lão Đại: “Lại còn cười! Không nhẽ cậu tính nói là chân ái? Tuổi của người này còn đủ làm ông nội của cậu!” Anh ôm ngực, nhỏ giọng, “Trời ạ, lão Út cưới một ông già làm vợ!”

- _____

klq nhưng anh cao cao trong cover có biệt danh Pikachu =))))))))))))))))))

28. Chương 28

chap này = 3 chap bình thường lận nhưng mà kệ thôi raw chia như thế mà =))))))

- _____

Thẩm Phóng: “Em không có...”

Lão Đại: “Anh không nghe anh không nghe anh không nghe!”

Lão Đại Chu Tuân vẻ mặt thật sự nghiêm túc, Thẩm Phóng cùng Tiểu Nhị Lý Thầm lại cười ha hả, lão Đại phần nộ: “Không cho cười!”

Sau đó còn rất nghiêm túc dạy dỗ Thẩm Phóng: “Cậu đây, trước đó còn nói rằng mình thích con gái, kết quả hiện tại không những cưới đàn ông mà lại còn là một ông già, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy? Hả?”

Nói xong ngay cả chính bản thân anh cũng không nhịn được cười ha hả, cười xong còn vỗ vỗ ngực tự hào, “Lão Đại của các cậu vẫn hài hước như ngày xưa phải không?”

Thẩm Phóng cười từ thiện, “Đúng vậy đúng vậy.”

Tiểu Nhị bắt ngờ thả ra một câu: “Lão Đại thật ra vừa nãy là nghĩ lão út kết hôn cùng với ông già kia...”

Lão Đại khoa trương hít một hơi sâu, “Mẹ nó, thế mà lại bị cậu phát hiện. Tôi vừa nghĩ đến chuyện này đã suýt nữa bị dọa tè ra quần rồi.”

“Không phải, em không kết hôn với ông ấy.” Thẩm Phóng nhin cười, “Không phải anh cũng tới dự hôn lễ sao? Tại sao có thể không biết em kết hôn với ai được?”

Lão Đại: “Anh có đi mà! Anh cũng có nhìn thấy chứ rể! Chỉ là mới nhìn có vài lần... Không sao nhớ được.”

Thẩm Phóng: “Ha ha ha ha.”

Tiểu Nhị: “Ha ha ha ha.”

Lão Đại nghiêm túc nói hươu nói vượn: “Làm sao chỉ liếc mắt một cái trong ngày cưới liền nhớ được! Hơn nữa tên đó cùng với người vừa nãy thật quá giống! Cũng tại cậu không nhờ anh làm phù rể đó, không thì anh còn có thể tới nhìn mặt vài lần, cũng nhớ được mặt người ta.”

Lão Đại mặt búp bê Chu Tuân, trình độ mù mặt so với Thẩm Phóng còn lợi hại hơn, ban đầu cũng gây ra không ít tình huống dở khóc dở cười, chẳng hạn như đi học nguyên một học kỳ vẫn không biết chủ nhiệm của lớp mình là ai vậy

Bởi vì có sự tồn tại của anh, Thẩm Phóng mới cảm thấy trình độ mù mặt của mình chẳng có gì đáng ngại cả!

Thẩm Phóng biết điều ấy, cười cười, “Vậy tại sao anh lại biết không phải ông ấy? Anh tự nghĩ ra à?”

“Không phải.” Lão Đại thành thật nói, “Anh nhìn thấy các cậu cười nên đoán được.”

“Ha ha ha. Đến, đến đây xem đi.” Thẩm Phóng chỉ vào khung ảnh lồng kiếng treo trên tường, bên trong là ảnh anh cùng Tiết Diễm chụp ngoại cảnh trước hôn lễ, “Người gặp các anh bữa trước là tiểu mỹ nhân bên cạnh Phóng ca, mới là người kết hôn cùng với em.”

Lão Đại bị cận thị nhẹ, hôm nay vì mục đích đơm dăng mà không đeo kính mắt, đi qua nhìn nửa ngày vẫn không dám chắc chắn, “Đây là người trong hôn lễ hả?”

Tiểu Nhị: “Đúng vậy. Là Tiết đại thiếu gia. Anh là người địa phương thế mà không biết anh ta.”

Lão Đại nghĩ một lúc, lắc đầu, “Không nghĩ ra lại cùng một người. Cũng không thấy khác ông lão kia là mấy. Dù sao cũng có thể xem là rất được, cũng tính là đại soái ca.” Anh lại nhìn sang Thẩm Phóng, “Ài, lúc này mới xứng đôi với Phóng Phóng nhà chúng ta chứ.”

Tiểu Nhị không chút khách khí chém thêm vài dao, “Về ngoài không nhớ được còn chưa tính, đến tuổi mà anh cũng nhầm, nhầm lẫn cũng thật lợi hại.”

Kỳ thật là lão Đại lúc vừa vào cửa nghe thấy tiếng quản gia gọi Thẩm Phóng liền thấy rất quen thuộc, trong lúc nhất thời não còn chưa kịp động liền nghĩ như vậy, bây giờ nghĩ lại mới cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Nhưng mà anh sẽ không thừa nhận như vậy, nói hết sức hiển nhiên, “Thuật hóa trang hiện tại lợi hại như vậy, anh còn tưởng là trang điểm đám cưới! Sau đó mới lộ ra bộ mặt thật! Còn nữa, yêu quái, cuối cùng cũng hiện nguyên hình!”

Thẩm Phóng cùng Tiểu Nhị tiếp tục cười ha hả, tỏ vẻ đã lâu không gặp, Lão Đại vẫn hài hước như vậy, quả nhiên không hổ là lão Đại.

Lão Đại làm bộ tức giận: “Hại anh lo lắng mất nửa ngày! Có biết vừa rồi anh còn sợ hãi Lão Út tính toán mưu hại ông lão để lấy phần tài sản thừa kế không?”

Thẩm Phóng cười, đánh anh vài cái. Chu Tuân ngược lại lại đẩy ngã Thẩm Phóng, đè anh xuống sofa. Lão Đại vóc dáng nhỏ thật ra không thể đè được anh, mà Tiểu Nhị cao lớn nhìn thấy lập tức nhảy vào góp vui, nằm đè lên người Lão Đại, ba người nhất thời nằm chồng lên nhau.

Lúc Tiết Diễm đẩy cửa bước vào, vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thẩm Phóng bị hai người bạn đè lên trên sofa, miệng còn hô to, “Xem kamejoko của ta đây!”, nhìn thấy Tiết Diễm trở về lại gào lên, “Cùng ơi, mau tới cứu em! Mau mau mau!”

Tiết Diễm: “...”

Tiết Diễm đen mặt bước tới, một tay một người, kéo hai người kia đứng dậy ngồi trên mặt đất. Kia một thân khí thể lạnh lẽo ác nghiệt dày đặc, khiến người ta cảm giác độ ẩm trong phòng giảm xuống vài độ trong nháy mắt.

Thẩm Phóng lại không chú ý tới gương mặt “bé cưng” nhà mình toàn là mưa sa bão táp, từ trên sofa nhảy dựng lên, ôm chặt vai hắn từ sau, nói với hai người bạn, “Nhìn này, đây mới là Diễm Diễm nhà em.” Rồi lại chỉ chỉ hai người, “Đây là hai người bạn đại học của em. Đây là lão Đại, còn kia là Tiểu Nhị.”

Nghe anh nói như vậy, trong lòng Tiết Diễm mềm đi một chút, cảm giác mối quan hệ của hai người trong câu nói đó cũng thật rõ ràng. Vì thế sắc mặt hắn cũng dịu đi, chủ động vươn tay, “Xin chào, tôi là Tiết Diễm, bạn đời của Thẩm Phóng.”

Lão Đại nheo đôi mắt cận thị cẩn thận nhìn người trước mặt, bắt tay với hắn cười nói, “Chào em rể, tôi tên là Chu Tuấn.”

Khí lạnh trên người Tiết Diễm dường như lại tan một ít.

Tiểu Nhị là người tinh tế, nói mấy câu liền tìm được đường ra, dường như nhìn ra được cậu thiếu gia hình tượng tinh anh cảm dục lạnh lùng này đang so đo cái gì.

Anh cũng vươn tay bắt tay hắn một chút, giới thiệu: “Tôi là Lý Thâm. Cũng thật có lỗi, đều là anh em chung ký túc xá, quen thân quá liền có mấy trò chơi hơi quá đà...” Tiếp theo còn chưa kịp đợi Tiết Diễm lên tiếng, anh lập tức bổ sung thêm, “Cũng thật trùng hợp, bạn gái tôi cũng họ Tiết.”

Chỉ một câu với vài chữ ít ỏi, lại cho thấy mình là hoa đã có chủ, lại còn thẳng tắp, không có ý gì khác với lão Út, quả thực rất hoàn hảo.

Lý Thâm trong lòng tự giờ ngón tay tán thưởng mình một cái.

Lão Đại kinh ngạc nhìn Tiểu Nhị một cái.

Tiết Diễm gật đầu, quay sang hỏi Thẩm Phóng, “Còn anh?”

Thẩm Phóng ngơ ngác, “Tôi cái gì?”

Tiết Diễm, “Lão Đại, Tiểu Nhị, thế anh là thứ mấy?”

“Tôi là thứ tư, bọn họ đều gọi tôi là lão Út.”

“... Thế ba đâu?”

Thẩm Phóng cảm thấy chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của hắn lại tái phát, cười ha hả nhưng vẫn không nói cho hắn.

Lão Đại thay anh trả lời, “Ba đi Trung Đông khai thác dầu mỏ rồi.”

Cuối cùng vẫn là Tiểu Nhị hảo tâm giải thích, “Lão Tam vừa đi làm đã bị công ty cử sang Ả Rập công tác, một năm còn không về nổi một lần.”

Tán gẫu một lúc, Thẩm Phóng cũng cảm thấy có chút đói bụng, vừa vịn mọi người cũng vậy, thế là anh bèn giục họ vừa ăn vừa nói chuyện sau.

Bữa trưa nay là lẩu, cũng là món đã bàn bạc với bọn họ từ trước.

Nồi lẩu trên bàn đã được đun nóng, rau dưa, thịt, hải sản, đậu, vân vân cũng đã được chuẩn bị sẵn. Mọi người ngồi xuống bên bàn ăn, Thẩm Phóng đi vào bếp, nhanh nhẹn bưng các món ăn ra.

Bốn người dùng một tấm kim loại ngăn cách nồi lớn ăn lẩu, chia thành bốn loại nước lẩu: nước lẩu cay, nước hầm xương, nước cà chua, nước súp nấm. Gia vị cũng chuẩn bị vài loại, chẳng hạn như dầu mè, sốt hải sản, tương ớt, sa tế, màu sắc rực rỡ đẹp mắt trải quanh một vòng.

Khẩu vị mỗi người trên bàn có thể nói là khác nhau một trời một vực, điểm duy nhất giống nhau là đều rất thích thịt, thế nhưng lại không cùng loại thịt, có người thích thịt bò cuộn, có người thích thịt cừu tươi, mà những món ăn khác giả sử có giống nhau thì lại khác ở phần các món ăn kèm. Vì thế mọi người một bên ăn một bên công kích lẫn nhau, không có ý định ngừng nghỉ.

Thẩm Phóng là động vật ăn tạp, bên ngăn này ăn một đĩa rồi lại sang bên ngăn kia gấp một gấp. Tiết Diễm bèn nói anh, “Không phải anh thích ăn lẩu nấm sao? Tại sao lại phải đổi vị liên tục như vậy?”

Thẩm Phóng phản bác rất hùng hồn, “Cưng à đừng ngốc vậy, dùng loại nồi này để ăn được nhiều loại lẩu đó.”

Lão Đại là fan hâm mộ cuồng nhiệt của nội tạng cùng vị cay, chỉ sang bên Tiểu Nhị nói, “Tiểu Nhị, lấy cho anh vài miếng bí đao bên lẩu cay.”

Tiểu Nhị gấp cho anh, sau đó lên tiếng chê bai, “Thế mà lại thích ăn bí đao, anh đúng là theo tà giáo.”

Lão Đại bèn phản bác, “Giáo phái tôn thờ rau thơm không có tư cách nói anh.”

Thẩm Phóng cũng thích ăn rau thơm, lão Đại bắn phát pháo này cũng dính cả anh, vì thế anh bèn gõ mạnh vào đĩa lão Đại, bênh vực Tiểu Nhị, “Người khẩu vị nặng mới là tà đạo.” Anh học theo ngữ khí của lão Đại, “Giời ơi, xem đây là cái gì? Tiết vịt, dạ dày bò, thận heo, ai nha nha, nhân loại này cũng thật tàn nhẫn!”

Tiết Diễm đang thò đũa gấp một miếng sách bò: “...”

Ồn ào một lúc cũng ăn xong lẩu, Thẩm Phóng kêu Tiết Diễm dẫn hai người lên phòng khách nghỉ ngơi, bản thân mình thì tới phòng bếp mang chỗ bánh quy vừa nướng buổi sáng lên.

“Điểm tâm ngọt sau bữa cơm tối rồi.” Thẩm Phóng cười toe toét đặt bánh trên bàn trà: “Bánh quy matcha đậu đỏ nha.”

Bánh quy được nướng rất đẹp, tinh tế nhỏ nhắn, gần như một cắn đã ăn gọn. Bánh quy tròn tròn màu xanh nhạt được điểm thêm một viên đậu đỏ đỏ sẫm, mặt ngoài còn được bao trùm bởi một lớp mỏng đường trắng như tuyết, vừa nhìn đã thấy vô cùng ngọt ngào ngon miệng.

Con người tôn thờ đồ ngọt Tiết Diễm là người đầu tiên động tâm.

Nhưng mà vì phải duy trì hình tượng cao lãnh, hần vẫn rụt rè chờ đợi Thẩm Phóng mời hai người bạn kia mới vươn tay ra cầm một cái.

Lão Đại cùng Tiểu Nhị đồng loạt khen bánh ngon, vừa giòn vừa ngọt, thanh mát ngon miệng. Tiết Diễm lòng đầy chờ mong bỏ bánh quy vào miệng –

Mẹ nó, như thế nào mà lại là vị mù tạt - cố ý à?

Tiết Diễm bản thân không giỏi ăn cay, lại ở tình huống bất ngờ không kịp chuẩn bị mà bỏ nguyên miếng bánh mù tạt vào miệng, trong nháy mắt nước mắt lưng tròng.

Thẩm Phóng ban đầu còn vô tình vô nghĩa cười đùa, nhưng lại dần dần ngừng lại.

- - không hiểu sao, anh đột nhiên có cảm giác cảnh tượng trước mắt thấy rất quen thuộc, giống như đã từng trải qua ở đâu đó.

Thẩm Phóng ngừng cười, có chút dăm chiêu lên tiếng, “Tiết Diễm.”

Tiết Diễm mở to đôi mắt ngập nước, nước mắt cũng không thể ngừng lại, lạnh lùng, “Gì?”

Bộ dạng đáng thương đến đáng yêu phối hợp với giọng điệu bình tĩnh lạnh lẽo kia, cảm giác quen thuộc nháy mắt biến mất, Thẩm Phóng không nhận được lại “Phụt” một cái, bật cười, “Không có gì.”

Tiết Diễm hừ lạnh một tiếng, “Không ngờ lại trúng quỷ kế của anh.”

Thanh âm của hắn rất nhanh đã nghẹn ngào, trên mặt vẫn cố duy trì biểu cảm vô cảm đầy giả dối. Thẩm Phóng nhìn không được, một bên cười một bên áy náy kéo hắn đi toilet rửa mặt.

Hai người đóng cửa toilet, lão Đại cùng Tiểu Nhị vừa nín thở giảm cảm giác tồn tại mới dám mở miệng thì thầm nói chuyện.

Lão Đại: “Tính tình Tiết thiếu gia này tốt thật.”

Tiểu Nhị không đồng ý: “Tốt? Tốt mà sao nãy anh không dám nói chuyện, đến cười cũng không dám. Cũng là Lão Út không sợ trời không sợ đất, cái gì cũng dám làm.”

“... Ủ.” Lão Đại nghĩ ngợi, “Nhưng mà Tiết thiếu gia với lão Út của chúng ta nhất định là chân ái. Phải anh mà bị nó bắt nạt thế chắc chắn đã không nhịn nổi mà đập nó một trận từ lâu rồi.”

“Àu, vậy là hai ta không phải chân ái rồi.” Tiểu Nhị ai oán, “Lần trước em cho anh ăn bánh bao nhân tiên xu, thế mà anh đuổi đánh em suốt ba con phố.”

“Mẹ nó.” Lão Đại mặt búp bê thấp giọng mắng một câu, “Cậu có dám nói tất cả mọi chuyện không? Cậu không nói cho anh biết trước, anh cắn một miếng mà cảm giác rằng mình rụng hết rồi! Anh cảm thấy anh không đánh chết cậu cũng đã tính là chân tình cả đời rồi!”

Lão Nhị bị mắng cảm thấy đuối lý, dừng một chút, thay đổi đề tài, “Anh đoán xem lão Út cùng vợ vào phòng tắm làm gì?”

“Còn làm gì nữa? Khóc thành như vậy thì chỉ có vào rửa mặt, vân vân... Khoan đã, lão Nhị.” Anh nhìn biểu cảm phờ phờ hiếm có của Tiểu Nhị, nhất thời ngẫm hiểu, “Trong đầu cậu nghĩ chuyện xấu xa gì đấy?”

Lão Nhị cười he he, “Em cảm thấy không đơn giản như vậy đâu, không tin thì anh cứ chờ hai người đó ra là biết.”

Một lúc sau hai người đi ra, một lần nữa ngồi xuống sofa. Thẩm Phóng so với lúc đi vào vẫn cũng là cùng một bộ dạng, khác biệt duy nhất là trên cổ tay áo có dính ít nước. Vị Tiết thiếu gia kia cũng đã ngừng nước mắt, khóe mắt có chút đỏ lên, thần thái cũng khôi phục vẻ lạnh lùng, ngồi bên người Thẩm Phóng không nói lời nào.

Không biết có phải bị tư tưởng tà ác của lão Nhị ảnh hưởng không, lão Đại mặt búp bê cũng cảm thấy lão Út của bọn họ vừa làm chuyện xấu hổ với vợ ở trong đó.

Bằng không thì sao lại dễ được người nhanh như vậy?

Thẩm Phóng thật sự chỉ là đơn thuần giúp Tiết Diễm giặt khăn lau mặt, lại nói lời xin lỗi, nói vài câu xin

tha lỗi, chính trực thuần khiết vô cùng, thế mà dễ dàng được tha thứ.

Anh hiển nhiên không biết lão Đại cùng Tiểu Nhị xì xào cái gì, chỉ nhạy cảm cảm giác được lúc quay về hai người bạn tốt này đều thay đổi, không chỉ lén lút nhìn anh và Tiết Diễm, nhưng hỏi hai người thì đều không nói thẳng liền đoán không phải chuyện gì tốt.

Nhưng mà anh cũng quả không được người khác động não, nhất là lão Đại, thế là bèn mặc kệ bọn họ.

Hai người lão Đại Tiểu Nhị ở lại ăn xong cơm chiều mới cùng nhau rời khỏi, đồng thời tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Bọn họ tới đây thực ra là có mục đích. Kể vốn tự xưng thẳng nam Thẩm Phóng đột nhiên kết hôn cùng Tiết thiếu gia giàu có, Thẩm Phóng nói với bạn tốt là chân ái, bọn họ lại đều lo lắng anh bị ép buộc hoặc bị lừa dối.

Thẳng đến khi tận mắt thấy hai người ở chung, bọn họ mới tin chuyện này. Ít nhất Tiết Diễm cũng rất dung túng lão Út, không có thái độ ngả nghiêng trên hoa ghen nguyệt.

Mấy ngày tiếp theo, Thẩm Phóng cùng Tiết Diễm không xảy ra sự vụ đặc biệt nào, trải qua một cuộc sống bình yên rất đúng quy luật.

Buổi sáng có đầu bếp nấu cơm, Thẩm Phóng sẽ không dậy sớm. Thường thì Tiết Diễm rời giường tới thư phòng công tác một lúc rồi quay lại gọi anh, hai người cùng nhau ăn cơm, sau đó tách ra tự đi làm.

Giờ nghỉ trưa của sở nghiên cứu Thẩm Phóng thường không trở về, ăn tại nhà ăn của sở hoặc ra nhà hàng. Tiết Diễm ở công ty cũng không khác nhiều lắm, thỉnh thoảng không có việc gì bận rộn Tiết Diễm cũng sẽ lái xe đến tìm anh, cùng nhau đi ăn ở ngoài.

Buổi tối thì thường là Tiết Diễm về nhà sớm, ở nhà chờ Thẩm Phóng tới bệnh viện thăm mẹ và anh trai trở về, sau đó hai người cùng nhau ở nhà hoặc là ra ngoài ăn một bữa cơm. Thời gian còn lại cũng tính là rảnh rỗi, nếu ăn ở nhà thì Thẩm Phóng sẽ tự mình nấu vài món ăn, hoặc là làm ít đồ ăn khuya cùng mấy món điểm tâm ngọt, nếu tâm trạng tốt còn có thể làm một bàn tiệc lớn.

Ăn cơm tối xong cũng là thời gian rảnh rỗi của hai người. Nhưng bởi vì Tiết Diễm nói rằng thời gian này quán gia cùng người hầu cũng rất nhàn rỗi, nên có thể tùy lúc tới gặp bọn họ nên hai người trong khoảng thời gian này tốt nhất nên ở cùng một chỗ. Thế là họ liền thường xuyên cùng nhau tản bộ, cùng nhau đi siêu thị, cùng nhau đi xem phim...

Sau bữa cơm tối hôm nay, Tiết Diễm có việc phải xử lý, hai người đều tới thư phòng. Tiết Diễm cúi đầu xem tài liệu, Thẩm Phóng ngồi ở bàn đối diện đọc một cuốn tiểu thuyết trinh thám, dần dần rất nhập tâm, ngay cả Tiết Diễm nói chuyện hàng ngày cũng không để ý.

Tiết Diễm nhìn tài liệu một lúc, thấy Thẩm Phóng nửa ngày cũng không nói một lời, không thèm để ý tới mình đành phải mở miệng hỏi anh, “Anh đang xem gì vậy?”

Thẩm Phóng không ngẩng đầu, nói tên cuốn tiểu thuyết.

Tiết Diễm mặt không chút thay đổi, “Cuốn này tôi đọc rồi, hung thủ là người áo đen xuất hiện ở chương thứ hai, tên là James.”

Thẩm Phóng: “...” Đang trầm tư suy đoán hung thủ trong nháy mắt mất đi thú vui của trinh thám, đành phải đổi một cuốn khác.

Cuốn mới đổi này cũng rất thú vị, Thẩm Phóng đọc nửa giờ liền nhanh chóng bị cuốn hút. Tiết Diễm nhìn anh, lại hỏi, “Anh lại đang đọc gì đây?”

Thẩm Phóng giơ sách lên để hắn nhìn thoáng qua bìa, cảnh giác nói, “Lần này không được spoil hung thủ nữa.”

Tiết Diễm lãnh đạm gật đầu, tiếp tục xem tài liệu.

Hai phút sau, hắn ngẩng đầu lên lần nữa nhìn Thẩm Phóng, “Anh có thấy người phụ nữ mặc đồ trắng toát lên sân khấu không?”

Thẩm Phóng phát điên rồi, “A a a đã bảo không được spoil! Tại sao anh lại hỏi cái này!”

Tiết Diễm như thể không thấy anh phát điên, vân đạm phong khinh nói một câu, “Bởi vì cô ả là người đứng sau cánh gà.”

“Câm miệng. Bạn học nhỏ Tiết, anh có thể sống lớn như vậy mà chưa bị người ta đánh chết, nhất định là vì may mắn.”

Tiết Diễm hơi nhú mày, “Ý anh là gì?”

Thẩm Phóng trong lúc vô tình ngẩng đầu liếc mắt một cái, chỉ thấy nam nhân tướng mạo anh tuấn, trên gương mặt lãnh đạm cấm dục còn mang theo chút bối rối rõ ràng, đôi mắt đen thâm thúy như bầu trời đêm đang chăm chú nhìn anh.

Anh lập tức sửa miệng, lẩm bẩm, “Không, không phải là may mắn, có lẽ là bởi vì mặt.”

Được lắm, uống công là một tổng tài bá đạo, thế mà lại là một tên khốn cuồng spoil. Thật là đạu má.

Thẩm Phóng không đọc được tiểu thuyết trinh thám nữa bèn đơn giản tới bên người Tiết Diễm, xem hắn đang làm gì, “Tôi có thể xem được không?”

Tiết Diễm hào phóng đưa tập tài liệu trên tay cho anh xem, đó là báo cáo tài chính của công ty trong quý vừa qua.

Thẩm Phóng nhìn thấy dày đặc những số, trong nháy mắt trước mặt tối sầm, “Xem không hiểu.”

Tiết Diễm dừng một chút, ngữ khí đầy vi diệu giải thích, “Cũng không khó.”

Đáng tiếc Thẩm Phóng lại không như hắn mong muốn hướng hắn khiêm tốn thỉnh giáo, mà là ngồi bên cạnh nói với hắn, “Bình thường mỗi ngày anh đều làm việc này phải không? Đi làm làm, tan tầm cũng làm, vô tận mãi không dứt. Đến ban đêm cũng sẽ không ra ngoài uống rượu tán gái vân vân đúng không?”

Tiết Diễm mím môi, nghiêm túc nói, “Tôi là đàn ông đã kết hôn.” Hắn lại nhìn Thẩm Phóng nhấn mạnh, “Anh cũng vậy.”

Thẩm Phóng bắt đầu dãi lau mặt, “Tán gái ở đây chỉ là một đại từ mà thôi, ý chỉ tất cả các hoạt động giải trí. Không phải trên báo nói những kẻ có tiền như anh đều có đời sống về đêm hết sức phong phú, mỗi buổi tối đều tới club hay đại loại thế sao?”

Tiết Diễm im lặng một lúc, “Anh thích à?”

Thẩm Phóng: “Tôi không biết, tôi chưa thử qua bao giờ. Nhưng cũng rất tò mò!”

Tiết Diễm nghĩ ngợi, “Hôm nào dẫn anh đi.”

Thẩm Phóng lúc ấy cảm thấy do hắn ngại mình phiền nên mới thuận miệng có lẽ một cái.

Không nghĩ rằng hai ngày sau, Tiết Diễm thật sự nói rằng muốn dẫn Thẩm Phóng tới một quán bar.

Thẩm Phóng lúc ấy còn đang ngồi xổm trong vườn hoa nhỏ nhìn chú làm vườn cắt tỉa thảm cỏ, lại xới đất trồng các loại hoa nhỏ khác nhau vào bồn, tạo dáng rất đẹp.

Sau đó chợt nghe Tiết Diễm đứng ngoài tường rào gọi anh, “Lại đây.”

“Gì đấy?” Thẩm Phóng chạy tới.

“Tối nay có show diễn ở quán bar, anh có đi không?”

Thẩm Phóng lập tức cao hứng, không rảnh hỏi thêm gì nữa, “Đi đi đi!” Còn nói, “Không ăn cơm có sao không?”

“Đến đó rồi ăn.”

Thời gian cũng không sớm lắm, màn đêm cũng đã bắt đầu buông xuống. Hai người không gọi lái xe, Tiết Diễm tự mình lái xe chở anh đi tới quán bar nghe nói có show diễn.

Trên đường đi Thẩm Phóng hết sức hưng phấn, trong lòng nhảy nhót nghĩ rằng cuối cùng cũng có thể cảm thụ cảm giác quang minh chính đại ghẹo gái rồi.

Xe đi được nửa đường, Tiết Diễm đột nhiên nhìn gương chiếu hậu lên tiếng, “Có người theo dõi chúng ta.”

“Chỗ nào cơ? Ở đâu?” Nghe thấy bị theo dõi, Thẩm Phóng không những không lo lắng mà còn ngược lại còn nổi lên phần khích.

Cuối cùng cũng chân chính nghênh đón cuộc sống của nhà giàu rồi!

Qua rất nhiều giao lộ, Tiết Diễm đánh lái nhẹ một chút, phía sau gương chiếu hậu liền lộ ra một con SUV màu trắng rất đắt tiền.

“Người xấu này còn có tiền nữa.” Thẩm Phóng nhìn thấy con SUV kia bèn cảm thán một câu, ồn ào đặt ra câu hỏi, “Bọn họ tới để làm gì? Mục đích gì? Cướp của? Bắt cóc? Hắc bang tình thù? Ăn oán nhà giàu?”

Thần sắc Tiết Diễm hết sức bình tĩnh, “Nghĩ nhiều rồi. Kia là xe của Hoắc Tiểu Trì.”

Thẩm Phóng: “Phụt - tránh nó đi tránh nó đi! Người trưởng thành tới quán bar săn tươi đẹp sao có thể đem theo trẻ con được!”

Tiết Diễm trừng mắt nhìn anh một cái, hiển nhiên bất mãn với vẻ “săn tươi đẹp” này.

Nhưng cũng không cần Thẩm Phóng nhắc nhở, Tiết Diễm đã dùng hành động để thoát khỏi cậu ta. Hắn cũng không muốn một buổi hẹn khó khăn lắm mới có được mà còn đem theo một bóng đèn.

Kỹ thuật theo dõi của Hoắc Tiểu Trì cũng chẳng phải loại xuất sắc gì cho cam, trong lòng còn lo sợ bị bọn họ phát hiện, hành động cũng rất luống cuống. Tiết Diễm tăng tốc mấy lần đã dễ dàng cắt đuôi cậu ta.

Thẩm Phóng giống như vừa thắng giải thưởng gì lớn, còn rất vui vẻ, “Hai thiên tài như chúng ta chỉ vừa ra ngoài mà tại sao Hoắc Tiểu Trì lại vừa vịn đi theo? Cậu ta theo dõi chúng ta à? Hay là có người nói cho cậu ta biết?”

Tiết Diễm bình tĩnh: “Chúng ta có người phản bội.”

Không cần đoán Tiết Diễm cũng biết ai cung cấp tin tức cho Hoắc Tiểu Trì.

Dì Trần ở nhà bếp vẫn luôn yêu thích thằng nhỏ Hoắc Tiểu Trì hết sức thương thức tay nghề của mình, hơn nữa cảm thấy nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, vì trong nhà bị quản nghiêm nên mới nguyện ý ở nhà Tiết Diễm. Cho nên bà thấy bên Tiết Diễm có sự kiện gì vui vẻ thì cũng sẽ thường xuyên kể cho nó nghe.

Đối với hành vi này của Dì Trần, Tiết Diễm thực ra cũng không quá để ý, dù sao bà cũng vẫn còn có chừng mực, không phải cái gì cũng nói lung tung. Hơn nữa cách lý giải của bà cũng không sai, những nơi giống quán bar thì khẳng định gia đình Hoắc Tiểu Trì sẽ không đồng ý để nó đi, nhưng nếu đi theo Tiết Diễm thì sẽ không có ý kiến gì.

Nếu như đây là đi chơi cùng bạn bè thì hẳn cũng không để ý việc nhiều thêm một người, nhưng buổi hôm nay trong lòng hẳn xem như hẹn hò, hiển nhiên không có khả năng dẫn thêm người thứ ba.

Thẩm Phóng cười ha hả, hỏi Tiết Diễm: “Tôi có thể liên lạc với cậu người xấu đang theo dõi chúng ta không?”

Tiết Diễm thoải mái liếc anh một cái: “Tùy anh.”

Vì thế Thẩm Phóng ngay dưới mí mắt người nào đó gửi cho Hoắc Tiểu Trì một tin Wechat: “Có bản lĩnh thì đuổi theo tôi nha, hi hi hi~”

Tiết Diễm: “...”

Một lát sau liền nhận được hồi âm, Thẩm Phóng trực tiếp mở loa ngoài, là giọng thở hổn hển của một thiếu niên: Anh chờ đấy! Tôi chắc chắn sẽ tìm được các người!

Thẩm Phóng nở nụ cười, bắt chéo tay thưởng thức: “Trêu trẻ con vui thật.”

Tiết Diễm ở ghế lái xe nhìn thoáng qua anh một cái, cũng không vui vẻ lắm hỏi, “Nó vui ở chỗ nào?”

Thẩm Phóng thế mà lại thần kỳ đọc hiểu ý trong lời nói của hắn, vừa cười vừa nói, “Đi đi, chơi với anh vẫn vui hơn chơi với nó.”

Tiết Diễm hừ một tiếng, không biết là có vừa lòng hay không.

Nửa giờ sau hai người tới quán bar có show diễn trong miệng Tiết Diễm.

Quán bar nằm ở khu phố buôn bán nhộn nhịp, bề ngoài trông rất bình thường thấp bé. Các loại cửa tiệm trong vùng sẽ được quy hoạch gần nhau, bên trái là một quán bar, bên phải cũng là một quán bar.

Hai bên cửa quán bar dựng hai tấm banner lớn, hình ảnh vô cùng cuồng dã, hình như là giới thiệu ban nhạc.

Thẩm Phóng vội vàng đi tới, lại quay lại nhìn một cái, phát hiện đúng là banner của ban nhạc sẽ biểu diễn tối nay. Trên banner có năm người đều là biểu tình lạnh lùng, trang phục theo kiểu Scene, nhất là tay bass đứng ở giữa đeo vô số vòng kim loại trên người, quả thật như muốn dùng cơ thể để thuyết minh hai chữ kim loại.

“Có chuyện gì vậy?” Tiết Diễm đi phía trước thấy anh dừng lại bèn quay đầu hỏi.

“Xem một cái banner thôi.” Thẩm Phóng nói xong bèn bước hai bước qua, cười nói, “Đi thôi đi thôi, không có việc gì đâu.”

“Ca sĩ chính của ban nhạc cũng rất lợi hại đấy, rất nhiều công ty giải trí cũng đang nhắm đến anh ta. Tiết Lâm cũng có ý này, nhưng mà tính cách anh ta thì lại... tính là độc đáo đi, không dễ nói chuyện.” Tiết Diễm thả chậm bước đợi anh, thuận miệng nói vài câu. Tiết Lâm là em trai họ của hắn, trước mắt chủ yếu phụ trách bộ phận văn hóa giải trí của gia tộc, công ty trong giới giải trí cũng có trọng lượng đáng kể.

“Ca sĩ chính là người đứng giữa, chơi bass phải không?” Thẩm Phóng nhớ tới tấm banner kia, không chắc chắn hỏi lại.

Tiết Diễm gật đầu.

Thẩm Phóng cũng gật đầu, “Có thể vắt lên người mấy chục cân đồ trang sức như vậy, vừa nhìn đã thấy không dễ nói chuyện rồi.”

Tiết Diễm: “...”

Đi qua tiền sảnh cùng lối đi quanh co, hai người nhanh chóng đi vào bên trong quán bar.

Ngoài dự kiến của Thẩm Phóng, bên trong quán hết sức im lặng, hoàn toàn không giống vẻ xa hoa trụy lạc, quần ma loạn vũ như trong tưởng tượng của anh.

Dưới ánh đèn vàng nhạc cùng tiếng du dương trầm thấp của piano, mọi người tốp năm tốp ba ngồi ở quầy bar hoặc là ghế dài, nhỏ giọng nói chuyện với nhau, ngẫu nhiên có người đi qua lối nhỏ cũng bước đi nhẹ nhàng, động tác thông dong.

Tuy nhiên đây vẫn không phải là điều bất ngờ nhất với Thẩm Phóng.

Điều ngoài ý muốn nhất là, phóng mắt nhìn quanh, thế mà tất cả quán bar đều là đàn ông!

Tất cả! Là! Đàn! Ông!

Các em gái xinh đẹp đâu? Nói sẵn tươi đẹp ở đâu?

Từ đã?

Anh nhìn nhìn Tiết Diễm, người đằng sau sắc mặt vẫn rất bình tĩnh giống như không có chút bất ngờ gì với cảnh tượng trước mặt.

Anh lại nhìn bốn phía một chút, không cẩn thận liền nhìn thấy hai ten đàn ông ôm hôn nồng nhiệt trên ghế dài.

Thẩm Phóng: “...”

Hình như đột nhiên hiểu được cái gì.

Thẩm Phóng có chút giật mình, hỏi Tiết Diễm: “Đây là gaybar? Anh thật sự thích đàn ông à?”

Tiết Diễm không đáp, hỏi lại, “Anh không phải à?”

“Không phải. À không, tôi cũng không biết.” Thẩm Phóng thành thật trả lời, “Tuy rằng tôi chưa có bạn gái, nhưng cũng chưa từng có bạn trai.”

Thẩm Phóng nhớ tới cái gì đó, tiếp theo trưng biểu tình khoa trương, “Không phải là thời điểm phỏng vấn anh thấy Phóng ca đẹp trai nên liền có ý, sau đó mới nảy ra ý định thuê người đó chứ?”

Sau đó anh thấy chữ ghê tởm cùng biểu tình ghét bỏ trên mặt Tiết Diễm.

Thẩm Phóng cười ha hả.

Tuy rằng lúc mới biết tin cũng có chút kinh ngạc, nhưng trong lòng Thẩm Phóng vẫn chấp nhận chuyện này rất nhanh, chỉ trêu chọc Tiết Diễm vài câu liền ngồi cùng hắn ở quầy bar, bắt đầu một lần nữa tìm kiếm lạc thú ghẹo gái.

Ban nhạc kim loại kia vẫn không thấy một bóng người, đàn piano trên sân khấu vừa đổi một người, bắt đầu đàn sang một đoạn nhạc có tiết tấu vui tươi.

Đằng sau quầy bar là một anh chàng bartender tóc dài đẹp trai đang biểu diễn pha chế rượu, Thẩm Phóng nhìn chăm chăm nửa ngày, đối với những ly cocktail đầy màu sắc cảm thấy rất hứng thú.

Nhưng anh lại rất rõ ràng tửu lượng của mình, vì thế ngoan ngoãn cầm đồ uống Tiết Diễm gọi cho anh.

Tiết Diễm cũng không làm gì khác, gọi một ly rượu, một bên nhăm nháp một bên nhỏ giọng trò chuyện với Thẩm Phóng, giới thiệu một ít về show diễn sắp diễn ra.

Hai người dù nhỏ tiếng nói chuyện nhưng không có nghĩa là người khác sẽ không chú ý tới bọn họ.

Hai dáng người đều cao ráo đẹp trai, khí chất mỗi người một vẻ đều dễ nhìn lại đồng thời xuất hiện, cho dù là ở địa phương bình thường khác cũng sẽ trở thành tiêu điểm chú ý, huống chi là ở gaybar vốn trọng nam sắc này. Cho dù chỉ đơn thuần ngồi ở kia câu được câu không nói chuyện cùng uống rượu, hoặc thậm chí nói từ lúc vừa mới bước vào cửa, hai người cũng đã hấp dẫn vô số ánh mắt người ở đây.

Nhưng mà cũng bởi vì hai người ngồi cùng nhau, nhìn lại rất xứng đôi, rất có thể là một đôi tình nhân, như vậy mới khiến rất nhiều người không dám tùy tiện lại gần.

Đương nhiên, bởi vì cảm giác hai người đều giống top nên chỉ có thể là bạn tốt, một số không nhỏ khác cũng đang âm thầm rục rịch đợi thời cơ.

Mà cái gọi là thời cơ, rất nhanh đã tới.

Di động Tiết Diễm đặt trên quầy bar sáng bừng, hần cúi đầu nhìn thoáng qua, nói với Thẩm Phóng, “Tôi đi ra ngoài nghe điện thoại. Anh ở đây chờ tôi, đừng làm loạn.”

Thẩm Phóng gật gật đầu, “Biết rồi, đi đi. Lớn như vậy rồi còn làm loạn cái gì.”

Tiết Diễm thật ra còn muốn nói với anh đừng tùy tiện nói chuyện với người lạ, nhưng nhìn ý cười vô tư trên gương mặt kia lại cảm giác anh ta sẽ không nghe lời mình, cũng chỉ để lại một câu, “Tôi đi nhanh rồi sẽ về.”

Kết quả Tiết Diễm vừa rời đi, phòng chùng còn chưa tới một phút đồng hồ, ngay lập tức! Có một thằng nhóc tướng mạo âm nhu đi tới, ngồi bên người Thẩm Phóng.

Thằng nhóc kia nhìn qua cũng thấy tầm mười bảy mười tám tuổi, so với Hoắc Tiểu Trì cũng xem xêm, trang điểm rất đậm, khóe mắt đuôi mày đều là mị ý câu nhân.

Nó quỳ một gối ở trên ghế cao, một tay chống lên quầy bar nhìn về phía Thẩm Phóng, biết rõ rồi nhưng vẫn cố hỏi: “Một người?”

Thẩm Phóng ngẩn người, “Không phải một người thì chẳng lẽ tôi là một con chó à?”

29. Chương 29

Thằng nhóc kia cũng ngẩn người một lúc, rồi mới bật cười ha ha như chuông kêu.

Thẩm Phóng: “...”

Thẩm Phóng bị dọa sợ, thiếu chút nữa đã ngã khỏi ghế cao.

Anh quay đầu, cẩn thận nhìn kĩ người trước mặt một chút. Đúng vậy, vẫn là lớp trang điểm đậm kia, gương mặt mềm mại đáng yêu. Cũng đúng vậy, tiếng cười cuồng dã như chuông kia chính xác phát ra từ miệng thằng nhóc này.

Có người khách đi lấy rượu dừng lại xem, biểu cảm không hài lòng.

Thằng nhóc cũng nhanh chóng rút khăn tay từ trong túi áo, che miệng, theo ghế cao ngồi xuống, ngồi xổm trên mặt đất cười ngật nghèo.

“Tiểu huynh đệ, đến nhằm phim trường rồi.” Thẩm Phóng nhìn nó cười vui vẻ như vậy, không hiểu sao cũng muốn cười, “Anh đây vẫn là lần đầu tiên gặp được người cười nghe còn thô鄙 hơn cả mình.”

“Rất xin lỗi, nhưng buồn cười thật mà ha ha ha!”

Thằng nhóc cười đủ mới từ mặt đất đứng lên, một lần nữa bò lên ghế cao ngồi xuống, từ tốn xếp lại chiếc khăn tay hoa nhỏ của mình trên quầy bar.

Theo tính cách bình thường của nó thì sẽ trực tiếp tiếp cận người dễ nhìn này một chút, nhưng lại nhớ đến ai đó nói rằng bé trai rụt rè mới được người yêu, thế là lời nói ra lại vòng vo, nặn ra giọng nói mềm mại, quanh co nói, “Anh cũng đến xem show diễn phải không đại ca ca?”

Mẹ nó, thằng nhóc này bị tâm thần phân liệt rồi!

“Ừ.” Thẩm Phóng thấy biến không sợ hãi trả lời, “Nghe nói ban nhạc này biểu diễn rất tốt.”

“Nói nhỏ cho anh biết.” Thằng nhóc thần bí mở miệng, “Show diễn hôm nay khẳng định sẽ bị hủy bỏ.”

“Hà? Tại sao vậy?”

Thằng nhỏ vươn hai ngón tay, thiên chân vô tà xoắn xoắn các khấn tay, ngữ khí mềm nhẹ, “Bởi vì ca sĩ chính đánh nhau với tay guitar.”

“Đánh nhau đến không diễn nữa? Tùy hứng như vậy?”

“Chắc, ca sĩ chính vốn là như vậy.” Thằng nhóc nói, “Một lời không hợp liền bỏ diễn.”

Thẩm Phóng vốn cũng chỉ là đi theo Tiết Diễm, đối với show diễn cũng không mong chờ gì nhiều cho nên không tiếc nuôi gì mấy, chỉ hỏi lại, “Biết cũng nhiều chuyện như vậy. Cậu làm việc ở đây à?”

Thằng nhỏ bĩu môi, “Không phải. Em còn chưa đi làm.”

Lúc này có thể nhìn rõ hơn, cùng gương mặt dày cộp son phấn kia nói vài câu, Thẩm Phóng đột nhiên nhận thấy, thằng nhóc này có thể còn nhỏ hơn cả anh dự đoán.

“Em bao nhiêu tuổi? Còn học trung học hay đã tốt nghiệp rồi?”

“Em mười tám.” Thằng nhóc lập tức trả lời.

Thẩm Phóng: “Mười tám? Đừng nói dối. Kém mười tám mấy tháng?”

“... Hai mươi tư tháng.”

Thì ra mới mười sáu tuổi, quả nhiên vẫn là vị thành niên.

Thẩm Phóng: “Em lớp mấy rồi? Chẳng phải giờ này đang là thi cuối kỳ sao?”

Thằng nhóc không vui, “Anh là học bá hay sao mà hỏi em chuyện này?”

Thẩm Phóng cười cười, “Anh không phải.” Lại nói, “Anh trai anh mới phải.”

Thằng nhóc tò mò hỏi, “Anh trai anh là anh đẹp trai vừa ra ngoài nghe điện thoại sao?”

Ý Thẩm Phóng đương nhiên không phải Tiết Diễm, nhưng anh cũng không trả lời phải hay không, mà cười xấu xa hỏi lại, “Em cũng thấy à? Vậy sao khi nãy còn hỏi anh có phải một người không?”

Thằng nhóc kia không nói nên lời, hết sức hờn dỗi dùng móng tay cào cào anh, “Này, sao anh lại xấu tính như vậy, đại ca ca.”

Thẩm Phóng không đề phòng chiêu này của nó, bị lôi kéo đến thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống.

Thằng nhóc kia tràn đầy hứng thú, “Hai người các anh tuy rằng đều rất đẹp trai, nhưng người kia lại không giống anh, không phải anh ruột đúng không?”

“Không phải.” Thẩm Phóng cười hì hì nháy mắt, “Là cái này, em hiểu không?”

Thằng nhỏ ngẫm hiểu, “Hai người thật sự là quan hệ này?”

Thẩm Phóng đại ngôn bất tâm(*): “Thật đấy, so với vàng còn thật hơn.”

(***Đại ngôn bất tâm:** Nói to không then*)

Thằng nhóc bĩu môi, “Vậy hai người chắc chắn là chưa lăn giường.”

“Phụt.” Thẩm Phóng nhin không được bật cười, “Tại sao lại nói như vậy?”

“Này còn cần hỏi à. Hai người vừa nhìn đã thấy đều là số 1, loại hình không thích hợp.” Thằng nhóc nói năng hùng hồn, “Người kia nhà anh vừa nhìn đã thấy là kèo trên, mà nhìn anh cũng không giống kèo dưới, hai người ở chung một chỗ sẽ không hạnh phúc, nói không chừng còn vì vị trí trên giường mà đánh nhau một trận.”

Thẩm Phóng cười ha hả.

Thằng nhóc thấy anh chỉ cười, bộ dáng bất vi sở động (*), cảm thấy có chút nóng nảy nhưng lại cố tỏ ra rụt rè nói, “Dù sao người ấy của anh cũng không ở đây, không phải nên tự mình đi chơi sao? Anh theo em đi chơi nhé?”

(***Bất vi sở động:** không có hành động gì, không bị thuyết phục*)

Thẩm Phóng gọi đồ uống, kiên nhẫn hỏi, “Chơi cái gì?”

“Thì là cái kia đó.” Thằng nhóc dường như đột nhiên ngưng ngừng, ngón tay vặn xoắn khăn tay, “Người ta cũng mười sáu tuổi rồi, thế mà vẫn là trai tân.”

Anh mới hai mươi lăm vẫn còn tem này, Thẩm Phóng nhàn nhạt nghĩ. Thế là nói ra miệng, “Có là gì đâu, khi anh lớn như em cũng chỉ là trai tân thuần khiết thôi.”

Hơn nữa không chỉ mười sáu tuổi, căn cứ vào hợp đồng hôn nhân với Tiết Diễm kia, khả năng hai sáu tuổi

vẫn còn tem cũng rất cao.

“Không, hôm nay là sinh nhật em, đại ca ca chơi với em là được.” Thằng nhóc năn nỉ đầy đáng thương, “Cả quán bar này em chỉ nhìn trúng anh, muốn cùng anh đón gió xuân, chấm dứt kiếp xử nam. Coi như là quà sinh nhật, được không ca?”

Một thằng nhóc mới mười sáu tuổi chạy đến gaybar tìm người bắn pháo chung làm quà sinh nhật, còn không so đo việc mình là người thứ ba, biểu tình như thế đây là chuyện phải làm. Thật không biết nó lớn lên dưới hoàn cảnh như thế nào nữa.

Thẩm Phóng nói thầm trong lòng, mặt không đổi sắc, “Anh đi cùng người ấy của anh đến đây, làm sao vứt bỏ anh ấy để đi chơi với em được.”

Thằng nhóc vị thành niên nhìn thanh niên đẹp trai tuấn lãng như mặt trời này, quay đầu ngẫm nghĩ tới thanh niên đẹp trai lãnh đạm cấm dục kia, đột nhiên lớn gan đề nghị, “Không thì chúng ta chơi ba đi?”

Thẩm Phóng: “...” Mẹ mày! Bọn con nít hiện tại khẩu vị đều nặng thế à?!

Thẩm Phóng: “Ranh con, về nhà làm bài tập đi. Không thì báo cho giáo viên đấy.”

Thằng nhóc: “...”

Đang nói thì người ấy trong miệng bọn họ đã trở lại.

Vừa thấy thằng nhóc yêu nghiệt xa lạ bên người Thẩm Phóng, Tiết Diễm nhất thời tản ra khí lạnh, “Làm gì đấy?”

Thẩm Phóng thật thà: “Cậu ấy hỏi chúng ta có muốn chơi cùng nhau không.”

Tiết Diễm có chút không hiểu: “Chơi cùng nhau?... Ý anh thế nào?”

Thẩm Phóng: “Tôi bảo sẽ báo cho giáo viên của cậu ấy.”

“Ồ.” Nghe thấy vậy, Tiết Diễm bèn hết sức bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh Thẩm Phóng, nói với anh, “Ban nhạc không tới được, ca sĩ chính đánh nhau với tay guitar đến nhập viện rồi. Chúng ta...”

Lúc này thằng nhóc kia lại chen vào, “Dù sao cũng không xem được show diễn, không bằng chúng ta chơi cùng nhau đi? Em, em sẽ cố gắng hết sức...”

Cái nguyện vọng sa ngã kia thật sự là quá mãnh liệt.

Thẩm Phóng nhìn Tiết Diễm, lại liếc mắt nhìn thẳng nhóc một cái, đột nhiên sửa miệng, “Để bọn này thương lượng một chút.” Nói xong bèn tiến bên tai Tiết Diễm nhỏ giọng thì thầm vài câu.

Biểu tình Tiết Diễm ban đầu là không tình nguyện, nhưng không lay chuyển được Thẩm Phóng, cuối cùng cũng gật đầu.

Vì thế Thẩm Phóng lên tiếng lần nữa, “Đi, dù sao cũng không diễn nữa, vậy chúng ta đi chơi.”

Thằng nhóc lập tức cao hứng đứng lên.

Tiết Diễm tìm nhân viên đặt một phòng, ba người rời khỏi quầy bar đến phòng đã đặt.

Thẩm Phóng: “Chờ tôi một chút, tôi đi mua cái này.” Nói xong bèn chạy đến trước bàn lễ tân, nói chuyện với người đàn ông đứng đó vài câu.

Vài phút sau anh đã quay lại, trong túi thấy có thêm một vật gì đó, cách lớp vải trên túi có thể thấy loáng thoáng hình dạng, là một hộp nhỏ chữ nhật nhỏ hơn lòng bàn tay.

Tiết Diễm đã biết trước đó là cái gì, tỏ ra vài phần bất đắc dĩ, mà thằng nhóc kia nhìn thấy cũng lập tức đỏ mặt.

Quán bar chia thành hai tầng, phòng đã đặt ở trên lầu. Ba người đi dọc theo cầu thang hướng lên, Thẩm Phóng đột nhiên mở miệng hỏi thằng nhóc, “Có tiền không?”

“Các người, các người còn lấy tiền nữa à?” Không hiểu sao thằng nhóc dường như có chút khẩn trương, “... Tại sao lại thu?”

Thẩm Phóng thấy nó hiểu lầm cũng không giải thích, ngược lại thuận theo, “Cũng không đắt đâu, một lần hai ngàn thôi. Cũng rất giá trị.”

Nghe thế thằng nhóc nhất thời yên tâm, cảm thấy cho dù một đêm bảy lần cũng không có vấn đề gì, liền vỗ ngực, “Quả thật rất giá trị. Yên tâm đi, em còn có hai vạn tiền mừng tuổi.”

Gia tài một giây đã sáng tỏ, tại sao lại có người ngu như vậy nhỉ.

“Đi.” Thẩm Phóng cười nói, “Thế cũng tạm đủ rồi.”

Thằng nhóc cũng hết sức chủ động, vừa vào phòng đã nói muốn đi tắm rửa.

“Làm gì phiền toái vậy, nhanh lên, cho em năm phút đồng hồ.” Thảm Phóng nói xong đột nhiên nhớ tới điều gì, “Đúng rồi, nhớ tẩy trang cái lớp trang điểm như gập quỳ của em đi.”

Thằng nhóc chạy như bay vào phòng tắm, nghe lời anh mà tẩy trang, lại tắm rửa, đánh răng, sấy tóc.

Trong phòng tắm ẩm áp ẩm ướt, nó đứng trong đó vài phút, chuẩn bị tâm lý sắp trao đi thân thể đã bảo quản suốt mười sáu năm này, hít sâu một hơi, mang theo cơ thể đầy mùi bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái rời khỏi phòng tắm.

Kết quả lại thấy hai anh đẹp trai kia đang ngồi trên ghế xung quanh bàn tròn chờ nó.

Bên trái bàn tròn đặt một giỏ hoa quả tinh xảo, bên trong chứa đầy macadamia, hạt dẻ, mà bên phải là một khay nhỏ đựng trái cây đã được cắt nhỏ: dưa hấu, dâu tây, táo,... còn được trang điểm bởi những bông hoa bách hợp nở rộ.

Mà ở giữa bàn tròn, là một hộp chữ nhật sắc cạnh màu sắc rực rỡ.

Nhìn khung cảnh hoàn toàn khác so với tưởng tượng này, trong lòng thằng nhỏ đột nhiên sinh ra một loại dự cảm không ổn...

- _____

30. Chương 30

Trong nháy mắt, trong đầu thằng nhóc tên Hà Tiểu Vân, hôm nay vừa qua mười sáu tuổi, diễn ra vô số hình ảnh bạo lực R21.

Chẳng hạn như hai người kia đem nho cùng dâu tây từng quả từng quả nhét vào thân thể nó từ phía sau, nước hồng hồng xanh xanh hòa vào nhau... Sau đó lúc nó sắp phát tiết bèn đem hạt thông nhỏ dài cắm vào phía trước, tàn nhẫn không cho phóng ra...

(em xem nhiều cao H quá rồi...)

Nghĩ về điều đó, nó không khỏi rùng mình một cái.

May mắn là hai người ngồi quanh bàn tròn không có sở thích đặc biệt trên giường như vậy, hoa quả cùng các loại hạt chỉ là họ đơn thuần gọi đến ăn mà thôi.

Thấy nó đi ra, một người còn vẫy tay gọi nó đến ăn, còn không cười tà mị với nó.

Anh đẹp trai dương quang mà nó tiếp cận ban đầu dường như đang đói bụng, liên tục crack crack bóc vỏ quả hồ đào, ăn rất ngon miệng.

Mà anh lãnh đạm nghiêm túc kia đang chậm rãi dùng dụng cụ bóc vỏ quả macadamia, từng quả từng quả rồi đặt vào một cái đĩa nhỏ.

Lập tức người kia đột nhiên ra tay như điện, một phát đã bắt được cái đĩa đựng đầy nhân macadamia đã bóc vỏ, lấy xong còn nhếch mép cười với anh ta, thật sự là cực kỳ thiếu đánh.

Mặt khác, thật là không may, khi Hà Tiểu Vân tới gần hơn mới nhìn rõ, cái hộp nhỏ đầy màu sắc kia không phải là bao cao su vị trái cây hay là bôi trơn như nó tưởng tượng, mà là một hộp bài tú lơ khơ...

Một! Hộp! Tú! Lơ! Khơ!

Thế mà lại là một hộp bài tú lơ khơ!

Tại sao lại là một hộp bài tú lơ khơ!

Hà Tiểu Vân quần khăn tắm đi qua, nhìn không được hỏi, “Đây là muốn làm gì?”

Thẩm Phóng nhân cơ hội lại sờ soạng đĩa của Tiết Diễm lấy một quả macadamia đã bóc vỏ cầm lên ăn, “À, đầu địa chủ ấy mà.”

“...” Thuê phòng chơi đầu địa chủ, quả thực là có bệnh mà. “Em không muốn chơi đầu địa chủ. Không phải chúng ta đã nói là chơi cái kia sao?”

“Mặc quần áo trước đi.” Thẩm Phóng cười nó, “Cái kia là cái gì, cứ nói thẳng ra là được, không phải em muốn tìm người lên giường cùng sao? Chúng ta trước cứ chơi trò bạn bè đã. Em xem, chúng ta ba người chơi đầu địa chủ, em thắng ai thì tùy ý kêu người đó lên giường, nếu thắng hai người thì cả hai đều lên giường với em, thấy thế nào?”

Anh nói ra miệng “lên giường” không có chút e dè nào, Hà Tiểu Vân mặt lại đỏ.

Tiết Diễm quay đầu liếc Thẩm Phóng một cái, biểu tình một lời khó nói hết, rất muốn nhắc nhở anh rằng bản thân là người đã có chồng, không cần tùy tiện cứ nói đến vấn đề lên giường với người khác như vậy được, nhưng nghĩ đến kế hoạch thì lại miễn cưỡng nhịn xuống.

Thấy không ai đưa ra ý kiến phản đối, Thẩm Phóng liền tiếp tục nói, “Vậy thì quy tắc là như này. Không

phải em có hai vạn tẻ sao, vậy quy định mỗi người chỉ có hai vạn tẻ là tối đa, đến khi ba chúng ta có người hết hai vạn tẻ trước liền kết thúc.” Anh kéo giỏ hạt dẻ cười ra, đếm đếm, chia cho mỗi người một trăm, “Hạt dẻ cười này tính làm xu đi, mỗi hạt đại diện cho hai trăm tẻ.”

Hà Tiểu Vân vẫn có cảm giác ngoài sức tưởng tượng, ánh mắt không khỏi nhìn sang bên Tiết Diễm, người nhìn đáng tin cậy hơn. Mặc dù anh ta có vẻ không vui nhưng vẫn không đưa ra ý phản đối gì.

Nó nghĩ một lúc, “Các anh có hai người, mà em lại chỉ có một mình, như vậy không phải không công bằng sao?”

Thẩm Phóng cười cười, “Tiểu đệ đệ này, không phải tính như vậy. Bọn này có hai người, nhưng em chỉ cần thắng một người bất kỳ liền đạt được mục đích, như vậy không phải em mới là người được lợi sao?”

Hà Tiểu Vân lại hỏi: “Thế nếu kết thúc em cùng các người ngang nhau thì sao?”

Thẩm Phóng vung tay, “Nếu ngang nhau tính em thắng.”

Hà Tiểu Vân hoàn toàn bị thuyết phục.

Nó cảm thấy bản thân mình đã tung hoành khắp đấu trường đấu địa chủ nhiều năm, cấp bậc rất cao, khẳng định sẽ không thua liền gât gât đầu, đồng ý rồi ngồi xuống.

Kỹ thuật của nó quả thật không tồi. Nhưng đáng tiếc, đối thủ của nó lại là tiểu vương tử đã chơi là thắng Thẩm Phóng.

Một giờ sau, Hà Tiểu Vân ôm mặt trần nằm trên giường khóc nức nở, lần đầu tiên cảm nhận thế nào là thua đến không còn cả quần lót.

Trước đó nó thua vài ván, mắt thấy hạt dẻ cười ngày càng ít, gấp tới độ đôi mắt cũng đỏ. Đáng lẽ khi gần hết hạt dẻ nó cũng nên dừng lại, nhưng đến chính nó cũng chẳng hiểu sao, cho rằng ván tiếp theo mình có thể lật ngược, lấy từ giỏ ra mấy hạt dẻ cười nói coi như mượn, Thẩm Phóng nói rằng phải thế chấp, nó liền cởi quần áo ra nói là đây.

Thẩm Phóng cùng Tiết Diễm liếc nhau, đồng ý.

Ván này bài trên tay Hà Tiểu Vân rất đẹp, đều là những quân to nhất, lại là địa chủ, còn có cả chủ bài trên tay, nếu thắng lập tức xoay chuyển thế cục, có thể cùng lúc ngủ với hai anh đẹp trai, đi lên đỉnh nhân sinh, mới nghĩ thôi đã thấy kích động.

Trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, chủ bài còn chưa kịp hạ xuống, Thẩm Phóng giao hoạt đã buông bài.

Nó lại thua rồi. Lúc này hai người lại không đồng ý cho nó tiếp tục mượn hạt để cười, nói rằng nó không còn gì có thể thể chấp.

Hà Tiểu Vân thua hết một trăm hạt để cười lại còn mắc nợ, Tiết Diễm căn bản không thua không thắng, Thẩm Phóng thắng được nhiều nhất, nhân nhả lột vỏ hạt mình thắng được ăn.

Nghĩ lại một chút, Hà Tiểu Vân cảm thấy có chỗ nào không đúng, “Không phải, tại sao lúc nào anh cũng thắng vậy? Không biết có giấu bài nào không, hay là anh gian lận?”

“Vì anh giỏi toán.” Thẩm Phóng cười mủm mỉm, “Thấy chưa? Không học tập tốt là như thế đấy, đến đánh bài cũng không thắng được.”

Hu hu hu, thế giới này thật tàn khốc.

Thẩm Phóng thế mà tiếp tục kích thích nó, “Còn có tiền không, tiếp tục chứ?”

“Không thể, trong Alipay của em không còn tiền, thẻ ngân hàng cũng không có. Toàn thân giờ chỉ còn có hai trăm đồng, còn để đi taxi về nhà.” Hà Tiểu Vân thành thật nói.

Vẫn còn tiền bắt xe? Thẩm Phóng lạnh lùng nghĩ, trên mặt vẫn cười rạng rỡ, “Đưa tiền cho anh, quần áo sẽ trả lại cho em.”

“Đưa cho anh thì em không còn tiền để về nhà nữa.”

“Ôm mộng trần đi bắt xe hoặc mặc quần áo trở về nhà, em có thể chọn một cái.” Thẩm Phóng ngửa miệng tung một hạt để cười.

Hà Tiểu Vân khóc thút thít lấy ví tiền ra, móc ra hai trăm ba mươi lăm đồng cuối cùng.

“Đến quán bar tìm người, kết quả tiền cũng hết, thân trai tân vẫn còn. Em nhất định sẽ bị tên đó cười nhạo! Hu hu hu!” Hà Tiểu Vân kéo kéo khăn tắm trên người, tích toán lợi dụng thân thể còn trong trắng này để câu dẫn đối phương.

Đáng tiếc, kết quả không chỉ có Tiết Diễm không thèm liếc mắt một cái mà Thẩm Phóng cũng bắt vì sở động, còn ân cần khuyên bảo thiếu niên lỡ bước, “Em nói xem mấy thằng nhãi cỡ tuổi em, bình thường đều không phải sẽ đi học, làm bài tập về nhà, chơi thể thao, hoặc cùng lắm là nói chuyện yêu đương là đủ rồi, đi tìm 419 làm gì? Anh cũng chẳng phải loại bảo thủ gì, nếu em có người yêu rồi thì lên giường với người ta cũng là chuyện bình thường. Còn nếu không có, tùy tiện tìm một người xa lạ thì có ý nghĩa gì?”

Thằng nhóc lúc này mới thật sự rơi nước mắt, “Em thích một thằng nam, cậu ta không thích em, mỗi ngày thay một người bạn gái, lại còn mỗi ngày đều cười nhạo em không tìm được bạn trai sẽ vĩnh viễn là một

thằng trai tân, em còn có thể làm gì bây giờ huhuhu.”

Thẩm Phóng: “Cậu ta tra như vậy thì sao em còn thích cậu ta vậy?”

“Cậu ấy đối xử với em không tra.” Hà Tiểu Vân lau nước mắt, biện bạch, “Cậu ấy đối xử với em tốt lắm, bình thường đều rất chú ý tới em. Cậu ấy chỉ không thích nam mà thôi huhuhu.”

Mỗi ngày thay một bạn gái, nếu không phải đào mỏ thì là tra chứ còn gì. Thẩm Phóng nghĩ thầm trong lòng.

Lúc này cánh cửa bất chợt vang lên tiếng gõ, Thẩm Phóng đi ra mở cửa, là một người phục vụ mang bánh ngọt lên: “Ngài Thẩm phải không ạ? Đây là bánh ngọt của ngài. Chúc ngài cùng bạn bè sinh nhật vui vẻ.”

Thẩm Phóng nói cảm ơn, cầm bánh ngọt đặt trước mặt thằng nhóc, cười nói, “Sinh nhật vui vẻ.”

Hà Tiểu Vân nhìn thấy bánh ngọt lại không nhận được khóc thút thít, “Anh là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật em hôm nay. Anh thật tốt.”

Thẩm Phóng lĩnh thẻ người tốt, hết sức bình tĩnh hỏi han: “Cái cậu bạn tốt lắm kia của em còn chưa nói hả?”

Thằng nhóc còn chưa kịp cảm động xong đã bị chém một dao, “Không có... Huhuhu.”

Hà Tiểu Vân xoa mặt, đem khăn tắm trên người mình đổi thành quần áo, bắt đầu cảm nén, ước nguyện, cắt bánh ngọt.

Ngọn nến bị đốt sẽ tự động phát bài hát chúc mừng sinh nhật, thổi tắt cũng chưa hát xong, xây ra bầu không khí vui vẻ.

Chơi cả đêm lại còn khóc nửa ngày, Hà Tiểu Vân cũng đói bụng, ngẫu nhiên bánh sinh nhật thơm ngon như hổ đói.

Thẩm Phóng nhìn thấy nó đã khôi phục sinh lực, lên tiếng, “Được rồi, ăn xong thì về nhà ngủ đi, ngày mai còn phải đi học nữa, trở về nhớ học hành chăm chỉ, đừng nghĩ tới mấy cái trò này.”

Hà Tiểu Vân lúc này không phản đối nữa, mơ hồ, “Tiền của em anh cũng thu hết rồi, không có tiền về nhà.”

“Gọi người nhà tới đón đi. Người giám hộ của em đâu?” Thẩm Phóng cảm thấy cần phải gặp cha mẹ đứa trẻ này.

“Cha mẹ em đều không ở nhà, trong nhà không có ai.” Thăng nhóc nói xong lại bĩu môi, “Hôm nay sinh nhật mà cũng chẳng ai quan tâm, cũng chẳng ai để ý tới em.”

“Gọi người thân hoặc bạn bè đến.”

Hà Tiểu Vân không hiểu tại sao người nguyện ý bỏ mấy trăm đồng mua bánh ngọt lại không đồng ý cho nó mười đồng bắt xe, ngay cả mượn cũng không đồng ý.

Nhưng mà nó cũng không có biện pháp gì, người ở quán bar thì nó không quen biết, cái vị bên cạnh vẽ mặt lạnh lẽo kia thì phỏng chừng càng không có khả năng cho nó mượn tiền, suy nghĩ mất nửa ngày, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho cậu trai mình thăm mền.

Cái cậu thẳng nam mỗi ngày thay một cô bạn gái trong truyền thuyết rất nhanh đã chạy tới. Cậu ta so với Hà Tiểu Vân cũng không chênh lệch tuổi tác, nhưng cao lớn cường tráng hơn cậu ta rất nhiều, diện mạo là loại đẹp trai có chí tiến thủ, mảy hơi nhần lại, đem lại cảm giác không dễ chọc.

Biết được Hà Tiểu Vân không ngờ lại đến quán bar tìm 419, cậu bạn kia lập tức xúng cò: “Cậu bị ngu à Hà Tiểu Vân?! Tở đây tân tân khổ khổ chuẩn bị cho sinh nhật cậu một tháng, mua cả quà cho cậu, thế mà chỉ vì một lời cậu liền bỏ chạy đi tìm 419? Đàn ông xa lạ tìm bừa cũng có thể khiến cậu thích phải không? Hả? Sao cậu có thể tiện như vậy!...”

Thăng nhóc độc miệng kia mắng cũng thật hung dữ, rõ ràng là quan tâm nhưng lại mắng nó như tát nước. Hà Tiểu Vân một câu cũng không dám nói, cúi đầu nghe mắng, trên mặt vẫn còn nước mắt lại lén lộ ra ý cười.

Thẩm Phóng cũng không biết người Hà Tiểu Vân thích là người như thế nào, nhưng rõ ràng nhìn thấy cậu ta là người có thể quản lý Hà Tiểu Vân trong nháy mắt, vì thế đợi cậu ta mắng mất nửa ngày mới gọi mình cậu ta vào phòng nói chuyện, sau đó mới để hai thăng nhóc rời đi.

Tiết Diễm đi theo bên cạnh nhìn thấy, cảm thấy Thẩm Phóng dù có ý tốt nhưng bắt nạt trẻ con cũng thật nhiệt tình, lúc này mới bắt đầu lên tiếng, “Anh thật là...”

“Lo chuyện bao đồng quá phải không?” Thẩm Phóng cười hì hì, “Cứu vớt một thăng nhóc lầm bước, mọi người đều phải chịu trách nhiệm chứ à ~ hai vạn tệ này dăm ba ngày nữa sẽ chuyển lại cho nó, trước đó cứ để nó chịu khổ vài ngày đã. Tiền mặt cũng chẳng còn, coi như tôi thắng rồi.”

Nói xong anh bèn từ ví lấy ra mớ tiền lẻ chuộc quần áo của Hà Tiểu Vân, cao hứng nói, “Tôi kiếm lời hai trăm đồng, cũng nhiều phết, đi ăn thịt nướng không?”

Tiết Diễm buông bỏ đấu tranh, cũng sa đọa theo: “Đi.”

Thẩm Phóng: “Thế thì đi thôi... Ế, anh còn có chuyện gì?”

Tiết Diễm đứng tại chỗ xoắn xuýt một lúc, cuối cùng cũng lạnh lẽo lên tiếng: “... Bánh ngọt.”

“Hả?” Thẩm Phóng sững sốt, lúc này mới phản ứng lại, cười nhạo hần, “Vừa nãy anh còn nói không muốn ăn cơ mà, bây giờ muốn thì cũng đã muộn tám mươi năm rồi, cậu ta đem nó đi rồi...”

Nhìn thấy Tiết Diễm trừng mình, anh nhanh trí sửa lại lời: “... Không thành vấn đề, nếu anh muốn ăn thì đợi đến lúc về nhà... tôi sẽ làm cho anh ăn.”

31. Chương 31

Nhận được lời hứa, Tiết Diễm cuối cùng cũng vừa lòng, khe gật đầu, lại còn bổ sung “Phải là vị xoài”, liền đuổi kịp cước bộ, thậm chí còn vượt qua Thẩm Phóng vài bước, lưng thẳng tắp, tay chấp sau hông đi về phía trước, tư thái nghiêm túc cùng kiêu ngạo.

Thẩm Phóng nhìn bóng dáng của hần, không hiểu sao lại cảm thấy có chút buồn cười.

Trải qua một khoảng thời gian sống chung, anh đã phát hiện cái người tên Tiết Diễm này tính cách tương đối nhàm chán, nghĩ cái gì cũng không nói thẳng mà ghen ở trong lòng, rất nhiều lúc phải liên tục truy hỏi hoặc suy đoán thì mới bằng lòng nói ra miệng.

Thẩm Phóng là người rất dễ hòa nhập cùng bao dung, đối với loại tính cách này không thể nói rõ là thích hay ghét, chỉ đơn thuần nghĩ rằng anh ta trước đây nói không chừng cũng có chút đáng thương.

Nếu như đứa nhỏ muốn có kẹo thì sẽ khóc, với loại tính tình của Tiết Diễm, nếu muốn kẹo thì chỉ sợ không những không khóc mà ngay cả nói cũng không nói thẳng, chỉ có thể mở to đôi mắt ngập nước - trông mong nhìn vào kẹo được phát cho những đứa trẻ khác - giống như Thẩm Phóng, không chỉ biết giả khóc mà còn biết quây - trong tay.

Ai, đáng thương như vậy, về sau vẫn cứ là đối xử tốt với anh ta một chút vậy.

Thẩm Phóng yên lặng đưa ra một quyết định trong lòng, nhanh chóng sai bước đuổi theo.

Cách quán bar không xa là phố đi bộ cùng chợ đêm nổi tiếng. Hai người không lấy xe, tính đi qua đó ăn thịt nướng xong rồi trở về lấy xe sau.

Cuộc sống về đêm đã bắt đầu, nơi nơi đều sáng đèn, từng đám từng đám nhộn nhịp qua lại chợ đêm, quang cảnh hết sức náo nhiệt.

Tiết Diễm sợ Thẩm Phóng không nhìn thấy mình nên cũng không dám vượt quá xa, cảm giác được anh rời khỏi phạm vi quan sát của mình liền vô thức thả chậm cước bộ, chờ anh theo kịp mới tiếp tục đi lên phía

trước.

Tiết Diễm bình thường rất hiếm khi ăn loại thịt nướng cay mặn như thế này, nhưng có lẽ do có bánh kem xoài làm động lực, hắn rất nhanh đã phát hiện một bảng đèn led ghi “Thịt nướng XX” bên đường, gọi Thẩm Phóng nhìn một cái, hai người liền đi đến.

Tới nơi hai người mới phát hiện, bên này không chỉ có một hàng đồ nướng có biển hiệu.

Dọc theo con hẻm giao nhau với phố đi bộ là một dãy các cửa hàng đặc sản địa phương, liếc mắt một cái liền thấy hàng nướng chiếm một phần ba.

Thẩm Phóng phát hiện ra điều này nên không đến cửa hàng nhìn thấy đầu tiên vội, mà là cao hứng đi sâu vào trong, muốn xem xét bên trong còn có những cái gì.

Tiết Diễm cũng không có ý kiến gì, đi theo ngắm hai bên đường.

Nhưng rất nhanh Tiết Diễm đã có cảm giác muốn lui bước.

Các cửa hàng ăn vặt bày các tủ kính ở mặt tiền chào hàng đều là các món đồ nướng rất đặc sắc, nhưng không phải thịt gà thịt heo thịt bò thịt dê cùng rau dưa thông thường, mà là bọ cạp, rết, nhộng tằm, cá ngựa, sao biển, còn có đủ mọi loại sâu linh tinh. Nhất là bọ cạp, còn rất nhiều con còn sống, bọ cạp màu xanh ở trên kệ sắt, hai cái càng, tám chân cùng cái đuôi móc không ngừng run rẩy.

Tiết Diễm không sợ sâu, nhưng tưởng tượng đến cảnh ăn mấy thứ kỳ lạ này vẫn cảm thấy sởn hết cả gai ốc.

Cố tình Thẩm Phóng mỗi lần đi qua mấy cửa hàng này lại trưng vẻ thân thiết hỏi hắn, “Cưng à có muốn nếm thử bọ cạp nướng không? Nghe nói đại bổ đó.” “Cá ngựa nướng này, anh có muốn thử một chuỗi không, nghe nói bổ thận tráng dương đó cưng à.” Sau đó nhìn bộ dáng e sợ không kịp kháng cự của hắn mà bật cười ha hả.

Kỳ thật mấy thứ kia Thẩm Phóng cũng không ăn, chỉ là bất gặp biểu tình cổ quái của Tiết Diễm nên cố tình trêu chọc hắn.

Đạo một vòng phố ẩm thực, hai người vẫn vào một hàng nướng bình thường.

Cửa hàng này trang trí cũng không tẻ lắm, rộng rãi sáng sủa, sạch sẽ gọn gàng. Người phục vụ cũng hết sức nhiệt tình, dẫn hai người đến chỗ ngồi, ân cần rót nước trà, đưa thực đơn.

Thẩm Phóng thuận thực chỉ một đồng thịt cùng hải sản, xiên thịt dê, bản gân, xương sườn, cánh gà, hào sống, sò biển, cá thu, tôm to linh tinh, sau đó đưa thực đơn cho Tiết Diễm.

Tiết Diễm xem xét, chỉ vào mấy xiên ớt xanh, cà tím, khoai tây, tỏi tây, nấm kim châm cùng vài món rau dưa khác, còn muốn lấy bánh mì nướng làm món ăn chính.

Thẩm Phóng nghe được câu cuối cùng, bổ sung thêm một câu, “Lấy thêm hai chai bia.”

Người phục vụ viết vào điện thoại, cười híp mắt, “Hai vị có kiêng cái gì không ạ?”

Thẩm Phóng nhìn thoáng qua Tiết Diễm: “Một nửa cay bình thường, một nửa chỉ cần một chút cay thôi.” Anh giơ ngón tay út của mình với cô phục vụ, cười nhấn mạnh, “Chút xíu này là được.”

Cô phục vụ cũng cười, nhanh chóng đi chuẩn bị.

Nhà hàng này mặc dù không ít khách nhưng hiệu suất của phòng bếp cũng rất cao, chẳng mấy chốc đồ hai người gọi đã lục tục được bưng lên, đặt trong những chiếc đĩa sứ xinh đẹp tinh xảo, tỏa ra mùi thơm cùng hơi nóng mạnh mẽ, vừa nhìn đã thấy ngon miệng.

Cay bình thường cùng cay chút xíu được phân chia rất rõ ràng, bột ớt cùng màu đỏ cũng ít nhiều khác hẳn. Nhưng người phục vụ vẫn kiên nhẫn nói qua một chút, lại mỉm cười hỏi, “Hai vị có cần giúp đỡ không ạ?”

“Cảm ơn, tự chúng tôi làm được rồi, cô cứ đi đi.” Thẩm Phóng cười khoát tay.

Nhìn lướt qua một bàn đầy đồ ăn, Thẩm Phóng nói với Tiết Diễm một tiếng, đang muốn bắt đầu, đột nhiên bên phải truyền tới một tiếng hét lớn: “Đừng ăn!”

Động tác giơ xiên của hai người đồng thời dừng giữa không trung, không hẹn mà cùng nhìn về hướng thanh âm phát ra. Thẩm Phóng trong lòng còn tự động thêm một câu: “Đồ ăn có độc!”

Là một cô gái ngồi bàn kế bên, đang giơ di động tìm góc chụp, cũng là nói với cô bạn cùng bàn.

Cảm giác mọi người xung quanh đều hướng mắt đến đây, cô gái lập tức ý thức mình đã quá giọng, cẩn thận nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn Thẩm Phóng cùng Tiết Diễm gần nhất cười cười, nhỏ giọng giải thích, “Rất xin lỗi. Tôi chỉ muốn chụp ảnh gửi lên vòng bạn bè thôi.”

Mấy cô bạn cùng bàn khác cũng ngượng ngùng cười cười với người xung quanh.

Đại khái là chuyện chụp đồ ăn gửi cho bạn bè cũng là một việc rất bình thường, thái độ của mấy cô gái cũng rất tốt, những người khác cũng không so đo, dừng một chút liền tiếp tục ăn uống.

Thẩm Phóng cũng đang định nhét xiên thịt dê trong tay vào miệng, lại thấy Tiết Diễm đang nhìn chăm chăm anh.

Thẩm Phóng buồn bực, “... Làm sao vậy? Ăn đi chứ.”

Tiết Diễm không nói lời nào, nhìn Thẩm Phóng, lại nhìn cô gái bên đang không ngừng chụp ảnh.

Thẩm Phóng nhìn theo tầm mắt của hắn, liếc qua đã hiểu, “Anh cũng muốn chụp ảnh gửi lên vòng bạn bè hả? Vậy nhân tiện nhanh chụp thôi.”

Tiết Diễm buông xiên rau củ trong tay ra, “Vậy anh sang bên này đi.”

“A, nếu anh giờ điện thoại lên thì sẽ không nhìn thấy tôi. Nhanh lên nhanh lên, để lát nữa sẽ nguội mất.” Hai người ngồi mặt đối mặt, Thẩm Phóng nghĩ rằng mình sẽ bị che khuất mắt, vừa nói vừa giơ xiên thịt dê đã cắn một miếng, ngồi bên cạnh Tiết Diễm.

Sau đó Tiết Diễm liền giơ di động lên, yên lặng mở sang chế độ hẹn giờ...

Thẩm Phóng cúi đầu chuyên tâm ăn xiên thịt trong tay, Tiết Diễm vỗ vỗ vai cái mới ngẩng đầu, tiếp theo lập tức thấy mặt mình trên màn hình, khóe miệng còn dính bột ớt đỏ rực.

Thẩm Phóng: “...”

“Sao anh chưa nói mà đã chụp tôi.” Thẩm Phóng rút giấy ăn ra lau miệng, “Rất tổn hại đến hình tượng đẹp trai của Phóng ca nhà anh. Xóa ảnh vừa nãy đi, chụp lại.”

Tiết Diễm: hừ, rõ ràng ảnh vừa chụp còn đáng yêu hơn người thật, tôi còn lâu mới xóa.

Tiết Diễm bị anh phát hiện, mím môi, đơn giản trực tiếp ôm chầm lấy vai Thẩm Phóng, quang minh chính đại chụp vài bức ảnh.

Sau đó chọn vài tấm gửi Thẩm Phóng: “Ảnh này gửi anh.”

Đây cũng không phải lần đầu tiên Tiết Diễm gửi ảnh cho anh, Thẩm Phóng lập tức lĩnh hội ý tứ ẩn chứa trong đó, cũng lấy ra di động của mình, chuẩn bị phối hợp hắn show ân ái khắp giới bạn bè.

Kết quả vừa mở Wechat, lập tức âm ỉ vang không ngừng, một đồng lớn tin nhắn ập đến.

Thẩm Phóng lúc này mới phát hiện, lúc mình ở căn phòng chỗ quán bar cùng Hà Tiểu Vân bên tắt Wechat. Bảo sao nửa ngày cũng không có động tĩnh gì.

Nhìn lướt qua, trừ bỏ ảnh chụp Tiết Diễm vừa gửi cùng một ít nhóm nói chuyện phiếm, Hoắc Tiểu Tri

cũng gửi cho anh hai tin nhắn, tin đầu tiên là vị trí, thời gian đại khái là một giờ trước, tin nhắn thứ hai là mười phút trước: *Hừ, tôi tự đi tìm quán bar đó, không tin không tóm được các người!*

Thẩm Phóng không khỏi nở nụ cười, nghĩ thầm đồ cậu tìm được bọn này, còn xấu xa nhắn trở lại: *Cố lên =v=.*

Tiết Diễm thấy thế bèn hỏi anh cười cái gì, Thẩm Phóng liền giơ điện thoại cho hắn xem.

Tiết Diễm nhìn lướt qua hội thoại của anh với Hoắc Tiểu Trì, lại xem qua thời gian trên di động, hơi nhàu mày, “Anh nhắn giục nó đi về đi, đã trễ thế này rồi.”

Vì thế Thẩm Phóng bèn nhắn lại cho cậu ta một tin: *Cậu đã về chưa nhóc chậm chạp?*

Vài phút sau, Thẩm Phóng chưa nhận được tin nhắn của Hoắc Tiểu Trì, thế mà Tiết Diễm lại nhận được điện thoại của chị cậu ta trước.

“A Diễm, Tiểu Trì đi cùng với anh phải không? Mau nói nó về nhà đi.”

Tiết Diễm bình tĩnh: “Không có.”

“A? Nhưng nó nói hôm nay đến tìm anh đi chơi mà.” Thanh âm cô gái có chút kinh ngạc.

Tiết Diễm đính chính: “Anh cùng Thẩm Phóng tới quán bar, dẫn theo một thằng nhóc như nó không hợp.”

“Ôi trời.” Trong nhà quán Hoắc Tiểu Trì cũng rất nghiêm, Hoắc Xảo Xảo tỏ vẻ đã hiểu, ngữ khí không khỏi có phần nôn nóng: “Điện thoại cho nó không nghe, nhắn tin Wechat cũng không phản hồi. Nếu không đi với anh, thì muộn thế này một mình nó có thể đi đâu được?”

32. Chương 32

Tiết Diễm an ủi cô: “Em đừng vội, để anh hỏi mấy người bạn khác xem có nhìn thấy nó không, em cũng hỏi người thân trong nhà xem nó có tới đó không. Anh sẽ liên lạc lại với em sau.”

Hoắc gia ở đây cũng được xem như quen biết rộng rãi, bạn bè hay thân thích Hoắc Tiểu Trì cũng đều là dân bản địa. Tuy rằng cậu ta trong nhà bị quản rất nghiêm, không thường xuyên tới những địa điểm hỗn tạp như quán bar, thậm chí ngay cả khu trung tâm náo nhiệt cũng rất ít đến, nhưng xác suất trên đường gặp người quen vẫn vô cùng lớn.

Hoắc Xảo Xảo bèn cúp điện thoại gọi hỏi người thân, Tiết Diễm cũng vừa ăn cơm vừa gọi điện cho bạn bè.

Tiết Diễm nghe điện thoại cũng không giấu anh, Thẩm Phóng cũng nghe được đại khái. Tầm ảnh show ăn ái vừa đăng lên cũng không ngừng có người tương tác, Thẩm Phóng được nhắc nhở bèn nói với Tiết Diễm đang gọi điện thoại có thể hỏi thăm Tiểu Trì thông qua vòng bạn bè của hắn.

Tiết Diễm làm theo.

Hỏi một vòng liền có mấy người bạn nói rằng hôm nay có nhìn thấy Hoắc Tiểu Trì, nhưng là từ buổi sáng.

Hoắc Xảo Xảo cũng gọi điện thoại tới, nói rằng Tiểu Trì không ở nhà người thân.

Hoắc Tiểu Trì đi theo bọn họ nên mới mất tích, đừng nói Tiết Diễm, ngay cả Thẩm Phóng cũng cảm thấy mình cũng có trách nhiệm tìm cậu ta về.

Nhìn thấy hội thoại Wechat với Hoắc Tiểu Trì, Thẩm Phóng ngẫm nghĩ, “Có khi nào nó đến quán bar tìm chúng ta nhưng vì không khí ở đó ồn ào mà không nghe thấy chuông điện thoại?”

Tiết Diễm đặt điện thoại xuống, nhìn anh nói: “Cũng có thể. Ăn cơm trước.”

Thẩm Phóng gật gù đầu, vừa ăn vừa cân nhắc xem đứa nhỏ ngốc nghếch này có thể đi đâu.

Nếu mình mất liên hệ cùng người khác thì tám phần là tới nơi nào vui vẻ nên không nghe thấy tiếng chuông. Còn Tiết Diễm, thì chắc hẳn là đánh mất điện thoại rồi.

Hoắc Tiểu Trì cũng ham vui, ngây ngô như một đứa trẻ, rất có thể cũng tới chỗ nào góp vui, không nghe thấy tiếng chuông.

Nhưng nếu cậu ta ngu ngốc giống Hà Tiểu Vân thì sao?

Thẩm Phóng có phần lo lắng, ăn mấy xiên thịt nướng liền dừng, tưởng tượng ra mình cùng Tiết Diễm tới từng quán bar hỏi thăm tình hình, lăm lăm, “Đúng rồi, để tôi xem cậu ta có ảnh chụp nào không.”

Nói xong bèn mở vòng bạn bè của Hoắc Tiểu Trì ra.

Hoắc Tiểu Trì là một đứa nhóc cuồng tự sướng, vòng bạn bè tràn ngập ảnh selfie, muốn tìm cũng không tốn nhiều sức. Thẩm Phóng kéo xuống, chọn một tấm chụp mặt rõ ràng.

Tiết Diễm đẩy đĩa lên phía trước, lạnh nhạt, “Tập trung ăn đi.”

Thẩm Phóng đặt điện thoại xuống, cầm chân gà gặm, vừa gặm vừa mơ hồ hỏi: “Tại sao anh không sốt ruột? Không phải chúng ta mau ăn xong rồi đi tìm cậu ta sao? Cậu ta không phải là Sweetheart bé bỏng của anh sao?”

Tiết Diễm: “...” Cho tới bây giờ cũng không phải.

Nhưng lại nói, “Đã gọi người đi tìm.”

Động tác gặm chân gà của Thẩm Phóng dừng lại, thở phào nhẹ nhõm một hơi, “À, vậy thì tôi an tâm rồi. Quả nhiên bá đạo tổng tài đều là bày mưu kế bên trong, còn việc nhỏ thì giao cho tay chân ở dưới làm.”

“...” Tiết - bá đạo tổng tài - Diễm.

Thẩm Phóng nghĩ ngợi một lúc, “Chúng ta ở đây chờ kết quả có sao không?”

Tiết Diễm: “Hoặc cũng có thể đi làm việc khác. Anh muốn làm gì?”

“Không thì chúng ta cũng đi tìm đi?”

“Cũng được.” Những người vừa liên lạc đều là nhân viên tìm kiếm chuyên nghiệp, mười phần tin cậy, nhưng mà nếu anh muốn đi tìm thì chính mình đi cùng anh ta cũng không gây trở ngại.

Thẩm Phóng vẫn phỏng đoán Hoắc Tiểu Trì đang ở trong một quán bar nào đó, vì thế một tay ăn thịt nướng một tay mở bản đồ trên di động, rất nhanh đã xác định tất cả các quán bar ở địa phương.

Vừa mở ra bản đồ, di động lại tích một tiếng, thoát nhìn, thế mà lại là tin nhắn Wechat từ Hoắc Tiểu Trì.

“Tiết Diễm!” Thẩm Phóng hô một tiếng, “Tiểu Trì nhắn Wechat cho tôi!”

“Hả?” Tiết Diễm ngẩng đầu nhìn anh, “Có tin nhắn?”

Không biết tại sao, ngay một khắc kia, trong lòng Thẩm Phóng đột nhiên dâng lên một loại dự cảm nguy hiểm khó có thể miêu tả. Anh nâng tay ra hiệu với Tiết Diễm, đặt điện thoại giữa hai người, mở tin nhắn thoại dài một phút đồng hồ ra.

Ngay từ đầu đã chỉ có âm thanh hết sức ồn ào, âm nhạc xập xình chỉ có thể nghe ra có người đang lớn tiếng cười đùa, không nghe rõ nói cái gì.

Thẳng đến vài giây cuối cùng mới truyền đến tiếng gào thét của Hoắc Tiểu Trì: “... Buông ra! Anh tôi biết

tôi đến quán bar X dạ—”

Tin nhắn thoại đến đây là kết thúc.

Có vẻ như thật sự xảy ra chuyện.

Thẩm Phóng vội vàng mở lại lần nữa, vẫn không nghe rõ tên quán bar là cái gì dạ.

Tiết Diễm nhíu chặt mày, nhanh chóng lấy ví đưa cho Thẩm Phóng ý bảo tính tiền, chính mình gọi cho nhân viên cứu hộ để thông báo.

“... Tên quán bar là X dạ, từ đầu tiên không rõ ràng? Phân công nhau đi tìm, nhanh lên.”

Thẩm Phóng dùng tốc độ nhanh nhất thanh toán hóa đơn, cùng Tiết Diễm quay lại quán bar lấy xe. Thời điểm này không cần nhiều lời, họ cũng hiểu được đối phương muốn làm gì.

“Tôi vừa kiểm tra, trong khu vực này có năm quán bar có tên Dạ, chúng ta đến đâu trước?” Thẩm Phóng nhìn đánh dấu trên bản đồ.

Tiết Diễm tin tưởng vào vận khí của anh, lời ít ý nhiều, “Anh chọn một cái.”

“Được.” Thẩm Phóng dựa theo trực giác chọn một quán bar tên là “Ám Dạ”, thuận tay mở dẫn đường trên di động.

Có lẽ thuộc tính đánh đầu thắng đó của Thẩm Phóng một lần nữa phát huy tác dụng, hai người đến quán bar đầu tiên đã tìm được manh mối của Hoắc Tiểu Trì.

Lễ tân quán bar Ám Dạ tiếp đón hai người, lại hí hóp mắt đánh giá ảnh Hoắc Tiểu Trì trên điện thoại Thẩm Phóng, chần chừ, “Thằng nhóc này... Hình như cậu ta cũng đã tới đây. Ừ, chính là cậu ấy. Nhưng mà vừa rồi đi rồi, đi cùng vài người bạn.”

Tiết Diễm: “Vài người bạn?”

“Phải, đứa nhóc này cũng gây rối lợi hại, hình như uống say nên mượn rượu làm càn, bị người kéo đi. Cũng vừa mới thôi, lúc này phỏng chừng cũng chưa ra tới bãi đỗ xe đâu.”

Thẩm Phóng rùng mình, “Bãi đỗ xe ở đâu gần nhất?”

“Ồ bên kia đi xuống, tầng hầm đầu tiên.” Lễ tân chỉ một hướng, trong nháy mắt trước mặt đã không còn

ai, chỉ còn một câu “Cảm ơn” bay bay trong không trung, chứng tỏ hai anh đẹp trai vừa này không phải là ảo giác.

Cũng đã hơn mười giờ đêm, cho dù bên ngoài đèn đóm sáng trưng nhưng ở những nơi như bãi đỗ xe ngầm vẫn là một mảnh yên tĩnh, thậm chí có chút âm trầm đáng sợ.

Ánh đèn mờ mờ chiếu lên một chiếc ô tô đang đỗ ngay ngắn, kéo ra thành một cái bóng dài. Thỉnh thoảng sẽ có tiếng động cơ ô tô khởi động cùng tiếng người đánh võ im lặng, vang vọng trong tầng hầm trống trải.

Bãi đỗ xe ngầm này diện tích cũng rất lớn, phóng mắt nhìn cũng không thấy đầu kia. Thẩm Phóng không chút do dự, cùng Tiết Diễm ăn ý tách thành hai đường, đi giữa các hàng xe tìm kiếm chiếc xe có Hoắc Tiểu Trì có lẽ còn chưa kịp rời đi.

- —

Hoắc Tiểu Trì bị hai người đàn ông cao lớn vây chặt, chung quanh còn có bốn người nữa, hướng tới một chiếc ô tô đỗ ở sâu trong bãi đỗ xe.

Trong quán bar không kịp phòng bị những người không quen biết này, đầu óc choáng váng nặng nề, thân thể cũng nhũn ra không dùng được sức, giờ phút này thứ duy nhất có thể ngăn cản cậu di chuyển chính là trọng lượng của bản thân. Nhưng bất chấp việc cơ thể cứng đờ này, cậu vẫn bị kéo về phía trước.

Cậu kinh hoàng cùng sợ hãi, không nghĩ được sự tình lại biến thành cái dạng này.

Cậu rõ ràng tính đến quán bar tìm hai người Diễm ca ca cùng Thẩm Phóng, tìm bốn năm quán bar đều không có. Cậu giận dữ nhấn tin tìm vị trí của Thẩm Phóng, thế mà anh ta lại không phản hồi.

Cậu nghĩ người này cũng thật sự rất xấu tính, tại sao có thể xấu xa đến vậy? Không chỉ đoạt đi Diễm ca ca, mà ngay cả cơ hội đi chơi cùng của mình cũng bị tước đoạt mất.

Sau đó còn không phản hồi cậu.

Cậu tức giận tiếp tục đi tìm, vẫn không có được tin tức gì của hai người, thẳng đến quán bar Âm Dạ này.

Lẽ tân tươi cười nói với cậu rằng không có, cậu đang tính rời đi, kết quả bên cạnh lại có người giữ chặt cậu, nói rằng hắn nhìn thấy người cậu muốn tìm, nếu đồng ý sẽ dẫn lên phòng.

Cậu bèn ngoan ngoãn đi theo, sau đó phát hiện mình bị lừa. Căn phòng ngập tràn hơi rượu, người bên trong cậu chẳng quen một ai. Bọn họ tưởng cậu là dân mời rượu, hướng cậu nở nụ cười khả ố.

Người dẫn cậu lên gọi cậu là chú cừu con lạc đường, nói cậu tới rót rượu cho người trong phòng. Hoắc Tiểu Trĩu gia tâm cao khí ngạo sao có thể chịu được, hung hăng quăng chén rượu, giận dữ nói: “Tôi không phải dân mời rượu!”

Giây tiếp theo, cậu hứng một cái tát thật mạnh.

Người lừa cậu đi lên mắng cậu không biết phân biệt, nói không chỉ muốn cậu mời rượu mà còn muốn cậu ngủ cùng.

Hoắc Tiểu Trĩu sợ hãi. Cửa bị người khóa trái, mà cửa gần đó có người ngồi, cậu chạy không thoát, đánh không lại, đành phải làm bộ bị đánh sợ, rót rượu cho bọn chúng.

Mà những người đó không thỏa mãn việc cậu chỉ rót rượu, bắt cậu hát, ngay sau đó còn có tên say khướt sờ vào người cậu.

Cậu né tránh, run run đụng tới điện thoại trong túi quần, vẽ mở khóa màn hình, nói ra tên quán bar, lừa bọn họ rằng anh trai sẽ đến, nói bọn chúng thả cậu ra.

Cậu nhớ rõ di động mở ra là Wechat, không xác định rõ tin nhắn có được gửi đi hay không, gửi cho ai, đối phương có tới cứu cậu hay không.

Những tên kia không biết có tin không hay là chuẩn bị đi, bắt đầu ngồi bàn bạc. Bọn chúng không những không thả cậu đi mà còn cầm theo một ly chất lỏng không rõ là gì, ép cậu uống, còn nói muốn dẫn cậu đi “Chơi một chút.”

Hoắc Tiểu Trĩu nhìn biểu tình dâm tà của chúng liền hiểu nghĩa “Chơi” ở đây là gì, cửa vừa mở ra đã bắt đầu giãy dụa, la hét cứu mạng. Nhưng chất lỏng kia dường như phát tác, tứ chi cậu như nhũn ra, tâm trí cũng hỗn loạn, đến đi đường cũng không vững. Hai tên đàn ông tưởng chừng như đang giúp cậu kèm hai bên, mà người qua đường cũng tưởng cậu say rượu, thậm chí còn có mấy người đi vòng quanh.

Bọn chúng thuận lợi đem theo cậu tới bãi đỗ xe ngầm, nam nhân trước mắt đã mở cửa xe, chờ đồng loa đem con mồi nhỏ thu hoạch ngoài ý muốn này nhét vào.

Hoắc Tiểu Trĩu lúc trước cũng còn may mắn những tên này uống rượu nên động tác cũng có phần chậm chạp, có lẽ có thể trên đường tìm cơ hội trốn thoát hoặc cầu cứu. Nhưng tới giờ phút này, sự chậm chạp lại như đang kéo dài nỗi đau bị trừng phạt của cậu.

Dưới ánh đèn mờ mờ của bãi đỗ xe ngầm, cửa sau của chiếc ô tô mở rộng cách đó mấy mét trong mắt Hoắc Tiểu Trĩu giống như quái thú mở rộng cái miệng đầm máu, trơ mắt nhìn cậu bị cắn nuốt.

Khí lực giãy dụa trong mắt đối phương tựa hồ nhỏ bé đến không đáng kể, bối rối cùng sợ hãi trong lòng cậu dường như đã chuyển hóa toàn bộ sang tuyệt vọng sâu sắc.

33. Chương 33

Đúng lúc này, Hoắc Tiểu Trì nghe thấy một tiếng huyết sáo gần như hoàn toàn lạc nhịp, theo sau là một tiếng bước chân không nhanh không chậm.

Lúc này không có tiếng động cơ xe, thần kinh bọn chúng đều căng thẳng hơn, tiếng huyết sáo chói tai vang vọng giữa bãi đỗ ngầm trống trải càng nặng nề mà đánh vào màng nhĩ cùng trái tim từng người.

Những người đó vốn mang tà tâm, chỉ duy nhất Hoắc Tiểu Trì như thấy được ánh sáng cuối đường hầm, dùng chút khí lực cuối cùng giấy dựa ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Cậu hoảng hốt, nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đẹp trai đang tức giận đóng sầm cửa sau ô tô, tiếp theo là một giọng than thở cà lơ phát phơ hết sức quen thuộc: “Người anh em nào dừng xe lại quên đóng cửa, như thế thật nguy hiểm. Tôi đây đành phải tốt bụng thay người ta đóng cửa vậy.”

Miệng quái thú đã đóng lại. Tinh thần Hoắc Tiểu Trì buông lỏng.

Là Thẩm Phóng.

Cái tin nhắn bữa kia không ngờ lại nhắn đến anh ta.

Quan hệ giữa họ không tốt như vậy, thế mà anh ta vẫn đến đây.

Đám người đang giữ Hoắc Tiểu Trì: “...”

“Mày làm cái trò gì vậy? Hả? Không thấy bọn tao đang ở ngay đây!” Cái tên thô bạo đứng gần xe nhất gào lên với Thẩm Phóng.

“Ha, thì ra là xe của anh.” Thẩm Phóng dường như không để ý tới thái độ của hắn, như thể mới phát hiện ra xung quanh có người, ngẩng đầu nhìn kỹ một lần, khóe miệng kéo lên thành một nụ cười đầy tà khí, “Trùng hợp như vậy, thì ra là các người.”

Một tên đang túm Hoắc Tiểu Trì hoài nghi nói, “Mày quen chúng tao?”

“Tôi không biết các người, nhưng tôi biết cậu ấy ~” Thẩm Phóng chỉ chỉ Hoắc Tiểu Trì ở giữa hai tên, cố ý hạ giọng xuống, “Ê nhóc, không phải các cậu đi cùng nhau à? Vừa mới ở quán bar, tôi thấy được tất cả nha ~”

Hoắc Tiểu Trì không biết Thẩm Phóng muốn làm gì, nhưng nó cũng không ngu ngốc đến vậy, hơn nữa

cũng không còn khí lực từ chối, chỉ im lặng đứng nghe, không xen mồm vào, ánh mắt cũng không tùy tiện sáng lên, ngập nước như một chú cún con.

Nghe thấy những lời này của Thẩm Phóng, mấy tên kia nhanh chóng trao đổi ánh mắt, thấp giọng bàn bạc với nhau.

Kỳ thực, mục đích của Thẩm Phóng cũng rất rõ ràng, đó là câu giờ.

Anh đã sớm nhận thấy bên địch ở đây có sáu gã, không nói mỗi người đều cao lớn như ngựa nhưng cũng là sáu tên đàn ông hình thể bình thường. Tuy rằng nói những tên này đều uống rượu nên bước chân cùng động tác uể oải, nếu đặt ở bình thường thì Thẩm Phóng lấy một chọi sáu cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng hiện tại Hoắc Tiểu Trì ở trong tay bọn họ, anh sợ ném chuột vỡ đồ, vạn nhất trong đám này có người chó cùng rứt giậu, kết quả sẽ không tốt lắm.

Hơn nữa anh cũng nhìn thấu chân tay Hoắc Tiểu Trì đã nhũn ra, so với mấy tên kia còn say hơn nhiều. Dưới tình hình này chỉ sợ sẽ thành đồng đội heo trong truyền thuyết.

Vì thế anh đang đợi, ít nhất chờ vào Tiết Diễm ở bên kia nhận được tin nhắn để tới đây hỗ trợ.

Nhưng cũng không thể quá trông cậy vào việc hắn có thể nhanh chóng tới đây như vậy, có thêm Tiết Diễm có thể giúp mình để ý Hoắc Tiểu Trì, tiện cho mình rảnh tay.

Đáng tiếc còn chưa kịp lâu, chỉ một hai phút tên kia liền phản ứng lại, thấy Thẩm Phóng chỉ có một mình, nhìn qua thấy không đủ gây uy hiếp.

Trong đó có một tên vạm vỡ giống kẻ đứng đầu nói toẹt ra: “Mày muốn thế nào? Cũng muốn được chia phần? Muốn tiền? Hay là cũng coi trọng con cừu non này, muốn chơi cùng?”

Thẩm Phóng cũng không nói là muốn cái gì, chỉ cười he he, “Ai đến cũng có phần là chân lý thế gian đúng không.” Anh đã tiến đến gần, thậm chí không để ý mấy kẻ kia như hổ rình mồi sẵn sàng đón quân địch, trực tiếp tới bên người Hoắc Tiểu Trì.

Vừa nãy thần kinh căng thẳng, hơn nữa ánh sáng ở bãi đỗ xe ngầm cũng không tốt lắm nên những kẻ kia chưa thấy rõ bề ngoài Thẩm Phóng. Lúc này tới gần mới thấy, kẻ vừa đến kia thân hình cao ráo, mặt mũi sáng sủa, khí chất dương quang như ánh mặt trời, quả nhiên là loại tướng mạo tốt đẹp.

Vốn thích nam nhân, nội tâm những kẻ kia bắt đầu rục rịch, đầu sỏ giả mù sa mưa quay phắt, “Mày muốn tiền hay là thằng nhóc này đều được. Nhưng chúng tao lập tức phải rời đi rồi. Mày đi theo chúng tao, hai chiếc xe vừa vận chỗ đủ tám người.”

Đầu sỏ đồng ý rất nhanh, nhưng sáu tên kia hiểu được, đợi tới địa bàn của chúng thì quyền quyết định không còn ở Thẩm Phóng.

Thẩm Phóng cười nói, “Được được, tôi đi cùng các người.” Lại nói, “À, chờ tôi một chút, nhanh thôi.”

Anh đã thấy Tiết Diễm sau lưng lặng lẽ không một tiếng động đi tới.

Đối phương hiển nhiên không phát giác được Thẩm Phóng đang chờ tiếp viện, còn đang đắm chìm trong sung sướng khi hôm nay gặp được hai tên mỹ nam ngu ngốc, rất có kiên nhẫn chờ đợi anh. Khi Thẩm Phóng vươn tay bắt lấy cánh tay Hoắc Tiểu Trì, bọn chúng cũng chỉ nghĩ mỹ nhân mới gia nhập này cũng nổi dục vọng giống bọn chúng.

Mà ngay giây tiếp theo, tất cả bọn chúng đều không thể ngờ tới, Thẩm Phóng bắt ngờ ra tay, mà mục tiêu hàng đầu đúng là hai tay đang giữ chặt Hoắc Tiểu Trì.

Một khuỷu tay hung tàn không chút lưu tình đập vào mặt một tên, tên đó không khỏi buông lỏng tay, bưng chặt cái mũi đau nhức gập người xuống, máu mũi nước mắt trong nháy mắt chảy đầy mặt.

First Blood! (*)

(First Blood: chiến công đầu)

Gần như cùng lúc đó, anh giơ chân phải lên đá thẳng vào chân tên còn lại. Người nọ chân mềm nhũn, nhất thời mất thăng bằng, thẳng tắp ngã xuống đất!

Thẩm Phóng, double kill!

Tay trái của anh nắm chặt Hoắc Tiểu Trì vì mất đi chỗ dựa mà lưng lay sắp đổ, ôm chặt vào trong lồng ngực, lấy ô tô bên cạnh làm điểm tựa, bên phải thân thể đối diện với đối thủ.

Những tên đó đại khái không đoán được như vậy, rõ ràng bọn chúng còn chưa lộ ra mục đích thật, thoát nhìn tưởng như sẽ phối hợp với người kia, còn không có lời nào không hợp, không ngờ rằng tên đó lại ra tay, trong lúc nhất thời đứng sững tại chỗ. Hai tên đồng bọn gào lên đứng dậy, những tên kia cũng phản ứng lại, lao vào Thẩm Phóng.

Thẩm Phóng túm chặt thắt lưng Hoắc Tiểu Trì tránh được một đám của một tên vạm vỡ, thừa dịp hấn ra tay thất bại còn chưa kịp ra quyền thứ hai liền nhắm ngay phần cằm râu ria xồm xoàm đâm móc một cái, trực tiếp đánh tên đó ngã lộn ra đất. Sau đó anh giống như có mắt sau gáy, nắm lấy tay một tên đánh lên vụn một cái, mọi người chỉ nghe rắc một tiếng, cánh tay tên đó lập tức mềm nhũn thông xuống, bãi đỗ xe trống trải lập tức vang lên một tiếng gào đau đớn.

- - Thẩm Phóng Phóng đã bắt đầu bùng nổ rồi!

Chỉ trong chớp mắt, đối phương đã từ sáu còn bốn. Tên vạm vỡ đầu sỏ ngồi trên mặt đất khó nhọc hít

khí, quát to với Thẩm Phóng: “Mày dựa vào cái gì mà động thủ! Bọn tao đều đáp ứng mày, rốt cuộc mày muốn thế nào?!”

Lúc tên kia đang nói chuyện thì Thẩm Phóng thừa thắng xông lên, đá một cái hung mãnh đã kéo khoảng cách giữa mình và tên gần nhất cách vài thước, còn duy nhất một tên còn đứng, lại sợ tới mức ngã ngối trên mặt đất, hai tay dùng sức liên tục lui về phía sau.

Thẩm Phóng vẻ mặt tà khí cười tươi, “À, tôi nghĩ lại rồi, vẫn thích cảm giác ăn mảnh hơn.”

Cả lời nói cùng hành động của anh đều đồng loạt chọc tức chúng, ngay cả tên cao gầy bị bẻ tay kia cũng hiệp chiến, nháy mắt thêm buff “Nổi giận”, lực công kích tăng 50%, lau máu trên mặt đứng dậy tái chiến.

Hai bên lần thứ hai động thủ, bãi đỗ xe ngằm tràn ngập tiếng thân thể va vào nhau.

Tiết Diễm cách đó không xa cũng không thể dự đoán được, Thẩm Phóng nói động thủ liền tùy hứng ra tay. Hắn còn cách mấy chục thước, trong nháy mắt Thẩm Phóng đã đánh với đối phương mấy hiệp.

Nhìn thấy anh mang theo Hoắc Tiểu Trì đến đứng cũng không vững bị một đám người vây quanh, trốn tránh xê dịch, hung hiểm vạn phần, Tiết Diễm cảm thấy trái tim mình dường như đang nhảy mạnh lên.

Hắn không rảnh lo nghĩ nhiều, vừa chạy vừa kéo cà vạt, xắn cổ tay áo sơ mi lên, rất nhanh đã gia nhập chiến cuộc.

Thẩm Phóng học võ tự vệ chính quy nhưng cách thức ra tay lại rất hoang dã, hơn nữa những kẻ kia vừa rồi coi thường anh, vì ra tay bất ngờ nên mới tạm thời chiếm ưu thế. Giờ phút này đối phương đã phản ứng lại, đề cao cảnh giác lại thêm mấy người liên thủ, thể lực anh chung quy cũng hữu hạn, chưa kể còn mang theo một tên đồng đội không có khả năng chiến đấu, được một lúc đã không tránh khỏi để lộ yếu điểm.

May mắn là lúc này Tiết Diễm đã loại hết chướng ngại vật, lập tức tới bên người Thẩm Phóng, nháy mắt giảm bớt áp lực của anh.

“Cuối cùng anh cũng tới rồi.” Thẩm Phóng nở nụ cười.

“Ừ, tôi đến rồi.” Tiết Diễm bình tĩnh trả lời. Nhìn thấy đối thủ hung thần ác sát, lại nhìn lại bên ta chỉ bằng một nửa nhân số, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra tâm lý kẻ vai sát cánh chiến đấu đầy hào hùng.

Sau đó Thẩm Phóng nắm tay Hoắc Tiểu Trì quảng cho hắn, “Bảo vệ tốt hai người đi, không cần chạy loạn. Để tôi lên!”

Tiết Diễm: “...” Chờ đã, kẻ vai chiến đấu của hắn đâu?

Thẩm Phóng vừa rồi che chở Hoắc Tiểu Trì nên rất nhiều động tác không thể thi triển. Lúc này có Tiết Diễm ở bên bảo vệ, anh không cần phải lo lắng gì nữa, hoàn toàn buông thả quyền cước, cũng có tâm tình để đùa giỡn.

Sáu người cũng lập tức xông lên, Thẩm Phóng nhảy lầy dầm trên mặt đất bằng phẳng, thi triển động tác liên hoàn cước vừa đẹp vừa ngẫu, chờ đến khi anh đáp xuống đất, những tên kia đều bị đá trúng, ôm chặt ngực, dường như mỗi người đều học máu.

(tác giả bớt xem phim chương đi =))))))))))

Quan sát kỹ một lúc, Tiết Diễm thấy anh ra tay thành thạo mới hơi an tâm cúi xuống, xem xét tình huống của Hoắc Tiểu Trì.

Sau vài hiệp, mấy tên kia thấy tình huống không ổn liền muốn đánh bài chuồn, các vệ sĩ Tiết gia phải đi tìm cũng vừa vặn ập tới, ấn toàn bộ người xuống đất, đồng thời nhanh tay tiếp nhận thẳng nhóc trong tay đại thiếu gia.

Thẩm Phóng chạy tới trước mặt vệ sĩ đang ôm Hoắc Tiểu Trì, cúi đầu vỗ vỗ mặt cậu ta: “Tiểu Trì, cậu thế nào rồi?”

Tay áo anh xắn tới khuỷu tay, áo sơ mi ướt sũng bó chặt, lộ ra bắp tay rắn chắc. Tóc cũng có chút hỗn loạn, mồ hôi trên trán theo hai má chảy dọc theo đường cong kiên nghị của khuôn mặt rơi xuống xương quai xanh. Sát khí cùng lệ khí trên người còn chưa hoàn toàn biến mất, trong ánh mắt lại mang ý cười dịu dàng, khiến người ta không nhận được mà sa vào đó.

.... Quả thực gợi cảm ác.

Hoắc Tiểu Trì ngơ ngác nhìn anh, một lời cũng không nói nổi: “...”

Không xong, mình hình như lại yêu rồi...

34. Chương 34

Tiết Diễm bắt lấy bàn tay đang sờ sờ trên mặt Hoắc Tiểu Trì của Thẩm Phóng: “Anh đừng quậy nó nữa.”

Lại phân phó các vệ sĩ lập tức đưa Hoắc Tiểu Trì vào bệnh viện.

Vì thế mà các vệ sĩ vừa mới tới lại nhanh chóng đem theo Hoắc Tiểu Trì rời khỏi bãi đỗ xe, đi tới bệnh viện gần đó.

Thẩm Phóng lúc này mới trưng ra vẻ bất mãn, hai tay từ phía sau ôm lấy cổ Tiết Diễm, cả thân thể đều dựa vào, “Cứng à, sao anh lại phân biệt đối xử như vậy?”

Đây không phải là một động tác thân mật đơn thuần, còn che dấu ý tứ “Anh mà nói câu nào khiến tôi không hài lòng thì lập tức bóp chết luôn” đùa giỡn uy hiếp.

Nhưng đối với Tiết Diễm mà nói, hormone hơi thở mãnh liệt của đối phương lại gần trong gang tấc, cơ thể nóng bỏng cách một lớp quần áo mỏng dán chặt với nhau, chớp tim đáy lòng hắn cũng run lên.

Cố gắng duy trì vẻ mặt trấn định, Tiết Diễm coi như bình tĩnh mở miệng, “Tôi phân biệt đối xử chỗ nào?”

“Tôi đây đi lấy chồng mà đánh nhau nửa ngày như vậy, anh thế mà còn không nói lời nào quan tâm đến tôi, cũng không bảo tôi đến bệnh viện khám thử. Tôi chỉ chạm vào cậu ta một chút mà anh đã mắng, quý bất công.” Câu cuối mới là trọng điểm.

Tiết Diễm: “... Tôi không có.”

“Anh có.” Thẩm Phóng đem mặt dán lên lưng hắn, “Ôi, tôi không động đây nổi rồi, mau đưa tôi đi bệnh viện đi.”

“Anh có bị thương không?” Anh ta âm ỉ như vậy, Tiết Diễm cũng bắt đầu nghi ngờ có phải anh ta bị đau ở chỗ nào đó mình không thấy được không, thật lòng lo lắng.

Kết quả, “Không có.” Tôi đây chỉ không vui chuyện anh nói tôi quậy cậu ta thôi.

Tiết Diễm có chút bất lực lại không thể giải thích rằng mình không muốn Thẩm Phóng thân thiết với Hoắc Tiểu Trì, nghĩ một lúc lại bắt lấy tay anh, “... Để tôi cố anh.”

“Hả, thật sao?” Thẩm Phóng lập tức sống lại.

“Thật.”

Thẩm Phóng không chút do dự, vèo một cái liền đu lên lưng hắn, không có chút nào không động đây nổi giống như anh nói, “Được rồi được rồi, đi thôi.”

Thẩm Phóng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, cảm thấy được việc này sợ còn có âm mưu gì đó – chẳng hạn như Tiết Diễm tính giữa đường liền ném anh đi, vân vân mây mây, liền ôm chặt cổ hắn không buông tay.

Tiết Diễm lại căn bản không dư thừa tinh lực để nghĩ nhiều như vậy, miễn cưỡng khống chế bản thân không

mất bình tĩnh, vững vàng công anh trên lưng đi tới thang máy ở sâu trong bãi đỗ xe ngầm.

Hội vệ sĩ Tiết gia còn ở lại: Chúa ơi, hình như tôi bị mù rồi! Đây có thật là thiếu gia nhà chúng ta không?

Trong đó có một vệ sĩ nội tâm không được thông minh lắm, thấy thiếu gia nhà mình vì công người mà đi chậm lại, còn tính tiến lên giúp đỡ thì bị những người khác tay mắt lạnh lẽo giữ chặt, thông suốt anh ta rằng đây là tình thú của hai người bọn họ, không cần quấy rối.

Thẩm Phóng vừa vận động kịch liệt nên giờ cơ thể như một cái lò lửa nhỏ, làn da nóng rực áp lên thân thể Tiết Diễm, ở trên người hắt phóng ra vài tia lửa nhỏ.

Đi được nửa đường, Thẩm Phóng cố tình chôn mặt vào cổ hắt cọt tới cọt lui.

Thân thể Tiết Diễm cứng ngắc, “Anh làm gì đấy?”

Thẩm Phóng: “Lau mồ hôi.”

Lựa pháp phối trong lòng Tiết Diễm nhất thời nát vụn: “... Sao anh lại quấy như thế nhỉ.”

Thẩm Phóng: “Hơ hơ hơ hơ.”

Hai người theo thang máy đi lên mặt đất, ở trong bóng tối tìm được ô tô đỗ vội ở con đường bên cạnh cửa quán bar.

Cũng may đây là buổi đêm, vị trí quán bar lại hẻo lánh nên mới không ăn hóa đơn phạt vì đỗ xe trái quy định.

Tiết Diễm công Thẩm Phóng cẩn thận đi tới, mở cửa xe, Thẩm Phóng thuận thế ngồi vào trong xe, nằm ngay đơ ở ghế sau.

Lúc này thời gian cũng đã muộn lắm rồi. Thời điểm Thẩm Phóng quấy rối trên lưng Tiết Diễm kỳ thật cũng đã mệt mỏi rồi, mắt cũng không mở nổi. Nhưng anh vẫn cố chống cự hỏi một câu, “Hiện tại chúng ta phải tới cục cảnh sát phải không?”

“Chúng ta về nhà ngủ.” Tiết Diễm đứng ở cửa xe nhìn anh, “Chuyện tiếp theo để Hoắc gia xử lý.”

Vì thế Thẩm Phóng yên tâm, than thở một câu, “Tôi cũng chẳng khác cá muối(*) là mấy rồi.”, sau đó thật sự lăn ra ngủ.

(Cá muối: ngôn ngữ mạng, ý chỉ người không muốn làm gì)

Tiết Diễm gọi một vệ sĩ đến lái xe, bản thân thì mở cửa xe cũng ngồi vào ghế sau, cẩn thận nâng đầu Thẩm Phóng lên gối lên đùi mình để anh ngủ thoải mái một chút. Tiếp theo lại sờ sờ trán, đắp chăn cho anh xong liền tăng nhiệt độ điều hòa.

Làm xong tất cả việc này Thẩm Phóng cũng không tỉnh, phỏng chừng thật sự mệt mỏi. Vệ sĩ không chớp mắt lái xe, nhanh chóng hướng về nhà.

Tiết Diễm thấy bạn đời ngủ say không hề phòng bị, yên lặng ngẫm nghĩ: cảm thấy mình phân biệt đối xử sau đó tỏ vẻ bất mãn... Đây cũng tính là dấu hiệu tốt chứ?

Kết quả kiểm tra của Hoắc Tiểu Trì có rất nhanh. Thân thể nó không có gì đáng ngại, cái tát kia cũng không tạo thành di chứng gì, chất lỏng bị ép uống kia cũng chỉ là rượu bình thường. Nhưng bởi vì nó bị hoảng sợ quá lớn mà vẫn bị người nhà ép vào bệnh viện.

Bảo bối được cưng chiều đến tận chân tóc nhà mình bị đối xử như vậy, người đứng đầu Hoắc gia nổi trận lôi đình, luôn tỏ vẻ sẽ không buông tha cho những kẻ đó.

Thẩm Phóng không rõ những kẻ kia đã bị trừng phạt như thế nào, nhưng cho rằng với lũ mặt người dạ thú dám có ý đồ cưỡng bức một thiếu niên vô tội như vậy, có phạt thế nào cũng rất xứng đáng.

Ngày hôm sau sự kiện quán bar, anh đã phải đứng giờ chạy tới cơ quan, cũng nhanh chóng tiến vào thời kì tăng ca, thẳng đến cuối tuần mới dành được chút thời gian rảnh, chuẩn bị một bàn đồ ăn phong phú tới bệnh viện thăm Hoắc Tiểu Trì.

Thẩm Phóng cảm thấy mình cùng bệnh viện kết thành một mối keo sơn đặc thù. Từ mẹ, anh trai lại đến Hoắc Tiểu Trì, đây đã là người thứ ba nhập viện.

Tiết Diễm hiển nhiên đi thăm người bệnh cùng Thẩm Phóng.

Nhìn thấy Thẩm Phóng, Hoắc Tiểu Trì trong nháy mắt phát ra vui vẻ khó giấu. Lập tức nó thu lại thái độ, nén giận nói, “Người khác đều đã tới cả rồi, tại sao giờ này anh mới tới?”

“Hàng ngày tôi còn phải đi làm, tiểu thiếu gia à.” Thẩm Phóng đối với tính cách thất thường của cậu ta cũng không còn bất ngờ, “Cậu không phải cũng không gặp chuyện gì lớn sao.”

“Ai nói cho anh như vậy? Tôi khó chịu, ăn cũng không ngon.” Hoắc Tiểu Trì khịt mũi một cái, quay đầu tỏ vẻ bất mãn. Một lúc sau không thấy Thẩm Phóng chủ động phản ứng lại đành phải quay đầu qua, không được tự nhiên mong chờ hỏi: “Anh mang gì tới thăm bệnh đây?”

Hoắc Xảo Xảo bên cạnh không tiện vạch trần nhưng nội tâm lại không nhin được phỉ nhổ nó: mày ăn không vô cơm bệnh viện nhưng miệng cũng đâu có rảnh rồi, ăn một đồng tướng hoa quả với đồ ăn vặt!

Thẩm Phóng thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

Anh đã sớm chú ý tới, khi vừa vào cửa Hoắc Tiểu Trì liền nhìn thấy cặp lồng nhiều tầng của anh, ánh mắt lập tức bling bling lấp lánh.

“Tiện tay làm vài món ăn thôi. Nhưng mà tôi quên mất, người bệnh phải kiêng đồ ăn mặn. Hơn nữa cậu cũng ăn không ngon. Hay là tôi mang về vậy, đổi gió quà cho cậu.” Thẩm Phóng quơ quơ cặp lồng trước mặt Hoắc Tiểu Trì, cố ý nói, “À, thật ra cũng không cần đem về, đưa cho người tới thăm bệnh ăn cũng được.”

Hoắc Tiểu Trì lập tức nóng nảy, chớp lấy cái túi, “Như vậy làm sao được! Cho tôi thì chính là của tôi!”

Thẩm Phóng ha ha cười to.

Tiết Diễm đứng một bên nhìn thấy màn này, cảm giác một lời khó nói hết.

Hắn và Thẩm Phóng cùng nhau vào cửa, nếu như ngày trước, nhất định Hoắc Tiểu Trì chỉ nhìn thấy mình mình, sau đó mới cười nhạt với người bên cạnh mình.

Thế mà hiện giờ mới qua vài ngày, thái độ của nó liền biến đổi, trừ lúc bắt đầu chào mình một cái, ánh mắt lại chưa từng hướng đến, ngược lại liên tục tìm chủ đề nói chuyện với Thẩm Phóng.

#vợ mình đúng là có mị lực#

#luôn luôn có tiểu yêu tinh mơ ước người của mình#

Hoắc Xảo Xảo vừa lúc có một số việc phải nói với Tiết Diễm, bèn gọi Tiết Diễm ra ngoài nói chuyện.

Hoắc Tiểu Trì “ăn không ngon” mở cặp lồng, một bên dùng đũa gắp từng miếng rau, một bên vô thức oán giận, “Thẩm Phóng, anh đúng là đồ không có lương tâm. Thời điểm tôi mất tích, Diễm ca ca phát tin tìm người trong vòng bạn bè, thế mà trong vòng bạn bè anh lại đăng hình ăn thịt nướng show ân ái!”

Thẩm Phóng cười ha hả vài tiếng, cũng không giải thích lúc đó chỉ là trùng hợp, còn vỗ vỗ đầu nó một chút, “Tôi không có lương tâm? Tôi không có lương tâm thì sao còn đi cứu cậu, tiểu bạch nhãn lang (*). Hơn nữa Thẩm Phóng là để cho cậu gọi à? Rất không lễ phép, gọi anh đi.”

(Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.)

Hoắc Tiểu Trì đảo mắt xem thường, lại có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Tôi không phải có ý đó... Cảm ơn, Phóng ca ca.”

Thẩm Phóng bị câu “Phóng ca ca” gọi run lên, “Đừng, gọi Phóng ca đủ rồi, cái kia để gọi Diễm ca ca của cậu đi, tôi không chịu nổi.”

“...” Hoắc Tiểu Trì cảm thấy quả thực không có cách nào trao đổi với anh.

Không còn ai khác trong phòng, Thẩm Phóng vươn tay lấy từ giỏ Tiết Diễm mang đến một quả táo đỏ au, lại lấy dao gọt hoa quả trên đầu giường xuống, hai ba đường đã gọt xong táo.

Hoắc Tiểu Trì một bên gặm chân gà, một bên chờ mong thấy Thẩm Phóng buông quả táo trong tay, cảm thấy biểu hiện hôm nay của người này rất tốt, rất tự giác, bèn phá lệ khen anh một câu, “Lúc anh cùng đám người xấu kia đánh nhau thật sự là...” ngẫu ác.

“Thế nào? Cảm thấy tôi rất hung dữ à?” Thẩm Phóng không hề phát giác ngắt lời cậu ta, đưa quả táo lên miệng, cắn một miếng rôm rốp, trong miệng hoàn toàn thất vọng, “Tôi mà không dữ thì cậu đã bị đưa đi rồi bảo bối à.”

Trời ơi ảnh còn gọi tui là bảo bối nữa... Hoắc Tiểu Trì không biết nghĩ tới cái gì, mặt lập tức đỏ, ngay cả mồi hận quả táo cũng xem nhẹ.

Nội tâm Hoắc Tiểu Trì nứt ra, một lúc sau mới mở miệng hỏi Thẩm Phóng: “Hôm đó cái tên đáng ghét Lục Dục Thành cũng chọc anh tức giận, tại sao anh chỉ uy hiếp miệng hắn?”

Cậu đã ước Lục Dục Thành bị đánh mà.

“Sao có thể tính là giống nhau được.” Thẩm Phóng cười cười, “Dù người kia có đáng ghét thì cũng là bạn bè Diễm Diễm. Tôi làm sao có thể gây họa cho Diễm Diễm được.”

Lục Dục Thành vừa bước vào cửa: “...”

“Thế còn tôi? Cũng vì tôi quen Diễm ca ca nên anh mới cứu tôi phải không?”

Thẩm Phóng lại cắn một miếng táo, cười nói, “Cậu không giống. Đứa nhỏ đáng yêu như cậu, cho dù có là người lạ mà bị một đám lưu manh như vậy bắt nạt, nếu tôi gặp cũng phải quản chứ.”

Hoắc Tiểu Trì rất vừa lòng: “... Ừm. Tôi cũng muốn ăn táo.”

Thẩm Phóng đứng lên, lấy táo từ giỏ đầu giường rồi lại đưa dao gọt hoa quả vừa cầm cho Hoắc Tiểu Trì:

“Tay không đau thì tự gọt đi.”

Hoắc Tiểu Trì: “...”

Hu hu hu, người này một chút cũng không quan tâm tới bệnh nhân, quả nhiên vẫn là người xấu...

“Dục Thành? Sao lại đứng ở đây không đi vào?” Từ cửa phòng bệnh truyền đến thanh âm của Tiết Diễm.

Thẩm Phóng và Hoắc Tiểu Trì đồng loạt hướng ra cửa, chỉ thấy người họ vừa nhắc tới đang đứng ở cửa, biểu tình quỷ dị, trong tay còn cầm một giỏ hoa quả.

Hoắc Tiểu Trì cùng Lục Dục Thành liếc nhau, ghét bỏ ra mặt, hai bên bắn cho đối phương một ánh mắt tóe lửa.

Hoắc Tiểu Trì: Nghe lén người khác nói chuyện, âm hiểm!

Lục Dục Thành: Nói bậy sau lưng người khác, đê tiện!

Anh chàng con lai đẹp mã Lục Dục Thành vào cửa, cầm giỏ hoa quả đặt lên tủ cạnh giường, lạnh lùng: “Cha tôi nói tôi đến thăm cậu, chúc sớm bình phục.”

Hoắc Tiểu Trì phụng phịu ngoài cười nhưng trong không cười, “Cảm ơn bác trai.”

Lục Dục Thành: “Đừng khách khí. Ha ha.”

Câu “Ha ha” kia nghe rất trào phúng, Hoắc Tiểu Trì bị chọc tức, lập tức cũng mỉa mai lại, “Âm dương quái khí như vậy, sao anh không đi luyện Thái Cực quyền?”

Lục Dục Thành: “...”

Thẩm Phóng một bên ngồi gặm táo một bên xem, nghe đến thế liền nhin không được “phụt” một tiếng, bật cười.

Hai người kia vội vàng dừng lại, nhìn anh một cái, trong lúc nhất thời cũng không lo lắng anh.

Tiết Diễm đi qua, tay đặt lên vai Thẩm Phóng: “Ăn ngon không?”

Thẩm Phóng “Ừ”, đem nửa quả táo gọt qua vai, “Táo anh mua vừa giòn vừa ngọt, ném thử đi, lát nữa

chúng ta về nhà cũng tiện đường mua một ít chứ?”

Tiết Diễm cắn một miếng quả táo trên tay anh, chỉ cảm thấy trái tim đang đập rộn ràng, lúc này chỉ sợ vị đắng hắc cũng ăn thành ngọt, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên, “Ừ, đúng là rất ngọt. Em còn nhớ là mua ở đâu không?”

“Ừ, còn nhớ. Nhớ không rõ vị trí nhưng vẫn nhớ tên, đến đó hỏi đường một chút là có thể tìm được rồi.”

“Ừ.”

“Anh ăn thêm một miếng nữa đi.” Thẩm Phóng cười nói, “Lớn như vậy mình em ăn không hết được, đừng lãng phí.”

Tiết Diễm cũng không ngại anh không ăn hết mới đưa hắc ăn, cúi đầu cắn một miếng.

Hoắc Tiểu Trì cùng Lục Dục Thành không coi ai ra gì điên cuồng khẩu chiến, cuối cùng hai bên đều thương vong mới ghét bỏ lườm nhau, hừ lạnh một tiếng, tạm thời đình chiến.

Kết quả vừa quay đầu liền nhìn thấy đôi chồng chồng son tình nồng ý mật anh một miếng em một miếng ăn chung một quả táo, nhất thời nhận thương tổn một trăm vạn điểm.

Hoắc Tiểu Trì, Lục Dục Thành: hình như thất tình rồi, trong lòng đau quá...

Thẩm Phóng ăn xong quả táo, chà chà ngón cái cùng ngón trỏ, thử vài lần vẫn thấy cảm giác dính dính.

“Trên này toàn là đường, em phải đi rửa tay cái.” Anh nhìn Tiết Diễm hỏi, “Anh có biết toilet ở đâu không?”

Tiết Diễm: “Ra cửa quẹo phải, đi tới đầu. Có thể thấy bảng hướng dẫn, cũng rất rõ ràng.”

“Được rồi. Em đi đây.” Nói xong anh còn xấu tính gây trò, đem ngón tay dính nhựa táo sờ lên mặt Tiết Diễm.

Tiết Diễm thân thủ nhanh nhẹn né tránh thành công, “Đừng quậy nữa. Mau đi đi.”

Thẩm Phóng liền cười đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài.

Vài phút sau Lục Dục Thành cũng ngồi không yên, lạnh lùng nói với Hoắc Tiểu Trì: “Tôi đây đi trước, cậu cứ nghỉ ngơi tốt đi.”

Hoắc Tiểu Trì bình tĩnh phát tay với gã, “Hẹn gặp lại.”

Trong lòng lại điên cuồng khinh bỉ: Lại như vậy rồi! Hừ! Chắc chắn lại đi tìm Phóng ca! Nếu không thì bữa khuya đêm nay của tui sẽ đem cho anh ta ăn!

Không thể không nói, mặc dù Hoắc Tiểu Trì có hơi ngu ngốc, nhưng đối với một số người - nhất là tình địch - phán đoán hành động vẫn có vài phần chính xác.

Thẩm Phóng rửa tay, một bên hong khô một bên ngêu ngao hát, liền nhìn thấy thân ảnh Lục Dục Thành xuất hiện trên gương.

Anh không quay đầu lại, cùng đối phương đánh giá lẫn nhau qua gương.

Lục Dục Thành vẫn thiếu kiên nhẫn, “Tôi có lời muốn nói với anh.”

Thẩm Phóng cười khê một tiếng, “Ở đây? Anh có vẻ thích địa điểm như toilet nhỉ?”

35. Chương 35

Lục Dục Thành không để ý tới trò đùa nhạt nhẽo của anh, cao giọng nói, “Anh dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

“Như vậy gì cơ?” Thẩm Phóng ngẩn người, cảm thấy mình nhớ không lầm, cười nói, “Thì là như vậy, chúng ta gặp nhau hai lần, hai lần anh đều ở toilet ”có chuyện muốn nói với anh“”.

“Ai nói chuyện này, đừng lảng sang chuyện khác.” Lục Dục Thành hung tợn trừng anh một cái, “Tự anh sẽ biết mình đã nói gì.”

Thẩm Phóng im lặng, chớp chớp mắt, sờ cằm, ”Tôi nói hằng bao nhiêu thứ, không hề có thể nhớ rõ những câu mình từng nói ra. Chưa kể tôi với anh vốn không có quan hệ gì, hay là vì tôi đã từng nhắc tới anh?”

Lần trước hai người gặp nhau kết thúc ở việc Lục Dục Thành giải thích cùng Thẩm Phóng uy hiếp. Thẩm Phóng cảm thấy được đối phương lần này tìm đến cửa, hoặc là ngại tình nghĩa bạn bè với Tiết Diễm nên chủ động tới sửa chữa quan hệ, hoặc là đã chuẩn bị đầy đủ để hoàn toàn xé rách mặt tìm anh gây sự.

Cho nên ngay từ đầu thái độ Thẩm Phóng vẫn rất bình thản. Nhưng nghe được hai câu không âm không dương (*) này, anh liền ý thức được khả năng cao là về sau, thế là liền không khách khí nữa.

(Không âm không dương: mơ hồ, không rõ ràng)

“Anh cho là tôi không nghe được à? Anh cùng Hoắc Tiểu Trì nói sau lưng rằng cái gì mà vì A Diễm nên mới không ra tay với tôi. Anh cảm thấy mình rất cao thượng à? Vì tôi đánh không lại nên anh giả mù sa mưa ban phát nhân tình?”

Thẩm Phóng không nhịn được nở nụ cười, cảm thấy cái tên con lai trước mặt này rất đẹp mã, dáng người cũng rất tốt, đáng tiếc cũng chỉ là một tên nào tàn.

“Thế anh muốn tôi thế nào?” Thẩm Phóng xoay người đối mặt gã, bước thẳng tấp tới trước mặt.

Lục Dục Thành ý vào ưu thế chiều cao, híp mắt đánh giá người trước mặt, “Rút lại lời nói vừa nãy của anh.”

Thẩm Phóng hết sức thân thiện nhếch khóe miệng, “Vậy thì để anh nhìn xem...”

Sau đó thân hình anh đột nhiên động đậy, Lục Dục Thành còn chưa nhìn rõ việc gì, chỉ cảm thấy cẳng chân bị đá một cái, cả người không tự chủ ngã sụp xuống!

Lục Dục Thành thân cao chân dài, cân nặng cũng tương đối, mà sàn nhà lát gạch bóng loáng cứng rắn, lần này nếu ngã thật sẽ đập mặt xuống đất. Chưa nói đến mất mặt, hử dụng có khi còn là nhẹ.

Mà ngay trước khi gã khó khăn chạm đất, Thẩm Phóng nhanh tay tiếp lấy, một tay thoải mái nâng gã lên, “... Hiện tại tôi đã đủ tư cách nói câu kia chưa?”

Thẩm Phóng đối với khả năng cùng tốc độ của mình đều đúng mực, khiến Lục Dục Thành không nói nổi lời nào, bị dọa đến đầy đầu mồ hôi lạnh, cảm thấy tên này quả thực điên rồi.

Đây chính là bệnh viện! Mặc dù hiện tại trong toilet không có ai nhưng phía ngoài cửa chính là hành lang người đến người đi! Thế mà anh ta dám táo tợn ra tay hãm hại mình!

Nhưng mà lúc này gã cũng cuối cùng học thông minh, đứng thẳng liền lập tức lui về sau vài bước, “Tôi thật ra không muốn nói với anh điều này.”

Thẩm Phóng: “Thế rốt cuộc anh muốn nói với tôi cái gì, nói một lời cho xong không được à? Tôi vốn tưởng anh không muốn để ý đến tôi, đến nửa câu cũng không muốn nói cùng, hóa ra là anh khẩu thị tâm phi(*) à?”

(Khẩu thị tâm phi: nói một đằng nghĩ một nẻo)

Lục Dục Thành tức đến hộc máu.

Thẩm Phóng thường thức biểu tình ghen khuất của gã một lúc mới lên tiếng, “Được rồi, anh nói đi.”

Lục Dục Thành hít sâu, bình tĩnh nói, “A Diễm có người cậu ấy yêu rồi.”

“Cái này lần trước anh nói rồi.”

“Tôi không lừa anh, trong lòng cậu ấy thật sự có người rồi. Anh nhất định sẽ hối hận.”

Thẩm Phóng trên mặt nghiêm trang, nhưng biểu cảm lại phá lệ lộ ra khoan dung rộng lượng, đầy vẻ am hiểu lòng người, “Anh ấy hai mươi lăm tuổi chứ không phải mười lăm. Một người đàn ông trưởng thành yêu một người thì có vấn đề gì sao? Chỉ cần hiện tại anh ấy toàn tâm toàn ý ở bên tôi là được rồi.”

“Vậy anh có biết người trong lòng cậu ấy là ai không? Thế để tôi nói cho anh biết. Thẩm Tiềm. Là anh trai Thẩm Tiềm của anh! Anh cho rằng cậu ấy thích anh sao? Anh cũng chỉ là thể thân của Thẩm Tiềm mà thôi!”

Thẩm Phóng không cười. Lục Dục Thành mỗi lần đều thành công chọc đến mặt không thể đựng tới trong lòng anh. Hoặc là nói, riêng việc nói xấu anh trai anh đã không thể chấp nhận được rồi.

“Lục Dục Thành.” Thẩm Phóng nói từng chữ, “Anh cảm thấy anh trai tôi đang nằm viện thì không có cách nào giải thích nên mới đem hết mọi chuyện đẩy lên người anh ấy phải không? Tôi nhớ rõ lần trước tôi đã nói qua cho anh, nếu lại để tôi nghe được...”

“Tôi chỉ đang nói sự thật!” Lục Dục Thành vội vã ngắt lời.

“Vậy anh dám tìm Tiết Diễm đối chất không?”

Lục Dục Thành chợt dạ một chút, vẫn quyết định, “Đối chất thì đối chất, có cái gì mà không dám.”

Tiết Diễm lập tức lôi kéo Lục Dục Thành trở lại phòng bệnh của Hoắc Tiểu Trì, gọi Tiết Diễm ngồi ở trong ra, ba người cùng nhau đi vào một góc hành lang ít người.

Hoắc Tiểu Trì nằm trên giường nhìn thấy Lục Dục Thành không những không đi mà còn quay lại, đã vậy còn mang luôn hai người đi, hận không thể cắn gã một cái.

Thẩm Phóng nhìn Tiết Diễm, đi thẳng vào vấn đề, “Anh ta nói trong lòng anh có người, là anh trai tôi. Anh thấy thế nào?”

Thần sắc Tiết Diễm lập tức biến đổi vi diệu, phủ nhận, “Không thể nào.”

Trong lòng Lục Dục Thành có chút hối hận vì trúng chiêu khích tướng của Thẩm Phóng, gã vốn không muốn nhanh như vậy đã bại lộ mọi chuyện trước mặt Tiết Diễm, nhưng Thẩm Phóng không cho gã cơ hội đổi ý, lúc này cũng không còn lựa chọn nào khác. Căn cứ theo quy tắc “Không ăn được thì đập đổ”, gã vội vàng nói với Tiết Diễm: “Tại sao cậu lại không chịu thừa nhận, A Diễm? Còn chưa tới hai tháng, đừng nói cậu đã yêu anh ta đấy chứ? Thẩm Tiềm đối với cậu là gì?”

Tiết Diễm bình tĩnh, “Anh ấy là anh trai Thẩm Phóng Phóng, hiển nhiên cũng là anh trai tôi.”

“Nhưng cậu rõ ràng! Rõ ràng...”

“Lục Dục Thành.” Tiết Diễm cao giọng, lạnh lùng ngắt lời, ánh mắt sắc bén dị thường nhìn chằm chằm gã.

Lục Dục Thành bị ánh mắt lạnh lẽo vô tình cùng ý uy hiếp ngấm kia làm đau đốn, thở hổn hển, không cam lòng, “Được, A Diễm, cậu được lắm. Coi như tôi mất mùi thích sai người. Hai người một giả vờ giả vịt, một giả câm giả điếc, cũng tính là tuyệt phối. Tôi đây cũng muốn xem các người có thể đi được bao xa!”

Nói xong gã bèn bước tới thang máy cuối hành lang, cũng không quay đầu lại, thật sự rời đi.

Tiết Diễm quay sang nhìn Thẩm Phóng, biểu tình lãnh đạm cùng giận dữ còn chưa hoàn toàn thay đổi.

Thẩm Phóng ngược lại còn an ủi hần, “Anh đừng tức giận.” Nói xong còn giơ tay xoa xoa đầu hần.

“Những lời Lục Dục Thành nói...”

“Ngay cả Hoắc Tiểu Trì cũng biết lời anh ta nói một câu cũng không thể tin, tôi sẽ không dễ bị anh ta châm chọc đâu. Tôi tin anh chứ không tin anh ta.”

Biểu tình Tiết Diễm mới dịu đi một chút, lúc này mới nhớ tới việc bỏ tay Thẩm Phóng trên đầu mình xuống, “Vây là tốt rồi.”

Hai người quay trở lại phòng bệnh, nói chuyện với Hoắc Tiểu Trì một lúc mới trở về nhà.

Cuối tuần lúc nào cũng chạy nhanh như chó chạy ngoài đồng. Nháy mắt đã tới tuần mới, một vòng tuần hoàn mới lại bắt đầu, Thẩm Phóng lại tới công ty, bệnh viện, về nhà, tuần tự như vậy.

Nhưng mà tới thứ tư tuần này lại là ngoại lệ, vừa đúng dịp lễ Thanh niên 4-5, người còn trong độ tuổi thanh niên Thẩm Phóng may mắn được hưởng nửa ngày nghỉ.

Buổi sáng hôm đó Thẩm Phóng nhận được tin tức, hết sức vui vẻ khoe với vòng bạn bè. Thế nhưng những người khác lại không được nghỉ, thế là không có đồng bọn cùng anh đi chơi.

Giữa trưa ăn cơm cùng đồng nghiệp ở căng tin, anh cảm thấy có lẽ Tiết Diễm còn chưa nhìn đến vòng bạn bè, cố ý gọi điện cho hân khoe khoang, “Chiều nay tôi được nghỉ này, hơ hơ hơ.”

Tiết Diễm quả nhiên còn chưa xem, hỏi lại: “Tại sao lại nghỉ?”

“Hôm nay là 4-5, là lễ Thanh niên.” Thẩm Phóng cao hứng, “Công ty anh có cho hội thanh niên nghỉ không?”

Tiết Diễm: “Không có.”

“Đồ tư bản!” Thẩm Phóng cười, “Buổi chiều tôi có thể đi chơi đấy, ha ha. Ghen tị không?”

Tiết Diễm có thể tùy ý ký giấy nghỉ phép cho mình cũng không ghen tị, truy hỏi, “Anh đi đâu chơi?”

“Tôi còn chưa nghĩ ra đi đâu.”

Tiết Diễm đột nhiên nói, “Không thì anh tới công ty đi. Tới tổng bộ bên này.”

“Hả?” Thẩm Phóng sững sốt: “Tới chơi có sao không?”

“Anh tới xem một chút cho biết.” Tiết Diễm nói, “Nếu sau đó còn thời gian thì theo tôi về nhà một chuyến.”

Ý hân là nhà cha mẹ, Thẩm Phóng nghe hiểu.

Thẩm Phóng ngẫm nghĩ, cảm thấy đi tham quan cũng tốt, lần trước ký hợp đồng còn chưa kịp đi quanh, chỉ nhớ là rất lớn, “Được.”

Anh lên mạng tra đường, “Tôi đến bệnh viện trước rồi tới tìm anh sau. Có lẽ ba giờ mới tới, lúc đó anh có rảnh không?”

Tiết Diễm: “Được. Anh có nói với tài xế đổi thời gian tới đón anh không?”

“Không cần. Tôi ăn cơm xong là đi, đi tàu điện ngầm được rồi. Giờ mà gọi tài xế tới lại tốn thời gian.”

Tiết Diễm “Ừm” một tiếng, “Chú ý an toàn.”

Kết thúc cuộc gọi, Thẩm Phóng tiếp tục ăn cơm, cười hì hì tạm biệt nhóm đồng nghiệp, đi tới ga tàu điện cách đó không xa.

Mà Tiết Diễm lại nghiêm túc gọi cho thư ký: “Cuộc họp chiều nay đổi sang sáng mai.” Tiếp theo bèn lấy tài liệu cùng hợp đồng hôm nay phải phê duyệt xong ra xem, giành giật từng giây làm việc.

Tình trạng của Thẩm Tiềm vẫn như vậy, Thẩm Phóng biết việc này cũng không bắt ép được, chỉ có thể cùng anh trai nói chuyện, hát cho anh nghe, massage cho anh, thỉnh thoảng đưa anh ra ngoài hít thở không khí, hết sức giữ cho cơ thể anh khỏe mạnh.

Anh tới bệnh viện gần như mỗi ngày, bác sĩ cùng y tá phụ trách Thẩm Tiềm đều quen thân với Thẩm Phóng. Bọn họ đều thích thanh niên lạc quan sáng sủa này, đôi khi nhìn thấy anh còn nói giỡn vài câu.

Bên ngoài bệnh viện có rất nhiều hàng hoa tươi quàn tặng, thường có đứa trẻ con của chủ tiệm ôm hoa đứng bên đường rao hàng. Thẩm Phóng rời khỏi bệnh viện cũng đi qua, nghĩ tốt xấu gì mình cũng tới công ty thăm người, đi tay không cũng không tốt, liền thuận tay mua một bó hoa.

Cửa hàng bán hoa bày rất nhiều bó hoa tạo hình sẵn trên kệ để khách có thể tham khảo, Thẩm Phóng nhìn trúng một bó, chủ thể là hoa hồng nhạt phối cùng với bách hợp cùng cẩm chướng cũng hồng nhạt, lại được điểm xuyết rất nhiều hoa sao trắng tinh. Anh không hiểu gì về hoa, nhưng nhìn lại cảm thấy nó rất thuần khiết, bèn nói với nhân viên bán hàng, “Tôi lấy bó này, nhưng đổi hoa hồng nhạt thành hoa hồng đỏ đi.”

36. Chương 36

Ba giờ chiều vừa đúng thời gian hoàn thành công việc, cũng là thời điểm uống trà nghỉ ngơi.

Tại tổng bộ Tiết thị, hai cô nàng bạn thân cùng nhau đi pha cà phê, thuận tiện ghé vào bên bệ cửa sổ tám chuyện tầm phào.

Đột nhiên, cô gái tóc dài quần hào hứng gọi người bạn của mình: “Mau nhìn mau nhìn, ngoài kia có một anh đẹp trai kia.”

Cô nàng tóc đen ngắn lập tức ngó ra phía ngoài: “Chỗ nào cơ? Chỗ nào? A tôi thấy rồi! Trời a, quả nhiên đẹp trai chết người! Đây nhất định không phải người ở công ty chúng ta rồi.”

“Đương nhiên là không phải, cậu nhìn thấy anh ấy ôm một bó hoa hồng không, không biết là tới chờ ai. Tiếc thật, vất vả lắm mới thấy có anh đẹp trai, thế mà vẫn là hoa đã có chủ.”

“Tiếc cái gì chứ! Ngắm là đủ sướng mắt rồi.” Cô nàng tóc ngắn thấy hết sức phấn khích, lập tức mở cửa sổ phòng nước, hướng ra ngoài hô một tiếng: “Anh đẹp trai dưới lầu ơi, xin chào – ”

Thẩm Phóng tới quảng trường nhỏ trước tổng bộ Tiết thị liền gọi điện thoại cho Tiết Diễm nói mình đã tới rồi. Địa hình bên trong tòa nhà rất phức tạp, Tiết Diễm lo lắng anh không xác định rõ phương hướng nên hỏi vị trí, rồi kêu thư ký xuống tiếp anh.

Mới vừa ngắt điện thoại, Thẩm Phóng chợt nghe cách đó không xa có người hét cái gì, ngẩng đầu liếc mắt một cái liền thấy hai cô gái đứng vẫy tay chỗ cửa sổ lầu hai, mà đối tượng hai cô vẫy tay hình như là mình.

Thẩm Phóng cười cười, đem bó hoa lớn chuyển qua ôm bằng một tay, tay còn lại vẫy chào hai cô.

Thanh niên đẹp trai ôm hoa tràn đầy sức sống, nhiệt tình bắn ra bốn phía. Hai cô gái một người thét chói tai một người cười rộ lên, nhưng một lúc sau, cô nàng tóc quăn đột nhiên nói, “Từ từ, sao tớ thấy anh đẹp trai này quen mắt thế nhỉ?”

“Hay là giống ngôi sao nào đó? Cậu nói vậy khiến tớ cũng cảm giác có chút quen quen.” Cô nàng tóc ngắn nói.

“... Không phải.” Cô nàng tóc quăn nhìn người đứng trước tòa nhà chợt phản ứng lại, đột nhiên vẻ mặt khấn trương lôi kéo người bạn của mình, hai người trong nháy mắt cách xa cửa sổ, “Tớ nhớ ra rồi, đó là người đàn ông của Tiết tổng.”

“Mẹ ơi.” Cô nàng tóc ngắn vỗ vỗ ngực, “May là mình rút sớm, không may bị Tiết tổng phát hiện thì đúng thảm!”

Thẩm Phóng đang vẫy tay với các cô đột nhiên cảm giác đằng sau có người đi tới, liền quay sang nhìn thoáng qua đằng sau. Kết quả phát hiện đúng là Tiết Diễm.

“A.” Anh vui vẻ cười tươi, “Tại sao anh lại tự mình xuống đây? Không phải nói là kêu thư ký xuống sao?”

Tiết Diễm nhìn thẳng vào anh cùng bó hoa trong tay, không trả lời mà hỏi, “Anh đang nhìn cái gì đấy?”

“Ồ kia vừa có hai người...” Thẩm Phóng quay mặt qua, kết quả không biết vì sao mà chỉ trong nháy mắt mà hai cô gái đã biến mất, anh lại quay mặt về, có chút buồn bực, “Giờ lại không thấy.”

“Mà thôi kệ.” Thẩm Phóng nói xong bèn gơ bó hoa kiêu diễm trong tay lên, nhét vào trong lòng Tiết Diễm: “Tặng anh này.”

Khi này nhìn thấy Thẩm Phóng ôm hoa hắn đã bắt đầu suy đoán, khi phán đoán của mình được xác minh, trái tim Tiết Diễm vẫn không tự chủ mà điên cuồng nhảy lên. Hắn ôm hoa, nhìn chăm chăm như thể muốn quan sát đến những vân mịn trên từng cánh hoa hồng, để che giấu việc chân tay luống cuống vào giờ phút này, cách một lúc lâu mới lên tiếng, “Sao anh lại nghĩ tới việc tặng hoa?”

“Chúc ngày lễ mà.” Thẩm Phóng cười nói, “Lê Thanh niên vui vẻ!”

Tiết Diễm: “... Ừm.” Vui vẻ cũng không rõ ràng lắm, dù sao trong lòng hắn cũng đang nở rộ từng đóa từng đóa hoa tươi lớn, giống như Tinh Hỏa Liễu Nguyên, đem toàn bộ quang cảnh xung quanh nhuộm thành

màu hường phấn.

Hai người đứng ở tầng dưới một lúc lâu, rất nhiều người hóng hớt được tin tức này liền từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Lúc này hai cô gái kia đã niệm xong Luật không đổ lỗi, một lần nữa ngó ra ngoài.

“Không thể tin được người đàn ông của Tiết tổng lại lãng mạn như vậy.” Cô nàng tóc đen hâm mộ, “Bạn trai mà tặng hoa lễ tình nhân cho tớ như vậy thì tốt thật.”

Thân là cầu độc thân, cô nàng tóc quăn càng thêm hâm mộ, “Huhuhu, nếu như có được bạn trai như vậy thì quá tuyệt.”

Thẩm Phóng không biết hành động của mình gây ra âm ỉ gì trong công ty, nhưng lại có thể nhìn thấy một đám đang ồn ào nơi cửa sổ. Nhưng mà Tiết Diễm đứng bất động lại không nói lời nào, thế là anh cũng đứng yên.

Mãi một lúc sau, Tiết Diễm mới miễn cưỡng trở về biểu cảm lãnh đạm nghiêm túc bình thường, “Trước tiên đi lên đã.”

Thẩm Phóng: “Ừ.” Kết quả lại bất thành linh hỏi một câu: “Mặt anh đỏ quá trời. Đứng trước nhiều người nên ngại hả?”

Tiết Diễm hiển nhiên không thừa nhận: “Do trời nóng!”

“Ừ, là trời nóng.” Thẩm Phóng nhìn hấn, cười hì hì, “Người còn đẹp hơn cả hoa.”

Tiết Diễm: “... Hừ.”

Cửa lớn dưới lầu là cửa xoay tròn. Khi đi vào, Thẩm Phóng liếc mắt kính ở cửa một cái, cảm thấy hôm nay mình vẫn đẹp trai như thường ngày.

Tiết Diễm dẫn anh tới tầng cao nhất, đi vào phòng Giám đốc, phân phó cô nàng thư ký đi chuẩn bị trà bánh, bản thân thì đi tìm một cái bình hoa.

“Tôi còn chút tài liệu phải xử lý, chờ tôi một lát, tôi sẽ dẫn anh đi sau.” Tiết Diễm vừa nói vừa đem hoa cắm vào bình.

Thẩm Phóng: “Anh cứ lo việc của mình đi. Không thì tôi kêu cô thư ký xinh đẹp kia dẫn tôi thăm thú cũng được.”

Cô nàng thư ký vừa từ phòng bên trở về, nghe thấy câu đó, trên mặt mỉm cười ngượng ngùng, nội tâm lại

điên cuồng gào thét: tổng tài phu nhân, anh mà nói như vậy là sẽ mất đi bốn cục cương đây!

Động tác cầm hoa của Tiết Diễm ngừng lại: “Anh nghĩ nhiều rồi.”

Thẩm Phóng: “Ha ha ha ha, đùa anh thôi. Nhanh đi làm việc đi, tôi chờ anh.”

Cô nàng thư ký đặt vài đĩa đồ ăn vặt cùng một bình trà trái cây lên bàn trà trước mặt Thẩm Phóng, giọng nói nhỏ nhẹ: “Ngài Thẩm, mời ngài.”

Thẩm Phóng quay đầu nhìn cô, tò mò, “Cô biết tôi?”

Thư ký: “Tôi biết. Tôi cũng đến dự hôn lễ của ngài cùng Tiết tổng.”

Thẩm Phóng thực sự ngạc nhiên: “Không thể nào? Một cô gái xinh đẹp như vậy, nếu tôi đã gặp qua thì sao có thể không nhớ rõ?”

Cô nàng thư ký cũng muốn khóc thét: tổng tài phu nhân, cầu buông tha! Mặt Tiết tổng còn đen hơn nữa thì công việc của tôi cũng sẽ đánh mất đó!

Tiết Diễm nhìn không được quay đầu xem, lại phát hiện Thẩm Phóng đang nhìn hẩn cười, nhất thời ý thức được tên khốn này lại cố ý, buồn bực trừng anh một cái, không thềm để ý tới anh nữa.

Thẩm Phóng bèn bật cười.

Cô nàng thư ký e sợ cá trong chậu(*), đem trà bánh đến liền vội vã rời đi. Tiết Diễm ngồi ở bàn rộng xử lý tài liệu, Thẩm Phóng ngồi trên sofa được một chốc bèn kéo một cái ghế chuyển đến ngồi cạnh hắn, hết sức hưng phấn dùng một cây bút mực trên choker cá vàng cùng rùa của hắn.

(*) **Cá trong chậu:** người vô tội gặp tai họa

Chỉ cần vô tình dời mắt sang liền nhìn thấy gương mặt anh tuấn trong sáng của đối phương, lại thêm cả nụ cười xấu xa trên mặt, Tiết Diễm bỗng nhiên cảm thấy việc tập trung vào công việc giống như một việc có yêu cầu hết sức cao độ.

Cũng may Thẩm Phóng có thói quen ngủ trưa, hôm nay đi vội nên còn chưa kịp ngủ, chơi đùa một lúc liền cảm thấy buồn ngủ, nằm úp sấp trên bàn, “Tôi ngủ mười phút. lát nữa anh gọi tôi dậy.”

Tiết Diễm bèn nhân cơ hội nói, “Anh tới phòng nghỉ mà ngủ. Có giường có chăn.”

Thẩm Phóng: “Chỉ ngủ mười phút thôi, cũng không cần phiền phức vậy.”

“Tôi còn phải làm việc thêm nữa. Anh cứ yên tâm ngủ đi, đến lúc đó tôi gọi anh.”

Thẩm Phóng ngẫm nghĩ, vẫn là nằm ngủ thoải mái hơn, liền gật gật đầu đi vào phòng nghỉ.

Phòng nghỉ là một phòng xép trong văn phòng, diện tích cũng không tính là lớn, bên trong đặt một giường đôi loại bình thường cùng ít đồ vật trong nhà đơn giản, ga giường đệm chăn sạch sẽ, bên cạnh gối đầu đặt một bộ quần áo ngủ được gấp gọn gàng, khắp nơi đều chứng minh việc chủ nhân mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Thẩm Phóng hơi chần chừ một chút. Buổi chiều anh còn phải cùng Tiết Diễm tới Tiết gia, khẳng định không thể mặc nguyên bộ quần áo hiện tại đi ngủ được, như vậy sẽ bị nhàu nát. Nhưng nếu ngủ nude, không chừng Tiết Diễm cũng sẽ đánh anh, mà đây cũng không phải thói quen của anh.

Nhìn thấy bộ quần áo ngủ để sẵn bên gối, Thẩm Phóng liền hướng ra ngoài hô một câu, “Tiết Diễm Diễm, cho tôi mặc nhờ quần áo anh nhé.”

Cách một cánh cửa, Tiết Diễm căn bản không nghe thấy anh nói cái gì, lại đang sốt ruột xử lý công văn để còn dẫn anh ra ngoài, liền vội vàng đáp lại, “Làm gì cũng được, tùy ý anh.”

Vì thế Thẩm Phóng liền cởi quần áo, thay đồ ngủ của Tiết Diễm vào, thư thư thái thái nằm xuống.

Không còn bị Thẩm Phóng quấy nhiễu, hiệu suất công tác của Tiết Diễm tăng gấp đôi, nửa giờ sau đã hoàn thành công việc. Hắn đứng lên đi tới cửa phòng nghỉ, nhẹ nhàng mở cửa, vừa liếc mắt đã thấy Thẩm Phóng đang mặc đồ ngủ của hắn nằm dạng chân thành hình chữ đại ( ) ngủ say sưa.

Bạn đời của mình mặc quần áo của mình nằm trên giường của mình.

Tiết Diễm cảm thấy máu nóng sôi trào, toàn thân đều là mạch máu điên cuồng ào ạt chảy, đầu đá lung tung, cơ hồ trong nháy mắt liền sinh ra phản ứng.

Hắn biết mình phải nên kiềm chế lại nhưng vẫn nhịn không được, đôi mắt dán chặt vào người đang nằm trên giường, bước chậm rãi từng bước một tới bên giường.

Thẩm Phóng thực ra đã tỉnh rồi, bình thường anh cũng chỉ nghỉ ngơi mười lăm hai mươi phút, lần này cũng không ngủ sâu. Đang muốn mở mắt đứng lên thì chợt nghe thấy tiếng bước nhẹ nhàng, nghĩ là Tiết Diễm đã xong xuôi công việc nên vào gọi anh.

Vì thế anh bèn nhắm mắt lại, giả vờ đang ngủ say, có ý xấu muốn dọa hắn một chút. Còn đang cân nhắc xem lát nữa nên cao giọng hát hay là ngồi mạnh dậy, liền cảm giác tay Tiết Diễm dừng lại trên mặt anh,

vuốt ve hết sức dịu dàng.

Thẩm Phóng do dự. Động tác của Tiết Diễm gợi anh nhớ tới rất nhiều thứ đã từ rất lâu.

Khi đó anh vẫn sống ở nhà, cùng với anh trai, anh trai cùng mẹ ở cùng một chỗ. Tính tình mẹ Thẩm Tiềm cũng không tính là dịu dàng, nhưng vẫn có thời điểm hết sức mềm mại, đó là lúc gọi hai anh em anh rời giường. Bà sẽ nhẹ nhàng vuốt ve mặt bọn họ, rồi đến tóc, sau đó tới cơ thể bọn họ, thanh âm cũng vô cùng ngọt ngào. Bởi vì theo bà nói, khi người ta ngủ là lúc linh hồn rời khỏi xác ra ngoài du ngoạn, nếu đột nhiên gọi dậy thì linh hồn sẽ không kịp trở về vị trí cũ, từ đó trở thành người đần độn.

Từ ngày rời khỏi nhà, Thẩm Phóng đều là bị đồng hồ báo thức đánh thức, đã rất lâu rồi không gặp lại cách gọi rời giường ôn nhu như vậy. Cho dù là sau khi kết hôn cùng Tiết Diễm, bình thường hẳn gọi anh dù không tính là thô bạo nhưng cũng không phải loại nhu tình như tranh này.

Thẩm Phóng nghĩ thôi không dọa hấn nữa, giờ chỉ rời giường thôi. Nhưng không đợi anh có phản ứng gì, liền cảm giác được có thứ gì đó có đôi chút quen thuộc, mềm mại nóng rực dừng lại trên môi mình.

Là Tiết Diễm đang hôn anh.

37. Chương 37

Thân thể Thẩm Phóng cứng đờ không nhúc nhích, đại não trống rỗng vài giây, sau đó vô vàn bình luận xẹt qua trước mắt.

- - Không ngờ thừa dịp tôi ngủ say dám ra tay dè xôm, không ngờ anh lại là người như vậy Tiết Diễm Diễm.

- - Chẳng lẽ diễn giả thành thật, anh ta thực sự coi trọng mình?

- - Aha ha ha ha Tiết đại gia cuối cùng cũng không chống cự được mị lực của Phóng ca, đã rơi vào hố đẹp trai tiêu sái của Phóng ca đây.

- - Từ đã, mày cao hứng cái gì?

- - Mày còn nhớ mày là thằng nam không đẩy Thẩm Phóng?

Vài phút sau, Thẩm Phóng đang ngẫm nghĩ liền bị kéo về hiện thực.

- - Sao anh ta vẫn còn chưa xong?

- - Tôi cảm thấy mình sắp hít thở không thông rồi!

- - Tiết Diễm Diễm mau rút đầu lưỡi về, anh có biết như vậy sẽ bị lộ tẩy không?!

- - Bây giờ nên trợn mắt chỉ trích hằn lợt dụng người ta lúc khó khăn hay là vì xấu hổ mà òa khóc to nhỉ?

- - Vẫn cứ là nhịn một lúc đi. Minh quả thật đúng là người tốt mà!

Lại qua hai phút, người tốt Thẩm Phóng cuối cùng cũng nhịn không nổi. Không phải chỉ vì Tiết Diễm hôn mãi không dứt, tay còn bắt đầu với vào trong áo ngủ vuốt ve cơ thể anh, mà mấu chốt nhất, anh cảm thấy cơ thể mình dường như... đang có phản ứng, nếu chẳng may Tiết Diễm phát hiện ra, đến lúc đó người lòi đuôi sẽ là anh. Anh cố gắng hết sức trấn an thân thể, từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ mờ mịt rất .

Trạng thái say mê của Tiết Diễm bị động tĩnh của anh làm tỉnh lại, ý thức được mình vừa mới quá mức vong tình đến mất đi lí trí, trong lòng hoảng hốt, trong nháy mắt đứng thẳng lên, lui về sau tám thước, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại.

Vì thế khi Thẩm Phóng chậm chậm mở to hai mắt, uốn éo cơ thể chỉ thấy Tiết Diễm tài hai má đỏ ửng, bày ra biểu tình hết sức lạnh lùng nghiêm túc, đứng ở cửa rất nề nếp gọi anh: “Thẩm Phóng, đến giờ dậy rồi.”

Nụ hôn nhiệt tình nóng bỏng kia quả thực giống ảo giác của riêng Thẩm Phóng!

Thẩm Phóng nhìn hấn, cố ý hơi cau mày, nâng tay mân mê môi, thành công phát hiện ánh mắt hấn không được tự nhiên mà trốn tránh một chút, hai má trong nháy mắt càng thêm đỏ bừng.

Ồ, thì ra không phải ảo giác.

Thẩm Phóng chậm chạp từ trên giường ngồi xuống, xoa xoa mắt, xỏ chân vào giày đi ra ngoài, như hoàn toàn không hề ý thức được trên người còn đang mặc đồ ngủ của người khác, còn mặc lộn xộn đến không thể chịu nổi.

Tiết Diễm đành phải gọi anh, “Anh thay quần áo đã, rồi đi rửa mặt đi.”

Vì thế Thẩm Phóng cúi đầu nhìn áo ngủ trên người đã bị cởi hơn một nửa nút áo vài giây, nở nụ cười, “Không ngờ tôi lại nắm giữ kỹ năng hạng nhất – vừa ngủ vừa cởi quần áo, thật là lợi hại.”

Đối mặt với biểu tình tựa như hoàn toàn không biết gì cả của anh, Tiết Diễm – người thiếu chút nữa đã lột sạch quần áo Thẩm Phóng – cảm thấy xấu hổ vô cùng, trong lòng bị phản nghị: Tiết Diễm, tự chủ mà mà vẫn tự hào đầu???

Thẩm Phóng đứng trên sàn, không có chút e dè nào cởi đồ ngủ của Tiết Diễm, thay quần áo của mình vào.

Tiết Diễm lo lắng mình lại làm ra thêm chuyện gì không khống chế nổi mà dọa Thẩm Phóng, chủ động quay lưng lại, làm như không nghe thấy tiếng sột soạt, không nói nổi, “Tại sao anh lại mặc đồ ngủ của tôi?”

“Trước khi ngủ tôi có hỏi anh mà. Anh không phải cũng nghe thấy sao?”

Tiết Diễm nhớ đến lúc đó Thẩm Phóng quả thực có gọi hắn: “À... Tôi còn chưa nghe rõ anh nói gì.”

“Anh để ý à?... Hay để tôi mang bộ mới đến đây đổi nhé?”

“Không cần!” Tiết Diễm vội vàng nói.

Thẩm Phóng đổi quần áo, lại đi rửa mặt mới để Tiết Diễm đích thân dắt đi thăm thú khắp tổng bộ Tiết thị.

Trừ bỏ vẻ ngu độn của một kẻ mới tỉnh ngủ, biểu hiện cơ bản của Thẩm Phóng coi như bình thường. Tiết Diễm lén quan sát anh trên đường, trong lòng dần dần bình tĩnh trở lại.

Nhưng còn chưa kịp chờ hắn hoàn toàn thả lỏng, Thẩm Phóng đang đi tới đột nhiên đứng lại, quay đầu hỏi: “Có gương không?”

Trái tim Tiết Diễm nhảy mạnh: “Làm sao vậy?”

“Miệng cảm giác không được tự nhiên lắm, hình như bị sưng thì phải.” Anh quay sang đối mặt Tiết Diễm, “Anh giúp tôi nhìn xem, có rõ ràng không?”

“...” Tiết Diễm cứng ngắc nâng tay lên, nhẹ nhàng chạm vào môi anh một chút, trái lương tâm đáp, “Không rõ lắm.”

Không biết có phải do tâm lý tác dụng hay không mà Tiết Diễm càng nhìn càng cảm thấy vẻ khác thường trên đôi môi kia rõ ràng cực kỳ, có loại sắc thái đẹp đẽ cùng căng mọng sáng bóng, khiến người ta muốn cắn một cái, lại muốn hôn thêm thật nhiều.

Ánh mắt Tiết Diễm nhìn chằm chằm anh, có chút lo lắng Thẩm Phóng truy hỏi, lại có chút tâm trạng đập nôi dim thuyền(*) mong chờ anh tiếp tục truy vấn.

(*) Đập nôi dim thuyền: quyết đánh đến cùng

Thế nhưng Thẩm Phóng không hỏi lại câu nào, giống như việc môi đột nhiên sưng lên chỉ là một việc kì quái nho nhỏ, không đáng để chú ý.

Tiết Diễm xoay người tiếp tục dẫn đường, tâm tình vô cùng phức tạp.

Mà ở phía sau hắn, trên mặt Thẩm Phóng đã không còn vẻ mở mồm, ở trong lòng bởi vì nhìn thấy Tiết Diễm mặt đỏ tai hồng, ngay cả tai cũng đỏ rực mà âm thầm cười trộm.

Tiết Diễm dẫn Thẩm Phóng đi thăm quan xong xuôi tổng bộ Tiết thị, vừa kịp thời gian trở về Tiết gia vào bữa ăn chiều.

Lúc này trong nhà không còn nhiều người thân như vậy, ngôi nhà to như thế chỉ có cha mẹ Tiết Diễm cùng em gái một nhà ba người, cùng với một vài người hầu, nhìn qua không còn náo nhiệt như trước, thậm chí còn có một chút quạnh quẽ.

Vài người Tiết gia nhìn thấy hai người cùng nhau trở về đều hết sức vui vẻ. Mẹ Tiết Diễm nhiệt tình lôi kéo Thẩm Phóng, “Mau mau ngồi đi, Miếu Miếu nhắc đến hai đứa nửa ngày rồi. Bữa tối đã dọn riêng đầu bếp nấu các món hai đứa thích ăn đấy, chốc nữa nhớ ăn nhiều một chút.”

Ba Tiết Diễm tuy rằng không thích nói chuyện nhưng lúc này cũng lộ biểu tình hòa hoãn, hỏi Thẩm Phóng một vài vấn đề công việc.

Cô em nhỏ Tiết Miếu có chút hướng nội gọi một tiếng “Phóng Phóng ca”, chạy nhanh như bay về phòng, có chút ngại ngùng lấy ra mấy món đồ thủ công khoe với Thẩm Phóng.

Thẩm Phóng mỉm cười nói với mẹ Tiết Diễm rằng mình mong chờ bữa tối nay như thế nào, thành thật trả lời các câu hỏi của cha Tiết Diễm, đồng thời còn hết sức khen ngợi đôi bàn tay khéo léo của Tiết Miếu, khen đến mức mặt cô bé cũng ửng đỏ.

Tiết Diễm đứng ở cửa nhìn ba người đều vây quanh Thẩm Phóng nói cười vui vẻ, không khỏi sinh ra nghi ngờ sâu sắc: Mình với Thẩm Phóng Phóng, ngày trước có phải cha mẹ ôm nhăm từ bệnh viện về không...

Thẩm Phóng trong lúc nói chuyện với ba người liền liếc thấy Tiết Diễm đang đứng ở cửa, vô thanh vô tức đi qua cầm tay hắn, dăm ba câu đã đem hắn nhập cuộc trò chuyện.

Tiết Diễm: được rồi, ít nhất vợ vẫn là ruột...

Ăn cơm xong, Tiết Diễm dẫn Thẩm Phóng đi ra ngoài.

Thẩm Phóng hết sức nghi ngờ, chờ đến khi phát hiện ra nơi Tiết Diễm dẫn anh đến là garage Tiết gia thì lại càng tò mò hơn.

Chuyện xảy ra ở phòng nghỉ chiều nay, Thẩm Phóng ở mặt ngoài như không có vấn đề gì, kỳ thực trong lòng vẫn bị vài ý nghĩ dẫn đường.

Chẳng hạn như trên đường Tiết Diễm không nói lời nào, mà lúc này anh lại bắt đầu lan man suy nghĩ: không nhẽ chiều nay Tiết Diễm hôn một cái còn chưa đủ, muốn dẫn mình ra ngoài chơi xe chẵn? Nơi này có nhiều xe xin thật, chọn ra một cái tốt một tí cũng được. Cái xe thể thao màu trắng kia không tồi, anh đây thích... Không đúng không đúng, đáng lẽ mình phải kiên quyết cự tuyệt yêu cầu của hắn chứ?

Sau khi đến đích, Tiết Diễm quay đầu, vừa vặn nhìn thấy biểu tình vi diệu trên mặt Thẩm Phóng.

Hắn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vì trong lòng cũng thấy hồi hộp, cho nên vẫn theo như đã chuẩn bị nói, “Ừm, vì gần đây biểu hiện của anh coi như không có vấn đề gì, cho nên quyết định phát thưởng lần một cho anh.”

“Hả?” Thẩm Phóng lập tức phục hồi tinh thần, cười nói, “Phần thưởng là gì?”

Tiết Diễm vỗ vỗ thân sau xe thể thao màu trắng kia, đúng là loại Thẩm Phóng thích đã lâu: “Cho anh tùy ý sử dụng xe công này.”

Thẩm Phóng: “...”

Xe thể thao mấy trăm vạn nói thưởng là thưởng, mẹ ơi con thích công việc này chết mất!

“Tiết đại gia, sao anh lại tốt như vậy.” Thẩm Phóng chạy qua, chạm vào đường cong bóng loáng mượt mà của xe, “Vừa lúc tôi đang muốn mua cái xe này từ lâu, chỉ tiếc là trước đây không thể mua được.”

Tiết Diễm không có chút bất ngờ, “... Hiện tại thì nó là của anh, anh có thể ngồi vào thử lái.”

Thẩm Phóng mở cửa xe ngồi vào, nhìn bên này, sờ bên kia, cảm thấy yêu thích không buông nổi tay.

Anh cũng không ngốc, tuy rằng Tiết Diễm nói rằng đây là xe công, nhưng làm sao lại trùng hợp như vậy, Tiết Diễm cho anh tùy ý sử dụng một chiếc xe, mà lại vừa lúc hắn làm ra chuyện yêu đương kia với anh.

Thẩm Phóng từ trong xe nhô đầu ra, ngửa đầu ngược nhìn Tiết Diễm, cười hì hì hỏi: “Tiết đại gia, anh đây là tính bao dưỡng tôi sao?”

Tiết Diễm dừng một chút, cúi đầu nhìn anh, nghiêm túc nói, “Không phải. Chúng ta đã nhận giấy chứng nhận rồi, làm sao có thể tính là bao dưỡng.”

38. Chương 38

Thẩm Phóng vẫn ngồi yên ở đó, không nhúc nhích nhìn chăm chăm Tiết Diễm hơn nửa ngày, thẳng đến khi hần không chịu nổi phải quay mặt đi, sắc mặt hơi ửng đỏ, lúc này anh mới cười cười, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Bảo bối, lên đây, anh mang cương ra ngoài ngắm phong cảnh ~”

Tiết Diễm dường như do dự vài giây, liếc nhìn anh một cái rồi mới mở cửa xe ngồi xuống.

Thẩm Phóng cười tủm tỉm nghĩ một tên đàn ông như Tiết Diễm như thế nào lại dễ dàng đỏ mặt như vậy, cũng coi như có chút đáng yêu.

Nhưng kỳ thật, Tiết Diễm căn bản không ngại thơ như Thẩm Phóng vẫn nghĩ. Ánh mắt trốn tránh anh vừa rồi không phải do thẹn thùng, mà là do thấy người trước mắt nhìn mình kiêu ngạo lại dắc ý, bày ra vẻ không hề phòng bị với hần, bộ dáng mỹ vị ngon miệng. Trong đầu hần miên man suy nghĩ, thân thể cũng bắt đầu rục rịch, sợ rằng nếu còn chuyên chú vào đó thì chính mình sẽ không nhận nhận được mà làm ra vài chuyện không ổn.

Thẩm Phóng hoàn toàn không biết gì, lái xe ra khỏi gara.

Vị trí của biệt thự Tiết gia rất đẹp, được bao quanh bởi sông núi, quang cảnh yên tĩnh, trước cửa có một đường lớn, một đầu dẫn tới trung tâm thành phố, cũng là nơi ở của bọn anh, một đầu khác dẫn lên đỉnh núi tự nhiên.

Thẩm Phóng không do dự, trực tiếp lái tới ngọn núi vắng người kia.

Trời cũng đã tối, hơn nữa đây cũng là khu biệt thự hoang vắng, người đi trên đường hầu như không có, chỉ có đèn đường xếp hàng thẳng tắp vẫn đang tận chức phát sáng.

Kỹ thuật lái xe của Thẩm Phóng cũng chỉ bình thường, ngày thường lái xe cũng hết sức cẩn thận. Nhưng dưới hoàn cảnh này, anh cũng có vài phần thả lỏng, thông dong lái xe theo đường núi uốn lượn.

Sương đọng trên mui xe thể thao đang chạy như bay trên đường, gió đêm rít gào bên tai, trong không khí tràn đầy mùi vị hoa cỏ. Âm nhạc lững lờ trôi chảy, hai người cũng không nói gì nữa, im lặng hưởng thụ thời khắc ấm áp này.

Xe thể thao màu trắng chạy qua những lùm cây rậm rạp, những triền núi nở đầy hoa, đi qua những tòa nhà kiến trúc tinh xảo, lại chậm rãi chuyển hướng sang một con đường nhỏ chạy về. Thẳng đến khi quang cảnh xung quanh ngày càng hoang vắng, dấu vết con người cũng ngày càng ít, Tiết Diễm cuối cùng cũng không nhận được mở miệng: “Anh muốn dẫn tôi đi đâu.”

Thẩm Phóng cười hì hì: “Đem em đi ngắm tuyết ngắm sao ngắm trăng, theo thi từ ca phú bàn chuyện nhân sinh triết học, Tiểu Diễm Diễm ~”

Tiết Diễm: “Nói thật.”

Thẩm Phóng nhìn hần, ngập ngừng: “... Nhà anh không phải ở hướng này à?”

Cái tên mù đường này!

Tiết Diễm dở khóc dở cười: “Tại sao anh không nhận ra đường mà không hỏi tôi? Hoặc là mở điều hướng.”

Thẩm Phóng nói rất hợp lý: “Nhưng tôi không cảm thấy tôi đi nhầm mà.”

Này còn cảm thấy không đi nhầm, cũng phải chạy tới bên kia núi rồi!

Tiết Diễm chỉ hướng chính xác cho anh, thay anh thiết lập lại điều hướng. Nhìn Thẩm Phóng từng chút từng chút lái xe theo hướng dẫn, trong lòng lại không tránh khỏi lo lắng.

Hần có một công tác quan trọng phải ra nước ngoài một chuyến, có thể tới mười ngày nửa tháng. Vốn hần cảm thấy kỹ năng sống của Thẩm Phóng rất tốt, ở nhà một mình sẽ không có vấn đề gì, nhưng hôm nay thấy tình hình này lại cảm thấy không xác định.

Thẩm Phóng lái xe, Tiết Diễm ở một bên dặn dò anh cái này cái kia: “Tôi phải ra nước ngoài vài ngày, anh ở nhà một mình, đi làm tốt nhất vẫn là gọi tài xế đưa đi, hoặc không thì tự lái xe đi cũng được. Nhưng nếu tới nơi khác thì vẫn cứ là gọi lái xe đưa đi. Nếu nơi đó không rõ thì cố gắng ít đi loay quanh, khi đi nhớ mang theo di động...”

Tiết Diễm vốn là một người trầm mặc ít nói, không biết từ khi nào bắt đầu nói nhiều hơn. Thẩm Phóng cảm thấy hần có thể là không cẩn thận bị mình lây bệnh.

Thẩm Phóng ban đầu không biết chuyện hần phải ra nước ngoài, chợt nghe được tin tức này cũng cảm thấy bất ngờ cùng có chút luyến tiếc, lắng nghe rất nghiêm túc.

Kết quả Tiết Diễm lại lải nhải mãi không dứt, Thẩm Phóng cũng mất kiên nhẫn nghe, đùa giỡn: “Tiết Diễm Diễm, không phải anh là bá đạo tổng tài sao? Sao lại cảm ràm mãi như vậy.” Đến cả anh cũng hận không thể trưng ra thẻ bài “Không được nói chuyện với tài xế.”

Quyển luyến nồng cháy cùng thân thiết trong nháy mắt bị đánh gãy, trên mặt Tiết Diễm lộ biểu tình khó có thể tin được: “... Anh ghét tôi?”

Trong nháy mắt, Thẩm Phóng dường như nghe được tiếng trái tim thủy tinh của ai đó tan vỡ. Anh vội vàng sửa chữa: “Không có không có, làm sao có thể ghét anh được, anh đáng yêu như vậy kia mà.”

Nhưng đáng tiếc đã muộn rồi. Tiết Diễm ngậm chặt miệng, nhất quyết không nói.

Thẩm Phóng căn cứ theo điều hướng, thuận lợi lái xe về tới biệt thự Tiết gia, đỗ xe trong sân. Dọc đường đi Tiết Diễm cũng không chủ động nói với anh một lời, đặt câu hỏi cũng không trả lời, nhất quyết im thinh, mặt vẫn vô cảm, như thể khôi phục lại lúc hai người mới gặp nhau.

Nhưng Thẩm Phóng rõ ràng là anh ta đang giận lấy, đang nghĩ nên nói cái gì để hấn mở miệng.

Lúc này nah vừa vặn liếc thấy một chiếc SUV màu đen hết sức độc đáo trong sân, liền cố ý gọi Tiết Diễm: “Anh xem kia, cái xe kia nhìn mắc cười thật. Ha ha ha.”

Tiết Diễm ngay từ đầu vẫn không để ý tới anh, đợi một lúc, thừa dịp Thẩm Phóng không chú ý mới lên quay đầu liếc qua.

Kia chỉ là một chiếc SUV bình thường, kích thước khổng lồ, toàn thân màu đen, từ nhan sắc đến vẻ ngoài đều rất nặng nề, là quà của một người bạn ra nước ngoài vẫn chưa trở về tặng hấn.

Tiết Diễm không biết anh đang cười cái gì, cảm thấy mình có thể bị lừa nhưng vẫn không nhin nổi mở miệng hỏi: “Mắc cười chỗ nào?”

“Anh nhìn biển số xe kia, chính là để làm mọi người cười, ha ha ha ha.”

- Biển số chiếc xe kia là xyz233(*)

(*) 233 = lol = bật cười to

Cho dù Tiết Diễm biết ba số 233 cuối cùng có ý nghĩa gì nhưng vẫn không hiểu tại sao Thẩm Phóng lại có thể cười điên cuồng đến thế, chỉ vì một chuỗi số mà cười đến rũ rượi, lại nhìn chiếc xe kia: “Anh thích loại xe này hả?”

“Không có không có.” Thẩm Phóng khoát tay, “Anh không cảm thấy biển số xe này rất mắc cười sao!”

Tiết Diễm: không – cảm giác, lạnh lùng.jpg

Thẳng đến khi hai người trở về phòng ngủ ở Tiết gia, Thẩm Phóng mỗi lần nhớ lại biển số xe kia vẫn cười ngặt nghẽo.

Nếu Tiết Diễm đã mở miệng, Thẩm Phóng sẽ không cho hấn cơ hội tiếp tục giận dỗi, bắt lấy thời cơ hỏi hấn vài câu, bắt hấn nói chuyện.

Vì thế Tiết Diễm tiếp tục dặn dò Thẩm Phóng những chuyện phải làm sau khi mình đi công tác. Chẳng hạn như mỗi ngày đều phải gọi điện báo tình huống cho hắn, tính làm chuyện gì cũng phải bàn bạc với hắn, còn nói nếu e rằng một mình ở nhà nhàn rỗi thì có thể gọi bạn bè tới nhà chơi.

Thẩm Phóng cảm thấy bất đắc dĩ: “Tôi cũng không phải trẻ ba tuổi, trước lúc quen anh tôi cũng sống một mình nhiều năm rồi. Anh nghĩ tôi với anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Tiết Diễm nhìn anh, vẻ mặt lạnh lẽo: “Lên núi xuống núi chỉ có một đường, thằng nhóc vài tuổi cũng sẽ không lạc đường, nhưng anh vẫn đi nhầm.”

Thẩm Phóng: “...” chọc vào khuyết điểm người khác, người này đúng là học hư rồi.

Cảm xúc lo lắng của Tiết Diễm lên tới đỉnh điểm vào ngày khởi hành.

Hôm ấy hắn thức dậy còn sớm hơn bình thường, nhưng không giống như mọi ngày tới thư phòng công tác, cũng không chuẩn bị đồ lên đường, mà là kéo ghế dựa tới bên giường, im lặng nhìn Thẩm Phóng ngủ.

Giờ này đối với Thẩm Phóng thì vẫn là quá sớm, anh ngủ rất say, bởi vì muốn tiễn Tiết Diễm mà khi báo thức vang lên tiếng đầu tiên đã mơ mơ màng màng mở mắt.

Tiết Diễm nâng tay cầm đồng hồ báo thức lên nhìn qua, năm phút đồng hồ đặt một cái, đặt liền năm cái.

Hắn nghĩ thành ý như vậy đã coi như đáng giá, bèn đổi đồng hồ báo thức thành thời gian Thẩm Phóng rời giường bình thường, sờ sờ mặt anh, “Anh cứ ngủ tiếp đi.”

Thẩm Phóng cố gắng ngồi dậy, còn chưa tỉnh táo lắm, giọng nói vừa tỉnh ngủ khàn khàn, “Tôi đưa anh ra sân bay.”

Tiết Diễm nhẹ giọng, “Không cần, kêu lái xe đưa ra là được rồi. Tôi đi đây.” Giọng nói đặc biệt trầm thấp dịu dàng, mang theo năng lực mê hoặc lòng người.

Miệng hắn nói đi đây nhưng lại không làm động tác tương ứng, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm Thẩm Phóng.

Giờ phút này, Thẩm Phóng thần kỳ linh ngộ được khát vọng thầm kín của hắn, đột nhiên nhấc tay nắm lấy vai hắn: “Bảo bối, lên đường bình an.” Sau đó đi tới, hôn lên mặt hắn một cái.

Tiết Diễm bị cái chạm nhẹ nhàng này làm chấn động. Hắn tuy mong chờ Thẩm Phóng chủ động làm cái gì đó với mình nhưng cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, không dám hy vọng xa vời nhanh như vậy đã thành sự thật.

Vuốt vuốt má vừa bị hôn vào, Tiết Diễm giật mình nhìn người trên giường, “Tại sao anh...?”

Thẩm Phóng còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, tỉnh rụi cười với hắn, “Hôn tạm biệt.”

Tiết Diễm gật gật đầu, luống cuống chân tay bước ra khỏi phòng ngủ, hoàn toàn không có chút gì trấn định của ngày thường.

Sau khi hắn rời khỏi, Thẩm Phóng quay lại nằm trên giường, nhắm mắt lại, sờ sờ môi, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ.

Cảm giác này... dường như không tệ?

39. Chương 39

Tiết Diễm rời đi đã được gần một tuần.

Thẩm Phóng cũng không tự do tự tại như hắn vẫn suy nghĩ, thoải mái chăn dê ăn cỏ, ngược lại lại có cảm giác bị quản thúc ngày càng nghiêm khắc.

Nói là anh đúng hạn báo cáo lịch trình của mình, còn chưa kịp chờ Thẩm Phóng chủ động liên hệ, Tiết Diễm đã hàng ngày gọi điện cho anh.

Tiết Diễm sẽ vừa đúng lúc đánh thức Thẩm Phóng rời giường, cũng ở giữa trưa lúc anh vừa cơm nước xong liền gọi hỏi ăn cái gì, còn có thể lúc anh vừa tan tầm hỏi xem trừ việc đến bệnh viện thì tối anh muốn làm gì.

Thời gian chuẩn xác đến mức Thẩm Phóng còn phải nghi ngờ có khi nào hắn lén lấy bảng giờ giấc công tác của mình không.

Nếu Thẩm Phóng nói kế hoạch riêng sau khi rời khỏi bệnh viện, hoặc mười giờ tối còn chưa về nhà, Tiết Diễm thật ra cũng không phản đối rõ ràng gì, mà lấy hành động thực tế nói cho anh biết cái gì mới là quản chặt.

Chẳng hạn như thỉnh thoảng sau giờ tan tầm, Thẩm Phóng đi uống rượu cùng đồng nghiệp, Tiết Diễm gọi điện cho anh ba lần, ngày hôm sau toàn bộ văn phòng đều biết linh vật Thẩm Phóng Phóng của bọn họ thật ra là người bị “vợ quản nghiêm”.

Thẩm Phóng nghĩ hắn ở ngoài một mình nên mới cảm thấy lo lắng, cũng cố gắng phối hợp mười phần.

Nhưng trong lòng lại nghĩ nghĩ, nếu một ngày đột nhiên không nhận điện thoại của hắn nữa.

Không biết hắn có khóc không nhỉ?

- A, Thẩm Phóng xấu xa nghĩ, nếu Tiết Diễm khóc cho anh xem thì có khi anh sẽ càng nghe lời hắn hơn.

Tiết Diễm không biết những suy nghĩ trong lòng Thẩm Phóng, đối với biểu hiện ngoan ngoãn của anh thấy rất hài lòng.

Có lẽ bởi vì từ nhỏ đã bị anh trai nghiêm khắc dạy dỗ, đối với trình độ quản thúc của Tiết Diễm, Thẩm Phóng cũng không thấy phản cảm, thậm chí có phần thích thú kỳ lạ.

Ngược lại, Tiết Diễm, sau vài ngày dường như ý thức được mình đang quản thúc rất nghiêm, lo lắng tính tình hoạt bát như Thẩm Phóng sẽ không chịu được, sau khi nghe Thẩm Phóng báo cáo tình hình vào thứ sáu bèn chủ động nói, “Anh cũng đừng ở một mình nữa, đi chơi với bạn bè đi.”

Thẩm Phóng nghĩ thầm mỗi lần tới ra ngoài anh đều gọi điện giục, hiện tại lời này là thật lòng không? Thật sự luôn hả?

Thế là cố ý nói: “À, tốt. Cuối tuần này tôi hẹn bạn đi leo núi, sau đó ở trên núi ăn cơm dã ngoại, đi thám hiểm, cắm trại, ngắm bình minh trên núi.”

Đầu kia im bặt.

Thẩm Phóng giả bộ: “Sao đấy? Tín hiệu không tốt à? Tại sao lại không có âm thanh?”

Một lúc sau Tiết Diễm mới mở miệng, “Anh còn chưa cùng tôi đi leo núi.” Ngữ khí đầy oán niệm.

Thẩm Phóng cười ha hả: “Anh muốn đi à? Chờ anh trở về rồi đi.”

“Thế cuối tuần này anh đi leo núi với ai?”

“Đùa anh thôi. Tôi không đi, nhưng gọi bạn tới nhà chơi được chứ?”

“Ừm.” So sánh với thế giới hai người kia thì việc này dễ chấp nhận hơn, Tiết Diễm lại hỏi: “Anh muốn gọi ai?”

“Không biết, tôi còn chưa nghĩ ra.” Thẩm Phóng nói, “Hay để tôi đăng tin hỏi một chút.”

Tiết Diễm lại hỏi anh vài việc hàng ngày, mới nói tới giờ mình đi ăn tối, nói lời tạm biệt Thẩm Phóng.

Buông điện thoại nóng hầm hập, Thẩm Phóng sờ sờ tai, lắc đầu mỉm cười, đúng là gánh nặng ngọt ngào.

Thẩm Phóng phát tin với vòng bạn bè: Mai có ai rảnh buổi trưa không?

Lập tức có rất nhiều người phản ứng lại, đều nhắn tin lại, còn bình luận trêu đùa nhau, trong nháy mắt ầm ĩ một lúc.

Bạn Wechat của Thẩm Phóng rất nhiều, bình luận cũng nhiều, trả lời từng người một cũng rất khó khăn. Thế là anh đơn giản nói muốn tổ chức một bữa BBQ ngoài trời, rủ bọn họ tới tham gia, rồi lại gửi địa chỉ cụ thể cho bọn họ.

Một lúc sau Hoắc Tiểu Trì gọi tới, “Anh muốn tìm người ăn cơm à?”

Thẩm Phóng đã lâu không gặp cậu ta, cười nói, “Đúng vậy, cậu có tới không?”

“Không ai để ý tới anh, đáng thương như vậy. Tôi đây đành phải nể mặt anh vậy.” Ngữ khí Hoắc Tiểu Trì sắc mùi “Tôi cho anh mặt mũi.”

Thẩm Phóng cười ha hả: “Ai nói với cậu không ai để ý tới tôi? Đã có hơn mười người rồi, nhưng vì cậu không phải bạn bè của họ nên không nhìn thấy bình luận mà thôi.”

Cớ này của Hoắc Tiểu Trì hồngбет, hết sức rối rắm, “Đều là bạn bè của anh hả? Tôi có quen ai không? Nhiều người như vậy để làm gì chứ?”

“Không biết. Nhưng mà cũng không sao đâu, bọn họ thân thiện lắm. Bọn tôi tính nướng thịt ở nhà, cậu có tới không?”

Bản năng ăn hàng của Hoắc Tiểu Trì cuối cùng cũng chiến thắng nỗi sợ đối mặt với mười mấy người xa lạ: “... Đến.”

Tiết Diễm so với Hoắc Tiểu Trì thì lo lắng nhiều hơn một ít. Không cần nghĩ hần cũng biết, chỉ bằng tính cách Thẩm Phóng, tin kia vừa đăng lên, người đáp lại tuyệt đối không thiếu.

Nhưng mà hần cũng đồng dạng với Hoắc Tiểu Trì, không nhìn thấy bình luận của người khác. Hơn nữa Thẩm Phóng cũng không bình luận lại, ngay cả thái độ của Thẩm Phóng hần cũng không thấy được. Vừa ngắt điện thoại đã vội gọi lại thì lại sợ anh thấy mình thật phiền, chỉ có thể một bên đơn phương phỏng đoán, một bên âm thầm suy nghĩ khi trở về cũng phải thêm bạn bè Thẩm Phóng vào vòng bạn bè.

Thẩm Phóng chốt nhân số, trước tiên chuẩn bị rất nhiều nguyên vật liệu, vào tầm tám chín giờ thứ bảy người đã lục tục đến trước cửa.

Tiết Diễm nói hắn đi rồi Thẩm Phóng sẽ ở nhà một mình, thực ra cũng không đúng lắm. Bởi vì quần gia cùng người hầu cũng đều ở đó, họ cũng giúp Thẩm Phóng đón khách, xử lý nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị sân chu đáo cùng dụng cụ nướng thịt.

Rất nhiều người đem rượu cùng đồ ăn đã chuẩn bị đến đây. Chẳng hạn như một cậu bạn trung học đem theo thịt nướng do mẹ cậu ta làm, Thẩm Phóng vẫn hết sức yêu thích vị thịt bò này, hay như một cậu bạn đại học khéo tay đem theo thịt tự tay chế biến, đồng nghiệp nữ phòng bên đem theo cánh gà được ướp theo công thức gia truyền.

Thẩm Phóng cười cười nhận lấy, Hoắc Tiểu Trì nhìn thấy chỗ đồ ăn này cũng chảy cả nước miếng.

Đúng vậy, Hoắc Tiểu Trì đã tới đây từ sớm, nói là qua giúp nhưng kỳ thật trong lòng là muốn nhìn xem có những món ngon gì, vì thế thậm chí còn vượt qua cả hấp dẫn của giấc ngủ nướng cuối tuần.

Đương nhiên cậu cũng không phải tới ăn không, đem theo không ít đồ ăn vặt tới đưa cho Thẩm Phóng.

Người cũng đã đến đầy đủ, than cùng nguyên liệu đều đã sẵn sàng, bữa tiệc nướng chính thức bắt đầu.

Giá nướng rất dài, hơn nữa còn có vài cái, ở bãi đất trống nơi vườn hoa được sắp xếp chẵn chu. Một người hầu tính đến giúp đỡ đều bị Thẩm Phóng cười cười từ chối: “Ai ăn thì nướng, đừng quản bọn họ.”

Mười mấy người tràn lên, chiếm được vị trí liền bắt đầu nướng.

Lời nói như vậy nhưng trên thực tế không phải ai cũng có thiên phú nấu ăn. Mặc dù cùng nguyên liệu, cùng mức độ lửa, có người nướng ra một món ăn thơm phức hấp dẫn, sắc hương đều ngon miệng, mà người khác chỉ có thể nướng ra một vật thể đen tuyền không xác định nổi. Sau một vòng nướng, mấy tên sát thủ phòng bếp bị mọi người lườm chấy mặt đành phải đi ra, ngồi bên cạnh họ chờ ăn.

Những người ngồi chờ ăn này vô cùng hào hứng đi tới khu đồ ăn vặt đã chuẩn bị sẵn. Đại đa số bạn bè của Thẩm Phóng đều hòa đồng, cười nhạo đám nấu nướng tệ hại nhưng vẫn chịu một nhọc mà đưa đồ đã nướng ngon lành cho bọn họ ăn.

Còn Hoắc Tiểu Trì, theo chân bọn họ cũng không được, nhưng cũng không thể không xấu hổ ngồi chờ ăn như vậy bên đứng hỗ trợ bên người Thẩm Phóng, đưa cho anh lọ gia vị, sau đó nhận chân gà, thịt bò cuộn nấm kim châm, xiên đậu hũ, xiên thịt đã được anh nướng ngon lành...

Lúc Tiết Diễm gọi điện thoại tới cũng đã là giữa trưa, hoạt động nướng thịt cũng đang ở thời điểm sôi động nhất. Thẩm Phóng nghe được tiếng chuông quen thuộc bên bảo người bạn bên cạnh tiếp nhận giá nướng trước mặt để tiếp điện thoại.

Thanh âm Tiết Diễm ở khoảng cách hàng vạn hàng nghìn cây số có chút lạnh lẽo, “Anh đang làm gì đấy?”

Thẩm Phóng nhìn một vòng, trả lời hần: “Đang chơi.”

Tiết Diễm: “Chơi cái gì?”

“Chơi...” Thẩm Phóng dừng một chút mới nói, “Mấy trò mà lúc vợ không có ở nhà ấy.”

“Ha ha ha ha!” Nghe câu đó, đám bạn bè đều cười ha hả.

Từ bên Thẩm Phóng truyền đến một trận cười ầm ĩ, giọng nam giọng nữ đều có. Tiết Diễm nghe được, trong lòng nhất lời cảnh giác, nghiêm túc, “Mấy trò lúc vợ không có ở nhà là cái gì?”

Thẩm Phóng vừa cười vừa chụp ảnh xung quanh cùng vài con cá đuối nướng, gửi cho hần.

Tiết Diễm nhìn ảnh cá nướng cùng một đám người ở một nơi rất quen, nói: “Anh tổ chức tiệc nướng tại gia hả?”

Thẩm Phóng cười nói: “Đúng vậy, ngay tại vườn hoa của anh luôn, còn dùng cả dụng cụ của anh nữa.”

“Không cho đốt trại vườn hoa của tôi.”

Thẩm Phóng cố ý, “Đốt rồi. Anh có nghe tiếng thở hổn hển không, là đang đốt cái cây yêu thích của anh đấy.”

Tiết Diễm biết anh nói đùa nhưng vẫn đáp, “Anh quay video cho tôi xem xem có thực sự đốt trại cây của tôi chưa.” Thật ra hần muốn nhìn xem Thẩm Phóng đang ở cùng một chỗ với ai.

Thẩm Phóng y như lời hần, đổi sang gọi video.

Có rất nhiều người ở đó, phải tới mười mấy người, nhưng mà phần lớn đều rất quen mắt, hần là đã tới dự hôn lễ.

Còn có một Hoắc Tiểu Trì.

Nhớ tới biểu hiện ở bệnh viện của thằng nhóc, Tiết Diễm hơi nhú mày, “Tại sao Tiểu Trì cũng ở đây?”

Thẩm Phóng bật cười, “Nhiều người như vậy mà anh chỉ thấy cậu ta. Tổ chức tiệc nướng, cậu ta đến không

phải rất bình thường sao?”

Thẩm Phóng một bên nói chuyện với hắn, một bên rời khỏi giá nướng nóng rực cùng đám người âm ỉ, đi tới một gốc đại thụ ở sâu trong vườn hoa, đưa điện thoại từ bên tai tới trước mặt, mở lớn âm lượng.

“Nóng muốn chết rồi.” Anh vừa nói vừa kéo kéo áo phông đen đầy mồ hôi, lộ ra một mảng da lớn trắng bóc cùng cơ bụng rắn chắc.

Phần thân thể hấp dẫn trong nháy mắt chiếm toàn màn hình, mãnh liệt kích thích thị giác Tiết Diễm

Tiết Diễm nhất thời không biết nên đặt mắt vào chỗ nào, muốn nhìn nhưng lại sợ anh phát hiện mà nghi ngờ mình.

Nhưng mà Thẩm Phóng bình thường ngủ đều mặc áo ngủ, cơ hội lộ ra cơ thể cũng không nhiều lắm, Tiết Diễm rối rắm mất vài giây lại cảm thấy phải tận dụng thời cơ này, làm như không có việc gì đem tầm mắt vòng vo trở về.

Thẩm Phóng hiển nhiên thấy hắn trốn tránh trong nháy mắt, cười tủm tỉm, “Anh trốn cái gì. Muốn nhìn thì nhìn đi, cũng đâu có thu tiền anh. Dáng người Phóng ca của anh tốt như vậy, anh tính không nhìn thật hả?”

Tiết Diễm theo bản năng muốn cãi lại nhưng lại không biết nói gì đành cam chịu, “Ừ thì nhìn.”

Thẩm Phóng cười ha hả.

Hai người nói chuyện thêm một lúc nữa, Thẩm Phóng mới đi tiếp đón các bạn bè bên ghế điện thoại, trên khóe miệng vẫn còn ý cười.

Còn đang tính rời đi, anh chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, vừa quay đầu liền thấy, chính là vị tiền bối ngày trước giới thiệu anh kết hôn giả với Tiết Diễm.

Tuy rằng gọi là tiền bối nhưng anh ta cũng chỉ lớn hơn Thẩm Phóng vài tuổi, chẳng qua tuổi nghề dài hơn, so với lứa Thẩm Phóng thì lớn hơn một chút, cho nên mọi người bèn quen miệng gọi như vậy.

Nhưng tính cách vị tiền bối này vốn là hướng nội yên lặng, lần này anh ấy đến khiến Thẩm Phóng rất bất ngờ.

Tiền bối đứng cách anh vài thước, gọi Thẩm Phóng: “Phóng Phóng, đi ăn chút gì đi, bạn như vậy, nửa ngày cậu cũng không ăn được mất.”

Thẩm Phóng nói: “Vâng, em đang tính đi ăn. Vừa mới nói chuyện phiếm với Tiết Diễm”

Tiền bối nhìn biểu tình vui vẻ trên mặt anh, hỏi: “Nhìn qua có vẻ quan hệ giữa hai người rất tốt?”

Thẩm Phóng cười nói: “Vẫn rất tốt ạ. Mặc dù anh ấy nhìn qua có chút hung dữ nhưng người cũng không tồi. Anh cứ yên tâm”

Tiền bối tiếp tục hỏi: “Còn cậu... Cậu nghĩ như thế nào?”

Tiền bối này cũng quen Thẩm Phóng đã lâu, nhân phẩm rất tốt, hơn nữa còn là người giới thiệu anh với công việc này, cũng rõ ràng chân tướng cuộc hôn nhân này nên không cần giấu diếm. Thẩm Phóng ngẫm nghĩ, nói: “Em tới bây giờ cũng chưa từng nói qua yêu đương gì, nếu trời tặng cho em một đối tượng mà tính cách cũng không tệ lắm, vậy trước cứ suy nghĩ xem. Nếu có thể tiếp tục thì tiếp tục, nếu không được thì cũng là chuyện một năm nữa, đến lúc đó ly hôn là được.”

Về trước nghe còn đang tính vừa lòng, vừa nghe thấy hai chữ “ly hôn” khiến vị tiền bối này không an tâm lắm, vội vàng truy hỏi: “Chuyện gì xảy ra với cậu vậy?”

Thẩm Phóng vẫn cười: “Em không biết anh ta nghĩ như nào về em, nhưng em vẫn cảm thấy anh ta rất thú vị ha ha ha. Nhưng mà loại sự tình này, một mình em không thể quyết định được.”

- _____

chs thấy mấy nhân vật trong truyện này giống đám anh em bạn dì của hội Dategumi ghé xét trên phương diện shipper thì nhìn 2 nhân vật chính nghĩ đến Nấu Chột Hoắc Tiểu Trì Sadachan Tạ Thiên Dật Hạc Trịnh Quân Trà Nghiêm Cẩm Dâu Thẩm Tiềm hội anh em Osafune của Chột =)))

gần đây lại thấy giống DoHifu chứ nhưng mà cũng ko bắt ngờ lắm vì DoHifu cũng na ná KuriMitsu mà mấy bà đại thùm tui follow toàn đu dây cả 2 nè =)))

mà đùa thui chả có ai giống đc cái bản chất ngoài lạnh lùng trong thiếu nữ nhiều tiền kia cùng vô tâm vô phế lưu manh vô sỉ đâu =)))

40. Chương 40

Thẩm Phóng cũng không nói hết, nhưng thật ra trong lòng, đối với việc hai người “có thể” hay không thì vẫn có vài phần tin tưởng.

Dù sao trong lúc sống chung, đủ mọi loại biểu hiện của Tiết Diễm đều có thể chứng minh hẳn không thể chống lại được mị lực của Phóng ca, đã bước một bước vào tay giặc.

Vị tiền bối chăm chú nhìn vẻ mặt thoáng trở nên phức tạp của anh.

Trong mắt Thẩm Phóng, người này từ trước đến nay nghiêm khắc cùng chính trực, Thẩm Phóng cảm thấy vì anh lo lắng mình vốn xuất phát từ ích lợi nên mới có âm mưu diễn giả thành thật, bèn đến khuyên bảo mình nhận rõ thực tế, chuyện cô bé lộ lem gả vào nhà giàu chỉ là truyện cổ tích không có thật, cũng chỉ để gạt người.

Không nghĩ câu tiếp theo của tiền bối lại là, “Phóng Phóng đã biết sao lại không tự tin? Chỉ cần cậu nguyện ý đã có thể một giây bắt lấy hắn. Chỉ cần dũng cảm là không còn vấn đề gì rồi.”

Thẩm Phóng đã chuẩn bị một đồng “Lý luận tình yêu đích thực” để thuyết phục anh, tất cả đều nghẹn trong cổ họng, ngăn người một lúc mới vui vẻ lên tiếng, “Thì ra em trong mắt Chu ca lợi hại như vậy nha.”

Trong lòng Thẩm Phóng vẫn có chút ngoài ý muốn. Không phải anh tự coi nhẹ mình hay gì, nhưng cho dù vẻ ngoài đẹp trai, tính cách tốt đẹp hay năng lực không kém, cùng thường bị bạn bè cùng đồng nghiệp nói giỡn là biểu tượng vạn nhân mê, anh rốt cuộc cũng không phải nhân dân tệ, không có khả năng khiến mọi người đều yêu thích. Mà tiền bối là người giới thiệu cho anh việc này, so với những người khác thì rất rõ ràng những hành động thân mật của hai người đều là giả, hơn nữa xét theo tính cách bảo thủ hướng nội của mình, lúc này nói ra những lời này đều không phù hợp với con người của anh.

Thẳng đến một lúc sau, Thẩm Phóng mới sinh ra chút nghi ngờ, cười cười nói, “Đúng rồi, em còn chưa kịp hỏi, Chu ca cùng Tiết Diễm Diễm có quan hệ gì ạ?”

Vị tiền bối họ Chu này vốn trung thực, không có thói quen nói dối. Nghe thấy Thẩm Phóng nói vậy, nhất thời ý thức được mình vừa lỡ lời. Trong mắt anh hiện lên một tia bối rối, cố gắng cưỡng chế nó, khụ một tiếng nói, “Anh từng làm gia sư cho Tiết đại tiểu thư một thời gian.”

Thẩm Phóng liền gật đầu, không tiếp tục truy hỏi nữa, đi lên trước vỗ vai anh, “Đi thôi, trước đừng đứng ở đây nữa, chúng ta đi ăn thịt nướng. Muộn chút nữa sẽ bị bọn họ ăn sạch mất.”

Vị tiền bối kia lúc này mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, xoay người đuổi kịp.

Thẩm Phóng quay lại đám đông, rất nhanh đã có người đưa xiên thịt dê cùng chân gà đã nướng xong cho anh, “Phóng, mau tới ăn, nhanh ném thử tay nghề của tôi!”

Thẩm Phóng cười cười nhận lấy, giơ xiên thịt dê lên cắn một miếng, còn chưa kịp thử ra vị gì – người bạn kia đã hỏi: “Thế nào? Có phải cực kỳ ngon không?”

“Ngon lắm.” Thẩm Phóng nuốt miếng thịt xuống, “Cho thêm nhiều ớt thì ngon hơn.”

Một người bạn khác nghe thấy vậy bèn bắt người rắc ớt bột lên phần sườn đang nướng, phía trước liền giành lấy: “Mau mau mau, đưa lọ bột ớt cho tôi ~”

Ở giá nướng gần đó, người đang hăng hái nướng thịt cũng không ít, không thiếu những bậc thầy nấu ăn, Thẩm Phóng cũng liền nhàn rỗi, ngồi ở một bên vừa ăn vừa đùa giỡn với những người khác

Mà vị tiền bối kia thấy anh không chú ý tới mình, lấy lại bình tĩnh, lấy di động ra nhắn vài tin.

Cuối tuần nhanh chóng kết thúc, tuần mới lại bắt đầu, Thẩm Phóng một lần nữa sống cuộc sống bị Tiết Diễm quản lý.

Mặc dù trêu chọc người qua màn hình cũng rất thú vị, nhưng vẫn không bằng đùa giỡn chân thân ở trước mặt – Thẩm Phóng phát hiện, mười ngày không gặp, anh không ngờ lại hy vọng Tiết Diễm nhanh chóng trở về.

Hai mươi tháng năm, hai mốt tháng năm vốn chỉ là hai ngày bình thường, bởi vì phát âm giống “Anh yêu em” mà theo năm tháng trở thành một loại tương tự với mười bốn tháng hai, bảy tháng bảy âm lịch, trở thành ngày hội ngược chớ của các cặp đôi trẻ tuổi. Tháng năm vừa bắt đầu, Weibo đã bắt đầu rục rịch các loại event.

Một số người đã có chủ ở cơ quan đã sớm ồn ào 520 muốn dẫn bạn gái/ vợ yêu đi chơi, Weibo Wechat có một đám hồ bằng cầu hữu sự thiên hạ không loạn âm ỉ nhắn tin cho Thẩm Phóng: “Vốn đã hứa cùng nhau làm chó độc thân, thế mà cậu lại lên có bạn trai.” Thẩm Phóng cũng đã chuẩn bị cho Tiết Diễm, cho dù Tiết Diễm không có ở nhà, dưới loại không khí này cũng hiểu được không làm gì quả thực đã lãng phí một ngày lễ.

Vì thế anh đành phải đi làm.

Hai mươi tháng năm năm nay cũng là thứ sáu, thời gian làm việc ban ngày vẫn cứ như cũ.

Nhưng mà như vậy cũng không ảnh hưởng tới kế hoạch của Thẩm Phóng.

Sau khi tan tầm tới bệnh viện thăm anh trai, lại giống như ngày thường nhận điện thoại kiểm tra của Tiết Diễm, Thẩm Phóng đi vào bếp, lấy ra nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị tốt, vừa nhêu ngoa hát vừa nấu ăn.

Hai ngày trước, Weibo bắt đầu chia sẻ những tin liên quan đến 520, anh tìm được một video nấu ăn trên Weibo, hướng dẫn làm bánh bao kim sa hoa hồng.

Bánh bao kim sa anh cũng từng làm qua, nhưng loại làm thành hình dáng hoa hồng là lần đầu tiên nhìn thấy. Không thể không nói, thay đổi ngoại hình kiểu này xinh đẹp hơn bánh bao kim sa bình thường rất nhiều, còn rất lãng mạn, không hổ được mọi người gọi là “vũ khí tử tình”.

Anh cảm thấy cái tên ham đồ ngọt Tiết Diễm nhất định sẽ rất thích.

Thẩm Phóng thuần thực đun chảy bơ, bỏ thêm đường trắng, trứng, sữa, lại rây thêm bột custard rồi đánh đều. Trong quá trình đun còn đánh thêm vài lần nữa, rất nhanh đã làm xong nhân bánh ngọt ngào đến mê người.

Đặt nhân bánh vào tủ lạnh, Thẩm Phóng mới bắt tay làm phần bánh hoa hồng ở ngoài.

So với bánh bao kim sa bình thường thì nguyên liệu làm bánh bao hoa hồng chỉ khác ở chỗ là có thêm chút bột hoa hồng, khiến cho bề ngoài thêm một ít màu hồng phấn, mà sự khác biệt lớn nhất vẫn chính là ở cách làm.

Sau khi phần bột hương phấn lên men, Thẩm Phóng nhào thành một miếng bột dài mảnh, cắt thành từng phần nhỏ rồi tiếp tục nặn thành miếng tròn mỏng dẹt. Sau đó đặt các miếng tròn xếp thành một hàng, ở giữa dùng đũa ấn một chút. Tiếp theo lấy phần nhân đã được làm lạnh, cũng làm thành một dải dài với đường kính cùng bột, đặt ở giữa từ đầu tới cuối, sau đó cuốn chặt lại, rồi cắt ngang để biến thành hai bông hồng. Cuối cùng anh sửa mấy cánh hoa một chút, để chúng nở ra to đẹp hơn rồi mới đem đi hấp.

(cái này nói thì khó hic nhưng ai từng xem mấy video làm bánh bao hoa hồng thì chắc đều hiểu =)))) mấy cái ins nấu ăn của Nhật vs Tàu hay làm loại này lắm)

Từng đóa từng đóa hoa hồng theo nhiệt khí mà nở to, Thẩm Phóng đeo bao tay đặt chút ra đĩa, chủ động gửi gọi video cho Tiết Diễm.

Lúc này ở Trung Quốc đã là hơn tám giờ. Mà Tiết Diễm vì chênh lệch múi giờ còn đang ngồi ăn sáng, đột nhiên nhận được cuộc gọi video từ Thẩm Phóng, lập tức ấn chấp nhận, trong lòng rõ ràng vui vẻ muốn chết nhưng ngoài mặt lại không hiện, nhìn qua hết sức bình tĩnh: “Trẻ như vậy còn tìm tôi, rốt cuộc có chuyện gì?”

Thẩm Phóng nhìn vẻ mặt hẩn, không khỏi nhếch khóe miệng: “Tôi làm đồ ăn ngon ngọt cho anh, đáng tiếc hiện tại anh không thể ăn được, ha ha.”

Tiết Diễm: “... Cái gì ngon ngọt đấy?”

Thẩm Phóng bèn đem màn hình chuyển hướng tới đĩa ở trên bàn.

Từng đóa từng đóa hoa hồng nằm trong một cái đĩa trắng trên bàn ăn, nhị vàng bông hương phấn trang trí thêm chút lá cây xanh xanh, mà ở chỗ trống Thẩm Phóng còn dùng sốt cà chua vẽ hình trái tim, thực sự rất đẹp.

Tiết Diễm ngẩn người, tim đập thành thịch: “Đây là cái gì?”

“Gọi là bánh bao kim sa hoa hồng. Weibo bảo là vũ khí tử tình.” Thẩm Phóng cười nói, “Thế nào? Thích không? Có muốn ăn không? Không ăn được, cho anh tức chết luôn.”

Vũ khí tử tình?

Nhìn thấy bộ dạng đặc ý lại giảo hoạt của anh, Tiết Diễm chỉ thấy tim đập ngày một nhanh hơn.

Tiết Diễm phớt lờ khiêu khích của anh, bình tĩnh, “Thích.” Lại nói, “Cắt đi cho tôi, để dành đến khi tôi trở về.”

Thẩm Phóng trêu tức, “Không, chỉ cho anh xem thôi, tôi lập tức ăn luôn. Vì làm món này cho anh, tôi còn chưa ăn cơm chiều đâu.”

Tiết Diễm tuy rằng đau lòng việc anh không ăn cơm, nhưng rất muốn Thẩm Phóng để lại món quà đặc biệt này, nháy mắt bắt được một lỗ hổng, “Nếu anh ăn luôn thì còn làm cho tôi làm gì?”

Thẩm Phóng bật cười, “Tiết Diễm Diễm, sao anh lại thông minh như vậy ha ha ha ha!”

Chờ anh cười xong, Tiết Diễm mới lên tiếng, “Phòng bếp còn chưa chuẩn bị bữa tối cho anh à?”

“Làm rồi, đi ăn đây.” Trên mặt Thẩm Phóng vẫn là ý cười, “Được rồi, tôi đùa anh chút thôi. Tôi cắt vào tủ lạnh đây, chờ anh trở về rồi ăn.”

Tiết Diễm “Ừm” một tiếng, giục anh đi ăn cơm.

Đối phương giục anh đi ăn cơm nhưng lại không có ý ngắt cuộc gọi, đầu óc Thẩm Phóng lại chuyển, vừa nảy ra một ý nghĩ xấu xa.

Mấy hôm nay anh lướt Weibo, trừ bánh bao kim sa hoa hồng còn tìm được vài bí kíp trên người, nói là trên đùa một người qua điện thoại, chỉ cần nói một câu: “Thật ra...”, dừng một lúc rồi nói, “Quên đi, không có gì đâu, nghỉ sớm đi.” Sau đó dứt khoát ngắt điện thoại, đối phương sẽ hoang mang thật lâu.

Vì thế Thẩm Phóng không cười, hơi hơi cúi đầu, tựa như có chút khó xử: “Thật ra...”

Trong lòng Tiết Diễm kinh hoàng.

Mấy ngày trước hắn nhận được tin nhắn của đồng nghiệp cùng sở nghiên cứu của Thẩm Phóng, cũng biết sơ sơ thái độ của Thẩm Phóng với quan hệ của hai người, hơn nữa hôm nay lại là ngày đặc biệt, lại vừa thấy một món quà như vậy, khó tránh khỏi ý nghĩ đối phương muốn thổ lộ.

“Quên đi, cũng không có gì, anh đi ăn cơm đi.” Thẩm Phóng nói xong, kiên quyết ngắt cuộc gọi.

Trên mặt Thẩm Phóng mang ý cười không áp chế được, đi tới phòng ăn ăn cơm, vừa ăn vừa nghĩ tới phản ứng của Tiết Diễm ở đầu bên kia.

Anh có thể đoán được, cái chiêu này nhất định sẽ làm cái tên OCD Tiết Diễm rối rắm rất lâu.

Nhưng ngàn vạn lần anh cũng không ngờ, chỉ vì trò đùa này, vốn Tiết Diễm phải ngày sau mới về nước, ngày hôm sau hiện ra trước mặt anh!

41. Chương 41

Nhắc nhở nhẹ nhàng là truyện này có tag cầu huyết nha mọi người =)))))))))))))

- _____

Ngày hôm sau là thứ bảy, Thẩm Phóng không có dự định gì đặc biệt, bèn tắt đồng hồ báo thức, dự định hôm sau ngủ nướng.

Tiết Diễm được quản gia dẫn vào. Hắn khi đó bị cuộc gọi video của Thẩm Phóng kích thích, nhiệt huyết toàn thân bùng nổ, ngày cả bữa sáng cũng chưa kịp ăn liền lên máy bay trở về gấp.

Một đường về thẳng nhà, chờ tới lúc gần tới cửa phòng ngủ đột lên sinh ra chút cảm giác do dự “Càng gần nhà càng sợ hãi”(*).

(*)Càng gần nhà càng sợ: xa nhà nhiều năm, không biết tin tức ở nhà, do đó càng về gần tới nhà càng thấy sợ hãi.

Thời gian vẫn còn sớm, trong phòng chỉ có ánh nắng sớm mờ nhạt, cửa phòng ngủ khép hờ, Thẩm Phóng không hề phát hiện việc hắn trở về, vẫn nằm trên giường ngủ không vẫy đuôi.

Vẫn là cái tư thế ngủ xấu đến không thể xấu hơn ấy, chần trùn từ đầu đến thắt lưng, áo ngủ cùng ống quần đều tóc cả lên, lộ ra hai bắp chân cân đối mà khỏe khoắn.

Tiết Diễm kéo ống quần xuống cho anh, lại chỉnh lại chăn để lộ ra mặt Thẩm Phóng. Hắn nhìn đồng hồ rồi lại lui về phòng khách, chờ anh tỉnh lại.

Thẩm Phóng lần đầu tiên mở mắt còn chưa tới sáu giờ, cũng chưa tới thời gian thức dậy thường ngày, còn chẳng biết tại sao tự động tỉnh dậy.

Liếc mắt nhìn thời gian trên di động, anh nhắm mắt tiếp tục ngủ, nhưng lại cảm thấy khát nước, nằm

thêm một lúc vẫn là chịu không nổi, đứng lên xuống lầu tìm nước uống.

Anh một bên dụi mắt một bên mơ mơ màng màng đến phòng khách rót nước, vô tình nhìn thấy một người vẫn ngồi trên sofa không nhúc nhích, bị dọa tới nhảy dựng, thiếu chút nữa đã trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

“... Tiết Diễm, Diễm? Tại sao anh lại về sớm như vậy? Cũng không nói một tiếng.”

Tiết Diễm mặt vô cảm, “Vì anh.”

Thẩm Phóng lấp bắp kinh hãi, chợt nghe hắn tiếp tục hỏi, “Hôm qua anh muốn nói gì với tôi?”

Thẩm Phóng nhất thời chột dạ, nghĩ thầm, cái bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế này cũng khủng khiếp quá rồi.

Anh biết Tiết Diễm sẽ rối rắm vấn đề kia, dù sao quan hệ trước mắt của hai người cũng không trong sáng. Nhưng anh lại không đoán được Tiết Diễm xoắn xuýt đến vậy, không ngờ trực tiếp bỏ việc bên kia chạy về đây!

“Không có ý nói gì.” Anh dò xét biểu tình Tiết Diễm, trên mặt cười lấy lòng, cẩn thận giải thích, “Xin lỗi, là một trò đùa trên Weibo thôi. Tôi chỉ tính đùa anh thôi.”

Tiết Diễm nhìn anh chằm chằm.

Anh cảm thấy đối phương có thể sẽ nổi giận, chỉ vì một trò đùa của mình mà làm chậm trễ hàng mấy ngàn vạn lần công việc kinh doanh của hắn.

Nhưng cuối cùng Tiết Diễm không có. Hắn chỉ là nhìn chằm chằm Thẩm Phóng một lúc lâu, sau mới lãnh đạm lên tiếng, “Hôm nay là cuối tuần, sao anh lại dậy sớm vậy?”

Như vậy cũng tốt, Thẩm Phóng không có kế hoạch gì, Tiết Diễm ngược lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, hạ quyết tâm.

Nếu người yêu trước là mình, vậy thì người mở lời trước cũng phải là mình.

Thẩm Phóng chỉ chỉ bình nước trong góc, “Tôi xuống uống nước.”

Tiết Diễm gật gật đầu, “Ừ, uống xong thì đi ngủ tiếp đi. Đợi đến khi anh tỉnh táo lại, tôi có lời muốn nói với anh.”

“Nói gì vậy? Hiện tại nói không được à?” Thẩm Phóng bị hấn gọi lên tò mò.

Đương nhiên không được. Tiết Diễm bình tĩnh lắc đầu, nghĩ thầm, hai người lúc này một người phong trần mệt mỏi, một người thì buồn ngủ mông lung, nếu thổ lộ trong hoàn cảnh này thì cũng quá sát phong cảnh.

Hấn không nói, Thẩm Phóng cũng không có biện pháp ép hấn, uống xong nước bèn quay về phòng ngủ, hỏi một câu, “Anh không đi ngủ à? Vẫn còn quá sớm.”

Lúc này Tiết Diễm thản nhiên liếc anh: “Cũng nhờ phúc của anh. Tôi đợi lát nữa còn phải dự hội nghị qua video.”

Thẩm Phóng chợt dạ đi về phòng ngủ.

Mặt trời đã lên cao, tia sáng ấm áp xuyên qua bức màn bao trùm khắp căn phòng. Trong tiết trời mùa xuân, còn chưa tới sáu giờ sáng trời đã sáng tỏ.

Kéo rèm cửa sang một bên, một lần nữa tạo môi trường thân thiện với giấc ngủ, Thẩm Phóng nằm trên giường, làm như thế nào cũng không ngủ lại được.

Tiết Diễm Diễm sẽ nói gì với mình đây?

Lăn qua lộn lại trên giường tới hơn bảy giờ, Thẩm Phóng nằm không nổi nữa, tính trực tiếp đi tìm Tiết Diễm để hỏi rõ ràng.

Con người nói phải tham gia hội nghị qua video – Tiết Diễm thế mà không ở nhà.

Quản gia cũng không biết hấn đi đâu, gọi điện thoại cũng không nghe, một lúc sau mới gửi cho Thẩm Phóng một tin nhắn: giữa trưa không cần nấu cơm, dẫn anh ra bên ngoài ăn.

Thẩm Phóng càng thêm tò mò.

Hôm nay là hai mươi một tháng năm, cũng coi như một dịp đặc biệt ngược cẩu, chẳng lẽ Tiết Diễm không những không để ý tới việc mình đưa anh ta mà còn muốn dẫn mình ra ngoài ăn tết à?

Tiết Diễm đang làm gì vậy?

Thẩm Phóng quả nhiên đoán đúng tám chín phần.

Hấn gọi điện cho một người bạn kinh doanh nhà hàng, đặt một phòng tình yêu, sau đó tự mình qua đó bố

trí.

Hắn không có kinh nghiệm tỏ tình, nhưng trong mắt Tiết Diễm, đây là một chuyện vô cùng trang trọng và nghiêm túc, cho nên phải hết sức để tâm.

Gần tới giữa trưa, Tiết Diễm cuối cùng cũng từ bên ngoài trở về, nói muốn dẫn Thẩm Phóng ra ngoài ăn cơm.

Nam nhân lạnh lùng tao nhã này đã tu sửa lại nhan sắc, không còn loại phong trần mệt mỏi như buổi sáng nữa, tóc đánh hơi rối một chút, mặc trên người bộ tây trang may vừa người rất khéo, tôn lên dáng người cao ngất, phong độ ngời ngời, đẹp trai mê người hết sức.

Khi hắn tới gần, Thẩm Phóng còn có thể ngửi thấy mùi nước hoa tự nhiên tươi mát.

“...” Này cũng quá chuẩn chỉ rồi.

Nghĩ là chỉ tùy tiện ra ngoài ăn một bữa cơm, Thẩm Phóng cúi đầu nhìn thoáng quá áo phông hoạt hình cùng quần jean trên người.

Cảm giác áy náy cùng ý xin lỗi của Thẩm Phóng cũng không duy trì được lâu, lúc này nhìn thấy Tiết Diễm lại bắt đầu vui vẻ.

“Anh mặc như này có thể trực tiếp đi kết hôn luôn.” Thẩm Phóng cười nói, “Tôi có cần đổi sang đồ trang trọng hơn không? Mà chúng ta đi đâu?”

Tiết Diễm nhìn anh từ trên xuống, cảm thấy vẫn rất ổn, liền thản nhiên nói, “Tùy anh. Ăn một bữa cơm mà thôi, như thế nào cũng được.”

Rõ ràng liếc mắt một cái liền nhận ra chính hắn cố tình ăn mặc như vậy vì “ăn một bữa cơm mà thôi”, nhưng lại cố tình băng quơ thản nhiên như vậy.

Thẩm Phóng liền cố ý: “Ồ, vậy tôi không mặc nữa, đi thôi.”

Tiết Diễm lập tức nói: “Anh dám!”

Thẩm Phóng cười ha hả, “Anh xem tôi có dám không!” Nói xong liền cởi áo khoác mỏng trên người ném sang chỗ Tiết Diễm, vừa vặn trúng đầu hắn.

Tiết Diễm đang cẩn thận bảo vệ ngoại hình giận dữ: “Thẩm Phóng!”

Thẩm Phóng cũng hét lại với hắn: “Cái gì!”

Tiết Diễm: “Làm tóc tôi rồi tung rồi!”

Thẩm Phóng: “Ha ha ha ha!” Anh thật sự không nghĩ được trọng điểm của Tiết Diễm lại là ở đây, nhất thời cười không ngừng được.

Tiết Diễm ném áo lại cho anh: “Hừ.” Thẩm Phóng càng cười ác nữa.

Nhưng cuối cùng Thẩm Phóng vẫn đổi sang một bộ quần áo trang trọng hơn một chút.

Chủ yếu là do anh cảm thấy, nếu mặc bộ ban đầu đi cùng Tiết Diễm, Tiết Diễm so với anh sẽ trưởng thành hơn rất nhiều.

Anh mới là Phóng ca lớn hơn một tháng cơ mà!

Tiết Diễm dẫn anh đến một nhà hàng tư nhân kiểu Trung Quốc.

Vừa vào cửa đã có người phục vụ nhiệt tình đón tiếp, dẫn hai người đến phòng đã đặt.

Mặt đất ven đường trải thảm đỏ, khắp nơi trang trí hoa tươi, ruy băng, bóng bay, nhìn qua hơi giống như có ai đó đang tổ chức hôn lễ ở đây.

Đợi đến khi thực sự bước vào, Thẩm Phóng mới phát hiện, người trong này cũng không nhiều. Nhà hàng bố trí có một phòng lớn, nhưng ở phòng này không có bàn ăn, khách đều là đến thuê phòng. Hai bên sườn phòng đặt máy móc cao hơn nửa người, mỗi bên đều có vài cô gái lú rú vây quanh, vẻ mặt hưng phấn.

Thẩm Phóng tò mò hỏi, “Các cô ấy đang làm gì vậy?”

Phục vụ cười nói, “Bên kia là máy in Wechat, quý khách nếu cảm thấy hứng thú có thể nhập số Wechat vào, sau đó máy sẽ in miễn phí ảnh chụp từ di động của quý khách.”

Thẩm Phóng chưa từng thấy qua loại máy móc này, cảm thấy rất hứng thú, quay sang nhìn Tiết Diễm: “Chúng ta cũng qua nhìn xem.”

Tiết Diễm: “Đi trước đã.”

Thẩm Phóng đi theo hắn, nhưng vẫn không nhịn được quay đầu lại nhìn, lại hỏi: “Có phức tạp không?”

Phục vụ trả lời: “Rất đơn giản. Chỉ cần chú ý đến số tài khoản, số trên máy, quý khách có thể chọn ảnh được in ở trong phòng luôn. Sau khi quý khách dùng bữa xong có thể xuống lấy là được, ảnh chụp có người bên chúng tôi lo, sẽ không có vấn đề gì.”

Thẩm Phóng càng khó đi nổi.

Đây kỳ thật là một loại chiến lược của người kinh doanh, trực tiếp đánh thẳng vào đam mê sống ảo của mọi người, đồng thời các góc ảnh cũng sẽ chèn thêm một số logo cùng vài chữ đơn giản, thay nhà hàng này quảng cáo.

Tiết Diễm vừa nghe liền hiểu, không có hứng thú, nhưng lại không chịu nổi ánh mắt khát vọng của Thẩm Phóng, đành phải nói: “Đi nhanh về nhanh.”

“Tiết Diễm Diễm, sao anh có thể tốt như vậy!” Thẩm Phóng cười với hân, sau đó hí hửng chạy như bay tới một máy in, nhìn hướng dẫn trên máy mà thao tác theo, lại lấy ra di động quét mã QR.

Một lúc sau, máy liền gửi tới tin nhắn các bước chi tiết. Thẩm Phóng nhìn lướt qua, cảm thấy đúng là không khó, liền hết sức vui vẻ cầm di động chạy về bên người Tiết Diễm.

Lúc này phục vụ thuận lợi dẫn hai người tới phòng Tiết Diễm đã đặt trước

Phòng này so với bên ngoài thì bố trí còn khoa trương hơn nhiều, khi Thẩm Phóng đi vào, nhất thời bị màu hường phấn đánh thẳng vào mắt không nói lên lời.

Trên trần nhà đầy những bóng bay màu sắc rực rỡ, trên tường cũng treo đầy những bông hoa lụa buộc ruy băng, mà giấy bao đầy chữ “love”, trên mặt bàn cũng đặt một giá nến tinh xảo cùng một đôi gấu nhỏ, còn trên ghế sofa cạnh bộ cửa sổ đặt một quả cầu hoa được đan từ những bông hoa tươi thắm.

Nhìn loại bày trí này, lại liên tưởng tới lời mơ hồ buổi sáng của Tiết Diễm “Có lời muốn nói với anh”, Thẩm Phóng cảm thấy không cần đợi hân nói, bản thân cũng có thể đoán được hân có ý gì.

Thẩm Phóng nhìn hân không chớp mắt: “Anh đây là...”

Tiết Diễm có chút không được tự nhiên quay đầu đi, nhỏ giọng, “Phòng tình yêu vốn là như vậy.”

Thẩm Phóng cười cười, không phản bác lại, hai người ngồi xuống trước bàn ăn.

Phục vụ rót trà và rượu cao cấp, Tiết Diễm cảm giác còn chưa tới thời cơ thích hợp, có chút khấn trương, bàn tay dưới bàn nắm chặt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi dính dấp.

Thẩm Phóng nhìn quanh bốn phía, đột nhiên nói: “Tiết Diễm Diễm, chúng ta lại kia chụp ảnh đi, sau đó dùng máy kia in ra.”

Tiết Diễm đang không biết nên làm gì trong khoảng trống chờ tới thời cơ thích hợp, nghe vậy lập tức đáp, “Được.”

Thẩm Phóng liền đứng lên, dùng di động của mình chụp ảnh hai người. Các trang trí trong phòng chứa rất nhiều tâm tư, Thẩm Phóng cũng tìm rất nhiều góc độ bất đồng chụp rất nhiều ảnh.

Sau đó anh chọn một số ảnh đẹp dễ nhất, mở ra tin nhắn khi nãy máy gửi, căn cứ theo số máy rồi chọn in.

Làm xong tất cả mà phục vụ còn chưa đem đồ ăn xuống, Thẩm Phóng phỏng chừng Tiết Diễm còn chưa “có chuyện muốn nói” với anh, bèn xuống lầu lấy ảnh vừa chụp.

Hai thanh niên cao ngất kẻ sát vai nhau, một người lạnh lùng nghiêm túc, một người tươi cười sáng lạn, nhưng đều đẹp trai cả, nhìn thế nào cũng thấy rất xứng đôi, Thẩm Phóng cũng cảm thấy vô cùng vừa lòng.

Ví tiền của Tiết Diễm còn đặt ở trên bàn, Thẩm Phóng đảo mắt, đột nhiên nói: “Để bức ảnh này trong ví của anh đi.”

Kết quả Tiết Diễm lại phản ứng ngoài dự kiến của Thẩm Phóng, hắn lập tức giơ tay ngăn lại, hét lên: “Đừng —”

Nhưng cũng đã muộn, Thẩm Phóng đã mở ví tiền của hắn ra.

Trong đó đã có một ảnh chụp.

Bối cảnh là trường trung học Thẩm Phóng hết sức quen thuộc, thiếu niên đẹp trai đứng trên sân khấu đang cầm microphone nói chuyện, biểu cảm điềm tĩnh lại mang theo chút ngây ngô.

Mà trên tấm ảnh trước mặt anh, viết hai chữ rõ ràng: Thẩm Tiềm.

42. Chương 42

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiết Diễm kích động rút ví của mình về, dùng sức rất lớn, thậm chí còn không chú ý tới xát tay Thẩm Phóng cũng đau.

Mà tâm tình của hắn khẩn trương hơn khi này rất nhiều, nắm thật chặt ví tiền, như thể đang giữ chút an

ủi cuối cùng.

Thẩm Phóng thật lâu mới có thể ngược lên nhìn thẳng vào hắn, miễn cưỡng nở nụ cười, “Anh... không tính giải thích một chút sao?”

Tiết Diễm tâm hoảng ý loạn.

Hành động đột ngột của Thẩm Phóng hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của hắn.

Vốn hắn muốn chọn một thời cơ thích hợp, giả bộ nói cho anh rằng trong khoảng thời gian sau khi kết hôn, lâu ngày sinh tình, thuận lý thành chương có cảm tình với anh, hai người ở chung cũng coi như hạnh phúc, một năm, hai năm, không bằng cứ tiếp tục sống chung như vậy.

Nhưng bức ảnh cũ này đã phơi bày hết tâm tư hắn chôn dấu từ rất lâu.

Thẩm Phóng vẫn đang nhìn hắn chằm chằm, chờ đợi hắn trả lời. Tim Tiết Diễm đập như nổi trống, hô hấp dồn dập, hơn nửa ngày mới có thể nói bình thường.

“Chính, chính là như anh thấy, tôi vẫn...” Hắn do dự, nhất thời không dám đối diện với Thẩm Phóng, tiêu điểm của mắt dừng trên cúc áo thứ hai của Thẩm Phóng.

Thẩm Phóng tỏ vẻ mình đã hiểu, chu đáo bổ sung thêm, “Nhưng mà.”

“... Nhưng mà?” Tiết Diễm mờ mịt, không biết tiếp theo như thế nào, trong lúc bối rối đầu óc cũng đình công, không nghĩ ra lý do gì hay ho, đành phải chuyển lại về những lời đã chuẩn bị, “Chúng ta cũng đã kết hôn hơn hai tháng. Tôi, tôi cảm thấy anh rất tốt. Chúng ta, tôi, tôi cũng yêu anh, không thì chúng ta...”

Thẩm Phóng yên lặng nghe hắn nói, bỗng nhiên cảm thấy, cuối cùng anh cũng tìm được đầu đuôi mọi chuyện.

Nhiều năm như vậy, Tiết Diễm vẫn thích anh trai, nhưng anh ấy lại không thích hắn. Hắn yêu mà không được, gặp đúng dịp phỏng vấn mà gặp được người có bộ dạng giống anh trai đến bảy phần – là chính mình, vì thế bèn lui về chọn kết hôn với mình.

Trách không được, trách không được thời điểm phỏng vấn Tiết Diễm không hài lòng với mình, nhưng hôm sau vẫn nhấn tin được chọn.

Trách không được, trách không được lần đầu tiên Hoắc Tiểu Tri nghe thấy tên của mình lại bày ra biểu tình tức giận cùng thương hại.

Trách không được, trách không được Lục Dục Thành liên tục tìm mình gây rối, rõ ràng không hề có ưu thế mà lại tự tin như vậy, đáng vẻ đúng lý hợp tình.

Thì ra đúng như lời Lục Dục Thành, trong mắt Tiết Diễm, mình chỉ là thể thân của anh trai.

Mà hiện tại Tiết Diễm chính miệng nói: tôi yêu anh. Lại hỏi: tôi muốn tiếp tục cùng một chỗ với anh, ý anh thế nào?

Một câu chuyện thể thân quen thuộc à?

Hoặc là nói, lựa chọn hoa hồng nhưng lại nhớ nhung ánh trăng sáng, đây là loại tiết mục máu chó vĩnh viễn không đổi?

Thẩm Phóng vươn tay: “Bức ảnh kia có thể cho tôi được không?”

Tiết Diễm theo bản năng rút tay cầm ví về, luyến tiếc: “Không được.”

Vì thế Thẩm Phóng lại cảm thấy mình hiểu thêm được cái gì.

Trong nháy mắt, tâm tình của anh hết sức phức tạp, có không cam lòng khi phát hiện tâm ý của mình bị phụ bạc, có phần nộ vì đối phương dám có ý nghĩ không an phận với anh trai, còn có thất vọng vì không nghĩ hắn lại là loại tra nam không có trách nhiệm như vậy.

Thẩm Phóng có thể chấp nhận chuyện bạn đời của mình từng có người yêu thích, chẳng sợ từng oanh oanh liệt liệt thề non hẹn biển, nhưng lại độc không thể chấp nhận chuyện người ấy một chân đạp hai thuyền, cùng mình ở chung một chỗ, trong lòng lại vẫn có người.

Không tránh khỏi việc Thẩm Phóng nhớ tới người cha vô trách nhiệm của mình, đối với những tình nhân đều nói lời yêu, lời ngon tiếng ngọt, cũng lại tàn nhẫn đến tột cùng, hủy hoại cuộc đời các cô gái cùng đứa con.

Tình yêu thực sự, tại sao lại rẻ mạt như vậy.

Trong hoàn cảnh này, việc Thẩm Phóng đồng ý hẳn là chuyện không có khả năng, nhưng nếu quyết đoán cự tuyệt, lại cảm thấy hẫng quá thoải mái rồi.

Tiết Diễm không yên, chờ mong anh trả lời. Nội tâm Thẩm Phóng tất nhiên đã đưa ra kết luận, nhưng trong giây lát lại sinh ra một ý nghĩ.

- Tiết Diễm, lời anh nói làm tôi mất vui rồi. Vậy thì anh cũng đừng mong được thoải mái tự tại.

Anh nhẹ nhàng mỉm cười, chậm rãi đứng lên, dịu dàng nhìn thẳng vào mắt Tiết Diễm: “Anh yêu tôi? Muốn cùng tôi ở một chỗ?”

Mắt Tiết Diễm không khỏi đỏ lên, ánh mắt bởi vì nhận được câu trả lời có tính cổ vũ mà sáng lấp lánh. Hắn rút rờ cúi đầu, dường như cảm thấy giây tiếp theo đối phương sẽ nói đồng ý, không ngờ tai lại nghe được, “Chuyện này cũng quá quan trọng, anh cho tôi thời gian, tôi sẽ thận trọng suy nghĩ cẩn thận.”

Tiết Diễm ngẩn người, lập tức trên mặt lộ ra thất vọng khó có thể che giấu, nhưng chỉ nói, “Được.” Theo đó lại nhỏ giọng thúc giục một câu, “Vậy anh mau suy nghĩ đi.”

Thẩm Phóng cười cười, “Ăn cơm trước đã.”

Tay nghề đầu bếp của nhà hàng này rất tốt, đồ ăn Tiết Diễm đặt cũng toàn là món hai người thích. Nhưng sau việc vừa rồi, hai người chẳng còn tâm trạng ăn uống gì, qua loa vài miếng đã hạ đĩa.

Thẩm Phóng đi trước một bước, hỏi hẫng: “Đồ ăn không hợp à?”

Tiết Diễm đành phải nói, “Không phải đồ anh làm, ăn không vào.”

Thẩm Phóng cười rộ, “Để buổi tối tôi nấu cho anh ăn.”

Nụ cười này có chút khác biệt với bình thường, giữa vẻ trong sáng rực rỡ lại có tia tà khí lóe lên rồi biến mất, nhưng vẫn đẹp trai muốn chết. Tiết Diễm giống như lại thấy hi vọng, nhìn anh nhỏ giọng, “Ừ.”

Sau khi ăn xong, Tiết Diễm vẫn phải tham dự hội nghị qua video. Hắn vội vàng về nước, công tác giao toàn bộ cho cấp dưới, nhưng vẫn phải quan tâm tới tiến độ một chút.

Thẩm Phóng không có chuyện gì làm, cũng không có kế hoạch khác, liền đến bệnh viện thăm mẹ.

Trên đường đến bệnh viện, Thẩm Phóng gọi một cuộc cho Hoắc Tiểu Trì, đi thẳng vào vấn đề, “Cậu đã sớm biết Tiết Diễm có tâm tư đối với anh trai tôi?”

Hoắc Tiểu Trì rõ ràng sợ tới nhảy dựng, lắp bắp, “Anh, anh cũng biết? Rất xin lỗi, trước đây không nói cho anh. Nhưng Diễm ca ca chưa từng nói qua, chúng tôi chỉ là thấy ảnh chụp thôi.”

Thẩm Phóng: “Ồ.”

Hoắc Tiểu Trì hoảng loạn, “Anh đừng tức giận, tôi, tôi không, không có tình giấu diếm anh. Tôi, anh, anh tốt như vậy, người Diễm ca ca hiện tại yêu nhất định là anh...”

Thẩm Phóng lạnh lùng ngắt lời nó, “Những ai đã nhìn thấy ảnh chụp kia?”

Hoắc Tiểu Trì bị anh dọa, cái gì cũng khai ra, “Chúng tôi, ngày đó cùng tới club.”

Thì ra cho tới nay chỉ có một mình mình bị giấu diếm.

Thẩm Phóng ngắt điện thoại, rảo bước tới cửa lớn bệnh viện.

Tình trạng tinh thần của mẹ đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, có thể ổn định nhận ra anh là ai, về cơ bản đã nói chuyện được bình thường với anh, không phải gọi bừa một tràng “Tiềm Tiềm”, “Phóng Phóng”. Trừ bỏ tai nạn ba tháng trước bà không thể nói đến, hơn nữa nếu tưởng tượng cũng sẽ đau đầu muốn nứt ra, thì hiện tại cũng có thể xuất viện được rồi.

Thẩm Phóng dẫn mẹ ra ngoài tản bộ, nói chuyện phiếm với bà, khuyên bà không cần gấp gáp, trước cứ nghỉ ngơi thật tốt, còn nói bệnh tình của anh trai cũng đang chuyển biến tốt đẹp, nói không chừng rất nhanh sẽ tỉnh lại, người gây tai nạn bỏ chạy cũng sẽ sớm muộn bị đem ra trước công lý.

Tâm tình anh bình thản, thiên y vô phùng(*), nhưng mẹ vẫn cảm giác được gì, vỗ vỗ tay anh, “Phóng Phóng, con không vui?”

(*) thiên y vô phùng: không chệ vào đâu được

Thẩm Phóng giật mình, cười phủ nhận: “Không ạ.”

“Con không vui.” Mẹ khẳng định, “Ai chọc tới con?”

Thẩm Phóng vẫn nhất quyết, “Không có.”

Tính tình mẹ cũng không tính là tệ, nhưng lại rất quả quyết, thấy anh không chịu nói cũng không bắt ép, chỉ nói một câu: “Dem tui thân ghen ở trong bụng không giống chuyện Phóng Phóng nhà chúng ta sẽ làm.”

“Sao có thể như thế được.” Thẩm Phóng nghe thế, đột nhiên nở nụ cười, thành tâm nói, “Mẹ cứ yên tâm đi, con sẽ không chịu ghen đâu.”

Chịu nhục hay tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, một chút cũng không giống anh tẹo nào.

Hiện tại, trong đầu óc anh đều là buổi tối trở về nên xử lý cái tên trong nhà như thế nào.

Thời điểm Tiết Diễm từ công ty trở về đã hơn sáu giờ tối. Công tác bên kia bởi vì hấn đột ngột rời đi nên sinh ra một ít khó khăn, nhưng nhờ nỗ lực của mọi người, cũng có thể coi là đã được giải quyết thuận lợi. Thẩm Phóng nhắc cho hấn một tin, nói đã vì hấn mà chuẩn bị xong bữa tối, hấn đoán xem sẽ là món ngon gì, hiện tại trong lòng đều là chờ mong nhảy nhót, dường như sắp không duy trì được hình tượng trầm ổn.

Nhưng khi hấn đi vào nhà ăn, nhìn thấy đầy bàn tổ quốc sơn hà đều là một sắc đỏ rực, vui mừng tràn đầy trong lòng lập tức hóa thành gương mặt mờ mịt.jpg.

Thẩm Phóng ngồi ở một bên bàn ăn, mỉm cười nhìn hấn, “Mau tới đây đi, cố ý chuẩn bị đồ ăn ngon cho anh đấy.”

Tiết Diễm do dự nhìn thoáng qua. Đầu cá nấu cay, gà xào ớt, thịt kho ớt, đậu hũ cay, đậu cô-ve xào ớt,.. Thật sự mỗi đĩa đều phủ đầy ớt đỏ, chỉ cần xem qua cũng thấy mắt cay xè.

Khi không ăn ngọt, khẩu vị Tiết Diễm cũng rất thanh đạm, không thể ăn quá cay. Thẩm Phóng cũng biết điều này, nhưng không biết vì sao lại chuẩn bị một bàn đồ ăn cay như vậy.

Nhưng Tiết Diễm cảm thấy nếu giờ mình còn chần chừ, Thẩm Phóng vốn không đáp ứng cũng không từ chối, như vậy mình vẫn tính đang trong giai đoạn theo đuổi, cũng nên làm việc gì đó để tỏ một chút thành ý.

Vì thế, hấn bèn ngồi xuống đối diện Thẩm Phóng, không chút do dự ăn cơm.

Thẩm Phóng nhìn động tác của hấn, cảm thấy rất bất ngờ.

Thật sự vô cùng cay, Tiết Diễm mới ăn mấy gắp, nước mắt đã chảy ra đầm đìa.

Nhưng hấn vẫn kiên trì ăn, dành chút thời gian hỏi, “Anh đã suy nghĩ xong chưa?”

Thẩm Phóng: “Chưa.” Lại cười, “Ăn ngon không?”

Tiết Diễm nước mắt lưng tròng, thật sự không nói nổi hai chữ “Ăn ngon”: “Anh rốt cuộc làm sao vậy?”

Thẩm Phóng: “Không có gì.”

“Thế tại sao lại cho nhiều ớt như vậy?”

“Tôi thích.” Thẩm Phóng đột nhiên ngừng cười, lạnh lùng nói, “Không ăn thì thôi.”

Tiết Diễm ngẩn người, nhỏ giọng: “... Tôi ăn.”

Thẩm Phóng học tra thất bại, không những không chọc giận được đối phương, ngược lại lại thấy trên mặt Tiết Diễm có chút tủi thân, gương mặt đáng thương này hết sức đáng yêu.

Dầu cá nấu cay

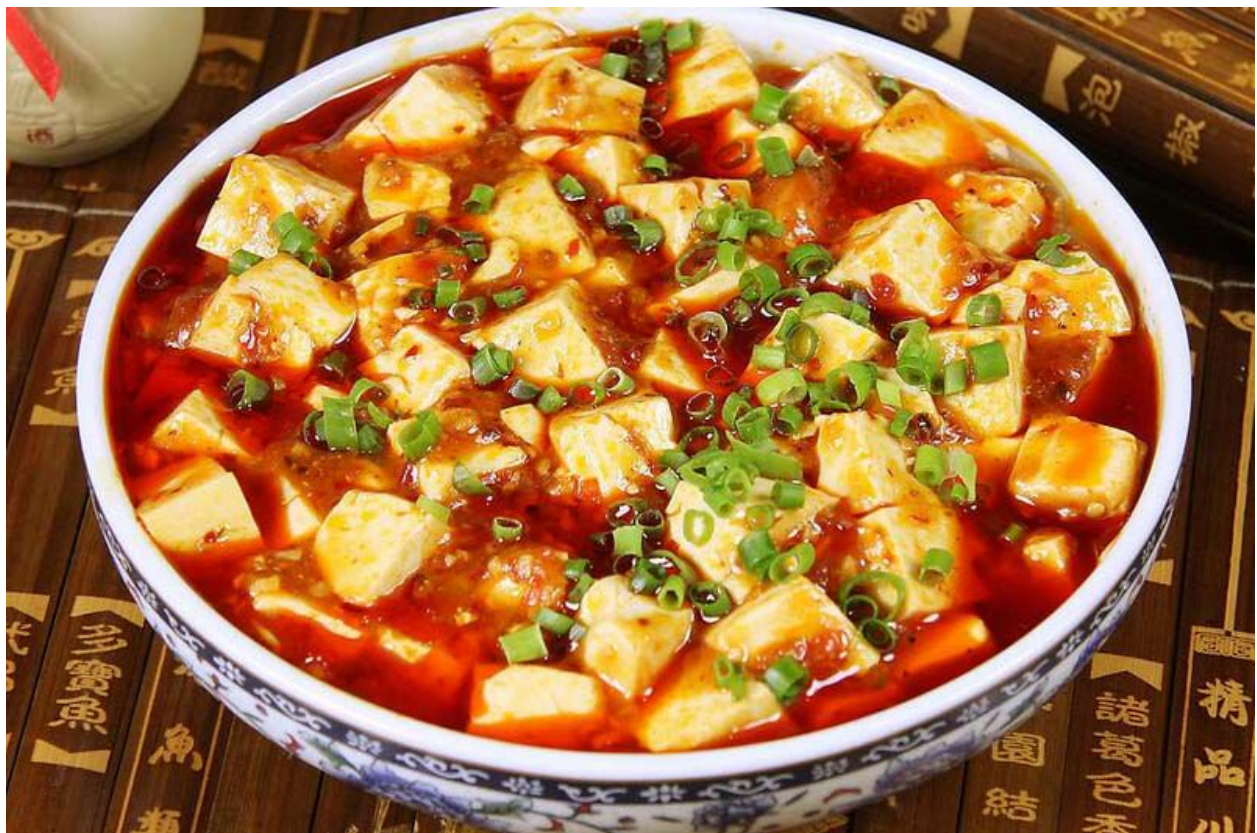
gà xào ớt

thịt kho tiêu

nhìn như tiết canh ấy nhỏ chẹp
đậu hũ cay

đậu cô-ve xào ớt

43. Chương 43

Không cần đòi hỏi logic ở não tàn văn nhá =))))))))

Đây là một quán bar không lớn không nhỏ, hết sức yên tĩnh, giữa bầu không khí thông thả là tiếng ca mềm mại như nước chảy xuôi, chỗ ngồi cũng cách rất xa, phù hợp cho việc tụ họp năm ba bạn bè uống rượu tâm sự.

Trên một ghế dài ở sâu trong quán bar, Tiết Diễm vẻ mặt buồn khổ vừa uống rượu vừa tâm sự với hai người bạn tốt.

“... Tối hôm sau, anh ta vẫn làm một bàn đồ ăn cực kỳ cay, tôi vẫn ăn. Đến ngày thứ ba, tôi vốn quyết tâm phản kháng, kết quả lúc về nhà, anh ta lại nghiêm túc giải thích rằng hai ngày trước tâm trạng không tốt, anh ta cảm thấy có lỗi, xin lỗi tôi rồi làm bánh đậu đỏ cho tôi ăn.”

Tạ Thiên Dật cảm thấy mọi việc đến phân nửa không đơn giản như vậy, hứng thú truy hỏi, “Rồi sao nữa?”

Tiết Diễm uống một ngụm rượu, “Sau đó, tôi thấy anh ta ăn nói thành khẩn như vậy, đương nhiên là sẽ tin rồi. Kết quả, anh ta không ngờ lại cho mù tạt vào bánh đậu đỏ. Là mù tạt đó, các cậu hiểu không? Tôi cần một miếng lớn, nước mắt cũng không còn giữ được.” Hắn còn oán giận bổ sung một câu, “Bây giờ anh ta còn chẳng thèm quan tâm đến tôi nữa.”

Tạ Thiên Dật nghĩ đến cảnh tượng kia một chút, vừa thấy tội nghiệp lại vừa thấy mắc cười.

Trịnh Quân bên cạnh vẻ mặt vô cùng thâm trầm: “... Khổ thân. Cậu cũng không phản kháng à?”

Tiết Diễm đúng tình hợp lý: “Đương nhiên có! Tôi cũng nổi giận, tôi nói Thẩm Phóng cũng thật quá đáng rồi. Còn chưa kịp phát tác hết thì anh ta lập tức xin lỗi tôi, nói rằng chỉ đùa thôi, hôm sau sẽ nấu cá chua ngọt. Anh ta cũng xin lỗi rồi thì tôi cũng chỉ đành nhận xuống thôi.”

Trịnh Quân nghe câu nói quen thuộc này, trong lòng chẳng thêm để ý.

Quả nhiên nghe thấy Tiết Diễm tiếp tục nói: “Tôi cũng không phải loại dễ lừa như thế, sợ rằng anh ta ra tay lần nữa, hôm sau còn cố ý theo dõi anh ta nấu cơm. Kết quả tên khốn ấy thừa lúc tôi không chú ý liền chọc thủng mật cá, cả con cá đều đắng nghét!”

Tạ Thiên Dật bật cười.

Trịnh Quân vốn nhã nhặn chừng chặc cũng sắp không nhin nổi, “Rồi sao nữa?”

Tiết Diễm: “Anh ta lại nói không cần thận, hôm sau sẽ làm một bữa phong phú để bồi thường. Nhưng tôi làm sao có thể tin được nữa! Câu chuyện cậu bé chăn cừu và con sói cũng đã học từ hồi tiểu học luôn mà! Tôi bèn kiên quyết không chịu ăn, chỉ ăn cơm với dưa muối. Kết quả một mình anh ta vô cùng vui vẻ ăn hết đồ ăn, ăn xong còn cười nhạo tôi. Lần này thật sự anh ta không hề động tay động chân!”

Trịnh Quân: “Khổ thân cậu, thấp cho [ngọn nển] này, nhưng mà, phụt -”

“Các người muốn cười thì cứ cười đi.” Tiết Diễm buồn bực nhấp thêm một ngụm rượu, “Đây toàn bộ là anh ta đáp lại sau khi tôi tỏ tình mà.”

“Ha ha ha ha ha ha -” Tạ Thiên Dật rất muốn bày tỏ chút thương tiếc với bạn tốt nhưng thật sự không nhin nổi, cười ha hả, “Dùng loại biện pháp này để đáp lại, trừ Thẩm Phóng nhà cậu ra thì đúng là không có ai, ha ha ha ha ha ha.”

Tiết Diễm mặt vô cảm, quay đầu nhìn Tạ Thiên Dật đang cười ngặt nghẽo lườm một cái.

Tạ nhị thiếu một bên cười, một bên lấy tay làm thành động tác kéo khóa miệng, tỏ ý không hề lửa cháy đổ thêm dầu.

“Các cậu nói xem anh ta đang suy nghĩ gì? Đồng ý? Không muốn? Đồng ý thì đương nhiên là tốt rồi, không muốn thì có thể từ chối để tôi theo đuổi. Nhưng mà anh ta nói là cần xem xét, sau đó lại là thái độ hiện tại, rốt cuộc là anh ta đang nghĩ gì?” Tiết Diễm quả thực không tài nào hiểu nổi.

Bị “bữa tối tình yêu” của Thẩm Phóng tra tấn gần một tuần, Tiết Diễm cuối cùng cũng không nhin được, tìm đến bạn bè tâm sự. Hẹn hẹn Tạ Thiên Dật cùng Trịnh Quân, cũng là hai người phù rể của mình, tới quán bar này uống rượu, kể lại vài chuyện sau khi tỏ tình, cũng để tìm kiếm chút an ủi và lời khuyên. Không nghĩ tới không những không được an ủi mà lại thu hoạch được một đồng cười nhạo vô tình.

Tiết Diễm bị thương cảm nhận được, thế giới này thật sự rất lạnh lùng.

Cuối cùng, Trịnh Quân là người có bạn gái, kinh nghiệm đồ người rất phong phú, cười xong vẫn nghiêm túc suy nghĩ: “Tôi cảm thấy anh ta không phải là vấn đề không đồng ý, mà rõ ràng là đang tức giận với cậu. Cậu cần thận ngâm lại xem, hôm đó trừ việc tỏ tình thì cậu còn làm cái gì? Hoặc là nói các người còn đã xảy ra chuyện gì?”

Tiết Diễm ngâm nghĩ một lúc, “Bọn tôi chụp ảnh đôi... Sau đó không cần thận để anh ta nhìn thấy bức ảnh kia.”

“Tấm ảnh trong ví của cậu?” Trịnh Quân lập tức phản ứng.

“Ừ.”

Tiết Diễm nói xong lại mở ví tiền ra, đặt ở trên bàn, cúi đầu theo thói quen lấy tay vuốt ve ảnh chụp thiếu niên, theo đó chọc vài cái, thấp giọng oán giận, “Tại sao anh lại xấu tính như thế chứ.”

Thời điểm kia Thẩm Phóng mới chỉ năm nhất, khuôn mặt ngây ngô non nớt hơn bây giờ nhiều lắm. Nhưng trên người anh lại mặc đồng phục cấp ba, sắc đen trắng khiến bản thân cũng trưởng thành chừng chạc hơn nhiều, trong ảnh chụp nhìn anh lớn hơn tuổi thực ngày đó một chút.

Đương nhiên, ở trong mắt Tiết Diễm, dù là thế nào thì Thẩm Phóng đều rất đáng yêu.

Nói đến trường trung học của bọn họ cũng rất dỡ hơi, rõ ràng đã thiết kế một bộ đồng phục nam nữ tương đương, thế mà lại chia thành ba loại màu sắc, năm nhất mặc lục - trắng, lớp 11 lam - trắng, lớp 12 đen-trắng. Mặc dù cũng không tính là đẹp lắm, nhưng càng lên lớp cao thì càng dễ chấp nhận, nghe nói bởi vì để khiến các học sinh mong chờ lên lớp.

Trịnh Quân tự nhiên cũng nhìn thấy ảnh chụp thiếu niên, đồng thời cũng thấy hai chữ “Thẩm Tiềm” trên bức ảnh.

Trong một khoảnh khắc, trong đầu gã hiện lên một suy nghĩ, hoài nghi có khi nào anh xã của Tiết Diễm hiểu lầm cái gì không, dù sao Tiểu Trì, Trường Sinh khi nhìn qua ảnh chụp cũng đều lầm thành A Diễm thích Thẩm Tiềm.

Nhưng suy nghĩ này ngay lập tức bị gã gạt đi.

Người khác không biết hai anh em Thẩm Phóng Thẩm Tiềm, chỉ nhìn tên nên nhận sai thì không tính, chẳng lẽ bản thân Thẩm Phóng còn không nhận ra chính mình?

Huống chi, sự kiện lần trước cũng có ảnh hưởng rất lớn, lại còn chưa quá lâu, ngay cả người ngoài cuộc như gã còn thấy như vừa xảy ra, nhớ hết sức rõ ràng, Thẩm Phóng thân là đương sự thì càng không có lý do gì để quên.

Trịnh Quân, Tiết Diễm cũng hai anh em Thẩm gia đều học tại trường trung học trọng điểm. Khi đó Thẩm Tiềm là học sinh xuất sắc có tiếng, liên tục ba năm giữ chức chủ tịch hội học sinh, toàn trường hầu như không ai không biết. Ngay từ cấp hai, Thẩm Phóng với thân phận “em trai Thẩm Tiềm” cũng rất nhiều người nghe danh.

Loại quan hệ dưới tình hình này, nếu ở các nhà khác chỉ sợ là cậu em trai sẽ sống dưới cái bóng của anh trai mình. Thế nhưng Thẩm Phóng lại là một tên brocon, không chỉ cảm thấy cái thân phận “em trai Thẩm Tiềm” này không có gì không ổn, ngược lại còn hết sức kiêu ngạo, cái gì cũng nghe theo anh trai, thỉnh thoảng còn có thể lấy danh tiếng anh cáo mượn oai hùm.

Trịnh Quân cũng nhớ rõ, bối cảnh của bức ảnh kia là vào ngày tuyên thệ trước khi kỳ thi tuyển sinh đại học của khóa Thẩm Tiềm. Giáo viên ba khối của trường học đều tham gia, nhân vật chính là khối 12 ngồi ở giữa, hai khối còn lại ngồi ở hai bên xem.

Lúc ấy gã vừa vặn đứng ở bên năm nhất, khi xếp hàng thì hơi chú ý một chút, biết là chủ tịch hội học sinh Thẩm Tiềm sẽ đi lên phát biểu. Kết quả không biết Thẩm Tiềm gặp vấn đề gì mà không đến trường được, giữa lúc thời gian không còn nhiều thì gặp Thẩm Phóng chạy tới xin phép giùm anh trai mình.

Các giáo viên lớp Thẩm Tiềm vốn đã bàn bạc để phó chủ tịch hội học sinh thay lên sân khấu, Thẩm Phóng nghe thấy lại nói mình có bản thảo, đồng phục của anh trai cũng mang đến, hai người bộ dạng giống nhau, hoàn toàn có thể thay anh trai mình lên sân khấu.

Tuy rằng các thầy cô đối với đứa nhỏ nghịch ngợm từ trước đến nay cũng thấy nghi ngờ, nhưng sự tình khẩn cấp, lý do Thẩm Phóng đưa ra lại hết sức hợp lý, hơn nữa khi Thẩm Phóng nghiêm túc rất giống Thẩm Tiềm, bọn họ đều bị anh ta thuyết phục.

Thẩm Phóng mặc đồng phục của anh trai lên sân khấu, bộ dáng nghiêm túc đàng hoàng, ngay từ đầu cũng không gây ra nghi ngờ gì lớn, hết sức thuận lợi đọc xong bài phát biểu.

Các thầy cô đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng lại thấy trên mặt Thẩm Phóng kéo ra một nụ cười sáng lạn, bắt đầu tự do phát biểu: “... Nhưng mà tôi cho rằng, cho dù đã tới thời điểm này rồi, các học sinh cũng nên chú ý kết hợp giữa học hành và nghỉ ngơi...”

Lúc ấy lãnh đạo nhà trường cùng đa số giáo viên đều cố duy trì thái độ học tập liều mạng, cố gắng hết sức, tuy rằng giáo viên chủ nhiệm của Thẩm Tiềm không đồng ý hoàn toàn với quan điểm này, sau thì cũng xuôi theo, nhưng cũng có chút hướng dẫn bài phát biểu của y theo hướng này. Bởi vậy, khi lời này của Thẩm Phóng vừa thốt ra, tất cả liền cảm thấy có ít nhiều ly kinh phản đạo(*).

(*) **ly kinh phản đạo**: ngang ngạnh; bướng bỉnh; phản đạo; bất trị; chống đối; phản loạn; trái nguyên tắc; đại nghịch bất đạo; bội bạc

Giáo viên chủ nhiệm của Thẩm Tiềm, vì sợ lộ tẩy mà vẫn luôn cẩn thận quan sát anh, lúc này chảy mồ hôi lạnh đầy người.

Nhưng mà cũng may, kỳ thật đến lúc này, những người trong ban giám hiệu cùng bạn trong lớp còn tập trung nghe phát biểu cũng không nhiều, bởi vì Thẩm Phóng vừa nói vừa cười nên các học sinh cũng chỉ cười trộm, không tạo thành âm ỉ lớn gì. Mà Thẩm Phóng cũng coi như có chừng mực, không nói thêm nhiều lời đại nghịch bất đạo, nói xong liền chạy khỏi sân khấu.

Chủ nhiệm lớp Thẩm Tiềm sợ bóng sợ gió, cảm thấy bệnh tim lại tái phát. Kết thúc buổi lễ bèn gọi học sinh tới túm Thẩm Phóng, muốn dạy dỗ một chút.

Sau đó Thẩm Phóng liền chạy loạn trong sân trường, vừa chạy vừa cười, khiến cho ông giáo già đứng ở cửa

sổ thối râu tròng mắt, mắng anh, “Thằng nhóc thối tha này”, cuối cùng ngay cả “Để nói cho anh trai bây biết” cũng nói ra.

Trò vui thời trung học vốn không nhiều, huống chi hai anh em Thẩm gia cũng được coi là nhân vật đặc biệt trong trường. Chuyện qua đi, toàn bộ trường, nhất là học sinh năm cuối, đối với chuyện này cũng say sưa nói một thời gian.

Kỳ thật không chỉ riêng Trịnh Quân, ở trường học tư nhân bên kia, Tạ Thiên Dật nghe gã kể qua chuyện này cũng hết sức ấn tượng.

Tạ Thiên Dật lúc ấy nhìn ảnh chụp còn hỏi, “Này không phải Thẩm Phóng sao? Sao lại viết tên anh trai vậy?” Sau đó nghe Trịnh Quân giải thích mới hiểu được, cười hơn nửa ngày, nói A Diễm thích người này cũng thật tốt, khi nào chính thức tìm hiểu là được rồi.

Tiết Diễm lại chọc chọc trên mặt thiếu niên Thẩm Phóng, khó hiểu lắm bầm, “Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc anh tức giận cái gì chứ? Hả?”

Tạ Thiên Dật không thể nghiêm túc suy nghĩ mà bắt đầu cân nhắc tà ma ngoại đạo, hỏi hẩn, “Bí kíp lần trước tôi đưa cậu đã xem qua chưa?”

Tiết Diễm ngẩn người, nhớ tới cuốn “Chiến lược truy thê của tổng tài bá đạo” Tạ Thiên Dật mang đến trước hôn lễ, giật giật khóe miệng, “Chưa.”

Tạ Thiên Dật tích cực PR: “Bao giờ về thì xem đi, thành tâm ắt sẽ linh.”

Tiết Diễm trên mặt trưng vẻ “Tôi đã nói cậu đừng mê tín như vậy”, trong lòng lại nghĩ, không thì... khi quay về cũng nên xem một chút?

Hai cậu bạn thân trong thời khắc mấu chốt cũng không giúp đỡ được nhiều, Tiết Diễm đành phải tự mình tìm kiếm nguyên nhân, một lúc sau lại tự hỏi, “Các cậu nói xem, có khi nào Thẩm Phóng cảm thấy tôi rất biến thái không. Rõ ràng cất giấu ảnh chụp lâu như vậy, quay đầu lại lại nói không biết anh ta.”

Lúc này Tạ Thiên Dật cùng Trịnh Quân đều đồng thời im lặng, cảm thấy như bắt được một chút manh mối. Bọn họ cũng cảm thấy hành động này của Tiết Diễm đúng là một lời khó nói hết, nhưng cũng có thể cảm thấy được, xét theo tính cách Thẩm Phóng, nếu thật sự cảm thấy A Diễm là biến thái, khi nhìn thấy bức ảnh sẽ không phản ứng như này.

Trịnh Quân hỏi: “Nếu anh ta cảm thấy cậu biến thái, thế tại sao lại không trực tiếp từ chối luôn?”

Tiết Diễm đoán: “... Có thể vì hợp đồng chưa tới hạn?” Trịnh Quân và Tạ Thiên Dật đều biết tiền căn hậu quả cuộc hôn nhân của hẩn cùng Thẩm Phóng.

Trịnh Quân lắc đầu, phủ định khả năng này: “Anh ta không giống người sẽ bị hợp đồng trói buộc.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Cậu còn chi tiết nào chưa nói với bọn này không?” Tạ Thiên Dật nói.

Tiết Diễm ngẫm nghĩ, bổ sung, “Có một, anh ta nhìn thấy ảnh chụp bèn hỏi tôi.”

Tạ Thiên Dật theo bản năng hỏi, “Cậu có cho không?”, lập tức ý thức được hiển nhiên chưa cho, lại hỏi, “Tại sao cậu không đưa cho anh ta?”

Về mặt Tiết Diễm không được tự nhiên, “Đây là ảnh chụp đầu tiên của Thẩm Phóng trong tay tôi, vất vả lắm mới lấy được từ phòng giáo viên... Tôi không thể đưa được.”

“Vậy thì đúng rồi!” Tạ Thiên Dật cảm thấy đã tìm được nguyên nhân, lo lắng nói, “Cậu bị ngốc đúng không, anh ta muốn thì cậu liền in thêm vài tấm rồi đưa cho không phải tốt lắm sao? Là tôi thì tôi cũng nổi giận, luôn miệng nói yêu tôi nhưng ngay cả một tấm ảnh cũng không đưa cho tôi.”

Trịnh Quân lại có cái nhìn khác, “Đây cũng có thể là một nguyên nhân. Nhưng mà tôi cảm thấy, các người vẫn cứ nên hai mặt một lời với nhau là hơn.”

Tiết Diễm: “Nhưng mà...”

Tạ Thiên Dật biết hấn da mặt mỏng, chêm vào, “Không cần nói nhiều, tôi chỉ hỏi cậu một câu thôi, muốn vợ hay muốn mặt?”

Tiết Diễm: “... Muốn vợ.”

44. Chương 44

Ba người đều cảm giác cuối cùng cũng tìm được giải pháp, tâm trạng thoải mái hẳn, mắt thấy rượu trên bàn đã sắp cạn, Tạ Thiên Dật rất khí phách mà gọi thêm mấy chai nữa.

Kết quả chính là, còn chưa uống được bao lâu, cả ba bọn họ đều bắt đầu cảm thấy chũnh choáng.

Trịnh Quân có bạn gái, mặc dù hiện tại không sống chung nhưng cũng đúng giờ gọi điện thoại tới giục về. Gã liền mang theo một chút tự mãn lại có chút kiêu hãnh tỏ vẻ phiền toái, nhưng vẫn chào tạm biệt hai người bạn.

Còn lại Tạ nhị thiếu cùng Tiết Diễm không ai quản, hai mắt nhìn nhau.

Tạ Thiên Dật đề nghị: “Này, hai chúng ta cũng đi thôi. Cầu độc thân đáng thương, dù đi thành một đôi cũng vẫn là cầu độc thân.”

Tiết Diễm bất mãn, “Tôi kết hôn rồi, tôi không phải cầu độc thân nữa.”

Tạ Thiên Dật cười ha hả: “Phải phải, A Diễm của chúng ta không phải cầu độc thân, hơn hẳn cầu độc thân. Đi thôi, tôi gọi xe về rồi, cậu cũng nên gọi nhà tới đón chứ?” Gã còn sống chung với cha mẹ, không có ý quấy động hai ông bà già lúc nửa đêm.

Tiết Diễm ngẫm nghĩ, mím môi: “Tôi gọi người đến đón.”

Tài xế Tiết gia rất nhanh đã tới, đón thiếu gia nhà mình trở về nhà.

Tiết Diễm uống cũng nhiều rượu, đầu óc phản ứng không mau, đã vậy suy nghĩ còn có chút để tâm vào mấy chuyện vụn vặt. Tuy rằng đã say tới mông lung nhưng vẫn nhớ kỹ dặn dò tài xế khi về nhà nhớ giảm thanh, đừng làm ồn tới Thẩm Phóng, thế nhưng khi về nhà lại nhớ tới câu Tạ Thiên Dật nói về hắn “không phải cầu độc thân, mà còn hơn hẳn cầu độc thân”, đối với việc Thẩm Phóng mặc kệ hắn một đêm cảm thấy có một chút không vui.

Kết quả vừa về đến nhà liền phát hiện Thẩm Phóng không những chưa ngủ mà còn đang ngồi trên bậc cửa cầm máy tính bảng chơi game rất vui vẻ, một chút không vui trong nháy mắt biến thành vô cùng không vui.

Tuy rằng đã bước vào mùa hè, nhưng mấy hôm nay đều có mưa, nhiệt độ giảm nhiều, buổi đêm vẫn rất lạnh. Mà Thẩm Phóng giờ phút này chỉ mặc độc một áo T-shirt ngắn tay cùng quần đùi mỏng, trực tiếp ngồi ở bậc thang lạnh lẽo, trong đôi mắt say lơ đãng của Tiết Diễm quả thực chính là biểu tình “lạnh run” điển hình của thiếu niên nghiện game.

Thẩm Phóng nghe thấy tiếng động liền tạm dừng trò chơi, từ bậc thang đứng lên, di chuyển hai chân, “Anh về rồi. Sao hôm nay lại về muộn vậy?”

Tiết Diễm không trả lời, ngược lại lạnh lẽo chất vấn, “Tại sao anh lại ngồi ở đây?”

Thẩm Phóng đáp, “Tôi chờ anh về. Còn tưởng rằng anh sẽ về sớm, ai biết lại muộn như vậy.”

“Nếu đêm nay tôi không về thì anh tính ngồi đây cả đêm à? Mà anh cũng không biết tìm nơi nào tránh gió sao? Còn không biết đường mặc thêm cả quần áo à?” Tiết Diễm giận dữ

Thẩm Phóng thấy hắn tức giận, chẳng hiểu tại sao, nhưng chung quy vẫn là ý tốt, liền cùng hắn một bên đi vào phòng, một bên giải thích, “Không phải, tôi chỉ là tùy tiện ngồi đó chơi game một lát thôi, tín hiệu wifi ở cửa tương đối mạnh, mà cũng không lạnh.”

Tiết Diễm cũng mặc kệ anh giải thích, chỉ là mượn đề tài để nói chuyện của mình, mắng anh, “Anh bị ngốc à, anh ngồi ở đây chờ tôi, sao không bằng gọi tôi một cuộc thúc giục tôi về sớm? Muộn như vậy mới trở về cũng không thềm hỏi một tiếng. Anh rốt cuộc có biết chức trách của bạn đời là gì không? Anh có thấy ai vô tình như anh không, vợ của người ta đã gọi điện tra hỏi từ sớm rồi...”

Thẩm Phóng vốn là có chuyện quan trọng muốn tìm hấn, muốn cùng hấn nói chuyện nghiêm túc.

Nguyên một tuần này, hành vi trả thù đầy ấu trĩ cũng không làm Thẩm Phóng vui vẻ, Tiết Diễm lại thuận theo, nhường nhịn cùng dung túng ngược lại lại càng khiến anh có dự cảm nguy hiểm, càng ngày càng lún sâu.

Mà như vậy là không được.

Mặc dù phải chờ bên ngoài lâu như vậy, nhưng Tiết Diễm cũng đã nhấn trước cho anh rằng buổi tối có việc, hiện tại lại say đến thế này, Thẩm Phóng mặc dù không muốn nhưng cũng đành phải tính việc dời sang ngày khác.

Thế mà con ma men kia còn cố tình không thành thật, ngoài miệng mắng mỏ không ngừng, nói đến mức Thẩm Phóng trong lòng cũng nổi lửa, nghĩ thầm, này đúng là ba ngày không đánh liền leo lên nóc nhà lật ngói.

Vì thế anh dừng bước, chỉ vào sofa sát góc tường, quát, “Sao anh lại nói nhiều như thế! Ra kia ngồi, không được nhúc nhích!”

Thẩm Phóng vừa hung dữ một chút, Tiết Diễm đã say mềm theo bản năng nhận ra nguy hiểm, đáng vẻ bệ vệ đầy kiêu ngạo nhất thời biến mất.

Hấn ngược mắt, cẩn thận nhìn Thẩm Phóng, quay đầu lại, từng bước từng bước, ngoan ngoãn ngồi ở góc sofa.

Thẩm Phóng lại quát: “Tay! Đặt vào đâu đấy!”

Tiết Diễm chậm rãi thu lại bàn tay đang hướng tới đĩa đồ ngọt đặt trên bàn trà. Món điểm tâm kia vừa nhìn đã biết là Thẩm Phóng làm, hấn có chút tiếc nuối.

Thẩm Phóng đi tới, đứng trước mặt hấn, từ trên cao nhìn xuống: “Có còn nhận ra tôi là ai không?”

Tiết Diễm lại ngẩng đầu, lặng lẽ ngắm anh, “Thẩm Phóng Phóng.”

Thẩm Phóng: “Tự mình nhìn xem! Mấy giờ rồi! Tôi còn chưa mắng anh thế mà đã dám gào mồm trước, nói xem, mấy giờ!”

Tiết Diễm liếc nhìn đồng hồ trên tường một cái, lí nhí: “... Mười một giờ.”

Thẩm Phóng chấp tay sau hông, tiếp tục mắng hằn: “Đi đâu mà về muộn như vậy?”

Tiết Diễm ngoan ngoãn trả lời, “Đến quán bar uống rượu.”

“Đi với ai?”

“Tạ Thiên Dật, cả Trịnh Quân nữa.”

“Đi về như thế nào? Say rượu lái xe à?”

“Không, gọi tài xế đưa về.”

Thấy hằn phối hợp như vậy, lửa giận trong lòng Thẩm Phóng cũng tắt dần, cúi xuống đưa bàn tay đến trước mặt hằn: “Thì ra còn chưa uống đến ngu nhỉ? Có biết đây là mấy không?”

Tiết Diễm vẻ mặt tự hào: “Đương nhiên.” Theo đó lại duỗi ngón trỏ ra từng chút từng chút chỉ vào đầu ngón tay anh, “Một, hai, ba, bốn... là năm.”

Thẩm Phóng nhin không được bật cười một tiếng, nhìn chăm chú vào mắt hằn, “Tốt lắm. Tôi nói với anh, ngày mai bạn tôi kết hôn, tôi muốn đến dự hôn lễ, anh có đi không?”

Tiết Diễm: “Ai?”

“Bạn đại học. Anh không biết.”

“Đi.”

Thẩm Phóng: “Được, vậy anh nhớ kỹ mình đã đồng ý, tỉnh cũng không cho đổi ý.”

“Tôi lưu vào điện thoại.” Tiết Diễm nói xong liền chủ động lấy di động ra, “Như vậy sẽ không quên được nữa.”

Thẩm Phóng đứng thẳng dậy, “Còn một việc nữa...”

Tiết Diễm nghi hoặc nghiêng đầu: “Việc gì?”

Gương mặt đẹp bình thường lạnh lẽo giờ phút này vì uống say mà mờ mịt, lại có cả thiên chân khả ái (*) ngoài ý muốn, khiến người ta có chút... luyến tiếc không muốn buông bỏ.

(*) **Thiên chân khả ái**: ngây thơ, khờ khạo

Thẩm Phóng thấy thế, không khỏi đấu tranh nội tâm: "... Quên đi, không có gì. Để tôi pha nước giải rượu cho anh." Nói xong bèn xoay người tới phòng bếp: "Muốn uống nước cà chua hay nước chanh?"

Ngày mai, vẫn nên chờ ngày mai hấn hoàn toàn tỉnh táo rồi nói sau.

Tiết Diễm đột nhiên kéo góc áo anh, "Đừng đi."

Thẩm Phóng quay đầu, "Hả? Có chuyện gì?"

Thần sắc Tiết Diễm xấu hổ một chút, ngẩng đầu lên nhìn anh, nhỏ giọng, "Tôi, tôi muốn hôn anh một cái. Được không?"

Thẩm Phóng ngẩn người, đẩy tay hấn ra, "Không được."

"Tại sao lại không được?" Giọng Tiết Diễm đầy tủi thân.

"Không được là không được."

Tiết Diễm hiển nhiên vẫn không cam lòng, lại túm lấy Thẩm Phóng, ánh mắt nhìn anh tràn ngập ý lên án, "Tôi hôn vợ tôi cũng không được sao."

Thẩm Phóng cười cười, vẫn kiên quyết đẩy hấn ra, đi tới phòng bếp.

Có chút tiếc nuối. Anh nghĩ, người kia hình như càng ngày càng đáng yêu.

Nhưng tại sao hấn lại không thể chuyên tâm chỉ thích một người?

Tiết Diễm còn chưa nói muốn uống cái gì, Thẩm Phóng bèn thay hấn quyết định.

Anh mở tủ lạnh, phát hiện bên trong vừa vặn có chanh ngâm mật ong chính mình bỏ vào mấy ngày trước, Thẩm Phóng liền trực tiếp lấy hai lát chanh đặt vào trong chén, còn bỏ thêm một thìa mật ong.

Nước chanh mật ong không thể dùng nước sôi già, anh bèn cầm chén lấy một chén nước ấm, đặt ở một bên

chờ nguội, sau đó nhìn chăm chăm hai chén trong suốt trước mặt, có phần thất thần.

Tiếng bước chân chậm rãi từ xa lại gần.

Thẩm Phóng không cần quay đầu cũng biết, đằng sau, phương thức này, chỉ có thể là Tiết Diễm.

Anh cũng không để ý đến, tiếp tục nhìn chăm chăm chén đang bốc hơi nóng suy nghĩ mọi chuyện, rất nhanh đã phát giác một đôi tay quẩn quanh eo mình.

Là Tiết Diễm từ đằng sau ôm lấy anh.

Việc này có chút quá phận rồi.

Thẩm Phóng quay đầu, vốn muốn trách cứ hấn, ngược lại lại bị con ma men liêu lĩnh kia thừa cơ kéo qua, môi lưỡi nóng bỏng của đối phương tùy tiện dán lên mặt anh, trên cằm, trên trán, lung tung mà hôn.

Thẩm Phóng tức giận, hai tay sau người anh chăm chăm sờ soạng.

Lại là như vậy. Anh nghĩ, ánh mắt anh nhìn tôi nhưng trong lòng lại nghĩ đến ai? Anh làm như vậy, rốt cuộc coi tôi trở thành ai?

Tiết Diễm không biết gì về suy nghĩ của Thẩm Phóng, thấy anh không phản kháng liền tìm đến đôi môi, gián tiếp cọ xát, hôn rất tập trung.

Ly nước nóng trên tay Thẩm Phóng trong nháy mắt sẽ đổ từ trên đầu hấn xuống, đột nhiên giữa những nụ hôn nghe thấy Tiết Diễm thì thầm: “Phóng Phóng, Phóng Phóng.”

Bàn tay nắm chặt chén chậm rãi buông lỏng, thân thể Thẩm Phóng cũng dần trầm tĩnh lại.

Mình so đo với cái tên say khướt này cái gì? Anh lại nghĩ, thôi quên đi, hấn đẹp như vậy, dù sao mình cũng không gặp hại gì, hôn một cái thì hôn đi.

45. Chương 45

Tiết Diễm hôn hôn, có chút ý loạn tình mê, hoàn toàn không vì vài nụ hôn mà thấy hài lòng, thay vào đó đặt Thẩm Phóng lên mặt bàn đá cẩm thạch của phòng bếp hôn sâu, đồng thời bàn tay luồn qua áo T-shirt với vào vuốt ve eo anh, sờ soạng cơ bụng của anh, thậm chí còn đi xuống kéo đai quần Thẩm Phóng, muốn làm thêm vài chuyện gay cấn hơn nữa.

Buổi tối ở nhà, Thẩm Phóng thường sẽ mặc quần đùi, ngay cả thắt lưng cũng không có, dường như chỉ cần dùng một chút lực là đã có thể trực tiếp bắt kịp tiết tấu.

Thẩm Phóng cũng đang say sưa giật mình một cái.

Anh có thể dễ dàng chấp nhận việc mình thân là thẳng nam, một thẳng nam thẳng tắp, có hứng thú với đồng tính, thậm chí còn không bài xích việc phát sinh các hành động thân mật đối với một tên đàn ông khác, nhưng tuyệt đối không phải dưới tình hình này.

Người còn không nhận rõ, sờ cái gì mà sờ!

Tâm ý còn chưa rõ mà đòi cởi quần cái gì!

Thẩm Phóng tỉnh táo lại, lập tức nổi cáu, trong đó có cả giận dữ do Tiết Diễm vô tình, còn có cả chính mình dễ dàng bị hấn dụ dỗ, nhất thời giận chó đánh mèo.

Vì thế Thẩm Phóng bèn đẩy mạnh Tiết Diễm ra, đứng thẳng lên.

Tiết Diễm đã động tình, hiển nhiên sẽ không chịu buông ra, một lần nữa vội vàng ôm chặt lại, động chân động tay, hôn môi vuốt ve lung tung.

Thẩm Phóng càng bị chọc giận, nhất thời bùng lửa, nảy ra ý định tàn ác. Anh chỉ do dự vài giây, sau đó nhắc đầu gối lên thúc vào sườn đối phương, lại ấn Tiết Diễm lên bàn đá cẩm thạch, đánh vài cái.

Nếu hai người đều ở trạng thái bình thường, thiếu niên sau khi được Thẩm Phóng giải cứu khỏi đám côn đồ liền bắt đầu đi học võ – Tiết Diễm, có lẽ còn có thể đánh cùng Thẩm Phóng một trận ngang sức.

Nhưng lúc này hắn đã say khướt, tuy rằng không say đến mức đánh mất cả bản năng, nhưng cũng là chân tay như nhũn ra, đối với công kích của Thẩm Phóng dường như không thể chống lại được. Hơn nữa Thẩm Phóng còn là ra tay bất ngờ, Tiết Diễm trong lúc nhất thời choáng váng, chỉ biết cứng đờ chịu đòn.

Ly nước lạnh định kia cuối cùng cũng không thành công gặp gỡ hai lát chanh, mà bị Thẩm Phóng đổ thẳng vào miệng Tiết Diễm, gọi hắn tỉnh táo lại.

Tiết Diễm hoàn toàn không hiểu, vợ mình rõ ràng khi nãy còn ngọt ngào phối hợp như thế, tại sao đột nhiên lại như thế này, trở nên rất xấu xa và vô lý.

Hắn ngồi trên bàn đá cẩm thạch lạnh lẽo, trong lòng tủi thân muốn chết, tức giận đến mắt cũng đỏ. Nhấn rồi lại nhin, nước mắt mới không chảy ra.

Vài phút sau, Thẩm Phóng một bên đem khăn mặt bọc nước đá chườm lạnh thắt lưng Tiết Diễm, một bên bình tĩnh nói với bản thân: không, mình một chút cũng không hối hận. Loại người chân đạp hai thuyền xứng đáng bị đánh. Không, mình không đau lòng, không đau lòng chút nào đâu.

Sáng hôm sau Tiết Diễm thức dậy, cảm giác vừa ngủ một giấc thật mệt, toàn thân giống như bị ô tô cán qua, vừa chua xót vừa đau đớn.

- Đợi một chút, cái loại hình dung này hình như rất quen, hẳn có chút kích động nghĩ, chẳng lẽ Phóng Phóng nhà mình đem qua nổi thú tính, đề chính mình ra làm!

Anh trai à anh còn nhớ mình là công không vậy =))))))))))))))))))

... Không, không đúng, cảm giác này không phải.

Hắn đưa tay xuống dưới chân sờ sờ cơ thể mình, chỉ cảm thấy rất nhiều chỗ đều đau nhức, thắt lưng, xương sườn, bả vai, mông,... Nhất là thắt lưng!

Nhưng mà cảm giác này căn bản hoàn toàn không giống bị đè, giống như bị ai đánh!

Hắn không có hứng thú loại tình thú này!

Thẩm Phóng hiếm khi thức dậy sớm hơn Tiết Diễm, giờ phút này đưa lưng về phía hắn soi gương, trên người là một bộ lễ phục không thường mặc.

Bộ đồ xanh đậm được cắt may vừa người, chất liệu cũng rất tốt, mặc vào liền tôn lên dáng người cao ngất, nhìn qua lịch sự chỉnh tề, phong độ hết sức, nghiêm túc mà lại không mất phong lưu.

Hơn nữa còn eo nhỏ chân dài, nhìn từ phía sau đúng là dẫn người phạm tội.

Tiết Diễm nhéo nhéo phần eo còn đau đớn của mình một chút, kéo bản thân ra khỏi ảo tưởng đang bắt đầu bay bay sáng sớm này, gương mặt lạnh lẽo đưa ra nghi vấn lớn nhất: “Thẩm Phóng, có phải hôm qua anh đánh tôi không?”

Thẩm Phóng lấp bắp kinh hãi, đồng thời nhanh chóng ý thức được chuyện hôm qua Tiết Diễm bị đánh hẳn sẽ không nhớ nổi, lập tức quay đầu, thề thốt phủ nhận: “Không có. Tôi đánh anh làm gì?”

Tiết Diễm nghi ngờ nhìn anh. Hắn không thể chắc chắn lý do, nhưng khi hắn gọi điện cho tài xế tới đón thì vẫn nhớ, nếu giờ này hắn còn nguyên vẹn nằm đây thì chứng minh mình đã về nhà thuận lợi, mà khi quay về nhà chỉ có Thẩm Phóng là người có khả năng tiếp xúc với bản thân nhất, hiển nhiên nghi ngờ hết sức lớn.

Thẩm Phóng bình tĩnh nhìn qua.

Tiết Diễm không thể hỏi ra cái gì, đang nghĩ trước cứ đứng lên đã, kết quả thân mình vừa động, nhắt thời không tự chủ được rên rỉ một tiếng: “A...” Hắn dùng tay vịn thắt lưng, biểu tình vừa nghi hoặc lại vừa đáng thương, nửa thật nửa giả nói, “Không biết tại sao lại thế này, eo tôi đau quá. A, đau, đau.”

Thẩm Phóng chợt dạ không thôi, lập tức buông nơ trong tay đi qua, thuần thực lấy rượu thuốc chuyên trị vết thương đã chuẩn bị trước từ tủ đầu giường, quỳ gối trên giường, “Hay do tư thế ngủ không đúng? Không có việc gì đâu, loại tình huống này cũng rất phổ biến, quay sang đây để tôi xoa bóp là được rồi.”

Nghi ngờ trong lòng Tiết Diễm càng sâu. Nếu chuyện này không liên quan đến Thẩm Phóng, sao anh ta có thể ân cần như vậy! Phải biết rằng, từ cái ngày mình bày tỏ đó, Thẩm Phóng đã nguyên một tuần không nói chuyện với mình, càng không nói đến có thể kiên nhẫn dịu dàng bôi thuốc cho mình như thế được!

Nhưng mà hắn cũng không ngu đến mức từ chối thân mật này. Thẩm Phóng xoa bóp eo hắn, hắn cũng rất phối hợp chỉ chỗ này đau chỗ kia cũng đau, rất đúng lúc rên rỉ hai tiếng dài, quả thực vừa đau vừa thích.

Xoa bóp một lúc, Thẩm Phóng “bộp” vỗ lên lưng hắn một chút, “Được rồi, được rồi, đứng lên đi.” Nói xong anh lại trở về trước gương, cầm lấy nơ bắt đầu khua tay múa chân với gương.

Không biết ăn mặc đẹp trai như vậy là muốn đi gặp tiểu yêu tinh nào, Tiết Diễm híp mắt, bắt mồm lên tiếng, “Anh đây là muốn đi đâu?”

Thẩm Phóng theo gương nhìn hắn một cái, “Tham dự hôn lễ. Không phải đã nói với anh rồi sao. Mau, giúp tôi nhìn xem bộ đồ này thế nào?”

Tham dự hôn lễ? Trong trí nhớ bản thân không có chuyện này, chắc hắn là đêm qua mới nói.

Nhưng mà cũng chỉ là đi dự đám cưới mà thôi, cũng không phải đi kết hôn, có cần mặc như vậy không? Chẳng lẽ anh tính đi đoạt người à? Spotlight của chú rể cũng bị anh cướp sạch đấy hiểu không? Hay là nói, anh nghĩ rằng tôi sẽ cho phép anh chinh trang đẹp đẽ như vậy tới câu ba đáp bốn? Ngây thơ!

Tiết Diễm trong lòng đủ mọi lời oán thán, lời nói ra cũng lạnh lùng, “Rất xấu, đổi bộ khác đi.”

Thẩm Phóng không biết hắn đang nghĩ cái gì, tin là thật, lại lấy từ trong tủ một bộ tây trang màu đen ra thay, còn thắt cả cà vạt, tiếp tục soi gương.

“Còn bộ này? Thấy thế nào?” Không đợi Tiết Diễm trả lời, anh liền cười nói, “Có phải giống mấy anh giai đa cấp không?”

Thế thì cũng phải là anh giai đa cấp đẹp trai nhất thế giới. Tây trang màu đen cùng áo sơ mi trắng, phối

hộp đơn giản nhưng lại bật lên khí chất xuất chúng, tinh thần giải giang. Tiết Diễm bình tĩnh nghĩ thầm, lúc này chỉ nói một chữ: “Xấu.”

Thẩm Phóng lại cởi bộ này ra, tiếp tục tìm kiếm trong tủ quần áo của mình.

Cậu bạn đại học muốn tổ chức hôn lễ tại một nhà thờ địa phương, nhóm bạn nói tốt nhất vẫn là mặc mấy bộ đồ nghiêm túc một chút.

Thẩm Phóng cũng rất coi trọng chuyện này, nhưng bình thường anh không hay mặc lễ phục, tủ quần áo cũng là đồ thường ngày chiếm đa số, lúc này cảm thấy có chút lúng túng.

Vừa vặn Tiết Diễm lại tương phản với anh, bình thường lễ phục phối hợp đều rất khéo, cho nên Thẩm Phóng rất tin tưởng vào ánh mắt hắn, nhưng không đoán được người nào đó xuất phát từ tâm tư xấu tính, cho nên ý kiến của hắn hoàn toàn không có giá trị tham khảo.

Thẩm Phóng có chút ý cam chịu, tìm kiếm một lúc bèn tùy tiện lấy một bộ ra. Áo ngoài màu xám cùng áo sơ mi lam nhạt, không đeo cà vạt, sơ mi bên trong không cài hai cúc trên cùng, cổ áo tùy ý mở rộng, lộ ra xương quai xanh cùng một mảng ngực trắng bóc, phía dưới đai lưng cũng lộ ra một nửa.

Lúc này Tiết Diễm phản ứng càng kịch liệt hơn, vừa nhìn thấy đã lập tức phản đối: “Xấu muốn chết! Đổi, đổi ngay!”

- Mẹ nó, này cũng quá tức giận! Đây mà là đi dự hôn lễ à, đây phải gọi là tiết tấu dắt người lên giường mới đúng!

Thẩm Phóng liên tiếp bị chê xấu vài lần cũng cảm thấy không vui, nhìn vào gương vài lần, “Tôi cảm thấy cũng không tệ lắm mà. Phóng ca đẹp trai như vậy mà anh còn chê xấu, đúng là không có mắt.” Nhìn lại Tiết Diễm còn đang nằm ồm ồm trên giường nghiêng người, mắt có mắt không nhìn anh, khó chịu nói, “Tại sao anh lại chưa đứng lên chứ, mau dậy thay quần áo đi, không thì chốc sẽ tới muộn đó.”

Tiết Diễm ngẩn người: “Hả?”

“Hả cái gì mà hả, đến dự đám cưới. Không phải bây giờ anh nói với tôi rằng anh không định đi đấy chứ? Không phải anh đã nói sao? Quên rồi à? Hay là hôm nay tính sắp xếp công việc?”

Thì ra kế hoạch đi dự hôn lễ cũng có sự tồn tại của mình.

Tiết Diễm nhận ra điều này, cho dù có công tác cũng phải nói là không.

Hắn không tiếp tục truy cứu việc mình có bị đánh hay không nữa, đau thắt lưng xương sống cũng có thể nhịn, nhanh chóng từ trên giường ngồi xuống, trên mặt cũng lấy lại bình tĩnh, “Không quên, tôi sẽ đi.

Chuẩn bị đây.”

Nếu mình đi cùng anh ta, sẽ không cần lo lắng việc Thẩm Phóng ăn mặc đẹp đẽ mà thu hút người nữa.

Tiết Diễm bay nhanh tới đổi quần áo của mình, lại làm bộ như không có việc gì tới trước mặt Thẩm Phóng chọn chọn lựa lựa, từ tủ quần áo lấy ra vài món: “Mặc cái này đi.”

Thẩm Phóng liếc mắt một cái, không nói nên lời, “Lần đầu tôi gọi anh nhận xét chính là bộ màu lam này, anh nói rất xấu.”

Tiết Diễm giả mồm át lệ phải: “Thị giác lúc đứng không giống lúc nằm, hiện tại cảm thấy có thể nhìn được.”

“Rồi rồi rồi, anh có lý của anh.” Thẩm Phóng nhận mấy món quần áo kia, lại nhìn bộ tây trang tương tự trên người Tiết Diễm: “Không phải đựng hàng với anh à? Như vậy cũng không tốt lắm?”

Tiết Diễm nhìn anh không nói lời nào.

Thẩm Phóng mờ mịt không rõ, ngoái đầu nhìn lại.

Tiết Diễm thấy anh thật sự không hiểu, mới trừng anh một cái, không tình nguyện giải thích: “Là đồ đôi!”

46. Chương 46

Hôn lễ được cử hành tại một nhà thờ Thiên Chúa giáo mang đậm phong cách kiến trúc Gothic.

Nhà thờ có một tòa tháp chóp nhọn cao vút, cửa sổ hoa hồng tinh xảo, vẻ ngoài trang nghiêm mà xinh đẹp, quang cảnh xung quanh cũng hết sức thanh tịnh.

Chú rể là bạn đại học của Thẩm Phóng, là một học bá điển hình, tính cách trầm ổn chín chắn, bình thường thoát nhìn tương đối nghiêm túc. Mặc dù hần học khác khoa với Thẩm Phóng nhưng quan hệ cũng không tệ lắm, thường xuyên cùng anh tới thư viện và phòng tự học tới tận nửa đêm.

Người đến nhà thờ dự lễ cũng không nhiều lắm, chỉ có một số bạn bè thân thiết cùng người nhà chia ra ngồi ở hai bên, còn đại đa số khách mời đều chờ trực tiếp ở khách sạn.

So với bầu không khí náo nhiệt đến náo loạn của hôn lễ Thẩm Phóng cùng Tiết Diễm thì lần này khác hẳn, toàn bộ quá trình đều hết sức yên tĩnh, thiêng liêng mà lãng mạn, trừ bỏ phần đọc diễn văn, phần cầu nguyện, xướng thơ cùng âm nhạc trang nghiêm,.. thì dường như không nghe thấy tiếng ồn ào dư thừa nào.

Bản tấu “Hành khúc đám cưới” vang lên, cô dâu được cha dắt tay trao cho chú rể, hai người bước trên thảm đỏ, cùng nhau đi về phía trước.

Cô dâu đội khăn đội đầu bán trong suốt, mặc một bộ váy trắng đuôi dài, xinh đẹp động lòng người, còn chú rể cao ráo đẹp trai, mặc một bộ tuxedo, vẻ mặt nghiêm túc. Hai người đan chặt tay vào nhau, nhìn qua hết sức xứng đôi.

Dưới sự chủ trì của linh mục, cầu nguyện, thề ước, trao nhẫn, ký kết hôn nhân,... hết thảy đều xuôi dòng theo đúng trình tự.

Nhạc đệm nho nhỏ được tấu lên khi kết thúc nghi thức.

Vào thời điểm nhận lời chúc phúc của người thân, khi đến trước mặt cha, cô dâu đang cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh đột nhiên xúc động đến mức không thể kiềm nén được cảm xúc, nước mắt nhất thời tuôn rơi

Cô vừa khóc, người cha vốn trong lòng vẫn luyến tiếc con gái cũng nhịn không nổi nữa mà chảy nước mắt, hai cha con ôm nhau òa khóc.

Mẹ cô dâu đứng bên cạnh: “...”

Chú rể gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Một người bình thường điềm tĩnh như vậy lúc này lại tay chân luống cuống, nhìn sang vợ mình vừa đau lòng lại vừa bất đắc dĩ, cảnh tượng này nhất thời có chút khó xử.

Cuối cùng vẫn là mẹ cô dâu yên lặng cầm khăn tay phù đầu đưa qua, lau nước mắt của chồng cùng con gái mình, lại đưa khăn cho con rể lau mồ hôi, nghi thức mới tiếp tục tiến hành thuận lợi.

Bạn bè xung quanh mỉm cười không có ác ý, nhưng Thẩm Phóng thấy một màn như vậy, nói thật trong lòng cũng có chút hâm mộ.

Mặc dù hôn lễ của anh long trọng hơn lần này gấp trăm lần, nhưng lại do hai người không có tình cảm cử hành nghi lễ cùng nhau, cũng không có lời chúc phúc chân thành từ người thân, khiến anh cảm thấy lần kia chẳng có chút nào giống hôn lễ chân chính.

Dường như trong nháy mắt, trong đầu anh đột nhiên sinh ra một suy nghĩ về việc mong muốn có một đám cưới chân chính.

Sau khi kết thúc nghi thức, số ít khách kia liền đi theo cô dâu chú rể tới khách sạn tổ chức tiệc cưới.

Mãi tới khi vào tới khách sạn, bữa tiệc mới chính thức bắt đầu, cô dâu chú rể đi khắp nơi kính rượu, Thẩm Phóng mới biết được, thế giới này đúng thật rất nhỏ – diễn viên còn lại của đám cưới, cô dâu xinh đẹp lạnh lùng kia thì ra cũng là bạn cùng trường với anh, nhưng mà là trung học.

Thẩm Phóng cùng Tiết Diễm ngồi ở bàn bạn đại học chú rể, hầu hết mọi người đều quen nhau, Thẩm Phóng nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Chờ chú rể tới bàn Thẩm Phóng, muốn giới thiệu anh cùng Tiết Diễm cho cô dâu, cô gái hoạt bát liền túm hắt lại, cười nói: “Không cần giới thiệu đâu, em biết cả hai bọn họ.”

Chú rể ngẩn người, lập tức phản ứng lại, mỉm cười: “À, phải rồi, mọi người học chung trung học mà.”

“Vâng.” Cô dâu giọng nói mềm nhẹ nói chuyện với chú rể, lại quay sang cười với hai người họ: “Tôi học cùng lớp văn học với các cậu.”

Tiết Diễm bình thản gật đầu với cô: “Tôi cũng nhận ra cậu, giáo viên chủ nhiệm lớp cậu cũng là giáo viên văn học của bọn tôi.” Tiết Diễm vừa nhìn thấy cô dâu đã nhớ, cô lúc đó là đại diện của ban ngữ văn khóa đó, thỉnh thoảng cũng sẽ tới ban bọn họ để truyền đạt một số chuyện.

Cô dâu mỉm cười: “Đúng vậy.”

Thẩm Phóng trước đó chỉ biết cô dâu là người địa phương, học đại học ở ngoài, đến khi tốt nghiệp mới trở về, không nghĩ rằng lại trùng hợp như vậy, không ngờ lại học cùng trung học. Anh cười nói, “Thật sự trùng hợp mà. Tôi cũng có một người bạn bên ban ngữ văn...”

Cô dâu lập tức chuyển hướng sang Thẩm Phóng, “Tôi biết tôi biết, là Đào Dã phải không? Trước kia thường thấy hai người đi chơi cùng nhau.”

Thẩm Phóng gật đầu liên tục: “Đúng là cậu ta, trí nhớ của cậu tốt thật.”

Cậu bạn tốt Đào Dã của Thẩm Phóng này, trong mắt rất nhiều người, đều là kẻ kỳ quái vô cùng tùy hứng, hành xử vô cùng khác người, nhất quyết theo ý mình. Nhưng mà Thẩm Phóng lại rất thích cậu ta, hơn nữa ở một mức độ nào đó, xem như rất ngưỡng mộ gã.

Năm nhất gã cùng Thẩm Phóng đều ở ban thực nghiệm, ban trọng điểm của trường trung học trọng điểm. Trường học trọng toán kinh văn, khiến cho học sinh chọn học khoa học tự nhiên sẽ không gặp trở ngại gì, đến lớp 11 phân ban thì hầu hết đều không chọn ban văn, nhất là dân ban thực nghiệm vài năm rồi đã không học văn như bọn họ. Thế mà có một bậc đại trí bên khoa học tự nhiên – Đào Dã kiên quyết chọn một lựa chọn vài ngàn người có một. Đợi tới khi có kết quả cuộc thi đại học thì mới có người thấy lựa chọn khi đó của gã sáng suốt, thành tích Đào Dã cũng không có vấn đề gì, kết quả hắt lại một lần nữa khiến mọi người mở rộng tầm mắt, dứt khoát dẫn thân vào vùng tây bắc của Tổ quốc. Sau đó trong lúc học đại học, gã đột nhiên mê chụp ảnh, ở trên mạng bái một vị sư phụ, sau tốt nghiệp liền trực tiếp từ bỏ công việc lương bổng cao ngất mà một mình du lịch vòng quanh thế giới, dựa vào việc chụp ảnh cùng viết bài gửi tạp chí mà sống.

Sự can đảm, gan mao hiểm cùng quyết đoán này không phải khả năng người bình thường có thể có.

Nhắc tới gã, cô dâu lại vui vẻ, “Tôi còn nhớ trước kia các cậu thường xuyên đá cầu ở bên ngoài ban chúng tôi.”

Cô đang nhắc tới thời điểm cấp ba. Trường học của họ hết sức coi học học sinh cấp ba, đem sân thể dục của họ dời đến khoảng sân rất xa giữa những tòa nhà, nhằm ngăn cản bọn họ vận động kịch liệt trong tiết học ngắn ngủi. Đám người Thẩm Phóng vốn đều là thiếu niên nhiệt tình vận động, trước kia không có việc gì thì giờ giải lao đều đi đá cầu chơi bóng, lúc này không được liền bày ra kế khác, đó là đứng ở hành lang đá cầu, bảy tám cậu nam sinh đá quả cầu bảy sắc như đá bóng, chuyển đến chuyển đi.

Cô vừa nhắc tới, Thẩm Phóng liền nhớ tới một ít chuyện cũ: “À. Tôi nhớ có một lần, hẳn chính là cửa của ban các cậu, Tiểu Dã vừa đá một cước, quả cầu trực tiếp đá vỡ một cái bóng đèn dài, khiến một nữ sinh sợ tới mức phát khóc.”

Cô dâu cười rộ: “Tôi chính là nữ sinh đó.”

Thẩm Phóng nhất thời lúng túng: “Ha ha... sao có thể trùng hợp đến vậy.”

Cô dâu cũng rất phấn khích: “Phải rồi, thế giới vốn nhỏ như vậy. Hơn nữa, cậu biết không, Đào Dã cũng nói sẽ tới tham dự hôn lễ của tôi này! Đáng tiếc chuyến bay của cậu ta bị delay, hiện tại còn đang trên bầu trời.”

Thẩm Phóng lập tức nói: “Thật bất công! Đám cưới của tôi cậu ta còn không thèm đến!”

“Hôn lễ của hai người hẳn là tổ chức vào tháng ba nhỉ. Khi đó tôi cũng muốn đến dự, nhưng anh ấy nói chúng tôi vẫn chưa kết hôn, dẫn tôi đi cùng không phù hợp.” Cô dâu hiển nhiên vẫn là tiểu nữ sinh thích buôn chuyện, nói xong chọc chọc chú rể bên cạnh một chút, còn thay bạn tốt giải thích một câu: “Tôi nhớ khi đó Đào Dã còn nói đang chụp ảnh trong rừng rậm châu Phi, muốn cũng không thể trở về được.”

Thẩm Phóng liền cười ha hả: “Đúng vậy, cậu ta cũng nói qua với tôi. Đến bây giờ không biết đã chụp xong chưa.”

Hai người càng tán gẫu thì đề tài càng nhiều, Tiết Diễm đứng bên cạnh mặt cũng ngày càng đen.

Chú rể tính không quản cô dâu phải không? Đang trong hôn lễ mà công khai thân mật với người đàn ông khác như thế, anh ta không sợ trên đầu thành thảo nguyên xanh bát ngát à?

Có lẽ cảm nhận được oán niệm vô hình của Tiết Diễm, chú rể bèn ôm eo cô dâu, thì thầm: “Còn có người chờ kia. Chúng ta đi trước kính rượu, quay lại nói chuyện sau.”

Vì thế cô dâu còn chưa hết chuyện liền vẫy tay với Thẩm Phóng: “Lát nữa quay lại nói chuyện với cậu tiếp.”

Thẩm Phóng cười nói: “Được.”

Chờ hai người kia rời đi, Tiết Diễm mới rõ ràng vẻ không vui, hạ giọng, “Anh quả nhiên rất được hoan nghênh. Đầu là bạn cùng trường, anh còn không nhớ rõ cô ấy, thế mà cô ấy còn có thể nói chuyện với anh nửa ngày trời.”

Thẩm Phóng lơ đãng, cảm thấy đây chỉ là phản ứng bình thường của hai người nói nhiều gặp nhau mà thôi, cười ha hả: “Ừm. Chúng ta đều cùng trường thế mà cô ấy chỉ nói chuyện với tôi mà không để ý tới anh. Sao đấy, ghen tị Phóng ca có nhân khí hơn anh à?”

Tiết Diễm hừ một tiếng, quay sang phớt lờ anh, cúi đầu ăn cơm.

Tiệc cưới tiến hành tới hai giờ chiều, các khách mời đã dùng xong cơm nước cũng lục tục đến chào, rời khỏi khách sạn. Tiết Diễm cũng bắt đầu thúc giục: “Chúng ta cũng đi thôi.”

“Còn chờ cô dâu tới nói chuyện phiếm với tôi mà.” Thẩm Phóng cố tình nói. Mặc dù cô dâu nói với Thẩm Phóng rằng sẽ quay lại nói chuyện, nhưng hiển nhiên ai cũng biết, trong thời khắc này cô sẽ không thể nào quay lại tám chuyện với anh được nữa. Thẩm Phóng cũng biết vậy, nhưng không hiểu sao, chỉ là muốn làm Tiết Diễm khó chịu một chút.

Tiết Diễm quả nhiên không vui, nhìn thoáng qua cô dâu đang bị bảy tám bà cô bà dì vây quanh: “Người ta làm gì có thời gian để ý tới anh. Đi thôi.”

Giọng hằn khi nói những lời này có chút nặng, Thẩm Phóng quay mặt dõi theo Tiết Diễm, thẳng đến khi hằn không chịu được rụt lại, không được tự nhiên chuyển tầm mắt mới nở nụ cười, “Đi thôi, đến nói với bọn họ một tiếng.”

Cô dâu chú rể lúc này đủ mọi chuyện vật vãn, với việc nói chuyện phiếm cũng chỉ lực bất tòng tâm, thấy hai người nói phải đi, cũng chỉ lịch sự một lúc, không thể nào giữ lại.

Nhưng mà khi vừa ra cửa, cô dâu hô một câu với Thẩm Phóng: “Chờ Đào Dã đến đây, tôi sẽ nói cậu ta tìm cậu.”

Thẩm Phóng cười cười, vẫy tay tạm biệt cô.

Tiết Diễm còn có việc nên vội đến công ty, Thẩm Phóng lại tính đến bệnh viện, hai người ra khỏi khách sạn liền mỗi người một ngã.

Thẩm Phóng vào phòng bệnh, theo như thường lệ hàn huyên với anh trai một lúc, ngồi ngốc trước giường đọc tin nhắn, cuối cùng đặt quyết tâm không thể kéo dài hơn nữa.

Khoảng thời gian ở chung với Tiết Diễm này cũng tính rất thoải mái, anh cũng dần quen thuộc với tsundere nhà mình, thậm chí còn thấy thú vị đáng yêu.

Nhưng mà càng như vậy càng khiến anh không thể chấp nhận hấn bắt cá hai tay.

Từ bệnh viện trở về, Thẩm Phóng đi tới siêu thị mua không ít nguyên liệu nấu ăn, cố ý nấu đầy một bàn đồ ăn toàn món Tiết Diễm thích, chờ hấn trở về.

Mà buổi tối Tiết Diễm vừa vào cửa, liếc mắt một cái liền thấy Thẩm Phóng đang mìm cười ngồi ở bàn ăn đợi hấn, trước mắt toàn những món ăn phong phú vô cùng thơm ngon. Hấn đầu tiên thấy rất kinh ngạc, cảm thấy đây chính là cảnh tượng mình luôn mơ tới, sau đó liền sinh ra một loại dự cảm không được tốt lắm.

Hấn lùi lại một bước, nhìn một bàn đầy đồ ăn kia, nghi ngờ hỏi: “Sẽ không có bẫy gì chứ?”

Thẩm Phóng không khỏi cười cười: “Không có. Đến ăn đi, cơm nước xong có lời muốn nói với anh.”

47. Chương 47

Tiết Diễm bị lừa vô số lần, nghe vậy, không những không thả lỏng mà trong lòng lại càng thêm cảnh giác.

Không yên tâm nếm thử mỗi món một miếng, hấn mới bất ngờ nhận ra, thế nhưng tất cả đều là hương vị bình thường, đồ ăn không trộn thêm mù tạt cùng bột ớt, canh cũng không cho thêm muối, hoặc có mấy vị chua đắng kỳ lạ.

Điều này cũng thật kỳ quái, cái tên chết tiệt Thẩm Phóng sao hôm nay lại hiền lành như vậy? Chẳng lẽ là thật sự sẽ đáp lại mình? Hay là gây họa muốn mình tự dọn dẹp một chút?

Thẩm Phóng nhìn hấn chỉ dám nếm thử mỗi món một miếng nhỏ, nhất thời cảm thấy muốn cười, đồng thời lại không hiểu sao cảm giác có chút đáng yêu.

Giữa tâm trạng bình tĩnh của Thẩm Phóng cùng cảnh giác của Tiết Diễm, hai người cuối cùng cũng ăn xong “Bữa tối cuối cùng” đầy phong phú.

Trong lòng Tiết Diễm tràn ngập nghi ngờ nhưng cũng không nhắc đến, chỉ nói là tới thư phòng xem tài liệu, lúc vào cửa cũng cầm một tập công văn thật dày đi vào. Thẩm Phóng liền thuận theo, một bên tùy ý lấy một cuốn từ giá sách xuống, một bên giả vờ giả vịt đọc.

Thẩm Phóng vốn có ý định sẽ ngả bài, lại cảm thấy trực tiếp mở miệng từ chối cũng không ổn lắm, thế là lại tính toán chủ động tán gẫu với hấn vài câu, bèn nhìn Tiết Diễm thuận miệng hỏi: “Anh đang đọc gì

vậy?”

Tiết Diễm ngẩng đầu nhìn anh một cái, thần sắc có chút lo lắng khác thường cùng khấn trương, nhưng ngữ điệu vẫn rất trấn tĩnh: “Đọc sách tham khảo.”

Thẩm Phóng cũng đã quen với thái độ lạnh lẽo của hắn, lại có chút tò mò bèn vươn một tay tính tự mình xem thử. Nhưng anh không đoán được, tay vừa mới được nửa đường, Tiết Diễm liền “ầm” một tiếng đè mạnh tay anh lại.

Đối phương một tay ấn tay anh, một tay nhanh chóng khép lại sách, chỉ để cho anh nhìn thấy mặt bìa.

Trên bìa sách là hoa văn cây cỏ cùng chữ viết tay rồng bay phượng múa, cái gì mà công ty quản lý đầu tư gì gì đó, vừa nhìn liền thấy không liên quan gì tới dân kỹ sư viện nghiên cứu như Thẩm Phóng.

Nhưng Thẩm Phóng vẫn thấy bất ngờ, không phải vì nội dung cuốn sách mà là vì thái độ của đối phương. Trong thâm tâm anh dâng lên một cảm giác bị xúc phạm, thế là rút tay về, “Tôi cũng không phá hỏng đồ của anh, để phòng tôi như vậy làm gì?”

“Anh xem cũng vô dụng.” Tiết Diễm mặt vô cảm, nội tâm lại cảm thấy rất may mắn, may là mình phản ứng nhanh, hơn nữa còn dự kiến trước đã sớm bao bìa cuốn sách “Chiến lược truy thê của tổng tài bá đạo” Tạ Thiên Dật đưa.

Thẩm Phóng không nói gì, lạnh mặt, nhìn không ra hỉ nộ.

Hoặc là nói, khi anh không cười đáp lại, thật ra đã không vui rồi.

Tiết Diễm rõ ràng cảm giác được tâm trạng Thẩm Phóng biến hóa, ngẩng đầu lặng lẽ ngắm một cái, đem sách đặt dưới cánh tay, lấy điện thoại di động ra.

Vài phút sau, điện thoại Thẩm Phóng trên bàn rung một chút. Anh vừa mở ra liền thấy, đúng là từ Tiết Diễm đang ngồi đối diện, nhấn một tin Wechat cho anh.

Tiết Diễm: Anh giận hả?

Thẩm Phóng cũng không ngẩng đầu lên, ấn mạnh điện thoại: bảo bối cũng có cảm xúc. Anh mau xin lỗi đi, không thì bảo bối sẽ không để ý tới anh nữa.

Tiết Diễm có chút bất lực, không biết tại sao trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, nhớ tới Thẩm Phóng từng nói: Không có mâu thuẫn gì mà một bao lì xì không giải quyết được cả, nếu có, thế thì hai cái.

Vì thế Thẩm Phóng rất nhanh liền nhận được lời xin lỗi: [tiền lì xì] đối phương không muốn nói chuyện với bạn cũng ném cho bạn một bao lì xì. [tiền lì xì] đối phương không muốn nói chuyện với bạn cũng ném cho bạn một bao lì xì. [tiền lì xì] đối phương không muốn nói chuyện với bạn cũng ném cho bạn một bao lì xì...

Bao lì xì ném tới bao thứ chín, Thẩm Phóng cuối cùng cũng không chịu nổi mà nhăn lại:...

Mà Tiết Diễm vẫn còn tiếp tục: [tiền lì xì] đối phương không muốn nói chuyện với bạn cũng ném cho bạn một bao lì xì. [tiền lì xì] đối phương không muốn nói chuyện với bạn cũng ném cho bạn một bao lì xì...

Thẩm Phóng gõ chữ: *Chiêu này anh học từ ai? Thành ý giữa người với người đâu?*

Tiết Diễm trong lòng căng thẳng, cuối cùng cũng đổi một câu: *Anh không thích?*

Thẩm Phóng: *Rất thích!*

Chút cảm xúc nhỏ nhoi trong thời gian này của Thẩm Phóng liền bị tiểu yêu tinh lì xì hấp dẫn, tuy rằng không nói gì nhưng trong lòng cũng thoải mái hơn, hưng phấn ần nít nhận biubiu.

Nhưng thật ra Tiết Diễm thấy anh nói vậy, cảm giác không khí khẩn trương giữa hai người đã dịu đi, liền lên tiếng: “Lần trước anh muốn tấm ảnh kia phải không? Để cho anh một cái.”

Thẩm Phóng vừa ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền thấy tấm ảnh trong ví Tiết Diễm kia được phóng đại. Hai chữ “Thẩm Tiềm” trên đó giống như một tín hiệu vô thanh, cười nhạo anh ngu xuẩn cùng nông cạn, nhắc nhở anh về chân tâm đối phương.

Nụ cười còn chưa kịp kéo lên hết đã đông cứng trên mặt, như bị ai hung hăng cho một tát, lửa giận vừa kịp lắng xuống nhất thời “Ầm” một tiếng lại bốc lên, hơn nữa lại nhanh chóng bùng hực thiêu đốt, điên cuồng cắn nuốt lý trí.

Anh cố gắng áp chế cơn giận đang chực chờ bùng nổ, hỏi: “Anh có ý gì?”

Tiết Diễm không hiểu tại sao Thẩm Phóng lại mất hứng, khấn trương, “Không phải anh muốn ảnh chụp à? Tôi sao một bản cho anh.”

Thẩm Phóng: “Ảnh gốc đâu?”

“Ảnh gốc...” Tiết Diễm khựng một chút, “Ảnh gốc tôi giữ.”

Thẩm Phóng: “Đưa tôi.”

“Tôi giữ không được sao?”

“Không được.” Thẩm Phóng nhấn mạnh, “Đưa ảnh chụp cho tôi.”

Tiết Diễm không chịu đưa, còn hết sức cảnh giác mà nắm chặt ví tiền vẫn để ảnh bên trong.

Thấy một màn như vậy, lý trí trong đầu Thẩm Phóng lập tức bị lửa giận đốt cháy.

Anh đứng dậy bước tới, Tiết Diễm cũng không ngồi chờ chết, tuy rằng không động thủ nhưng vẫn không ngừng né tránh. Quá trình tranh giành cũng hết sức hỗn loạn, không biết như thế nào, chỉ nghe một tiếng chối tai, ảnh chụp nguyên bản bị Thẩm Phóng xé rách thành hai nửa.

Động tác hai người nhất thời dừng lại, ánh mắt đồng thời nhìn về phía ảnh chụp kia.

Bức ảnh thiếu niên bị xé thành đầu thân một nơi, vô tội nhìn bọn họ.

Tiết Diễm vô cùng đau lòng, không né tránh nữa, ôm ví tiền vào trong lồng ngực, sờ sờ ảnh chụp thiếu niên, ghép hai mảnh giấy lại với nhau.

Thẩm Phóng thực ra cũng không cố ý, dù sao anh cũng cho đó là ảnh chụp anh trai, dù có tức giận nữa cũng thấy tiếc nuối vì mình đã xé hỏng.

Anh thở hổn hển, động thủ không động khẩu nữa, quát Tiết Diễm: “Rốt cuộc anh giữ ảnh chụp kia làm gì?!”

“Anh quản tôi làm gì!” Tiết Diễm cũng giận điên, cảm thấy anh ta hết sức nhẫn tâm, thậm chí còn không nói đạo lý: “Tôi nghĩ gì làm gì anh quản được sao?! Việc gì tôi phải nghe lời anh! Việc gì tôi phải nói cho anh!”

“Phải, anh nói đúng, tôi không nên xen vào.” Thẩm Phóng nghe được như thế, vẻ mặt nhanh chóng bình tĩnh lại, nói từng chữ.

Tiết Diễm có chút hối hận, rõ ràng hẳn không phải nghĩ như thế. Hắn chỉ là tức giận, còn có cả không hiểu, Thẩm Phóng tại sao lại có thái độ khác thường như vậy đối với bức ảnh.

Nhưng Thẩm Phóng vẫn chưa nói hết, “Lần trước anh nói, muốn cùng một chỗ với tôi, hỏi ý tôi như thế nào phải không? Hiện tại tôi có thể nói đáp án của tôi cho anh rồi. Tôi từ chối, tôi không có ý phát triển quan hệ với anh trừ quan hệ công việc.”

Tiết Diễm ngây người, đại não trống rỗng, giống như trong nháy mắt mất đi năng lực tự hỏi, chuyện tình

vừa tranh chấp cũng đã quên.

Sau một lúc lâu, hắn mới phản ứng lại ý của Thẩm Phóng, nhưng lại không động đậy gì.

Có thể do điều hòa ở thư phòng nhiệt độ quá thấp, hắn cảm giác máu toàn thân đều đã đông cứng lại, từ trong ra ngoài tản ra từng đợt khí lạnh.

Hắn không hiểu tại sao, mỗi lần đều như vậy, mỗi lần hắn cảm thấy khoảng cách tiếp cận đối phương chỉ còn cách một bước thì lại bị sự thật hung hăng và mặt.

Lời tỏ tình hôm đó cũng vậy, thời điểm tốt nghiệp trung học cũng vậy, thậm chí ngay vừa mới đây cũng là như vậy.

Hắn nhớ tới một ngày sau khi được Thẩm Phóng giải cứu khỏi tay bọn côn đồ, bản thân đã thay quần áo mới tới tìm anh ta, người khiến hắn động lòng đứng trước mặt, thế mà anh ta lại không thêm quan tâm tới, chỉ lo trêu đùa các bạn gái đi ngang qua, hỏi các cô có muốn anh ta đeo đi học hay không. Thời điểm đó, lần đầu tiên hắn ý thức được, lời Thẩm Phóng nói thật sự muốn đưa mình đến trường đại khái cũng chỉ là một lời đùa vui, so với những lời trêu chọc các bạn gái của anh ta cũng không có gì khác nhau.

Hắn lại nhớ tới buổi chạng vạng hôm tốt nghiệp, bởi vì hắn cố ý thi vào trường trung học trọng điểm, ba năm này cũng tiếp xúc khá khá lần, tự cho là mình đã được Thẩm Phóng tính là người quen, thế nhưng sau khi cuộc thi đại học kết thúc, cái người thi cùng trường đại học với hắn chỉ gật đầu mỉm cười một cái có lẽ, theo sau là “Được, vậy tên cậu là gì?”

Hiện tại lại là như vậy, lại là như vậy.

Thì ra là vậy, từ trước tới nay chính mình đều không ở trong mắt Thẩm Phóng, càng chưa từng ở trong lòng anh ta.

Nếu không phải có ý kia, nếu như không có ý đặc biệt kia, thì tại sao rất nhiều thời điểm đều tỏ ra thâm tình như vậy, vô duyên vô cớ khiến người ta có ảo tưởng mình được yêu thương?!

Tiết Diễm không cam lòng, “Tại sao? Tôi có điểm nào không tốt?”

Dưới bầu không khí khẩn trương này, Thẩm Phóng lại nở nụ cười: “Không có gì, chỉ là nhìn anh không vừa mắt mà thôi.”

Cái loại lý do hư vô mờ mịt này lại không thể cãi lại, khiến Tiết Diễm thấy rất khó chấp nhận. Hắn vừa đau lòng vừa khổ sở, thở hổn hển nói, “Tôi cũng nhìn anh không vừa mắt. Hừ, vậy anh đi đi.”

Thẩm Phóng đứng lên, không chút do dự bước ra khỏi thư phòng, đứng ở cửa lại quay đầu nhấn mạnh một

câu: “Mấy tháng còn lại của hợp đồng tôi sẽ hoàn thành như đã hẹn. Còn những mặt khác tôi sẽ không tiếp nhận.”

Tiết Diễm lớn tiếng trả lời: “Không tiếp nhận thì không nhận, tôi cũng không thèm bắt ép anh. Anh không cần tôi thì tôi đây cũng không thích anh.” Lời còn chưa chấm dứt, hắn đã đóng mạnh cửa lại.

Nếu còn nói thêm nữa, hắn sợ sẽ không che dấu được ghen ngào trong lời nói của mình.

Tiết Diễm hít sâu mấy hơi, ngăn chặn nỗi thất vọng đang nổi lên cuồn cuộn, từ ngăn kéo lấy ra băng dính cùng keo dán, cẩn thận từng chút từng chút ghép lại bức ảnh bị rách kia.

Thiếu niên trên ảnh chụp lẳng lẳng nhìn hắn, khí chất khờ dại trẻ con, vừa nhu thuận vừa đáng yêu.

Nhưng tất cả đều chỉ là giả dối! Bản chất anh ta lại tệ hại đến như vậy!

Tiết Diễm nhin không được chọc vào mặt thiếu niên vài giây, lại chậm rãi gỡ ảnh chụp lên, nhẹ nhàng đặt lên môi.

Thế nhưng vẫn còn rất thích, phải làm gì bây giờ?

Thời điểm Thẩm Phóng thức dậy sáng hôm sau, trong phòng ngủ chỉ còn mình anh. Mà anh lại ngạc nhiên phát hiện, dường như Tiết Diễm cố ý khiêu khích mình, trên đầu giường lẫn trên tường đều có một tấm ảnh kia nhưng được phóng với các bội số khác nhau, còn có vẻ như đã dùng vật liệu gì đó xử lý qua, nhìn qua thấy dính vô cùng chặt.

Thẩm Phóng: “...” tâm trạng có chút phức tạp, nhìn trong một chốc, nhất thời không có ý định đi gỡ chúng ra.

Lời từ chối đã nói khỏi miệng, tâm lý Thẩm Phóng lại không thoải mái như anh vẫn tưởng tượng.

Đêm qua Tiết Diễm không quay lại phòng ngủ, Thẩm Phóng nằm một mình trên giường, lăn qua lộn lại thật lâu vẫn không ngủ được, trong đầu đều là gương mặt tổn thương của đối phương, trong chốc lát là bộ dạng im lặng nổi giận của hắn, một chốc nữa lại là nụ cười anh tuấn dễ thương rất ít thấy của Tiết Diễm.

Chuyện tới hiện giờ, Thẩm Phóng cũng không xác định được quyết định của mình là đúng hay sai.

Chủ nhật không phải đi làm, Thẩm Phóng nhìn chung quanh, phát hiện Tiết Diễm không những không ở phòng ngủ mà còn không ở nhà, không biết đã đi đâu.

Có lẽ đến công ty. Hoặc là buông bỏ cho cái cây đã biết chuyện này mà đến tìm hoa hoa thảo thảo khác.

Quản gia tiên sinh dường như không biết gì cả, vẫn là bộ dạng cười tủm tỉm như cũ, gọi anh đi ăn sáng.

Thẩm Phóng trong lòng có chuyện, cơm ăn cũng không vào, ăn qua loa mấy miếng đã đặt đũa xuống.

Tối giữa trưa, cái cậu bạn tốt cực kỳ lập dị Đào Dã gọi anh một cuộc điện thoại, nói rằng đêm qua mình đã tới Bắc Kinh, với hôn lễ của cô bạn chỉ bắt được cái đuôi, nhưng mà hôm nay thì không có việc gì, có thể đến chơi với anh.

Thẩm Phóng đang buồn chán bèn nói: “Đến đi, tôi mời cậu uống.”

“Được.” Giọng nói Đào Dã rất phấn chấn: “Ở đâu? Nhà các cậu hả? Tôi cũng muốn đến xem!”

Thẩm Phóng ngẫm nghĩ, “Được, để tôi gửi địa chỉ cho cậu.”

Đào Dã không biết nghỉ tại khách sạn nào, nửa tiếng sau đã tới.

Thẩm Phóng mở cửa cho gã. Đào Dã đi thẳng vào, liếc mắt một cái liền thấy tám ảnh cưới khổng lồ trên tường, cười cười sờ sờ cảm: “Đây hẳn là Tiết Diễm nhỉ? Ha ha, đã lâu không thấy, hình như còn đẹp trai hơn ngày xưa.”

Thẩm Phóng sững sờ: “Cậu quen anh ta?” lại nói, “À, quên mất, tôi có gửi ảnh chụp cho cậu mà.”

Đào Dã quay lại nhìn anh: “Nghĩ cái gì đấy? Đương nhiên là phải quen rồi. Không phải lớp bên cạnh có một cậu đẹp trai ngồi bàn cuối à, mấy nha đầu bên ban của tôi còn cố ý đi ngang qua đó nhìn cậu ta. Nói thật, khi cậu nói cậu kết hôn với cậu ta tôi còn thấy bối rối, bởi vì nhớ rõ cậu từng nói là thích con gái mà. Ài, thời gian đúng là con dao mổ lợn...”

Thẩm Phóng cũng buồn bực, “Tại sao trí nhớ cậu lại tốt như vậy chứ.”

Thân là lớp bên cạnh, Thẩm Phóng cảm thấy trí nhớ những người trong lớp đó thực sự trâu bò.

Đào Dã cười ha hả: “Cậu xem anh đây là ai chứ, là Đào đại gia đã gặp qua sẽ không quên!”

“Vâng vâng, Đào đại gia.” Thẩm Phóng cố ý kéo dài chữ “gia”, “Đại gia, đi thôi, dẫn cậu đi xung quanh.”

Nhà Tiết Diễm tuy rằng không so được với biệt thự Tiết gia rộng lớn, nhưng cũng không tính là bé, vườn hoa, sân, bãi đỗ xe, bể bơi đầy đủ cả. Thẩm Phóng dẫn gã đi xung quanh, trời cũng đã tháng sáu, Đào Dã ở bên ngoài cảm thấy nóng, đi được vài phút đã đòi trở lại nhà.

Thẩm Phóng cũng thấy nóng, dẫn hần vào trong, chính mình nằm trên sofa: “Tôi từ bỏ, đại gia ngài tùy tiện đi.”

Đào đại gia cũng không khách khí với anh, hỏi: “Có chỗ nào không thể vào được không?” liền nhận được câu trả lời “Thư phòng là nơi công tác của Tiết Diễm, tốt nhất đừng vào”, liền tự mình đi quanh.

Thẩm Phóng ngồi ở sofa, đầu óc như đi vào cõi thần tiên.

Một lúc sau, Đào Dã đột nhiên hét to đầy kinh ngạc: “Cái tên tự kỷ Thẩm Phóng này! Phóng to mặt mình đặt đầu giường như thế, nửa đêm cậu không thấy sợ à? Đến thời điểm kia nhìn thấy cũng không héo sao?”

Thẩm Phóng vừa ngẩng đầu liền thấy gã nhảy từ phòng ngủ hai người ra, “Phóng to mặt mình” hiển nhiên là chỉ ảnh chụp đầu giường, bèn nói, “Cậu bị mù à? Đó là anh trai tôi. Đẹp trai như vậy còn chê bai.”

Đôi mắt luôn tự hào của Đào Dã bị phủ định, nhất thời giận sôi lên: “Tôi mù? Tốt xấu gì cũng tốt hơn cái thằng ngốc mù mặt nhà cậu! Lại còn muốn gạt tôi, cậu cho rằng mình với anh trai là song sinh à?”

Ánh mắt Đào Dã từ trước đến nay đều rất tốt, chưa từng nhận nhầm. Thẩm Phóng nghe thấy gã kiên quyết như vậy cũng do dự, “Tại sao lại nói là tôi, kia không phải viết tên anh trai tôi sao?”

“Cái thằng nào tàn nhà cậu, nhất định là lại quên rồi. Đây không phải là buổi tuyên thệ trước dịp thi đại học của anh trai cậu sao, anh ấy bị ốm nên không tới được, sau đó cậu liền thay anh ấy lên đài đọc diễn văn à?”

Thẩm Phóng nghĩ nghĩ một chút, trong lòng lộp bộp.

Đúng là có chuyện như vậy. Anh nhận dạng khuôn mặt không tốt lắm nhưng ký ức về sự việc cùng lời nói cũng khá tốt, một khi đã xác định cảnh tượng kia là ngày tuyên thệ trước kì thi đại học, lập tức nhớ tới rất nhiều sự kiện.

Đào Dã còn nói: “... Sau khi cậu lên đài còn nói hươu nói vượn à, bị chủ nhiệm lớp anh ấy cử người đuổi theo chạy vòng quanh thế giới, cuối cùng còn trốn vào lớp bên cạnh. Sau đó cái cô nàng hết sức lợi hại lớp đó còn mang đồng phục đưa cậu mặc, đẩy cậu vào lòng ông xã nhà cậu ngay trang thành đôi chim cu mới tránh được một kiếp, giờ quên rồi à?”

Thẩm Phóng cảm thấy rất không ổn: “... Ông xã?”

“Ừ...” Đào Dã đối với cái tên ngu ngốc này cảm thấy rất bất lực: “Lúc đó Tiết Diễm không phải ngồi bàn cuối sao? Cái cô nàng cao ráo xinh đẹp có quan hệ rất tốt với cậu không phải là bạn ngồi cùng bàn với cậu ta à?”

Thẩm Phóng cơ bản cũng đã nhớ lại mọi chuyện, trong lòng mặc dù đã tin gã nhưng vẫn muốn xác nhận lại: “Ảnh chụp kia thật sự là tôi?”

Đào Dã vẽ mặt bất khả tư nghị(*): “Chẳng lẽ cậu vẫn nghĩ kia là anh trai mình? Thế thì không phải tự kỷ, mà là biến thái! Làm gì có ai phóng ảnh chụp anh trai đặt trên đầu giường phòng ngủ chứ? Tôi nói cậu cũng brocon vừa phải thôi. Đây không phải là phòng ngủ của cậu cùng Tiết Diễm sao, cậu nghĩ xem cậu ta nghĩ như thế nào?”

*(*)**Bất khả tư nghị** có thể hiểu là những hiện tượng siêu hình, những kinh nghiệm cá nhân không thể dùng ngôn ngữ thông thường để diễn tả được.*

“Được rồi, là lỗi của tôi, tôi sẽ gỡ nó ra sau.”

Thẩm Phóng không giải thích với Đào Dã rằng ảnh chụp này là ai đặt. Trong lòng anh vẫn rất loạn, không biết là nên vui sướng khi người gặp họa hay là nên vui mừng khôn xiết nữa.

Mà giờ khắc này, vấn đề quan trọng nhất mà anh muốn xác nhận, nếu người trên ảnh chụp là mình chứ không phải anh trai, vậy thì Tiết Diễm có biết không?

48. Chương 48

Đào Dã không những trí nhớ tốt mà còn rất thông minh, từ mấy câu ba xạo của Thẩm Phóng đã tìm được lỗ hổng, trên mặt lập tức đổi sắc, “Cậu còn nhận không ra, không nhẽ Tiết Diễm cũng không nhận ra? Tôi nói hai người... đừng nói là hồi đi học cũng không quen nhau đấy chứ?”

Thẩm Phóng khẳng định lời gã suy đoán: “Đúng là không quen. Năm nay bọn tôi mới biết nhau.”

“Ờ ờ.” Đào Dã bấm đốt tay tính toán, hai người bọn họ kết hôn tháng ba, nếu đúng là năm nay mới quen biết nhau như lời Thẩm Phóng nói thì còn chưa được ba tháng đã đi đến hôn nhân, “Không ngờ hai người lại là kết hôn chớp nhoáng. Tôi vẫn tưởng hai người quen nhau lâu lắm rồi cơ, cậu ta cuối cùng cũng cưa đổ cậu.” Gã ngẫm nghĩ, lại nhin không được nói, “Cũng thần kỳ thật, hai người thường xuyên xuất hiện cùng nhau, tôi còn nghĩ hai người thân nhau lắm.”

Trái tim Thẩm Phóng đập thành thịch: “Bọn tôi xuất hiện cùng nhau như thế nào?”

“Chuyện bình thường mà. Giờ giải lao cậu hay đi đâu thì cậu ta cũng sẽ thường xuyên xuất hiện ở đó, sân bóng, sân thượng, rừng trúc nhỏ trước trường, hoặc vườn nho chỗ hành lang, vân vân. Ờ ờ, ngẫm lại vẫn thấy khó tin, hai cậu gặp nhau thường xuyên như vậy tốt xấu gì cũng phải thấy quen mặt chứ, tại sao lại không biết được nhỉ.” Đào Dã vừa nói vừa đi tới sofa nằm xuống giãn gân cốt.

Thẩm Phóng nghĩ nghĩ, giải thích: “Nhưng mỗi lần đến mấy nơi đó đều có rất nhiều người quen, làm sao

có thể chú ý tới một người lạ được chứ.”

“Không hiểu cấu tạo não bộ của mấy tên mù mặt các cậu lắm.” Đào Dã nhanh chóng tiến vào trạng thái “than thở”, lười biếng nói: “Nhưng cũng không đúng lắm, tôi không nghĩ trí nhớ Tiết Diễm tệ hại như cậu đâu. Cậu nói hai người năm nay mới quen biết, cậu không nhớ rõ Tiết Diễm, không nhẽ cậu ta cũng hoàn toàn không nhớ tới cậu?”

“Không nhớ... Tôi cũng không biết.” Thẩm Phóng cũng không dám chắc chắn.

“Cuộc hôn nhân của cậu thật đúng là mơ hồ.” Đào Dã cười nói, “May mắn là Tiết Diễm không phải người xấu, cậu ta không có ác ý gì. Người ngốc cũng có phúc của kẻ ngốc, cậu đó.”

Thẩm Phóng đột nhiên hỏi: “Thế còn anh trai tôi? Cậu nhớ lại thử xem, Tiết Diễm đã từng xuất hiện cùng với anh trai tôi không?”

“Anh cậu á? Cậu ta có quan hệ gì với anh cậu? Tiềm ca chỉ học chung với chúng ta một năm.” Đào Dã lục lọi trí nhớ một chút: “À... Nhớ rồi, hai người họ cũng từng tiếp xúc qua.”

“Mau nói cho tôi một chút.”

Đào Dã cười hì hì: “Vậy cậu gọi tôi một tiếng ”ca“, tôi giúp cậu nhớ lại.”

Thẩm Phóng quyết đoán quăng luôn tên nghiêm: “Đào ca, anh là anh trai tôi luôn.”

“Cậu đừng bao giờ nói vậy.” Đào Dã khoa trương run rẩy một chút, “Tôi sợ anh trai cậu tỉnh lại đánh chết tôi mất.”

Trên bàn trà trong phòng khách đặt một đĩa hoa quả, là lão quản gia gọi người bưng lên, bên trong là trái cây theo mùa đã được cắt gọt cẩn thận, nho, dưa hấu, đào mật, vân vân. Đào Dã tùy tiện cầm một quả nho trong đĩa ném vào miệng, hỏi, “Cậu còn nhớ có mấy giàn nho gần hành lang ở cấp ba của chúng ta không? Gần tòa nhà lớp chúng ta cũng có một cái, học sinh trường đều thích đến chỗ đó.”

Thẩm Phóng không cần (phải) nghĩ: “Nhớ chứ. Quả nho còn chưa kịp chín đã bị ăn hết.” Anh có ấn tượng sâu sắc với hành lang đó còn có nguyên nhân khác, vốn đó là nơi anh rất thích tới ngủ trưa, nhưng có một lần anh trai nói ở đó có biến thái, thế là anh đành phải đổi chỗ ngủ.

“Ừ, chính nó.” Đào Dã nói, “Có lần tôi gặp Tiềm ca đứng ở đó nói chuyện với Tiết Diễm. Cậu cũng ở đó, nhưng mà đang nằm trên ghế đá, hẳn là đang ngủ.”

“Rồi sao nữa?” Thẩm Phóng truy hỏi.

Đào Dã: “Sau đó? Không có sau đó. Tôi đứng khá xa, chỉ thấy người chứ không nghe rõ họ nói gì. Cậu muốn biết thì đợi Tiết Diễm nhà cậu trở về rồi hỏi.”

“Ừ... Còn gì nữa không? Thời điểm bọn họ xuất hiện cùng chỗ ấy.”

Đào Dã nhìn anh một cái, vắt hết óc nhớ lại: “Để tôi nghĩ xem... À có, vừa nhớ tới, Tiêm ca là chủ tịch hội học sinh đúng không? Có lần tôi đi qua phòng của hội, nghe thấy bên trong có giọng nói hết sức nghiêm khắc của anh ấy, cái gì mà ”Lần sau sẽ không phải là mười lần nội quy trường học nhẹ nhàng như vậy đâu“, sau đó ngay lập tức thấy Tiết Diễm dẫn hai cậu trưởng khác đi ra.”

Đoạn này nghe thấy quen quen, Thẩm Phóng nghĩ thoáng qua liền nhớ ra đã nghe mấy cậu bạn của Tiết Diễm kể qua.

Đào Dã buông tay: “Sau đó còn chuyện gì thì tôi cũng không biết. Mà cậu hỏi cái này để làm gì? Chẳng lẽ thu thập chuyện cũ đợi Tiêm ca tỉnh lại sao? Thế thì cậu cứ trực tiếp đến tìm bạn bè anh ấy mà hỏi thăm, chuyện tôi biết dù sao cũng rất ít.”

Thẩm Phóng: “Không có, chỉ là thuận miệng hỏi thôi.”

Đào Dã gơ tay muốn chụp lên đầu anh: “Thuận miệng hỏi mà lãng phí nhiều tế bào não Đào đại gia như vậy!”

Lão quản gia xuất quỷ nhập thần, lúc này không biết từ chỗ nào đi ra, cười tủm tỉm hỏi: “Thẩm thiếu gia cùng vị khách này trưa nay ăn cơm ở nhà phải không? Có muốn lão kêu dì Trần chuẩn bị cơm không?”

Bàn tay của Đào Dã đã chuẩn bị chụp đầu Thẩm Phóng, thấy có người ngoài xuất hiện liền lập tức thu lại đáng người không ra gì, ngồi thẳng tắp, cách anh một khoảng.

“Ăn ở nhà, không cần phiền đến dì Trần đâu, cháu tự làm là được rồi.” Thẩm Phóng cũng ngồi dậy. Không hiểu tại sao, hôm nay anh luôn có cảm giác lão quản gia ở đây là để giám sát mình.

Đào Dã vào Nam ra Bắc, chạy Đông xuôi Tây đã nhiều năm, chế độ ăn uống rất tốt, chưa kể tay nghề của Thẩm Phóng quả thật không tồi, ăn một bữa cơm đầy dễ chịu. Thời tiết rất nóng, hai người ăn xong cơm trưa cũng không đi ra ngoài, mà là nằm ở nhà xem phim.

Buổi tối Đào Dã còn có tiệc, chưa đợi trời tối hẳn đã rời đi. Gã rất hài lòng với hôm nay, mà Thẩm Phóng lại bắt đầu sâu xa suy nghĩ, từ khi biết được sự thật về bức ảnh, trong lòng anh liền tràn ngập một loại cảm xúc rất vi diệu, có chút tội lỗi, có chút không yên, lại có cả chút chờ mong khó có thể dùng lời biểu đạt.

Khi Tiết Diễm về đến nhà đã là hơn tám giờ tối.

Hôm nay hẳn không có tâm trạng tới công ty làm việc, càng không có hứng thú đi trêu hoa ghẹo nguyệt mà đi tìm Tạ Thiên Dật tâm sự.

Tạ nhị thiếu thái độ làm người mười phần nghĩa khí, vì an ủi bạn tốt đang đau thương, không chỉ rót một bụng toàn súp gà(*) mà còn tự lấy kinh nghiệm cá nhân bị thảm của mình ra an ủi.

(*) sách *Chicken soup for the soul*

Không thể không nói, nghe xong Tạ nhị thiếu “Lần đầu tiên gặp mặt đã bị A Cẩm đá ngã xuống đất”, “A Cẩm hiện tại rất tốt với tôi, đã không trực tiếp chửi tôi nữa”, “Tiến triển thuận lợi, sau nửa năm đã cầm được tay nhỏ” gì gì đó, Tiết Diễm trải nghiệm sâu sắc cảm giác so sánh đãi ngộ của mình cũng không kém như vậy, lại lần nữa sinh ra tin tưởng cùng dũng khí theo đuổi.

Tối xấu gì của mình cũng là đã kết hôn!

Thẩm Phóng đang ngồi trên sofa, nghe thấy tiếng động ngoài cửa lập tức quay đầu qua, gọi một tiếng: “Tiết Diễm.”

Tiết Diễm trước đó còn thấy rất tốt, vừa nhìn thấy anh thì lập tức nhớ lại chuyện tối qua, một đồng súp gà của Tạ nhị thiếu trong nháy mắt mất đi hiệu lực. Oán khí cùng bi phần trong lòng vốn đã không tiêu, lúc này liền chiếm thượng phong, nhất thời không muốn cùng anh nói, lập tức phớt lờ Thẩm Phóng, đi vào phòng ngủ.

Thẩm Phóng lại đứng lên đi theo sau, Tiết Diễm nhanh tay lẹ mắt đóng chặt cửa, nhốt anh ở ngoài.

Thẩm Phóng dùng sức đẩy cửa, từ cửa truyền đến tiếng động rất nhỏ, tuy rằng vẫn đóng chặt nhưng có thể thấy được không phải do khóa, mà do có người chặn ở sau.

Không nghĩ rằng Tiết Diễm ngây thơ như vậy, Thẩm Phóng lại dùng sức đẩy, mặc dù lực lớn đến đâu cũng vô dụng, anh đẩy vài lần đều bị đối phương đẩy lại.

Thử vài lần, cuối cùng khi anh tính dùng hết sức thì Tiết Diễm lại buông lỏng tay, lui về sau vài bước.

Theo lực quán tính, Thẩm Phóng trực tiếp ngã vào. Anh cũng phản ứng lại mau lẹ, lão đảo hai bước liền hướng tới phía Tiết Diễm.

Tiết Diễm duỗi tay tiếp được anh, trong lòng tự gờ ngón cái cho mình một cái, nhưng trên mặt vẫn là cái vẻ không vui cùng biểu tình lãnh đạm: “Anh muốn làm gì?”

“Ảnh chụp.” Thẩm Phóng đứng thẳng người, cũng là vẻ nghiêm túc, “Bức ảnh kia anh còn chưa đưa cho tôi.”

Tiết Diễm hỏi lại: “Đồ của tôi việc gì phải đưa cho anh?”

Thẩm Phóng cố ý hỏi: “Rốt cuộc anh lấy ảnh chụp kia làm gì? Tôi muốn biết anh có tính dùng ảnh chụp làm chuyện xấu hay không.”

Từ chối mình triệt để đến mức ngay cả thứ duy nhất để thương nhớ cũng muốn thu lại, Tiết Diễm tức muốn điên, khẩu bất trạch ngôn(*): “Được! Thế thì tôi sẽ làm chuyện xấu! Tôi không chỉ sờ mà tôi còn hôn, tôi còn dùng nó quay tay, anh quản được không?”

*(*) **Khẩu bất trạch ngôn:** chỉ tình thế cấp bách, khi nói chuyện không thể dùng từ ngữ chính xác để nói chuyện, hoặc chỉ việc nói chuyện tùy tiện không suy nghĩ*

“...” Thẩm Phóng hít sâu một hơi, gào lên với hắn, “Anh có biết ảnh chụp kia là tôi không?”

Tiết Diễm cũng gào lên với anh: “Tôi biết! Không phải anh thì còn có thể là ai!”

Thẩm Phóng vốn định hù dọa Tiết Diễm, ngược lại lại bị câu trả lời của hắn dọa sợ.

Thẩm Phóng vô thức hỏi: “Sao anh còn... Vì sao anh...?”

Tiết Diễm gầm lên: “Anh bị ngu à Thẩm Phóng?” Ngôn ngữ cũng ngữ điệu đều rất nặng nề, hiển nhiên vì hắn chồng chất oán hận đã lâu: “Vì sao, anh còn hỏi tôi vì sao?! Ngày đó tôi đã nói rất rõ ràng! Anh còn hỏi cái gì?”

Thẩm Phóng: “Tôi...”

“Tôi cũng không phải anh! Gặp một người trên một người, còn không bao giờ chịu trách nhiệm! Anh còn nói gì tôi!”

Tiết Diễm gầm lên xong liền đứng nguyên tại chỗ, thở hổn hển, không muốn nhắc lại với anh ta.

Thẩm Phóng nghe hiểu ý hắn, trái tim đập thành thịch, một lúc sau mới nhẹ giọng nói: “Người anh thích vẫn luôn là tôi đúng không? Rất xin lỗi, tôi tưởng người trên ảnh chụp là anh tôi, tôi nghĩ người trong lòng anh là anh ấy.”

Tiết Diễm đã nghĩ tới vô số lý do tại sao Thẩm Phóng không chấp nhận hắn, nhưng chẳng bao giờ nghĩ là lý do này, nhất thời lại xù lông: “Ngay cả chính mình anh cũng không nhận ra?! Tại sao tôi phải thích anh ta! Anh ta đáng sợ như vậy! Không thích anh ta, chỉ thích anh mà thôi! Không, hiện tại cũng không thích anh! Tôi không thèm thích anh nữa!”

“Không cần.” Thẩm Phóng tiến lên hai bước, ôm cổ hắn, nhớ tới đủ mọi loại tra tấn của mình đối với hắn vài ngày trước, trong lòng đều là hối hận cùng thương tiếc, anh nói, “Rất xin lỗi, rất xin lỗi, là tôi hiểu lầm anh, tôi sẽ bồi thường cho anh. Anh tha thứ cho tôi, tiếp tục thích tôi được không?”

“Một chút cũng không!” Tiết Diễm không biết anh ta vì sao đột nhiên suy nghĩ lại như vậy, nhưng chính mình sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như thế.

Hắn giãy dụa muốn đẩy Thẩm Phóng ra, ngược lại lại bị đối phương dùng sức đẩy ngã trên giường, thân thể đè lên, “Anh nghe tôi nói.”

Cơ thể hai người dán chặt vào nhau, Tiết Diễm ngoài miệng nói không nhưng thân thể cũng rất thành thật mà ngừng giãy dụa. Chờ Thẩm Phóng cúi đầu nhìn thẳng vào hắn, ngay cả miệng Tiết Diễm cũng nhắm lại.

Thẩm Phóng nói: “Hôm qua là tôi hiểu lầm, tất cả những gì tôi nói đều không phải suy nghĩ thật, đừng tính toán gì hết. Lời anh nói cũng không tính nữa, chúng ta một lần nữa bắt đầu lại được không?”

Tiết Diễm giận dữ trừng anh, nghĩ thầm, dựa vào cái gì, anh nói không tính liền không tính, sao có thể chuyên chế như vậy!

Thẩm Phóng thấp giọng thúc giục: “Nói đi, không nói thì tôi hôn anh đấy.”

Tiết Diễm nhìn chằm chằm anh, càng không có ý muốn nói chuyện.

Thẩm Phóng làm bộ muốn hôn, nhưng vẫn không thật sự hành động mà dán môi lên tai hắn nói: “Nếu anh nói chuyện thì tôi hôn hai cái.”

Tiết Diễm lúc này mới lên tiếng, ngữ khí vừa lạnh nhạt vừa trào phúng: “Anh cho rằng mình là ai! Chúng ta không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao, anh còn muốn nói chuyện gì?”

“Về vấn đề kết thúc hợp đồng còn muốn tiếp tục ở cùng một chỗ hay không.” Thẩm Phóng không bị thái độ không thân thiện của hắn đánh bại, dù sao cũng là do chính mình tạo nghiệp, cũng nên phải nhận hậu quả, anh nhìn Tiết Diễm: “Anh trả lời tôi một việc đã. Về việc giả kết hôn... Có thật là anh có nhu cầu này không, hay là muốn gạt tôi kết hôn với anh?”

Tiết Diễm quay đầu đi, không chịu trả lời, Thẩm Phóng xoay mặt hắn lại, cúi đầu hôn lên môi hắn một cái: “Nói thật.”

Tiết Diễm nhận được nụ hôn đầu tiên của lời hứa mới dịu đi, trả lời: “Vì anh. Thế thì làm sao? Bây giờ tôi muốn đổi ý rồi.”

Thẩm Phóng lại cúi đầu hôn hần một cái, “Tôi cũng đổi ý rồi.”

Tiết Diễm lập tức trở nên hồi hộp.

Thẩm Phóng nhìn chăm chú vào mắt hần: “Tôi vẫn muốn cùng một chỗ với anh. Trước đây anh phí nhiều tâm tư như vậy, hiện tại tới phiên tôi.”

Tiết Diễm nhin không được hỏi: “Anh có ý gì?”

Thẩm Phóng: “Chúng ta bắt đầu lại lần nữa, lần này là tôi theo đuổi anh. Anh có thể nổi giận, cũng có thể đưa ra yêu cầu đặc biệt với tôi, mà tôi sẽ không có nửa câu oán thán, thẳng tới khi anh vừa lòng đáp ứng tôi theo đuổi mới thôi. Tôi chưa từng theo đuổi ai, cũng chưa từng có kinh nghiệm yêu đương gì, nhưng chắc chắn sẽ cố gắng hết sức.”

Tiết Diễm mới đầu cảm thấy rất ngạc nhiên. Bởi vì Thẩm Phóng từ nhỏ đã được cả trai cả gái hoan nghênh, tại sao lại chưa có kinh nghiệm yêu đương. Nhưng nghĩ đến ông anh trai brocon ưa khổng chế lại còn lợi dụng chức quyền lấy việc công trả thù việc tư của Thẩm Phóng, hần lại không thấy bất ngờ cho lắm.

Thẩm Phóng mong chờ nhìn hần: “Thế nào? Được không?”

Tiết Diễm bị anh mắt dịu dàng tràn đầy chân thành này nhìn chăm chăm, trái tim đã sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nội tâm cũng dao động nhưng vẫn cố nén không lên tiếng, ước chừng một phút sau mới lạnh lùng hừ một tiếng, “Chờ xem anh thể hiện.”

49. Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Phóng nói được làm được, rất nhanh đã hành động.

Ngày hôm sau là thứ hai, hai người cùng nhau ăn xong bữa sáng thịnh soạn liền giống như mọi ngày sóng vai đi xuống lầu, chuẩn bị đi làm.

Xe đã đỗ ở cửa, tài xế bình thường hay chờ ở một bên nay không hiểu sao không thấy bóng dáng. Tiết Diễm hơi nhíu mày, vừa muốn nói gì đó liền thấy Thẩm Phóng bước lên mở cửa xe, mỉm cười: “Bảo bối mau lên xe, hôm nay anh đưa cưng tới công ty.”

“Anh?” Tiết Diễm nghi ngờ nhìn anh, “Anh không đi làm à?”

“Đưa anh tới nơi thì tôi đi.” Thấy hần đứng yên, Thẩm Phóng cũng không thúc giục, nhìn qua chìa khóa nơi tài xế.

“Thế còn lúc tan làm?”

Thẩm Phóng ngẫm nghĩ: “Vậy đến lúc đó anh chờ tôi một lát, tôi tới đón anh. Đưa anh về nhà trước, hoặc là anh theo tôi tới bệnh viện rồi cùng trở về đều được.”

Tiết Diễm hơi gật đầu, biểu tình cao lãnh ngồi vào ghế phó lái, Thẩm Phóng mở cửa bên kia ngồi vào, khởi động xe, đồng thời thuận tay mở radio.

Radio phát một bản nhạc square-dancing nổi tiếng khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Thẩm Phóng tâm trạng không tồi, hiển nhiên sẽ không để miệng được yên, hát vài ba câu bắt đầu tìm chủ đề: “Để nghe không?”

Tiết Diễm thành thật đáp: “Không.”

Thẩm Phóng cười ha hả, “Bảo bối có muốn nói chuyện phiếm không?” Anh giơ tay tắt radio, “Để anh đây xướng cho cùng hát.”

Nói xong liền bắt đầu huýt sáo.

Tiết Diễm: “...” Mười mấy năm đã qua mà không một chút tiến bộ, ngũ âm vẫn chẳng ra gì.

Bản nhạc square-dancing cũng thật kỳ diệu, hết sức phù hợp với tiếng huýt sáo ngũ âm không đầy đủ của Thẩm Phóng, quả thực như tra tấn lỗ tai, người chịu đựng giỏi như Tiết tổng cuối cùng cũng chịu không nổi, mở miệng nói: “Anh huýt sáo còn gớm hơn cả bản gốc.”

Thẩm Phóng: “Ha ha ha ha.”

Ngày đầu tiên theo đuổi, hẳn nói cái gì thì chính là cái đó.

Thẩm Phóng không huýt sáo nữa, mở radio sang kênh tin tức, bắt đầu nói chuyện phiếm với hân, kể chuyện cười.

Tiết Diễm phản ứng vô cùng lạnh nhạt, biểu tình cũng thờ ơ, nhưng nội tâm lại vô cùng hy vọng thời gian đi làm này dài hơn một chút.

Nhưng quãng đường thì vẫn vậy, công ty cũng không có chân chạy, mặc dù Thẩm Phóng lái xe cẩn thận thì cũng rất nhanh đã tới nơi.

Thẩm Phóng đỗ xe ở quảng trường nhỏ trước cửa Tiết thị, quay đầu nhìn hân: “Đến rồi, bảo bối.”

Tiết Diễm “ừm” một tiếng, thể nhưng cơ thể không động đậy.

Thẩm Phóng nhìn hân vài giây, đột nhiên cúi xuống, từ từ đè lên hân.

Đây rõ ràng là khúc nhạc dạo trước khi hôn môi, Tiết Diễm theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Thẩm Phóng nhìn đôi môi ướt át của hân, lông mi run rẩy nhẹ nhẹ, khóe miệng nhếch thành một nụ cười xấu xa, cánh tay chậm rãi vòng qua cơ thể hân, mặt cũng để sát vào, gần đến hơi thở cũng có thể nghe được.

Sau đó “tách” một tiếng liền thay hân cởi dây an toàn, nhanh chóng ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Tiết Diễm cảm giác được hơi thở vừa gần sát của anh nháy mắt rời xa, thân thể vừa căng chặt thoát cái thả lỏng, nhện không được mở mắt, vừa thất vọng vừa khó chịu, tâm trạng dường như toàn bộ đều viết lên trên mặt.

Thẩm Phóng lúc này nhìn thấy ánh mắt hân, nghiêm túc hỏi: “Tôi có thể hôn anh không?”

Tiết Diễm thở hổn hển: “Không!”

Hừ, nếu anh hỏi mà tôi liền đồng ý ngay thì chẳng có tí rụt rè của người được theo đuổi gì cả.

“Không được à...” Trên mặt Thẩm Phóng không có chút nào thất vọng do bị từ chối, người lại cười cười, sau đó đột nhiên tới gần, nắm lấy cằm hân: “Tôi đây đành phải dùng sức rồi.” Nói xong không chờ Tiết Diễm có phản ứng, liền trực tiếp hôn lên.

Bạn học Thẩm Phóng ở phương diện này cũng có thể xem như thiên phú, chẳng sợ trước đây kinh nghiệm ít ỏi, vẫn là tiến bộ rất thần tốc, nhanh chóng nắm giữ các kỹ thuật cần thiết của một nụ hôn. Anh ở trên môi dưới mềm mại hồng hào của Tiết Diễm cắn một cái không mạnh không nhẹ, lại ngậm lấy cánh hoa vô tội bị cắn kia liếm vài cái an ủi, tiếp theo liền dùng đầu lưỡi mạnh mẽ mở khớp hàm đối phương, trong khoang

miệng hắn tùy ý càn quét, tận tình trao đổi enzym của nhau, lại quần lấy đầu lưỡi hắn mút vào, không cho phép hắn có thể trốn tránh hay lùi bước.

Tiết Diễm không ngờ Thẩm Phóng đột ngột như vậy, cảm xúc mãnh liệt bắt đầu dâng trào. Nụ hôn của người yêu vừa nhiệt tình lại vừa thô bạo, khiến hắn hô hấp dần khó khăn, trái tim cũng nhảy nhót kinh hoàng, cảm giác điện giật chưa xót lan tràn toàn thân, điên cuồng kêu gào còn chưa đủ, còn muốn nhiều nữa. Bất tri bất giác hắn cũng quăng luôn về “rút rè”, nâng hai tay giữ chặt đối phương, dường như muốn siết chặt Thẩm Phóng, đáp lại nhiệt tình đột ngột của anh, vì anh mà say mê, vì anh mà ý loạn tình mê.

Nếu không phải bảo vệ Tiết thị tới gõ cửa sổ nhắc nhở ở đây không thể đỗ xe, cái cảnh tượng xe rung trước đây Thẩm Phóng nghĩ ngợi lung tung chỉ sợ trong một khắc này đã trở thành sự thật.

Chú bảo vệ trung niên đột nhiên gần như sát mặt vào cửa kính khiến hai người đang đắm chìm trong nụ hôn đồng thời tỉnh táo lại, ý thức được thiếu chút nữa đã tiến thêm một bước.

Thẩm Phóng buông Tiết Diễm ra, ngồi ngay ngắn.

Tiết Diễm hít sâu, cố làm dịu nhịp tim vẫn đang đập điên cuồng: “Đừng sợ, cửa là kính một chiều, chú ấy không thấy chúng ta đâu.”

Thẩm Phóng sửa sang lại quần áo hỗn loạn của mình, lại giúp Tiết Diễm cài lại nút áo, cười nói: “Không sợ. Chú ấy bảo vệ đời sống mọi người, bảo hộ cả cầu độc thân, mọi người đều có trách nhiệm bảo vệ.”

Tiết Diễm: “...”

Thẩm Phóng hạ cửa sổ xuống xin lỗi, tỏ vẻ lập tức rời đi. Chú bảo vệ vốn đã giữ trong cổ họng rất lâu “Nơi này không được dừng xe” đang tính quát ra, trong một khắc liền nhìn thấy mặt Tiết Diễm bên cạnh anh liền nghẹn lại, khô khốc nói một câu: “Chào buổi sáng, Tiết tổng.”

Tiết Diễm gật đầu với chú, ông liền ngượng ngùng lùi sang một bên.

Thẩm Phóng cười với chú một cái coi như lời chào, quay đầu lại thay Tiết Diễm mở cửa xe bên hắn: “Buổi trưa tôi tới tìm anh ăn cơm nhé?”

Tiết Diễm một chân dài đã đặt ra ngoài xe, còn chưa kịp khôi phục tinh thần từ trạng thái phấn khích khi này, hoảng hốt chớp mắt một cái mới nói: “Không cần, thời gian nghỉ trưa ngắn, anh cứ ở đơn vị nghỉ ngơi đi.”

“Ừm. Tôi đi đây, tạm biệt bảo bối nha, buổi tối chờ tôi tới đón anh.” Nói xong, Thẩm Phóng đặt hai ngón tay lên môi hôn gió hắn một cái, lại khởi động xe, quay đầu rời khỏi.

Tiết Diễm mặt mũi đỏ ửng, ngồi trong văn phòng một lúc lâu mới cảm công văn đặt chồng chất bên cạnh lên phê duyệt.

Hôm nay, từ trên xuống dưới tổng bộ Tiết thị đều không hẹn mà cùng cảm giác được không khí kỳ diệu khó có thể hình dung.

Buổi sáng còn chưa qua bao lâu trong công ty đã lưu truyền “tâm trạng Tiết tổng hôm nay rất tốt, có cái gì cần xin hoặc là cần ký tên nhanh chóng bắt lấy cơ hội, ổng nhất định sẽ giải quyết”.

- Mà cô nàng thư ký bên người hắn có thể xác nhận, đây là chuyện đã được xác thực chứ không phải chỉ là lời đồn.

Cô thậm chí còn nhìn thấy Tiết tổng từ trước đến nay đều lạnh như băng mỉm cười với quản lý một bộ phận, còn khen ngợi người ta làm rất tốt. Hay đối với người giám sát ở lầu hai phạm sai lầm cũng không mắng tới máu chó văng đầy đầu, cũng yêu cầu anh ta lần sau phải chú ý.

Một chút cũng không giống tổng tài bá đạo thường ngày!

Vì thế sáng hôm nay người tìm Tiết Diễm xin ký tên, xin cấp phép cực kỳ nhiều, đợi đến khi hắn xử lý xong thì đã tới mười một giờ sáng.

Tiết Diễm nhìn thoáng qua đồng hồ, buông bút, đóng laptop lại, từ ghế đứng lên lại phân phó trợ lý vài câu, một mình đi khỏi văn phòng.

Hắn tới một cửa hàng sáng tạo gần công ty.

Cửa hàng nhỏ này chủ yếu bán một ít văn phòng phẩm, đồ chơi, vật dụng hàng ngày linh tinh, nhưng đẹp và sang trọng hơn các hàng khác, ở khu này rất có tiếng, còn có cả trang web của riêng mình, rất được các cô gái cùng các cặp đôi ưa thích.

Tiết Diễm ngày trước hôm nào cũng đi qua đó mà chỉ có thể cách cửa sổ nhìn một cái, chẳng có lý do gì để vào đây. Mà lần này, cuối cùng hắn cũng có thể quang minh chính đại đi dạo vài vòng.

Tiết Diễm chậm rãi đảo qua các kệ hàng, chọn lựa vật phẩm mình đã định sẵn. Một nhóm các cô gái đang khe khẽ nói nhỏ chung quanh không ảnh hưởng tới hắn, Tiết Diễm cuối cùng cũng vừa lòng, tìm thấy thứ mình đã nhìn thấy trên web – một bảng gỗ tính điểm, một cuốn nhật ký sắc sỡ, một lọ ước thủy tinh cùng một lọ đầy những cuộn giấy nhỏ màu vàng.

Thời điểm thanh toán, bà chủ cười tươi nói với hắn: “Mua cho bạn gái hả? Mấy đứa nhỏ cẩn thận như cậu hiện tại cũng không nhiều đâu. Đây, tặng cậu một tập giấy, trên trang web của chúng tôi có hướng dẫn đầy, gấp trái tim hay gấp sao đều có, có thể tự tay gấp tặng bạn gái.”

Tiết Diễm cũng không giải thích nhiều, cúi đầu với bà tỏ vẻ biết ơn, mang theo túi đồ nhỏ bé trở lại văn phòng.

Đem nhật ký nhét vào cặp, lọ ước, giấy cuốn cùng tập giấy gấp bỏ vào ngăn kéo, Tiết Diễm bắt đầu chuyên chú nghiên cứu bảng tính điểm kia.

Bảng tính điểm bình thường đều dùng ở các trận bóng, các cuộc thi kiến thức hoặc đếm ngược kỳ thi đại học, hầu hết đều có vẻ ngoài đơn giản, chú ý tới tính thực tế. Nhưng loại cửa hàng này bán ra lại hết sức khác biệt, cực kỳ xinh đẹp, phù hợp để làm quà tặng hoặc đồ trang trí.

Bộ đồ của bảng tính điểm tam giác là một tấm ván gỗ được khắc hoa văn rõ ràng, con số cũng được in trên các tấm bìa hồng nhạt trên nền trắng, mà bảng cùng số được liên kết bởi một kệ kim loại màu bạc rất tinh xảo.

Tiết Diễm đặt bảng tính điểm này lên bàn công tác, một tay chống cằm, tay kia gõ gõ lên mặt bàn theo tiết tấu, lâm vào trầm tư.

Hắn tính dùng bảng này để tính điểm mỗi hành động Thẩm Phóng theo đuổi mình, chờ đủ một trăm điểm thì sẽ chính thức đáp lại theo đuổi của anh.

Chủ động đưa đón mình đi làm cùng tan tầm tính năm điểm, nụ hôn buổi sáng tuyệt vời kia tính mười điểm... Không được không được, như vậy thì một trăm điểm cũng quá nhanh... Nhưng nếu buổi trưa không hợp ý thì cũng có thể trừ mười điểm của anh ta cũng được...

Còn đang nghĩ ngợi, cửa văn phòng đột nhiên bị gõ vang, một giọng nói cực kỳ quen thuộc còn mang theo ý cười truyền đến, “Bảo bối, mở cửa, ra nhận đồ đi!”

Bảng tính điểm (minh họa thui chứ hem phải loại trong truyện đâu =))))

星牌

英式斯诺克记分牌

PROFESSIONAL PRODUCT QUALITY PROFESSIONAL DESIGN
BEAUTIFUL AND HEAVY AND DURABLE

美观 / 厚重 / 结实 / 耐用

50. Chương 50

Khôi phục lại điểm trên bảng từ 005 thành 015, Tiết Diễm mới từ ghế đứng lên.

Cửa phòng thật ra không khóa mà chỉ khép hờ, nhưng hấn vẫn bước qua mở cửa.

Thẩm Phóng cầm theo hai túi to đứng ở cửa, trên gương mặt đẹp trai là nụ cười rạng rỡ như thể mang theo ánh mặt trời, hô to một tiếng: “Surprise!”

Tiết Diễm vui đến mức trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài, nhưng vẫn căng mặt lạnh lùng, lạnh nhạt nói: “Không phải đã nói đừng tới sao?”

Nhưng đôi mắt đang lấp lánh chờ mong kia lại bán đứng tất cả tâm trạng của hắn.

Thẩm Phóng cười nói: “Nếu nói trước thì còn gì là bất ngờ nữa.” Anh đi vào văn phòng, đặt hai túi to lên một chiếc ghế trống bên cạnh bàn, giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng: “Tôi mang đồ ăn ngon đến cho anh đây~~”

Tiết Diễm “Ừm” một tiếng.

Thẩm Phóng tiếp tục nói: “Tôi còn lo mình đã tới muộn cơ, thế mà lại nghe thư ký nói anh vẫn chưa ăn cơm. Anh vừa làm cái gì vậy? Ế?” Lực chú ý của anh bị vật gì đó bên cạnh bề cá trên bàn hấp dẫn, bèn với tay cầm lấy: “Đây là cái gì thế? Dùng để làm gì vậy?”

Tiết Diễm trong lòng khản trương, hai bước đi qua giật lại bảng tính điểm trong tay anh: “Anh đừng lộn xộn, đây là bí mật.”

Trong đầu chợt lóe lên một tia sáng: tốt quá, có lý do trừ điểm anh ta!

Bảng tính điểm được đặt lại lên giá sách, con số trên đó cũng từ 015 trở thành 005, Thẩm Phóng ngó qua xem, buồn bực nói: “Vừa này không phải là số này.”

Tiết Diễm nói hiển nhiên: “Hiện tại là thế!” Ai bảo anh động tới đồ của tôi!

Thẩm Phóng không biết hắn đang làm cái gì, còn tưởng rằng thật sự là chuyện công việc gì gì đó nên không chú ý nữa, cười cười, tự mình cầm một túi to đưa cho Tiết Diễm, tùy ý nói: “Được rồi, đến ăn cơm đi.”

Bên trong túi lớn Thẩm Phóng xách đến là một cặp lồng nhiều tầng, đồ ăn cùng canh bên trong đều rất phong phú phù hợp cho hai người ăn, đều đang nóng hổi hấp.

Tiết Diễm nhìn nhìn, cũng cầm túi nhỏ hơn trong tay mình mở ra.

Là hai hộp giữ nhiệt hình tròn trong suốt.

Trong đó một cái là bánh pudding xoài, pudding vàng óng ánh được điểm thêm những quả anh đào đỏ tươi cùng miếng xoài cũng vàng ruộm, nhìn qua đã khiến ngón tay muốn động đậy.

Mà trong hộp còn lại, là một đĩa hoa hồng trong veo như nước, kiều diễm ướt át.

Là món ăn mình thích nhất, cả loài hoa mình thích nhất nữa.

Tâm tình vui sướng cùng phấn khích rõ ràng như vậy, Tiết Diễm cũng hốt hoảng: trời ạ, lại nhin không được muốn tính anh ta thêm điểm rồi, phải làm sao giờ?

Thời gian nghỉ trưa của Thẩm Phóng cũng rất ngắn, vừa ăn xong liền vội vã trở về sở nghiên cứu. Tiết Diễm châm chước mãi, cuối cùng con số trên bảng tính điểm cũng quay lại 015.

Chỉ lần này thôi, hần tự nhủ.

Lần sau có lặp lại thì cũng chỉ cho một lần điểm thôi, về sau sẽ không tăng nhanh như vậy!

Buổi chiều tan tầm, Thẩm Phóng đứng giờ lái xe tới tổng bộ Tiết thị đón người, hai người cùng nhau tới bệnh viện, lại cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn, sau đó về nhà nấu cơm.

Cơm nước xong xuôi, Tiết Diễm hiếm khi có được buổi tối rảnh rỗi, nói rằng muốn xem phim truyền hình, thế là Thẩm Phóng liền ngồi xem phim cùng hần ở phòng khách.

Bởi vì căn bệnh mù mắt, Thẩm Phóng rất khó phân biệt các vai diễn trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, bình thường cũng ít xem mấy kiểu phim truyền hình điện ảnh hay video các kiểu, muốn xem thì cũng đều lựa chọn mấy bộ phim hài, không nhận rõ ai với ai cũng không ảnh hưởng tới hiệu quả của cái thể loại bán manh ngu ngốc này, đương nhiên nhân vật ít hơn thì càng tốt.

Nhưng mà Tiết Diễm tiện tay mở đúng kênh đang chiếu một bộ phim trinh thám, tuy rằng xem như thoải mái, nhưng nhân vật lên sân rất đông, nội dung bộ phim cũng phức tạp, đủ mọi loại chi tiết phiền phức, Thẩm Phóng xem một lúc, rất nhanh đã tiến vào trạng thái ngơ ngác “Đây là ai” “Kia là ai”.

Nội dung bộ phim không hấp dẫn được Thẩm Phóng, anh liền dành toàn bộ chú ý tới cái tên đàn ông bên người, cười hì hì hỏi, “Bảo bối, sáng mai muốn ăn gì?”

Tiết Diễm kỳ thật cũng không đặt nhiều chú ý tới bộ phim lắm, nghe vậy bèn liếm môi, hỏi: “Có thể chọn đồ ăn sao?”

“Đương nhiên.” Thẩm Phóng cười toe trả lời hần.

Tiết Diễm ngẫm nghĩ: “Bánh bao kim sa.”

“Được.” Thẩm Phóng liền hứa, “Heo nhỏ, con thỏ, gấu mèo, con nhím, vân vân, anh muốn mẫu nào?”

Tiết Diễm: “Cái loại lần trước.”

Nụ cười của Thẩm Phóng thoáng cứng đờ, có chút chột dạ.

“Cái loại lần trước” hiển nhiên là chỉ bánh bao kim sa hoa hồng anh làm cho Tiết Diễm dịp 520. Nhưng mà về sau, vì bức ảnh chụp mà anh hiểu nhầm Tiết Diễm bắt cả hai tay, trong lúc giận dữ về nhà liền quảng toàn bộ chỗ bánh bao ngon lành đi, hiện tại nhớ lại cũng thấy... cái loại lịch sử đen tối này.

“Loại khác không được à?” Thẩm Phóng nói, “Tôi sẽ làm rất nhiều con vật nhỏ đáng yêu, chó mèo thỏ vân vân.”

“Không.” Tiết Diễm cố chấp, “Là loại hoa hồng.”

Thẩm Phóng: “Vậy được rồi ~ để tôi đi chuẩn bị.” Nói xong bèn từ sofa đứng lên.

Tiết Diễm cầm điều khiển từ xa ấn nút tạm dừng, Thẩm Phóng nói: “Không cần, anh cứ xem đi, đợi tôi quay lại thì kể một chút về nội dung phim là được.”

Tiết Diễm gạt đầu, bắt đầu xem một cách nghiêm túc.

Động tác của Thẩm Phóng rất nhanh, không bao lâu đã ủ bột lên men, nhân kim sa cũng đã làm xong.

Tiếp theo cần đợi một khoảng thời gian, Thẩm Phóng liền đi tới phòng khách, đứng bên cạnh Tiết Diễm tiếp tục xem TV.

Tiết Diễm quay sang, kể cho Thẩm Phóng nghe nội dung bộ phim vừa rồi.

Phía sau không thấy động tĩnh gì liền phát hiện, Thẩm Phóng nhìn nửa ngày, không ngờ ngay cả nam nữ diễn viên là ai cũng không nhớ nổi.

Tiết Diễm nhìn anh một cái: “Anh xem cái gì thế?”

“Xem náo nhiệt thôi.” Thẩm Phóng cười hì hì trả lời, lại chủ động giải thích một câu, “Thực ra tôi không dễ nhận mặt người ta lắm.”

Bản thân đã tự mình trải nghiệm, điều này quả thực rất rõ ràng. Nếu Thẩm Phóng đã chủ động nhắc tới đề tài này, Tiết Diễm liền tính toán xé rách luôn.

Hắn nhìn Thẩm Phóng, hỏi: “Vậy anh còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là khi nào không?”

Thẩm Phóng ngẫm nghĩ, không dám chắc chắn, “Khai giảng lớp mười?”

Tiết Diễm: “Anh nghe ai nói đấy?”

“Tôi đoán.” Thẩm Phóng cảm thấy nếu hắn giữ ảnh chụp chính mình hồi lớp mười thì có khả năng rất cao lần đầu gặp nhau cũng ở lớp mười.

“Không phải.” Tiết Diễm phủ nhận, “Là cấp một.”

Lần này Thẩm Phóng ngây ngẩn cả người: “Hả? Khi nào?”

Giọng điệu Tiết Diễm không vui lắm: “Tự anh nghĩ đi.” Không nghĩ ra thì trừ điểm! Trừ điểm!

Thẩm Phóng im lặng chớp mắt một cái, bắt đầu thúc giục bộ não hoạt động để tìm ra toàn bộ chân tướng.

Anh chính xác không có ấn tượng gì với “lần đầu gặp nhau” trong miệng Tiết Diễm, nhưng anh cũng không phải ngốc, nếu biết Tiết Diễm ngày trước học ở trường tư nhân kia, mà thằng nhỏ anh quen ngày trước cũng học ở trường tư đó. Tiết Diễm lại nói như vậy, thế thì cũng nên đoán theo hướng kia, anh liền ngập ngừng hỏi: “Anh là... bảo bối?”

Biểu tình vi diệu trên mặt Tiết Diễm khiến Thẩm Phóng nháy mắt ý thức được mình đã đoán đúng rồi, anh lập tức điên tiết: “Tôi chờ anh suốt một kỳ! Còn bị gọi cha mẹ! Tại sao anh lại không đến hả? Tại sao lại không đến?”

Mặc dù vài ngày trước nhớ lại còn muốn đánh cái tên đó một trận, nhưng nếu người ta đúng là người mình đang theo đuổi, đánh thì cũng đau lòng, thế là Thẩm Phóng chỉ nắm vai hắn lắc lắc vài cái.

Tiết Diễm cố gắng bình tĩnh hết mức: “Tôi có đến, tôi cũng đến một kỳ. Thế nhưng anh không có ngày nào nhận ra tôi.”

Thẩm Phóng vẫn tiếp tục lay hắn: “Thế sao anh không chủ động tới nói với tôi? Nếu lên tiếng chẳng phải tôi sẽ biết sao!”

Trong giọng Tiết Diễm có một tia oán giận: “Anh còn bận rộn trêu chọc mấy cô nàng đi qua, làm gì có thời gian rảnh rỗi để ý tới tôi? Rõ ràng là anh hứa đưa tôi đến trường trước, thế mà còn hỏi mấy cô ấy có muốn anh đưa tới trường không.”

Động tác của Thẩm Phóng dừng lại, nháy mắt hiểu được cái gì.

Anh nhìn chằm chằm Tiết Diễm, một lúc lâu mới nói: “Bảo bối, trí nhớ anh cũng không tồi đâu. Khi đó, trong lúc dừng chờ tôi chỉ thuận miệng tán gẫu người qua đường một hai câu mà thôi, anh sẽ không nhớ nhen tới mức ghen tị chứ?”

Tiết Diễm “hừ” một tiếng, quay mặt đi không nhìn anh: “Không có.”

Thẩm Phóng nhào người từ bên sofa chặn hân: “Anh nói thật xem, có phải là ghen không? Có phải không? Anh nói có thì tôi sẽ hôn anh một cái.”

Lại cái trò này, Tiết Diễm quả thực không còn đường trốn nữa. Hân không muốn thừa nhận hồi nhỏ mình ghen vì anh ta, nhưng lại muốn Thẩm Phóng chủ động hôn một cái, nhất thời hết sức xoắn xuýt, nghẹn lời.

Thẩm Phóng nhìn không được cười ha hả, cúi đầu véo véo mặt hân: “Tiết Diễm Diễm, sao anh lại đáng yêu như vậy chứ.”

Tiết Diễm ngẩng đầu, học theo lời anh phản bác: “Thẩm Phóng Phóng, còn anh tại sao lại xấu xa như thế chứ.”

Gương mặt đẹp của người kia nhìn qua vẫn lạnh lẽo tao nhã như cũ, nhưng trong đôi mắt đen sâu thẳm cùng nội tâm đều cất giấu nhiệt huyết như vậy, tương phản đến mê người.

Thẩm Phóng giống như bị mê hoặc, ngón tay thông thả di chuyển tới, đặt trên môi hân.

Tiết Diễm không biết anh muốn làm gì liền cắn ngón tay Thẩm Phóng một cái.

Thẩm Phóng lại thuận thế đưa tay vào trong, tùy ý đùa giỡn đầu lưỡi mềm trơn của Tiết Diễm cùng khoang miệng ẩm ướt ẩm áp.

Không khí thoải mái đột nhiên có chút sắc tình.

Giống như bị một dòng điện rất nhỏ đánh trúng, cảm giác tê liệt lại chưa xót nhanh chóng lan từ lưng đến ngón chân, mắt Tiết Diễm tối đi.

Hân giơ tay, mạnh mẽ tóm được cánh tay Thẩm Phóng đang làm loạn, mắt nhìn thẳng vào anh.

Thẩm Phóng cũng nhìn thẳng lại, chậm rãi rút về ngón tay ướt sũng dính đầy nước bọt của Tiết Diễm, sau đó để lên miệng mình liếm vài cái.

Tiết Diễm thấy thế, không chịu nổi nữa, túm chặt lấy quần áo nơi ngực anh kéo một cái về phía mình, dùng sức hôn lên môi anh.

51. Chương 51

Hai chân Thẩm Phóng đứng ở giữa hai chân Tiết Diễm, toàn bộ trọng lượng cơ thể đều đặt trên người hân. Bởi vì tư thế này mà giờ phút này, so với trước đây thì anh càng thêm rõ ràng vội vã cùng khát vọng mãnh

liệt của đối phương.

Da thịt nóng bỏng dưới thân dán vào nhau tựa như lò thiêu đốt, bộ vị thành thực nhanh chóng phản ứng, nói lên tất cả tâm tư của chủ nhân. Hấn động tình khiến Thẩm Phóng cũng hưng phấn theo, giờ hai tay ôm chặt cổ Tiết Diễm, dùng thân thể chính mình cọ xát với cơ thể hần, môi lưỡi càn ra sức quần quýt, đáp lại vô cùng nhiệt tình.

Tiết Diễm nhận thấy Thẩm Phóng chủ động thì càng thêm kích động. Bàn tay nắm chặt vạt áo trước anh buông ra, một tay ôm chặt anh, tay còn lại dọc theo áo T-shirt với vào, vuốt ve eo Thẩm Phóng, đè lại anh xuống kéo sát vào chính mình, không ngừng cọ xát, hận không thể kéo cả người vào trong cơ thể, cắn nuốt vào bụng, hòa hợp nhất thể, không bao giờ... tách ra.

Đúng lúc này, một tiếng “tích tích, tích tích” dồn dập đột nhiên vang lên, kinh động tới hai người đang ý loạn tình mê.

Ánh mắt mê say của Tiết Diễm có chút nghi hoặc, ở giữa các nụ hôn miễn cưỡng phân ra một tia lý trí, mơ màng nghĩ: đây là âm thanh gì vậy?

Thẩm Phóng nghe thấy âm thanh này cũng trực tiếp dừng động tác, một tay chống lên ngực hần, từ trên người hần đứng lên: “Đồng hồ báo thức trong phòng bếp vang. Tôi phải tiếp tục đi làm bánh bao kim sa cho anh.”

Tiết Diễm: “...”

Đi làm bánh bao kim sa cho hần!

Tiết Diễm nhanh tay lẹ mắt, một lần nữa ấn anh lại trong ngực, nương theo dáng ngồi mà cả hai tay cùng hai chân đều giữ Thẩm Phóng chặt chẽ.

Thẩm Phóng cười cười, cúi đầu cẩn thận liếm sợi chỉ bạc vương trên miệng hần, giọng nói cũng dịu dàng: “Dừng quậy.”

Tiếp theo liền không chút do dự đẩy hần ra, đứng lên đi vào phòng bếp.

Tiết Diễm trơ mắt nhìn người yêu đi xa, trong lòng đều là nôn nóng cùng chán nản, hung hăng trừ anh mười điểm, quả thực không bao giờ... muốn ăn bánh bao kim sa nữa...

Chuỗi ngày theo đuổi của Thẩm Phóng còn tiếp tục, hạnh phúc vô hạn cùng phiền não nhỏ nhoi cùng tồn tại, kỳ vọng về tương lai ngập tràn chờ mong nhưng cũng đầy bất mãn cũng cùng tồn tại. Mà bất tri bất giác, trong một đoạn thời gian ngắn ngủi, công việc, gia đình, thậm chí các chi tiết xã giao trong cuộc sống của Tiết Diễm cũng đều bị Thẩm Phóng mạnh mẽ xâm lấn toàn diện.

Thẩm Phóng khi rảnh rỗi cũng mua cho Tiết Diễm mấy thứ đồ gia dụng linh tinh, chẳng hạn như ví khắc tên hai người, cốc thông minh nhắc nhở uống nước đúng giờ, bàn phím RGB lấp lánh chữ “love”, sạc đèn led tràn ngập những từ tình cảm,...

Trong công việc cùng cuộc sống của Tiết Diễm, dấu vết của Thẩm Phóng ngày càng nhiều, đan xen vào những thói quen ban đầu của hắn, dần dần tuy hai mà một.

Khi Thẩm Phóng đang không ngừng cố gắng, ở nơi anh không biết, thêm thêm giảm giảm, con số trên bảng tính điểm đã rất nhanh chóng bay tới 050.

Nhìn thấy con số đã đạt được nửa mục tiêu kia, Tiết Diễm lại bắt đầu cảm thấy hoang mang cùng lo lắng.

Hình như mới chỉ qua vài ngày thì phải? Có phải được đủ điểm quá dễ dàng không? Nhanh như vậy đã tới rồi, hay là do mình dễ dãi? Anh ta có vì vậy mà không coi trọng mình không?

Ngẫm nghĩ một lúc, hắn cuối cùng đưa ra quyết định sẽ giảm điểm thưởng, vốn trong lòng có thể tính năm mươi điểm cho hành động, giờ chỉ tính một hai điểm mà thôi, mà cũng không tùy ý tính điểm như vậy nữa.

Mặc dù như vậy, Thẩm Phóng đạt tới sáu mươi điểm cũng chỉ mất một tháng.

Trên lịch đã lật sang tháng bảy, âm lịch cũng vậy. Mấy ngày gần đây, con số trên nhiệt kế vẫn cao như thế, không khí ẩm ướt oi bức khiến không ít người mất tinh thần, đến cả cảm giác ngon miệng cũng mất sạch.

Giữa trưa hôm nay, Thẩm Phóng như thường lệ đi tới tổng bộ Tiết thị đưa cơm cho Tiết Diễm.

Tiết Diễm ngồi ở phòng giám đốc, còn đang đọc công văn, tay trái còn đang xếp những tập tài liệu khác gọn gàng. Mấy ngày nay Thẩm Phóng cũng cơ bản hiểu biết thói quen của hắn, người này hắn là vẫn chưa xong việc.

“Bảo bối, tới ăn cơm trước đã.” Thẩm Phóng đặt cặp lồng trong tay lên bàn.

Tiết Diễm cúi đầu đọc công văn, đầu cũng không ngẩng lên: “Anh ăn trước đi, lát nữa tôi ăn sau.”

Thẩm Phóng nghe vậy, vô cùng thân thiết hỏi: “Sao vậy? Anh cũng bị mất cảm giác ngon miệng à?” Mấy cô nàng trong sở nghiên cứu mấy ngày nay cũng đang âm ỉ, nói rằng trời nóng đến mức không muốn ăn uống gì cả, cũng coi như giảm béo.

Tiết Diễm nói: “Tôi còn phải xem xong hợp đồng này, chờ chút.”

“Bạn như vậy.” Thẩm Phóng tự mình mở cặp lồng, bày từng khay đồ ăn lên bàn.

Tiết Diễm “Ừm” một tiếng.

“Nhưng vẫn phải ăn cơm đi, không ăn no lấy đâu ra sức làm việc.” Thắm Phóng dọn xong đồ ăn, cười với hần, “Không thì để tôi đút cho anh ăn nhé?”

Tiết Diễm ngẩng đầu nhìn anh một cái, không nói gì.

Thắm Phóng biết ý hần là đồng ý, liền từ cặp lồng lấy ra một chiếc thìa cùng một đôi đũa. Trái phải gì hai người cũng trao đổi nước miếng nhiều như vậy, Thắm Phóng cũng không thấy có gì phiền toái, liền gấp đồ ăn, đút hần ăn một miếng, bản thân cũng ăn một miếng.

Tiết Diễm ra vẻ tập trung đọc tài liệu, Thắm Phóng ngay từ đầu cũng cố chịu đựng không nói lời nào, sợ quấy rầy suy nghĩ của hần.

Nhưng một phần ăn lại chia cho hai người, miếng có tới hơn nửa thời gian rảnh rồi, một lúc sau anh đã không chịu nổi, lên tiếng: “Tôi nói với anh vài chuyện nhé, nếu ảnh hưởng tới công việc thì nói cho tôi biết.”

Tiết Diễm nhỏ giọng “Ừ”.

Thắm Phóng gấp cho hần một miếng, bắt đầu nói: “Hôm nay, ở trên đường tôi bắt gặp một con mèo đang dắt một con cún đó. Con mèo kia vô cùng đáng yêu, lông trắng muốt, mắt to tròn tròn, chậm rì rì đi phía trước, mà con cún cũng đáng yêu y chóc, nguyên một bộ lông vàng to xù, vừa ngoan vừa mềm, từng bước một đi theo con mèo phía trước...”

Thắm Phóng nói đến vui vẻ, Tiết Diễm cũng không có ý ngắt lời.

Hơn nữa công việc của hần cũng đã gần xong, lúc này kỳ thật đã đọc xong hợp đồng. Nghe xong lập tức chủ động đáp lời, hỏi anh: “Anh thích mấy con vật nhỏ xinh à?”

Thắm Phóng nói: “Thích chứ.”

Tiết Diễm: “Thế anh có muốn nuôi một con không?”

“Nuôi cái gì? Rùa được không?” Thắm Phóng lại đưa hần một thìa cơm, cười cười với bề cá trên bàn.

Tiết Diễm nuốt cơm xong mới nói, “Không, chó mèo kiểu đó.”

Thắm Phóng nghiêm túc: “Tôi vẫn nuôi chó mèo mà.”

Tiết Diễm ngẩn người: “Ý anh là gì?”

Thẩm Phóng cười ha hả: “Mỗi ngày đều xem người khác chơi với mèo trên mạng cũng đủ đã nghiền rồi.”

“Thích như vậy thì sao không tự mình nuôi một con?” Tiết Diễm hỏi.

Thẩm Phóng: “Không phải tôi đã có anh rồi à? Chăm sóc cũng cho anh, đồng hành cũng với anh, làm gì có thời gian cùng năng lượng dành cho chúng.”

“...” Tiết Diễm cảm thấy mấy lời này không đúng lắm, nhưng trái tim không hiểu sao vẫn tăng tốc.

Tiết Diễm bị Thẩm Phóng dứt cho cũng lững dạ, lại nghe anh nói một lúc, cảm thấy nếu không tiếp tục công tác thì sẽ trễ hết hợp đồng bên cạnh, liền ấn nút gọi thư ký: “Đến đây một chuyến.”

Thẩm Phóng buông đũa cùng thìa nhìn hần: “Anh xong việc rồi hả? Vậy thì tự mình ăn nhé?”

Tiết Diễm lúc đầu vốn bận rộn, nhưng lúc này lại muốn mượn cơ hội gây chuyện, không vui vổ vổ tập tài liệu bên trái, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi còn nhiều công văn cần xem như vậy.”

Kết quả Thẩm Phóng không mắc lừa, cố ý chọc giận hần, “Không thì anh tập trung xem đi, xem hết rồi ăn tiếp. Vừa ăn vừa đọc rất ảnh hưởng tới hiệu suất làm việc đó.”

Tiết Diễm: “...” Sao lại thay đổi nhanh như vậy, không vui!

Sau đó Thẩm Phóng còn nói: “Thật ra tôi còn mang theo chút bánh ngọt tráng miệng. Nhưng mà thấy anh bận rộn như vậy, phỏng chừng cũng không có thời gian rảnh ăn vặt, hay để chốc nữa đưa cho thư ký của anh ăn vậy.”

Tiết Diễm lập tức nói: “Không được! Đó là của tôi! Của tôi!”

Thẩm Phóng nhìn hần, lại bật cười, “Đều là của anh. Đây là tôi cố ý chuẩn bị cho anh, làm sao có thể đưa người khác được.”

Trong lòng Tiết Diễm vừa vui vẻ vừa bực mình, chịu không được liền hừ một tiếng.

Thẩm Phóng kỳ thật có thể hiểu hành động của hần.

Giống như sau khi hai người vừa kết hôn, Tiết Diễm đều dễ dàng bỏ qua mọi loại khiêu khích của Thẩm Phóng, hiện giờ đổi thành Tiết Diễm bị theo đuổi, cũng vô ý thức thử thăm dò thái độ dung túng mầu chốt

của hắn với mình.

... Mà chính mình động tâm cùng đuối lý, thật ra cũng chẳng có điểm mấu chốt nào.

Thẩm Phóng mở cặp lồng hình tròn tinh xảo, từ bên trong lấy ra bánh ngọt màu xanh nhạt, cầm lấy đút cho Tiết Diễm.

Sau đó còn không đợi hắn nuốt xuống, lại đột nhiên ghé tới giữ lấy bờ môi mềm mại của hắn, dùng đầu lưỡi tách đôi môi ra, quấn lấy lưỡi hắn, từ trong miệng đoạt lại một nửa.

Tiết Diễm cũng không bỏ lỡ cơ hội này, giơ tay lên ôm chặt eo anh, một tay ấn gáy Thẩm Phóng, tiếp tục nụ hôn.

Môi lưỡi quấn quýt, nước bọt cùng hòa hợp, hương vị đậu xanh, hoa quế cùng mật ong đều tan chảy trong miệng hai người, nhẹ nhàng khoan khoái lại ngọt ngào.

Cửa văn phòng vốn không đóng chặt, tiếng giày cao gót vang trên thảm ngoài hành lang tuy rằng không quá to nhưng rõ ràng ngày càng gần, vẫn bị hai người trong phòng nghe thấy.

Hắn là thư ký tới nhận hợp đồng.

Tiết Diễm có chút ảo não, cuối cùng ở trên môi Thẩm Phóng cắn một cái, miễn cưỡng buông anh ra kết thúc nụ hôn.

Thẩm Phóng liếm liếm môi, như là dư vị, hoặc cũng là chưa đã.

Anh nhìn Tiết Diễm, cười cười, “Bảo bối, anh thật ngọt.”

52. Chương 52

Cô thư ký tới lấy hợp đồng vừa vặn đi tới cửa, nghe thấy những lời này, nội tâm điên loạn hét ầm lên: trời ạ, hai người các anh rốt cuộc ở trong phòng làm cái gì a a a a a.

Trong nháy mắt, trong đầu cô gái bên ngoài dịu dàng trầm tĩnh liền hiện lên ước chừng bảy tám loại tư thế văn phòng.avi, lại nhìn hai nhân vật chính, gương mặt trắng trẻo lập tức đỏ ửng.

“Tiết, Tiết tổng.” Trong lời cô có một tia phấn khích, “Tôi tới lấy hợp đồng.”

Bị Thẩm Phóng đối xử như vậy, mặt Tiết Diễm lúc này cũng đỏ bừng. Nhưng mà trước mặt cấp dưới, hấn vẫn miễn cưỡng duy trì hình tượng giám đốc, bình tĩnh đưa hợp đồng trên bàn cho cô, nói ngắn gọn: “Càng nhanh càng tốt.”

Thư ký gật đầu, nhưng không lập tức rời đi, dừng một chút, “Thứ sáu này tôi muốn xin nghỉ để ra mắt cha mẹ bạn trai, có được không ạ?”

Tiết Diễm nghĩ thầm, cô cũng nên nhanh đi đi, trên mặt vẫn rất uy nghiêm: “Có thể.”

Kết quả chờ thư ký rời đi, Thẩm Phóng không những không tiếp tục mà ngược lại đứng lên, đến bên cạnh thu dọn cặp lòng, lên tiếng: “Anh cũng có muốn đi gặp cha mẹ bạn trai không?”

Vừa nãy còn trêu chọc tôi vậy mà lúc này lại nghiêm túc như thế, Tiết Diễm trong lòng bất bình, tức tối, “Bạn trai cái gì, tôi còn chưa đồng ý anh đâu.”

Còn muốn trừ điểm anh nữa!

“Ồ.” Thẩm Phóng sững sốt, ngẩng đầu nhìn hấn, lại cười hỏi: “Thế anh có muốn tới ra mắt cha mẹ chồng không?”

Tiết Diễm: “... Hừ.” Chuyện đã kết hôn không thể phản bác được!

Thẩm Phóng: “Có đi không?”

“Đi!”

Kỳ thật, vấn đề ra mắt cha mẹ này không phải ý định nhất thời của Thẩm Phóng.

Thân thể cùng tinh thần mẹ anh gần đây chuyển biến rất tốt, bác sĩ nói không bao lâu nữa là có thể xuất viện, anh vẫn đang dự định một ngày nào đó sẽ đưa Tiết Diễm ra mắt bà.

Thẩm Phóng ăn xong bữa trưa, dọn dẹp một chút liền rời khỏi tổng bộ Tiết thị mà trở về cơ quan. Tới cơ quan xem đồng hồ mới thấy vẫn có hai mươi phút nghỉ trưa, anh bèn tranh thủ ghé lên bàn ngủ một chút.

Khi vừa tỉnh dậy liền nhận được tin nhắn Wechat của Tiết Diễm: *Kể chút chuyện nhà anh cho tôi nghe đi.*

Thời gian căn chỉnh cũng thật là chuẩn.

Thẩm Phóng lười biếng nhắn lại: *Cũng chẳng có gì hay để kể, anh hấn biết cả rồi, không phải anh đã điều*

tra tôi sao?

Điều tra cũng chỉ là Thẩm Phóng thuận miệng nói, không có tính xác thực nhưng cũng cách sự thật không xa. Tiết Diễm bị vạch trần cũng không hoảng, chỉ nói: *Tôi muốn nghe chính anh nói.*

Khoảng cách không nhìn thấy cùng với nói chuyện qua di động, hấn thẳng thắn hơn bình thường rất nhiều.

Thẩm Phóng cũng từ tốn đáp lại: *Được rồi, thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt. Nhà tôi có anh trai cùng với mẹ, anh trai ruột, mẹ không phải mẹ ruột, nhưng bà là mẹ ruột của anh trai tôi, là vợ trước của cha. Anh có hiểu không?*

Tiết Diễm: *Ừm.*

Thẩm Phóng: *Nghe giống một gia đình tái hôn bình thường không? Nhưng mà không phải. Cha tôi thì mọi người đều nói là đã chết, nhưng thực ra không phải, chắc là cùng mười mấy tiểu tình nhân chạy ra nước ngoài rồi. Cha tôi là một tên hoa tâm thích lừa gạt phụ nữ, hai mẹ tôi ngày trước cũng bị ông ta lừa. Còn không muốn nhắc đến nữa, không chừng bên ngoài tôi còn có rất nhiều anh chị em cho xem.*

Lúc này, bên phía Tiết Diễm thật lâu không có động tĩnh gì.

Thẩm Phóng liền cười cười nhắc lại: *Bảo bối, yêu tôi anh có sợ không?*

Tiết Diễm:....

Thẩm Phóng: *Tôi sẽ không giống ông ta. Nếu tôi đã chọn anh thì sẽ chỉ yêu mình anh thôi.*

Anh cùng anh trai từ lâu đã sớm hiểu cha mình là người tùy hứng như thế nào, thích lang thang lại còn không chịu trách nhiệm.

Có một tấm gương tiêu cực như vậy, anh sẽ không, mà cũng khinh thường việc lấy phong lưu đa tình làm vinh quang, dùng hư tình giả ý dối lấy thực tâm người khác.

Chỉ yêu mình anh thôi.

Khóe miệng Tiết Diễm không tự giác hơi nhếch lên, nhìn chăm chăm vài chữ cuối này một lúc lâu mới tiếp tục gõ chữ: *Những năm gần đây anh có vất vả không?*

Thẩm Phóng ngẩn người: *Sao lại như vậy chứ? Mẹ cùng anh trai tôi đều lợi hại như vậy. Mà tôi cũng rất lợi hại nha, chúng tôi đều sống rất tốt.*

Lời anh vừa nhắn cũng chính là cảm xúc thật của mình. Cho dù lúc mẹ ruột mới qua đời cũng không thấy bóng dáng cha đâu, cho dù tai nạn xe cộ của mẹ cùng anh trai sau này, anh vẫn đều lấy tâm trạng lạc quan đối mặt tất cả.

Nhưng Tiết Diễm lại không thấy như vậy.

Một thằng nhỏ chỉ mới vài tuổi, không có cha không có mẹ, không còn người thân nào khác mà chỉ có thể đi theo người vợ trước của cha cùng anh trai cùng cha khác mẹ, làm sao có thể không khổ sở được?

Tiết Diễm cảm thấy mình hỏi một câu quá vô nghĩa. Nếu thật sự rất tốt, vô ưu vô sự như vậy, tại sao anh ta có thể coi việc kết hôn như cưỡi xe nhẹ đi đường quen, không có chút do dự nào? Tại sao anh ta từ giặt quần áo, nấu cơm tới sửa chữa cấp cứu việc gì cũng biết làm?

Tiết Diễm: *Rất xin lỗi, không nên gợi anh nhớ tới việc này.*

Thẩm Phóng không biết hắn đang nghĩ gì, nhưng cũng không bỏ qua cơ hội trêu chọc hắn, dựa vào bàn tiếp tục gõ chữ: *Chúng ta cũng đến mức này rồi, không cần xã giao như vậy.*

Tiết Diễm cũng hiểu rõ anh, liền ngậm miệng mà nhún [bao lì xì].

Thẩm Phóng cao hứng: *Cảm ơn nha!*

Tiết Diễm: *Nếu chúng ta đã đến mức này rồi, anh cũng đừng nên quây như vậy, nói lời dễ nghe chút.*

Thẩm Phóng: *Bảo bối! Tiểu Diễm Diễm! Bé cưng! Ông chủ! Kim chủ đại gia!*

Tiết Diễm:....

Tiết Diễm: *Gọi chồng đi.*

Thẩm Phóng không ngần ngại: *Chồng ơi!*

Nhìn thấy ký tự trên màn hình, trong lồng ngực Tiết Diễm giống như có luồng nhiệt bắt đầu khởi động, lại cảm thấy còn chưa đủ. Hắn nhún lại: *Dùng giọng nói đi.*

Thẩm Phóng rất nhanh đã gửi một đoạn ghi âm tới.

Ngón tay Tiết Diễm dừng trên màn hình di động vài giây, mới chậm rãi ấn vào.

Lúc này Thẩm Phóng cũng không có ý trêu đùa, trên loa điện thoại là một câu “Chồng ơi” rất rõ ràng, còn có cả tiếng moah moah.

Tay Tiết Diễm run rẩy, di động cũng trượt khỏi.

Khi hấn cầm điện thoại lên, một lần nữa mở lại đoạn ghi âm kia, cũng không nhiều lắm, nghe cỡ vài chục lần vẫn khó xua tan đi dao động trong lòng.

Vì thế hấn lại bắt đầu gửi bao lì xì cho Thẩm Phóng, một cái rồi một cái.

Phải đến bao lì xì thứ mười, Thẩm Phóng mới gửi lại một đoạn ghi âm.

Tiết Diễm hào hứng mở ra.

Thanh âm Thẩm Phóng hết sức kích động: “Daddy!”

Tiết Diễm: “...”

Nhớ tới lời miêu tả của Thẩm Phóng “Cái tên lừa đảo hoa tâm đó”, đột nhiên mất hết cả vui...

Hai ngày sau, Thẩm Phóng dẫn theo Tiết Diễm tới bệnh viện đón mẹ, cùng nhau trở về nhà.

Tòa nhà cũ được bao quanh bởi hoa hồng cùng những dây thường xuân, những cây đại thụ to lớn xanh mát, hoa cỏ xum xuê trong bồn đã cao tới nửa người. Dưới ánh nắng chói chang của mùa hè, nhà Thẩm Phóng trong tiểu khu này tạo cho người ta cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái cùng mát mẻ.

Tiểu khu này không có bãi đỗ xe, không gian đỗ xe nằm rải rác giữa các toà nhà. Thẩm Phóng lái xe tới cửa tòa nhà mới dừng lại, nói một tiếng “Tới rồi” với Tiết Diễm, một tay cầm hành lý một tay đỡ mẹ đi lên lầu.

Đây không phải nơi Thẩm Phóng vẫn sống mà là nơi anh lớn lên, từ khi mẹ ruột mất, anh liền theo mẹ cùng anh trai tới nơi này, thẳng đến khi lớn lên đi làm mới chuyển đi.

Tiết Diễm không mù đường như Thẩm Phóng, dù mới tới một lần nhưng vị trí nhà, thậm chí bãi trí tầng trệt nhà anh vẫn còn có ấn tượng.

Đã mười mấy năm trôi qua mà ngôi nhà cũ rích này vẫn không có thay đổi gì quá lớn, trừ việc ngày càng cũ đi. Bố cục vẫn là bố cục cũ, đồ nội thất vẫn là đồ nội thất ngày xưa, vách tường dường như đã từng được sơn lại, vẫn dán giấy khen cùng bằng chứng nhận của hai anh em như trước.

Thậm chí cả hộp thuốc mà Thắm Phóng lấy ra để thuốc của mẹ vào vãn y hết cái mà mười mấy năm trước anh vội vã lấy ra để bôi thuốc cho thiếu niên kia.

“Làm sao vậy?” Thắm Phóng thấy Tiết Diễm để quạ xuống, bắt đầu thất thần nhìn xung quanh bèn quan tâm hỏi.

Tiết Diễm: “... Không có gì. Chỉ có cảm giác rằng lâu như vậy mà nhà anh cũng không thay đổi gì.”

Thắm Phóng cũng nhớ lại chuyện ngày xưa, cười rộ lên: “Anh vẫn còn nhớ rõ nhà tôi sao? Không thay đổi không tốt à? Đến cả chiếc BMWs hai bánh ngày xưa chở anh cũng vẫn còn luôn!” Anh lại cố ý nhại lại ngữ khí năm xưa, gọi hân “Bảo bối”.

Trước mặt cha mẹ mà anh ta lại gọi như vậy, Tiết Diễm hơi cúi đầu, mặt ửng hồng.

Mẹ Thắm Phóng ngồi ở sofa nhìn hai người tương tác, tâm tình có chút phức tạp. Từ lúc khôi phục trí nhớ, hoặc là phải nói khôi phục thần trí, bà đã biết tin đứa con thứ đã kết hôn cùng đàn ông.

Thắm Phóng từ nhỏ đã được hoan nghênh như vậy, bạn bè là nữ cũng rất nhiều, cho tới giờ chưa từng nghe nói nó thích con trai, thế mà chỉ trong vài tháng ngắn ngủi bà cùng Thắm Tiềm nằm viện đã kết hôn cùng đàn ông. Hơn nữa nghe nói đối tượng kết hôn còn là kẻ có tiền.

Nói thật, bà cũng thấy rất lo lắng. Không phải bà quan tâm việc Thắm Phóng thích nam hay nữ, mà lo lắng mình cùng con cả liên lụy tới nó, dù rằng Thắm Phóng đã phủ nhận nhưng bà cũng không thể xóa tan nghi ngờ của mình.

Phải đến khi chân chính nhìn thái độ của người kia đối xử với con mình, nhìn hai người hòa hợp với nhau dọc đường đi, còn thường thường để lộ chút thân thiết mờ ám, hơn nữa vừa nói mấy câu đã để lộ vài chuyện cũ, bà lại không dám xác định nữa.

Chẳng lẽ đúng thật như lời nó nói, hai đứa nó đã sớm lên lút yêu đương?

Thắm Phóng dẫn Tiết Diễm tới sofa ngồi, kêu hân nói chuyện với mẹ, còn bản thân ra ngoài tìm trà để pha.

Mẹ Thắm Phóng vẫn đang quan sát Tiết Diễm. Một khi đã đổi sang góc độ tự do yêu đương, hình tượng của hân ở trong mắt bà bình thường hơn trước đây rất nhiều.

Khách quan mà nói, đó là một đứa nhỏ vô cùng đẹp trai, ngũ quan cân xứng, dáng người cũng xuất sắc. Nhìn thoáng qua thì có thể thấy nó xấp xỉ tuổi Phóng Phóng, nhưng khí chất trên người thì bình tĩnh ổn định hơn, là người có thể làm đại sự.

Tiết Diễm lần đầu tiên ra mắt cha mẹ kỳ thật cũng rất hồi hộp. Mẹ Thắm Phóng không nói lời nào mà chỉ

nhìn hấn, thế là hấn đành phải lên tiếng trước: “Chào mẹ ạ, con là Tiết Diễm, mẹ có thể gọi con là A Diễm hoặc Diễm Diễm.”

Nếu nói mẹ tự giới thiệu thì cũng quá kỳ quái rồi nhưng mà biểu tình hung dữ vừa rồi của mẹ Phóng Phóng kìa có khi nào trực tiếp đánh mình luôn không a a a bà di chuyển kìa —

Mẹ Thẩm Phóng nghe thấy một câu “Mẹ”, khóe miệng không nhin được co giật. Hừ, còn chưa nói lời nào đã có thêm một cậu con trai.

Nhưng nếu đây là đối tượng yêu đương của con trai nhỏ (vẫn là yêu sớm), bà vẫn sẽ đối xử ôn hòa.

Bắt ép bản thân nở nụ cười “thân thiện hòa đồng”, bà lên tiếng: “A Diễm này, trước đây con đã từng tới nhà chúng ta?”

Biểu tình Tiết Diễm vô cùng bình tĩnh, gật đầu: “Vâng, đã tới ạ.”

“Vậy con quen Phóng Phóng từ khi nào vậy?”

Tiết Diễm trả lời chi tiết: “Cấp một ạ.”

Sớm như vậy! Mẹ Thẩm Phóng: “Hai đứa học cùng trường hả?”

“Cấp hai thì không nhưng cấp ba thì phải ạ.”

Quả nhiên đúng là yêu sớm! Thế là mẹ lại hỏi: “Thế hai đứa cùng một chỗ từ khi nào?”

Tiết Diễm: “Năm nay ạ.”

Lại còn thay nó che dấu? Mẹ Thẩm Phóng trầm ngâm: “Ừm, từ khi nào mà con thích Phóng Phóng nhà chúng ta vậy?”

“...” Tiết Diễm lại đỏ mặt, nhìn thoáng ra cửa trước mới hạ giọng trả lời, “Cấp một ạ.”

Đứa nhỏ bình tĩnh trầm ổn, thoáng cái đã thẹn thùng lại còn có chút đáng yêu, mẹ Thẩm Phóng đoan trang gật đầu, trong lòng cơ bản đã nhận hấn.

Thẩm Phóng bưng trà vào, cười nói: “Hai người vừa nói gì đó? Tại sao chẳng nghe thấy tiếng gì vậy?”

Lời nói của Tiết Diễm gián tiếp xác nhận việc Thẩm Phóng trước đây lén yêu trộm, mẹ thoáng yên tâm một chút lại dâng lên lo lắng: “Phóng Phóng à, chờ anh con tỉnh, con tính giải thích với nó việc con lén yêu sớm sau lưng nó như thế nào đây?”

53. Chương 53

Nó bị sến vcl các bạn ạ =))))))))))))))

Thẩm Phóng: “...”

Từ nhỏ đến lớn, Thẩm Phóng đối với người anh trai này hết sức kính sợ cùng sùng bái, anh nói gì nghe nấy, chỉ thiếu điều tôn anh là thần, thậm chí còn đạt tới mức phục tùng mù quáng. Mà trong tất cả các lệnh cấm anh đã ban, cấm yêu sớm là một lệnh cấm hết sức quan trọng.

Hiện tại việc yêu sớm tuy rằng là giả nhưng anh đã giải thích với mẹ như vậy, về sau cũng phải giải thích với anh trai sau khi tỉnh lại như thế, lại phải đối mặt một lần nữa.

Thẩm Phóng có chút chột dạ, can đảm cũng héo luôn, nhưng mà vợ bên cạnh còn đang nhìn, anh không thể héo được!

Anh cười cười, làm bộ như không có việc gì nói với mẹ: “Yêu cũng yêu rồi, cưới cũng cưới rồi, còn việc gì để giải thích đâu, con còn đang chờ anh tỉnh lại tìm con tính sổ đây.”

Về phần Tiết Diễm thì hẳn còn nghĩ đơn giản hơn. Cũng không quan tâm Thẩm Phóng có yêu hay không, dù sao thì hẳn đúng là yêu sớm thật.

Còn về phần sau khi Thẩm Tiềm tỉnh lại thì nên giải thích thế nào á?

Hẳn nghĩ, dù sao hiện tại bọn này cũng đã lĩnh giấy rồi, đám cưới cũng đã tổ chức, chỉ cần tìm thời điểm ăn luôn em trai anh ta, đến lúc đó ván cũng đã đóng thuyền, anh ta tỉnh lại thì còn có thể làm được gì đây?

Hiện tại chỉ còn kém bước đem Phóng Phóng ăn luôn thôi!

Mà hiện giờ anh ta còn đang chủ động theo đuổi mình, vấn đề ăn luôn này không phải chuyện chỉ một phút. Hừ! Ta đây cũng không vội!

Mẹ Thẩm Phóng không biết trong lòng con trai nhỏ nhà mình suy nghĩ cái gì, thấy anh còn làm bộ ưỡn

ngực tự tin thì cũng không nhiều lời, chỉ hỏi: “Trưa nay có ăn cơm ở nhà không? Mẹ nấu cho hai đứa ăn.”

“Không cần không cần. Mẹ cứ đi nghỉ đi, con làm là được rồi.” Thẩm Phóng nhanh chóng chạy lại ngăn mẹ. Trù nghệ của mẹ dùng một từ “tệ” cũng không tả hết, nếu không thì cũng không đến lượt anh cùng anh trai từ nhỏ đã phải tự mình nấu cơm

Thẩm Phóng đi vào phòng bếp, vài phút sau Tiết Diễm cũng đi theo.

Đang đứng chọn nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, Thẩm Phóng nghe thấy tiếng bước chân liền quay qua cười nói: “Anh vào bếp làm gì?”

Tiết Diễm: “Tôi tới giúp anh một tay.”

Thẩm Phóng: “Không cần. Ba người ăn cũng không nhiều lắm, anh cũng đi nghỉ đi.”

Tiết Diễm không chịu đi, Thẩm Phóng nhìn hắn một lúc mới lầm bầm, “Tôi vẫn muốn thể hiện trước mặt mẹ vợ mà.”

Thẩm Phóng cười ha ha không ngừng, “Được rồi được rồi, vậy anh tới rửa giùm đồ ăn đi.”

Trên thực tế, bình thường ở nhà Tiết Diễm thật ra cũng không phải loại thiếu gia “Quân tử xa nhà bếp” mười ngón không dính nước. Chẳng qua trù nghệ của hắn cũng chỉ ngang hàng với mẹ Thẩm Phóng, sau vài lần giúp đỡ, Thẩm Phóng cũng chỉ nhờ hắn làm vài việc đơn giản như rửa đồ ăn cùng nhặt rau.

Nhưng mà, mặc dù không làm được gì nhiều, việc Tiết Diễm chủ động tới bếp hỗ trợ cũng tăng độ hảo cảm trong mắt mẹ Thẩm Phóng rất nhiều. Đợi Tiết Diễm bưng từng món ăn lên bàn, dọn dẹp bàn ghế rồi mời mẹ anh tới ăn cơm, cơm nước xong còn chủ động thu dọn đồ ăn, mẹ Thẩm Phóng đứng quan sát nửa ngày, trong lòng hết sức vừa lòng với vị con dâu xuất thân hào môn thế gia này.

Thời điểm hai người rời đi, mẹ giữ chặt Thẩm Phóng, dặn dò: “Mẹ thấy vợ con cũng không tệ đâu, con đấy, về sau đối xử tốt với thằng nhỏ một chút, đừng có bắt nạt nó.”

Thẩm Phóng oan uổng muốn chết: “Con bắt nạt người ta khi nào? Con đối xử với người ta tốt cực.”

“Mẹ còn không hiểu con nữa!” Mẹ anh vỗ một cái lên vai, “Thằng nhỏ thành thật như vậy, dựa theo cái tính cách ghẹo chó trêu mèo của con, không bắt nạt nó thì mới là lạ.”

Câu này hết sức hợp lý, quả thực không thể phản bác nổi, Thẩm Phóng cũng không tranh cãi nữa, cười cười: “Vâng vâng vâng, tất cả đều nghe lời mẫu hậu, không bắt nạt người ta.”

Trên đường, Thẩm Phóng nhớ tới lời mẹ nói, một bên lái xe một bên cười.

Tiết Diễm tò mò hỏi: “Anh cười cái gì đấy?”

“Mẹ tôi rất vừa lòng với anh.” Thẩm Phóng cười nói, “Nói tôi đừng bắt nạt anh. Tôi oan uổng như vậy, còn đang theo đuổi anh mà, làm sao dám bắt nạt chứ.”

Tiết Diễm bất mãn: “Thế khi theo đuổi đến tay thì liền bắt nạt hả?” Quả nhiên không nên thêm điểm anh ta nhanh như vậy!

Thẩm Phóng sững sốt, lại cười rộ lên, nhắc tay xoa xoa đầu hắn, “Bảo bối sao lại thông minh như vậy a ha ha.”

Bởi vì mẹ Thẩm Phóng nhắc tới chuyện Thẩm Tiêm, Tiết Diễm liền cảm thấy rất mạo hiểm, thế là muốn nhanh chóng tính đến đủ điểm. Nhưng Thẩm Phóng vừa nói như vậy, hắn lại cảm thấy dễ dàng đồng ý việc theo đuổi của anh thì không chừng sau này sẽ không còn hưởng các loại đãi ngộ này nữa, nhất thời lại do dự. Quay đầu nhìn lại bảng tính điểm, giờ đến giờ đi, cuối cùng vẫn ngừng ở con số 070.

Vẫn còn ba mươi điểm nữa.

Lễ tình nhân truyền thống của Trung Quốc – mừng bảy tháng bảy âm lịch rất nhanh đã tới.

Vào buổi sáng, phố lớn ngõ nhỏ đột nhiên xuất hiện một đám các cô gái cùng vài đứa trẻ đi bán hoa. Các cặp đôi đều xuống đường, trong không khí tràn ngập hương thơm ngọt ngào của hoa hồng cùng chocolate.

Hôm nay vẫn là ngày làm việc, Thẩm Phóng cùng Tiết Diễm đều phải tới công ty.

Đây là lễ tình nhân đầu tiên kể từ ngày hai người sáng tỏ tâm ý của nhau. Tuy rằng trên mặt không tỏ vẻ gì, thế nhưng trên thực tế, từ vài ngày trước, Tiết Diễm đã nghĩ xem hôm nay Thẩm Phóng có hoạt động gì đặc biệt hay không để kỷ niệm ngày tuyệt vời này.

Nhưng làm cho hắn thất vọng chính là, Thẩm Phóng dường như đã quên bém mất hôm nay là ngày gì, nhắm mắt làm ngơ hoa hồng đầy đường. Buổi sáng đưa hắn tới công ty xong, ngay cả mấy lời dư thừa cũng không nói, thậm chí ngay cả hôn tạm biệt cũng không có đã vội vàng rời đi.

Tới gần thời điểm giữa trưa, Thẩm Phóng gọi cho hắn một cuộc điện thoại.

Tiết Diễm nghĩ không chừng sẽ có bất ngờ gì, trong lòng có chút chờ mong nhảy nhót cầm lấy di động, ấn vào nút màu xanh nghe cuộc gọi.

Kết quả Thẩm Phóng nói cho hắn, hôm nay tổ của mình có nhiệm vụ khẩn cấp, không thể đem cơm trưa tới cho hắn, kêu hắn đi ăn ở công ty.

Không chỉ như thế, suốt một ngày này, trừ bỏ cuộc điện thoại lúc trưa, Thẩm Phóng thế mà không chủ động nói gì với hắn.

Tiết Diễm vô cùng thất vọng, nhẩn nại chờ qua nửa buổi chiều cuối cùng cũng không nhin nổi, nhẩn tin cho Thẩm Phóng hỏi, “Anh đang làm gì vậy?”

Sau một lúc lâu, Thẩm Phóng mới trả lời lại, “Làm việc. Anh cũng phải làm việc chăm chỉ đi.”

Người còn chưa đuổi tới tay đã có lệ như vậy, sao anh ta có thể như vậy chứ.

Tiết Diễm không hiểu sao sinh ra cảm giác tủi thân cùng khó chịu.

Được, anh nói tôi làm việc chăm chỉ phải không? Thế thì tôi sẽ nghiêm túc làm việc cho anh xem.

Hắn rút lịch làm việc khỏi tập tài liệu, nhanh chóng tuyên bố với toàn thể nhân viên, đêm nay tập thể tăng ca. Toàn bộ công ty từ trên xuống dưới nghe được tin này, nhất thời kêu than dậy trời ngập đất.

Tiếp theo hắn cũng vui đầu vào một dự án mới, ý đồ dùng bận rộn thay thế cảm giác đau khổ do bị bỏ rơi.

Thời gian tan tầm rất nhanh đã tới. Nếu như bình thường thì giờ này mọi người đã bắt đầu hoàn thành công việc, thu dọn đồ vật này nọ, tán gẫu dăm ba câu, chờ đợi giờ tan làm đúng chuẩn. Nhưng hôm nay không ai dám nhúc nhích, đều không ngừng kêu khổ với nhiệm vụ mới, ở các nhóm chat không ngừng phỉ nhổ.

Sếp không có nhân tính! Không muốn cho chúng ta ăn tết! Công ty IT nhiều cầu độc thân như vậy! Lại còn muốn cầm gậy đánh uyên ương!

Đã muộn như vậy, di động vẫn lặng yên không tiếng động.

Tiết Diễm làm việc được một lúc mới dần tỉnh táo lại, cảm thấy vừa rồi mình hành động quá mức bốc đồng. Thế là bèn nhắn cho thư ký một tin, nhắn cô nói với nhân viên đúng giờ tan tầm.

Nếu Thẩm Phóng quên mất mà không đến tìm mình lễ tình nhân thì mình đi tìm anh ta vậy, Tiết Diễm nhìn bảng tính điểm trên bàn nghĩ thầm.

Mấy tầng dưới truyền đến từng đợt xôn xao, âm thanh bàn ghế hỗn loạn trộn lẫn với tiếng huýt sáo cùng tiếng la hét, cách cửa sổ cũng có thể nghe loáng thoáng.

Nhân viên của mình thật đúng là dễ thỏa mãn... Không đúng!

Không biết có cái gì đã che ở trước cửa sổ, tạo thành những cái bóng lốm đốm trên mặt bàn cùng mặt đất trong văn phòng. Tiết Diễm đứng lên, tới gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nhất thời lấp bấp kinh hãi.

Đó là năm cái máy bay không người lái lớn nhỏ không đồng nhất bay lơ lửng bên ngoài cửa sổ văn phòng, xếp thành đội hình rất chỉnh tề.

Tiết Diễm dường như cảm thấy được cái gì đó, vui sướng, chờ mong, áp bức, áp lực, do dự,... Trong lúc nhất thời, hẳn thấy cảm xúc của mình phập phồng lên xuống, trái tim đập thành thịch điên cuồng.

Đây là cho mình phải không?... Hay là không phải?

Mà Thẩm Phóng cũng không để nghi ngờ của hắn tồn tại lâu.

Năm giờ hai mươi phút, tại quảng trường nhỏ trước tổng bộ Tiết thị chợt vang lên một bản tình ca vui tươi. Cùng lúc đó, mấy chục quả pháo hoa được phóng lên cao, tựa như khổng tước xòe đuôi, dùng sương khói màu sắc vẽ thành một trái tim đẹp đẽ ở trên bầu trời.

Đội khói màu tản đi, mấy cái máy bay không người lái kia đột nhiên có động. Bên ngoài bốn cái máy bay đột nhiên chói lên quang sáng rực rỡ, cái ở giữa chậm rãi buông ra một biểu ngữ thật lớn, trên đó viết rõ ràng mấy chữ to: Diễm Diễm, tôi yêu em.

Mà cái tên đẹp trai đang tươi cười sáng lạn kia ôm một bó hồng kiều diễm đứng ở dưới tấm biểu ngữ giữa quảng trường, gào lên thật lớn với microphone trên cổ áo, to tới mức Tiết Diễm đứng ở trên lầu cao nhất cũng có thể nghe thấy: “Diễm Diễm! Theo tôi bỏ trốn đi!”

Công ty từ trên xuống dưới đều náo loạn. Nhóm nhân viên lú lú đoán xem người này là ai, Diễm Diễm là ai, lúc này thật sự không thể nào nghĩ ra nổi.

Một cậu thanh niên không hiểu chuyện gì còn đang tính tới hỏi Thẩm Phóng đang đứng ở quảng trường một chút, liền bị đồng nghiệp che miệng kéo về, “Cậu quên Tiết tổng của chúng ta tên là gì à?”

Những người khác liền bưng tỉnh. Chẳng bao lâu sau, cả công ty đều biết Tiết tổng của bọn họ bị một người công khai nói chuyện tán tỉnh trước mặt toàn dân thiên hạ.

Bọn họ say sưa tám chuyện, hứng thú mười phần, vừa rung động lại vừa hâm mộ.

Những gì nhân viên của mình bàn tán, Tiết Diễm không thể nghe được.

Bên tai hắn chỉ có tiếng trống reo hò điên cuồng của nhiệt huyết đang ào ạt chảy trong cơ thể, cùng tiếng tim đập cuồng loạn không thể khống chế được.

Hắn muốn lớn tiếng gào lên anh muốn đi đâu tôi cũng sẽ đi theo đó, muốn từ trên lầu lao xuống trực tiếp ôm lấy anh, nhưng lại cảm thấy miệng khô lưỡi khô, tay chân tê dại, một chữ cũng không nói nổi, dựa vào cửa sổ bất động.

Điểm trong lòng Tiết Diễm tăng lên vèo vèo, đột phá lên 090 nhưng vẫn không có ý định dừng lại. Hắn rất muốn nhanh chóng đồng ý Thẩm Phóng theo đuổi, lại hoài nghi như vậy có phải quá nhanh không, như thế không đủ nghiêm túc, lại không đủ cẩn thận.

Hành động của Thẩm Phóng rất bất ngờ, rất biết khiến người ta cân nhắc, Tiết Diễm thất vọng rồi lại mừng rỡ như điên, cảm xúc thay đổi rất nhanh, như thể cảm thấy được chính mình cũng sẽ nhanh chóng bị anh ta chơi hỏng.

Tiết Diễm rất lâu cũng không trả lời, xung quanh dần dần xuất hiện thanh âm nghi vấn cùng tiếc nuối. Thẩm Phóng vẫn đứng tại chỗ như cũ, mặt vẫn mỉm cười, không vội không hoảng, bản thân lấy di động ra, ngắm nghĩ một lúc, cúi đầu xoa bóp vài cái, nghĩ cách giải thích kế hoạch của mình.

Vài phút sau, Tiết Diễm nhận được 1 tin Wechat, trên màn hình hiện rõ: “Tiết Diễm Diễm, đêm thất tịch này, ông xã yêu quý của em – Thẩm Phóng muốn mời em lên núi ngắm trăng sao xem mặt trời mọc, mời em lựa chọn: A: Được. B: Đồng ý. C: OK.”

Tiết Diễm: Anh căn bản còn không đưa ra lựa chọn từ chối!

54. Chương 54

Tiết Diễm bình tĩnh lại nhịp đập trái tim một chút bèn mở cửa ra, nửa người đều nghiêng ra ngoài, hét lên với Thẩm Phóng: “Chờ tôi!”

Hắn biết Thẩm Phóng không nghe thấy, nhưng hắn cũng biết Thẩm Phóng hiểu hắn đang nói gì. Bởi vì giây tiếp theo, đối phương đã khản trương nói với hắn một câu: “Em cẩn thận!” còn nói, “Đừng nóng vội, chậm một chút đi.”

Hắn chạy ra khỏi văn phòng của mình, nhanh như bay đi vào thang máy trước mặt. Hắn cũng không muốn vội, nghĩ muốn bình tĩnh lại một chút, nhưng hắn đã đợi mười mấy năm rồi, giờ phút này không thể chậm lại được nữa.

Quá trình đợi thang máy vô cùng dài vất, nhưng đây là thang máy chuyên dụng của hắn, văn phòng lại ở tầng cao nhất, hiển nhiên vẫn nhanh hơn chạy cầu thang bộ.

Thang máy cuối cùng cũng đã tới tầng trệt, hần chẳng buồn duy trì “rút rè” của mình nữa, chạy ra cửa lớn tới chỗ Thẩm Phóng, hai tay ôm chầm anh, cả hoa lẫn người đều ôm chặt, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi đi theo anh.”

Thanh âm hơi run rẩy lại vô cùng kiên định thông qua microphone trên cổ áo Thẩm Phóng vang khắp bốn phương tám hướng, rõ ràng như vậy, thông báo cho mọi người tâm ý của hần.

Đối với nhân viên ở đây, Tiết tổng thì hiển nhiên bọn họ biết, mà vị diễn viên còn lại thì coi bộ cũng chẳng xa lạ lắm. Nhưng rõ ràng đây là tiết mục show ân ái của đôi phu phụ đã kết hôn này, không khí hiện trường lại làm cho rất nhiều người cảm nhận được sắc hương huệ cùng nhịp tim đập rộn ràng. Tiết Diễm vừa đồng ý, trong nháy mắt, dường như cả đám nhân viên kia đều sôi trào, tiếng gào thét bắt đầu ồn ào.

Thẩm Phóng bế hần một lúc, vỗ nhẹ vào eo hần, dẫn hần ra xe. Trước khi đi còn dùng giọng điệu như đã quen nói với chú bảo vệ đã đập kính xe của bọn họ: “Chú thu dọn đạo cụ giùm cháu một chút, cảm ơn.”

Ông chú lần trước còn hùng hổ, lúc này lại hòa ái dễ gần, phất tay nói anh cứ yên tâm mà đi.

Tiết Diễm không hỏi gì cả, Thẩm Phóng liền trực tiếp lái xe đưa hần rời khỏi thành phố, tới một dãy núi giao với thành phố khác. Dãy núi kia xanh biếc, những đỉnh trập trùng liên tiếp, phong cảnh vô cùng tuyệt đẹp. Ven sườn núi có một đường nhỏ dẫn lên núi, Thẩm Phóng liền kể cho hần hành trình của họ: “Chân núi có một khách sạn, chúng ta đêm nay tới đó nghỉ một buổi tối. Sau đó sáng sớm mai lên núi ngắm mặt trời mọc.”

Tiết Diễm gật đầu, “Được.”

Khách sạn ở chân núi này tuy rằng không bằng những khách sạn xa hoa khác ở nội thành, nhưng lại được xây dựng dựa theo thể núi, chiếm một diện tích rộng lớn, có phong cảnh hết sức độc đáo. Khách sạn chia thành khu nhà lầu hiện đại cùng khu nhà cổ một tầng, khu nhà lầu thẳng ở chỗ đồ dùng tinh xảo, mà phần sân cũng rộng rãi tự do hơn.

Thẩm Phóng thuê một gian phòng đơn trong một viện nhỏ ở khu cổ xưa. Trong phòng cùng tường ngoài đều là cấu trúc gạch ngói truyền thống, bên ngoài cổ ý trang trí thô, lộ ra màu sắc ban đầu của vật liệu xây dựng. Trong sân có đủ mọi loại cây ăn quả: đào, mận, nho, các loại rau dưa cùng hoa cỏ, khách có thể tùy ý sử dụng dụng cụ trong khu của mình để nấu cơm. Trong viện còn có một cái ao, được thiết kế khéo léo để hứng lấy dòng nước trong vắt chảy xuôi gần đó, thậm chí còn có thể thấy vài con cá nhỏ. Rời khỏi cửa, nếu không đi đường lớn thì có thể dọc theo đường nhỏ cũng được, từ đó có thể thông tới tất cả những ngọn núi khác nhau trong dãy.

Thẩm Phóng đỗ xe ở sân đá ngoài trời, cầm lấy hành lý của họ, hỏi: “Ăn cơm trước hay là muốn tắm rửa nghỉ ngơi một chút?”

Tiết Diễm không đói bụng, hần còn quên luôn trên đời này có việc gọi là ăn cơm, nhìn xung quanh viện nhỏ một vòng, “Tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chốc đi.”

Thấy hắn nhìn chằm chằm cái ao kia, Thẩm Phóng liền giải thích: “Đó là nước dùng để tưới cây, rau và hoa. Mùa hè còn có thể bơi lội ở đó, chơi vui lắm.” Thấy biểu tình của Tiết Diễm có chút dăm chiêu, anh liền cười hì hì: “Nếu anh để ý thì sẽ thấy sân sau có một phòng tắm lộ thiên. Nhưng mà cũng không sao, viện này chỉ có hai chúng ta, mà tôi sẽ không làm gì anh đâu.”

Tâm Tiết Diễm nói, nhưng mà tôi muốn anh làm gì tôi mà.

Đợi Tiết Diễm tắm rửa sạch sẽ đi ra, Thẩm Phóng đã đứng cúi đầu đứng trước bàn sửa sang đồ vật. Đôi phương hiển nhiên đã tới bể tắm lộ thiên kia tắm tấp, mái tóc vừa gội còn chưa lau khô, có giọt nước tí tách dọc theo sợi tóc chậm rãi xuôi xuống, biến mất ở nơi giao nhau giữa xương quai xanh cùng cổ áo T-shirt trắng.

Tiết Diễm nhất thời cảm thấy miệng khô lưỡi khô, những giọt nước mát lạnh trên làn da đã nhanh chóng bốc hơi theo khô nóng đột nhiên dâng lên trong cơ thể.

Thẩm Phóng nghe thấy tiếng động, cười cười ngẩng đầu, “Bảo bối, Phóng ca mang em tới ngắm trăng sao, bàn chuyện thi từ ca phú tới nhân sinh triết học nha~”

Tiết Diễm: “... Anh không ăn à?”

“Tôi mang theo đồ ăn rồi, không cần tới nhà ăn khách sạn đâu.” Thẩm Phóng vỗ vỗ ba lô trên bàn: “Cái gì cần có cũng đủ cả.”

Tiết Diễm nói: “Được.” Tiện tay thu dọn đủ mọi đồ vật, hai người ra khỏi viện nhỏ.

Phía nam ngọn núi là một đồng cỏ bát ngát với vài cây cổ thụ cao ngất, xuôi theo phía nam sẽ thấy một dòng suối nhỏ trong suốt thấy đáy, uốn lượn ngoằn ngoèo chảy xuôi từ trong núi. Trên triền cỏ nở đầy hoa đại màu phấn hồng, vàng nhạt cùng màu tím, ban ngày nhìn xa xa giống một tấm thảm tuyệt đẹp kéo từ chân núi tới dòng suối.

Thẩm Phóng dẫn theo Tiết Diễm đi về phía nam.

Đại khái là có lẽ đã tới nghỉ hè, người đến núi chơi cũng không ít, đặc biệt là đám học sinh trẻ tuổi. Mặc dù bây giờ đã là chín mười giờ tối, trên đường vẫn nhiều người tản bộ đùa giỡn như vậy.

Thẩm Phóng không có cách nào nhận được đường, cũng rất biết điều cầm điện thoại hướng dẫn, vẫn theo hướng nam, đi một chút liền dừng lại.

Tiếng người ven đường ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện của anh và Tiết Diễm, mới đến đích đến đã định.

Đó là một vùng cỏ nhô cao hơn bình thường, có thể miễn cưỡng tính thành một ngọn núi nhỏ, đại khái là không gian xung quanh rất thoáng mát lại có cả dòng suối chảy qua, cỏ dại trên mặt đất vô cùng tươi tốt, dường như cao hơn mắt cá chân, lại non mềm phe phẩy qua chân, khiến người ta có chút ngứa ngứa.

Rời xa khỏi thế giới con người, trống trải yên tĩnh, bốn phía đều mở rộng, thật đúng là một nơi tốt để ngắm sao.

Thẩm Phóng đặt ba lô to trên cỏ, người nằm xuống bên cạnh, hai tay lót xuống dưới đầu, ngửa mặt lên trời, than thở một tiếng thoải mái, “Chúng ta ở đây ngắm sao đi.”

Mặt cỏ rậm rạp giống như một cái đệm mềm mại, đến gần còn có thể nghe thấy mùi thơm ngát, nằm trên đó vô cùng thoải mái.

Tiết Diễm ngồi xuống cạnh anh, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm.

Thời tiết hôm nay sáng sủa, ngàn dặm không mây, bầu trời xanh thăm thẳm tựa một dải lụa lớn, mặt trăng tháng bảy còn chưa lên, đầy trời chỉ có hằng hà sa số những ngôi sao rực rỡ hợp cùng những ngọn đèn đường nơi chân núi xa xôi, tạo ra màn đêm sáng tối mị hoặc.

Tiết Diễm nhìn bầu trời vài lần, nhắm mắt lại tận hưởng làn gió đêm mát mẻ, một lần nữa ngược đôi mắt nồng cháy đến người Thẩm Phóng, giống như muốn dùng ánh mắt cắn nuốt cả người anh.

Thẩm Phóng lại đột nhiên mở to mắt, nhìn lên người bên cạnh tựa tiểu phi tiểu, “Anh không ngắm sao mà nhìn tôi làm gì?”

Có lẽ bóng đêm rất mê hoặc, có lẽ do hành động ban ngày của Thẩm Phóng cho hắn một niềm tin mãnh liệt, Tiết Diễm lúc này tự ép bản thân không trốn tránh ánh mắt anh, vẫn nhìn chăm chăm Thẩm Phóng như cũ: “... Thẩm Phóng, tôi thích nhìn anh.”

Thẩm Phóng có chút bất ngờ với việc Tiết Diễm thẳng thắn, từ trên cỏ bật ngồi dậy.

Tiết Diễm vẫn duy trì tư thế cũ, không nhúc nhích, ngay cả tiêu điểm ánh mắt cũng không đổi.

Nhìn thấy hắn trong nháy mắt lại khản trương, Thẩm Phóng đột nhiên cười cười, sau đó ghé sát vành tai đối phương, thông thả thì thầm: “Bảo bối, anh thành thực như vậy là phải thưởng nha.”

Sau đó liền vươn lưỡi, liếm vành tai hắn một chút.

Thân thể Tiết Diễm run rẩy, nhanh chóng quay sang nhìn anh.

Hơi thở ẩm áp bên mặt cùng cảm giác ẩm ướt trên tai đều khơi lên xúc cảm, gọi chớp tim của hắn cũng ngửa ngửa. Máu đang sôi trào qua các mạch, phát ra âm thanh ù ù rung động, vội vàng tìm cơ hội bùng nổ.

Tiếp theo Thẩm Phóng lại không có hành động thân mật nào khác, ngược lại lại nghiêm túc đẩy mặt hắn ra: “Được rồi, ngắm sao của anh đi.”

Tiết Diễm ngẩn ngơ, hai tay theo bản năng bắt lấy bờ vai Thẩm Phóng, tiến sát tới muốn hôn.

Một tay Thẩm Phóng chặn mặt hắn lại không cho hôn, tay kia bắt lấy tay hắn, cúi đầu, chuẩn xác mà ngậm lấy yết hầu hắn, dùng lực không mạnh không nhẹ cắn một cái.

Thân thể Tiết Diễm lập tức cứng đờ, nhất thời không thể động đậy.

Nơi quan trọng bị răng nanh cứng rắn cùng đầu lưỡi mềm mại đan xen trêu chọc, một giây trước đó giống như đối phương chỉ cần dùng lực một chút là có thể chấm dứt sinh mệnh hắn, giây tiếp theo lại biến thành âu yếm dịu dàng cùng xiềng xích nóng rực, nguy hiểm khiến người ta run rẩy, khiến người ta mất hồn, thân thể lại thấy chưa đủ, ý loạn tình mê.

Đây không chỉ là phần thưởng, mà còn là một loại tra tấn đầy ngọt ngào.

Tiết Diễm thở dốc, khó khăn phát ra thanh âm khàn khàn: “Đừng... Buông ra.”

Đây không phải là giấy dựa chân chính, mà là loại khẩu thị tâm phi thích nhưng vẫn từ chối.

Kết quả, giây tiếp theo, Thẩm Phóng liền nghe lời buông hắn ra.

Tiết Diễm thất vọng đến muốn khóc.

Thẩm Phóng xoay người sang chỗ khác, kéo khóa ba lô, làm vẻ như không có chuyện gì cười nói: “Ăn một chút đi. Anh có biết tôi mang theo món ăn gì không?”

Tiết Diễm cúi đầu nhìn xuống cổ, hoàn toàn không muốn nói chuyện với anh ta.

“Nhìn này! Là nho đó!” Cảm xúc của Thẩm Phóng không bị ảnh hưởng chút nào, sung sướng tự hỏi tự đáp, “Vừa hái ở trong vườn đây, ha ha, vừa ngọt vừa nhiều nước, để tôi đút cho anh ăn.”

Thẳng đến khi nghe được về cuối “tôi đút cho anh ăn”, Tiết Diễm mới xem như vui vẻ lại.

Sắc trời đã tối, hắn cũng không thấy rõ Thẩm Phóng đang làm gì, chỉ là mười giây sau, khóe miệng chạm

vào một vật thể tròn tròn – là một quả nho hăng còn đang ướt.

Hắn hé miệng muốn cắn, Thẩm Phóng lại làm như không thấy, cầm quả nho từ miệng hắn dạo qua dạo lại một vòng, liền trực tiếp thả vào trong quần áo hắn.

Tiết Diễm: “...”

“Trời tối quá, tôi không thấy rõ nên trượt tay.” Thẩm Phóng cười hì hì, giải thích không có chút thành ý nào, “Rất xin lỗi, để tôi giúp anh lấy ra.”

Quả nho to tròn lăn lộn bên trong liền bị Thẩm Phóng cách quần áo bắt được, kết quả không những không lấy ra mà còn bị ép chặt với da. Nước trái cây tứa ra khắp nơi, khiến cho một mảng lớn da Tiết Diễm có cảm giác dính dấp.

“Ai da.” Thẩm Phóng hư tình giả ý kêu lên, “Làm vỡ mất rồi, còn dính trên người, làm sao bây giờ? Để tôi lau khô cho anh vậy.”

Nói xong còn không được Tiết Diễm phản ứng đã cởi quần áo hắn, cúi người xuống, dọc theo quỹ tích lưu động của nước nho, liếm một đường từ ngực đến bụng.

Tiết Diễm không đoán được sẽ có chuyển biến ngọt ngào mê người như vậy, tâm trí như rơi vào mây, trong lúc hoảng hốt bị liếm đến cả người ướt sũng, toàn thân căng cứng như thể sắp nổ tung.

Cổ tình Thẩm Phóng còn lửa cháy đổ thêm dầu, không biết là vô tình hay cố ý, đột nhiên chạm đến nơi bộ vị đã sớm nổi lên phản ứng của hắn.

Tiết Diễm không khỏi phát ra một tiếng rít đan xen giữa đau khổ cùng sung sướng: “Phóng Phóng...”

- _____

Chương sau đánh dã chiến nha các đồng chí hic tôi kinh qua gần chục năm coi heo rồi mà đọc bộ này vẫn thấy hải hùng vì độ sến và cái sự bèm nhau của 2 ông này =))))))

55. Chương 55

Thẩm Phóng liếm liếm môi, cúi đầu cười đều giả: “Ai da ai da, mau nhìn xem tôi chạm vào cái gì nè.”

Tiết Diễm hiện tại có thể xác định anh ta tuyệt đối là cố ý. Bởi vì Thẩm Phóng không chỉ ấn nơi đó một chút, anh còn không có ý định dời tay, lấy lòng bàn tay úp lên trên, bóp nhẹ vài cái.

Vì thế cái địa phương kia bèn trở mắt mà càng lớn hơn.

Sắc trời cũng rất tối, dưới ánh sao Tiết Diễm không thể nhìn rõ biểu tình cái tên chết tiệt kia, nhưng nghe ngữ khí kia thì cũng không khó tưởng tượng rằng anh ta giờ này đang dương dương tự đắc.

Không đợi Tiết Diễm phản ứng gì, giây tiếp theo Thẩm Phóng chợt thu tay lại, cong lưng, cách lớp quần vải mỏng mùa hè mà nắm lấy bộ vị vừa nóng vừa cứng kia liếm một cái.

Trong nháy mắt kia, chịu đựng cùng tự chủ đều bị kéo tới giới hạn, ầm ầm sụp đổ. Tiết Diễm cuối cùng cũng thể không kiềm nén bản thân được nữa, đột nhiên chống hai tay ngồi dậy, quay người đè Thẩm Phóng xuống bãi cỏ mềm, một tay ấn cánh tay không thành thật của anh ta lên giam chặt trên đỉnh đầu hai người, nụ hôn nóng rực ướt át liền rơi xuống như mưa, liên miên không dứt lên mặt, trên cổ, trên người Thẩm Phóng.

Thẩm Phóng như thể không hề phát giác nguy hiểm đang tới, bị giữ chặt cũng không giãy dụa, ngược lại còn cười hì hì với hắn, “Bảo bối cũng thật nhiệt tình nha, chúng ta còn đang ở bên ngoài, phải chú ý hình tượng chứ.”

Tiết Diễm không để ý tới anh, không buồn lên tiếng mà bắt đầu cởi quần áo Thẩm Phóng.

Thẩm Phóng thấy hắn tính tiến lên thật sự, nửa nâng lên cơ thể phối hợp hắn cởi áo T-shirt màu trắng trên người, đồng tử xoay động: “Ày, anh đây là tính dã chiến sao? Nói không chừng sẽ có người nhìn thấy đó.”

Tiết Diễm để áo anh sang một bên, đôi mắt cũng đỏ lên, thần sắc hung dữ: “Mặc kệ, để cho người ta xem.”

Thẩm Phóng cười cười, nửa đùa nửa thật kêu lên: “Có ai không, cứu mạng, có người muốn cưỡng bức này.”

“Ai tới cũng không cứu được anh!” Tiết Diễm biểu tình hung tợn, liền kéo quần anh.

Thẩm Phóng thối lửa đã nửa ngày, kỳ thật cũng không tính trốn tránh, ngược lại nâng một chân trắng trẻo thon dài đan chéo qua eo hắn, kéo hắn lại gần mình, trong miệng lại hỏi một câu: “Anh thật sự muốn ở đây? Chúng ta chẳng có chuẩn bị cái gì cả.”

Trên thực tế, trong ba lô anh mang theo không chỉ có đồ ăn, nước, quần áo cùng chăn mà còn có chất bôi trơn cùng bao cao su mùi hoa quả. Anh chỉ là muốn nhìn một chút, tên đã lên dây lại không thể bắn, người kia sẽ đưa ra phản ứng gì: buông tay hay vẫn tiếp tục?

Tiết Diễm lại lên tiếng, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Tôi chuẩn bị.”

Thẩm Phóng sửng sốt, lại bật cười: “Không nghĩ tới Tiết Diễm Diễm nhìn qua tốt xấu cũng là chính nhân quân tử, trong đầu lại bạo dạn như vậy. Nói coi, cả ngày anh đều nghĩ gì trong đầu vậy? Nói đi.”

“Nghĩ anh.” Tiết Diễm nói xong hai chữ này, dùng miệng của mình chặn miệng Thẩm Phóng, không để cho anh tiếp tục đùa giỡn.

Thân thể nóng bỏng của Tiết Diễm đè lên người Thẩm Phóng không ngừng ma sát, ngón tay cũng lưu luyến trên người anh, xoa nắn làn da căng mượt cùng cơ thể rắn chắc, vuốt ve lồng ngực cùng phần eo nhạy cảm, lại tiếp tục đi xuống, bồi hồi ở cửa sau.

Thẩm Phóng cảm nhận được ý đồ của hắn, đột nhiên dừng lại động tác, rút lại nụ cười không đứng đắn kia, bắt lấy tay Tiết Diễm ngăn cản hắn tiếp tục, vẻ mặt nghiêm túc: “Nói cho tôi biết, anh muốn thế nào?”

Thanh âm Tiết Diễm khàn khàn đáng sợ: “Tôi muốn anh.”

“—cầu tôi.”

Thẩm Phóng thay đổi thất thường, lúc nóng lúc lạnh khiến Tiết Diễm trong lòng bất ổn, thần trí điên đảo, lời khẩn cầu trong nháy mắt không chút do dự thốt ra: “Phóng Phóng, cầu anh, cho tôi.”

“Vậy đến đây đi.” Thẩm Phóng cũng không phải là kẻ khác người, cũng đã đến tình trạng này liền thuận lý thành chương mặc hắn tiếp tục đi tiếp, lại cười xấu xa chủ động ra tay, chạm vào bảo bối của hắn.

Tiết Diễm cuối cùng cũng nhận được đồng ý của Thẩm Phóng, hai ba động tác đã kéo chỗ quần áo không tính là nhiều của hai người xuống, cuồng nhiệt mà sùng bái hôn khắp toàn thân anh.

Dùng đôi tay run rẩy lấy thứ đã chuẩn bị tốt trước đó, trong lòng Tiết Diễm vội vàng muốn chết nhưng lại sợ làm Thẩm Phóng bị thương, đành bắt buộc bản thân kiềm chế, làm tốt đoạn tiền hí, cuối cùng mới nhất cổ tác khí (*), tiến vào anh thật sâu.

*(*) **Nhất cổ tác khí:** một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: “phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt”. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)*

Trong khoảnh khắc hai người hoàn toàn kết hợp, một tia lí trí vẫn cố duy trì trong đầu Tiết Diễm bị dục vọng bùng nổ đốt cháy triệt để.

Hắn đắm chìm trong cơ thể Thẩm Phóng, đầu đá lung tung, dùng lưỡi kiếm sắc bén của bản thân không ngừng chà đạp lổ vào nóng bỏng kia như một con dã thú điên cuồng, muốn nuốt chửng người dưới thân, khiến cơ thể người kia từ đầu đến cuối đều được bao phủ bởi dấu vết của chính mình.

Lưng trần không ngừng cọ xát với mặt cổ mềm mại khiến cổ xanh tươi non tứa ra chất lỏng xanh mát, hương thơm ngát mũi. Người phía trên cuồng nhiệt đến không khống chế được, luồng cuồng không theo quy luật gì va chạm cùng ra vào thật mạnh, hơn nữa thứ vui trong cơ thể cũng rất khủng, khiến người lần

đầu tiên làm bên tiếp nhận – Thẩm Phóng vừa trưởng vừa đau rất lâu, khoái cảm tê dại mới dần dần từ nơi hai người tiếp xúc từng chút từng chút tràn ngập khắp toàn cơ thể.

Thẩm Phóng chưa bao giờ biết, Tiết Diễm – nhìn qua lãnh đạm cấm dục thực chất lại biệt nữ đáng yêu – trong người còn có mười phần dã tính đến vậy, hoặc có thể nói là một mặt điên cuồng.

Trăng tháng bảy lững lờ lên muộn, trải dài ánh bạc trong trẻo nhưng lạnh lùng lên một vùng đất rộng lớn vô ngần.

Lúc này Thẩm Phóng mới có thể nhìn được, dưới ánh trăng, trên mặt Tiết Diễm có cái gì trong suốt như nước lấp lánh lóe lên.

Anh vươn tay sờ, ấm áp mà ướt át, là nước mắt.

Không phải là thích sao? Tại sao anh lại khóc? Là đang vui đúng không?

Trái tim Thẩm Phóng đột nhiên mềm nhũn lại có chút chua xót, ôm thật chặt cổ người kia, ở trên cơ thể đang phập phồng vô cùng dịu dàng dùng đầu lưỡi liếm đi nước mắt của hắn.

Lần đầu tiên vui sướng tràn trề cuối cùng cũng đến lúc kết, hai người toàn thân đều đầy mồ hôi, rất giống vừa bước từ dưới nước lên.

Đêm cũng đã xuống rất sâu, bọn họ đơn giản thu thập một chút rồi mới trở về viện nhỏ dưới chân núi, sau đó cùng nhau xuống ao bên cạnh dần nhỏ tắm rửa bớt mồ hôi, nhựa cây cỏ cùng dịch dính dính trên người.

Mặt trời đã lui từ lâu nhưng nước ao hấp thụ ánh mặt trời một ngày vẫn ấm áp thoải mái như vậy. Trong lúc tắm rửa, người vừa nếm thử tư vị lần đầu tiên – Tiết Diễm nhìn không được, lại đem người đặt bên ao không ngừng hôn cùng vuốt ve, dựa vào nước ao lại tiến vào, phát tiết một lần mới tiếp tục tắm rửa sạch sẽ, hai người trở lại phòng ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau theo kế hoạch là lên núi ngắm mặt trời mọc.

Thẩm Phóng lo lắng ngủ quên liền đặt liền năm cái báo thức, vài phút một cái.

Sau đó, ngay khi nghe thấy tiếng báo thức đầu tiên vang lên, Thẩm Phóng rất hiếm thấy mở mắt.

Tiết Diễm dậy sớm hơn anh một chút nhưng cũng không mở mắt, mà lúc anh giãy dụa muốn đứng lên liền ấn lại vào trong lồng ngực mình.

Thẩm Phóng đẩy hắn, nói, “Bảo bối, rời giường rời giường, chúng ta lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc.”

Tiết Diễm ôm anh không buông tay, khẽ cau mày, không tình nguyện lắm lắm: “Tôi không muốn dậy.”

Thẩm Phóng nhìn bộ dạng đầu bù tóc rối ngu ngốc của Tiết Diễm, nhìn không được nở nụ cười, “Miệt mài tới độ không dậy nổi à? Còn có thể được không hả tiểu đồng chí Tiết Diễm Diễm? Mới làm hai lần mà thôi, tôi còn chưa thể nào mà anh đã..”

Kết quả còn chưa nói xong đã bị Tiết Diễm – thân thể sáng sớm mười phần phần khích – nhanh như hổ đói vồ mồi đặt trên giường, ngăn lại miệng anh, rồi bắt đầu lần thứ ba – cũng chính là lần đầu tiên lần “giường”.

Thẩm Phóng thấy thời gian còn sớm cũng hết sức phối hợp thả lỏng cơ thể, kéo dài nụ hôn.

Chờ hai người đều phát tiết, ôm nhau hưởng thụ dư vị cao trào, anh đột nhiên nhớ tới cái gì, cười cười nhéo nhéo mặt Tiết Diễm: “Anh như vậy là xem như đồng ý theo đuổi của tôi rồi phải không?”

Anh đã tính kỹ càng như vậy, kết quả trăm triệu lần cũng không ngờ tới, Tiết Diễm lại rút điều vô tình, lạnh lùng nói: “Anh nghĩ nhiều rồi.”

Lăn giường mà thôi, không tính! Không tính!

Đây là sắc dụ! Đây là gian lận! Trừ điểm trừ điểm!

Thẩm Phóng duỗi tay chân khắp giường, cường điệu kêu lên: “Trời ạ, tôi đã bị người ta lừa giỡn thành búp bê rách mà người ta còn không thèm đồng ý tôi.”

Tiết Diễm: “...”

Tiết Diễm nhìn không được lại nhìn anh một cái.

Đôi môi bị hôn đến đỏ mọng ướt át, khóe mắt còn lưu lại sắc đỏ của tình cảm mãnh liệt, làn da trắng trẻo lóa lóa ngập tràn dấu hôn xanh xanh tím tím, ngay cả khóe miệng cười trêu tức cũng là độ cong dụ người, đẹp đẽ như vậy, cảm dỗ người ta cam tâm tình nguyện chìm đắm.

Không giống búp bê rách mà tựa như một búp bê tình dục.

Đôi mắt Tiết Diễm dần dần sâu thẳm, dường như lại dâng lên dục vọng vô tận, thanh âm trầm khàn: “Anh có muốn biết dạng nào mới là búp bê rách chân chính không?”

Thẩm Phóng sát phong cảnh đá một cước vào người hắn: “Đừng điên. Mau đứng lên đi, phải bắt kịp mặt trời mọc.”

Kỳ thật đã không kịp.

May mà thể lực hai người đều khỏe mạnh, mới có thể sau một đêm ngủ không được vài giờ cùng “vận động” rất tiêu hao tinh lực, vẫn còn đủ sức chạy như điên tới đỉnh núi.

Thời điểm lên tới đỉnh núi, hai người đã bỏ lỡ khoảnh khắc mặt trời từ từ ngoi lên từ mặt biển, mà chỉ thấy mặt trời đang theo những tầng mây ẩn hiện, nháy mắt chiếu vô vàn tia sáng xa khắp nơi.

Thẩm Phóng nắm tay Tiết Diễm, rung động nói: “Bảo bối, mau nhìn đi, thật đẹp.”

Ánh mắt Tiết Diễm từ đầu đến cuối vẫn dừng ở trên mặt Thẩm Phóng, nghe vậy liền đáp lời không chút do dự: “Ừ, thật đẹp.”

56. Chương 56

Qua lễ tình nhân thì vẫn phải đi làm như thường.

Ngày hôm sau đêm thất tịch vẫn là ngày làm việc, hai người ngắm mặt trời mọc xong liền lập tức lái xe xuống núi về nhà.

Có lẽ bởi vì vừa xảy ra quan hệ thân mật tiếp xúc, hai người đều lâng lâng cảm giác tân hôn yểu nhĩ (*). Thẩm Phóng lái xe tới tổng bộ Tiết thị, đã nói chào tạm biệt hơn nửa ngày mà Tiết Diễm vẫn còn ngồi tại chỗ, không chịu xuống xe.

(*) Tân hôn yểu nhĩ: trong kinh Thi, chỉ nàng dâu mới, vợ mới cưới.

Thẩm Phóng cười cười, “Được rồi, tôi phải đi đây. Đi làm chăm chỉ đi. Ngoan, buổi trưa đến tìm anh.”

Tiết Diễm một giây đồng hồ cũng không muốn anh đi, nghiêm túc nói: “Công việc của anh vất vả mà lại không nhiều tiền, không thì từ chức đến chỗ tôi đi.”

Thẩm Phóng ngẩn người, nhưng nghĩ hán đương nghĩ gì nói nấy cũng không có ác ý, vẫn cười mỉm: “Bảo bối, chẳng lẽ lấy chuyên môn của tôi tới theo anh?”

Tiết Diễm: “Theo tôi thì thế nào, tôi cũng không phải không nuôi nổi anh.”

Thẩm Phóng hôn lên mặt hán một cái, đẩy ra khỏi xe: “Đừng nói sảng, đi làm đi.”

Thời điểm Thẩm Phóng đến đơn vị còn sớm hơn thời gian làm việc vài phút. Người còn chưa kịp ngồi xuống, nhóm đồng nghiệp “ầm” một tiếng liền xông tới, hét lên với anh: “Phóng Phóng nổi tiếng rồi!”, “Phóng Phóng, hôm qua hai người bỏ trốn đi đâu vậy?”, “Không thể tưởng tượng được cậu lại là như vậy nha Phóng Phóng.”, “Phóng ca cầu chỉ giáo!”

Anh hỏi thì mới biết được thì ra có người quay video cảnh cầu hôn của anh trước tổng bộ Tiết thị rồi đăng lên Weibo, kéo ra một đồng bình luận.

Ban đầu mọi người đều cảm thấy một màn này vô cùng mới lạ cùng lãng mạn, cho tới khi có người từ video nhìn ra đôi chim cu dẫn nhau đi trốn trong video chính là Tiết đại thiếu gia lừng lẫy kinh thành cùng bạn đời của hắn, gió dư luận nhất thời biến thành “Đã kết hôn còn giả vờ ngược đãi, quả thực không để cho cầu độc thân đường sống” cùng “Đau lòng thay nhân viên Tiết thị”.

Thẩm Phóng nhìn thấy những bình luận này, khẽ mỉm cười.

Anh kỳ thực cũng không phải dạng thích làm to chuyện, nhưng nếu Tiết Diễm thích loại công khai này thì cũng nguyện ý vì hắn mà lựa chọn chiêu cáo thiên hạ.

Từ đêm thất tịch rất nhanh đã qua nửa tháng, trong khoảng thời gian này Tiết Diễm có thể nói là xuân phong đắc ý(*), quả thực không thể khống chế được chính mình, mỗi ngày đều vô tình cố ý show ân ái với hội bạn tốt.

*(*) **Xuân phong đắc ý:** Đây là thành ngữ được sử dụng nhiều trong tiếng Trung Quốc. Nó có xuất xứ từ bài thơ “Đăng khoa hậu” của thi sĩ Mạnh Giao đời Trung Đường. Nghĩa bóng là sau khi đỗ tiến, cưỡi ngựa đi trong mùa xuân, chỉ trong một ngày đã ngắm được toàn cảnh đông kinh Tràng an. Chỉ con đường thăng quan tiến chức thuận lợi, hanh thông*

Tạ Thiên Dật chịu đủ độc hại cuối cùng cũng không chịu nổi hành vi khoe khoang đơn phương này, chủ động phản kích, nói rằng A Cẩm nhà gã sau nhiều năm theo đuổi cũng có tiến triển, mời hai người ra ngoài đi ăn một bữa cùng gặp gỡ người.

Hỏi ý kiến Thẩm Phóng xong, Tiết Diễm rất nhanh đã đáp lại: Đi ra ngoài ăn cũng không ổn, không bằng hai người trực tiếp tới nhà này ăn một bữa, Phóng Phóng nhà tôi nấu cơm ngon lắm.

Bất ngờ không kịp phòng bị lại còn bị mượn cơ hội show ân ái một phen, Tạ nhị thiếu đau khổ truy nhân vài năm cũng chỉ được cho phép theo đuổi quả thực phun ra một búng máu.

Cuối tuần này, Thẩm Phóng cùng Tiết Diễm lần đầu tiên gặp được “A Cẩm” theo đuổi đã lâu trong miệng Tạ nhị thiếu.

Đó là một người đàn ông bên ngoài mười phần xuất sắc, tuổi tác có lẽ lớn hơn bọn họ một chút, dáng người mảnh khảnh, mi mục như họa, nhưng khí chất lại vô cùng lạnh lẽo, cả người nếu dùng tám chữ “Lạnh nhạt băng sương, diễm nhạt đào lý” (*) để hình dung cũng không đủ.

(*)Lãnh nhược băng sương, điểm nhược đào lý: lạnh lùng như băng tuyết, đẹp tựa hoa đào mặn

Vừa nhìn thấy người, trong lòng Tiết Diễm lập bộp một chút, theo bản năng liếc Thẩm Phóng một cái. Khí chất trên người Nghiêm Cẩm lãnh đạm nghiêm túc, dễ dàng khiến người thường có cảm giác kính nhi viễn chi(*), chẳng hiểu tại sao trong lòng hắn liền có cảm giác Thẩm Phóng sẽ có hứng thú với loại hình vừa nghiêm khắc vừa đẹp trai như này.

(*) Kính nhi viễn chi: là thành ngữ ý chỉ tôn kính một người nhưng không thể/không muốn gần gũi.

Mà biểu hiện kế tiếp của hai người dường như cũng nghiệm chứng điểm này.

Tạ Thiên Dật giới thiệu đơn giản song phương xong, người kia mở to đôi mắt hoa đào nhìn chăm chú hai người đối diện, vươn tay, biểu cảm vẫn không thay đổi: “Chào hai người, tôi là Nghiêm Cẩm.”

Tiết Diễm đưa tay, lịch sự bắt tay anh ta một cái.

Thẩm Phóng lại cười toe toét chủ động tiến lên, giữ chặt tay anh ta: “Xin chào. A Cẩm là cần trong cần thận?”(*)

(*)Cẩm (jin3), cần trong cần thận cũng đọc là jin3

“Không, cần trong cần tú.”

Thẩm Phóng: “Ồ. Tôi có một người bạn, trong tên cũng có cần trong cần tú.” Đó là một người bạn anh quen thân trên một diễn đàn máy tính chuyên nghiệp, đã từng giúp anh rất nhiều, Thẩm Phóng gọi là “Sư phụ”. Hai người cũng đã quen biết nhiều năm, vừa là thầy vừa là bạn, cũng đã hẹn nhau gặp mặt vài lần nhưng đều gặp sự cố nên vẫn chưa từng hội ngộ.

“Thật sao? Vậy cũng thật trùng hợp.”

“Đúng vậy, tôi cũng thấy thế.” Thẩm Phóng cười hỏi, “Bữa cơm hôm nay tôi nấu, A Cẩm thích ăn đồ gì?”

“Tôi không kén ăn” Anh ta bổ sung, “Nhưng có thói quen ăn cay.”

“ ... ”

Có hỏi có đáp vài câu, không chỉ Tiết Diễm, Tạ Thiên Dật cũng cảm giác có gì đó hơi sai sai.

Sở dĩ gã dám dẫn Nghiêm Cẩm đến đây hiển nhiên là do đối phương cuối cùng cũng đồng ý đi với gã, nhưng

cũng vì gã cảm thấy được, Tiết Diễm cùng Thẩm Phóng tình cảm ổn định như vậy thì sẽ không có ý nghĩ đặc biệt gì với A Cẩm.

Nhưng tình huống trước mặt là thế nào? A Cẩm không phải theo phái học thuật cao lãnh không hay phản ứng sao? Thẩm Phóng không phải tình nùng ý mật tình chàng ý thiếp với Tiết Diễm sao? Hai người này chỉ vừa gặp nhau mà sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy? Ngay cả khẩu vị của A Cẩm cũng nói cho anh ta.

Tạ nhị thiếu cùng với Tiết Diễm đứng đối diện, hai người bạn tốt mặt đều đen xì.

Kỳ thật Thẩm Phóng cũng không hiểu lắm, vì sao rõ ràng đây là lần đầu tiên gặp mặt anh liền có cảm tình với A Cẩm này, mà hàn huyên vài câu thì hai người đều có cảm giác nhất kiến như cố(*).

*(*) **Nhất kiến như cố**: vừa gặp mà như đã quen thân*

Tạ Thiên Dật điên cuồng nháy mắt với Tiết Diễm, Tiết Diễm liền ôm lấy bả vai Thẩm Phóng, thuận thế tách hai người ra: “Anh để cho A Cẩm cùng Thiên Dật ngồi xuống trước đã.”

Hắn gián đoạn như vậy, hai người tạm thời ngừng nói chuyện phiếm.

Kết quả đến khi Thẩm Phóng chạy vào bếp nấu cơm, tình huống ngược lại lại càng thêm tồi tệ.

Tạ Thiên Dật tuyên bố thờ phụng “Quân tử xa nhà bếp”, kỳ thực là một sát thủ phòng bếp, lúc này không có ý định xuống bếp.

Tiết Diễm muốn đi theo giúp đỡ nhưng lại cảm thấy lần này hẳn là phải duy trì uy nghiêm của chủ nhà, ngấm ngấm vài lần, vẫn ngồi yên tại chỗ không động đậy.

Nghiêm Cẩm là người nhạy cảm, hiển nhiên không thể trở mặt nhìn một mình Thẩm Phóng bận rộn còn mình chỉ ngồi chờ ăn, nhìn bọn họ một vòng, liền không chút do dự đứng dậy theo vào phòng bếp.

Thấy thế Tiết Diễm cảnh giác trong lòng, cũng ngồi không nổi nữa, lập tức đứng lên gọi cậu bạn tốt: “Đừng ngồi nữa, chúng ta cũng đi theo giúp đỡ đi.”

Vì thế, tiếp theo, hai đại thiếu gia tận mắt chứng kiến một màn trình diễn trừ nghệ phối hợp vô cùng ăn ý

Thẩm Phóng bang bang chặt xương: “Nhặt súp lơ giùm tôi một chút.”

Nghiêm Cẩm: “Ừm.”

“Đẹp thật. A Cẩm hẳn là quen tay nhỉ.”

“Tạm tạm thôi. Tôi học được vài thứ hồi sống một mình.”

Thẩm Phóng xèo xèo xào đồ ăn: “A Cẩm trộn giùm tôi món này nhé ~”

“Được.” Nghiêm Cẩm: “Có cho giấm không?”

“Í anh cũng thích trộn với giấm sao? Ngày trước tôi cũng không cho, nhưng sau khi bạn bè nói là rất ngon thì tôi mới biết. Quả thực cảm giác vô cùng khác biệt.”

“Ừm. Đúng là khác biệt thật.”

Nghiêm Cẩm dùng thìa nhỏ múc một muỗng bột ớt: “Nhiều ớt như vậy cậu có ăn được không?”

“Có thể chứ, tôi thích nhất là độ cay này mà.”

“Ừm, tôi cũng nghĩ như vậy là vừa rồi.”

“ ... ”

“ ... ”

Trong lòng Tạ nhị thiếu chua xót cực kỳ.

Quen nhau lâu như vậy, A Cẩm còn chưa từng tự tay làm đồ ăn cho mình!

Còn trong lòng Tiết Diễm ghen tuông lồng lộn.

Không phải chỉ là khẩu vị tương tự sao, có cái gì đặc biệt hơn người không, tại sao có thể tám chuyện nhiều như vậy!

Tại sao mình không phải đáng ăn mặn chứ, không vui.

Bày đồ ăn đã nấu xong lên bàn, Thẩm Phóng mặt tươi rói, Nghiêm Cẩm mặc dù vẫn bình tĩnh nhưng khóe miệng cũng nhếch lên một xiu xiu. Hai vị thiếu gia tuy rằng không biểu hiện ra ngoài nhưng nội tâm cũng đang thở hồng hộc, dùng ánh mắt công kích lẫn nhau.

Tiết Diễm: Thằng khốn, tuyệt giao năm phút đồng hồ. Thế mà lại dẫn theo tiểu yêu tinh câu dẫn vợ đảng này.

Tạ Thiên Dật: Rõ ràng là vợ cậu mới thông đồng A Cẩm nhà này! Cậu không quản được anh ta mà a a a!

Thẩm Phóng cười mỉm gấp một miếng sườn xào chua ngọt, cắn một miếng nhỏ. Ày, hương vị ngọt ngào lại hơi chua dịu, mềm dai ngon miệng, không tồi.

Lật đĩa trong tay lại, gấp miếng sườn vừa cắn một miếng nhỏ đưa tới bên miệng Tiết Diễm: “Ném thử chút, tự tay tôi làm đấy.”

Oán khí của Tiết Diễm lập tức biến mất! Một miếng ăn hết miếng sườn! Ăn ngay trên tay Thẩm Phóng!

Ừm, vô cùng ngọt! Ăn rất ngon! Phóng Phóng nhà mình là tuyệt vời nhất!

Tạ Thiên Dật thấy bạn tốt dễ dàng phản bội chiến tuyến thống nhất của họ, một mặt kiêu ngạo vênh lên trời, trong lòng lại âm thầm phỉ nhổ: hừ, sườn mà thả nhiều mơ như vậy nhất định chưa muốn chết!

Nghiêm Cẩm hiển nhiên không dễ thích nghi với bữa ăn bốn người này lắm, bình tĩnh quan sát một chốc mới thử thăm dò gấp một miếng sườn đặt vào chén trước mặt Tạ Thiên Dật, thản nhiên nói: “Ném thử chút.” Bản năng đem câu “Phóng Phóng tự tay làm” gần bật ra nuốt vào cổ họng.

Tạ Thiên Dật nhất thời cười cong tí mắt, gấp miếng sườn đưa vào miệng.

Thẩm đầu bếp, tôi sai rồi! Quả nhiên là không hổ “Sườn xào chua ngọt”, ngọt tới lòng người cũng phải tan chảy!

Ăn cơm xong, mấy người cùng nhau bàn bạc nên làm gì.

Đề nghị một vòng từ công viên tới thủy cung đều bị gạt đi, cuối cùng Tạ Thiên Dật nói: “Không thì chúng ta đi karaoke đi.”

Nghiêm Cẩm lúc này không nói gì. Anh ta tuy rằng không thường nói chuyện nhưng lại có thiên phú âm nhạc, từ nhạc cổ điển tới các bài nhạc đang hot.

Thẩm Phóng cũng giơ hai tay tán thành, vui vẻ “Tốt, tốt”. Toàn bộ hành trình thiếu điều còn hát lên, còn không ngại mất mặt.

Tiết Diễm không nghĩ ra đề nghị nào tốt hơn đành phải thiếu số phục tùng đa số.

Thẩm Phóng vào phòng ngủ thay quần áo, đúng lúc này, điện thoại anh đặt trên bàn trà ở phòng khách chợt vang lên.

Tiết Diễm gọi với vào phòng: “Thẩm Phóng Phóng, anh có điện thoại!” Nói xong cúi đầu nhìn thoáng qua: “Là chuyển phát nhanh!”

“Bảo bối nghe giùm tôi một chút.” Thẩm Phóng một bên mặc áo phông, một bên lớn tiếng hét một câu.

Tiết Diễm tiếp điện thoại, chợt nghe bên kia hỏi: “Xin hỏi có phải là ”Nickname chỉ có bảy chữ” không ạ?”

Tiết Diễm sững sốt: “Cái gì?”

Anh chàng chuyển phát nhanh bên kia hiển nhiên cũng đang ngơ ngác, lặp lại, “Nickname chỉ có bảy chữ, người nhận viết như vậy.”

Tiết Diễm liền cao giọng, lại gọi với vào phòng: “Thẩm Phóng Phóng, ”Nickname chỉ có bảy chữ” là anh à?”

“Là tôi là tôi!” Đây là nickname tại diễn đàn máy tính kia của anh, Thẩm Phóng vừa nghe đã biết đơn hàng này là gì: “Anh nói với người ta hôm nay không tiện, hỏi xem thứ hai có thể đến giao lại không.”

Tiết Diễm nói với đầu kia như vậy, sau đó rất nhanh ngắt điện thoại.

Thẩm Phóng từ phòng ngủ đi ra, cười cười nhìn Tiết Diễm: “Người ta nói thế nào?”

Tiết Diễm nói: “Anh ta nói cũng hiểu được hôm nay không tiện nên cũng không đi giao, chỉ là nói với anh trước một tiếng.”

“Ha ha ha.” Thẩm Phóng cùng Tạ Thiên Dật đều cười ha hả.

Nghiêm Cẩm thế nhưng lại không cười, hơn nữa trên mặt là thần sắc vô cùng vi diệu, anh ta quay sang Thẩm Phóng, thăm dò: “Tiểu Thất?”

Thình lình nghe thấy nickname này, Thẩm Phóng hoảng sợ, lại nhìn thấy biểu tình Nghiêm Cẩm, nghĩ ngợi một chút, chần chờ nói: “Sư phụ?”

“Là tôi.” Sắc mặt Nghiêm Cẩm vẫn bình tĩnh, ánh mắt lại toát ra sắc thái kỳ diệu.

“Này...” Thẩm Phóng không thể tin được, thốt lên, “Thế giới này cũng thật quá nhỏ!” Nghiêm Cẩm thế mà

là lại vị sư phụ tên “Cẩm” anh quen nhiều năm trên diễn đàn máy tính kia, hai người không ngờ lại gặp nhau dưới tình huống này, cũng thật quá trùng hợp!

“Đúng vậy, thế giới này thật nhỏ.” Nghiêm Cẩm cũng khó tin, nhưng sự thật lại là kỳ diệu như vậy, khiến anh ta vô cùng cảm khái.

Sư đồ hai người kinh ngạc một lúc, rất nhanh tìm về tư thế nói chuyện với bạn cũ đã quen từ lâu. Đúng vậy, tuy rằng chưa từng gặp mặt, nhưng bạn bè tốt thì vẫn chính là như vậy! Trách không được lần đầu tiên gặp mặt đã có cảm giác quen thuộc như vậy, trách không được tán gẫu một lúc đã thấy nhất kiến như cố, bọn họ chính xác là rất quen thuộc mà!

Trên ghế dài ở ktv, Tạ Thiên Dật hát karaoke, Thẩm Phóng ngồi cùng Nghiêm Cẩm, thì thầm: “Cái người lần trước anh nói với em là cảm thấy cũng được, muốn thử đến nơi đến chốn chính là Tạ Thiên Dật hả?”

Nghiêm Cẩm gật gật đầu: “Ừm, là cậu ấy.”

“Thiên Dật cũng không tồi.” Thẩm Phóng tốt bụng thay Tạ nhị thiếu câu thêm chút hảo cảm, “Ít nhất so với cái tên biến thái trước đây đây đây đưa mỗi ngày mà anh nói thì vẫn tốt hơn.”

Nghiêm Cẩm nhất thời xấu hổ: “Cái tên biến thái kia cũng là cậu ta...”

Thẩm Phóng: “Ha ha ha ha! Không thể tưởng tượng được anh ta lại là nhị thiếu gia...”

Một lúc sau, Thẩm Phóng lại thấp giọng hỏi, “Chuyện việc partime lần trước nói với anh như nào rồi?” Hiện tại anh với Tiết Diễm là loại quan hệ này, hiển nhiên không thể lấy việc giả kết hôn thành công việc nữa, cho nên đành nhờ bạn tốt tìm giùm một công việc partime trong lĩnh vực máy tính.

Cái này cũng không phải là anh phân tách rõ ràng với Tiết Diễm, chẳng qua là anh tính tặng Tiết Diễm một phần quà sinh nhật hoành tráng, hiển nhiên không thể dùng tiền của đối phương.

Nghiêm Cẩm nói: “Tổ của tôi vừa nộp đơn vào một hạng mục, nếu cậu không ngại thì tôi có thể đề cử thêm vào.” Anh ta là kỹ sư trưởng của một công ty chuyên sản xuất chip, nhưng cũng có một tổ nghiên cứu về trí tuệ nhân tạo. Vừa vặn văn bằng hai của Thẩm Phóng cũng là máy tính, về việc lập trình cũng có thể tính là chuyên nghiệp.

Thẩm Phóng cười hì hì: “Sao có thể ngại được chứ, anh là sư phụ em mà, nghe lời anh cũng là chuyện bình thường thôi.”

Bên này hai người tán chuyện đến vui vẻ, bên kia Tạ Thiên Dật say mê ca hát. Tiết Diễm bị cả bạn tốt lẫn bạn đời đẹp đã muốn phát điên!

Từ đêm thất tịch hần thêm thêm giảm giảm điểm Thẩm Phóng, bảng tính điểm trở mình đến 090, vài ngày sau thì trong tim chậm rãi thêm điểm: 91, 92,..., 99, 99.1, 99.2,..., 99.9, 99.91...

Lúc này thì hần cũng có lý do chính đáng để trừ điểm Thẩm Phóng!

Đặt ông xã nhà mình một bên còn bản thân tán gẫu đến khí thế ngất trời cùng tiểu yêu tinh, trừ điểm!

Mười phút vẫn mặc kệ chồng, trừ điểm!

Mười lăm phút, trừ điểm trừ điểm!

....

Thăng đến khi điểm có nguy cơ rớt xuống 060, Thẩm Phóng cuối cùng cũng bàn xong chuyện với Nghiêm Cẩm, giờ mới chú ý tới cây nấm bị lãng quên trong góc tường, vẻ mặt u oán nhìn vợ mình.

57. Chương 57

Trên mặt Thẩm Phóng vẫn mang nụ cười tươi rói, anh từ bên người Nghiêm Cẩm đứng lên, đi tới ngồi lên sofa bên cạnh Tiết Diễm, không nặng không nhẹ nhéo nhéo eo hần một chút, sau đó hét lên với Tạ Thiên Dật đang hát đối xứng: “MC, tiếp theo đối người! Tôi muốn tặng cho bảo bối nhà tôi một bài hát. Giúp tôi chọn một bài nào ~”

Tiết Diễm rất tự tin: Chỉ một bài hát cũng đòi mua chuộc tôi sao! Không có chút chờ mong nào đâu, hừ!

Kỳ thực Tạ Thiên Dật cũng không yêu thích ca hát như những gì gã thể hiện ra ngoài. Nhìn thấy Thẩm Phóng cùng A Cẩm ngồi cạnh nhau khe khẽ thì thầm, bình dấm chua trong lòng gã đã sớm đánh đổ đầy đất, hát cũng không yên.

Nhưng A Cẩm nói muốn bàn chính sự với đồ đệ, kêu gã đừng quậy.

Đừng quậy! Nghe đã thấy sôi máu rồi! Gã tức giận đến mức còn muốn túm Thẩm Phóng lại đánh một trận!

Nhưng mà, dù là vì A Cẩm hay vì bạn tốt, gã cũng chẳng dám.

Quả nhiên nam nhân nằm ở đáy chuỗi thực phẩm, nghĩ đã thấy đau lòng.

Hiện giờ Thẩm Phóng đã chủ động tách khỏi A Cẩm, này thật sự không thể tốt hơn. Mặc dù việc này để tiện qua show ân ái với bạn tốt, nhưng vẫn khiến gã cảm thấy tốt đẹp hơn.

Ôm đầu đĩa còn hơn phân nửa bài hát chưa hát, Tạ nhị thiếu nói vào micro: “Anh muốn hát bài gì?”

Thẩm Phóng cao hứng nói: “Trái táo nhỏ ~” (*)

(*) Little Apple của Chopsticks Brothers

Tạ Thiên Dật: “Phụt – được được, cái này cho anh cắt!”

Nghiêm Cẩm biểu cảm vẫn vô cùng bình tĩnh, giống như mặc kệ Thẩm Phóng hát Square Dancing hay quốc ca cũng đều là chuyện hết sức bình thường, không mấy may ảnh hưởng đến anh ta.

Trên mặt Tiết Diễm cũng nghiêm túc như vậy, nhưng suy nghĩ lại theo tên ca khúc mà bắt đầu phân tán: Lại là quả táo nhỏ, lần này có phải muốn nắm mình trong lòng bàn tay không đây!

Thẩm Phóng cầm một micro khác trên sofa, cũng không nhìn lời trên màn hình, đối mặt với Tiết Diễm, trực tiếp mở miệng hát luôn đoạn cao trào.

“Em là trái táo nhỏ của lòng tôi, yêu em nhiều đến đâu, cũng không thấy đủ, gương mặt nhỏ nhắn đôi má ửng hồng sưởi ấm lồng ngực tôi, thấp sáng sinh mệnh tôi như lửa lửa lửa ~”(*)

(*)Lời dịch của isach.info, còn lửa x3 thì là tên anh Diễm =))))

Một bên hát còn một bên sờ sờ mặt Tiết Diễm, làm bộ như đó là “gương mặt nhỏ nhắn đôi má ửng hồng”.

Tạ nhị thiếu: Này này này, còn chưa tới đoạn đấy đâu!

Nghiêm Cẩm thấy nhưng cũng không phản ứng, rất có hứng thú quan sát đồ đệ cùng phản ứng của đồ đệ.

Tiết Diễm hiển nhiên đã bị “yêu em nhiều đến đâu, cũng không thấy đủ” che mù hai mắt, rõ ràng Thẩm Phóng hát chẳng ra gì mà vẫn thấy rất vui.

Sau đó Thẩm Phóng tiếp tục hát: “Gương mặt nhỏ nhắn đôi má ửng hồng sưởi ấm lồng ngực tôi, thấp sáng sinh mệnh tôi như lửa lửa lửa lửa ~ không đúng, thừa một chữ lửa rồi, hát lại lần nữa. gương mặt nhỏ nhắn đôi má ửng hồng sưởi ấm lồng ngực tôi, thấp sáng sinh mệnh tôi như lửa ~ lửa ~lửa ~”

Vốn ngũ âm đã không đầy đủ, ca từ còn không được điều chỉnh phù hợp, Thẩm Phóng còn muốn đem thời

gian năm chữ “lửa” phân thành ba, mỗi từ kéo dài thêm vài giây. Ngay cả khi Tiết Diễm biết anh đang cố ý nhắm vào tên mình, cũng khó có thể thuyết phục bản thân rằng Thẩm Phóng hát dễ nghe.

Tạ nhị thiếu còn thẳng thắn hơn, gào lên với Tiết Diễm: “A Diễm! Vợ cậu điên rồi!”

Nghiêm Cẩm cũng mở miệng, hình tượng hình dung cũng vô cùng sống động: “Tiểu Thất giống như pin không điện.”

Tiết Diễm vươn tay kéo Thẩm Phóng, thuận tay cầm micro trên tay anh, giải cứu mọi người khỏi kiếp nạn bị đầu độc lỗ tai.

Thẩm Phóng cũng không để ý, quay đầu sờ sờ mặt Tiết Diễm, cười to với hắn: “Hỏa hỏa hỏa, ha ha ha ha!”

Tạ Thiên Dật lại một lần nữa mở danh sách bài hát, đưa micro trong tay cho Nghiêm Cẩm vẫn đang một mực yên lặng nhìn.

Nghiêm Cẩm mắt nhìn màn hình, không có ý kiến gì, trực tiếp hát bài đầu tiên.

Tiết Diễm nắm chặt tay Thẩm Phóng, nhỏ giọng hỏi: “Anh cùng Nghiêm Cẩm... Có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao anh ta lại gọi anh là Tiểu Thất?”

Đây cũng không tính là bí mật gì, Thẩm Phóng vài ba câu đã khái quát xong, đem việc anh cùng Nghiêm Cẩm quen trên diễn đàn như thế nào, rồi lại vì sao trở thành sư đồ kể cho Tiết Diễm nghe.

Kỳ thật cũng không có gì phức tạp.

Thời kỳ đại học, bởi vì Thẩm Phóng phải tham gia cuộc thi lập trình ACM, thời gian rảnh trừ việc đi học trong tổ còn thường xuyên lên mạng tìm một ít tài liệu liên quan. Sau đó, có một ngày, anh đi lạc vào cái diễn đàn máy tính chuyên nghiệp kia.

Kỹ năng của Thẩm Phóng so với những người đồng lứa rất tốt, nhưng ở một nơi toàn chuyên gia thì chẳng là gì cả, đến cả câu hỏi anh đặt ra cũng bởi vì quá mắc cười mà chẳng ai thèm ngó ngang tới.

Mà ngay lúc anh tính buông tay rời đi thì mod của nơi đó, Nghiêm Cẩm, id “Cẩm”, gửi cho anh một câu trả lời, không chỉ giải quyết vấn đề của anh mà còn đưa ra vài kiến thức rất hữu dụng.

“Cẩm” ở diễn đàn này rất có tiếng, tuy rằng thường trả lời quá mức đơn giản, nói ngắn gọn rõ ràng, thiếu ngữ khí cùng biểu cảm mà được cho là thái độ làm người quá mức lạnh lẽo, nhưng kì thật đối với người ngoài, nhất là người mới, vô cùng thân thiện.

Về sau, Thẩm Phóng hỏi anh ta một vài vấn đề liền phát hiện ra “Cẩm” học vấn uyên bác, sau đó bèn đánh liều hỏi “Tôi có thể bái anh làm sư phụ được không”, đối phương chỉ đơn giản trả lời “Ừm” một cái, thế là hai người thành sư đồ.

Sau đó hai người tán gẫu ngày càng nhiều, ngày một quen thân, nội dung chuyện phiếm cũng dần dần từ các vấn đề chuyên nghiệp chuyển dời đến các mặt cuộc sống cùng giải trí.

Tiết Diễm có chút đăm chiêu.

Thẩm Phóng nói suốt một thời gian dài nên cảm thấy khát nước, thấy chén thủy tinh đựng chất lỏng đỏ sẫm bên cạnh Tiết Diễm bèn cầm lấy đưa lên miệng.

Nhấp ngụm đầu tiên đã phát hiện đây là rượu vang đỏ chứ không phải nước trắng, nhưng Thẩm Phóng chỉ ngừng một chút, vẫn là ngửa cổ, tiếp tục uống cạn chén này.

Kỳ thật một khắc Thẩm Phóng cầm chén thủy tinh kia thì Tiết Diễm đã chú ý tới, nhưng xuất phát từ suy nghĩ muốn nhìn thấy anh uống rượu thì sẽ có phản ứng gì nên cũng không ngăn cản, kết quả chờ hấn nghĩ xong muốn ngăn lại thì đã không còn kịp.

Hắn nâng tay xoay mặt Thẩm Phóng hướng sang mình, trả thù nhéo nhéo một chút: “Đó là rượu! Anh có uống được không?”

Tiểu đồng chí Thẩm Phóng một lý đã khuất phục, trên mặt cười mơ màng: “Hi hi hi.”

“...” Tiết Diễm nói, “Nhanh như vậy đã say?”

“Không có không có.” Thẩm Phóng tiếp tục cười, khoe khoang, “Phóng ca của anh ngàn chén không say.”

Sau đó luôn miệng nói ngàn chén không say, vừa quay mặt đã thuận thế tựa vào vai Tiết Diễm: “Cho tôi mượn nằm một chút.”

Tiết Diễm ôm lấy anh, để cho anh dựa vào thật thoải mái: “Không thể uống còn muốn uống, anh đang nghĩ gì vậy?”

Thẩm Phóng: “Tôi đang vui, hi hi hi.”

Tiết Diễm hừ một tiếng, thấp giọng tiếp tục hỏi: “Vì Nghiêm Cẩm kia?”

“Đúng vậy. A Cẩm không ngờ lại là sư phụ tôi, đúng là hữu duyên.” Thẩm Phóng dù đã say mềm nhưng vẫn biết hấn tức giận, cười hỏi: “Tiết Diễm Diễm, có phải anh mất hứng không?”

Trong lòng Tiết Diễm chất đống không vui, nhưng cũng không chịu thừa nhận: “Không có.”

Thẩm Phóng nói, “Thành thực chút thôi bảo bối, anh nói thật thì tôi hôn anh một cái.”

Trải qua nhiều chuyện thân mật hơn, Tiết Diễm đối với cái trò sắc dụ của Thẩm Phóng này đã có một chút miễn dịch, kiên trì nói: “Tôi không mất hứng, tôi cũng không cho anh hôn.”

Thẩm Phóng đột nhiên ngồi xuống, hai tay lay lay vai Tiết Diễm: “Không cho tôi hôn? Không cho tôi hôn?”

Tiết Diễm mười phần trình liệt: “Không cho.”

Thẩm Phóng liền đẩy mạnh hắn xuống sofa, mạnh mẽ giữ lấy, ở trên môi hung hăng hôn một cái: “Tôi cứ hôn, hi hi hi.”

Tiết Diễm: Hừ! Nói còn chưa rõ ràng hôn cái gì mà hôn!

Nghiêm Cẩm đang ca hát cùng Tạ nhị thiếu khó có khi thông minh một lần, đều không hện mà cảm thấy một màn này sắp nổ cả mắt!

Bởi vì Thẩm Phóng say rượu ngoài kế hoạch, Tiết Diễm đành dẫn anh rời khỏi ktv trước, lái xe về nhà.

Thẩm Phóng ban đầu còn cảm thấy mình không có vấn đề gì, trừ việc đầu óc không hiểu chuyện bên ngoài ra thì suy nghĩ vẫn rất rõ ràng, hành động cũng phân minh.

Nhưng mà chờ đến lúc đứng lên, anh chẳng thể chối bỏ được nữa.

Bởi vì anh thuộc loại khi say thì thân thể lớn hơn đại não, không đợi ngôn ngữ trao đổi bình thường, thân thể đã bước một bước lảo đảo lung lay.

Lên xe được vài phút, Thẩm Phóng đã nhắm mắt lại, tâm trạng rất tốt mà lại ừ ừ vài giai điệu ngũ âm không được đầy đủ.

Tiết Diễm nghiêng đầu nhìn anh vài cái, có rất nhiều lời muốn nói nhưng cuối cùng lại thôi.

Đợi khi về tới nhà, Tiết Diễm dìu anh lên lầu nghỉ ngơi mới làm bộ lơ đãng hỏi: “Vậy hôm nay anh cùng Nghiêm Cẩm thì thăm ở ktv lâu như vậy, rốt cuộc là đùa giỡn gì?”

Thẩm Phóng không kịp phòng bị bị hỏi, theo bản năng liền ậm ờ nói thật: “Không có chơi... Là partime.”

Tiết Diễm nghe không hiểu, nhưng lại rất chuẩn xác mà bắt được từ mấu chốt “partime”.

Hắn chỉ cảm thấy trong đầu “bùm” một tiếng, nháy mắt liền bùng nổ.

Hắn không biết Thẩm Phóng cùng Nghiêm Cẩm đi tìm việc partime gì.

Nhưng hắn vẫn không quên việc chính mình dùng “partime” làm cái cớ để lừa Thẩm Phóng Phóng đến tay!

Hắn nghĩ không đến, hiện giờ hai người đã là loại quan hệ này, Thẩm Phóng còn muốn tìm việc “partime” sau lưng hắn!

Sắc mặt Tiết Diễm nhất thời đen xì, giọng điệu cũng rất nghiêm túc: “Thẩm Phóng Phóng, anh lại tìm việc?”

Thẩm Phóng cũng đã kịp ý thức được mình đã để lộ hết, không muốn kế hoạch bất ngờ của mình cứ như vậy mà bại lộ, lập tức đổi chiều gió: “Không có, anh nghe nhầm rồi. Tôi nói sự phụ nhận việc partime, gần đây tiếp nhận một hạng mục mới, vừa lúc tôi cũng đang có hứng thú cho nên thảo luận với tôi một ít vấn đề.”

Lời này nửa thật nửa giả, ngay cả khi Tiết Diễm thật sự đi theo đối chứng với Nghiêm Cẩm cũng không sợ hắn tìm ra lỗ hổng.

Nhưng Tiết Diễm một chữ cũng không tin tưởng.

Hắn chỉ cảm thấy, Thẩm Phóng uống say mà còn biết giấu diếm hắn.

Nghĩ đến giao tình đã đến vài năm của hai người mà hắn chưa từng biết, tâm trạng hắn càng không ổn. Dù Thẩm Phóng lên lầu hai, hắn nói một câu: “Tôi đi đây, anh tự mình nghỉ ngơi.” Sau đó liền xoay người xuống dưới lầu.

Thẩm Phóng ngẩn người, gọi: “Tiết Diễm Diễm!”

Tiết Diễm phớt lờ anh, bước xuống lầu.

“Bảo bối, chờ tôi đã!” Thẩm Phóng liền xoay người đuổi theo, kết quả thân thể say khướt này tốc độ không theo kịp đại não, dưới chân lão đảo một cái, liền trực tiếp lăn từ cầu thang trên lầu xuống.

58. Chương 58

Tiết Diễm không nhịn được quay đầu lại, vừa vận tận mắt nhìn thấy một màn này, nhất thời cả kinh đến hồn phi phách tán, hét lên một tiếng: “Phóng Phóng—”

Từ lâu hai lần ra đại sảnh vốn chỉ trong nháy mắt, nhưng trong tầm mắt choáng váng của Thẩm Phóng thì quá trình này lại thật dài.

Anh nhìn thấy lan can cầu thang từng bậc từng bậc hiện lên trong mắt, theo bản năng ôm lấy đầu bảo vệ, lại nhìn thấy Tiết Diễm xoay người chạy lại, thất kinh ôm mình vào ngực.

“Phóng Phóng, Phóng Phóng, anh thấy thế nào?” Trên mặt Tiết Diễm mất đi bình tĩnh thường ngày, giọng nói cũng khe khẽ run rẩy.

Thẩm Phóng vốn đã không tỉnh táo, lại ngã một cú như vậy, từ đầu óc đến cả người đều quay cuồng, một lúc lâu mới cảm thấy đau đớn, ôm đầu nói: “Đầu tôi hình như hơi đau.”

Nơi tay anh sờ đến nổi lên một cục u rất rõ ràng, Tiết Diễm liếc mắt một cái liền nhìn thấy, không dám dùng sức mà nhẹ nhàng chạm vào một cái, tiếp tục sờ sờ chỗ khác, hỏi: “Đầu có choáng không? Còn có đau ở đâu không? Chân? Xương? Có thể đứng lên không?”

Thẩm Phóng giật giật, được Tiết Diễm giúp đỡ đứng lên, theo động tác khiến các cơ da trên cơ thể bị kéo căng, anh không nhịn được mà rít lên vài tiếng đau đớn.

Anh vừa đứng lên như vậy, áo phông ngắn tay mùa hè đã không thể che được vết trầy da cùng bầm tím trên cánh tay cùng trên đùi, từng mảng xanh xanh tím tím hồng hồng hiện rõ, nhìn qua đã thấy ghê người.

Tiết Diễm nhìn đến đỏ mắt, lập tức xóc nách cùng chân bế Thẩm Phóng lên: “Đừng sợ, tôi gọi bác sĩ tới ngay đây. À không, chúng ta đến bệnh viện!”

Ngã lần một vòng như vậy, Thẩm Phóng đầu đau mà cơ thể cũng đau, một chén rượu kia cũng chạm rã tỉnh. Nhưng mà bằng kinh nghiệm gây gổ đánh nhau nhiều năm, anh cũng có thể cảm giác được, lần này vết thương có thể nhìn thấy thì cũng không tính là nghiêm trọng, cùng lắm cũng chỉ là đau da nhức thịt một lúc thôi.

Vì thế bèn túm chặt quần áo Tiết Diễm: “Không cần đến bệnh viện, chúng ta tự ở nhà xử lý là được rồi.”

Tiết Diễm không để ý tới đề nghị của anh, mặt căng cứng, một mặt bế Thẩm Phóng ra ngoài một mặt gọi tài xế tới, lên xe lại bắt đầu gọi điện thoại. Thẩm Phóng nghe không rõ lắm nhưng từ lời nói phía Tiết Diễm cũng có thể đoán ra, đầu kia hẳn là một bệnh viện cao cấp.

Mất mười phút mới đến bệnh viện gia kia, trước cổng đã có người đợi, vừa thấy bọn họ lập tức chào đón:

“Tiết thiếu gia, bác sĩ cũng đã sắp xếp ổn thỏa, có thể trực tiếp vào kiểm tra.”

Tiết Diễm lo lắng Thẩm Phóng đầu hoặc xương khớp có vấn đề nên đề nghị kiểm tra rất nhiều, Thẩm Phóng phản đối không được đành phải nghe theo, chụp chiếu CT, chụp X quang, còn đem cả những kiểm tra không cần thiết khác làm một lần.

Trưởng khoa bị gọi từ nhà đến híp mắt xem tất cả kết quả kiểm tra của Thẩm Phóng, cuối cùng lấy những loại thuốc trị ngoại thương bình thường nhất đưa cho anh, nói với hai người: “Được rồi, có thể về nhà được rồi.”

Tiết Diễm không tin tưởng lắm: “Như vậy có được không? Không có vấn đề gì khác? Anh ta lăn từ cầu thang cao như vậy.”

Trưởng khoa tính tình rất tốt: “Không có vấn đề gì đâu, quay về đi.”

Tiết Diễm nửa tin nửa ngờ, bác sĩ vừa đi thì hần đã bước tới, dáng vẻ phải cùng Thẩm Phóng nói chuyện nghiêm túc.

Thẩm Phóng nhớ tới chủ đề đang nói trước khi lăn xuống cầu thang, bắt đầu ai ai da da kêu đau.

Tiết Diễm lại lập tức luống cuống, trưởng khoa còn chưa kịp đi xa đã nhanh chóng bị gọi quay lại.

Thẩm Phóng: “...”

Tiết Diễm: “Ngài nhìn lại xem, có phải còn có vấn đề nào chưa kiểm tra không? Có để lại di chứng không? Hay là để anh ta nằm viện quan sát hai ngày?”

Trưởng khoa dễ tính còn không nhẫn nại nổi: “Đã nói là không có, thật sự chỉ là thương tích nhỏ mà thôi.”

Tiết Diễm nhấn mạnh: “Nhưng mà anh ta nói là rất đau!”

Trưởng khoa đã trong nghề nhiều năm, giờ trên mặt chỉ có vẻ “Nam tử hán chỉ có chút thương tích này thì sợ gì đau”, lập tức đảo mắt, ước chừng từ tay hai người vẫn đang nắm chặt cùng khoe mắt đuôi mày đang quần quýt nhìn ra cái gì, sâu xa lên tiếng: “Đau là đương nhiên rồi, cầu thang cao như vậy. Nhưng đây cũng không phải không có biện pháp đúng không? Đẳng nào cũng trải qua nhiều bước như vậy rồi, vậy thì nằm viện hai ngày, cũng coi như giải quyết thỏa đáng.”

Thẩm Phóng: “...” Kiên định của ngài đâu, lão tiên sinh?

Tiết Diễm nhận được quyết định hần muốn từ trưởng khoa, lập tức gọi người đến làm thủ tục nhập viện

cho Thẩm Phóng.

Thẩm Phóng không muốn xin phép nghỉ thế là không ỉ ôi kêu đau nữa, nói: “Không cần nằm viện, không có việc gì đâu, mai còn phải đi làm nữa.”

Tiết Diễm nói: “Tôi thay anh xin phép.”

Thẩm Phóng: “Xin nghỉ ốm cũng bị trừ tiền đó.”

Kết quả lý do này của Thẩm Phóng không những không thuyết phục được Tiết Diễm, mà ngược lại Tiết Diễm bởi vì “trừ tiền” mà nhớ ra nguyên do ban đầu của hoàn cảnh tai bay vạ gió hiện tại.

Hắn nhú mày, nghiêm túc hỏi: “Gần đây anh thiếu tiền? Tại sao lại không nói với tôi? Anh hỏi Nghiêm Cẩm tìm việc làm thêm cũng bởi vì vậy?”

Thẩm Phóng quả thực muốn quỳ lạy năng lực liên tưởng của hắn.

Cũng may mắn là hiện tại anh đang tỉnh táo, phản ứng cũng rất mau lẹ, lập tức vô cùng khôn khéo nghĩ ra biện pháp “tìm được đường sống từ cỏi chết”.

“A a a, anh đừng cứ một hai truy hỏi rõ ràng như vậy, quả thực không biết tận hưởng cuộc sống gì cả!” Thẩm Phóng cố ý dùng giọng điệu trách móc, “Không phải ngày một tháng mười(*) sắp tới rồi sao? Tôi vốn tính toán cho anh một bất ngờ, nên mới vội vàng nhờ sự phụ tìm việc làm thêm kiếm tiền. Tặng quà cho anh đương nhiên không thể dùng tiền của anh rồi. Ài, nói ra thì chẳng còn gì bất ngờ nữa! Thế là tôi lại trắng tay rồi!”

(*)1/10: *Quốc khánh Trung Quốc*

Nói như vậy, Tiết Diễm quả nhiên tin.

Trong lòng hắn vừa vui sướng lại vừa hối hận, vòng tay ôm Thẩm Phóng, thì thào: “Rất xin lỗi...”

“Quên đi.” Thẩm Phóng từ bi khoát tay: “Cho nên tôi không cần phải nằm viện nữa, ngày mai lại tiếp tục chăm chỉ đi làm.”

“Không được.” Trên mặt Tiết Diễm vẫn còn biểu tình áy náy nhưng giọng lại rất kiên định: “Chẳng may có di chứng gì chẳng phải còn mất nhiều hơn được không? Bác sĩ cũng nói phải nằm viện quan sát.”

“...” Không phải do anh nhất quyết yêu cầu như vậy nên bác sĩ mới đồng ý à! Thẩm Phóng bất lực, còn có chút chột dạ vì lừa hắn nên cuối cùng cũng thuận theo, “Đi đi, anh bụng lớn anh có quyền.”

Tiết Diễm: “Hả?”

Thẩm Phóng rất biết lắng nghe: “Tôi nói sai rồi. Anh nhỏ anh có quyền!” Nhỏ ở đây còn có nghĩa khác nữa.

Tiết Diễm: “...” Tôi không nhỏ chút nào!

Tin tức Thẩm Phóng nằm viện giống một cơn gió lớn, một đêm đã bay khắp vòng bạn bè của anh cùng Tiết Diễm.

Sáng sớm hôm sau đã lục tục có người tới bệnh viện thăm anh.

Bạn bè Thẩm Phóng đến sớm nhất, sau đó nghe lý do bị thương của anh, mười người thì tám chín đều là: “Ha ha ha ha ha ha ha!”

“Đủ rồi.” Thẩm Phóng một bên gặm táo Tiết Diễm gọt cho, một bên nằm trên giường bệnh vươn một chân dí dí mấy người bạn đang cười rũ rượi: “Tốt xấu gì hiện tại tôi đây cũng là bệnh nhân, yêu thương đâu?”

Hội bạn đều tỏ vẻ: “Bị cậu ăn mất rồi!”, “Chưa từng có thứ này nha!”, “Yêu thương là cái gì dị, ngộ đâu có biết ~”

Một đám chết tiệt, thật sự là làm cho người ta vừa yêu vừa giận.

Sau đó một lúc thì hội bạn của Tiết Diễm cũng tốp năm tốp ba tới đây thăm hỏi.

Hoắc Tiểu Trì đến một mình, phá lệ đem tới cho Thẩm Phóng rất nhiều đồ ăn uống, nói rằng gần đây cậu ta mới quen một người bạn mới nấu ăn rất tốt, nghe thấy cậu ta nói phải đi thăm bệnh nên tự tay nấu cho.

Sau đó nó liền giương đôi mắt mong chờ nhìn Thẩm Phóng mở cặp lòng, từng miếng từng miếng gấp thịch không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng không nhịn được: “Không phải anh bị bệnh à? Tại sao còn ăn uống tốt như vậy?”

Thẩm Phóng cười ha hả: “Chẳng lẽ cậu đang trông chờ tôi nói không muốn ăn rồi sau đó trả lại đồ cho cậu? Thành ý đi thăm bệnh nhân đâu!”

Tâm tư giấu kín của Hoắc Tiểu Trì bị chọc thủng, vô cùng ngượng ngùng cúi đầu.

Đợi tới giữa trưa, Nghiêm Cẩm vừa nghỉ trưa đi cùng Tạ nhị thiếu tới bệnh viện.

Tính thời gian thấy Thẩm Phóng vừa tách khỏi họ chưa bao lâu đã bị thương, biểu tình Nghiêm Cẩm hết sức vi diệu: “Cậu đã là người thứ chín rồi.”

Thẩm Phóng tò mò: “Thứ chín cái gì cơ?”

Nghiêm Cẩm cảm khái: “Người bên cạnh tôi nửa năm nay dường như không được may mắn lắm... Cậu đã là người thứ chín nhập viện rồi.”

Tạ nhị thiếu ở bên cạnh xen mồm: “A Cẩm, còn em đâu? Em là người thứ mấy?”

“Cái này cậu cũng muốn tranh.” Nghiêm Cẩm nói, “Cậu là người đầu tiên.” Là tự tay mình đánh đến vào viện.

Tạ nhị thiếu không ngờ không có tí liêm sỉ nào, lại còn trưng ra vẻ tự hào.

Thẩm Phóng liền cười rộ lên, cũng rất cảm khái: “Kỳ thật tôi vẫn là người cuối cùng trong nhà nhập viện. Mẹ, anh trai...”

Tiết Diễm không phục: “Tôi không tính là người trong nhà anh à? Tôi vẫn không...”

Thẩm Phóng nhanh chóng ngắt lời Tiết Diễm: “Tính cái gì mà tính, đừng có nói linh tinh.”

Nghiêm Cẩm đột nhiên hỏi: “Tiểu Thất, có phải anh trai cậu tên là Thẩm Tiêm, vẻ ngoài giống hệt cậu cũng đang nằm viện không?”

“Hả?” Thẩm Phóng sững sốt, “Đúng vậy, tại sao sư phụ lại biết?”

Nghiêm Cẩm nói: “Trước kia tôi cũng nằm viện một thời gian, đã từng gặp anh ta.”

Thẩm Phóng lập tức phản ứng lại, liên tục truy hỏi: “Khi nào vậy? Sao em chưa từng nghe anh nhắc tới? Bệnh có nghiêm trọng không?”

“Cách đây một khoảng thời gian rồi.” Nghiêm Cẩm hiếm khi lúng túng như vậy, “So với tình huống của anh cậu cũng không khác lắm, nhưng mà không nằm lâu như anh ta.”

Trong lời nói của anh ta có chút cổ quái, Thẩm Phóng chưa kịp hiểu rõ đã bị một đoạn khác cướp đi sự chú ý.

“... Tôi biết một vị Vu tiên sinh, cậu có thể tới tìm người đó, thỉnh y xem qua anh trai cậu một chút.”

Thẩm Phóng: “Vu tiên sinh là bác sĩ chuyên điều trị lĩnh vực này sao?”

“Không phải bác sĩ.” Trong giọng nói của Nghiêm Cẩm lộ ra một tia kính trọng, “Y là một đại sư rất lợi hại.”

Thẩm Phóng mười phần ngờ vực, lại nghe Tiết Diễm ngồi bên giường lên tiếng: “Vu tiên sinh anh nhắc tới có phải tên là Vu Kỳ không?”

“Đúng vậy.” Nghiêm Cẩm quay đầu nhìn hẩn một cái, “Cậu cũng quen?”

“Từng gặp một lần.” Tiết Diễm nói xong, ngẫm nghĩ rồi lại bổ sung, “Đúng là một vị đại sư.”

59. Chương 59

Thẩm Phóng ngồi thẳng người, hết nhìn Nghiêm Cẩm lại nhìn Tiết Diễm, tò mò hỏi: “Các người nhắc tới đại sư nào thế?”

Có năng lực trị bệnh cho anh trai nhưng lại không phải bác sĩ, không nhẽ là đại sư khí công thần bí gì đó? Miêu Cương cố sư? Bạc thầy massage người mù?

Nghiêm Cẩm im lặng, suy ngẫm xem nên nói như thế nào. Chuyện anh ta đã trải qua, trong thời gian ngắn cũng khó có thể hình dung rõ ràng về nghề nghiệp của vị Vu tiên sinh kia.

Nhưng lần “Từng gặp một lần” của Tiết Diễm cùng vị kia cũng không rối rắm về lĩnh vực cho lắm, sờ sờ trán Thẩm Phóng hỏi, “Đầu còn đau không?” Rồi thuận miệng trả lời luôn, “Là một bậc thầy tướng số.”

Thẩm Phóng: “...”

Thẩm Phóng nhìn không được, lại hết nhìn Nghiêm Cẩm rồi lại nhìn Tiết Diễm, hoài nghi mình nghe nhầm: “Bạc thầy tướng số?”

“Ừ.” Tiết Diễm nói, “Ngày cưới của chúng ta là do y tính.”

Thẩm Phóng: “Vậy làm sao anh biết y là đại sư chứ không phải mấy kẻ gạt người?”

“Dù sao y tính cũng rất chính xác.” Tiết Diễm không muốn nhiều lời, sợ rằng chẳng may sẽ bại lộ quá khứ đen tối rằng bản thân từng hỏi y rằng “Khi nào anh ta yêu thương tôi”, liền lảng sang chuyện khác: “Anh có ăn thêm táo không? Tôi rửa cho anh một quả.”

Thẩm Phóng không muốn ăn, đề hấn lại, ghé vào vai Tiết Diễm, hỏi Nghiêm Cẩm: “Còn sư phụ? Anh cũng tìm y hỏi tướng số?”

“Tôi không phải.” Nghiêm Cẩm nói, “Lúc ấy tôi hôn mê một khoảng thời gian, y tỉnh lại tôi.” Đương nhiên sự tình đã qua phức tạp hơn thế này nhiều lắm, đây chỉ là kết luận khái quát mà thôi.

Nghe vậy, trong lòng Thẩm Phóng rung động, nửa tin nửa ngờ hỏi, “Vị đại sư ấy hiện tại đang ở đâu?”

“Y cũng sống ở thành phố này, không xa lắm.” Nghiêm Cẩm giải thích, “Nhưng đại sư cũng có quy tắc của riêng mình. Cậu mấy ngày nay cứ ở bệnh viện dưỡng thương đi, để tôi liên hệ với Vu tiên sinh, hỏi xem gần đây y có ở nhà không, để xem có tiện để cậu đến thăm hỏi hay không rồi mới đưa ra quyết định sau.”

Thẩm Phóng ngẫm nghĩ, gật đầu: “Vâng.” Xong lại cười hì hì: “Vị đại sư này chữa bệnh cho người ta như thế nào ạ? Uống nước bùa? Ăn tro? Nhảy mời thần?”

Nghiêm Cẩm vừa nghe liền biết trong lòng Thẩm Phóng cũng không tin, chỉ là vì cả mình cùng Tiết Diễm đều nói như vậy nên mới có chút nửa tin nửa ngờ.

Đừng nói cậu ta, nếu là mình ở một năm trước cũng tuyệt đối không tin. Có một số việc nếu không phải tự mình trải qua, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thể tin nổi.

Anh ta cũng không giải thích nhiều, chỉ nói: “Đến lúc đó cậu sẽ biết.”

Thẩm Phóng cười nói: “Vâng, em sẽ chờ tới lúc đó.”

Tiết Diễm thấy hai người họ lại bắt đầu trò chuyện đến không coi ai ra gì bèn nắm tay Thẩm Phóng khoác lên vai mình, xen vào: “Anh có muốn nghỉ ngơi một chốc không? Có muốn ăn thêm cái gì không?”

“Anh ăn đi, tôi không đói đâu. CƠM của Tiểu Trì đem đến còn chưa tiêu hóa hết mà.”

Tạ nhị thiếu vẫn đang đứng bên cạnh làm cảnh có cơ hội lên tiếng: “Vậy nói Thẩm Phóng nghỉ ngơi đi.” Lại chuyển sang Nghiêm Cẩm, “Không phải buổi chiều anh phải đi làm sao? Chúng ta cũng đi ăn CƠM đi.”

Nghiêm Cẩm suy tư, hơi cúi đầu.

Thẩm Phóng nói: “Trong nhà có đầu bếp đưa CƠM tới, không thì hai người chờ một chút?”

“Bọn này không ăn tranh CƠM của bệnh nhân đâu.” Tạ Thiên Dật cười nói, “Anh cứ hưởng thụ cùng A Diễm đi.”

Thẩm Phóng cười ha hả: “Vậy đi đi, sự phụ đi ăn cơm đi. Hôm nào em sẽ tìm anh chơi sau.”

Thân thể Thẩm Phóng cũng không gặp vấn đề gì lớn, bôi thuốc vào rồi miễn cưỡng ở bệnh viện theo dõi một ngày đã vui vẻ xuất viện.

Nghiêm Cẩm cũng thuộc phái hành động, vừa quay về đã lập tức liên hệ với người quen của Vu tiên sinh. Ngày hôm sau, Thẩm Phóng đã may mắn được y nhận lời, đi tới thăm hỏi nhà Vu tiên sinh.

Bởi vì yêu cầu của đối phương mà Thẩm Phóng chỉ dẫn theo Tiết Diễm đi cùng.

Nhà Vu tiên sinh ở hướng tây nam thành phố, gần như đã tới vùng ngoại thành, là một tòa nhà đơn với phần sân cổ kính, bốn phía cũng không nhiều gia đình lắm, môi trường rất yên tĩnh.

Cánh cửa khắc hoa đóng chặt, Thẩm Phóng được Tiết Diễm xác nhận là nhà này, đang muốn nâng tay gõ cửa, cửa liền “kéo kẹt” một tiếng mở ra.

Phía sau cửa thế mà không có người mà chỉ có một con chó lông vàng to bự ngồi chồm hổm, nó thu móng vuốt lại liếm liếm.

Thẩm Phóng nhìn con chó lông vàng ngẩn người, lại cúi người nhìn nó một lúc, lập tức cười rộ: “Trùng hợp thật, không ngờ lại là nó.”

Tiết Diễm: “Hả? Anh gặp nó rồi?”

Thẩm Phóng hưng phấn: “Anh có nhớ có một lần tôi tới công ty anh đưa cơm có nhắc tới trên đường gặp một con mèo nhỏ dắt một con cún không? Con cún đi chính là chú cún bự lông vàng này.”

Tiết Diễm nhú mày: “Đến cả người anh còn không nhận rõ thì làm sao nhận rõ được chó?”

“Sao nói như vậy được! Làm sao trên đời này có con chó thứ hai đáng yêu như vậy chứ!” Thẩm Phóng cười kéo cổ nó một lúc, “Đùa thôi, nói cho anh biết sự thật, tôi nhìn thấy tên trên vòng cổ của nó.”

Nghe vậy, Tiết Diễm cũng hơi cúi người xuống nhìn.

Quả nhiên trên vòng cổ da tinh xảo có khắc bốn chữ “Tư Đồ Trường An”, còn có một chuỗi hoa văn xinh đẹp phức tạp bao quanh mấy con số nguệch ngoạc, coi bộ là số điện thoại.

“Đây là tên nó?” Tiết Diễm ngạc nhiên, “... Còn có họ nữa. Không phải người kia họ Vu sao?”

“Không tin thì anh cứ gọi nó xem.” Thắm Phóng cúi đầu nói chuyện với con chó, “Chú cún đáng yêu nhất thế giới, mày có phải tên Tư Đồ Trường An không?”

Không rõ con chó bị lông vàng này nghe hiểu lời Thắm Phóng nói hay là vì nghe thấy cái tên quen thuộc, đứng lên vui vẻ vẫy vẫy đuôi với Thắm Phóng, lại tới cọ lên chân cùng cắn cắn ống quần anh, xoay người đi vào trong viện.

Thắm Phóng liền ra hiệu với Tiết Diễm đi theo con chó, “Anh thấy đúng không? Vừa ngoan vừa đáng yêu.”

Tiết Diễm vẫn nghi ngờ rằng đây có phải tên chủ nhân của nó không, nhưng cũng thử gọi theo một câu, “Tư Đồ Trường An.”

Cục lông vàng liền dừng lại, ve vẩy đuôi cũng cọ cọ chân Tiết Diễm, tiếp tục đi lên phía trước.

Có lông vàng dẫn đường, hai người đi qua con đường đá cuội dọc theo sân trước, mãi tới khi vào tới phòng tiếp khách ở nhà chính mới dừng bước.

Thắm Phóng ngẩng đầu liền nhìn thấy điện thờ xanh vàng rực rỡ ở trung tâm nhà chính, hai bên đặt hai chiếc ghế gỗ Hoàng Đàn, ngay sát vách tường treo một bức tranh thủy mặc lớn vẽ nước chảy từ trên núi xuống, đồ vật được bố trí trong phòng nhìn qua đều vô cùng truyền thống lại cũ kỹ, thế mà bên tường đặt một lồng mèo cùng một ổ chó xa hoa.

Lông vàng hướng vào sương phòng sửa hai tiếng, rất nhanh đã có một chàng trai hãy còn trẻ tuổi từ trong đó đi ra, nhìn thấy Thắm Phóng cùng Tiết Diễm đứng ở đó liền mỉm cười: “Các người đến rồi.”

Tiết Diễm lên tiếng: “Vu đại sư...”

Chàng trai cười cười khoát tay: “Không cần khách khí như vậy. Vu Kỳ, các người gọi tôi A Kỳ cũng được.”

Trên mặt Thắm Phóng toát ra đây vẻ bất ngờ không chút che dấu.

Anh vốn nghĩ rằng đại sư mà Tiết Diễm cùng sư phụ dùng ngữ khí tôn kính như vậy đến nửa phải là một ông lão râu bạc, không nghĩ tới lại là một chàng trai trẻ như vậy, hơn nữa bề ngoài cũng mười phần anh tuấn mê người, tràn đầy sức sống, chẳng có chút nào bộ dáng ham thích mấy trò phong kiến.

“Ngồi trước đi.” Vu Kỳ chỉ ghế dựa bên cạnh hai người, lại dịu dàng xoa xoa đầu con chó, nói với nó: “Được rồi được rồi, đi ăn đi.”

Lông vàng ư ử vài tiếng, như thể đang thương lượng với y cái gì.

Vu Kỳ cười nói: “Không được, chỉ cho phép ăn nửa túi.”, con chó bự lại tiếp tục ư ử, y liền cao giọng: “Trường An.”

Lông vàng nhìn y một cái, lúc này mới ngoan ngoãn đi vào sương phòng.

Thẩm Phóng không khỏi tò mò: “Anh nói gì với nó thế?”

Vu Kỳ cười cười giải thích, “Nó nói nó muốn ăn thịt khô, tôi nói chỉ cho phép ăn nửa túi thôi.”

“Tại sao vậy?”

Vu Kỳ thản nhiên, “Thịt quá đắt, phải tiết kiệm.”

Tiết Diễm: “...” Nếu hắn không nhìn nhầm, vài món đồ nội thất đơn giản đặt trong nhà giá đã phải mấy trăm vạn.

Vài phút sau lông vàng từ sương phòng đi ra, miệng ngậm một túi thịt khô nhỏ, đúng là chỉ có nửa túi.

Nó giống như đang cầm kho báu trong tay, dùng hai móng vuốt giơ túi to lên trước mặt Vu Kỳ.

“Chúa ơi.” Thẩm Phóng kinh ngạc, “Con cún này cũng quá thông minh rồi, nó còn biết cách ghi điểm với người ta kìa! Còn không giữ thức ăn một mình nữa!”

Vu Kỳ vẫn cười, lấy thịt khô từ trong túi ra, lại dịu dàng xoa đầu lông bự: “Phần của khách đâu?”

Lông bự có chút lưỡng lự, do dự một chốc vẫn là đem thịt giơ lên trước mặt Tiết Diễm.

Đối mặt với chú chó nhiệt tình hiếu khách này, Tiết Diễm biểu tình vẫn rất điềm tĩnh: “Cảm ơn, tôi không ăn thức ăn cho chó.”

Lông bự dường như nghe hiểu, lại vui vẻ chuyển hướng sang Thẩm Phóng.

Kết quả Thẩm Phóng vươn tay, cầm cả túi thịt to, cười hì hì, “Cảm ơn Tiểu Trường An đáng yêu nha!”

Lông bự Trường An ngơ ngàng, kể cả khen nó đáng yêu cũng không thể chữa trị được trái tim đã tổn thương của nó: Trời ạ, trên thế giới sao lại có con người vô sỉ như vậy? Ngay cả đồ ăn của chú cún đáng yêu nhất thế giới này cũng lấy hết!

Về mặt lông bự ngay lập tức thay đổi, quay đầu nhìn Vu Kỳ tìm giúp đỡ, bộ dạng vô cùng tội nghiệp.

Vu Kỳ cười cười, nhưng lại không trực tiếp đề cập tới vấn đề túi thịt, ngược lại nói với hai người: “Hai người muốn hỏi cái gì?”

Nhắc tới chính sự, Thẩm Phóng lập tức thu lại tâm trạng trên chó ghẹo mèo, tiện tay trả lại túi thịt cho lông vàng.

Lông vàng ngậm gói to, sửa một tiếng liền chui vào ổ chó bên tường.

Thẩm Phóng đem tình hình anh trai còn hôn mê chưa tỉnh nói qua cho Vu Kỳ.

Vu Kỳ nhắm mắt, cẩn thận đánh giá sắc mặt anh, đột nhiên hỏi một câu: “Anh trai ruột?”

Thẩm Phóng gật đầu. Vu Kỳ nhận được khẳng định, lúc này mới lên tiếng, “Như vậy tình hình của anh trai anh không giống với người bạn kia. Tôi không có cách trực tiếp gọi tỉnh anh ta.”

Thẩm Phóng ngắt người: “Ý anh là sao?”

“Ý tôi là...” Vu Kỳ ngẫm nghĩ, “Anh trai anh chỉ có thể thông qua phương thức điều trị mà tỉnh lại, biện pháp gọi tỉnh áp dụng trên người bạn anh không thể thực hiện trên người anh ta được.”

Thẩm Phóng nhất thời có chút thất vọng. Nhưng mà may mắn là ngay từ đầu đã không ôm hy vọng gì đặc biệt nên vẫn còn có thể chấp nhận kết quả này.

Tiết Diễm hỏi một câu, làm cho “trực tiếp” kia xuôi tai hơn chút: “Không thể trực tiếp gọi tỉnh, tức là vẫn còn phương pháp khác?”

Vu Kỳ tán thưởng nhìn hần một cái, “Tôi chỉ có thể tính được đại khái thời gian tỉnh lại của anh ta.”

Thẩm Phóng chẳng nổi lên chút hứng thú nào.

Từ trước tới nay anh vẫn tôn thờ khoa học, đối với “Đại sư” Vu Kỳ này vẫn là nửa tin nửa ngờ, nhưng nếu Vu Kỳ có cách gọi tỉnh lại anh trai thì mặc kệ có phần khoa học đến mấy, anh vẫn có thể thừa nhận khả năng của y.

Nhưng nếu tính một thời điểm vô ích thì cũng chẳng khác gì những kẻ lừa đảo nói hươu nói vượn ven đường.

Vu Kỳ hiển nhiên nhìn ra dao động của Thẩm Phóng, cười dài, “Như này vậy, nể tình người bên cạnh anh

là khách quen, tôi sẽ xem miễn phí cho anh một lần.”

Lông vàng đang một bên ăn thịt một bên nghe lén nghe được hai chữ “miễn phí”, lỗ tai cũng phải dựng thẳng.

Cái gì? Miễn phí?! Hai chúng ta còn chẳng đủ thức ăn cho chó, thế mà còn muốn miễn phí cho cái tên xấu xa này!

Thẩm Phóng: “Vậy anh xem đi.”

Vu Kỳ không để ý tới thái độ của Thẩm Phóng, kêu lông vàng tới sương phòng đem dụng cụ của mình ra, lại lấy một giọt máu ở đầu ngón tay Thẩm Phóng, tẩm lên lá bùa màu vàng.

Một tiếng chuông sau, trên lá bùa vàng dần dần xuất hiện vài ký hiệu kỳ quái.

Vu Kỳ lúc này mới ngẩng đầu, nói với Thẩm Phóng: “Thời điểm anh trai anh tỉnh lại là trong năm nay. Nhưng mà...” Y trầm ngâm một lúc, chỉ vào Tiết Diễm, “Tình cảm của anh cùng hần, cũng vì vậy mà sẽ có một kiếp nạn lớn.”

60. Chương 60

Thẩm Phóng cùng Tiết Diễm đều đã sớm đoán được khi Thẩm Tiềm tỉnh lại thì hai người họ sẽ lao đao một phen, dù sao bản chất của Thẩm Tiềm cũng là brocon, cái nòi “lén ”yêu sớm” sau lưng anh ta” hai người bọn họ đã không ném nổi.

Nhưng Vu Kỳ lại dùng vài chữ “Một kiếp nạn lớn” đầy nghiêm trọng để mô tả, trong lúc nhất thời cả hai đều ngẩn người.

Thẩm Phóng vốn còn hoài nghi với khả năng của Vu Kỳ, nhưng thật ra cũng để lời y trong lòng, sững sờ mà lại bắt đầu oán thầm chỉ đùa giỡn lấy gói đồ ăn vặt mấy đồng của con chó nhà y mà nói những lời khó nghe như vậy, ai còn muốn trả thù lao nữa, đến cả hội thầy bói mù bên đường còn biết chọn lời dễ nghe.

Trái tim Tiết Diễm lại mạnh mẽ nhảy dựng, biểu tình có chút dăm chiêu.

Lần trước hần hỏi mấy vấn đề không thể xác định, Vu Kỳ đều đoán trúng từ kết quả đến chi tiết, đối với “kiếp nạn lớn” trong miệng y, Tiết Diễm không thể không để ý.

Chẳng lẽ Thẩm Tiềm vừa tỉnh đã lập tức giơ gậy đánh uyên ương, bắt buộc hai người chia tay?

Không, không đúng. Tiết Diễm tin tưởng, chuyện đã tới bây giờ, bất kể là Thẩm Phóng hay là bản thân, trong lòng đều đã chuẩn bị không ít biện pháp đối phó, sẽ không bị anh ta lay động dễ dàng như vậy.

Hay là Thẩm Tiềm lấy cái chết để ép Phóng Phóng không thể không theo?

Không không không, cái vị anh vợ này tuyệt đối không phải người ngu xuẩn như vậy. Anh ta chỉ biết cách tra tấn người khác sống không bằng chết thôi.

Tiết Diễm không khỏi lâm vào trầm tư.

Hai người mang hai tâm trạng khác nhau, nói chuyện với Vu Kỳ vài câu liền cùng nhau rời khỏi nhà hân.

Lúc gần rời đi, Tiết Diễm đưa ra đề nghị trả tiền, Vu Kỳ vẫn như lời đã nói, mỉm cười từ chối.

Lông vàng trốn trong ổ chó cuối cùng cũng chui ra, ngậm túi thịt rỗng tuếch đi đến trước mặt Vu Kỳ, đặt hai móng vuốt xù lông lên đầu gối y.

Lông vàng: “Gâu Gâu Gâu!” Chúng ta nghèo muốn chết! Thức ăn cho chó còn không mua nổi! Tại sao còn không lấy tiền tên kia!

Vu Kỳ vẫn cười, tiện tay nhặt túi rỗng ném vào thùng rác, vuốt vuốt lỗ tai chú chó: “Cái này gọi là thả con săn sắt bắt con cá rô, mày cũng nên học theo, đừng có mỗi ngày đều ngu ngốc như vậy.”

Lông vàng: “Gâu gâu gâu!” Quá cao siêu, nghe không hiểu!

Vu Kỳ xoa nắn hai móng vuốt lông xù to bự, kiên nhẫn giải thích với nó: “Mày có để ý không, cái người hôm nay tới hỏi ấy, anh ta rõ ràng không tin tao. Nếu mày thu tiền thì hiển nhiên cũng sẽ đưa không nhiều, nhưng chờ đến khi anh trai anh ta tỉnh lại đúng hạn thì sẽ biết tao đã nói đúng.”

Lông vàng tiếp tục: “Gâu gâu gâu!” Đến lúc đó không chừng người ta đã quên chúng ta rồi!

Vu Kỳ vẫn mỉm cười, nửa thật nửa giả: “Quên thì mày liền ngậm bát tới cửa nhà bọn họ mà chờ.”

Y nhắc tới bát, thế mà lại nhắc lông vàng về nửa gói thịt khô.

Nó lại hào hứng chạy về ổ chó, ngậm một cái bát bóng loáng như vừa mới bị liếm qua tới, “Gâu gâu gâu!” Đói quá, buổi tối nay ăn gì đây? Thức ăn cho chó đặt trên Taobao còn chưa tới đâu!

Vu Kỳ cũng nhớ tới vấn đề này, từ trên ghế cổ đứng lên đi vào phòng bếp phía sau sương phòng.

Lông vàng ngậm bát, nhắm mắt theo đuôi đi theo.

Trong nhà bếp, nồi bát trống rỗng đến mức có thể soi gương được.

Tủ lạnh ba tầng chỉ có bia, cải bẹ cùng tương ớt được xếp thành hai hàng.

Trên chạn để nguyên liệu thức ăn chỉ có nửa túi gạo, ngay cả một lá rau cũng không có.

“Muốn ăn cơm với tương ớt hay là cải bẹ?” Vu Kỳ nhìn nửa ngày, ngập ngừng hỏi.

Lông vàng: “Ngao ngao ngao ngao~” Ăn đã hai ngày rồi, thay đổi khẩu vị đi sư phụ.

“... Chúng ta còn có thịt khô.”

Lông vàng: “Ngao ngao ngao ngao ~” chỉ còn nửa túi thôi!

Vu Kỳ thở dài, đóng cửa tủ lạnh, đi tìm dây xích: “Quên đi, chúng ta vẫn nên đến tìm A Quân cạo một chút.”

Lông vàng Trường An: “Gâu gâu gâu gâu!” Được được được! Bảo mẫu nhà bọn họ nấu cơm ngon nhất!

Đối với diêm xấu Vu Kỳ suy đoán về tình cảm hai người, Tiết Diễm tuy rằng có để ý nhưng hiện tại quan hệ của hắn với Thẩm Phóng đã ổn định, hoàn toàn không nhìn ra nguy cơ gì, chung quy cũng không tìm ra vấn đề có thể gây nguy hiểm.

Hắn chỉ có thể chuẩn bị thêm, chờ đến khi Thẩm Tiềm tỉnh lại, quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. (*)

(*) Binh lai tướng đáng, thủy lai thổ yểm: bất kể đối phương sử dụng thủ đoạn nào, đều linh hoạt có biện pháp tương ứng để đối phó

Mặt khác, ngay sau hôm tới nhà Vu Kỳ, Thẩm Phóng xin nghỉ bệnh thêm một ngày nữa rồi quay trở lại sở nghiên cứu đi làm.

Tiết Diễm thử thăm dò một lần, lắng nghe ý tứ trong lời nói của anh liền phát hiện đối phương dường như không đem lời của Vu Kỳ để trong lòng, thế là cũng không hỏi nhiều.

Bởi vì công việc partime mới mà Thẩm Phóng càng lu bù, không chỉ phải chiều nào cũng đến bệnh viện thăm anh trai như cũ mà về nhà còn tiếp tục bận rộn, thay Nghiêm Cẩm viết code cho hạng mục của tổ.

Thẩm Phóng am hiểu việc này, cũng hết sức hứng thú, một khi đã say mê liền cảm thấy thời gian không đủ dùng, mặc dù thiếu đi thời gian tự do nhưng cũng không cảm thấy vất vả.

Nhưng trong mắt Tiết Diễm, những nỗ lực này của anh khiến trái tim hắn bị ngâm trong nước, vừa ngọt vừa mềm, lại còn kèm theo cả đau lòng.

Buổi tối hôm nay, sau khi ăn bữa tối, hai người liền như thường lệ cùng nhau tới thư phòng. Sau đó một người lạch cạch gõ code trên laptop, một kẻ mở tập tài liệu ra che dấu, làm bộ như đang chăm chỉ làm việc, kỳ thật lặng lẽ viết nhật ký.

Thẩm Phóng khi bình thường tuy rằng nói rất nhiều cùng vô cùng nhiệt tình ghẹo chó mèo, nhưng một khi thật sự chuyên tâm vào công việc lại rất nghiêm túc. Trừ việc thỉnh thoảng nghiêng đầu hỏi một câu “Âm thanh bàn phím có làm phiền anh không” hoặc là “Anh làm xong việc thì cứ đi ngủ trước đi”, anh có thể cả buổi tối không nói một lời nào.

Mà Tiết Diễm thì càng chẳng phải loại thích nói yêu cười gì cho cam.

Như vậy, kết quả là mặc dù hai người đều ở đó nhưng thư phòng lại vô cùng yên tĩnh. Hai người đều bận rộn chuyện của bản thân, thỉnh thoảng ăn ý ngăn đầu liếc nhau vài cái, không khí ảm áp tĩnh lặng hiếm có này liền chậm rãi chảy xuôi.

- Phải biết rằng khi hai người này ở chung, gà bay chó sủa có, mặt đỏ tim đập cũng có, nhưng loại thời điểm ảm áp nhẹ nhàng, thậm chí có thể nói là bình thản này lại không tính là nhiều.

Tối hơn mười một giờ, Tiết Diễm đã xem xong các hạng mục quan trọng, cũng đọc hết cả những công văn cần hắn ký tên.

Nhưng Thẩm Phóng vẫn tập trung như trước nhìn chằm chằm màn hình, thỉnh thoảng hơi nhíu mày, lại lạch cạch gõ bàn phím – suy nghĩ của anh có chút bế tắc.

Cái loại nhíu mày thể hiện rõ cảm xúc khó xử, khó hiểu, cái gắt chờ phản hồi này, áp lên người Thẩm Phóng thật sự không giống bình thường.

Tiết Diễm lập tức đau lòng, đứng dậy qua đó, từ sau lưng ôm lấy cổ anh, thì thầm: “Phóng Phóng, tôi hối hận rồi.”

Thẩm Phóng đang tính trả lời, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng mới. Anh suy nghĩ một chút, càng nghĩ càng thấy tuyệt, mày liền giãn ra, trên mặt hiện ra ý vui vẻ, tiếp tục lạch cạch gõ vài dòng code quan trọng rồi mới quay đầu lại, vô cùng thân thiết cọ cọ mặt Tiết Diễm: “Bảo bối, làm sao vậy?”

Tiết Diễm nói: “Tôi không muốn anh vì tôi mà vất vả như vậy.”

Thẩm Phóng cười nói: “Tôi không thấy vất vả đâu.” Còn có cảm giác cực kỳ thành công.

“Như thế nào là không vất vả? Mỗi ngày đều ngủ muộn như vậy.” Tiết Diễm như nghĩ tới cái gì, giọng nói càng nhỏ, thậm chí còn có chút ấp úng, “Tự anh nghĩ xem, đã bao nhiêu ngày rồi chúng ta không...”

Gần đây Thẩm Phóng đều ở thư phòng làm việc tới đêm khuya, khi quay về phòng ngủ thì đã mệt đến mức vừa ngã đầu liền ngủ. Tiết Diễm nhìn anh vất vả như vậy cũng sẽ không nói tới nhu cầu gì, hai người tân hôn yến nhĩ, huyết khí phương cương như vậy, thế mà đã kiêng khem nhiều ngày.

“Rất xin lỗi, bảo bối, là lỗi của tôi.” Thẩm Phóng nở nụ cười xấu xa, liền từ tư thế này quay sang giữ mặt hắn, cùng hắn hôn một cái vừa nhiệt tình vừa lâu dài.

Tiết Diễm vốn là muốn biểu đạt lập trường của mình cùng một chút không vui, kết quả lại dễ dàng bị đối phương dùng một nụ hôn nồng nhiệt mà nổi lên dục hỏa đốt người.

Tứ chi cùng môi lưỡi của hắn thân mật quấn quýt với Thẩm Phóng, giống như một ngọn lửa, đôi mắt đang nhìn hắn sâu thẳm như không thấy đáy, Tiết Diễm giống như trong nháy mắt đã ngã xuống vực sâu của dục vọng.

Nụ hôn dài vừa chấm dứt, hai người đều là thở hổn hển, thân thể cũng lần lượt nổi lên phản ứng.

Thẩm Phóng khép lại laptop để sang một bên, cười cười, giơ tay cởi cúc áo Tiết Diễm: “Ngay tại đây?”

Tiết Diễm để anh di chuyển, thở dốc, thanh âm cũng khàn khàn: “... Ngay tại đây.”

.....

Bảy ngày nghỉ dịp Quốc khánh rất nhanh đã tới.

Thẩm Phóng nhờ Nghiêm Cẩm tìm giúp việc làm thêm, vốn là vì chuẩn bị một phần quà sinh nhật hoành tráng cho Tiết Diễm, đến bây giờ mục đích vẫn không đổi.

Nhưng nếu anh đã lấy lý do “Mùng một tháng mười sẽ cho anh bất ngờ” để lấp liếm Tiết Diễm thì ngày nghỉ này cũng chẳng thể có lệ, cho nên vẫn chuẩn bị một chút.

Không thể tiêu quá nhiều tiền, cũng không thể đi quá xa, liền đành phải tốn thêm chút tâm tư.

Mùng một tháng mười này, Thẩm Phóng rời giường từ rất sớm, Tiết Diễm bị kinh động căn bản không nghĩ tới anh thật sự rời giường, nửa mơ nửa tỉnh nghĩ rằng Thẩm Phóng đi toilet.

Nghĩ rằng anh còn muốn trở về ngủ nướng thêm, trong lòng Tiết Diễm cũng có ý chờ người, ngủ cũng không ngủ nổi.

Kết quả chờ trái không thấy, phải cũng không thấy, Tiết Diễm đột nhiên ý thức được Thẩm Phóng đi cũng đã lâu, lập tức bừng tỉnh.

Áo ngủ Thẩm Phóng thay để trên ghế, quần áo chuẩn bị cho ngày hôm sau cũng không thấy.

Tiết Diễm có chút kinh ngạc: Anh ta đúng là thật sự rời giường, việc này thật quá hiếm thấy.

Hắn trước đây vẫn ôm mong chờ đối với “bất ngờ” trong lời Thẩm Phóng, thấy thế lại không ngủ nổi nữa, mặc dù thời gian còn sớm nhưng cũng nhanh như chớp thay quần áo đi xuống lầu.

Thẩm Phóng không ở dưới lầu.

Trong phòng khách chỉ có một mình lão quản gia, trên mũi là một cặp kính lão, đang cầm tờ báo giờ ra xa, nghiêm túc nghiên cứu.

Nghे thấy tiếng bước chân của Tiết Diễm, lão quản gia ngẩng đầu, cười mủm mỉm giờ tờ báo trong tay với hắn: “Tôi nhặt được nó ở trong sân. Thiếu gia có muốn xem qua không?”

Tiết Diễm liền không do dự đưa tay nhận lấy, lão quản gia sẽ không nói những chuyện vô vị với hắn.

Đó là một tờ báo nhìn qua đã thấy ó vàng, cực kỳ cũ nát, không chỉ chất liệu thô ráp mà còn rất mỏng manh, giống như chỉ cần dùng chút lực đã rách toạc, nếp gấp bên cạnh cũng đã hư hao, ngày trên đó lại viết là mừng một tháng mười năm 20xx – là hôm nay.

Tiết Diễm sững sốt, nhìn kỹ lại mới phát hiện, tên tờ báo không phải là <<Nhân dân nhật báo>> như hắn vẫn nghĩ, mà là <<Đại dân nhật báo>>.

Tiết Diễm: “...”

Hắn lập tức ý thức được đây là một tờ báo độc nhất vô nhị được cố tình làm cũ, hơn nữa có liên quan tới bất ngờ Thẩm Phóng dành cho mình.

Đem tờ báo sắp nát thật cẩn thận lật ra, hắn chỉ thấy trang nhất dùng một font chữ nổi bật cùng tiêu đề rất cường điệu: Một ngôi nhà đã cất giấu một bí ẩn kỳ lạ nhiều năm như vậy, mọi người nhìn thấy đều sợ người!

61. Chương 61

Tiết Diễm: “...”

Hắn tiếp tục nhìn xuống thân bài, liền thấy “tin tức”: Rạng sáng hôm nay, tại một nơi nào đó trong nhà anh Tiết ngụ tại thành phố này, người ta phát hiện được một đồ vật vô cùng kỳ quái. Món đồ đó có hình trụ, được sơn màu đỏ cùng các hoa văn sắc sỡ, anh vừa mở ra thì thấy...

Nói là nơi nào đó, bởi vì chỗ viết địa điểm trên trang giấy trùng khớp với lỗ hổng trên tờ báo.

Mà nội dung phía sau “Mở ra thì thấy” cũng đều bị nét mực bôi đen.

Ngoài ra, góc dưới bên phải còn dùng kiểu chữ viết tay bắt mắt đánh số 1.

Anh Tiết ngụ tại thành phố này: “...”

Xem ra phải tìm được “nơi nào đó” mới có thể tự mình “mở ra thì thấy”.

Này đại khái là thử thách Thẩm Phóng để lại cho mình.

Nhưng mà nếu đã nói là kinh hỉ thì vấn đề hẳn cũng không quá mức nghiêm trọng.

Hắn lật lại tờ báo, quả nhiên từ góc trang báo tìm được manh mối.

Đó là một vùng nhỏ xíu rất khó nhận thấy, dùng văn tự khoanh tròn lại, tiêu đề là “Ta là đáp án”.

Đáp án cụ thể phía dưới là: một, 180, hai, - 18, ba, 1800.

Đây có lẽ là gợi ý của “nơi nào đó”.

Mà phản ứng của Tiết Diễm cũng không chậm.

Ngay từ đầu vừa nhìn thấy nhiều “18” như vậy, hắn còn không cẩn thận nghĩ tới vài thứ khủng khiếp, nhưng khi nhìn thấy dấu trừ trên đáp án, hắn liền có cảm giác tử vong.

- - Nhà bọn họ có một cái tủ lạnh ba cửa, tủ đông lúc nào cũng là -18, cũng là con số màu đỏ trên cửa sổ đèn led phát ra ánh sáng ở cửa tủ lạnh mà mỗi lần đi qua đều chú ý tới.

Còn lý do tại sao hần mỗi lần đi qua đều chú ý thì có thể quy kết cho cái chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế mà hần nhất quyết không chịu thừa nhận: hai cửa còn lại của tủ lạnh thì một cái 5 độ C, một cái 0 độ C, cái con số -18 độ C này không những so với cái khác thêm một con số mà còn thêm một dấu trừ, hơn nữa số còn không tròn.

Quả thực ngàn lần cũng không hài hòa! Cho dù tủ lạnh để nhiệt độ nhất định phải rất thấp thì cũng là -15 độ C hoặc -20 độ C, -18 nửa vời như vậy thì ra cái gì!

Theo suy luận này, “180” cùng “1800” cũng rất hợp lý. 180 có thể là độ cao tủ lạnh, mà 1800 là giá của nó – tủ lạnh này là Thẩm Phóng mua sau khi tới đây, nhân dịp giảm giá đồ điện gia dụng của trung tâm thương mại gần đây, giá vừa vặn 1800.

Lúc ấy bọn họ còn chưa thân mật như vậy, nhưng mà Tiết Diễm đương nhiên cũng đi cùng, còn đưa ra góp ý để anh mua được đồ tốt một chút. Nhưng Thẩm Phóng nói rằng đã nhìn trúng nó, cái khác không cần nữa.

Đã có kết luận thì Tiết Diễm liền cẩn thận gấp lại tờ <<Đại dân nhật báo>> đặc biệt này, đi tới phòng bếp kiểm tra tủ lạnh ba cửa kia, mở cửa kiểm tra từng ngăn.

Trong tủ lạnh để không ít bia cùng nước uống, hoa quả rau dưa cùng các loại thịt, vừa nhìn thì thấy đều là những đồ bình thường, không có gì đáng gọi là “sợ ngây người” trong đó.

Hần lại nhớ tới trong bản tin trên tờ báo có nhắc tới: vật hình trụ, màu đỏ cùng các hoa văn sắc sỡ...

Tốt, hần chính là nó, cháo Bát Bảo đậu đỏ!

Trong ngăn tủ trên, bảy lon cháo Bát Bảo nhìn qua giống nhau như đúc được xếp san sát nhau.

Hần cẩn thận ngẫm lại, thứ này bình thường bọn họ cũng không ăn, đột ngột xuất hiện trong này, nhìn sao cũng thấy rất khả nghi!

Hần cầm từng lon đong đong đếm đếm một lúc rồi lại đặt vào chỗ cũ, nhẹ nhàng lấy từ giữa ra một lon có vẻ nhẹ hơn.

Đem nắp nhựa mở ra, lớp lót kim loại bên trong đã biến mất.

Tiết Diễm càng thêm chắc chắn phán đoán của mình: bất ngờ nhất định ở trong lon cháo Bát Bảo này!

Vậy thì là cái gì nhỉ?

Hắn dường như đã vội tới không thể chờ đợi, mở xong liền nhìn thẳng vào.

Sau đó, anh Tiết thật sự sợ ngây người!

Bởi vì trong lon cháo Bát Bảo không ngờ lại trống không, trống không, trống không,...

Thiên chân vạn xác(*), bên trong chẳng có một cái gì cả!

*(*) **Thiên chân vạn xác:** Chắc chắn là thật, vô cùng xác thực.*

Tiết Diễm quả thực vạn phần không cam lòng.

Tại sao có thể không có cái gì được? Làm gì có cái nào gọi là kinh hỉ!

Hắn cầm lon nhựa trống rỗng lăn qua lộn lại nhìn vài lần, tỉ mỉ nghiên cứu đến cả lớp bọc nhựa bên ngoài, hận không thể đem bao bì màu sắc rực rỡ xé ra để nhìn xem bên trong có cất giấu bí mật gì không.

Thế mà sau một hồi tìm kiếm, hắn đúng là phát hiện ra bí mật thật.

- - Lon nhựa Bát Bảo này đã có người động tay, phần mã QR có hơi chút khác thường, so với những lon khác thì mới hơn, dường như vừa dán một cái gì lên. Mà bên trong lon nhựa, không biết dùng cách gì mà khắc một vết xước nhọt nhọt, mơ hồ có thể nhìn ra là số 2.

Đây chẳng phải chỉ dẫn đến bất ngờ của anh ta sao!

Tiết Diễm chạy về phòng ngủ lấy điện thoại của mình tới, quét mã QR trên lon.

Chỉ nghe tích một tiếng, màn hình điện thoại thay đổi, một trang web xuất hiện.

Trên trang web lại không có văn tự, tất cả đều trống trải, chỉ có một con số 3 sắc sỡ không ngừng nhấp nháy.

Này là ý gì?

Lúc này Tiết Diễm có chút mộng lung.

Hắn hít sâu một hơi, cẩn thận nghĩ lại mọi chuyện vừa qua.

Nếu xem như quá trình tìm kiếm bất ngờ này là một trò chơi qua cửa bình thường, căn cứ theo hai con số vừa rồi xuất hiện, nơi xuất hiện đồ vật hần là manh mối của con số tương ứng.

Hiện tại trên di động của mình xuất hiện con số 3, chẳng lẽ là... di động này là manh mối thứ ba?

Hắn lại trượt trang web lên xuống một lúc, xác định không còn gợi ý nào trừ số 3 kia liền tắt trang web, bắt đầu lục lọi di động của mình.

Không biết có phải Thẩm Phóng nghĩ không nên làm khó hắn hay không mà không tắt lịch sử ứng dụng, vì thế Tiết Diễm cũng coi như thoải mái mà tìm được một app hắn chưa từng sử dụng được mở gần đây nhất.

- Đó là một ứng dụng ghi chép, không cần mật khẩu, mở ra chỉ có hai bản ghi chú. Một bản là ghi chú văn bản thông thường, bản còn lại cần mật khẩu mới mở được.

Mà ghi chú thông thường, giấy trắng mực đen viết đơn giản: mật khẩu là người tôi yêu nhất.

Xem ra phán đoán trước đó của mình hoàn toàn chính xác.

Tiết Diễm gần như không chút do dự liền gõ pinyin tên của mình vào.

Mà di động cũng gần như không chút lưu tình, đưa ra thông báo: mật khẩu không chính xác.

Tiết Diễm ngẩn người, một lần nữa ngẫm lại câu kia.

Hay là câu kia không phải dùng ngôi thứ nhất, “tôi” kia không phải Thẩm Phóng mà là chính mình?

Hắn lại thử gõ tên của Thẩm Phóng. Mật khẩu không chính xác.

Xem ra không phải.

Do dự một lúc, hắn lại miễn cưỡng nhập tên Thẩm Tiềm cùng mẹ Thẩm Phóng, kết quả vẫn không chính xác.

Sao lại thế này! Không có khả năng người anh ta yêu nhất là người ngoài được!

Tiết Diễm lại quay lại đọc thật kỹ câu kia.

Suy nghĩ mất vài phút, hắn lại nảy ra một ý nghĩ, cảm thấy có lẽ “người yêu nhất” này không phải là tên

trực tiếp, có thể là biệt danh hoặc tên riêng, đại khái vậy.

Lúc này quản gia mới cười mủm mỉm đi từ ngoài vào, nói với hắn: “Thẩm thiếu gia nói nếu thật sự không đoán ra thì có thể yêu cầu giúp đỡ từ bên ngoài một lần.”

Tiết Diễm vừa nẩy ra suy nghĩ mới còn chưa kịp hành động, nghe thấy vậy liền không chịu, cắn môi, “Không cần trợ giúp.”

Hắn tuy rằng không lựa chọn sự trợ giúp, thế nhưng trong lời nói của lão quản gia cũng gợi lên một chút – giờ khắc này, Thẩm Phóng dù không trực tiếp ở đây nhưng khẳng định cũng cắt cử vài người, chẳng hạn như lão quản gia đã phản bội này, báo cáo tình hình cho anh ta.

Nếu anh ta nói là kinh hỉ chứ không phải kinh hách, như vậy thì người yêu nhất hắn là chính mình.

Trong nháy mắt này, Tiết Diễm cũng không biết tự tin đến từ đâu, nhưng chỉ có một suy nghĩ mãnh liệt như vậy.

Nhất định là chính mình.

Hắn bắt đầu thử từng tên cùng xưng hô của mình.

Toàn bộ tên không phải, viết tắt không được, tên tiếng Anh cũng không được, bé cưng, bảo bối, ông xã, vân vân vẫn không đúng.

Hắn trầm tư suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ đến, theo thói quen của Thẩm Phóng thì mật mã rất có thể chỉ thuần số.

Số, tên người.

Trong tâm trí hắn chợt lóe sáng, đổi sang bàn phím 3x4, dựa theo tên mình Xueyan tìm được số tương ứng: 983926.

Mật mã chính xác, cuối cùng hắn cũng thành công.

Ghi chú được mã hóa kia cuối cùng cũng được vén màn, lộ ra toàn cảnh.

Chỉ có vài kí tự ít ỏi, là một câu đổ mới, dùng để chỉ địa điểm của manh mối thứ tư.

Mà trong lòng Tiết Diễm chỉ còn một suy nghĩ: Người Phóng Phóng yêu nhất là mình, là mình! Thực sự là

mình!

...

Căn cứ theo manh mối tìm đến địa điểm tiếp theo, tuy rằng chưa ra khỏi nhà nhưng cũng khiến Tiết Diễm tốn không ít thời gian.

Chờ hần tìm được bản đồ nhựa nhỏ được kẹp trong hộp xà phòng có nhãn 6 trong phòng tắm, hần đã suy ra được địa điểm tiếp theo, thành công tới phòng ăn khi mặt trời đã lên cao, đồ ăn sáng cũng đã bày đầy đủ trên bàn ăn.

Thẩm Phóng vẫn mất tích.

Lão quản gia đã phản bội kêu Tiết Diễm ăn cơm, hần nói để lát nữa rồi ăn.

Nhưng tìm một vòng cũng không phát hiện manh mối gì, ánh mắt hần lần nữa dừng lại trên người lão quản gia.

... Yếu tố con người?

Bị ánh mắt thâm trầm như vậy nhìn chăm chú, quản gia cũng không gấp gáp hay phản đối, vẫn mang theo ý cười, “Nên ăn sáng thôi.” Rồi nhìn Tiết Diễm vẫn có ý phớt lờ, ông lại thêm một câu, “Ăn xong mới có 7.”

Quả nhiên đúng là yếu tố con người!

62. Chương 62

Tiết Diễm cảm thấy có lẽ mình bị Thẩm Phóng lây bệnh.

Hần nóng lòng muốn có manh mối, nhưng đối mặt với lão quản gia đương khó xử thì không trưng bộ mặt lạnh hay dùng thân phận thiếu gia ép buộc ông, ngược lại chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn quản gia, ngử khí có chút năn nỉ hiếm thấy, vẻ mặt thành khẩn: “Hiện tại ông nói cho cháu biết đi? Được không?”

Trời ạ, thiếu gia nhà chúng ta sao lại có thể đáng yêu như vậy chứ!

Trái tim mong manh của lão quản gia bị sự moe này cảm hóa, cảm thấy bản thân mà không nói ra thì quả thực là tội nhân!

Phải biết rằng thiếu gia từ khi bước vào tuổi dậy thì càng ngày càng trầm tĩnh, cái bản mặt mềm mại mơ hồ thuận như kia đã rất lâu rồi không biểu hiện ra nhé!

Chỉ là...

“Diễm Diễm, không phải lão không muốn nói.” Lão quản gia vô cùng sầu não: “Lão đã thề rồi... không thể nói.”

Lão quản gia trong lòng khổ, tất cả đều do quân địch quá giảo hoạt!

Thẩm Phóng đại khái đã đoán được vị này làm việc ở Tiết gia đã nhiều thập niên nên tìm tới kết đồng minh, sau đó mới dùng thái độ nhìn như vui đùa dẫn ông đến phần tuyên thề.

Tiết Diễm có chút thất vọng: “Thật sự không được sao?... Mà ông thề cái gì đó, nếu vi phạm sẽ như thế nào?”

Lão quản gia - đã có hai thằng cháu trai, vạn năm thẳng nam - cảm thấy thật khó mở miệng, khổ sở nói: “Nếu vi phạm... sẽ có một trăm trắng hán yêu thương lão...”

Tiết Diễm: “...”

Mặc dù được Tiết Diễm đến hỏi là một chuyện hạnh phúc vô cùng, nhưng mà một trăm là quá nhiều, hơn nữa, mấu chốt chính là, trọng âm của lão quản gia ở “thượng” mà không phải ở “yêu”.

Mà nói đến từ thượng này, nếu hắn còn ép hỏi thì có vẻ rất vô nhân đạo với ông lão.

Tiết Diễm đành phải ngoan ngoãn buông tha, ngồi trước bàn ăn bắt đầu ăn sáng.

Bữa sáng vô cùng phong phú, hương vị cũng tuyệt vời, nhưng vì trong lòng hắn có việc nên chẳng thể nào nếm được vị.

Nhưng dường như ngay cả điều này Thẩm Phóng cũng đoán được, ở trên bàn có một tờ giấy nhắn, nói anh ta đã lấy ra những món hắn phải ăn đặt trên một cái đĩa, phải ăn hết mới được tính.

Nhìn Tiết Diễm từng miếng từng miếng ăn hết đồ ăn trên đĩa, quản gia vẫn đứng đằng sau lúc này mới tiến lên, đưa thứ trong tay qua.

Đó là một đèn pin bỏ túi nhỏ.

Tiết Diễm nhận lấy, lẩn qua lộn lại nửa ngày, lại tháo cả pin ra nhìn vài lần, cuối cùng mới phát hiện trên đèn pin không có số 7.

Hắn nhìn lão quản gia, mà ông cũng vô tội nhìn lại: “Chuyện này lão không biết, cậu ta nói sau khi lão thấy thiếu gia ăn xong thì đưa đèn pin cho cậu.”

Tiết Diễm tìm kiếm nửa ngày cũng không ra kết quả, ngẫm nghĩ một lúc lại ngẩng đầu: “Cháu lựa chọn xin trợ giúp bên ngoài.”

Lão quản gia bấm điện thoại.

Vài giây sau, Tiết Diễm nhận được một cuộc gọi từ Thẩm Phóng.

Ngữ khí Thẩm Phóng thông thả mà nhẹ nhàng, cách điện thoại nghe vô cùng trầm thấp, “Bảo bối, hôm nay anh mặc áo gì?”

Hơi thở Tiết Diễm lập tức dồn dập, cũng theo đó mà hạ giọng: “Giống bộ mà tối hôm nọ anh xé hư.”

Thẩm Phóng hớn hỏ, cúi đầu cười rộ lên, cách một lúc mới mở miệng: “Sờ ngực bảo bối thử xem.”

Tiết Diễm nghĩ rằng anh ta đang tán tỉnh mình qua điện thoại, suýt nữa thì đầu óc nóng lên mà nói ra vài điều không thể chịu nổi trước mặt lão quản gia, nhưng lại kịp thời phản ứng, gơ tay sờ sờ túi trước ngực.

- Thực sự có gì đó.

Đó là một tờ giấy nhẵn không biết bỏ vào từ khi nào, nhìn qua trống trơn.

Tiết Diễm trong nháy mắt phúc chí tâm linh(*), cầm lấy đèn pin nhỏ trong tay chiếu vào tờ giấy nhẵn kia.

(*)Phúc chí tâm linh: phúc đến thì lòng cũng sáng ra (khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn)

Tờ giấy nhìn qua trống trơn kia kì thực dùng mực vô hình viết mấy hàng chữ nhỏ trên đó, được đèn pin tử ngoại chiếu vào liền hiện nguyên hình: Tuyệt vời, bảy viên ngọc rồng đã thu thập đầy đủ, hiện tại chúng ta có thể gọi được rồng thần! Bảo bối, đi tới nhà kho đi, nơi đó có món quà chân chính cho em! Yêu em, Sweetheart~~”

Cuối cùng cũng thông chốt! Xem ra mình đoán không sai, bảy lon cháo Bát Bảo trong tủ lạnh chính là gợi ý về số lượng manh mối.

Tiết Diễm thở một hơi dài, thu lại tất cả đạo cụ, đi một mạch hướng xuống nhà kho dưới lầu.

Đèn trong nhà kho dường như bị hỏng, Tiết Diễm khi vào cửa theo thói quen liền thuận tay ấn một cái, đèn ngoài dự đoán không sáng lên.

Nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng đã đẩy cửa ra rồi.

Sau đó thì không có tâm tư lo lắng tới đèn có vấn đề.

Một bức màn che ánh sáng kín mít, đèn trên đầu cũng không sáng, thế mà nhà kho lại không phải hoàn toàn tối đen.

Đèn chiếu sao chiếu lên trần nhà cùng vách tường một bầu trời đầy tinh tú, gọi người tựa như đặt mình trong đêm khuya dưới bầu trời sao.

Mà ngay phía trước Tiết Diễm là một vầng trăng sáng lơ lửng giữa không trung, lẳng lẳng tỏa ra ánh sáng vàng ấm áp.

Hắn không khỏi nín thở, thật cẩn thận đi qua đó, nhẹ nhàng mà chạm vào “mặt trăng” kia.

- Đó là một ánh trăng do đèn chiếu lên.

Không biết dùng công nghệ gì, ngoại hình của nó cũng không phải dạng hình cầu bình thường của mặt trăng, mà là hình dạng chân thật vô hạn của nó, ngay cả dãy núi hay khe rãnh cũng đều rất chân thực.

Nguồn sáng ấm áp xuyên qua tấm màn dày mỏng không đồng nhất, ánh sáng sáng tối vừa lãng mạn vừa xinh đẹp, tựa như vầng trăng nơi chân trời chân chính.

Trong bóng tối, một tờ giấy ghi chú nhỏ hiện lên trên ánh trăng, chữ viết quen thuộc được viết bởi mực phát sáng: Tháo ánh trăng xuống tặng cho em.

Tiết Diễm đứng dưới bầu trời đầy sao, tay lại cầm ánh trăng kia, trái tim kích động đập thành thịch, lại giống như vừa uống một viên thuốc an thần, nhịp tim dần dịu lại, trong lòng vừa chua xót lại ngọt ngào.

Này đúng là thành ý vạn phần kính hỉ.

Hắn nghĩ, nếu anh nguyện ý, tim tôi cũng có thể hái xuống tặng cho anh.

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc phá vỡ yên lặng trong nhà kho, suy nghĩ hỗn loạn kích động của Tiết

Diễm theo đó dần phục hồi lại.

Thắm Phóng bên kia cười khúc khích: “Thích không, bảo bối?”

Tiết Diễm hít sâu, thành thành thật thật: “Rất thích.”

“Vây là tốt rồi.”

“Anh đang ở đâu vậy?” Tiết Diễm không nhịn được truy vấn.

“Ở nhà nha.” Thắm Phóng cười hì hì, “Ngay trước cửa nhà.”

Giờ khắc này Tiết Diễm đã không thể ức chế được vội vàng muốn gặp anh, nhanh chóng chạy tới cửa nhà, hoàn toàn quên đi rụt rè của hấn, cũng như đánh mất bình tĩnh của bản thân.

Thắm Phóng đúng là đang đứng ở ngoài cửa, ngồi trên một chiếc xe đạp rách, một chân dài chống đất.

Nhìn thấy Tiết Diễm chạy ra, anh giống như lần gặp nhau nhiều năm trước, nở một nụ cười sáng lạn lại vô cùng đẹp trai: “Lên đây đi bảo bối, ca ca đưa em đi ngắm gió xuân.”

Chiếc xe đạp kia hết sức cũ nát, Tiết Diễm thậm chí còn nghi ngờ có phải là chiếc xe mười năm trước Thắm Phóng đèo hấn hay không, chính là chiếc xe mà trừ chuông ra chỗ nào cũng kêu.

Nhưng mà con xe lỗi thời già cỗi này lại thần kỳ chịu đựng được cân nặng của hai tên đàn ông cao lớn trưởng thành. Mặc dù ngay khi Tiết Diễm vừa ngồi lên, lớp xe lập tức xẹp xuống phân nửa, đồng thời phát ra tiếng rên rỉ vô cùng thảm thiết.

Kiểm tra người đã ngồi xong, Thắm Phóng mới hô một câu: “Ôm chặt Phóng ca của em đi, chúng ta xuất phát thôi.”

Lúc này Tiết Diễm không giống ngày trước mà không được tự nhiên, còn chưa đợi xe động đã lập tức dùng hai cánh tay ôm chặt thắt lưng hấn.

Thắm Phóng hiển nhiên cũng nhớ lại chuyện ngày đó, cười cười, còn chưa kịp mở miệng đã nghe Tiết Diễm đột nhiên hỏi: “Tiểu ca ca, anh tính đèo em tới bệnh viện sao?”

“Ôi ôi, kêu đến xương cốt anh cũng giòn rồi!” Thắm Phóng bật cười, quay đầu nhìn hấn một cái, hớn hỏ đáp bần đáp, “Chúng ta không tới bệnh viện, chúng ta tới trường đi. Bảo bối, gọi lại anh một tiếng xem nào!”

“Giòn dễ dàng như vậy? Tiểu, ca, ca.” Tiết Diễm chậm rãi gọi anh, đồng thời đưa tay vớ vào trong áo sơ mi của Thẩm Phóng, nghiêm túc nói: “Em sờ xem thiệt hay giả.”

Thẩm Phóng cười ha hả: “Thật đấy thật đấy... Đừng có sờ, ngứa bây giờ... Tay! Sờ vào đâu đấy, tên lưu manh này!”

Mãi đến khi hai người đạp ra đường lớn, Tiết Diễm mới rút tay từ trong quần áo Thẩm Phóng ra, đổi sang ôm anh vô cùng đúng mực.

Thẩm Phóng có chút buồn bực, không biết rốt cuộc hấn vừa trúng tà gì, như thể đột nhiên thay đổi con người thật.

Nhưng mà Tiết Diễm bình thường quá mức lạnh đạm cẩn thận, im lặng ít lời, Thẩm Phóng thật ra hi vọng hấn có thể giống như vậy, hoạt bát hơn một chút.

Nhất trung vốn rất gần nhà Thẩm Phóng, nhưng lại cách nơi bọn họ đang ở khá xa.

Nhưng mà Thẩm Phóng cũng không vội, một bên nói chuyện cùng Tiết Diễm, một bên theo quy luật mà đạp bàn đạp, còn nhiệt tình nói xin chào với những người không quen biết ven đường.

Trên tay lái treo một túi mơ, lung lay theo thanh âm kéo kệt kéo kệt của xe.

Hai tiếng sau, hai người rốt cuộc cũng đến trường học cũ của bọn họ.

Buổi sáng đầu tiên của kì nghỉ Quốc khánh dài hạn, trong sân trường còn có học sinh chưa rời đi, thỉnh thoảng sẽ có vài cậu từ bên trong đi ra. Cửa kéo bằng điện khắc bốn chữ đường hoàng “Chào mừng tới đây” để hử một đoạn mà người béo không thể đi qua nổi.

Thẩm Phóng đeo Tiết Diễm đứng trước cửa sổ phòng bảo vệ bên cạnh cửa kéo, giơ tay lên gõ cửa sổ.

Người bên trong mở cái đoạn kia lớn hơn một chút, từ phòng bảo vệ đi ra, hô với Thẩm Phóng: “Vào đi!”

Thẩm Phóng bình tĩnh dựng con BMWs rách ngoài cửa phòng bảo vệ, cười toe toét quay đầu lại nói: “Vâng. Đại gia, bác nhớ cháu không!”

Ông bác bảo vệ dứt khoát “Xì” một tiếng: “Vừa thấy mi là não lại đau rồi.”

Thẩm Phóng cười ha hả.

Theo một nghĩa nào đó, ông bác này coi như là cố nhân của Thắm Phóng. Từ khi Thắm Tiềm nhập học anh đã tới đây chơi, nhiều năm đã qua rồi mà ông vẫn còn ở đây.

Hai ngày trước, Thắm Phóng có đến đây chào hỏi, nhìn thấy bảo vệ vẫn là ông còn thấy may mắn.

Nhất trung giảng dạy khép kín, hơn nữa nội quy trường học vô cùng nghiêm khắc, nhất là với 95% số học sinh đã theo học từ nhỏ. Những quy định rập khuôn này vô cùng khắc nghiệt, thường xuyên sẽ làm đám học sinh đang tuổi đa sầu đa cảm cảm khái giống như đang ở nhà tù.

Thắm Phóng gần nhà nên học ngoại trú, tính tình nhiệt tình lại có nhân duyên tốt, hơn nữa còn có anh trai là chủ tịch hội học sinh, bất kể mang đồ ăn vào trường hay dẫn người ra ngoài đều thuận tiện hơn rất nhiều. Năm đó vì giấu diếm giúp hội người nghèo ngoài cửa thay mặt đối đảo(*), anh cùng bác bảo vệ này đấu trí cùng so đũa khí, tình bạn cách mệnh vô cùng thân thiết.

(*) Thay mặt đối đảo: giúp đỡ, quan tâm đến người khác

“Đi thôi, chúng ta đi tới chỗ này trước.” Thắm Phóng cười cười, cởi túi mơ trên tay lái xuống đặt trên bàn trong phòng bảo vệ.

Ông bác trừng mắt, lạnh mặt, “Này, hối lộ bác đấy à?”

“Thế bác nhận hay không nhận ạ?”

“Thằng nhóc thối, chẳng nhẽ mi còn muốn bác khách khí với mi?”

“VẬY LÀ NHẬN RỒI.”

Thắm Phóng cùng Tiết Diễm tay trong tay đi vào vườn trường trung học đã rất lâu không quay lại.

Đã bắt đầu vào tháng mười, một số cây cảnh bên đường đã bắt đầu đổi sắc, bày ra những tán lá màu đỏ, vàng sẫm cũng xanh biếc đa sắc. Trên bồn hoa, một mảng lớn cây dã yên thảo, cúc vạn thọ được trồng theo hình riêng biệt, nở hoa rực rỡ.

Hầu hết học sinh đều đã rời đi, sân trường ngày thường tràn ngập nhân khí nay lại đặc biệt yên tĩnh.

Thắm Phóng đứng ở bậc thang đầu tiên của dãy nhà lớp mười, nâng cổ tay nhìn thời gian, đột nhiên lên tiếng: “Bảo bối, bây giờ là giờ ra chơi, chúng ta chơi một trò đi.”

Tiết Diễm quay đầu nhìn anh, “Trò chơi gì?”

“Chơi trốn tìm.” Thẩm Phóng hớn hở.

Tiết Diễm im lặng chớp mắt một cái, “Được.”

Thẩm Phóng nói Tiết Diễm trước tiên ngồi ở ghế dài trên hành lang, nhắm mắt đếm tới ba trăm, sau đó mới đi tìm anh.

Tiết Diễm không nói gì thêm, nhất nhất làm theo.

Chẳng sợ không ai giám sát, trong lòng hắn vẫn đếm đủ ba trăm mới mở to mắt, đứng dậy.

Thẩm Phóng nói muốn cùng hắn chơi trốn tìm, trong lòng Tiết Diễm đã đoán được, cũng không đúng, ít nhất cũng không hoàn toàn chính xác.

Có lẽ là ma xui quỷ khiến, cũng có thể do hắn vốn là người thông minh, Tiết Diễm lập tức hướng tới hành lang có giàn nho trước tòa nhà lớp mười hai.

Trời đã sang thu, nho đã không còn, lá cây cũng chuyển sang màu úa vàng.

Nam nhân đẹp trai mặc đồng phục lớp mười nằm trên ghế đá dưới giàn nho, nhắm hai mắt, khóe miệng mang ý cười, cùng thiếu niên năm đó nằm ngủ trưa đầy thoải mái dần chồng chéo lên nhau.

Thời gian giống như trong nháy mắt đã quay trở lại.

Tiết Diễm ngừng thở, bước đi nhẹ nhàng như thể sợ sẽ đánh thức giấc mộng này.

Ánh mặt trời buổi sáng không tính là gay gắt, xuyên qua dàn nho thưa thớt chiếu lên mặt Thẩm Phóng, tạo thành bóng lốm đốm.

Tiết Diễm thật cẩn thận cúi người, giống như việc nhiều năm trước đã muốn làm mà không thành công, nhẹ nhàng đặt môi lên trán anh một cái.

Khóe miệng Thẩm Phóng lặng lẽ nhếch lên, đột nhiên mở mắt: “Bảo bối, có chuyện này tôi vẫn muốn hỏi anh. Ngày trước anh trai tôi nói ở đây có biến thái nên cấm tôi đến đây, chuyện này có liên quan tới anh không?”

63. Chương 63

Ánh mắt Tiết Diễm lóe lên một cái, ngửa đầu nhìn trời, nói gần nói xa với anh: “Anh nằm trên ghế đá có lạnh không?”

Thẩm Phóng cũng không buông tha hắn, giữ chặt tay Tiết Diễm, cười hì hì: “Hỏi anh đấy.”

Tiết Diễm tránh cũng không thể tránh, im lặng một lúc đành phải thừa nhận: “Tôi với anh trai anh không quen. Anh cảm thấy có liên quan thì tính là có đi.”

“Tôi chỉ biết.” Thẩm Phóng đắc ý, “Có người nói cho tôi biết, anh mỗi ngày tới trường đều theo dõi tôi.”

Câu này không có chứng cứ nào xác thực, chỉ là một phỏng đoán từ những gì cậu bạn kỳ quặc Đào Dã nói với anh.

“Không phải mỗi ngày.” Tiết Diễm lập tức phủ nhận, “Trường học lớn như vậy, lớp hai chúng ta lại gần nhau, rất nhiều lúc chỉ là vô tình gặp nhau thôi.”

Thẩm Phóng lại toe toét cười với hắn.

Tiết Diễm nhìn biểu tình bốn cột trên mặt anh liền nhận ra Thẩm Phóng cố ý lừa mình, nhưng cũng không giải thích, đi tới ngồi bên người Thẩm Phóng, nhẹ nhàng chọc hai má anh một chút: “Thẩm Phóng Phóng, anh thật xấu xa.”

“Tôi đâu có.” Thẩm Phóng giật giật, phối hợp với động tác của Tiết Diễm mà nghiêng người, đầu gối lên đùi hắn, ngửa đầu nhìn: “Nói xem, lúc ấy anh làm gì mà anh trai tôi lại nói anh như vậy?”

“Tôi không làm gì cả, chỉ tưởng tượng thôi...” giọng Tiết Diễm ngày càng nhỏ, cuối cùng không thể nghe nổi, “Còn chưa kịp thành công thì đã bị anh trai anh phát hiện.”

“Ha ha ha ha.” Thẩm Phóng cười nhạo đầy vô tình, “Tiết Diễm Diễm, tại sao anh lại ngốc như vậy ha ha ha.”

Tiết Diễm không nói, giơ tay che miệng Thẩm Phóng lại, không để phát ra tiếng.

Trên mặt Thẩm Phóng vẫn mang ý cười, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng vào hắn, đồng thời vươn đầu lưỡi, không có ý tốt liếm lòng bàn tay hắn vài cái.

Xúc cảm ứa ứa cùng ngứa ngáy từ lòng bàn tay khuếch tán đến toàn thân, Tiết Diễm giống như bị phỏng, nhanh chóng giật tay ra, liên tục nắm lại vài lần, cái cảm giác vi diệu này vẫn không hoàn toàn biến mất.

Thẩm Phóng nhìn hắn, cười nói: “Phóng ca làm mẫu cho em tư thế đánh lén chính xác.”

Nói xong bèn hơi dùng lực một chút, nhanh chóng bật người dậy, quay đầu, một nụ hôn phớt dừng trên mặt Tiết Diễm xong liền nằm trở lại.

Toàn bộ quá trình cũng không vượt quá hai giây.

“Thế nào, lợi hại không? Học thêm một chút đi.”

Xúc cảm nhẹ như lông mao kia phẳng phất không có gì, Tiết Diễm giơ một tay sờ sờ mặt mình, không thỏa mãn: “Tôi còn chưa cảm giác được...”

Thẩm Phóng cười ha hả, giơ tay ôm cổ hắn, mượn lực xoay người ngồi dậy, cả người áp vào hắn, dùng miệng mình chặn miệng Tiết Diễm, ậm ừ, “Vây để ca cho em thấy cảm giác.”

Nụ hôn này vừa say sưa vừa nóng bỏng, lại còn ướt át. Cơ thể Tiết Diễm như vừa chạm một ngọn lửa, hôn một lúc liền không nhịn được vuốt dọc áo đồng phục Thẩm Phóng với vào, khó khăn vuốt ve vài cái liền bị đối phương nắm lấy bàn tay rảnh.

Thẩm Phóng thoáng rời khỏi hắn, trợn to đôi mắt ẩm ướt, vẻ mặt ngây thơ vô tội: “Tiết thúc thúc, chú tính làm chuyện kỳ quái gì với cháu? Không được đâu nha, người ta còn là đứa nhỏ vị thành niên mà.”

Tiết Diễm: “...” Cái tên khốn nạn này!

Bị anh quây một hồi như vậy, Tiết Diễm cũng dần bình tĩnh lại.

Tuy rằng nơi bọn họ đang ngồi, hành lang có giàn nho này được gọi là thánh địa tình yêu thì ngày thường cũng không có nhiều người đến, ngày nghỉ càng không thấy bóng người. Nhưng đám học sinh trung học so với hai tên đàn ông đã kết hôn này thì giới hạn cũng kém xa, chẳng may nhất thời không khống chế được mà làm ra việc nào quá phạm dạy hư lũ trẻ chưa đủ tuổi thì cũng không tốt lắm.

Thẩm Phóng thấy hắn hô hấp bình thường, không biết từ chỗ nào lấy ra một bộ đồng phục lớp mười đưa cho hắn: “Mặc vào, chúng ta đi dạo.”

Tiết Diễm không nói hai lời, đáng vẻ ngoan ngoãn.

Thẩm Phóng không nói muốn đi đâu nhưng hắn có thể mơ hồ cảm giác được. Cái tên nhìn qua vô tâm vô phé này đang dùng những phương thức đặc biệt như vậy để bù đắp cho tất cả tiếc nuối cùng không viên mãn tuổi trẻ của hắn.

Thẩm Phóng nắm tay Tiết Diễm, tung tẩy bước chậm rãi.

Hai người đều mặc đồng phục, nhìn qua thật sự như một đôi gà bông bình thường, một cặp vườn trường lén lút yêu sớm, ngọt ngọt ngào ngào, tình nồng ý mật.

Thẩm Phóng trong chốc lát học theo giám thị đi tuần: “Khuya như vậy còn không trở về ký túc xá, lén lén lút lút ở đây làm gì, không được di chuyển! Nói cậu đấy!”

Sau đó lại làm bộ như giáo viên chủ nhiệm tận tình khuyên bảo: “Hai đứa còn nhỏ như vậy, yêu sớm là không đúng. Cái gì? Không thể tách rời? Tôi đây sẽ gọi cha mẹ.”

Tiết Diễm vừa nghe vừa tưởng tượng cảnh tượng này, khóe miệng hơi hơi mỉm cười, trong lòng lại vừa chua vừa ngọt.

Một lúc sau, Thẩm Phóng giống như vô tình lên tiếng: “Nói xem, trước kia anh ở nơi nào ”vô tình gặp nhau” với tôi? Khi đó tôi đang làm gì, anh đang làm gì vậy?”

Tiết Diễm ngừng lại, ngẫm nghĩ, nắm chặt tay anh: “Đi theo tôi.”

Hai người đi tới một sân bóng rổ không người.

“Khi đó anh thường xuyên cùng các bạn trong lớp đứng ở đây chơi bóng với các lớp khác, còn nhớ không?”

Thẩm Phóng gật gật đầu: “Còn nhớ.”

Tiết Diễm chỉ chỉ hàng ghế dài bên cạnh, biểu tình bình tĩnh: “Bình thường tôi sẽ ở đây xem, đôi lúc có chỗ ngồi, đôi lúc thì không. Thỉnh thoảng cũng sẽ lên sân khấu, chơi cho đối thủ của lớp anh. Tôi nhớ rõ anh có rất nhiều bạn gái, mỗi trận đấu đều có rất nhiều nữ sinh hô to tên anh, đưa khăn đưa nước cho anh, cổ vũ cho anh. Anh thì ai đến cũng không từ chối, ai đưa cũng nhận.”

Thẩm Phóng liếc hần một cái, cười cười, ngón tay trong lòng bàn tay hần cong lên gãi gãi vài cái. Bình dấm nhỏ này!

Bọn họ lại đi qua một hồ nhân tạo lấp lánh.

Tiết Diễm nói: “Lớp mười của chúng ta là năm đầu tiên thả cá vàng vào hồ, mọi người đều cảm thấy rất mới mẻ, mỗi ngày đều có rất nhiều người ở đây cho cá ăn.”

“Đúng đúng, tôi nhớ rõ hay mang bánh mì bánh bao từ căng tin tới cho cá ăn, có một lần căng tin vì điều này mà cố ý tuyên truyền trân trọng thức ăn.” Thẩm Phóng cười nói.

“Đúng vậy. Khi đó anh rất thích đứng trên cầu nhìn cá đớp đồ ăn. Tôi cũng thích.” Tiết Diễm nói, “Có một lần anh mượn tôi một cái bánh bao, đến bây giờ vẫn chưa trả lại.”

Thẩm Phóng cười to: “Trời ạ, mười năm trước nợ một cái bánh bao, bây giờ tính theo lãi suất, bốn bỏ năm chính là đủ một triệu cái! Làm sao bây giờ, hay đem chính bản thân tôi đền cho anh có đủ không?”

Tiết Diễm mím môi, nắm chặt tay anh: “Đủ.”

Bọn họ đi qua căng tin đóng chặt cửa, đi qua rừng trúc nhỏ ào ào gió thu, đi qua phòng học quen thuộc ngày xưa, các tòa nhà, thư viện, phòng học nhạc,...

“Khi đó anh...”

“Khi đó tôi...”

Thẩm Phóng ngoan ngoãn được hấn dắt đi khắp sân trường, trên mặt vẫn luôn mỉm cười, nhưng nội tâm càng nghe càng mềm lòng, càng nghe càng thấy đau lòng.

Anh không thể nhận mặt, trí nhớ cũng không tính là kém, rất nhiều chuyện Tiết Diễm nói anh vẫn còn ấn tượng.

Nhưng anh hoàn toàn không nghĩ tới, tại những nơi bị anh lãng quên hoặc bỏ qua, từng nơi từng nơi đều có một thân ảnh đơn độc.

Khi anh bị mọi người vây quanh đầy tiếng hoan hô cười nói, khi anh một mình một người thoải mái tự tại, không gần không xa đều thủy chung có một thằng nhóc trong lòng không yên nhìn anh, nghĩ tới anh, làm bộ vô tình tới gần anh, làm quen với anh, cuối cùng lại bị anh bỏ qua, bị anh quên lãng.

Tất cả phòng học đều đóng cửa, nhưng cửa phụ dẫn lên sân thượng ở tòa nhà lớp mười hai vẫn còn mở.

Hai người ngồi trên sân thượng, tận hưởng gió thu thổi qua, mang theo cảm giác mát mẻ cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Thẩm Phóng nghe Tiết Diễm kể về lần gặp gỡ cuối cùng của họ dưới mái trường trung học, nhin không được hỏi: “Tại sao khi đó anh không trực tiếp nói cho tôi biết?”

Tiết Diễm nhìn sâu vào mắt anh: “Tôi khi đó còn nghĩ rằng tới bây giờ anh vẫn không nhớ ra tôi, tại sao tôi phải chủ động nói với anh?”

Suy nghĩ này không phải lần đầu tiên sinh ra, mỗi lần chủ động tiếp cận đều bị coi là người xa lạ. Sau khi

kết thúc kỳ thi đại học, Tiết Diễm tới tìm anh để thương lượng về việc ghi danh vào cùng trường đại học lại bị nụ cười “Cậu tên là gì” khiến cho suy nghĩ kia lên tới đỉnh điểm.

Thiếu niên Tiết Diễm thời điểm đó vô cùng phần nộ, khổ sở nhưng lại thấy may mắn, may mắn vì đã không tùy tiện nói ra, bằng không thì quả thực chính là tự rước lấy nhục.

Thẩm Phóng nhìn hắn, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Tiết Diễm cười cười tự giễu, tiếp tục: “Hiện tại ngẫm lại, kỳ thật là lúc đó không bỏ được kiêu ngạo cùng tự tôn. Bởi vậy mới bỏ lỡ anh nhiều năm như vậy.”

Nhận được câu trả lời vô tình như vậy, bản thân tuổi trẻ bông bột cùng tâm cao khí ngạo căn bản không thể chấp nhận, giận dữ bỏ sang nước ngoài, vài năm sau mới thông suốt trở về.

Thẩm Phóng xoay người ôm lấy hắn, có chút tự trách: “Rất xin lỗi.” Anh khẽ hôn lên mặt hắn, “Về sau tôi sẽ nhớ rõ mọi chuyện về anh.”

“Cũng không phải lỗi của anh. Anh được mọi người hoan nghênh như vậy thì làm sao có thể nhớ được tất cả mọi người đã từng gặp. Là do tôi không đủ chủ động, lại dễ dàng lùi bước.” Tiết Diễm nói.

Thẩm Tiềm châm chọc, khiêu khích cùng uy hiếp ngăn chặn, Thẩm Phóng không biết mà vô thức lãng quên, tất cả đều không phải trọng điểm. Là do hắn khi đó bởi vì kiêu ngạo mà lựa chọn buông tay, từ bỏ tất cả mọi thứ, khiến cho tất cả khả năng chưa kịp phát sinh mà biến thành không còn khả năng.

Vốn chỉ là muốn nhân cơ hội mà ôn lại chuyện xưa, kết quả lại mất thấy hẹn hò vườn trường êm đẹp biến thành đại hội tự kiểm điểm.

Thẩm Phóng cười cười đứng lên, phá vỡ bầu không khí đột nhiên trở nên nặng nề: “Được rồi, tôi thấy như vậy là được rồi. Nếu sớm vài năm, nói không chừng tôi còn cảm thấy rằng thích một cô gái mới là chính đạo. Đứng lên đi, anh dẫn em đi ăn ~”

Tiết Diễm dùng sức kéo tay anh, theo đó đứng lên: “Thích một cô gái?”

“Bạn học Tiết Diễm Diễm!” Thẩm Phóng buông tay, lui về sau vài bước, “Bạn còn ăn dặm bảy bọ thì mình báo giáo viên đấy!”

Tiết Diễm cũng cười cười đứng lên, nói với anh, “Có bản lĩnh thì bạn đi nói cho hiệu trưởng xem! Xem xem ông ấy có muốn phạt bạn đứng trước mặt mọi người kiểm điểm không!”

Thẩm Phóng đứng ngay tại chỗ, bắt đầu “kiểm điểm”: “Kính thưa ban giám hiệu, giáo viên chủ nhiệm, các bạn học thân mến, hôm nay em ở đây, trước mặt mọi người, khắc cốt ghi tâm rằng em thích bạn học Tiết

Diễm Diễm lớp bên cạnh, cả đời này không đổi. Đối với tất cả phê bình cùng giáo dục em đều khiêm tốn nhận lấy, kiên quyết không thay đổi...”

Tiết Diễm nhắc nhở: “Còn nhóm bạn gái của anh đâu?”

Thẩm Phóng liền tiếp tục: “À phải rồi, mình không còn thích con gái nữa, các bạn đừng đưa khăn mặt cùng nước cho mình nữa, cẩn thận kéo bạn học Tiết Diễm Diễm lén trộm bao tải đánh các bạn đấy...”

Tiết Diễm cười đến cả vai cũng run rẩy: “Thẩm Phóng Phóng, cái tên chết tiệt nhà anh...”

64. Chương 64

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Phóng thời học cấp ba thường xuyên túm tụm đi ăn sáng cùng ăn khuya với đám học sinh ở kí túc, chẳng sợ bản thân vốn là kẻ mù đường, từ lâu đã nắm rõ các tiệm ăn uống quanh trường trong lòng bàn tay.

Hiện tại cũng đã bảy năm trôi qua, có quán đổi nghề, có hàng đổi chủ, nhưng nhiều tiệm về cơ bản cũng không đổi chút nào, tiệm cơm nhỏ vẫn là tiệm cơm nhỏ, phố ẩm thực vẫn là phố ẩm thực.

Thẩm Phóng lắc lư con xe đạp rách, giữa tiếng kéo kẹt kéo kẹt dùng sức gọi: “Bảo bối! Buổi trưa muốn ăn gì?”

Tiết Diễm ngồi ở yên sau đã được gia cố thêm, ôm thắt lưng Thẩm Phóng nhìn xung quanh. Hắn học ở đây ba năm nhưng lại chưa từng đến loại địa phương như nơi này.

Nhìn nửa ngày cũng không thấy cái gì ra hồn, cuối cùng hắn nói với lên phía trước: “Thẩm Phóng Phóng, anh quyết định đi.”

“Được ~ tôi mời anh ăn malatang(*) vậy ~” Thẩm Phóng nói xong liền cười hả hả, trực tiếp đạp xe tới một quán nhỏ tí trong cùng phố ẩm thực.

(*) Malatang là món bình dân đặc sắc truyền thống bắt nguồn ở trấn Ngưu Hoa, lẩu cay Tứ Xuyên cũng là sự cải tiến ưu điểm đã hấp thu từ Malatang mà đến. Malatang là một loại có nét đặc sắc nhất cũng là lấy làm đại biểu nhất của vùng đất.

Tiết Diễm không biết vì sao anh lại đột nhiên cười hơn hở như vậy, nghĩ một chút cũng không ra, nhưng vẫn nhin không được nở nụ cười theo.

Nói là malatang, nhưng trên thực tế còn bán cả thịt nướng, mì cay, mì lạnh cùng một số loại kem vân vân, đều là những món ăn vật phổ biến trong giới học sinh.

Malatang cùng nguyên vật liệu nấu nướng của nhà này đều rất thông dụng, chẳng hạn như rau dưa, thịt cá, thịt viên, mì sợi,... tất cả đều được đặt trong các hộp trong suốt đặt gọn gàng trong tủ ướp lạnh, nhìn qua vô cùng tươi ngon sạch sẽ.

Hai người Thẩm Phóng còn đang mặc đồng phục, tính toán cảm nhận cảm giác học sinh chân chính.

Kết quả người trong tiệm không nhiều lắm, hai người vừa bước vào cửa, Thẩm Phóng đã bị bà chủ đã quen bảy năm nhận ra.

Bà chủ nhanh nhẹn xinh đẹp ngồi sau quầy thu ngân, vừa ngẩng đầu lên liền thấy, đầu tiên là sửng sốt, lập tức cười vui vẻ chào hỏi anh: “A, là cậu à. Lâu lắm rồi không thấy cậu trở lại.”

Thẩm Phóng cũng cười: “Chị còn nhớ rõ em ạ?”

Khi bọn họ vừa lên trung học, người này vừa kết hôn với ông chủ cửa tiệm này, lúc ấy tiệm còn dán chữ hỉ ngoài cửa hàng. Chờ tới lúc bọn họ tốt nghiệp, cặp vợ chồng trẻ này đã có một cô bé rất đáng yêu.

“Sao quên nổi chứ? Ngày trước cậu trốn tới đây quá nhiều, ông xã nhà này còn nghi ngờ rằng cậu thâm mếm chị.” Bà chủ buông máy tính bảng trong tay nhưng người vẫn không nhúc nhích, chỉ dùng tay xoa cằm nhìn hai bọn họ: “Muốn ăn gì thì hai người tự chọn đi, cũng không thay đổi gì đâu. Cậu đẹp trai này là bạn cậu hả?”

“Là bạn trai.” Thẩm Phóng tự giác cầm hai cái kẹp cùng một cái giỏ trống không trên bàn, quay đầu đưa cho Tiết Diễm một cái kẹp, quơ quơ cái giỏ nói với hắn: “Lấy đồ anh muốn ăn đặt vào trong này.”

Bà chủ: “...” Cô quay đầu, lấy tay chọc chọc người bên cạnh: “Ông xã, nghe thấy không, nghe thấy không? Người ta thích con trai mà!”

Ngồi bên cạnh bà chủ chính là ông chủ, một người đàn ông da ngăm cao lớn cường tráng. Lời của Thẩm Phóng hiển nhiên anh ta nghe thấy rõ, trước đây bởi vì nghi ngờ Thẩm Phóng mỗi ngày đều tới đây vì có ý với vợ mình, sau lưng chửi bới anh không ít, lúc này biểu tình có chút ngại ngùng.

“Được rồi được rồi, đừng chọc nữa, anh sai rồi.” Ông chủ chấp hai tay thành chữ thập, thấp giọng xin tha thứ: “Anh bồi thường cho hai cậu ta nhé?”

Bà chủ liếc anh ta một cái, cười cười: “Anh xem rồi làm.”

Hai người Thẩm Phóng không nghe được đối thoại giữa ông chủ cùng bà chủ, chọn ra vài món muốn ăn rồi đưa giỏ nhỏ cho bà chủ, tìm một chỗ ngồi xuống, mặt đối mặt chờ đợi.

Hai phút sau, malatang còn chưa lên thì ông chủ đã bưng một ly kem tới.

“Hả?” Thẩm Phóng nghiêng đầu nhìn ông chủ.

Ông chủ ho khan một tiếng: “Tặng các cậu. Quà cho khách cũ... trở lại.”

“Vâng, cảm ơn anh.” Thẩm Phóng cũng không hỏi nhiều, vô cùng vui vẻ nhận lấy.

Kem là do tự tay ông chủ làm, có bốn viên kem vàng hồng xanh trắng, lần lượt là vị xoài, dâu tây, matcha cùng vị vani.

- - Đây đương nhiên là kết luận của Thẩm Phóng sau khi ăn mỗi viên một thìa.

Ông chủ dụng tâm hiểm ác, đưa một phần kem không nói, đến cả thìa cũng chỉ đem một cái.

Nhưng mà hai người bọn họ không ai cảm thấy cần thêm cái nữa, Thẩm Phóng cảm muốn nhỏ xúc một đường, đưa Tiết Diễm ăn một miếng, bản thân một miếng, chậm rãi ăn hết ly kem kia.

Tiết Diễm cũng cảm thấy được kem hôm nay thật sự rất ngọt.

Một lúc sau, malatang của họ cuối cùng cũng lên bàn, đặt trong một bát rất lớn.

Bởi vì Tiết Diễm không thể ăn quá cay nên họ chỉ cho cay nhẹ ở đáy nồi, canh xương hầm thơm nồng lại thêm chút sa tế, có thể nhìn ra nước dùng trắng ngà, thịt cùng đồ ăn vừa chín tới ở trên được rải một lớp mè rang, rau thơm cùng đậu phộng, nhìn qua vô cùng mê người.

Bà chủ đặt hai chén nhỏ trước mặt hai người.

Thẩm Phóng lúc này mới múc canh cho vào chén của mình, thêm dấm, bột ớt cùng dầu vừng, nhúng đồ vào chén rồi ăn.

Tiết Diễm từ nhỏ đến lớn vẫn chưa từng ném qua loại ăn vặt đầu đường như thế này, cảm thấy rất mới mẻ nhưng cũng lại rất ngon.

Thẩm Phóng nhìn hắn chọn xiên rau củ cùng các loại thịt thông thường để ăn, liền thỉnh thoảng cầm vài loại rau nhìn có đôi chút xấu xí đút cho hắn, giới thiệu với hắn, nói là để hắn nếm thử một chút.

Khi đã gần ăn xong, Thẩm Phóng cầm một xiên viên màu xám nhỏ, cố ý đặt vào chén nhỏ trước mặt Tiết Diễm, cười nói: “Anh còn chưa ăn cái này nhỉ? Là bò viên, bên trong còn có tôm, ăn ngon lắm.”

Tiết Diễm đã thành thói quen ăn đồ của Thẩm Phóng, hoàn toàn không có phòng bị, cầm lên liền cắn một miếng.

Kết quả viên bò viên bị vỡ, nước “phụt” một tiếng liền văng lên mặt hắn.

Tiết Diễm: “...”

Thẩm Phóng: “Ha ha ha ha!”

Thẩm Phóng một bên cười to, một bên lấy khăn giấy cho hắn lau mặt, vừa cười vừa lau, lau xong lại cười, thật sự là vô cùng xấu tính.

Ăn xong, hai người lại đi dạo xung quanh trường học một lúc rồi mới tiếp tục cười con xe rách đạp về nhà.

Lúc này Tiết Diễm không chịu để Thẩm Phóng đùa nữa, nói rằng phải đổi phiên.

Thẩm Phóng cũng không phản đối, nhưng mà dọc đường đều quấy rối bạn học Tiết – tài xế con xe BMWs rách, chọc hắn ngứa ngáy.

Bạn học Tiết vốn có máu buồn nay còn bị chọc, trốn tránh vài lúc liền lệch tay lái, vài lần thiếu nữa đã lao xuống mương, Thẩm Phóng ngồi sau cười không ngừng.

Vài ngày sau kì nghỉ dài hạn, Thẩm Phóng trên cơ bản vẫn bận rộn với công việc làm thêm kia, sau khi kì nghỉ kết thúc vẫn bận rộn, từ bệnh viện trở về liền vội vã mở laptop ra code.

Tiết Diễm ngay từ đầu còn cố chịu đựng, nhưng nhìn Thẩm Phóng liên tục vài ngày như vậy cuối cùng cũng nhịn không nổi, hỏi anh: “Mùng một tháng mười không phải đã qua rồi sao, tại sao công việc của anh còn chưa xong?”

Thẩm Phóng lúc này mới nói cho hắn, thời gian của hạng mục làm thêm kia là tới tháng mười hai, nếu anh đã nhận thì sẽ không thể tùy ý bỏ dở giữa đường. Nhưng mà về sau sẽ chú ý phân bổ thời gian hợp lý.

Trong lòng Tiết Diễm cũng không phải là không nghi ngờ, nhưng bất ngờ ngày mùng một đã thành công trấn an hắn, hơn nữa thái độ Thẩm Phóng nhận sai cũng rất thành khẩn, sau đó lại thật sự phân bổ lại thời gian hợp lý nên không tiếp tục truy cứu nữa.

Nhiều ngày liên tiếp tâm trạng Tiết Diễm đều rất hạnh phúc, cấp dưới trong công ty đều có thể cảm giác được, trong khoảng thời gian này, không khí xung quanh boss phấp phới tim hồng.

Cô nàng thư ký dường như có thể dựa vào đôi câu vài lời của tổng tài cùng tổng tài phụ nhân mà YY ra một trăm vạn từ.

Tuy rằng Thẩm Phóng trước mấy tháng đã âm thầm chuẩn bị quà sinh nhật cho Tiết Diễm, nhưng trên thực tế, ngày sinh của Thẩm Phóng cũng tới trước một tháng.

Vốn không có kinh nghiệm yêu đương, hơn nữa còn có Thẩm Phóng kì tư diệu tưởng tặng cho vô vàn kinh hỉ phía trước, Tiết Diễm có vắt hết óc cũng không biết nên tặng quà gì mà vừa khác biệt lại vừa có ý nghĩa cho anh.

Quả thực sâu đến ngủ không ngon!

Cuối cùng cũng không còn cách nào khác, Tiết Diễm đành gọi thư ký tới, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lẽo: “Tôi nhớ rõ cô có bạn trai phải không?”

Lần trước cô có xin nghỉ, nói rằng đi ra mắt cha mẹ bạn trai.

Đây là có chuyện gì? Trong lòng thư ký nhảy dựng, nhanh chóng nói: “Có ạ.”

Không chỉ có một bạn trai sắp kết hôn, hội ông xã trong máy tính còn cực kỳ nhiều!

“Ừm...” Tiết tổng từ trước tới nay vốn quyết đoán lại đột nhiên do dự mất nửa ngày, mới hỏi: “Sinh nhật bạn trai thì nên tặng quà gì là tốt nhất?”

“Cái này,” Thư ký trộm liếc hắt một cái, cắn thân nói: “Cái này thì phải tùy người. Như bạn trai tôi thích chơi game thì tôi sẽ tùy tay tặng trang phục trong trò chơi hoặc vũ khí, vân vân, anh ấy đều rất thích.”

Thế là sếp Tiết đành nói thẳng: “Người kia nhà tôi ấy, sắp tới sinh nhật anh ta rồi. Cô liệt kê cho tôi một danh sách, ý nghĩa các món quà tặng sinh nhật.”

Thì ra là như vậy. Thư ký lập tức nói: “Không có vấn đề gì.”

Ngay sáng sớm hôm sau, thư ký đem danh sách vừa liệt kê tối hôm qua gửi cho Tiết tổng, sau đó liền ngồi ở bàn thư ký, đầu hơi cúi một chút do buồn ngủ.

Cô nàng thư ký là ai? Tuy rằng bên ngoài cô là một thư ký, nhưng mà, cô còn là một tiểu thuyết gia trên mạng.

Trước mắt cô chính là cuốn tiểu thuyết ái tình lấy Tiết tổng cùng Tiết phu nhân làm hình mẫu tự viết.

Cả đêm hôm qua, cô không ngừng lên mạng tra xét ý nghĩa các món quà sinh nhật để lập danh sách, còn căn cứ theo mỗi món quà mà động não, chong đèn ngao du viết cả một tối, ước chừng vài vạn từ về bảy tám tư thế không thể miêu tả.

Tiết Diễm nhìn thấy tệp word kia, đầu tiên là không hiểu gì cả, sau đó liền có chút động tâm.

Đó không phải là danh sách quà tặng của hắt, mà là một đoạn nhỏ tiểu thuyết.

Hai nhân vật chính chủ yếu lợi dụng một ít quà tặng cùng phụ kiện sinh nhật – chẳng hạn như cà vạt, dây lưng, bánh ngọt, ruy băng linh tinh – thực hiện một loạt hoạt động vô cùng thú vị, như thể mở ra cánh cửa thế giới mới với Tiết Diễm.

Nhưng mà đọc xong, hắt đột nhiên cảm giác hai nhân vật chính này hình như quen quen.

Từ từ, đoạn đối thoại này không phải là hắt cùng Phóng Phóng nhà mình sao!

Cô nàng thư ký cúi đầu ngủ gật trên bàn, nghiêng trái nghiêng phải rồi còn đập đầu, đột nhiên nhận được một tin nhắn của sếp: “Cô tới đây một chút.”

Cô gần như bay vào cửa phòng giám đốc, kết quả vừa liếc mắt một cái tới vài dòng chữ quen thuộc trên màn hình máy tính Tiết tổng liền giật mình, toàn bộ cơn buồn ngủ bay biến, trong lòng hét lớn: Trời muốn ta chết!

Thì ra bản thân buổi sáng mơ mơ màng màng gửi nhầm tệp, đem tiểu thuyết muôn màu muôn vẻ dựa trên phu phu hai người gửi qua!

Chúa ơi! Cà vạt bị mất kia! Ruy băng trói người kia! Kem trên cơ thể kia!

Còn nữa! Còn cả những cảnh càng đọc càng thấy thẹn không thể miêu tả!

Cô vẻ mặt hoảng sợ nhìn Tiết Diễm, cảm giác câu tiếp theo của hắt chính là nói cô thu thập đồ đạc rồi cút đi.

65. Chương 65

Tay phải Tiết Diễm không nhanh không vội gõ bàn hai cái, mở miệng, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Tôi nói là muốn danh sách quà tặng, cô lại gửi cho tôi cái này?”

“Không không không, không phải.” Cô nàng thư ký cũng sắp khóc tới nơi, “Không phải cái này, là tôi gửi nhầm...”

“Đây là do cô viết?” Tiết Diễm giơ tay chỉ vào màn hình, mặt không thay đổi, “Mỗi ngày đi làm trong đầu chỉ nghĩ tới mấy thứ này?”

Thư ký sắp sụp đổ rồi, tâm trí hỗn loạn, yếu ớt giải thích: “Tôi chỉ nghĩ một chút vào những lúc rảnh thôi ạ.”

Tiết Diễm thần nhiên liếc cô một cái: “Xem ra công việc của cô nhàn nhã quá nhỉ.”

Thư ký: Hu hu hu.

Tiết Diễm thấy cô gái xấu hổ đến mức hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, ngừng một chút, ngữ khí chậm lại: “Tôi thấy đây chỉ là một đoạn ngắn, cô còn viết những cái khác?”

Trong lòng thư ký lo lắng, lại sợ sếp nhà mình hiểu lầm bản thân đi làm chỉ nghĩ tới những thứ không đứng đắn, lo lắng đến mức cái gì cũng khai sạch, rằng cô là một tiểu thuyết gia nghiệp dư trên mạng, còn có tên truyện, bút danh, vân vân, thái độ vô cùng thành khẩn.

Tiết tổng nghe xong, nhưng lại không phê bình thư ký lên sau lưng mình làm “công việc tay ngang”, chẳng qua lời nói mang đậm tính giáo dục: “Sáng tạo tuy rằng là ý tưởng mà công ty luôn khuyến khích, nhưng đồng thời chúng ta không được quên tính chân thực của sự việc.”

Cô nàng thư ký trên mặt hỏi chấm: “???”

“Chỗ này, tư thế này của cô rất không khoa học, mềm dẻo thế nào cũng không thể làm được. Còn có chỗ này,” Tiết Diễm bình tĩnh, kiên nhẫn bôi đen một đoạn, “Làm như này sẽ chết người.”

“...” Thư ký quả thực ngũ lôi oanh đỉnh(*), nói năng cũng lộn xộn, “Nhưng mà, nhưng mà độc giả thích... Vâng, tôi hiểu rồi...”

(*)Ngũ lôi oanh đỉnh: Năm tia chớp cùng đánh vào đầu, ý nói phải chịu sự đả kích vô cùng lớn

Tiết Diễm lúc này mới nói: “Được rồi, trở về đi, đem danh sách gửi cho tôi. Còn nữa, về sau phải chăm chỉ làm việc, đừng có tái phạm sai lầm kiểu này.”

Thư ký: “... Vâng.” qaq!

Vì giữ lại công việc, thư ký không thể không tạm thời từ bỏ phúc lợi khi đi làm! Trong lòng vô cùng buồn khổ!

Nhưng mà cô cũng không dám nói thêm cái gì. Còn thấy may mắn vì Tiết tổng xem ra không nhìn ra truyện kia lấy hình mẫu từ phu phụ bọn họ! Bằng không thì cô đúng là xong rồi!

Mà khi cô rời khỏi, Tiết Diễm lại tìm kiếm tên truyện trên mạng, trực tiếp truy cập vào trang web, còn cố

tình đăng kí một tài khoản, lén lén lút lút đọc truyện.

Đây là cái quỹ gì vậy, Phóng Phóng nhà này sẽ không như vậy!

Tư thế này nghe cũng được đấy, hay là... thử xem?

Í, còn có thể ở loại địa điểm này sao?

...

Sinh nhật Thẩm Phóng rất nhanh đã tới.

Vài ngày trước đó anh đã lục tục nhận không ít quà từ chuyển phát nhanh, tất cả đều do các huynh đệ từ năm châu bốn bể gửi quà qua bưu điện.

Tiết Diễm thấy thế, trong lòng vừa phiền não lại vừa cảnh giác - người nhớ thương vợ mình thật là nhiều!

Cũng may hắn đã căn cứ theo danh sách thư ký đưa, kết hợp cùng ý tưởng của mình, chuẩn bị một loạt quà sinh nhật cho Thẩm Phóng.

- Có lẽ cũng không được bao nhiêu độc đáo, nhưng mà thắng ở số lượng! Như vậy thì bất kể Thẩm Phóng thích cái gì, kiểu gì cũng sẽ có thứ phù hợp với anh ta.

Sinh nhật Thẩm Phóng là ngày làm việc bình thường, cho nên mời bạn bè sớm hai ngày, sắp xếp vào thứ bảy gần nhất.

Thẩm Phóng mời không ít người, bạn bè anh chiếm đa số, cũng có bạn bè của Tiết Diễm, khoảng cỡ hai mươi người - đây đều là những người có quan hệ tương đối gần gũi.

Tiết Diễm thay anh quyết định địa điểm, ngay tại club tư nhân ngày trước họ từng cùng Lục Dục Thành đón gió tây trần.

Vào thứ bảy, buổi sáng Thẩm Phóng phải tới bệnh viện thăm anh trai, sau đó còn quay về đơn vị lấy tài liệu, vừa vặn Tiết Diễm cũng có việc phải tới Tiết gia lấy đồ. Hai người hai hướng, Thẩm Phóng liền nói với hắn không cần phiền toái, việc xong xuôi thì trực tiếp gặp nhau tại club kia là được rồi.

Thẩm Phóng tới trước, Tiết Diễm gọi điện nói hắn lập tức đến, Thẩm Phóng liền đứng ở cửa đợi hắn, thuận tiện tiếp đón khách và nói chuyện với phục vụ.

Vừa nói xong, từ xa Thẩm Phóng liền nhìn thấy một chiếc SUV màu đen khổng lồ xuất hiện.

Tập trung nhìn kĩ hơn nữa, đúng là cái xyz233 đã gặp ở Tiết gia.

Thẩm Phóng nhất thời lại không nhận được mà bật cười, cười đến mức người phục vụ đang nói chuyện phiếm với anh về mặt ngơ ngác.jpg.

Phục vụ cẩn thận hỏi: “Là do tôi nói gì đó mắc cười phải không?”

“Không có việc gì, không phải do anh.” Thẩm Phóng khoát tay với anh ta, “Là tôi thấy bảo bối nhà tôi tới nên mới hạnh phúc.”

Tiết Diễm bước ra khỏi xe, nhìn thấy Thẩm Phóng đang cười, khi hắn đi tới, Thẩm Phóng vẫn đang cười không ngừng.

Quay đầu nhìn theo tầm mắt Thẩm Phóng, Tiết Diễm lập tức hiểu rõ.

Khi hắn rời nhà rất gấp gấp liền chọn bừa một chiếc lái tới đây, không ngờ lại là chiếc 233 khiến Thẩm Phóng cười ngặt nghẽo.

“Được rồi.” Tiết Diễm nâng tay ôm cổ anh, “Anh đang làm gì vậy, đi vào không?”

“Đợi một lát nữa rồi vào, sư phụ nói anh ấy cũng đến, chúng ta chờ anh ấy rồi cùng vào sau.” Thẩm Phóng cười nói.

Nghiêm Cẩm mặc dù thân thiết với anh nhưng cũng chưa từng tới các buổi gặp mặt như thế này, không quen biết với các bạn bè khác của Thẩm Phóng, hơn nữa còn là người trầm mặc hướng nội, Thẩm Phóng lo lắng anh ta đến đó sẽ không thích nghi nổi nên tính dẫn anh giới thiệu trước với những người bạn khác.

Còn chưa kịp đợi Nghiêm Cẩm thì ông chủ Tần Xa đã bước tới.

Tiết Diễm lịch sự nói chuyện với ông chủ Tần, còn chưa tới vài phút, Nghiêm Cẩm đã tới, phía sau còn có Tạ Thiên Dật nhắm mắt theo đuôi.

Tạ nhị thiếu hiển nhiên cũng nhìn thấy bọn họ. Gã cùng ông chủ Tần cũng có quen biết, nhỏ giọng nói với Nghiêm Cẩm một câu, bước tới trước mặt Tiết Diễm cùng ông chủ Tần nói chuyện.

“Tiểu Thất.” Nghiêm Cẩm đi tới, gọi Thẩm Phóng: “Sao lại vui vẻ như vậy?”

“Sư phụ!” Thẩm Phóng cười nói, “Vừa mới nhìn thấy một biển số xe mắc cười lắm. Mà không phải sư phụ nói tới đây một mình sao? Em sợ anh một mình tới đây không quen ai nên mới cố tình đứng đây đợi anh.”

“À, cái này,” Thần sắc Nghiêm Cẩm nhất thời có chút vi diệu, “Tôi cũng không muốn vậy, còn đang tính một mình đến đây thì cậu ta trực tiếp tới nhà tôi. Tôi quên mất không nói với cậu.”

” ~ Nhà anh~” Thẩm Phóng ý vị thâm trường cười với Nghiêm Cẩm, cười tới khi anh ta ngượng ngùng mới thu lại, nhìn thấy bên Tiết Diễm cũng xong xuôi rồi liền nói, “Cùng nhau đi vào thôi.”

Thẩm Phóng dẫn theo Nghiêm Cẩm đi phía trước, Tiết Diễm cùng Tạ Thiên Dật đi theo sau.

Trong sảnh club có một bàn làm thủ tục, trên bàn đặt sổ phòng cùng một loạt các món quà nhỏ, mỗi vị khách đều có quà tặng, độc thân cùng cặp đôi thì quà khác nhau. Vốn là có hai người phục vụ phụ trách nơi này, nhưng vừa vặn một người vào toilet, vì thế ở đây chỉ còn độc một người.

Mà người phục vụ này lại là người mới, cậu ta cũng không biết mặt khách nhiều, trước đây cũng chưa từng được dạy tiếp khách trong trường hợp này, nhưng vẫn biết khách đến đây đều không thể đắc tội, đột nhiên gặp bốn năm người cùng nhau đi vào thì nhất thời không khỏi khấn thưng, bắp chân cũng run lên.

Thẩm Phóng cùng Nghiêm Cẩm sóng vai đi tới, đem tới cảm giác quan hệ rất thân thiết. Phục vụ nghĩ một chút, lập tức cầm món quà dành cho cặp đôi đưa cho họ, trưng khuôn mặt tươi cười, khen ngợi không quá khéo léo, “Hai người đúng là một gắp trời sinh...”

Nói còn chưa dứt lời, cậu phục vụ trẻ này đột nhiên cảm giác được một luồng khí lạnh khiếp người, không khỏi rụt cổ.

“Ồ, thật sao?” Thẩm Phóng nghiêng đầu, cười cười nhìn Nghiêm Cẩm bên người, lại nhìn về cậu trai trẻ kia, “Hai người chúng tôi nhìn qua rất xứng đôi?”

“Đương, đương nhiên.” Cậu phục vụ bị nụ cười của anh làm càng thêm khấn thưng, còn có cả ngại ngùng, lắp bắp, “Vô cùng, vô cùng phu phu...”

Sau đó cậu ta liền cảm giác hàn khí quanh thân càng ngày càng nặng.

Cậu ta không nhịn được mà trộm nhìn bốn phía, chợt phát hiện ngay sau đôi kia còn có hai người đàn ông đẹp trai đang dùng biểu tình lạnh lẽo nhìn mình, quả thực có thể dùng ánh mắt thuyết minh cái gì gọi là sát khí.

Cậu phục vụ nhìn thấy hai người kia, lại nhìn đôi phía trước, đột nhiên ý thức được mình có thể đã làm.

Trời ạ, ai bảo mày nhiều lời, chẳng lẽ hôm nay sự nghiệp của mình sẽ kết thúc sao?

Thẩm Phóng cười hì hì, xoay người, cầm một con gấu nhỏ giống trên tay Nghiêm Cẩm nhét vào tay Tạ Thiên Dật, quay đầu nói với người bán hàng, “Rất tiếc là cậu đoán sai rồi.”

Tiếp theo lại từ trên bàn tiện tay lấy một đôi thỏ nhỏ, đưa một con cho Tiết Diễm, thuận thế giơ tay ôm eo hắn, “Để cậu nhìn lại vậy.”

Cậu phục vụ cái khó ló cái khôn, vội vàng che mắt, “Chúa ơi, không được, tôi bị mù rồi!”

Thẩm Phóng cười ha hả, biểu tình của Tiết Diễm cùng Tạ Thiên Dật cũng dịu đi rất nhiều.

Chuyện này xem như đã giải quyết thành công, bốn người tiếp tục hướng vào trong. Đi vào trong mới phát hiện đã có rất nhiều người tới trước, bạn bè Thẩm Phóng, bạn bè Tiết Diễm, cũng phải tới mười mấy người.

Đều là người trẻ tuổi, phần lớn cũng không phải lần đầu tiên gặp nhau nên cũng không bị gò bó, cùng nhau nói chuyện phiếm cùng quây âm ỉ.

Khách mời rất nhanh đã đến đủ, ngay cả lão Tam lần trước không đến dự hôn lễ Thẩm Phóng cũng tới, làn da phơi nắng Arab đen nhẻm, đi cùng với mấy người bạn đại học khác mang tới cho Thẩm Phóng bánh ga tô nhiều tầng cùng hoa quả.

Thẩm Phóng cố ý kéo kéo áo sơ mi của lão Tam, nhìn phía dưới xương quai xanh kia vì phơi nắng mà đen trắng phân minh, sau đó tay liền bị Tiết Diễm giữ lấy, mạnh mẽ nắm chặt.

Tiếp đó thuận lý thành chương mà cắt bánh ngọt, ăn đồ ăn, rồi tới đủ mọi thể loại giải trí, ca hát có, chơi bài có, bơi lội có, tập thể dục cũng có, cái gì cần có đều có cả.

Mọi người chơi vui vẻ tới hơn mười hai giờ mới giải tán.

Kỷ niệm với bạn bè cũng đã xong, đợi tới sinh nhật chân chính thì mới là thế giới của hai người.

Sáng sớm, trên bàn ăn, Tiết Diễm hỏi Thẩm Phóng: “Hôm nay anh muốn ra ngoài ăn hay ở nhà chúc mừng?”

“Không phải hai ngày trước đã chúc mừng rồi sao?” Thẩm Phóng đang trả lời tin nhắn của bạn bè, ngẩng đầu nhìn hắn, “Ở nhà tùy tiện chút là được rồi.”

Tiết Diễm bình tĩnh gật gật đầu.

Hai người ăn xong bữa sáng là lại đi làm như thường ngày.

Buổi sáng vẫn như mọi ngày, tới giữa trưa cùng nhau ăn cơm xong thì Thẩm Phóng quay trở về đơn vị công tác, Tiết Diễm lại trực tiếp rời khỏi công ty mà trở về nhà.

Vì để tạo bất ngờ cho Thẩm Phóng, gần đây hắn theo đầu bếp khách sạn học nấu vài món ăn, tính tự tay nấu cho anh ăn.

Vì thế chờ tới buổi tối Thẩm Phóng về nhà, ngạc nhiên phát hiện nhà ăn hôm nay tối hơn mọi ngày, vừa vào liền thấy nền được xếp thành hình trái tim đang theo gió lay động, ánh nến lúc tỏ lúc nhạt, hoa hồng cùng rượu vang đỏ bày trên bàn... cùng với vài món nhìn qua thấy rất ngon.

Mà Tiết Diễm ngồi ở đó, vẻ mặt chờ mong nhìn anh.

Thẩm Phóng vốn thông minh, nhìn thấy sắp xếp kia rồi lại nhìn biểu tình Tiết Diễm, liền hiểu ra đây là tự tay hắn làm.

Lại nếm một chút thấy hương vị cũng không có gì đáng ngại, lập tức khen không dứt miệng.

Vất vả của Tiết Diễm được khẳng định nên cũng rất vui vẻ, nhưng mà cuối cùng cũng hiểu được trình độ của mình, thế là nụ cười cũng có chút xấu hổ.

Nhìn thấy Thẩm Phóng từng miếng từng miếng ăn miếng bít tết được cắt thành hình trái tim, Tiết Diễm nói: “Tôi... Tôi chuẩn bị một món quà sinh nhật nhỏ cho anh.”

Trong miệng Thẩm Phóng toàn là thịt, hơi nghiêng đầu cười cười nhìn hắn.

Tiết Diễm từ sau rút ra một cái túi màu sắc hường phấn được buộc nơ đưa qua.

Thẩm Phóng mở ra, chỉ thấy trong đó là một bình đựng sao rất đáng yêu, bên trong chứa đủ mọi loại sao giấy được gấp từ giấy phát quan, trên nút chặn gỗ còn dính một tờ giấy nhỏ, viết rằng “Hái sao xuống tặng cho em”.

Thẩm Phóng nhất thời phì cười, “Phụt - khụ khụ khụ - ”

Tiết Diễm liếc anh một cái, cắn cắn môi, kiên nhẫn giải thích: “Là tôi tự tay gấp, mỗi ngôi sao đều chứa một điều ước, miễn là tôi có thể làm được thì nhất định sẽ làm.”

Thẩm Phóng nghe được về đầu tiên, một bên ho khan một bên hờ hởi cười, cười càng vui vẻ hơn.

Tiết Diễm nhìn anh một lúc, lại lên tiếng, “Nếu anh không thích cái này thì tôi còn vài món quà khác.”

Nói xong hắt lại từ phía sau rút ra vài túi to, từ túi to này lấy quà ra, từng món để trước mặt Thẩm Phóng.

Có đồng hồ nổi tiếng, ví tiền, quần áo, cà vạt, thắt lưng, bật lửa,... thậm chí có cả chi phiếu.

Thẩm Phóng muốn nói là mình không phải không hài lòng, hắt tặng gì mình cũng thích, nhưng lại không nghĩ tới nhận được nhiều món quà nữ tính như vậy, khiến cho anh cười như điên, mãi cũng không thể dừng lại.

Tiết Diễm thế mà không cười, đứng dậy đi quanh bàn ăn, dưới ánh nến mờ nhạt cúi xuống thắt cà vạt cho anh, nhìn chăm chú vào mắt anh, nói từng chữ: “Trời em lại.”

Thẩm Phóng ngửa đầu nhìn hắt, cuối cùng cũng không cười, đột nhiên tiến đến nhẹ nhàng hôn lên mặt hắt một cái, nghiêm túc, “Ừm. Trời tôi lại.”

66. Chương 66

Thấy anh ta cuối cùng cũng có thái độ nghiêm chỉnh, Tiết Diễm vừa lòng, nội tâm nghĩ hiện tại liền cho... 99 điểm đi, thêm nhiều điểm hơn lại sợ anh kiêu ngạo!

Công việc làm thêm của Thẩm Phóng liên tục tới giữa tháng mười hai mới hoàn thành, bộ dạng vô cùng thoải mái gửi chương trình cho Nghiêm Cẩm để giao cho bộ phận của mình.

Nghiêm Cẩm kiểm tra phần code của anh, lại nhấn một tin nhắn gọn: “Không tồi.”

Thẩm Phóng thả lại emo cười to: “Em mà, anh cứ yên tâm!”

Dừng một chút, Nghiêm Cẩm lại nói: “Tiểu Thất, tôi nhớ trước kia cậu có nói là thích Cổ Căn Hoa phải không?”

Thẩm Phóng mau chóng nhấn lại: “Đương nhiên! Bây giờ cũng thích! Wuli Hoa Hoa chính là nam thần quốc dân! Thần tượng!”

Nghiêm Cẩm: “Giáng sinh có buổi chiếu ra mắt phim mới của tân ảnh đế, cậu có muốn tới xem không?”

Ế? Sư phụ từ khi nào cũng chú ý tới giới giải trí rồi?

Sinh nhật Tiết Diễm vào cuối tháng mười hai, hai tư tháng mười hai, cũng vừa vặn là đêm giáng sinh đó.

Thẩm Phóng: “Ồ đâu ạ?”

Nghiêm Cẩm: “Quảng trường XX, rạp phim ở tầng cao nhất, bắt đầu thăm dò lúc bảy giờ, đại khái đến mười giờ rưỡi thì kết thúc bộ phim.”

Nói là quảng trường chứ thật ra đó là một trung tâm mua sắm, nằm ở trung tâm sầm uất nhất nơi thành thị phồn hoa này, cũng là một điểm đến rất nổi tiếng.

Thẩm Phóng suy nghĩ một chút liền trả lời: “Muốn chứ ạ! Nhưng mà không cướp được vé! Sư phụ có cách ạ?” Trước đây không phải anh không nghĩ tới tham gia hoạt động này, nhưng vé rất khó tranh nên đành ngậm ngùi đứng ngoài.

Nghiêm Cẩm: “Tôi có vé, cậu muốn đi thì tôi gửi cậu hai cái.”

Sau đó anh ta giấu đầu hử đuôi mà bổ sung: “... Tạ Thiên Dật lấy được vé.”

Thẩm Phóng không suy nghĩ sâu xa như vậy, hí hửng nhấn lại: “Vâng, cảm ơn sư phụ! Moah moah!”

Thẩm Phóng bên này lại lén lút hoàn thiện kế hoạch cùng chi tiết đêm giáng sinh của hai người.

Tiết Diễm tuy rằng không thể hiện chút quan tâm nào ra mặt, nhưng trên thực tế, khi lịch vừa giở sang tháng mười hai, hoặc có khi là sớm hơn nữa thì hắn đã bắt đầu mong chờ tới ngày này.

- Đây là sinh nhật đầu tiên của hắn từ ngày hai người họ cùng một chỗ, còn là đêm giáng sinh đầu tiên, hắn vô cùng muốn biết Thẩm Phóng còn đang theo đuổi thì lúc này sẽ có biểu hiện gì.

Hai tư tháng mười hai rất nhanh đã tới, nhưng khiến Tiết Diễm hụt hẫng chính là, nhìn hành động của Thẩm Phóng như thể không để ngày này ở trong lòng.

Anh ta không chỉ không chờ đồng hồ báo thức chuyển qua số 0 mà là người đầu tiên chúc mình sinh nhật vui vẻ, không quà tặng, còn có buổi sáng vừa mở mắt đã hỏi: “Hôm nay là sinh nhật anh nhỉ, tối nay chúng ta đi xem phim ăn mừng một chút.”

Chỉ có xem phim! Lại còn đẩy xuống buổi tối!

Tiết Diễm rất muốn hỏi rốt cuộc anh còn có sắp xếp nào khác không, nhưng lại cảm thấy mình quá nóng vội. Cũng may đây không phải lần đầu tiên, bất ngờ đêm thất tịch cũng là gần buổi tối mới đến, hắn liền đem tất cả mong chờ tạm thời đặt trong lòng.

Buổi trưa, cả hai người họ quay về Tiết gia để ăn mừng cùng cha mẹ một lúc, đến chạng vạng thì Thẩm

Phóng tới công ty đón hân, y theo những gì đã nói buổi sáng, dẫn hân đi ăn cơm sau đó đi xem phim.

Bữa chiều tùy tiện chọn một nhà hàng gần rạp chiếu phim, người ăn cơm cũng rất nhiều, mà bởi vì không có dự định trước nên bọn họ không những không có chỗ ngồi tình nhân mà đến cả bàn ăn riêng cũng không có, đành phải cùng một đôi tình nhân khác hợp lại thành một bàn bốn người.

Trong lòng Tiết Diễm lại thêm hụt hẫng.

Đợi hai người cơm nước xong xuôi đi vào rạp chiếu phim, Tiết Diễm cầm vé mới phát hiện phim bọn họ xem là bộ phim mới đóng máy của ảnh đế Cố Cẩm Hoa, là buổi ra mắt nên các diễn viên đều phải tới đây.

Bất mãn trong lòng hân gần như đầy tràn.

Lại là Cố Cẩm Hoa, hôn lễ tìm anh ta làm người chủ trì, chụp ảnh chung cùng kí tên còn chưa đủ, ngay cả sinh nhật mình mà Thẩm Phóng Phóng cũng muốn đặc biệt tới xem anh ta!

Anh đã không tỏ vẻ gì thì việc gì tôi phải tức giận! Tiết Diễm nhìn chằm chằm sườn mặt Thẩm Phóng, chẳng chút vui vẻ gì nghĩ thầm.

Đáng tiếc không biết do hiện trường quá nhiệt tình hay mị lực của ảnh đế quá lớn, Thẩm Phóng không những không để ý hay tỏ vẻ gì với hân mà còn lôi kéo, nhỏ giọng hớn hờ nói với Tiết Diễm: “Mau nhìn mau nhìn! Wuli Hoa Hoa lên sân khấu! Bên người ảnh cũng là diễn viên kia!”

Tiết Diễm: Không muốn nhìn anh ta.jpg.

Dàn diễn viên trong phim này đều rất có sức nặng, không chỉ có vai chính là ảnh đế Cố Cẩm Hoa, các vai diễn quan trọng khác cũng đều là các ngôi sao nam nữ hàng đầu. Ở đây còn có vô số phóng viên cùng nhà báo theo nhóm diễn viên mà bắt đầu tách tách chụp không ngừng, hết sức náo nhiệt.

Tiết Diễm ngồi trên ghế cả buổi, trừ bàn tay được nắm chặt ra thì không có chút an ủi nào khác.

Cuối cùng hân không thể không thừa nhận, Thẩm Phóng thật sự chuyên tâm xem buổi ra mắt này, kể cả phần thăm dò, biểu diễn của khách mời, video tuyên truyền phim, các phần phỏng vấn diễn viên, anh ta đều xem rất chăm chú.

Thẳng tới khi buổi ra mắt kết thúc, trong thời gian rảnh chờ bộ phim chính thức ra mắt, Thẩm Phóng mới quay sang, “Bảo bối, anh không có hứng thú với bộ phim này à?”

Tiết Diễm căn bản không chú ý tới giới thiệu trước đó, hoàn toàn không biết đó là loại phim gì, hơn nữa Cố Cẩm Hoa còn là diễn viên chính, hiển nhiên không chờ mong gì.

Nhưng nhìn háo hức lấp lánh trong mắt Thẩm Phóng, hắn không thể nói những lời tiêu cực ra khỏi miệng, đành gạt đầu, “Có hứng thú.”

Thẩm Phóng liền cười cười, “Ừ, đề tài của bộ phim này rất thú vị, wuli Hoa Hoa cũng là lần đầu tiên diễn loại vai diễn bình tĩnh đến biến thái này, so với trước đây thật sự rất khác, chắc nhất định phải tập trung xem mới được.”

Tiết Diễm có lệ: “Ừm.”

Có mới là lạ! Tôi còn đang chờ đèn tắt xem sẽ phát sinh cái gì này!

Đêm giáng sinh, còn là sinh nhật của mình, không cần lãng phí chỉ để nhìn biến thái!

Đèn trong rạp chiếu phim đồng loạt tắt, bộ phim chính thức bắt đầu.

Phần đầu của bộ phim rất hấp dẫn, chỉ bằng vài phân cảnh ít ỏi đã bắt được lực chú ý của tác giả, tiết tấu tiếp theo cũng hết sức chặt chẽ, khiến người ta một khi đã nhập tâm thì sẽ không thể dời nổi mắt.

Thẩm Phóng nhìn qua thì thấy vô cùng nghiêm túc nhìn màn hình lớn, nhưng thực tế thì anh cũng không tập trung vào bộ phim như Tiết Diễm vẫn tưởng.

Đúng là anh rất thích các bộ phim của Cố Cảnh Hoa, cũng có hứng thú với đề tài của bộ phim này, nếu như bình thường thì nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội hiếm có này.

Nhưng mà bởi vì trong lòng anh còn có việc, xem phim cũng không thấy yên lòng, nhưng không thể lãng phí tâm ý của sự phụ được.

Đương nhiên Nghiêm Cẩm cũng đang trong phòng chiếu phim giờ phút này đang bị Tạ nhị thiếu dây dưa, chẳng có khả năng để ý tới anh.

Tiết Diễm lặng lẽ quay đầu nhìn hai lần, thấy bộ dạng vô cùng nghiêm túc với Thẩm Phóng, dường như cũng không có ý định thừa dịp đèn tắt mà làm vài việc linh tinh với mình, thế là buông luôn rụt rè này giờ, chủ động vươn tay qua nắm tay, sờ đùi, xoa cổ, nhéo eo anh ta.

Thẩm Phóng thấy hắn cũng coi như là có chừng mực, không trong bóng tối dưới máy quay mà làm ra những hành động “đồi phong bại tục” thế là cũng không phản đối, thuận theo động tác của hắn, thậm chí còn rất phối hợp tiến lại gần, thuận tiện cho hắn động tay.

Tiết Diễm lúc này mới vừa lòng, khoe miệng trong bóng tối hơi nhếch lên.

Bộ phim kéo dài trong hai giờ. Khi bài hát cuối phim vang lên, đại đa số người xem còn đắm chìm trong những thăng trầm của cốt truyện xuất sắc, còn chưa thỏa mãn.

Bộ phim kết thúc, cảnh đồng biển mất, một khúc vĩ cầm du dương vang lên, diễn viên, phóng viên truyền thông cùng khán giả dưới sự hướng dẫn của nhân viên mà rời khỏi phòng chiếu theo các lối đi khác nhau.

Thẩm Phóng nắm chặt tay Tiết Diễm, từ thang cuốn thật dài mà không vội bước xuống lầu, cùng nhau đi khỏi trung tâm thương mại phần hoa này.

Đêm giáng sinh, khắp nơi đều là các cặp đôi tay trong tay cùng hôn nhau, không khí lạnh lẽo tràn ngập hương thơm của các loại trái cây cùng hoa hồng.

Tiết Diễm đi theo Thẩm Phóng lên phía trước, biểu tình trên mặt rất nghiêm trọng, trong lòng lại có tính toán không nghiêm chỉnh, đã cùng ăn cơm, xem phim, dạo phố, tiếp theo có thể sẽ như vậy...

Một bản nhạc dễ nghe đột ngột cắt ngang suy nghĩ của Tiết Diễm, đồng thời cũng hấp dẫn lực chú ý của rất nhiều người qua đường.

Tòa nhà cao tầng cạnh trung tâm thương mại có treo một màn hình led lớn, bình thường đều phát quảng cáo hoặc một số tin tức quan trọng từ các doanh nghiệp.

Vào giây phút này, cùng với nhạc nền vui vẻ trong trẻo, màn hình lớn kia đột nhiên phát một bộ phim ngắn.

Hai nhân vật chibi xuất hiện, nói chuyện với nhau, kể lại một mẩu chuyện xưa.

Đây là... phim hoạt hình?

Mặc dù bộ phim rất dễ thương, nhân vật cũng đáng yêu, nhưng nhìn sao cũng không thấy liên quan gì đến quảng cáo hay lễ Giáng sinh.

Người qua đường không hiểu tại sao, mà Tiết Diễm cũng hoàn toàn ngây dại.

Tên bộ phim ngắn là <<Chúng ta>>.

Theo hai thằng nhóc chibi chân tay ngắn ngủn kia, hắn thấy được lần đầu tiên mình gặp Thẩm Phóng.

Cũng trong con hẻm nhỏ, xe đạp rách, lạng lẽ đi qua ngã tư ồn ào, đi ngang qua nhau sân trường trung học, sân bóng người người tranh đoạt, thả bánh bao cho cá ăn, nụ hôn không thành tại hành lang có giàn nho kia, phỏng vấn ở tổng bộ Tiết thị,...

Từng cảnh từng cảnh, là quá khứ mà Thẩm Phóng đã từng lãng quên, nay nhất quyết quay đầu tìm lại.

Tiết Diễm quay sang nhìn Thẩm Phóng, trong lúc nhất thời không nói lên lời.

Thẩm Phóng cũng không mở miệng, trấn tĩnh mỉm cười nhìn hẩn chăm chú.

Bộ phim ngắn kết thúc, âm nhạc không tắt, quanh hai người đều sáng người, cùng lúc đó, hình ảnh trên màn hình lớn lại vi diệu biến thành trực tiếp hiện trường với trọng tâm là bọn họ!

Pháo hoa đủ màu sắc được bắn xung quanh, rực rỡ đến lóa mắt, chiếu sáng màn đêm tựa ban ngày.

Thẩm Phóng cầm hoa tươi cùng nhẩn, quỳ một gối xuống: “Duyên phận của chúng ta đã dài như vậy. Trước đây dựa vào em, sau này sẽ có tôi. Tiết Diễm,” anh trịnh trọng gọi tên Tiết Diễm, “Tôi yêu em. Đồng ý tôi, theo tôi cùng một chỗ đi.”

Ước chừng phải vài phút, Tiết Diễm chỉ cúi đầu nhìn anh, mất đi tất cả ngôn ngữ cùng động tác.

Người xung quanh, mặc kệ đang xem trực tiếp tại hiện trường hoặc là xem trên màn hình, đều khấn trương cùng hứng thú chú ý tới một màn này, ngay cả những người yêu thích ồn ào cũng nín thở.

Trên mặt Thẩm Phóng không còn hớn hở cùng thoải mái như bình thường, có vài phần nghiêm túc cùng vài phần yên lặng.

Anh lẳng lặng ngửa đầu, nhìn hẩn chăm chú, cùng đợi hẩn, trong ánh mắt tràn ngập mong chờ, lại có tình yêu dào dạt muốn tràn ra.

Yên tĩnh thêm một lúc nữa, Tiết Diễm đột nhiên cử động.

Hẩn vội vã đi tới, ôm chầm lấy Thẩm Phóng, thanh âm khàn khàn, “Tôi đồng ý...”

Đám đông vỡ òa trong tiếng reo hò dữ dội!

Thẩm Phóng cầm lấy tay hẩn, muốn đeo nhẫn cho Tiết Diễm.

Tiết Diễm lại như không phản ứng lại hành động ý nghĩa này, vẫn ôm chặt Thẩm Phóng không chịu buông ra, đến cả cơ thể cũng như phát run.

“Tôi đồng ý với em, đồng ý em, Phóng Phóng, tôi yêu em...” Tiết Diễm kích động nâng mặt anh lên, không ngừng nhiệt tình hôn môi, đáp lại lời cầu yêu của anh, tiếp theo lại ghé sát bên tai, thấp giọng nói một câu

gì đó, mặt đỏ ửng chờ câu trả lời của anh.

Đám đông quá huyền não, âm nhạc cũng ồn ào, Thẩm Phóng không nghe rõ những gì hần nói, vất vả lắm mới tìm được cơ hội đeo nhãn cho Tiết Diễm, lớn tiếng hỏi: “Bảo bối, em vừa nói cái gì?”

“Tôi yêu em!” Tiết Diễm cũng hô lớn một câu, câu tiếp theo lại nhỏ tiếng.

Nhưng mà lần này Thẩm Phóng nghe rõ. Hần nói chính là: “Tôi đã đặt một khách sạn... Tôi sắp nhịn không nổi.”

67. Chương 67

Nhưng mà trước mặt bao người, nhịn không được cũng phải nhịn.

Vài phóng viên tới tham gia buổi ra mắt bộ phim của ảnh đế vừa vận bắt gặp cảnh này, hơn nữa quần chúng vây xem không ít người quay lại, cơ bản lúc này xung quanh bọn họ đã bị đủ loại ống kính của máy ảnh điện thoại vây quanh.

Tiết Diễm là người thừa kế Tiết thị, tin tức về hần đều bên lĩnh vực tài chính – kinh tế. Nhưng từ hôn lễ hận không thể chiêu cáo thiên hạ của hần cùng Thẩm Phóng, tin tức về hần bắt đầu dịch chuyển dần sang lĩnh vực giải trí.

Do vậy giờ phút này cũng có người nhận ra thân phận của hần cùng Thẩm Phóng, quần chúng hóng hớt lập tức bùng nổ.

Lại là cái đôi phu phu này! Rõ ràng đã kết hôn lâu như vậy! Tại sao còn muốn show ân ái nữa!

Lần trước là bỏ trốn, lần này là cầu hôn, đề nghị cho cầu độc thân một đường sống!

Tiết Diễm cắn chặt môi, hoàn toàn không có ý định tiếp chuyện với các phóng viên. Thẩm Phóng ôm eo hần, cười cười thừa nhận, đây là món quà sinh nhật cho hần.

Tiếp theo anh nói vài câu chúc mọi người Giáng sinh vui vẻ, Giáng sinh hạnh phúc vân vân, lại lặng lẽ ra hiệu với Nghiêm Cẩm cùng Tạ Thiên Dật đang đứng trong đám người, thừa dịp mọi người còn chưa phản ứng lại, xuất kỳ bất ý(*) kéo Tiết Diễm chạy đi.

(*)Xuất kỳ bất ý: hành động khi người ta không đề phòng

Hai người dù sao cũng không phải ngôi sao giới giải trí mà chỉ là một đôi phu phu đã kết hôn, không có giá

trị bát quái, hơn nữa buổi ra mắt phim của anh để vừa kết thúc, những ngôi sao khác có thể còn không rời đi, thế nên cũng không có phóng viên nào đuổi theo bọn họ.

Tiết Diễm đã sớm mất kiên nhẫn, vừa cùng Thẩm Phóng lên xe đã trực tiếp ấn anh vào chỗ ngồi, cuồng nhiệt hôn lung tung lên mặt anh, hận không thể lột sạch quần áo mà giữ lấy Thẩm Phóng.

Thẩm Phóng không phản kháng, thuận theo để hân ấn vào ghế, chỉ là hơi hơi nhú mào: “Không phải đi khách sạn à?”

Tiết Diễm say đắm vuốt ve sườn mặt anh: “Nhìn không nổi, hôn một cái giải tỏa chút đã.”

Thẩm Phóng liền cười, giúp hân chậm rãi ngồi xuống.

Tiết Diễm ngồi ở ghế lái, hít sâu vài lần, nhìn nhẩn trên tay rồi lại nhìn anh, như là không thể tin được lại như xác nhận lại: “Có phải anh vừa cầu hôn tôi không?”

Thẩm Phóng cười cười: “Đúng vậy, bảo bối, anh cũng đồng ý rồi.”

Tiết Diễm đem nhẫn đang đeo trên ngón tay đặt lên môi, để cho kim loại lạnh lạnh chạm vào làn da đang nóng như thiêu đốt, khiến cho bản thân có thể bình tĩnh hơn một chút: “Ừ, đồng ý với anh rồi.”

Ô tô khởi động, rời khỏi bãi đỗ xe, chạy thẳng tới khách sạn đã định.

Nhưng mà tối nay là tối Giáng sinh, bây giờ còn là thời gian mà thành phố này náo nhiệt nhất, con đường dẫn cả về nhà lẫn đến khách sạn đều... tắc nghẽn nghiêm trọng.

Vô số chiếc xe giống như những con côn trùng nhỏ, dày đặc mà chính chính tề tề đan xen khắp ngang dọc cầu vượt, dùng mắt thường có thể nhìn ra không có một khe hở.

Thẩm Phóng nhìn ra ngoài cửa sổ xe một cái, không khỏi giật mình: “Nhiều xe như vậy, không biết bao lâu chúng ta mới ra được.”

Tiết Diễm cắn chặt môi, một tay siết ghế đang ngồi, ánh mắt dán chặt vào Thẩm Phóng, không nói một lời.

Thẩm Phóng quay đầu nhìn hân, “Anh đặt khách sạn nào vậy? Hay là chúng ta đổi chỗ?”

Tiết Diễm vẫn không lên tiếng, nhưng lại nâng tay lấy di động trước mặt đưa cho anh.

Thẩm Phóng vừa thấy màn hình di động liền hiểu.

Đó là một khách sạn tình yêu, mà Tiết Diễm chọn lại là một phòng theo chủ đề thiên nhiên. Nhìn qua đã thấy là một phòng nhỏ trong lành, cảnh xuân tươi đẹp, nước chảy róc rách.

Lại nhìn sang phần giới thiệu, ày, cái gì mà đu quay tình thú, cái gì mà ghế tình thú, cái gì mà giường nước, cái gì cần cũng đều có cả. Nệm được thiết kế theo hoa văn phiến đá, phía trên giường được mô phỏng tương tự hành lang có giàn nho ở trường trung học, có cả dây nho cùng chùm nho rũ từ trên xuống.

Ai da, thì ra là muốn chơi một vài trò tình thú.

Thẩm Phóng đặt điện thoại sang một bên, cố ý trêu đùa, ghé vào tai hắn trêu chọc: “Bảo bối, anh đây là muốn chơi lộn ngược chiều trên giàn nho sao. Nói thật nhé, tính mềm dẻo của tôi cũng tốt lắm, lúc trước cũng từng học qua vũ đạo, có lẽ cũng có thể thử tư thế này xem...”

Tiết Diễm đã sớm bị nụ hôn cuồng nhiệt kia thổi lên phản ứng, lúc này lập tức bị hình ảnh tưởng tượng kia trêu chọc đến thở gấp, khóe mắt đỏ hoe, bộ vị kia càng có thêm tinh thần.

Hàng dài phía trước nhìn không tới cuối vẫn không nhúc nhích, như thể bị ai ngăn cản lại. Tiết Diễm gấp đến độ không nhịn nổi, ấn nút cạnh vô lăng, quay đầu ấn mạnh Thẩm Phóng xuống ghế lại hôn lên.

Thẩm Phóng cũng rất phối hợp mà đáp lại hắn, tay lại vòng qua sau lưng vuốt ve, trấn an tâm trạng nôn nóng của hắn.

Nhưng mà trấn an này của Thẩm Phóng nhìn qua cũng không có tác dụng. Hôn được một lúc, Tiết Diễm đột nhiên ôm chặt anh, “Tôi chịu không nổi. Phóng Phóng, chạm vào tôi.”

Giọng nói kia trầm thấp khàn khàn, thậm chí còn mang theo cả một tia nước nử bất lực.

Thẩm Phóng sửng sốt, lập tức phản ứng lại, cười nói: “Trên đường này có rất nhiều camera nha, phía trước còn nhiều người như vậy, làm không tốt thì sẽ có người nhìn thấy chúng ta.” Lời nói như vậy nhưng anh cũng không do dự, cách hai tầng vải dệt đem bàn tay ấm áp phủ lên hạ thân Tiết Diễm, không nặng không nhẹ vuốt ve.

Người trong xe phía trước chỉ cần quay đầu đã có thể nhìn thấy bọn họ, chưa kể camera khắp nơi cũng có thể đã quay lại, cái loại phóng đảng không đúng lúc này luôn có nguy cơ bị phát hiện bất cứ lúc nào.

Hình tượng của Tiết Diễm từ trước đến nay đều là chính trực lãnh đạm cùng cấm dục, giờ khắc này cảm thấy khẩn trương bất an vô cùng. Nhưng dục vọng của hắn lại trái ngược mà không những không biến mất mà càng lúc càng thêm rõ ràng.

“Bảo bối của tôi gan cũng thật lớn.” Thẩm Phóng hiển nhiên phát hiện thay đổi của hắn, lấy đầu gối che đùi Tiết Diễm, nhanh chóng cúi thấp lưng, lấy tay trực tiếp cắm vào bộ vị vừa nóng vừa cứng kia.

Lòng bàn tay ấm áp chạm vào làn da mỏng manh nóng bỏng của chỗ kia, một tia lửa nhỏ tê tê đại đại từ đó lan theo toàn thân. Tiết Diễm nhin không được mà phát ra tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ thoải mái.

Bất kỳ tên đàn ông nào độc thân nhiều năm đều là chuyên gia trong lĩnh vực này, huống chi đây cũng không phải lần đầu tiên họ làm chuyện này.

Thẩm Phóng kiên nhẫn chăm sóc từng chỗ mẫn cảm của hắn, có thể nói là cưỡi xe nhẹ đi đường quen(*), cuối cùng cũng giúp hắn phát tiết.

(*) *Cưỡi xe nhẹ đi đường quen*: việc quen thì dễ làm

Tiết Diễm ôm anh không chịu buông tay, mặt chôn sâu ở ngực Thẩm Phóng, đắm chìm trong dư vị ngọt ngào đến mê người, hơi thở nóng rực, thân thể khê run, trái tim vẫn kinh hoàng không thôi.

Tắc nghẽn nghiêm trọng bên ngoài vẫn không khá hơn, gần đuôi hàng dài lại lục tục có chiếc xe lựa chọn quay đầu chuyển đường khác, tình huống càng thêm hỗn loạn. Thẩm Phóng rút khăn giấy lau khô chất lỏng dính dính trên người hai người, một tay ôm Tiết Diễm, cúi đầu nhìn bản đồ trên điện thoại một lúc, nói, “Đằng trước có ngã rẽ, chúng ta chuyển hướng đi, tôi dẫn anh tới một chỗ.”

Chuyển hướng so với tiếp tục đi lên phía trước dễ dàng hơn nhiều, đợi một lúc, xe hai người cuối cùng cũng thoát khỏi đội ngũ bó cánh cứng vô tận kia, đi vào một con đường tương đối thông thuận.

Nơi mà Thẩm Phóng nói là trung tâm đào tạo nghệ thuật mẹ anh làm chủ mà anh thường xuyên tới khi còn nhỏ.

Trong nửa năm mẹ bị bệnh này, bởi vì khuyết thiếu nhân lực mà trung tâm đã giảm bớt thời gian giảng dạy cùng các loại khóa học, thậm chí còn bỏ lỡ thời gian khai giảng mùa hè quan trọng. Đợi khi bệnh tình của mẹ tiến triển thì trung tâm mới bắt đầu tuyển sinh, tuy rằng so ra kém ngày xưa nhưng công việc kinh doanh cũng dần hồi phục.

Vị trí của trung tâm cũng là một nơi rất hẻo lánh.

Nhưng mà vì vậy mà giá thuê cũng không đắt, nó mới có thể chiếm trọn một tầng của tòa nhà này suốt nhiều năm.

Trong trung tâm đào tạo có phòng ký túc, nhưng trước nay đều không có học trò hay giáo viên vào ở, cho nên ban đêm mỗi phòng đều khóa chặt cửa bên ngoài, chẳng có ai ở lại.

Thẩm Phóng thế mà lại có chìa khóa hầu hết các phòng. Bên này, anh cùng Thẩm Tiềm đều có phòng của riêng mình, trước đây thường xuyên ngủ lại đây. Sau này lớn lên thì không đến nữa, nhưng mẹ vẫn theo thói quen mà quét tước sạch sẽ.

Thời tiết bên ngoài rất lạnh, vừa bước vào toàn nhà này lại khiến người ta có cảm giác như mùa xuân.

Ở tầng một có một ông lão bảo vệ, hiển nhiên sẽ quen biết Thẩm Phóng, thấy anh dẫn người lại cũng không thấy bất ngờ, cười ha hả chào hỏi: “Đến đây làm gì? Đã lâu không thấy thằng nhóc nhà mi lại đây.”

Thẩm Phóng cười hì hì: “Đại gia đây là nhớ cháu sao? Hôm nay bên ngoài kẹt xe quá, chúng cháu không về nổi nên tính ở đây một đêm.”

Ông lão già vờ giả vệt túm lấy anh: “Ai nhớ mi? Mau đi đi mau đi đi. Có vấn đề gì thì xuống đây tìm lão.”

Thẩm Phóng cười nói cảm ơn, dẫn theo Tiết Diễm vào thang máy đi tới trên lầu cao nhất, lại thuận tay khóa lại cửa cầu thang.

Lầu cao nhất diện tích vô cùng lớn, chia thành nhiều phòng to to nhỏ nhỏ, ngoài cửa dùng bút đen đánh số, phân biệt từng lớp piano, lớp học vẽ, lớp taekwondo, phòng tập nhảy cùng vài lớp linh tinh.

Trừ lớp bơi lội học ở bể bơi tầng một, tất cả các khóa học khác ở trung tâm đều học ở đây.

Vừa thấy Thẩm Phóng đóng cửa, Tiết Diễm cảm giác dự vọng vừa phát tiết của mình lại có xu thế rục rịch ngẩng đầu.

Lần này hắn không nhẫn nại nữa, lập tức ôm chặt eo người kia, đặt anh lên tường, tùy tiện hôn môi, bàn tay mò vào trong quần áo vuốt ve lưng tung.

Trong bóng tối mờ mịt, gương mặt Thẩm Phóng có chút mơ hồ, giọng nói lại mang theo ý cười rõ ràng: “Bảo bối, đừng nóng vội.”

68. Chương 68

Vài hòn chim én với mấy đoạn H tôi thề tôi sẽ không bao giờ edit H nữaaaaa

- _____

Tiết Diễm cũng không muốn biểu hiện nóng vội như vậy, như thế hắn chỉ quan tâm tới niềm vui thể xác vậy.

Nhưng hắn nhịn không nổi. Hắn đã quá kích động, cảm xúc vượt quá tầm kiểm soát của bản thân.

Tiết Diễm chẳng thể nghĩ ra hành động nào có thể biểu đạt chính xác tâm tình của hắn hơn là hành động kết nối thân thể cùng linh hồn này cả.

Đây là năm thứ mười một hắn biết Thẩm Phóng, là mười tháng kết hôn với anh, là ngày đầu tiên đồng ý anh theo đuổi.

Hắn nhận được một lời cầu hôn long trọng như vậy, lại là chiêu cáo thiên hạ.

Đây cũng chính là nét bút đậm màu nhất trong sinh mệnh của hắn.

Thẩm Phóng bị đẩy mạnh vào tường, lão đảo vài cái mới đứng vững.

Nhưng anh cũng không để ý tới sự lỗ mãng của Tiết Diễm, mà một bên đáp lại nụ hôn ngang ngược kia, một bên chậm rãi lùi về phía sau, thẳng đến khi hai người lùi tới một cánh cửa khép hờ, anh sờ sờ công tắc đèn sau lưng, trong một chốc bóng đèn sáng bừng.

Đây là một phòng tập vũ đạo rộng rãi, ngọn đèn sáng như tuyết trên trần nhà phản xạ qua tấm gương lớn trên tường chiếu rọi cả căn phòng sáng rực như ban ngày.

Ánh sáng đột ngột xua đi gợn sóng tình dục đương lên như thủy triều của bầu không khí mờ ám, Tiết Diễm cuối cùng cũng dừng thân thiết, ngẩng đầu lên, nhìn toàn cảnh bốn phía, cất giọng khàn khàn: “Nơi anh nói là chỗ này?”

Thẩm Phóng cười nói: “Không so được với phong cảnh thiên nhiên của anh. Thấy có được không?”

Tiết Diễm nhìn anh thật sâu: “Có anh là được.”

“Ôi, tôi không ổn rồi.” Thẩm Phóng ôm ngực, cười nói, “Bảo bối nói lời yêu khiến mọi người chịu không nổi, trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài rồi.”

Tiết Diễm nắm tay anh, đặt lên ngực mình: “Anh chạm vào tôi đi.”

Nơi đó “thình thịch” vừa nhanh vừa mạnh mẽ, như đang dùng hành động thực tế thuyết minh cho cái gọi là “sắp nhảy ra ngoài”.

Thẩm Phóng cúi đầu, đem mặt dán vào vị trí trái tim của hắn, giọng nói thoáng trầm xuống: “Ngày còn nhỏ thì người lớn lúc nào cũng bề bộn công việc, tôi ở nơi này còn nhiều hơn ở nhà.”

Như đang giải thích vì sao lại muốn dẫn Tiết Diễm tới nơi này.

Là nơi anh lớn dần.

Nghe vậy, tầm mắt Tiết Diễm liền không tự chủ được mà phóng khắp mọi nơi.

Phòng tập võ đạo rộng rãi nhưng lại trống trải. Một bên vách tường là một tấm gương cực đại, đối diện đó là cửa sổ hướng ra hành lang, rèm cửa màu lam nhạt được kéo ra, phía dưới là thanh ngang để phục vụ tập nhảy. Một chữ “Vũ” thật to khắc trên hai vách tường còn lại, trong góc có mấy chiếc ghế cùng loa đặt gọn gàng, sàn nhà gỗ vô cùng sạch sẽ, theo ánh đèn xa xa mà phản chiếu ánh sáng.

Vừa đứng tại đây, Thẩm Phóng phảng phất như có thể thấy một đám trẻ con lú lú đang nghiêm túc học võ đạo vài năm trước.

Thấy Tiết Diễm nhìn chằm chằm thanh ngang, Thẩm Phóng một lần nữa nở nụ cười: “Suy nghĩ gì vậy bảo bối? Muốn treo ngược người lên sao ha ha ha. Xem ca biểu diễn một màn cho em đây!”

Kỳ thật những lời này có vài phần khoát lác, dù sao cũng đã vài năm anh không động đến võ đạo. Trước đây thấy xà ngang vừa đẹp lại vừa thoải mái, hiện tại người đã lớn như vậy, có muốn cũng chẳng treo người lên nổi.

Huống chi trạng thái hiện tại của anh...

Kết quả còn không kịp đợi Thẩm Phóng tiến lên tự thử thách bản thân, Tiết Diễm đã kéo lại, tiếp tục ôm vào trong ngực mà hôn.

Thẩm Phóng thoáng cân nhắc một chút, cũng dứt khoát buông tha cho thanh ngang.

Hôn được một chốc, anh liền đẩy Tiết Diễm ra, ấn hấn xuống ghế bình thường cha mẹ hay ngồi chờ, thay đổi ngữ khí, nghiêm trang mở miệng: “Hôm nay, lớp chúng ta đón một thành viên mới. Thầy Thẩm sẽ bắt đầu dạy bạn học Tiết những động tác cơ bản của một điệu nhảy Latinh.”

Một lần nữa bị gọi lên dục vọng, Tiết Diễm vốn còn chưa thỏa mãn: “...”

“Đầu tiên, một...” Thẩm Phóng đứng ở trung tâm phòng tập, đối mặt với Tiết Diễm, một bên đếm nhịp, một bên thực hiện các động tác cơ bản, thực hiện vài bước để tìm lại cảm giác.

Tiếp theo lại lấy di động ra kết nối với loa, mở một bài nhạc lên.

Vòng eo mềm dẻo rắn chắc cùng đôi chân thon dài thẳng tắp theo tiết tấu mà uốn lượn, giống như một ngọn lửa cực nóng, trong nháy mắt hấp dẫn toàn bộ ánh mắt bạn học Tiết.

Một bài nhảy chấm dứt, Thẩm Phóng ổn định lại hơi thở, một bên mu bàn tay đặt lên trán: “Phòng tập quá nóng, bạn học Tiết đầu tiên cứ tự mình luyện tập, thầy Thẩm cởi quần áo đã.”

Sau đó liền quay lưng lại đối mặt với gương, trên mặt lộ ra một nụ cười, vô cùng thông thả mà lại mười phần tao nhã cởi nút áo khoác của mình, tùy tay ném ra sau, vừa vắn rớt trên mặt Tiết Diễm.

Đây là một sự dụ dỗ hết sức lộ liễu.

Nhìn thấy khoe miệng người trong gương như có chút tà khí vô tình, bạn học Tiết cảm thấy máu đường như đều bốc cháy, mạch máu toàn thân đều đá lung tung khiến cho màng nhĩ ù ù đau nhức.

Hắn từ từ bước tới, từ phía sau ôm lấy thầy Thẩm.

“Bạn học Tiết không nghiêm túc luyện tập.” Thầy Thẩm nghiêm giọng phê bình, “Trò tính làm gì tôi?”

Bạn học Tiết ôm thắt lưng anh, hai tay lần mò xuống phía dưới, đụng tới bộ vị thầy Thẩm cũng đã sớm phản ứng: “Thầy Thẩm đúng là một tấm gương tốt. Nơi này cũng đã cứng thành như vậy, thế mà còn có thể nhẫn nại dạy học cho em.”

“Ai nha, không cẩn thận bị phát hiện mất rồi. Vậy phải làm sao bây giờ?” Trên mặt thầy Thẩm lộ ra một nụ cười hết sức buồn rầu.

“Em nguyện vì thầy mà cống hiến sức lực.” Bạn học Tiết nói xong, quỳ một gối xuống mặt đất, kéo quần thầy Thẩm xuống, há miệng ngậm lấy cơ quan cứng rắn nóng bỏng kia.

Kỹ thuật ngoài miệng bạn học Tiết cũng không thành thực lắm, nhưng mà thái độ phục vụ đủ thân thiết, gương mặt kia cũng đủ xinh đẹp.

Hắn cố gắng muốn nuốt trọn thầy Thẩm, nhưng lại bị thứ thô to kia kẹt lại ở cổ họng, khoe mắt cũng hồng hồng, lấp lánh nước mắt.

Rõ ràng gương mặt lạnh lùng cấm dục như vậy, thế mà lại hiện ra vài phần mềm mại đáng yêu cùng vài phần ngả ngớn phóng đảng.

Mà ở thời điểm thầy Thẩm sắp phát tiết, hắn không những không né tránh mà còn dùng sức mút mạnh, khiến anh tiết ra trong miệng chính mình, còn nuốt chắt lỏng trắng đục kia vào, cất giọng mỉa mai, cúi đầu: “Thầy Thẩm thật ngọt.”

Thầy Thẩm cảm thấy cái cậu học trò mới này nói dối không chớp mắt, hương vị cái thứ kia sao có thể tính là ngọt được.

Nhưng khoe miệng bạn học Tiết còn chưa lau sạch mà vẫn còn dính cái kia của mình, cùng với bộ dạng nước mắt lưng tròng nhìn anh thật sự rất gợi tình.

Thầy Thắm vẫn là nhịn không được, kéo hẳn ôm vào ngực hôn thật sâu, mút khoang miệng của hẳn cùng đầu lưỡi, cùng trao đổi nước bọt với hẳn.

Chất lỏng không kịp nuốt khi đó rút thành sợi chỉ bạc tinh tế, dính dính, mười phần tình ái.

Thầy Thắm kéo quần, liền mặt người dạ thú mà khôi phục dáng vẻ người tốt làm gương, mở nhạc tiếp tục dạy học.

Bạn học Tiết nhìn một lúc, thẳng thắn: “Việc này quá khó khăn, em học không nổi. Không bằng thầy Thắm dùng thân thể dạy em đi.”

Thầy Thắm nghiêm túc nhíu mày: “Bạn học Tiết sao có thể tùy hứng như vậy.”

Bạn học Tiết khẽ mỉm cười, không biết kính trọng người lớn mà đẩy thầy giáo vũ đạo của mình vào gương: “Thầy Thắm không phải thích tùy hứng như vậy sao.”

Bởi vì trong xe đã tiết ra một lần, lúc này bạn học Tiết tuy rằng vẫn cứng nhưng không có bộ dáng gấp đến muốn khóc như lúc trước, thậm chí còn có vài phần tâm tình tán tỉnh.

Hắn ôm Thắm Phóng trở mình, để tay anh lên gương, làm cho hẳn có thể từ gương mà thấy rõ nhất cử nhất động tiếp theo của hai người.

Theo từng phần quần áo áo ướt xuống, toàn thân Thắm Phóng từ trên xuống dưới đều tràn ngập dấu hiệu của mình, lại cẩn thận làm tiền hí, hai thân thể mới chặt chẽ kết hợp không để lại một khoảng trống.

Tất cả, đều phản chiếu rõ ràng trong gương.

Thắm Phóng từ trước tới giờ vốn thẳng thắn, theo tận tâm hầu hạ của Tiết Diễm mà thuận theo, bản thân phát ra một tiếng thở dốc cùng rên rỉ mê người.

Bản thân Tiết Diễm vốn không chế tiết tấu ra vào còn có thể miễn cưỡng nhẫn nhịn, nhưng nghe thấy một tiếng kêu của anh thì tâm trí run lên, thiếu chút nữa đã không tự chủ được mà phát tiết.

Hắn cúi đầu, hôn lên vành tai Thắm Phóng, ậm ừ, “Tiếng thầy lớn quá, chúng ta sẽ bị giám thị phát hiện mất.”

Thầy Thắm lại không đứng đắn mà cười to: “Căn cứ theo mấy bộ tiểu hoàng văn(*), giám thị mà thấy

cũng sẽ muốn gia nhập.”

(*)tui đoán là truyện xéch =))))))

Bạn học Tiết ôm chặt anh, hạ thân dùng sức một cái càng tiến vào sâu: “Thầy Thắm là của một mình em mà thôi.”

Thân mình thầy Thắm run lên, dứt quãng nói: “Vậy phải xem biểu hiện của bạn học Tiết có thể thỏa mãn thầy Thắm không đã.”

Bạn học Tiết bị anh dụ dỗ đến phát cuồng, vô cùng dùng mãnh đấu đá lung tung trong cơ thể anh, cơ quan nóng rực không ngừng nghiền nát điểm mẫn cảm, mang tới từng đợt tê dại run rẩy.

Hắn thậm chí còn ép buộc cầm tay Thắm Phóng, không cho phép anh tự an ủi bản thân, buộc anh đem tất cả khoái cảm bản thân phụ thuộc vào động tác bên trong.

Mà lúc này, Thắm Phóng không có an ủi phía trước vẫn như cũ mà phát tiết.

Tiết Diễm gần như đồng thời đạt tới cao trào cùng Thắm Phóng, sau một trận run rẩy kịch liệt liền ôm anh không nhúc nhích, hơi thở dồn dập.

Thắm Phóng chưa bao giờ được trải nghiệm cảm giác kích thích cực hạn như vậy, toàn thân mềm nhũn, mồ hôi đầm đìa, đôi mắt ngậm nước, khóe mắt đỏ hoe.

Anh xoay người, hôn mạnh lên môi Tiết Diễm, không chút ngần ngại khen ngợi: “Bảo bối, anh đúng là quá tuyệt vời!”

Sau một trận vô cùng kịch liệt trong phòng tập, hai người nghỉ ngơi một lúc rồi chuyển sang phòng tắm bên cạnh tẩy rửa.

Cả hai đều thẳng thắn, trong đó liền thuận lý thành chương không nhịn xuống, lại dây dưa cùng nhau.

Dưới dòng nước chảy ào ạt, Thắm Phóng ôm lấy cổ hắn hôn lên, cười hỏi: “Còn muốn đi ngắm phong cảnh thiên nhiên nữa không?”

Giọng nói trầm thấp của Tiết Diễm bị tiếng nước cùng tiếng cọ rửa thân thể làm cho mơ hồ: “Về sau còn có cơ hội.” Vừa này đã vui quên trời đất rồi.

Hai người qua đêm ngay tại trung tâm đào tạo.

Bên này Thẩm Phóng có một căn phòng, vật dụng hàng ngày cũng không thiếu, trừ việc giường đơn ngắn một tí hẹp một tí thì cũng không có gì bất tiện.

Chờ bọn họ chơi vài lần tại các phòng khác nhau, cuối cùng cũng mệt mỗi tối độ một ngón tay cũng không muốn động, trời đã hửng sáng.

Ôm chặt nhau nằm trên giường Thẩm Phóng, Tiết Diễm cuối cùng cũng đưa ra đề nghị hần chờ đã lâu: “Phóng Phóng, chúng ta sắp xếp thời gian đi tuần trăng mật đi?”

Thẩm Phóng nửa ngày cũng không lên tiếng, như thể không nghe thấy, hoặc như đang suy nghĩ.

Tiết Diễm hỏi một lần nữa vẫn không nhận được câu trả lời, cúi đầu liền thấy - mặt Thẩm Phóng dán vào ngực hần, mắt nhắm nghiền, đã ngủ rất say.

Hôm nay anh ta thật sự quá mệt mỏi.

Trừu mến lại mê đắm sờ hai má anh, Tiết Diễm ôm chặt Thẩm Phóng vào lòng, cũng theo đó nhắm mắt lại.

Hai giờ sau, di động Thẩm Phóng đặt trên tủ đầu giường đột ngột đổ chuông.

69. Chương 69

Tiết Diễm vốn ngủ không sâu liền bị rung động kia gọi tỉnh.

Lúc đầu hần còn tưởng là đồng hồ báo thức của Thẩm Phóng, giãy dụa khởi động cơ thể, với qua người anh muốn tắt giùm đồng hồ.

Kết quả cảm lấy di động, vừa liếc mắt một cái liền thấy được thông báo trên màn hình.

Là mẹ Thẩm Phóng.

Vào năm giờ năm mươi bảy phút sáng.

Mẹ Thẩm Phóng biết buổi sáng anh hay ngủ nướng nên chưa từng gọi điện cho anh sớm như vậy.

Tiết Diễm không nở đánh thức anh, nhưng cũng không thể bỏ lơ cuộc gọi ngoài ý muốn này, nghĩ một chút liền trực tiếp thay anh tiếp điện thoại.

Thanh âm qua điện thoại vừa quen thuộc vừa xa lạ, là tiếng hét của mẹ Thẩm Phóng: “Phóng Phóng, bây giờ con có thể tới bệnh viện không, chỗ anh trai con!”

Bệnh viện, Thẩm Tiềm.

Nghe vậy Tiết Diễm liền không dám chậm trễ, lập tức trả lời “Để con gọi anh ấy dậy”, sau đó nhanh chóng đẩy đẩy Thẩm Phóng.

Đêm nay Thẩm Phóng mệt muốn chết rồi, lúc này còn đang ngủ ngon mộng đẹp.

Tiết Diễm gọi vài tiếng thì anh mới khó khăn hé một mắt, thanh âm khàn khàn như thể trong họng bị một nhúm bông chèn tắc: “Làm sao vậy?”

Tiết Diễm đưa điện thoại tới bên tai anh, dùng khẩu hình miệng: “Mẹ.”

Thẩm Phóng giật mình: “Mẹ?”

Mẹ Thẩm Phóng dường như lúc này mới ý thức được con trai mình hẳn còn chưa dậy, “Chắc con vẫn đang ngủ. Đứng dậy, mau tới bệnh viện nhìn anh con!”

Thẩm Phóng vốn đang mơ mơ màng màng, bị tiếng nói hoảng loạn tựa tiếng khóc của mẹ làm sợ tới mức lập tức tỉnh táo: “Anh con làm sao vậy?!”

Mẹ anh cũng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ gọi: “Mau tới mau tới!”

Thẩm Phóng sợ trễ việc cũng không cố hỏi nhiều, vội vàng, “Con qua ngay.”

Kéo cơ thể mệt mỏi đứng dậy, thắt lưng cùng chân bắt ngờ mà bủn rủn, Thẩm Phóng thiếu chút nữa đã ngã xuống giường. Tối hôm qua miệt mài quá độ, hơn nữa mới nghỉ ngơi có hai giờ, ngay cả thân thể anh khỏe khoắn như vậy mà trong lúc nhất thời cũng không thể chịu nổi.

Tiết Diễm đỡ lấy anh, đứng lên theo: “Bây giờ chúng ta tới bệnh viện?”

Thẩm Phóng ngồi trên giường hít sâu mấy hơi, thoảng điều chỉnh lại tư thế di chuyển, ấn Tiết Diễm ngồi xuống giường lại: “Tôi qua thôi. Anh ngủ tiếp đi, tỉnh thì thu dọn phòng một chút xong gọi tài xế tới đón. Chìa khóa bên này tôi đưa cho anh, xe tôi lái đi trước.”

Tiết Diễm cầm một bàn tay an ủi anh: “Tiềm ca sẽ không có việc gì. Tôi không ngủ, cùng anh qua đó.”

“Anh ấy đương nhiên sẽ không có việc gì.” Thẩm Phóng làm bộ bình tĩnh, “Nhưng vẫn cần có người ở lại đây dọn dẹp một chút, ban ngày còn có người tới học.”

Tiết Diễm nhẹ nhàng hôn mu bàn tay Thẩm Phóng một cái: “Tôi thu dọn ở đây xong sẽ tới tìm anh. Đừng sợ.”

Thẩm Phóng cúi đầu “Ừ” một tiếng, xuống giường mặc quần áo, lại rút một chùm chìa khóa trong túi đưa cho hân.

Thẩm Phóng kỳ thật rất sợ hãi, tim đập nhanh vô cùng.

Tiếng mẹ khóc nức nở nghe rất rõ ràng, lại chưa nói cụ thể tình huống là gì, khiến anh lo lắng rối cuộc anh trai đã xảy ra chuyện gì.

Sao lại đột ngột như vậy.

Bác sĩ không phải đã nói tình trạng anh trai ổn định, vẫn đang chuyển biến tốt đẹp sao.

Ngay cả cái tên mê tín Vu tiên sinh kia cũng nói anh trai sẽ tỉnh lại trong năm nay. Giờ đã là lễ Giáng sinh, năm nay cũng sắp kết thúc.

Trong lòng Thẩm Phóng thành một mớ hỗn độn, ngay cả thân thể kiệt sức cũng không thể ngăn được cố gắng, lái xe đuổi tới bệnh viện.

Đường lớn sáng sớm vắng hoe, đã không còn cảnh ngựa xe như nước đêm qua. Vài chiếc xe rải rác đều phóng rất nhanh, từ xa nhìn lại chỉ nhỏ nhỏ tựa bộ cánh cứng vèo qua.

Tâm lý Thẩm Phóng treo lơ lửng trên ngọn lửa, vội vàng gọi điện thoại xin phép, đem ô tô thành máy bay, phóng hết tốc lực chạy tới bệnh viện.

Anh thậm chí còn chuẩn bị tốt tâm lý dọc đường đi.

Kết quả, ngênh đón anh tại phòng bệnh là một bất ngờ thật lớn.

- Anh trai hôn mê lâu như vậy, đã tỉnh lại.

Nam nhân ngũ quan bảy phần tương tự với Thẩm Phóng đang ngồi dựa vào giường bệnh, trên mặt vô cùng dịu dàng, lặng lẽ nhìn anh đứng ở cửa phòng bệnh.

Từ tháng hai tới tháng mười hai, mười tháng nằm liệt trên giường bệnh khiến cơ thể Thẩm Tiềm gầy đi không ít, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng người lại mang theo khí chất gió xuân cùng nhã nhặn tuần tú mỉm cười giống hệt ngày trước, như thể chưa từng xảy ra tai họa gì.

Một giây đồng hồ từ địa ngục lên thiên đường.

Thẩm Phóng quả thực không thể tin vào hai mắt mình, sững sốt một lúc lâu mới chạy tới, ôm chầm lấy bệnh nhân trên giường: “Anh! Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi!”

Thẩm Tiềm chậm chậm giơ một bàn tay lên sờ sờ đầu em trai: “Phóng Phóng, anh tỉnh rồi.”

Một người phụ nữ xinh đẹp nhưng lại có chút tiều tụy ngồi trên ghế cạnh giường bệnh, thấy một màn như vậy lại nhịn không nổi mà lau mắt.

Thẩm Phóng nửa ngủ nửa mơ bị cuộc điện thoại mơ hồ của mẹ dọa chết khiếp, lúc này mới thấy hốc mắt bà đỏ bừng, nhưng có thể hiểu được tại sao khi này bà nói năng lộn xộn.

Ôm anh trai nửa ngày, Thẩm Phóng cuối cùng cũng tìm về thế giới thật, ngẩng mặt cười tươi, “Anh, em rất vui.”

Nụ cười kia rạng rỡ cùng sáng lạn, giọng nói vui vẻ còn mang theo một tia làm nũng, Thẩm Tiềm run tay một chút lại chậm rãi xoa đầu anh, “Lâu như vậy, em vất vả rồi.”

“Em không vất vả!” Thẩm Phóng vui vẻ nói, tiếp theo không đợi Thẩm Tiềm hỏi đã chủ động kể cho anh những chuyện xảy ra trong năm nay.

Công việc thăng tiến, lãnh đạo khen ngợi, bạn bè nhớ thương, những điều thú vị trong cuộc sống,...

Thẩm Tiềm lắng nghe cẩn thận, sau một lúc lâu cũng chỉ thấy anh nhắc tới chuyện tốt, không kể chuyện xấu, cũng hoàn toàn không nhắc tới việc tối quan trọng kia, cuối cùng cũng mím môi, nhẹ nhàng ngắt lời: “Nghe mẹ nói em kết hôn rồi.”

Tươi cười trên mặt Thẩm Phóng cứng đờ, ánh mắt liếc mẹ một cái, truyền đạt ý “Mẹ phản bội”.

Mẹ cúi đầu sửa lại giấy tờ một chút, làm bộ cái gì cũng không phát hiện, vô cùng tàn nhẫn cự tuyệt ý tứ “mì mục đưa tình” của trai nhỏ nhà mình.

Trái tim Thẩm Phóng có chút kích động, nhưng cuối cùng cũng không trốn tránh, thành thật, “Vâng.”

Sắc mặt Thẩm Tiềm không đổi, thậm chí độ cong khóe miệng cũng chẳng có chút biến hóa nào, ngữ khí ôn

hòa, “Vây thì chúc mừng.”

Nghe thấy lời nói vô cùng bình tĩnh kia, gan Thẩm Phóng lại không khỏi run run một chút.

Anh biết là anh trai mình không vui. Mặc dù theo biểu tình chẳng nhìn ra sơ hở nào, nhưng anh vẫn biết vậy.

Trên thực tế, nếu chuyện tương tự mà đặt lên người Thẩm Phóng thì anh sẽ còn không vui hơn.

Rõ ràng ngay từ đầu đã nói rõ, mặc kệ ai kết hôn trước, đối phương nhất định phải tới dự, đứng ở vị trí người nhà quan trọng nhất. Hiện giờ, chẳng qua chỉ là nằm bệnh mấy tháng, em trai ngay cả giấy cũng lĩnh, hôn lễ cũng tổ chức, hoàn toàn để anh trai ở sau đầu.

Tuy rằng anh có lý do nhưng không thể nói với anh trai vì sợ anh ấy náy, chỉ có thể thừa nhận rồi để anh mất hứng không nói gì.

Thấy Thẩm Phóng vẫn im lặng, Thẩm Tiềm lại dịu dàng hỏi một câu: “Em dâu là ai? Có phải cô gái nào anh quen không?”

... Anh nên nói gì đây, có nên nói thật không?

Nếu anh trai mà biết em dâu này không phải cô gái mà lại là một tên đàn ông cao lớn thì có tức giận hơn không?

“Khụ.” Thẩm Phóng hắng giọng, làm bộ rất thần nhiên: “Hắn là anh có quen, người ấy là Tiết Diễm. Trước kia học cùng một trường trung học với chúng ta.”

Tên này vừa ra khỏi miệng, bình tĩnh mà Thẩm Tiềm đốc lòng bảo trì cuối cùng cũng sụp đổ, từ mất hứng vô hình chuyển sang hữu hình.

Sắc mặt anh thay đổi, tuy rằng nhìn qua vẫn bình thản như trước, giọng nói lại mơ hồ có áp lực sơn vũ dục lai(*): “Thì ra là cậu ta.”

(*) Sơn vũ dục lai: Gió thổi mưa giông báo cơn bão sắp đến

Thẩm Phóng âm thầm nghĩ, anh trai cùng Tiết Diễm Diễm, trước đó bọn họ hẳn không có trò vui gì đi.

Đương nhiên man suy nghĩ, điện thoại trong tay anh lại vang lên, là của Tiết Diễm: “Bên kia thế nào rồi? Anh ấy có chuyện gì không?”

Thẩm Phóng nhìn trộm biểu tình anh trai, nghiêm mặt, “Không có. Anh ấy rất tốt.”

Tiết Diễm bên kia thở dài nhẹ nhõm, dùng khẩu khí tranh công: “Phòng bên này tôi cũng tự mình quét tước sạch sẽ, cửa cũng khóa rồi. Để tôi qua đó tìm anh.”

“Chưa cần đâu.” Anh trai hôn mê lâu vừa mới tỉnh, thân thể vẫn còn rất yếu, Thẩm Phóng tạm thời tính toán trước cứ cách ly hai người bọn họ, nói nhanh: “Anh trai tôi tỉnh rồi, chúng tôi muốn nói chuyện với nhau một chút. Anh không có việc gì thì đi mua đồ ăn giùm tôi đi, bổ sung dinh dưỡng cho anh ấy. Mua một con gà, một con cá,...”

Ngay khi nghe thấy tin Thẩm Tiềm tỉnh lại, Tiết Diễm có chút giật mình nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, ghi lại những gì Thẩm Phóng muốn vào ghi chú trong di động.

Vì Thẩm Phóng đang cảm thấy rất hạnh phúc mà Tiết Diễm ý thức được, anh đột nhiên không cho mình đi tìm thì chỉ sợ là không chỉ muốn cùng anh trai nói chuyện, khả năng cao là Thẩm Tiềm đã biết quan hệ của bọn họ, hơn nữa còn không muốn gặp mình.

Tài xế Tiết gia được gọi tới, chạy rất nhanh tới trung tâm đào tạo đón người.

Tiết Diễm ôm bó hồng hôn qua trong ngực, lại sờ sờ nhẵn trên tay, quay đầu nhìn thoáng qua cửa sổ tầng trên cùng, lên xe về nhà.

Phân phó cho dì Trần dưới bếp dựa theo danh sách đi mua đồ ăn, Tiết Diễm đi vào thư phòng, từ ngăn kéo lấy ra một quyển nhật ký.

Ngày 24 tháng 12, 25 tháng 12, thời tiết rất đẹp. Mình yêu Phóng Phóng, Phóng Phóng yêu mình...

Hoa hồng cầu hôn đã héo, Tiết Diễm ngắt từng cánh hoa trải ra, cẩn thận kẹp vào các trang của quyển nhật ký.

Nghĩ một lúc, hần lại duỗi tay trái làm người mẫu, đem hình dạng nhẵn ở ngón áp út vẽ vào sổ.

Thời điểm làm những việc này, miệng hần luôn nở một nụ cười ngọt ngào hạnh phúc.

Thẩm Tiềm tỉnh lại, những ngày tiếp theo chỉ sợ sẽ gặp một ít khó khăn.

Nhưng hần đã có nhiều yêu thương của Thẩm Phóng như vậy, cũng có đủ can đảm cùng tự tin chiến đấu với những khó khăn đó.

Trong phòng bệnh, chủ đề liên quan tới Tiết Diễm tạm thời bị hai anh em đều ăn ý tránh đi, Thẩm Phóng

tiếp tục nói chuyện công tác cùng cuộc sống thú vị với anh trai.

Thẩm Tiềm bệnh đã lâu nay mới tỉnh lại, cơ thể suy yếu, tinh thần cũng không tốt, trò chuyện một lúc liền cảm thấy buồn ngủ.

Thẩm Phóng đỡ anh nằm xuống, đắp chăn cho anh, bản thân cầm chìa khóa xe trên tủ đầu giường, tính chờ mẹ đi toilet xong sẽ về nhà một chuyến, nấu đồ ăn cho anh trai.

Thẩm Tiềm vốn đã nằm xuống yên ổn, nhìn thấy chìa khóa xe trong tay Thẩm Phóng đột nhiên nhớ tới cái gì, lại bật người ngồi dậy, cơ thể lắc lư.

Thẩm Phóng hoảng sợ, chạy qua đỡ lấy: “Anh, làm sao vậy?”

“Anh nhớ ra rồi.” Thẩm Tiềm túm tay anh thở hổn hển: “Chiếc xe đựng phải anh với mẹ, anh có nhìn thấy biển số xe.”

Thẩm Phóng biến sắc: “Là cái gì?”

Thẩm Tiềm day trán, chậm rãi nhớ lại nói: “x,y,z... 2,3,3.”

70. Chương 70

Tay Thẩm Phóng run lên, chìa khóa trực tiếp rơi xuống sàn nhà phát ra tiếng chói tai của kim loại.

Biển số xe này vô cùng quen thuộc, mỗi lần anh thấy đều cười không ngừng, nhưng khi từ chính miệng anh trai nói ra thì ngay cả một tí xú ý niềm mắc cười trong đầu cũng không có.

Thẩm Tiềm nhìn Thẩm Phóng cúi người nhặt chìa khóa, nhẹ giọng, “Phóng Phóng, em làm sao vậy?”

“Không sao đâu.” Thẩm Phóng nhanh chóng nở nụ cười không được tự nhiên, “Em chỉ cảm thấy biển số xe này cũng quá kỳ lạ thôi.”

Thẩm Tiềm gật đầu, “Ừ, cũng vì quá kỳ lạ nên anh mới liếc mắt một cái đã nhớ rõ.”

Ngừng một lúc, Thẩm Phóng lại hỏi: “Anh sẽ không nhớ lầm chứ?”

Thẩm Tiềm khẳng định: “Sẽ không lầm.”

Thẩm Phóng im lặng, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

May mà Thẩm Tiềm hiện tại tâm lý không tốt, nói xong cũng liền nằm xuống mà không truy hỏi anh, giọng nói ôn hòa cũng ngày càng nhỏ: “Phóng Phóng, rảnh thì giúp anh báo công an đi.”

Thẩm Phóng nói: “Anh vừa mới tỉnh, việc này không vội, cứ giao cho em đi.” Còn nói, “Đến lúc đó cảnh sát nhất định sẽ tới tìm anh hỏi vài câu, anh cứ tĩnh dưỡng vài ngày chờ khỏe lên rồi nói sau. Chúng ta nếu đã có manh mối thì cũng không sợ kém vài ngày.”

Thẩm Tiềm ngẫm lại, “Ừ.”

Đúng lúc này, mẹ Thẩm Phóng bước vào.

Thẩm Phóng thuận thể nói: “Em về nhà một chuyến, chuẩn bị đồ ăn cho mẹ và anh. Trưa nay anh muốn ăn gì?” Quay đầu cũng hỏi, “Trưa nay mẹ muốn ăn gì?”

Thẩm Tiềm mỉm cười: “Em nấu gì anh cũng thích.”

Mẹ cũng nói: “Mẹ không nghĩ được, tùy con quyết định.”

“Thế để con về nấu cơm.” Thẩm Phóng nói xong một câu này liền vội vã rời khỏi, gần như là chạy trốn.

Thẩm Tiềm quay đầu nhìn bóng dáng anh, biểu tình có chút đăm chiêu.

Khi Thẩm Phóng về tới nhà, nguyên liệu nấu ăn anh dặn dò qua điện thoại đã có đủ trong bếp. Rau dưa tươi ngon được rửa sạch sẽ còn dính chút nước, đặt trong các chậu giống nhau lại còn đặt chung một hướng, vừa nhìn đã thấy đặc trưng của chứng rối loạn ám ảnh. Cá cùng gà cũng đã làm sạch sẽ, buộc theo hình dáng khi còn sống của chúng đặt trong tủ lạnh.

Tiết Diễm nói, “Mấy đồ này tôi đều chuẩn bị tốt rồi.” Biểu tình trước sau như một đều lạnh lẽo, nhưng trong ánh mắt lại để lộ ra ý tứ “Cầu khen ngợi” vô cùng mãnh liệt.

Nhưng tiếc là lúc này Thẩm Phóng không có tâm trạng khen ngợi hân, không mặn không nhạt “Ừm” một tiếng, mở nồi áp suất, đem gà đã được chế biến sạch sẽ cùng toàn bộ gia vị bỏ vào.

Tiết Diễm nhất thời có chút thất vọng, chuyển sang ghế nhỏ ngồi một bên, yên lặng nhìn anh nấu cơm.

Trước ngày hôm nay, anh chưa bao giờ liên hệ giữa cái tên trước mặt này với kẻ gây tai nạn xong chạy trốn kia cả.

Không không không, Thắm Phóng quay đầu nhìn hẩn một cái, nhanh chóng phủ định. Mặc dù cái tên Tiết Diễm trước mặt mình thường xuyên biểu hiện ngây thơ, biệt nữ thậm chí còn có cả xấu tính, nhưng trên thực tế hẩn vẫn là một người lương thiện, chính trực, có trách nhiệm, một chút cũng không giống loại người sẽ làm ra loại việc này.

Hơn nữa nếu nói lời khó nghe, nếu xảy ra tai nạn giao thông ngoài ý muốn thì Tiết gia hoàn toàn có thể dùng tiền bạc để dập tắt.

Áp cái việc gây chuyện xong chạy trốn lên người hẩn thì thật sự là nguy hiểm rất lớn, hiển nhiên mất nhiều hơn được.

Cho nên rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Nếu như bình thường, dựa theo tính tình Thắm Phóng đã sớm trực tiếp hỏi người ta. Nhưng đến phiên chuyện này, nói anh bình tĩnh quá mức cũng được, vô tâm vô phế cũng được, một mặt là vợ một mặt là anh trai, anh chỉ có thể tự xâu chuối lại các sự việc chứ nếu hỏi trực tiếp thì sẽ không có kết quả.

Anh cảm thấy nếu hỏi Tiết Diễm thì đáp án nhất định sẽ là phủ nhận.

Nếu anh trai nhìn nhầm biển số xe thì hiển nhiên Tiết Diễm sẽ không thừa nhận.

Nếu tai nạn kia thật sự có liên hệ với Tiết Diễm, nếu anh ta gây chuyện xong chạy còn có thể thần nhiên mà không có chút sơ hở nào ở chung với mình lâu như vậy, hẩn là... cũng không thể thừa nhận.

Cho nên chỉ có thể thay đổi suy nghĩ.

Thắm Phóng đẩy nắp nồi áp suất, vo gạo, nấu cháo, cắt nhỏ rau dưa đã rửa sạch rồi xào qua.

Anh một bên làm cơm, một bên quay đầu hỏi, “Tiết Diễm Diễm, hôm nay anh về nhà thế nào vậy?”

Tiết Diễm ngồi ở ghế nhỏ giữa đầu nhìn anh: “Gọi tài xế tới đón.”

Thắm Phóng: “Lại là con xe 233 kia?”

“Không phải, là cái khác.” Tiết Diễm thuận miệng hỏi, “Tại sao anh phải nhớ mãi không quên con 233 thế?”

“Vì đặc biệt thôi.” Thắm Phóng nói, “Tôi nhớ anh từng nói xe đó là bạn bè tặng, tại sao lại tặng anh xe vậy?”

Tiết Diễm ngẫm nghĩ: “Hình như là năm ngoái... À ừ, đúng rồi, là quà sinh nhật năm ngoái.”

Thẩm Phóng “Ồ” một tiếng, lại hỏi: “Bạn bè như nào mà vừa ra tay đã tặng một chiếc xe sang trọng như vậy?”

Tiết Diễm trả lời: “Chỉ là bạn bè bình thường thôi. Nhưng vì kinh doanh giữa hai nhà chúng tôi nên kia cũng không tính là quà sinh nhật đơn thuần, dương mao xuất tại dương thân(*) mà thôi. Sao vậy?” Nói tới đây, hần ngừng một chút, đột nhiên hứng trí mà đứng lên đi tới trước mặt Thẩm Phóng, “Anh hỏi cái này để làm gì? Ghen à? Chuyện từ năm trước giờ mới ghen không phải quá muộn sao.”

(*)Dương mao xuất tại dương thân: lông dê cũng từ con dê mà ra: là một tục ngữ Trung Quốc, khi bên ngoài người ta cho mình ưu đãi nhưng trên thực tế ưu đãi này cũng nằm trong lợi ích riêng mình phải trả

Thẩm Phóng trực tiếp cầm một miếng giăm bông vừa thái đang tính cho vào cháo nhét vào miệng hần.

Tiết Diễm ngậm thịt cùng ngón tay Thẩm Phóng trong miệng, cắn cắn hai cái mới nhả ra, nhấn mạnh, “Thật sự chỉ là bạn bè bình thường.”

Thẩm Phóng nghĩ nghĩ, nói: “Bạn bè anh nhiều như vậy, hôm đám cưới đến thật nhiều.”

“... Cũng phải.” Tiết Diễm châm chước, “Hôn lễ cũng có rất nhiều đối tác kinh doanh, cũng không phải xem toàn bộ là bạn bè.”

Thẩm Phóng hạ mắt, nhìn chăm chú vào giăm bông nửa trong suốt trên thớt, giống như thể có một đóa hoa mọc ở đó: “Nhưng tại sao tôi rất hiếm khi thấy anh đi chơi với họ?”

“Người đã kết hôn thì phải giữ tâm.” Nói xong cảm thấy cũng không đúng, Tiết Diễm nhanh chóng bổ sung: “Trước khi kết hôn thì cũng ra ngoài chơi đứng đắn.”

Thẩm Phóng mỉm cười, “Vậy nhóm các anh trước đây hay đi chơi gì?”

Tiết Diễm mơ màng, “À, cũng không có gì hay, đi đánh golf, đua xe, cưỡi ngựa linh tinh. Đôi lúc cũng tới mấy club tư nhân giống như cái lần trước chúng ta tới.”

“À, nói tới cưỡi ngựa, tôi nhớ rõ ở trên núi XX cũng có một trang trại hình như khá nổi danh.” Núi XX cũng là nơi Thẩm Tiềm xảy ra sự cố.

“Cái trang trại đó không vui.” Tiết Diễm nhớ lại, “Đầu năm nay, chắc khoảng tầm tháng một tháng hai tôi cũng cùng bạn bè tới đó một lần. Đúng rồi, lúc đấy tôi cũng lái xe ”cười to” kia tới đó. Con ngựa đó được thuần hóa nhiều tới nỗi... có người nói cưỡi nó giống như cưỡi một bà già vậy.”

... Thời gian, địa điểm, nhân vật, tất cả đều trùng khớp với tai nạn xe cộ của anh trai.

Thẩm Phóng không nghĩ có thể hỏi ra manh mối dễ dàng như vậy, tiếp tục tươi cười, “VẬY anh nói thử xem mấy người chơi như thế nào vậy?”

“Cũng chẳng có cái gì để chơi.” Tiết Diễm nói: “Ngựa ở đó không tốt nhưng rượu nho không tồi. Bọn tôi tùy tiện chạy hai vòng xong thì đi uống rượu.”

Thẩm Phóng: “Sau đó thì sao?”

Mặt Tiết Diễm có chút không được tự nhiên: “... Thì uống rượu thôi. Sau đó không biết như thế nào mà trở về nhà, hôm sau mới mở mắt.” Trước khi kết hôn với Thẩm Phóng, khi hắn uống rượu thì bước tiếp theo luôn luôn là ngủ.

Thẩm Phóng im lặng.

Anh tin tưởng rằng nếu xét theo bình thường, Tiết Diễm nếu ngoài ý muốn mà đụng phải người thì tuyệt đối sẽ không chạy trốn.

Nhưng nếu đã là tai nạn giao thông ngoài ý muốn, lại thêm người lái say rượu thì sao?

Bộ dạng say xỉn của Tiết Diễm Thẩm Phóng đã gặp qua, chẳng sợ trí nhớ của mình không tốt thì cảnh cũng vẫn còn rất rõ ràng trước mắt.

Khi đó hắn cực kỳ khác với ngày thường, hoàn toàn đánh mất đi trưởng thành cùng ổn định lúc tỉnh táo, hơn nữa không nhớ được mình đã làm gì, mơ mơ màng màng, thậm chí lá gan cũng rất lớn, khi bọn họ còn chưa thân thiết còn dám ôm mình đòi hôn.

Chẳng may thật sự là anh ta say rượu rồi đụng phải anh trai, mơ mơ hồ hồ bỏ chạy, khi tỉnh lại lại còn quên đi chuyện này thì làm sao bây giờ?

Thẩm Phóng đột nhiên hỏi nhiều vấn đề về bạn bè như vậy, trong lòng Tiết Diễm không khỏi có chút buồn bực, “Tại sao anh lại đột nhiên muốn biết điều này? Hay là nghe nói gì đó?”

Thẩm Phóng chỉ nói: “Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.”

Đây là thái độ tùy tiện hỏi à? Không lẽ nghi ngờ mình cùng bạn bè có quan hệ gì đặc biệt?

Trời đất chứng giám!

Vừa mới trải qua một đêm tâm ý tương thông lại điên cuồng như vậy, trên người cả hai còn mang dấu vết của đối phương lưu lại, giờ phút này Tiết Diễm đối với Thẩm Phóng có thân thiết cùng nhiệt tình vô cùng đặc biệt.

Mà Thẩm Phóng lại bởi vì trong lòng có nghi ngờ nên trong lúc nhất thời có chút trốn tránh Tiết Diễm. Thái độ này tuy rằng chỉ thay đổi rất nhỏ nhưng vẫn khiến Tiết Diễm cảm nhận được.

Hơn nữa toàn bộ bữa trưa đều là đồ ăn Thẩm Tiềm thích.

Hơn nữa ngay cả bảo bối cũng không kêu.

Thẩm Phóng tới bệnh viện đưa cơm, Tiết Diễm lẻ loi một mình cầm bát cơm ngồi trước bàn, càng nghĩ càng thấy tủi thân.

Quả nhiên đuổi người tới tay thì thái độ liền thay đổi!

Cùng lúc đó, Thẩm Phóng lại cảm thấy chính mình chưa bao giờ thiếu quyết đoán như bây giờ.

Rõ ràng biết là nên mau chóng giải quyết vấn đề, vậy mà lại ôm thái độ được ngày nào hay ngày ấy, tra tấn chính mình cũng như tra tấn đối phương.

Anh nên vì anh trai gặp chuyện mà tìm kiếm chân tướng mọi việc, nhưng trong lòng lại có chút sợ hãi nếu tìm được chân tướng kia.

Nếu chưa có kết luận thì anh còn có thể lừa mình dối người rằng nhất định có hiểu lầm. Chẳng may đợi kết quả xác định rằng Tiết Diễm là người gây họa, này liền thật sự là không có đường quay lại.

Anh biết thiên vị như vậy rất có lỗi với anh trai, nhưng mà anh... luyến tiếc.

Thẩm Tiềm nằm viện mười tháng, mặc dù lúc đó mỗi ngày đều có Thẩm Phóng cùng hộ lý massage phòng ngừa tứ chi bất động, cuối cùng vẫn không thể mỗi ngày tập thể hình được như xưa.

Bây giờ tính lại thì vẫn cần vật lý trị liệu nhiều như cũ, còn phải ở bệnh viện một thời gian nữa.

Nhưng mà người đã tỉnh, cũng có thể tính là tin vui trời ban.

Hai ngày sau, tinh thần Thẩm Tiềm đã tốt hơn rất nhiều. Buổi chạng vạng, khi Thẩm Phóng tan làm tới giúp anh ta ra ngoài tản bộ, Thẩm Tiềm đột nhiên lên tiếng: “Phóng Phóng, chuyện biến số xe em đã báo cảnh sát chưa?”

Thẩm Phóng sững sốt: “Em chưa.”

“Bây giờ anh có thể thẩm vấn được rồi.” Thẩm Tiềm nói, “Báo cảnh sát điều tra chuyện này đi.”

Thẩm Phóng không nói lời nào, một lúc sau mới mở miệng, “Anh, chuyện này có thể đừng báo cảnh sát vội không?”

Thẩm Phóng cúi đầu nhìn anh, ánh mắt trầm tĩnh bình thản trước sau như một, nhưng Thẩm Phóng lại thấy trong đó một tia nhìn thấu tất cả, “Tại sao?”

“Em... Em đã thấy biển số xe đó.”

“Ở đâu?”

Thẩm Phóng nói: “... Tiết gia.”

Thẩm Tiềm im lặng, chớp mắt một cái mới hỏi: “Đó là xe của Tiết Diễm?”

Một lời khó nói.

Thẩm Phóng không khỏi thay bạn đời của mình biện giải: “Là anh ấy. Nhưng em cảm thấy không chừng ở đây còn có hiểu lầm gì đó, chờ em về hỏi lại anh ấy sau.”

Trong nháy mắt, anh cuối cùng cũng quyết định, mặc kệ chân tướng như thế nào thì mình cũng sẽ phải đối mặt với sự thật.

Thẩm Tiềm lại giơ tay ngăn lại: “Đừng.”

Thẩm Phóng khó hiểu nhìn anh trai.

Thẩm Tiềm nói: “Anh còn chưa hỏi em. Em cùng Tiết Diễm một chỗ, căn bản không phải yêu sớm giống như mẹ nói đúng không?”

Thẩm Phóng giật mình, kiên quyết công cái nôi này: “Chính là yêu sớm. Bọn em quen nhau đã nhiều năm, trước nay đã trộm cùng một chỗ.”

“Không có khả năng.” Thẩm Tiềm chém đinh chặt sắt, “Trước đây em còn không nhớ rõ cậu ta.”

Thẩm Phóng không nghĩ tới, lời nói dối công phu của bọn họ từ đầu tới đuôi không có được chút tin tưởng nào của anh trai.

Anh nhìn thẳng mắt Thẩm Tiềm, Thẩm Tiềm cũng nhìn lại anh.

Cuối cùng anh bại trận trước, thừa nhận: “Được rồi. Ngay từ đầu là em vì kiếm tiền nên mới kết hôn với anh ta.” Nhưng lại sợ anh trai nghi ngờ cảm tình hiện tại của bọn họ, Thẩm Phóng nhanh chóng bổ sung: “Nhưng anh ta thật sự thích em. Lúc trước vì muốn theo đuổi em nên mới làm bộ muốn tìm người kết hôn.”

“Anh biết.” Thẩm Tiềm lại nói, “Anh biết cậu ta vẫn luôn thích em. Nhưng vấn đề cũng ở đây. Cậu ta thích em, nhưng tâm cơ lại quá sâu.”

Thẩm Phóng nheo mắt, dùng ánh mắt bày tỏ ý nghi ngờ.

Giọng Thẩm Tiềm vô cùng bình tĩnh, không chút dao động: “Cậu ta có phải vô cùng thích em, thích đến mức vì em mà cái gì cũng có thể làm? Không tiếc tất cả giá gì?”

“Như vậy, nếu tai nạn xe cộ này cũng không phải ngoài ý muốn thì sao?”

Thẩm Tiềm nói đến đó, Thẩm Phóng lại có cảm giác như bị sét đánh.

Anh từ trước tới nay vẫn tính chuyện anh trai gặp phải vào tai nạn giao thông ngoài ý muốn, tài xế gây chuyện xong chạy. Nhưng nếu đó không phải ngoài ý muốn, nếu không phải ngoài ý muốn...

71. Chương 71

Khi Thẩm Phóng về nhà thì trời cũng đã khuya. Tiết Diễm ngồi ở đó chờ anh, nhìn thấy anh liền thấy rất vui vẻ, lộ ra biểu tình thoải mái.

Thức ăn trên bàn đều đỏ rực ớt, là hương vị Thẩm Phóng yêu thích, lại còn tỏa ra hơi nóng như thể mới ra lò không lâu.

Có lẽ nhìn ra cảm xúc mây ngày nay của Thẩm Phóng không ổn, cố ý vô tình xa cách hẳn, Tiết Diễm cũng không dối anh, ngược lại còn có ý lấy lòng.

Hắn rõ ràng tay nghề của mình nên mới nói dì Trần nấu mấy món Thẩm Phóng thích ăn.

Thẩm Phóng ngồi xuống bàn, nhìn một bàn đầy đồ ăn rồi lại nhìn mặt Tiết Diễm, nghiêm túc hỏi: “Anh rất thích tôi sao?”

Mặt Tiết Diễm lập tức đỏ bừng, theo bản năng nhìn thoáng qua lão quản gia đứng bên cạnh.

Lão quản gia hận bản thân không có khả năng ẩn thân, nhưng lúc này cũng không thể đi ra ngoài được, thế là đành phải tiếp tục đứng đấy.

Cũng may da mặt Tiết Diễm qua mấy tháng đã luyện dày hơn không ít, công khai thể hiện tình cảm cũng không có vấn đề gì, lúc này chỉ có lão quản gia đứng bên, ít chướng ngại vật như vậy thì vẫn có thể vượt qua, nghĩ nghĩ một lúc rồi thành thành thật thật: “Tôi yêu anh rất nhiều.”

Còn chưa xong, Thẩm Phóng lại hỏi, “Anh có thể sẵn sàng làm những gì cho tôi?”

Tiết Diễm không chút do dự: “Tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho anh.”

Nghe thấy thế, Thẩm Phóng không những không thoải mái mà trái tim còn trầm xuống.

Tiết Diễm thấy anh cũng không vì lời ngon tiếng ngọt mà vui vẻ, cẩn thận hỏi: “Phóng Phóng, anh rốt cuộc làm sao vậy?”

Thẩm Phóng đưa một đôi đũa cho hắn: “Không có gì, ăn cơm đi.”

Trong lòng Thẩm Phóng có việc, hôm nay ở thư phòng chờ tới khuya mới lên giường, trước khi ngủ còn cầm bình sao Tiết Diễm tặng hôm sinh nhật ngắm người, nghĩ xem nên làm gì với Tiết Diễm thế nào mới tốt.

Xem xét giả thiết anh trai đưa ra, trong lòng anh lại có chút mâu thuẫn.

Anh yêu Tiết Diễm, điều này không thể nghi ngờ. Anh có thể chấp nhận việc đối phương vì theo đuổi mình mà bày ra một trò lừa gạt ngọt ngào, nhưng nếu thật sự bởi vì anh mà Tiết Diễm xuống tay với anh trai, như vậy thì anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bản thân.

Nằm trên giường nhìn trần nhà, đèn treo mờ ảo như thể bóng ma, lại như một gương mặt quỷ dị nhưng quen thuộc, một nửa là anh trai, một nửa là Tiết Diễm.

Tiết Diễm leo lên giường, giống như bình thường mà đem tay chân vòng quanh người anh, dịu dàng vuốt ve lưng Thẩm Phóng.

Thẩm Phóng biết hắn đang dùng phương thức của riêng mình để cầu hoan, nhưng anh không có tâm trạng, nhẹ nhàng bắt lấy tay hắn đẩy ra ngoài, giống như hai ngày trước từ chối hắn.

Tiết Diễm không rõ, nhưng lại không thể bắt ép anh nên đành phải từ bỏ.

Sau đêm Giáng sinh ngọt ngào cuồng nhiệt kia đột nhiên chuyển sang bị đối xử lạnh nhạt, Tiết Diễm ngoài mặt không nói nhưng trong lòng rất bất an, nửa đêm gặp ác mộng bình tĩnh.

Xoa xoa mồ hôi trên trán cùng nước mắt, hần mở đèn ngủ, quay sang nhìn người nằm bên cạnh, nhin không được nhẹ nhàng sờ sờ lông mi, sờ mặt, sờ ngực Thẩm Phóng, càng nhìn càng thích, ngón tay lưu luyến trên cơ thể anh.

Từ trước đến nay Thẩm Phóng ngủ đêm say như chết, mặc cho hần sờ sờ cùng cọ cọ cũng không có phản ứng.

Sờ hay cọ nhiều lần, độ mạnh yếu khác nhau vân vân đều đã thử qua đều không đánh thức nổi anh. Dù sao trước đây khi chưa chân chính có người trong tay, hần đều dựa vào điều này để an ủi.

Kết quả đêm nay lại xảy ra tai nạn, Thẩm Phóng hiếm khi ngủ không ngon giấc, bị vuốt vuốt liên tiếp, mơ mơ màng màng theo bản năng hất tay Tiết Diễm đang ở bụng mình ra.

Tay Tiết Diễm đau một chút, lại có chút tủi thân.

Thẩm Phóng dùng ngữ khí dạy bảo nói anh ta: “Nửa đêm rồi mà không ngủ đi, lưu manh đùa giỡn cái gì!”

Tiết Diễm dùng đôi mắt nhỏ lấp lánh nhìn anh dưới đèn ngủ, nhỏ giọng: “Tôi gặp ác mộng, ngủ không được.”

Thẩm Phóng ngạc nhiên, giọng nói khàn khàn đã có chút tỉnh táo: “Mơ thấy cái gì?”

Lời Tiết Diễm tiếp tục nói chọc thẳng vào tim anh: “Tôi mơ thấy anh trả bình sao lại cho tôi, nói rằng muốn dùng toàn bộ sao để đổi lấy một nguyện vọng, chính là ly hôn với tôi.”

Thẩm Phóng nhất thời nghẹn lời. Anh không ngờ Tiết Diễm lại miễn cảm với cảm xúc với anh như vậy, thậm chí còn đã phản ánh tới giấc mộng kỳ quái.

“Anh không muốn thì tôi cũng không ép anh. Nhưng mà,” Tiết Diễm ôm lấy anh, dán hai má vào ngực Thẩm Phóng, cúi đầu: “Đừng rời xa tôi. Cầu anh.”

Trong lòng Thẩm Phóng bị hần làm cho vừa chua xót vừa mềm nhũn.

Nhìn cái tên này ngoan ngoãn yêu anh như vậy, sẽ có thể làm ra chuyện không thể sửa chữa như cố ý tổn thương người quan trọng nhất với anh sao?

Thẩm Phóng cuối cùng cũng không ngủ nổi nữa, từ trên giường ngồi dậy, nghiêm túc nói: “Tôi có chuyện

muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?” Thấy anh nghiêm túc như vậy, Tiết Diễm cũng ngồi dậy theo, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm anh.

Sắp xếp lại ngôn từ một chút, Thẩm Phóng mới từ tốn nói: “Tháng hai năm nay, anh trai tôi gặp tai nạn xe cộ ở núi XX. Mấy ngày trước mới tỉnh lại.”

Tiết Diễm ngửa đầu nhìn anh: “Tôi biết.”

“Không. Anh không biết.” Thẩm Phóng giơ tay xoa xoa khóe mắt ươn ướt, “Anh ấy nhớ lại biển xe chiếc xe gây chuyện, xyz233.”

Lần này đến lượt Tiết Diễm sợ ngây người: “... Xe của tôi?”

Thẩm Phóng: “Ừ, xe của anh.”

Tiết Diễm nhớ lại một lúc, đột nhiên hiểu được nghi ngờ của mình ở đâu ra, bèn lo lắng tự bảo vệ bản thân: “Hôm đó tôi uống rượu, không nhớ ra đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nhất định là có người bạn nào đó đưa tôi về nhà. Uống tới mức độ đó thì không có khả năng tự mình lái xe.”

Thẩm Phóng nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Tiết Diễm không thể giải thích rõ ràng, quả thực không thể xóa bỏ đi hiềm nghi của mình, tuyệt vọng: “Anh không tin tôi?”

Thẩm Phóng cầm tay hắn: “Nếu tôi không tin anh thì còn nói chuyện này với anh làm gì. Tôi chỉ muốn biết chân tướng mà thôi.”

Tiết Diễm cúi đầu ngẫm nghĩ, mím môi: “Nếu anh muốn biết chân tướng thì tôi sẽ đi đối chất với từng người bạn ngày đó. Mặc dù rất nhiều người say nhưng vẫn có rất nhiều người tỉnh, chân tướng sẽ có thể tìm ra được đầy đủ.”

Hắn nói là làm, vừa sáng đã lập tức liên lạc với những người ngày đó cùng tới núi kia.

Người tới trại ngày đó rất nhiều, chừng hai mươi người, có bạn bè Tiết Diễm, còn có người nhà của họ.

Bản thân Tiết Diễm cũng không nhớ rõ, vẫn phải tìm tới Trịnh Quân trí nhớ tốt đối chiếu một lúc mới xác định danh sách đầy đủ.

Tiếp theo, Tiết Diễm tự mình gọi điện thoại cho mỗi người bạn họ.

Hắn cũng không nói lời nào dư thừa, thẳng thắn nhắc tới cuộc tụ họp tại trang trại đầu năm, hỏi chi tiết tình hình sau khi tan cuộc, tập trung vào việc mình cùng những người khác rời đi như thế nào.

Đại đa số người nhận được điện thoại đều không hiểu gì, dù sao chuyện cũng đã xảy ra lâu như vậy. Nhưng bạn bè cùng người quen biết cũng đều rất phối hợp, vắt hết óc bắt đầu nhớ lại.

Bởi vì hôm đó có rất nhiều người say rượu, chi tiết cũng vụn vặt không thể xác định, chấp vá một lúc mới có thể xác định phương thức rời đi cụ thể của mỗi người.

Em họ Diệp Trường Sinh: “Bà xã em không uống rượu, là cô ấy lái xe đưa em về.” Còn nói thêm: “Hai người Trịnh Quân cũng là bà xã cậu ta lái xe.”

Hoắc Tiểu Tri: “Em gọi tài xế trong nhà tới đón. Em nhớ rõ Diễm ca ca đi cùng xe với Tạ nhị thiếu.”

“Cậu là tôi xách về.” Tạ Thiên Dật cười sang sảng: “Khi đó chỉ có hai chúng ta là cẩu độc thân, tôn nhau sáng rực rỡ.”

Tiết Diễm: “...”

“...”

Người rất nhiều, bảy tám mảnh chấp vá lại cũng có thể khôi phục nguyên dạng tình hình hôm đó.

Cuối cùng Tiết Diễm kết luận là xe của hắn không bị những người bạn ở đó lái về, mà chính hắn còn được đích thân Tạ nhị thiếu đưa về nhà.

Các bước tiếp theo tương đối dễ dàng, Tiết Diễm dẫn Thẩm Phóng tới trang trại, tìm ông chủ lấy bản theo dõi bãi đỗ xe, sau đó phát hiện không thấy người bạn nào lái chiếc SUV màu đen của hắn mà chỉ có hình ảnh cậu bảo vệ đem xe lái ra ngoài.

Hình ảnh kia rất rõ ràng, đám Tiết Diễm cùng ông chủ trang trại lập tức gọi cậu bảo vệ bãi đỗ xe tới.

Cậu ta mang áp lực phạm tội trong lòng lại bị bọn họ truy vấn, vô cùng căng thẳng, tất cả những gì muốn có đều khai cả.

Chân tướng vừa rõ, mọi người biết chuyện đều giật mình.

Một mặt bởi vì chiếc xe của Tiết Diễm bị lén lái trộm lại vừa vặn đúng phải anh vợ (tương lai), so ra trùng hợp bất ngờ.

Mặt khác cũng bởi vì bọn họ đều có ấn tượng với cậu bảo vệ này, là một cậu nhóc nhìn qua vô cùng trẻ tuổi lại nhu thuận đáng yêu, hoàn toàn không giống với con người có thể đựng thương hai người lại nhẫn tâm chạy trốn.

Tại bệnh viện, Thẩm Phóng đem chi tiết chuyện này kể lại cho anh trai nghe.

Đêm hôm đó, tại bãi đậu xe của trang trại kia, thằng nhóc nhìn thấy Tiết Diễm đã bị Tạ nhị thiếu xách đi, chiếc xe mình vẫn thích kia còn đỗ tại bãi để xe, liền thừa dịp người khác không để ý cầm chìa khóa lái đi chơi.

Kết quả kỹ thuật điều khiển của nó không tốt, lái ra ngoài lại gây ra việc. Người bị đâm sống chết không rõ, nó sợ hãi phải gánh trách nhiệm, nhìn thấy xung quanh không có ai liền bỏ chạy. Sau đó còn lén tìm tới quán quen sửa sang xe lại một chút, rồi lấy danh nghĩa trang trại lái xe về trả Tiết gia.

Thẩm Phóng nói: “Ông chủ trang trại nói là trách nhiệm của ông ta, bồi thường cho chúng ta.”

Thẩm Tiềm hơi nhú mày, gương mặt anh tuấn nhìn qua có vài phần sắc bén: “Cứ như vậy? Em tin đây là sự thật?”

Thẩm Phóng sững sốt: “... Chẳng phải sao?”

Đương nhiên còn có thể là do tên kia không từ thủ đoạn, mua chuộc thằng nhóc trông xe kia.

Nhưng mà nhìn thái độ của em trai, suy đoán này Thẩm Tiềm cũng không nói ra.

“Anh cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.” Thẩm Tiềm từ trước tới nay đều không ngại dùng ác ý đánh giá “biến thái” Tiết Diễm mơ ước em trai mình từ nhỏ, “Hôm nào em nói Tiết Diễm tới đây một chuyến, anh nói chuyện với cậu ta.”

- _____

Tôi vừa tìm thấy bộ riêng của cặp Tạ Thiên Dật x Nghiêm Cẩm và bộ riêng của anh Tiềm haha anh í là thụ =)))))) lại còn niên hạ chứ =))) nhưng mà đọc rv thì coi bộ là cầu huyết thật chứ không phải đồ hơi như bộ này =))))

Có ai nhớ tới đám cưới mời Cố Cẩm Hoa mà Tạ nhị thiếu lẳng xăng bên người ta đến mức Tiết Diễm còn nghi ngờ đào góc tường không? Bởi vì lúc đó hồn Nghiêm Cẩm đang trong người Cố Cẩm Hoa =)))

72. Chương 72

Tuy nói rằng hẹn gặp mặt Tiết Diễm, nhưng lấy cá tính cẩn thận của Thẩm Tiềm thì tuyệt đối không thể không khai thác chân tướng vụ tai nạn sau một hồi nói chuyện.

Y liền lên tìm hai người khác nhau điều tra vấn đề này.

Không thể không nhắc tới, trên thực tế, nhân mạch của Thẩm Tiềm rộng đến nỗi em trai y không thể nào tưởng tượng nổi, liên quan tới tất cả các ngành nghề, tam giáo cửu lưu(*), có những người có thể quang minh chính đại xử lý vụ tai nạn này, cũng gồm cả những người không quang minh chính đại nhưng có thủ đoạn điều tra vụ tai nạn.

(*) Tam giáo cửu lưu: đủ mọi hạng người

Mà lúc này đây, mặc dù nhờ hai người bất đồng xử lý vấn đề, kết quả điều tra lại hoàn toàn giống nhau – tai nạn xe cộ kia đúng chỉ là trùng hợp, cậu nhóc trông xe kia cũng cùng ông chủ bồi cảnh thâm hậu nào đó có thiên ti vận lữ(*) liên hệ, nhưng thực sự không có chút liên quan nào đến Tiết Diễm cùng Tiết gia.

(*) Thiên ti vận lữ: muôn hình vạn trạng

Thẩm Tiềm rũ mắt, nhìn di động trước sau nhận được hai tin nhắn tương tự thì không nhúc nhích, gương mặt nhả nhận tuần tú thoáng hiện lên một tia tối tăm mơ hồ.

Thay em trai thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời y lại cảm giác có chút thất vọng.

Y cũng không có ý hủy cuộc nói chuyện kia, ngược lại còn thúc giục em trai mau chóng sắp xếp hai người gặp mặt.

Chuyện tới hiện giờ, ấn tượng của y với Tiết Diễm phải gọi là quá kém, dù chứng cứ chắc chắn trước mặt vẫn rất kiên trì nghi ngờ đối phương động tay động chân, hoặc nói là y không cam lòng, muốn dựa vào tai nạn xe cộ này mà gây thêm chút phiền toái với kẻ “trực tiếp được lợi.”

Cảm giác không cam lòng là khi vừa tỉnh lại, cậu em trai mình thương yêu nhất cũng như nghe lời mình nhất lại vì tiền mà kết hôn với đàn ông.

Lại càng không cam tâm hơn chính là, em trai thế mà trong vòng mấy tháng ngắn ngủi mình hôn mê này diễn giả thành thật, thật lòng yêu thương đối phương.

Cũng có thể nói cái này gọi là tiếc nuối, y tiếc nuối bản thân bỏ lỡ nhiều khoảnh khắc quan trọng trong cuộc đời của em trai đến vậy.

Cũng bởi vậy mà oán niệm cái tên cướp đi nhiều khoảnh khắc quan trọng của em trai thật nhiều.

Đương nhiên, đối với hành vi không phân rõ phải trái này của Thẩm Tiềm, đôi khi mọi người cũng gọi là “Giận chó đánh mèo.”

Đối với yêu cầu gặp mặt của anh trai, Thẩm Phóng tự gây áp lực cho mình hai ngày, lại bị thúc giục thêm một lần nữa mới nói với Tiết Diễm.

Cũng không phải là do anh đoán trước được sự tình sẽ nghiêm trọng tới cỡ nào nên mới do dự thiếu quyết đoán, mà hoàn toàn ngược lại, ý định ban đầu của anh rất đơn giản, chỉ là cảm thấy quan hệ giữa anh trai cùng Tiết Diễm nhìn qua không tốt lắm, nếu gặp mặt chỉ sợ sẽ ầm ĩ. Mà anh trai hôn mê vừa mới tỉnh, việc quan trọng là phải nghỉ ngơi nhiều hơn, không cần lập tức sắp xếp gặp mặt.

Anh cảm thấy chính mình đã nói rõ ràng với anh trai chân tướng vụ tai nạn xe cộ cùng quan hệ giữa hai người, anh ấy cũng sẽ tin Tiết Diễm, cũng chấp nhận quan hệ giữa anh và Tiết Diễm, dù sao cũng chỉ là gặp một người, sớm một ngày muộn một ngày cũng không quan trọng.

Thẩm Phóng hoàn toàn không biết bởi vì chậm hai ngày này, ấn tượng của Tiết Diễm trong lòng anh trai vốn đã rất tệ hại nay còn thêm một cái “Dám làm không dám nhận.”

Khi Tiết Diễm nghe Thẩm Phóng nói “Anh ấy muốn nói chuyện với anh” không cảm thấy chút bất ngờ nào, thậm chí còn sinh ra cảm giác giải thoát “Cuối cùng cũng đến” đầy mỉa mai.

Trên thực tế, hẳn cũng một mực chờ Thẩm Tiềm chủ động tìm mình.

Cho dù Thẩm Phóng không giải thích gì nhưng Tiết Diễm vẫn rõ ràng, thái độ lúc nóng lúc lạnh hai ngày trước của anh nhất định có liên hệ với Thẩm Tiềm vừa tỉnh lại.

Chẳng qua không biết rốt cuộc vị anh vợ ân uy khó dò này đã nói gì với Thẩm Phóng mới khiến anh phản ứng lớn như vậy.

Nghĩ cũng biết chẳng phải lời gì hay.

Thời điểm Tiết Diễm tới bệnh viện là mười giờ sáng cuối tuần.

Nam hộ lý Thẩm Phóng mới mời không ở phòng bệnh, mẹ anh cũng không ở, nhưng bên trong lại có một nữ hộ lý đang cẩn thận dặn dò Thẩm Tiềm chú ý một vài việc.

Sau đó không biết Thẩm Tiềm thấp giọng nói một câu gì, hộ lý trẻ tuổi liền đỏ mặt che miệng cười.

Nghe thấy tiếng bước chân của Tiết Diễm, hai người trong phòng bệnh không hẹn mà cùng ngừng nói chuyện, cùng nhau hướng ra cửa.

Thẩm Tiềm mặc đồng phục bệnh nhân màu lam bình thường, ngồi dựa vào giường bệnh, sắc mặt còn chút bệnh tật tái nhợt nhưng lưng vẫn thẳng tắp, cảm giác gầy rộc rất rõ ràng. Thời tiết cũng rất tốt, ánh mặt trời mùa đông xuyên qua cửa sổ thủy tinh to chiếu vào trong, quanh quẩn quanh thân y tạo thành một vòng sáng rực rỡ. Quay đầu trong nháy mắt liền thấy như có ánh sáng vàng nhạt lưu chuyển, khiến cho người ta cảm giác như y là một món đồ mỏng manh như cánh ve.

Thẩm Tiềm nhìn thấy Tiết Diễm, lập tức vẫn dùng gương mặt tuần tú nhã nhặn kia, thậm chí biểu cảm còn không đổi, trên mặt còn mang theo ý cười ôn hòa, chào hỏi hân: “Đã lâu không gặp.”

Tiết Diễm ngạc nhiên.

Hắn còn nghĩ rằng nghênh đón bản thân sẽ giống như trước là một trận phê bình đổ ập xuống, hoặc một phen giáo dục đầy nghiêm túc. Hắn thậm chí còn chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng không nghĩ rằng cuộc gặp mặt này nhìn qua chỉ là một buổi hàn huyên thân mật bình thường.

Nhưng đối mặt với nụ cười của anh vợ, Tiết Diễm cũng không thể buông cảnh giác, trong lòng ngược lại càng thêm cẩn thận.

Quay lại mười năm trước, Thẩm Tiềm tuy rằng trưởng thành hơn bạn đồng trang lứa nhưng cảm xúc ít nhiều vẫn thể hiện trên mặt. Hiện giờ thì vui giận không còn thể hiện rõ ràng nữa, làm cho người ta khó có thể cân nhắc đâu mới là thái độ chân chính của y.

Địch bất động ta bất động. Tiết Diễm rảo bước tiến lên phòng bệnh, lễ phép cùng lịch sự đáp lại, “Đã lâu không gặp, Tiềm ca.”

Thẩm Tiềm hơi nâng tay chỉ vào ghế dựa bên cạnh: “Ngồi xuống đi, đừng khấn trương, chúng ta tùy tiện tâm sự.”

Tôi không khấn trương. Tiết Diễm âm thầm nghĩ, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

Cô hộ lý vô cùng thức thời mà rời khỏi phòng bệnh.

Thẩm Tiềm nhẹ nhàng khụ một tiếng, bưng chén nước đầu giường lên uống một ngụm, lúc này mới chậm rãi lên tiếng: “Cậu cùng Phóng Phóng cùng một chỗ đã bao lâu?”

Thẩm Phóng đã đem việc anh trai chọc thủng “Yêu sớm” nói cho hắn, đáp án này hai người đều hiểu mà không nói ra.

Tiết Diễm chần chừ, cuối cùng vẫn nói thật: “Bọn em giữa tháng ba lĩnh giấy, tháng tư tổ chức hôn lễ.”

Thắm Tiềm gật gật đầu: “Chín tháng, vất vả rồi. Em trai tôi vô tâm vô phể, mấy ngày nay hắn đem lại cho cậu không ít phiền toái.”

Tiết Diễm không thích giọng điệu “Tôi cùng em trai mới là người một nhà” của y, giống như việc quan hệ của hắn với Thắm Phóng ngày càng gần gũi nên hắn phải xin lỗi cùng tỏ lòng biết ơn với y.

Rõ ràng hiện tại mình mới là người thân mật nhất với Thắm Phóng Phóng! Nhưng Tiết Diễm không nói ra, nói thẳng, “Anh ấy rất tốt.”

Thắm Tiềm nở nụ cười, tiếp tục nói: “Tôi đã nghe nguyên do Phóng Phóng với cậu kết hôn giả. Còn phải cảm ơn cậu trong lúc chúng tôi gặp khó khăn mà trưng nghĩa giúp đỡ. Hiện tại tôi đã tỉnh lại, tiền lúc trước cậu đưa Phóng Phóng tôi sẽ trả lại gấp đôi.”

Y rõ ràng biết toàn bộ chuyện, lại chỉ nói tới kết hôn giả ban đầu, hoàn toàn không đề cập tới hai người về sau diễn giả thành thật. Trực giác Tiết Diễm biết anh ta không chỉ có ý muốn trả lại tiền, lập tức cảnh giác nhìn y: “Anh có ý gì?”

Thắm Tiềm cũng không cùng hắn đánh thái cực, nói thẳng: “Ý là, hai người không hợp, chia tay đi.”

“Tôi thích anh ấy, anh ấy cũng thích tôi, hai người chúng tôi đều thích hợp.” Tiết Diễm nhịn không được, cảm xúc có chút kích động, “Tiềm ca đặc biệt gọi tôi tới nói chuyện chính là muốn chia rẽ chúng tôi phải không? Nếu như vậy, tôi nghĩ chúng ta không cần phải tiếp tục nói chuyện nữa.”

Thắm Tiềm không trả lời, biểu tình vẫn ôn hòa bình tĩnh như trước, ngược lại nói: “Lần trước cậu xuất ngoại, tôi nghĩ rằng cậu đã tính buông tay.”

Tiết Diễm nhìn chằm chằm y, ánh mắt có một tia khiêu khích vô thanh, trong miệng lại khẳng định: “Không có. Vẫn luôn không có.”

Thắm Tiềm cười cười, có chút dung túng lại tựa như có chút trào phúng: “Cậu có oán hận tôi tới bây giờ vẫn cản trở các người không?”

Tiết Diễm im lặng, tỏ vẻ cảm chịu, tâm lại nói rằng như này còn không rõ sao.

Thắm Tiềm nhẹ nhàng thở dài, nhìn hắn: “Vậy cậu có biết rằng bởi vì cậu, từ nhỏ đến lớn Phóng Phóng đã gặp không ít rắc rối không?”

Lúc này Tiết Diễm thật sự ngây ngấy cả người: “Rắc rối gì cơ?”

“Bạn có biết người nhà cùng bạn bè cậu lén có thái độ nào với Phóng Phóng không? Cậu có biết chỉ vì tình cảm của cậu mà thằng bé phải chịu chỉ trích như thế nào không?”

Tiết Diễm bị hỏi đến mơ hồ: “... Cái gì?”

Thẩm Tiềm vẫn tiếp tục: “Vậy cậu có biết thời điểm trung học, người nhà cậu tới trường học tìm nó không?”

Nếu không phải bọn họ tìm nhầm người, tất cả tổn thương không rõ này sẽ dừng trên người em trai ngốc nghếch của mình, làm sao nó có thể chịu nổi.

Tiết Diễm nhìn y, im lặng một lúc.

Hắn quả thật không biết, tại thời kỳ thiếu niên xa xôi kia từng xảy ra loại chuyện này.

Trách không được từ sớm Thẩm Tiềm đã bắt đầu ác cảm với hắn như thế.

Nhưng hắn tin tưởng mình cùng Thẩm Phóng hiện tại chính là yêu nhau, cũng tin tưởng rằng tất cả mọi người đều tán thành quan hệ của bọn họ.

Không, không cần mọi người. Chỉ cần Thẩm Phóng thương hắn, hai người nhất định sẽ luôn ở bên nhau.

Hắn vất vả lắm mới có được tình yêu của anh, không có khả năng chỉ vì vài câu nói của người khác mà có thể từ bỏ.

Tiết Diễm nói: “Chuyện người nhà cùng bạn bè của tôi tôi sẽ hỏi rõ ràng sau. Nhưng đây không phải lý do chính đáng để chúng tôi phải tách ra.”

Thẩm Tiềm vẫn mỉm cười như cũ: “Bạn xem, cậu đến bây giờ vẫn như cũ, cái gì cũng không biết, quả thực vô cùng khờ dại. Còn có thể nói gì nữa, tiểu thiếu gia? Nói vậy, những lời ác ý của người khác ảnh hưởng tới Phóng Phóng như thế nào cậu cũng chưa từng lo lắng. Cho nên tôi mới nói các người không phù hợp.”

Thân là anh trai, những điều nghĩ tới cũng rộng hơn một chút, trọng điểm chú ý cũng không giống nhau. Hai người bọn họ một người là hào môn thế gia, một người chỉ là người bình thường tới phỏng vấn, vì tiền nên mới kết hôn, tin tức này một khi truyền ra, nghĩ cũng biết Thẩm Phóng sẽ phải chịu bao nhiêu bình luận khó nghe.

Ngay cả khi Thẩm Tiềm biết tiểu tử Tiết gia này từ nhỏ đã thích em trai mình, vì theo đuổi nó nên mới bày ra trò này, điều tiếng kia chỉ sợ cũng không thể tránh nổi.

Tiết Diễm hít sâu mấy lần mới trầm giọng: “Anh vẫn luôn cố thuyết phục tôi, vậy anh đã hỏi ý kiến anh ấy chưa? Hiện tại tôi chọn anh ấy, anh ấy cũng chọn tôi, nếu gặp vấn đề gì thì chúng tôi sẽ cùng nhau đối mặt. Anh ấy cũng hai mươi lăm tuổi rồi, tôi hy vọng anh có thể tôn trọng quyết định của anh ấy.”

Thẩm Tiềm nói: “Cậu có biết, với tính cách của nó sẽ biết tự lo lắng cho chính mình sao?”

“Anh có nói nhiều hơn nữa tôi cũng sẽ không chia tay với anh ấy.” Tiết Diễm không có chút nào muốn nghĩ tới lời đề nghị của y, ngắt lời, kiên quyết tỏ thái độ, còn nói: “Tôi biết, trong lòng Phóng Phóng anh vẫn là anh trai hoàn hảo nhất.”

Thẩm Tiềm liếc hắn: “Đúng vậy.”

Tiết Diễm tiếp tục: “Nếu anh ấy biết người anh trai hoàn mỹ nhất trong lòng mình lại phong lưu bạc tình giống như người mình ghét nhất, hơn nữa chạy mất không kị thì sẽ nghĩ như thế nào?”

Thẩm Tiềm nghe vậy sửng sốt, không giận cười đáp, “Tiết Diễm, cậu đây là muốn uy hiếp tôi?”

73. Chương 73

Để các chế phải thất vọng rồi, bộ này đầu voi đuôi chuột nhé =))))))

- _____

Tiết Diễm không nóng không lạnh đáp lời: “Không dám.”

Trong miệng nói là “Không dám”, biểu tình trên mặt lại mang vẻ khiêu khích hoàn toàn bất đồng, rõ ràng như muốn nói: “Đúng vậy, tôi đây chính là uy hiếp anh!”

“Tôi cũng không dám khẳng định khi nó biết sẽ cảm thấy thế nào.” Thẩm Tiềm cũng không giận, chậm rãi nói, “Tôi chỉ biết, từ nhỏ tới lớn, nó đều thích bắt chước hành động của tôi.”

Tiết Diễm: “...” Thế mà lại quên mất việc này!

Thẩm Tiềm nhìn hắn một cái, tiếp tục bình thản: “Nếu cậu không ngại thì có thể nói với thằng nhóc thử xem, xem nó tính xử lý như thế nào.”

Tiết Diễm trên mặt không có chút ý cười, đông cứng sửa miệng: “Em nói đùa thôi.”

Thẩm Tiềm thế mà còn “Ừm” một tiếng: “Tôi biết.”

Vốn định phản kháng ông anh vợ, mở ra gió lớn, kết quả lại bị đối phương uy hiếp ngược lại, quả thật là điển tích giết địch tám trăm tự tổn một ngàn.

Thẩm Tiềm đã nói như vậy, hiển nhiên Tiết Diễm không dám vạch trần bộ mặt thật của y với Thẩm Phóng nữa.

Tuy rằng lúc này Thẩm Phóng đã vô cùng tha thiết theo đuổi hắn, thổ lộ với hắn, ngoan ngoãn chiều chuộng hắn, nhưng Tiết Diễm cũng không dám bỏ qua lực ảnh hưởng của ông anh trai mô phạm Thẩm Tiềm này.

Ngộ nhỡ Thẩm Phóng Phóng nghe nói xong liền tò mò, muốn bắt chước anh trai mình lại tùy tiện tìm người lên giường thì sao. (*)

(*) Cái này là truyện riêng của Thẩm Tiềm, đại khái là chuyện ổng dây dưa trên giường với tình địch xong thành tình nhân ấy mà =)))) nhưng tôi coi review thì thấy coi bộ máu chó nên thôi không đọc =)))) nhưng tiếc vì đăng nào cũng là niên hạ, làm một em niên hạ công xinh tươi như hoa hướng dương chân chó ngu ngok có phải hợp với tính anh Tiềm không =))))

Hơn nữa, nếu Thẩm Tiềm cố ý dẫn đường thì sẽ càng nguy hiểm hơn nữa. Hắn tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy.

Thẩm Tiềm hiển nhiên cũng không trông cậy vào một cuộc trò chuyện chẳng có chút dễ chịu này có thể thuyết phục Tiết Diễm buông tay, dù sao đó cũng là người đã mơ ước em trai mình hơn mười năm.

Y gọi Tiết Diễm đến chính là để tỏ thái độ. Hiện giờ thái độ cũng tỏ xong rồi, đối phương cũng bị mình chặn miệng, hai người lại ghét bỏ nhìn nhau, thật sự không có khả năng ở chung nữa.

Nghĩ vậy y lại hơi dựa lưng vào đầu giường, dùng ngôn ngữ cơ thể tỏ ý tiễn khách, đồng thời mở miệng: “Cậu có thể đi rồi. Tiềm đường thì kêu giúp tôi cậu hộ lý, cảm ơn. Cậu ta ở ngay dưới lầu.”

Thẩm Tiềm sau khi tỉnh dậy, vì tránh xấu hổ nên Thẩm Phóng đổi sang nhờ một cậu hộ lý trẻ tuổi tới giúp anh.

Tiết Diễm lúc này phản ứng không chậm, nhớ lại lời dặn của Thẩm Phóng lúc ra cửa, kiên trì lên tiếng lấy lòng, có ý cứu lại một chút hảo cảm: “Tiềm ca muốn làm cái gì, em có thể giúp anh.”

Thẩm Tiềm mỉm cười, không có ác ý nhìn hắn một cái từ trên xuống dưới: “Cậu? Quên đi, đại thiếu gia mười ngón không dính nước.”

Tiết Diễm không phục: “Em không phải loại được nuông chiều từ bé như vậy. Chuyện gì hộ lý có thể làm được thì em cũng làm được.”

“Chuyện hộ lý phải làm à, để xem nào. Cắt hoa quả thành miếng nhỏ đút cho tôi, thay tôi massage toàn thân,” Thẩm Tiềm đặt một ngón tay lên môi nhìn hấn, lộ ra biểu tình ý vị thâm trường, “Còn giúp tôi đi toilet nữa... Cậu đều có thể làm được?”

Về trước Tiết Diễm dễ dàng nghe hiểu, nhưng đến về cuối cùng “Giúp tôi đi toilet” mới ngẩn người lĩnh ngộ thâm ý, nhất thời rùng mình một cái, tóc gáy dựng thẳng.

Không bao giờ! Tôi còn chưa từng giúp đỡ Phóng Phóng nhà tôi đến thế này đâu!

Í, tự dừng lại nghĩ muốn thử với Phóng Phóng một lần xem... Từ từ, mau dừng lại, quay về chính sự!

Hơn nữa anh chỉ là thân thể còn yếu chứ không phải tàn phế, làm gì tới mức đi WC cũng cần người giúp đỡ, rõ ràng chính là cố ý!

Bị kích thích như vậy, Tiết Diễm không miễn cưỡng tăng hảo cảm nữa, làm theo yêu cầu của Thẩm Tiềm, đi xuống gọi hộ lý kia lên.

Thằng nhóc mới tới vài ngày kia vừa thấy Thẩm Tiềm, trên mặt liền lộ ra nụ cười ngượng ngùng, trong mắt còn lóe lên ánh sáng. Tiết Diễm nhìn thấy, không khỏi nghi ngờ rằng lại thêm một nạn nhân bị hình tượng giả dối bên ngoài cao lãnh cấm dục trưởng thành trầm tĩnh của Thẩm Tiềm lừa gạt. Phóng chừng chưa được vài ngày, cái cậu hộ lý chưa rành đời này sẽ bị cái ông anh vợ ngựa đực kia kéo lên giường bệnh.

- Không thể không nói, trong rất nhiều thời điểm, người với người cũng tương tác tương hỗ với nhau.

Cũng giống như Thẩm Tiềm từ trước tới nay không ngại dùng ác ý đánh giá Tiết Diễm, Tiết Diễm đối với ông anh vợ này cũng chẳng chút do dự đem đủ mọi loại không thể tưởng tượng nổi cùng hoài nghi trả lại cho y.

Mất thấy Thẩm Tiềm bị chọc thủng bộ mặt thật dường như càng ngày càng quá quắt, an vị chờ tới khi cậu hộ lý kia cẩn thận cắt hoa quả đút cho y, Tiết Diễm mới nhìn thoáng qua, quay đầu rồi đi không buồn quan tâm.

Hấn không trực tiếp quay về căn nhà của mình cùng Thẩm Phóng mà tới biệt thự Tiết gia một chuyến. Vẫn còn vài chuyện hấn không xác định, cần người nhà chứng thực rõ ràng.

Khi Tiết Diễm về tới biệt thự Tiết gia thì vừa vặn là giờ cơm trưa, khó khăn lắm mới đầy đủ người trong nhà, cha mẹ cùng em gái ngồi trong phòng ăn, thoải mái nói chuyện với nhau vài câu, đầu bếp trong nhà đem đồ ăn cẩn thận bày ra từng đĩa bưng lên bàn cơm.

Nhìn thấy Tiết Diễm trở về, mẹ hấn vô cùng ngạc nhiên, nói lớn với nhà bếp: “Làm thêm vài món đi.” Sau đó ánh mắt thẳng tắp tìm kiếm đằng sau hấn, “Phóng Phóng đâu?”

Em gái cũng nhảy nhót giục giã: “Tại sao Phóng Phóng ca vẫn chưa đi vào?”

Chỉ có cha hấn bất động thanh sắc, bày ra tư thái của người đứng đầu gia đình, ngẩng đầu nhìn Tiết Diễm.

Tiết Diễm khụ một tiếng: “Đừng nhìn, hôm nay chỉ có một mình con thôi, Thẩm Phóng Phóng không về.”

“Chỉ mình con à.” Mẹ rõ ràng có chút thất vọng, quay đầu nói, “Vậy không cần làm thêm đồ ăn đâu.”

Tiết Diễm: “...” Mẹ có phải mẹ ruột của con không đấy?

Lại nhìn qua, ngay cả cha hấn cùng em gái cũng lộ ra ý tiếc nuối, coi bộ đúng không phải ruột thịt thật rồi.

Tiết Diễm giải thích: “Em ấy đang vội công tác, hai ngày nữa con sẽ gọi trở về.”

Này cũng không xem như nói dối. Thẩm Phóng bị Nghiêm Cẩm gọi ra ngoài bàn luận hạng mục lần trước, cũng có thể tính là phạm trù công tác đi...

Mẹ đại khái cũng ý thức được thái độ tương phản của mình có thể khiến cậu con ruột tổn thương, liền vừa cười vừa đứng lên: “Ừ, con nhanh đi rửa tay rồi lại đây ăn cơm đi.”

Đồ ăn rất nhanh đã được mang lên, không cần thêm món cũng đã đủ phong phú, cũng vừa đủ phần của Tiết Diễm.

Tiết gia không có quy định khi ăn không nói chuyện, căn bản do bình thường họ đều bề bộn công việc, chỉ có thời gian đoàn tụ ngắn ngủi bên bàn cơm là có thể trao đổi một vài chuyện quan trọng. Một nhà bốn người ngồi quanh bàn cơm, một bên tán gẫu một bên ăn cơm.

Chủ đề nói chuyện không biết tại sao lại vô thức chuyển tới người Thẩm Phóng đang vắng mặt.

Kỳ thực cũng là từ mẹ hấn. Chủ nhà Tiết gia cùng hai đứa con đều không thích nói chuyện, tính cách có chút trầm tĩnh hướng nội. Nhưng mẹ Tiết lại hoàn toàn tương phản, lại gặp phải cả nhà đều không thích nói chuyện, bình thường rất khó phát huy được thực lực chân chính.

Vài lần gặp Thẩm Phóng đều nói rất nhiều, mẹ liền giống như tìm thấy kỳ phùng địch thủ, quả thực như cá gặp nước, nhớ mãi không quên.

Nói chuyện một chút, Tiết Diễm liền nhân cơ hội mở miệng: “Mẹ.”

Mẹ hân: “Hửm? Sao vậy?”

Tiết Diễm trực tiếp hỏi: “Có phải thời trung học của con có người trong nhà lên tới trường tìm Thẩm Phóng Phóng?”

Đó đã là chuyện của mười năm trước.

Đưa trong tay mẹ ngừng lại, ngẫm lại một lúc, “Đúng vậy. Mẹ cùng với cha con có tới một lần.”

Tiết Diễm lại hỏi: “Tới làm gì vậy?”

Tiết Diễm đến cơm cũng không ăn, hết nhìn mẹ cùng anh trai, đảo mắt, nâng cằm nghe chuyện bát quái.

“Bởi vì tò mò.” Mẹ cũng theo thói quen nói trắng ra với con mình, nở nụ cười, “Muốn nhìn xem là đứa nhỏ nào khiến con trai mẹ vừa gặp một lần đã nhớ mãi không quên nhiều năm, còn một hai đời đi tìm nó.”

Lỗi tai Tiết Diễm đỏ một chút: “Vậy hai người có gặp được không?”

“Thấy, nhưng cũng chỉ liếc mắt một cái.” Mẹ ngẫm lại, lại nhin không được nở nụ cười: “Chúng ta còn gặp sai người kia. Chẳng phải trên ảnh chụp của con viết là Thẩm Tiềm sao, khi đó con cũng không chịu nhiều lời, chúng ta còn nghĩ người con thích là Tiểu Tiềm. Tiểu Tiềm trong trường học vô cùng nổi danh, rất dễ tìm, chúng ta tìm vài cậu bạn học nghe ngóng, chỉ vài phút sau nó đã tự mình tới gặp chúng ta, bộ dạng giống hết ảnh chụp, cha mẹ ngay từ đầu còn không biết là tìm nhầm người. Sau đó Tiểu Phóng tới tìm anh trai thì chúng ta mới phát hiện ra đây mới là người trong ảnh chụp, nhưng còn chưa kịp nói gì thì Tiểu Tiềm đã dẫn thằng nhỏ đi rồi.”

Tiết Diễm nhớ tới lời nói của Thẩm Tiềm, tiếp tục hỏi: “Mẹ cùng cha đã nói gì với bọn họ vậy?”

“Nói gì à... Hình như chưa nói gì, chắc không đánh rần động cỏ đâu.” Mẹ nói xong, dùng ánh mắt thắc mắc nhìn thoáng qua cha, thấy cha nhìn lại khẳng định mới tiếp tục nói: “Chỉ là tới nhìn người, hỏi thăm thành tích qua bạn bè cùng giáo viên mà thôi. Con còn chưa dẫn người về nhà, làm sao chúng ta có thể nói cái gì quá phận dọa người ta của con trai mình chứ.”

Tiết Diễm gật đầu: “Vâng.”

Cha mẹ hiển nhiên sẽ không nói dối. Hơn nữa dựa theo biểu hiện của họ hiện nay, hai người đối với Thẩm Phóng cũng là hết sức vừa lòng.

Tiết Diễm không khỏi bắt đầu hoài nghi tính xác thực của mấy lời Thẩm Tiềm nói.

Nhưng mà dựa theo hành động của Lục Dục Thành đối với Thẩm Phóng sau kết hôn thì cũng có thể xác nhận được việc bạn bè có ác ý với Thẩm Phóng. Như vậy còn cần xác nhận một bước nữa.

Tiết Diễm nghĩ tới việc Thẩm Tiềm đe dọa mình trong bệnh viện đã là quá khứ, nhưng không nghĩ rằng di chứng do chọc tới ông anh vợ ba ngày sau mới xuất hiện.

Hôm nay Tiết Diễm còn đang ở văn phòng đọc tài liệu thì đột nhiên nhận được điện thoại của Thẩm Phóng, giọng điệu vô cùng hạnh phúc: “Bác sĩ nói nói anh trai tôi cuối cùng cũng có thể xuất viện được rồi!”

Tiết Diễm nhàn nhạt: “Ừ.”

Thẩm Phóng dừng một chút mới nói tiếp: “Bé cưng à, tôi nghĩ cần thương lượng với anh một chuyện.”

Tiết Diễm vừa nghe thấy xưng hô chân chó này liền biết không phải chuyện gì tốt, nhưng vẫn bình tĩnh mở miệng: “Nói đi.”

Thẩm Phóng: “Anh trai vừa xuất viện cũng không có ai chăm sóc, một người như vậy vô cùng quanh quẽ. Tôi nghĩ nên đưa anh ấy tới nhà chúng ta ở hai ngày, anh cảm thấy thế nào?”

Tiết Diễm: “...”

Tôi đây cảm thấy một chút cũng không thể được! Nhưng lời này có thể nói thẳng sao!

74. Chương 74

Tiết Diễm không cần nghĩ cũng có thể đoán được chuyện này tuyệt đối là ý của Thẩm Tiềm.

Nếu không phải đã trao đổi với Thẩm Tiềm trước, Thẩm Phóng nhất định sẽ bày tỏ trực tiếp ý kiến của mình chứ không phải dông dài tình huống của anh trai trước.

Tuy rằng hai chuyện này khác biệt vô cùng nhỏ, Thẩm Phóng chưa chắc đã có thể ý thức được nhưng bản thân hắn vừa nghe liền nhận ra.

Nhưng Tiết Diễm cũng không có cách đưa ra phản đối.

Hắn có thể nói gì với một bệnh nhân bệnh nặng vừa tỉnh lại chứ?

Phóng chừng Thẩm Tiềm cũng nắm chắc điểm này nên mới quang minh chính đại đưa ra một đề nghị như vậy với hắn.

Phóng Phóng không biết cụ thể tình hình chiến sự của hai người tại bệnh viện, lại thấy Tiết Diễm không do dự đồng ý, tâm trạng không tồi liền nói: “Để tôi về thu dọn một phòng để anh ấy ở.”

Tiết Diễm nói: “Anh còn bận việc của mình, không cần lo lắng, để tôi gọi người dọn dẹp.”

Ở nhà của mình mà còn muốn phiền đến vợ mình, nghĩ hay quá rồi!

Thẩm Phóng cũng không rõ tâm tư xù lông của Tiết Diễm, nghe thấy đề nghị kia cũng không phản đối, vui vẻ nói: “Vậy đi, phòng đó nhất định phải ở tầng một, thuận tiện xe lăn ra vào. Phòng cũng phải lớn một chút, buổi tối có thể có người tới giúp đỡ.”

Cơ thể anh trai còn chưa hoàn toàn hồi phục, thật ra không phải không thể đứng dậy mà chẳng qua không thể đi bộ quá lâu, đôi khi phải cần mượn tới xe lăn để hỗ trợ.

Tiết Diễm nói: “Ừm, tôi biết rồi. Anh cứ yên tâm để tôi sắp xếp.”

Tiết Diễm hành động rất nhanh, ngày hôm sau hắn liền cố ý đưa Thẩm Phóng cùng mẹ tới bệnh viện đón Thẩm Tiềm ra viện.

Bác sĩ cẩn thận giảng giải tất cả vấn đề cần chú ý với hai vị người nhà, lại dặn bọn họ đưa người tới kiểm tra đúng hạn.

Tiết Diễm gọi người đem xe lăn cùng quần áo vật dụng hàng ngày linh tinh tại viện của Thẩm Tiềm để vào một chiếc xe khác. Hai chiếc ô tô một trước một sau, rất nhanh đã tới nhà Tiết Diễm cùng Thẩm Phóng.

Mẹ Thẩm Phóng có chút không được tự nhiên, cảm thấy như vậy rất phiền tới con dâu, vẫn có ý định khuyên bảo Thẩm Tiềm tới nhà mình ở để bà chăm sóc.

Thẩm Tiềm dựa vào ghế ngồi, dáng vẻ yếu đuối không chịu nổi điều gì, một lời cũng không thể nói, thế mà lại có cậu em trai thay anh đấu tranh anh dũng, rành rọt phân tích từng lý do.

Cuối cùng đừng nói tới mẹ hai anh em, đến cả Tiết Diễm cũng có cảm giác mình bị Thẩm Phóng thuyết phục, hoảng hốt cảm thấy để ông anh vợ kia ở lại nhà mình mới là lựa chọn tốt nhất.

... Đây nhất định là ảo giác mà thôi.

Theo lời dặn dò của bác sĩ phụ trách, Thẩm Tiềm tuy rằng có thể xuất viện nhưng vẫn cần duy trì rất

nhiều bài tập vật lý trị liệu cùng các bài tập khôi phục khác, vẫn là ở bệnh viện thì tốt hơn nhưng y lại kiên trì muốn xuất viện, một ngày cũng không cần ở lại.

Tiết Diễm lắc đầu, khôi phục bình tĩnh khỏi “ảo giác” bị thuyết phục, cảm giác ngọt ngào từ người anh vợ này cũng dần giảm bớt.(*)

(*) Câu này chém hìc đọc không hiểu orz có vị cao nhân nào rành tiếng Trung thì xem giùm mình nhé.

Nhưng chờ tới khi Thẩm Tiềm ở đây không bao lâu, Tiết Diễm liền hiểu suy nghĩ trước đây của mình vẫn là quá ngây thơ rồi.

Anh vợ giáo hoạt nhất quyết xuất viện hiển nhiên là có ý muốn trả thù, nhưng cũng sẽ không lấy cơ thể ra để cá cược mà bỏ qua các vấn đề sức khỏe.

Ở nhờ nhà em trai, Thẩm Tiềm cũng rất tự do, không có chút gò bó nào, không chỉ hẹn bác sĩ tại gia, chuyên gia dinh dưỡng cùng nhà vật lý trị liệu định kỳ tới kiểm tra mà còn dẫn theo cậu hộ lý trẻ tuổi kia tới nhà chăm sóc.

Anh ta đúng thật không khách khí! Còn kém mỗi dọn cả nhà tới đây!

Nhưng anh ta làm như vậy, Tiết Diễm lại phát hiện mình chẳng thể nói được gì, ngược lại cẩn thận nghĩ thêm thì đồng ý.

Bởi vì nếu anh ta không dẫn người đến chăm sóc mình thì phỏng chừng tất cả mọi việc đều do Phóng Phóng tự mình đến làm, như vậy thì sẽ càng khó chịu hơn.

Thẩm Tiềm cùng cậu hộ lý cứ như vậy ở lại nhà Tiết Diễm. Bình thường ban ngày thì Tiết Diễm cùng Thẩm Phóng đều đi làm, bọn họ có thể tự do hoạt động trong nhà, nếu có vấn đề gì thì gọi quản gia cùng người hầu.

Nhưng nếu bàn về thái độ làm người cùng chừng mực thì Thẩm Tiềm so ra còn tốt hơn cả em trai mình. Chưa tới hai ngày, y rõ ràng là một kẻ tàn tật ra vào đều cần hộ lý đi theo, hành động cũng phải dựa vào xe lăn và gậy chống, ấy vậy mà từ người hầu trong nhà tới quản gia cũng trở thành đồng minh, mỗi người khi nhắc tới y đều là ý cười dịu dàng.

Chờ tới khi Tiết Diễm phát hiện ra chuyện này, trừ bỏ bó tay chịu phục ra thì cũng chẳng còn gì để nói.

Bởi vì hắn đã sớm biết ông anh vợ này là một tên điên đủ mọi loại mặt.

Trên người y lại có chút ngạo khí cao cao tại thượng trời sinh khó có thể che giấu, bình thường không người

lại có nề nếp, thoát nhìn lãnh đạm cùng cấm dục, thậm chí còn có cả nghiêm khắc, thế nhưng mỗi khi cười tươi lại đem tới khí chất ôn nhuận tựa gió xuân, hơn nữa gương mặt kia cũng rất đẹp trai khiến người ta hoàn toàn quên đi lạnh nhạt của y, hảo cảm thẳng tắp một đường dâng lên.

Đương nhiên đây cũng là thái độ đối nhân xử thế của y.

Đối với em trai, y cho tới bây giờ vẫn là người anh trai mô phạm dịu dàng chu đáo nhất trên thế giới, cho dù thỉnh thoảng dạy dỗ cùng trách mắng thì cũng đều tràn ngập tình yêu cùng trách nhiệm sâu sắc.

Còn với người ôm tâm tưởng với em trai? Vậy lại là một đải ngộ hoàn toàn khác. Đối với loại người này, những bài học của y tới rất nhanh lại vô cùng tàn độc, có thể nói như gió thu quét hết lá vàng, lãnh khốc lại vô tình.

Nhưng mà lúc này đại khái là còn ngại tới cảm xúc của em trai, hơn nữa ván cũng đã đóng thuyền, biểu hiện phản đối cùng quấy rối của Thẩm Tiềm cũng không rõ ràng.

Y không chỉ đối xử tốt bụng với người hầu, mà bên ngoài cũng rất ít có ý kiến gì với Tiết Diễm, ầm áp tựa gió xuân, giống như đã tiếp nhận sự thật em trai đã kết hôn.

Chỉ có mình Tiết Diễm biết anh ta vẫn chưa chết tâm, sống nhờ ở đây thì vẫn ngấm ngầm tranh đoạt lực chú ý của Phóng Phóng với hắn!

Mỗi căn nhà Tiết gia sở hữu đều rất lớn, nơi Tiết Diễm đang ở cũng rộng rãi, nhân khẩu đông đúc, hắn cũng không ngại trong nhà nhiều thêm vài miệng ăn cũng như thêm vài người ra vào.

Nhưng hắn để ý tới thiên vị rõ ràng của Thẩm Phóng!

Thẩm Phóng vốn là một tên brocon tình cảm sâu nặng với anh trai, nhất là sau tai nạn xe cộ thiếu chút nữa đã chết người thì phần tình cảm này lại càng thêm nghiêm trọng hơn.

Từ khi Thẩm Tiềm đến nhà bọn họ, mỗi ngày Thẩm Phóng ngoại trừ buổi trưa kêu người hầu dựa theo hướng dẫn của chuyên gia dinh dưỡng ra thì đều tự mình xuống bếp bắt kể sớm muộn, một mình nấu những món anh trai thích ăn.

Mỗi ngày! Tự mình! Phải biết rằng đã rất lâu rồi Tiết Diễm không còn được hưởng thụ loại đải ngộ này!

Hơn nữa Tiết Diễm còn phát hiện, thời điểm ba người cùng nhau ở phòng khách xem TV, cùng nhau ngồi ở bàn ăn ăn cơm, cùng nhau đi tản bộ,... Chỉ cần là ba người đồng thời ở chung, Thẩm Phóng trên cơ bản sẽ gần anh trai hơn một chút, cách mình xa hơn một chút, quả thực tiêu chuẩn kép này vô cùng bất công.

Càng làm cho Tiết Diễm để ý hơn là từ ngày Thẩm Tiềm ở đây, thời điểm kia buổi tối Thẩm Phóng cũng

bớt phóng túng rất nhiều, kêu cũng không lớn tiếng như vậy nữa, rất không có nhiệt tình với mình! Buổi sáng thức dậy thì việc đầu tiên cũng không còn là chạy tới thư phòng tìm mình hôn một nụ hôn chào buổi sáng ngọt ngào nữa, mà là chạy xuống dưới lầu nhìn xem anh trai mình có vấn đề gì không!

Tiết Diễm: Anh vợ quả nhiên là vũ khí lợi hại nhất để phá hư tình cảm phu phụ, hừ.

Trước đây nam nhân nhà mình không có lòng dạ hẹp hòi miễn cảm như thế, đã vậy anh trai còn cố tình tóm lấy cơ hội mà kích thích hấn.

Dưới tình hình này, mặc dù tim Thẩm Phóng lớn nhưng cũng rất nhanh cảm nhận được bầu không khí vi diệu giữa hai người kia.

Một người là bạn đời, một người là anh ruột, trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt(*). Thẩm Phóng đành phải cố gắng xử lý mọi việc công bằng nhất, nhưng dù sao một bên là người bệnh một bên là thanh niên hoàn toàn khỏe mạnh, đãi ngộ hiển nhiên ít nhiều cũng sẽ khác biệt.

(*)Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt: so sánh hai bên cùng quan trọng, khó có thể dứt bỏ

Hôm nay, sau khi ăn xong cơm tối, ba người ngồi ở phòng khách cùng nhau xem TV.

Thẩm Phóng đột nhiên nhớ tới cuộc điện thoại của chuyên gia dinh dưỡng chiều nay, nói có thể thay đổi thực đơn được rồi liền mở miệng hỏi: “Anh, em làm sữa chua, bây giờ anh có muốn ăn không?”

“Em làm sao? Muốn ăn.” Thẩm Tiềm cười với anh.

“Để em đi lấy cho anh.” Thẩm Phóng nói xong liền đứng lên, đi vào phòng bếp.

Thẩm Phóng vừa mới quay người, Thẩm Tiềm liền giương mắt khinh miêu đậm tà(*) liếc Tiết Diễm một cái, biểu tình vẫn vô cùng bình thản.

(*)Khinh miêu đậm tà: nhẹ nhàng băng quơ

Nhưng Tiết Diễm có thể từ đó mà đọc ra mười phần khoe khoang cùng khiêu khích.

Được rồi, được rồi, Tiết Diễm tự nói với bản thân, mày so đo với một người đi đứng cũng không nhanh nhẹn cái gì?

... Không được, vẫn là nhịn không được! Hấn phải kháng nghị! Mạnh mẽ kháng nghị!

Vì thế khi Thẩm Phóng bưng một hũ sữa chua dâu tây từ nhà bếp ra đưa cho anh trai, vô tình liếc mắt nhìn thấy Tiết Diễm đang ngồi trong góc sofa dùng đôi mắt ngóng trông nhìn anh.

Thẩm Phóng: “...”

Tiết Diễm cũng không còn rụt rè, chớp chớp mắt, nhỏ giọng: “Tôi cũng muốn.”

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Thẩm Phóng lập tức mềm lòng, sờ sờ đầu: “Chờ một chút rồi tôi đem ra cho anh. Tôi làm vị đào vàng cho anh.”

Vừa nghe thấy Thẩm Phóng cũng đặc biệt chuẩn bị hương vị mình thích, Tiết Diễm lập tức vui vẻ, còn lặng lẽ kiêu ngạo mà liếc anh vợ một cái.

Thẩm Tiềm: Thế mà còn giả bộ đáng thương, mặt đâu?

Hai ngày sau, Thẩm Phóng lấy một đơn thuốc từ chuyên gia dinh dưỡng, nấu cháo gà cho anh trai còn bổ thêm các loại dược liệu, mùi hương thơm nức mũi, sắc hương mỹ vị, còn chưa kịp chín đã tỏa mùi thơm đi rất xa.

Lúc này mặc dù có nói là sẽ có phần Tiết Diễm nhưng hắn không tin, vẫn lặng lẽ không nói lời nào nhìn anh.

Thẩm Phóng bưng bát cháo đặt trên bàn trà trước mặt anh trai, tầm mắt vẫn chú ý Tiết Diễm, cuối cùng thì không cam lòng, buông bát nói: “Hình như bên ngoài có người gõ cửa, để em đi xem.”

Để lại hai tên đàn ông ánh mắt giao chiến, sấm sét ầm ầm trong phòng khách.

Ngoài cửa quả nhiên có một người... à không, một con cún.

Thảo nào đối phương lại chọn gõ cửa chứ không phải ấn chuông.

Là một con cún lông vàng nhìn qua vô cùng quen mắt, da lông mượt mà sáng bóng, đang ngậm một bát đựng đồ ăn cho chó, trên vòng cổ có dòng chữ “Tư Đồ Trường An” cùng một dây số điện thoại.

Thẩm Phóng tò mò cúi xuống: “Ồ, là Trường An?”

Lông vàng buông bát, ngửa đầu nhìn anh, kêu lên vui vẻ: “Gâu gâu gâu ~” –trả thù lao trả thù lao ~

Thẩm Phóng hỏi: “Mày đang đói bụng hả?”

Lông vàng: “Gâu gâu gâu ~” – tiền tiền tiền~

Dù sao anh cũng không nghe hiểu, nhưng nhìn bát trống rỗng nên hiểu rằng nó đói bụng, Thẩm Phóng xoay người tính vào bếp lấy đồ ăn cho lông vàng.

Anh thiếu chút nữa đã quên trước đây từng tìm chủ nhân lông vàng – Vu Kỳ đại sư tính mệnh cho anh trai, hơn nữa dường như bởi vì nhìn thấu nghi ngờ trong lòng anh mà đại sư mới miễn phí phán đoán một lần.

Vu Kỳ nói năm ngoái anh trai sẽ tỉnh, lúc ấy anh còn không tin. Nhưng kết quả hiện tại, anh ấy quả thật tỉnh dậy trước năm mới.

Như vậy cũng nên trả thù lao cho đại sư.

Đang nghĩ ngợi, còn tính hỏi Tiết Diễm nên đưa cho y bao nhiêu tiền mới tốt, trong đầu Thẩm Phóng chợt lóe ánh sáng, dừng bước rồi quay lại.

Anh cúi người, trên mặt mỉm cười, một bên “yêu quý” xoa đầu lông vàng, một bên nhập chuỗi số trên vòng cổ kia vào điện thoại, lẩm bẩm: “Quan hệ của anh trai với vợ vẫn không tốt, không biết Vu Kỳ đại sư lợi hại như vậy có biện pháp nào giải quyết được không?”

75. Chương 75

Tiết Diễm quả thực một giây đồng hồ cũng không muốn ở chung với một mình ông anh vợ này.

Thấy Thẩm Phóng đi nửa ngày không về, hẳn cuối cùng cũng có lý do chính đáng, nói với Thẩm Tiềm một câu “Em đi xem tại sao anh ấy còn chưa trở về” rồi bước ra khỏi phòng khách.

Cánh cổng vẫn mở, Thẩm Phóng đứng đó, bên cạnh là lão quản gia. Cả hai người đều đưa lưng về phía hẳn không biết đang làm gì.

Tiết Diễm một bên đi ra một bên hướng ngoài cổng nói to: “Thẩm Phóng Phóng, anh đang làm gì vậy?”

Thẩm Phóng dường như đang mãi nói chuyện với lão quản gia mà không nghe thấy hẳn gọi, cũng không quay đầu lại.

Tiết Diễm tới gần hơn một chút chợt nghe thấy thanh âm cười hì hì của Thẩm Phóng: “... Được rồi, ông cũng không cần giải thích đâu, cháu hiểu mà. Chỉ là thích ăn đồ cho chó thôi, cũng không tính là sở thích đặc biệt gì, dù sao cũng không thương thiên hại lí...”

Lão quản gia bình thường nham hiểm nay lại bị anh nói tới bất đắc dĩ, chớp mắt nhìn thấy Tiết Diễm đi qua, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Thiếu gia.”

Tiết Diễm: “Hai người nói gì mà vui vẻ vậy?”

Thẩm Phóng thấy hắn lại gần liền tránh người ra, để hắn nhìn con chó bị lông vàng đang ngồi chồm hổm trước cổng cùng bát to trước mặt, vô cùng cao hứng: “Tiết Diễm Diễm, anh xem này! Cầu tử tới hóa duyên!”

Lông vàng vẫy vẫy đuôi với Tiết Diễm: “Gâu gâu gâu ~” người ta đến lấy thù lao xem bói!

Tiết Diễm liếc mắt nhìn con cún lông vàng một cái, rũ mi: “Đây là Trường An?”

Lông vàng: “Gâu gâu gâu ~” đúng vậy đúng vậy!

Thẩm Phóng “Ừ” một tiếng.

Tiết Diễm hỏi: “Vậy anh vừa nói cái gì sở thích vậy?”

Thẩm Phóng liếc qua quản gia, lại bật cười hì hì: “Vừa nãy tôi nói có thể Trường An đói bụng nên mới tính tìm cơm cho nó ăn, sau đó ông nói ông có thức ăn cho chó. Anh ngẫm lại xem, chúng ta không nuôi chó, đồ ăn cho chó còn có thể cho ai ăn chứ! Ông còn ngượng ngùng thừa nhận, tôi bèn nói không cần xấu hổ đâu, tôi còn gặp qua người thích ăn đồ ăn cho mèo, đổi sang đồ ăn cho chó cũng không có gì. Anh nói có đúng không?”

Tiết Diễm nghiêm túc, “Ừm, phải.”

Lão quản gia: “...” Đó rõ ràng là đồ ăn cho mấy con chó hoang thỉnh thoảng lạc vào nhà mình mà thiếu gia! Cậu còn tự tay chọn nó nữa!

Thẩm Phóng nói hươu nói vượn lại được ủng hộ, cười rộ lên.

Tiết Diễm nhìn thấy gương mặt tươi cười của anh cũng khe khẽ mím môi.

Quản gia bị hai tên tiểu nhân cười nhạo, tức giận lắc lắc đầu nhưng cũng không khỏi nở nụ cười.

Trường An ngồi xổm một bên không ai để ý, “Ặng” một tiếng.

Nó vừa kêu, Thẩm Phóng lại cảm thấy là nó đói bụng liền ngừng cười, nhanh chóng nói với quản gia: “Hình

như nó rất đói, chúng ta cũng nhanh chóng lấy đồ ăn cho nó thôi.”

Lão quản gia nhìn thoáng qua Tiết Diễm: “Diễm Diễm tìm cậu có việc gì đó, để tôi mang nó đi ăn.”

“Vâng.” Thẩm Phóng nhìn lão quản gia dẫn lông vàng theo hướng phòng mình, quay đầu hỏi Tiết Diễm: “Tại sao anh lại đi ra đây? Anh tôi đâu?”

“Một giây đồng hồ cũng không quên anh trai anh.” Tiết Diễm nói, “Anh ấy còn đang ăn cháo. Không cần lo lắng, chó săn của anh ấy còn ở trước mặt.”

Ý hẩn là chỉ cậu hộ lý kia. Gần đây thái độ của cậu ta đối với anh trai hết sức ân cần.

Thẩm Phóng cười cười, giơ tay nhéo mặt Tiết Diễm vài cái: “Lòng dạ hẹp hòi.” Tiết Diễm còn muốn phản bác, chợt nghe anh tiếp tục dùng giọng nói đó nói tiếp một câu, “Tiểu bảo bối.”

Thế là Tiết Diễm lại không phản bác nữa.

Thẩm Phóng khép hờ cổng, lồng tay vào tay Tiết Diễm chậm rãi trở về, thuận miệng hỏi: “Lần trước anh tìm đại sư tính ngày kết hôn của chúng ta thì trả thù lao bao nhiêu tiền?”

Tiết Diễm trả lời chi tiết: “Mười vạn tệ.”

Thẩm Phóng thất kinh: “Mười vạn? Đại sư sao lại hiểm ác như vậy!”

Tiết Diễm: “... Không nhiều lắm, đáng giá.”

Thẩm Phóng nghiêng đầu liếc hẩn một cái: “Đột nhiên hào phóng như vậy.”

Tiết Diễm nghiêm mặt: “Của tôi cũng là của anh.”

Thẩm Phóng không nhin nổi, gãi gãi lòng bàn tay hẩn: “Vậy thì anh đúng là tên phá gia bại sản nhà tôi.”

Tiết Diễm: “...” Hình như là bị mắng, nhưng tại sao lại thấy vui vẻ nhỉ?

Lời tuy như thế, nhưng một kỹ sư bình thường Thẩm Phóng cũng không tham khảo thù lao của Tiết Diễm đối với đại sư.

Anh nắm tay Tiết Diễm đi một lúc rồi quay sang cười nói: “Anh tới phòng bếp đi. Ngăn hai tủ lạnh có đồ

muốn đưa cho anh.”

Tiết Diễm nắm tay thật chặt: “VẬY còn anh?”

“Tôi qua xem lông vàng rồi lại vào ngay.”

Thẩm Phóng bình thường cũng rất thích chó mèo, Tiết Diễm không nghi ngờ gì liền nói: “ĐƯỢC.”

Thấy Tiết Diễm đã đi vào phòng, Thẩm Phóng lấy ra di động, kéo lên phía trước tìm dây số trên vòng cổ của lông vàng.

Điện thoại rất nhanh đã kết nối, đầu bên là một giọng nói vô cùng dễ nghe: “Xin chào?”

“Xin chào. Cho hỏi đây có phải là Vu đại sư không?”

“Là tôi.”

Xem ra dây số trên vòng cổ lông vàng đúng là số điện thoại chủ nhân.

Thẩm Phóng liền nói: “Tôi là Thẩm Phóng, lần trước đã tìm đại sư tính chuyện của anh trai. Đại sư còn có ấn tượng không?”

Vu Kỳ trí nhớ rất tốt, vài giây sau đã phản ứng: “Có nhớ. Anh trai anh đã tỉnh chưa?”

Thẩm Phóng cười nói: “Tỉnh rồi. Đại sư thật sự là thần cơ diệu toán.”

Vu Kỳ khiêm tốn một chút: “Nghiên cứu qua mà thôi.”

Thẩm Phóng nói: “Thật ra tôi muốn xin lỗi một chút... Cùng bồi thường.”

Ngữ khí Vu Kỳ cao lên, dường như có chút kinh ngạc: “Tại sao lại nói vậy?”

“Kết quả đại sư tính ngày đó tôi vốn rất nghi ngờ, còn cảm thấy được đây chỉ là mê tín.” Thẩm Phóng nói, “Hiện tại nghĩ lại, còn chưa trả thù lao cho đại sư vất vả.”

Trong điện thoại Vu Kỳ cười nhẹ nhàng một tiếng: “Không cần, tôi đã nói rồi, tính miễn phí cho anh một lần.”

Thẩm Phóng nói: “Đại sư vì nhìn thấy tôi không tin nên mới nói vậy phải không? Tôi nghe nói thầy tướng số chân chính đều cần tấm lòng mà.”

Vu Kỳ lại khách khí từ chối một phen, cuối cùng mới nói: “Anh thì chỉ cần một ngàn tệ là được rồi.”

Số lượng này vẫn trong phạm vi Thẩm Phóng còn thừa nhận được. Xem ra anh đã đoán đúng, đại sư thu phí quả thật là tùy người mà khác nhau.

Thẩm Phóng: “Tôi trực tiếp gửi tiền vào thẻ của anh được không? Hay là sử dụng Alipay Wechat?”

Vu Kỳ nói: “Đem tiền mặt trong một túi nilon đục, đưa Trường An là được. Nó sẽ mang về đây.”

Thẩm Phóng tâm lại động.

Đột nhiên có cảm giác, Trường An lông vàng hôm nay là cố tình đến lấy tiền.

Nhưng mà giờ không phải thời điểm nghĩ nhiều, Thẩm Phóng liền phản ứng lại “Được”, còn nói thêm: “Đại sư ngày trước có nói tới đại kiếp nạn tình cảm...”

Vu Kỳ nói ngắn gọn: “Qua rồi.”

Thẩm Phóng sửng sốt: “Qua rồi?”

Vu Kỳ khẳng định: “Đúng vậy.”

“Tại sao?” Rõ ràng lúc trước nói ác liệt như vậy, như thế nào mà còn chưa kịp khinh địch đã qua rồi? Thẩm Phóng truy hỏi, “Sao lại như vậy?”

Vu Kỳ kiên nhẫn giải thích: “Có người đã thành tâm cầu phương pháp hóa giải. Cụ thể ra sao thì anh nên trở về hỏi anh ta một chút.”

- Kỳ thật đây cũng là nguyên nhân Vu Kỳ chỉ lấy Thẩm Phóng một ngàn tệ.

Rất cuộc, vì hóa giải khả năng phát sinh kiếp nạn này, chính mình cũng đã bấm tay tính toán, chỉ điểm đối phương hủy diệt chôn dấu sâu bom hẹn giờ, cũng chính là hợp đồng kéo nổi vận mệnh hai người lại, mà vị Tiết tiên sinh kia lại rộng rãi thanh toán luôn mười vạn tệ...

Ngẫm lại còn thấy phải cẩn thận.

“Có người” này là ai, không cần hỏi Thẩm Phóng cũng biết.

Trong lòng anh nhất thời có chút vi diệu, có chút ngọt ngào lại tựa như có chút chua xót.

Lần này Tiết Diễm lại một lần đi phía trước anh, vượt mọi chông gai, quét dọn chướng ngại trên con đường của họ.

Thẩm Phóng im lặng một chốc, không có ý cúp điện thoại.

Vu Kỳ chủ động hỏi: “Còn có vấn đề khác muốn hỏi?”

Thẩm Phóng: “Đại sư anh minh.”

Giọng Vu Kỳ có ý cười: “Nói đi.”

Thẩm Phóng do dự một chút, “Không phải vấn đề huyền học.”

Đại sư hiểu rõ: “Rắc rối thiếu niên? Không vấn đề gì, nói đi. Anh không biết chứ thật ra tôi vốn là giáo sư tâm lý học, trừ việc tính tướng số cũng nhận cả các ca tư vấn tâm lý nữa.”

Thẩm Phóng: “Có thu phí không?”

Vu Kỳ buồn cười: “Giảm giá cho anh, một giờ một ngàn tệ.”

Thẩm Phóng ngẫm nghĩ, cảm thấy nếu vấn đề này được giải quyết thì giá này cũng đáng, liền hỏi: “Chuyện là thế này. Anh trai cùng vợ tôi quan hệ không tốt, hai người vừa thấy mặt liền ăn miếng trả miếng, tôi nên làm gì bây giờ?”

Vu Kỳ: “Vẫn là người anh ruột đó hả? Là cái người lần trước anh hỏi bao giờ tỉnh lại?”

Thẩm Phóng: “Đúng vậy.”

“Vợ là chỉ Tiết tiên sinh lần trước tới cùng anh?”

“Đúng vậy.”

Vu Kỳ: “Vậy anh đưa điện thoại cho Trường An nghe.”

Thẩm Phóng buồn bực nhìn bốn phía, tìm thấy lông vàng đang được lão quản gia cho ăn liền đem điện thoại vẫn mở đặt bên lỗ tai nó.

Sau đó chợt nghe thấy tiếng Vu Kỳ truyền ra: “Thanh quan không quản việc nhà, Trường An, trở về đi. Tiền này chúng ta không kiếm được.”

Thẩm Phóng: “...”

Thời gian qua nhanh như gió, chớp mắt đã tới tết Âm lịch.

Mà quan hệ trong tối của Thẩm Tiềm cùng Tiết Diễm vẫn đối đầu gay gắt như cũ, theo thời gian trôi qua không có gì cải thiện, thỉnh thoảng còn có chuyển biến xấu, quả thực giống như thời tiết khắc nghiệt lạnh lẽo của mùa đông.

Càng họa vô đơn chí hơn là, đơn vị của Thẩm Phóng cuối năm bận rộn, đôi khi bận tới mức ngay cả điều hòa mâu thuẫn cũng không nổi.

Tiết Diễm gọi điện thoại cho bạn tốt, giọng điệu vừa tủi thân vừa khổ sở: “Thẩm Phóng Phóng là một tên phụ lòng, đem người đuổi tới tay thì lập tức thay lòng đổi dạ. Anh ta chỉ quan tâm đến anh trai mình mà không quan tâm đến tôi, nhất định là bên ngoài có người...”

Thẩm Phóng hôm nay về nhà sớm, ngồi cạnh hắn, bị buộc phải nghe toàn bộ quá trình gọi điện thoại buộc tội mình của hắn, bất đắc dĩ nói: “Công việc của tôi bận như vậy, làm sao có người khác được.”

Tiết Diễm liền nói: “Hạng mục trước của các người vừa mới làm xong, sau đó không nhận dự án mới nào. Nếu chỉ là công việc hàng ngày thì tại sao mỗi ngày đều bận rộn như vậy?”

Ngay cả tiến độ dự án của mình mà cũng rõ ràng như vậy, hắn đúng là biết rất nhiều.

Thẩm Phóng đành phải kiên nhẫn giải thích: “Bây giờ không phải là cuối năm sao, tuy rằng không có dự án mới nhưng vẫn còn đại hội tổng kết cuối năm, liên hoan văn nghệ mừng xuân gì gì đó thượng vàng hạ cám nữa.”

Kết quả anh càng giải thích, Tiết Diễm lại càng tủi thân hơn: “Mấy thứ thượng vàng hạ cám kia còn quan trọng hơn tôi sao? Thẩm Phóng Phóng, hay là anh không còn thương tôi nữa rồi? Cái gì cũng thiên vị Tiềm ca, Tiềm ca còn khoe ra với tôi.”

Chỉ sợ câu cuối cùng mới là trọng điểm. Trong cuộc chiến tranh trường kỳ của Tiết Diễm cùng anh trai, hiển nhiên Tiết Diễm vẫn là kẻ trong thế hạ phong.

“Anh là quan trọng nhất, yêu anh yêu anh.” Thẩm Phóng vuốt ve mặt hắn, dùng ngôn từ dỗ dành, “Tôi

bớt thời gian nói chuyện với anh trai vậy.”

Thẩm Phóng cũng tính toán đi tìm anh trai nói chuyện, bày tỏ ý “Em đã thiên vị như vậy thì anh đừng khoe ra với Tiết Diễm Diễm lại kích thích người ta” một chút.

Kết quả còn chưa đợi anh tìm cơ hội mở miệng, anh trai đã đến tìm anh nói chuyện trước.

Thẩm Tiềm không dùng xe lăn cùng nặng, lạnh lùng cao ngất đứng ở đó, bộ dáng vẫn có chút tái nhợt gầy yếu nhưng lại không khiến y giảm phong độ. Y nhìn Thẩm Phóng, nhỏ nhẹ: “Phóng Phóng, hai ngày nữa anh sẽ về nhà.”

Thẩm Phóng bật dậy, cảm thấy đây là bởi vì Tiết Diễm vẫn bất hòa với y, nóng nảy: “Đừng, anh. Anh ta không có ý đuổi anh đi.”

“Anh biết, không phải vì cậu ta.” Thẩm Tiềm giơ tay, dịu dàng xoa đầu em trai, “Sắp tới năm mới rồi, anh không thể để mẹ ở một mình được.”

“Chúng ta cũng có thể đưa mẹ tới đây mà.”

Thẩm Tiềm không chấp nhận đề nghị này. Y thâm trầm nhìn em trai một lúc mới lên tiếng: “Đây là năm đầu tiên sau kết hôn của hai đứa, vẫn là đến nhà cậu ta đón năm mới đi.”

Thẩm Phóng trước kia vốn có thói quen nghe lời anh trai, nhưng trong một khắc này anh lại không biết anh trai mình đang suy nghĩ gì, có phải do ở đây không tốt không, liền lo lắng nhìn y.

“Anh ở đây đã nhiều ngày như vậy, cậu ta đối xử với em như thế nào đều rõ cả.” Thẩm Tiềm tiếp tục nói, “Cậu ta, xem như miễn cưỡng qua cửa của anh vậy. Anh có thể yên tâm đi rồi.”

Thẩm Phóng sốt ruột: “Nhưng mà... Nhưng mà cơ thể anh còn chưa hồi phục.”

“Không sao đâu.” Thẩm Tiềm mỉm cười, “Về nhà vẫn tập luyện phục hồi giống ở đây mà. Hơn nữa về nhà ít người yên tĩnh hơn ở đây, phù hợp tu dưỡng thân thể hơn.”

Lý do này khiến Thẩm Phóng không thể đưa ra lời phản đối nào. Anh bắt đầu ảo não cho rằng mình vô tâm, thể mà không phát hiện anh trai bởi vì lo cho chính mình nên mới miễn cưỡng ở đây.

Nhưng mà anh trai phải đi rồi, anh lại lo lắng: “Anh...”

Thẩm Tiềm tiếp tục dịu dàng nhìn anh, tất cả chần chừ trải phía trước đều vì một đòn cuối cùng này: “Phóng Phóng, kỳ thật, anh vẫn có một tâm nguyện...”

Vì thế mà tối nay, Thẩm Phóng liên tục cân nhắc xem làm thế nào để truyền đạt “tâm nguyện” của anh trai tới Tiết Diễm, thật lâu cũng không ngủ nổi.

Hai người như vậy như vậy một lần rồi mới tắm rửa lên giường, Tiết Diễm liền ôm chặt anh. Anh lại sợ Tiết Diễm nghi ngờ cái gì, nhắm mắt lại không nhúc nhích, làm bộ như chính mình đã ngủ say.

Kết quả khi anh cảm thấy hần Tiết Diễm đã ngủ say, vừa động dậy một chút hần liền đột nhiên mở miệng: “Còn chưa ngủ?”

Thẩm Phóng hoảng sợ: “Tại sao anh biết?” Anh cảm thấy bản thân rõ ràng không chê vào đâu được, vừa này nằm y như chết vậy!

Tiết Diễm mở to mắt, trong bóng tối nhéo nhéo mắt anh: “Rất ngoan. Bình thường anh đi ngủ đều lăn khắp giường, tôi cũng quen rồi.”

Thẩm Phóng: “...”

“Anh đang nghĩ gì vậy, hay là bị mất ngủ?”

Thẩm Phóng im lặng một lúc, đơn giản từ trên giường ngồi dậy, vươn tay mở đèn ngủ đầu giường, trực tiếp mở miệng: “Tiết Diễm Diễm, tôi muốn tổ chức lại đám cưới một lần nữa.”

Tiết Diễm sững sốt, cũng ngồi dậy theo, ánh mắt xinh đẹp không có chút buồn ngủ: “Tại sao lại đột nhiên nghĩ về điều này?”

“Không phải đột nhiên.” Thẩm Phóng nói, “Từ ngày tới dự hôn lễ bạn trung học của chúng ta đã nghĩ tới rồi, nhưng mà gần đây mới thành hình.”

“Anh... Không hài lòng với đám cưới lần trước?”

“Cũng không phải như vậy.” Thẩm Phóng có chút xấu hổ, “Hôn lễ lần đó rất hoành tráng cùng náo nhiệt, nhưng mà khi nghĩ lại... Tôi cuối cùng mới cảm thấy tiếc nuối, cảm thấy kia không phải đám cưới tôi từng tưởng tượng ra.”

Tiết Diễm nhìn chăm chú vào ánh mắt anh lóe lên, cảm giác trong nháy mắt mình liền hiểu tiếc nuối của Thẩm Phóng.

Hôn lễ kia mặc dù long trọng, nhưng với Thẩm Phóng mà nói, không có tình yêu cũng không có người thân chúc phúc.

Nghĩ như vậy, ngay cả hắn cũng cảm thấy tiếc nuối.

Tiết Diễm mím môi, dè dặt, “Vừa lúc chúng ta sắp tròn một năm kết hôn, tổ chức lại một lần cũng không có vấn đề gì.”

“Anh không hiểu ý của tôi.” Thẩm Phóng mở miệng lần nữa, áp ứng, “Ý tôi chính là, muốn tổ chức một đám cưới mà mình từng tưởng tượng.”

Trong lòng Tiết Diễm dâng lên một dự cảm không ổn: “Có ý gì?”

“Ý là, chú rể cùng cô dâu.” Thẩm Phóng vươn ngón cái cùng ngón trỏ đan thành hình trái tim, “Tôi muốn nhìn thấy anh mặc váy cưới...”

76. Chương 76

Lời vừa ra khỏi miệng, không khí giữa hai người lập tức đóng băng.

Tiết Diễm nhìn chằm chằm anh, dưới ánh đèn đêm, thần sắc Thẩm Phóng có chút chột dạ lại có chút kích động, nhưng cũng có cả kiên trì không thể giải thích được.

Tiết Diễm không quên, chỉ vài tháng trước, cái tên bên gối này còn là đàn ông chỉ thích con gái.

Như vậy thì hôn lễ trong tưởng tượng của anh ta cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Cô dâu, váy cưới... Như vậy xem ra Thẩm Phóng cuối cùng cũng tỉnh táo lại từ sự mù quáng của tình yêu, bắt đầu khủng hoảng việc mình không phải là một cô gái.

Nếu không đồng ý thì liệu anh ta có lý do để vứt bỏ mình mà đi tìm một cô gái chân chính không?

Tiết Diễm im lặng một chốc mới lên tiếng, giọng nói bình tĩnh lạ thường, “Cho nên nói anh kỳ thực không hài lòng với con người thực của tôi, hiện tại mới cảm thấy tiếc nuối?”

Hắn nhìn chăm chú Thẩm Phóng, thần sắc tựa hồ khôi phục lại lạnh lẽo ngày tháng trước, nhưng ánh mắt mang theo tủi thân kia lại lộ ra một chút đau buồn cùng hiu quạnh do bị tổn thương.

Hiểu lầm lớn rồi! Chuyện này đã đi đến đâu vậy!

Thẩm Phóng bị biểu tình ủ dột đột ngột của hắn dọa sợ, nhanh chóng ôm hắn vào lòng trấn an: “Đừng nói

hương nói vượn, tôi không phải có ý đó.”

Tiết Diễm bị anh ôm vào ngực, giọng điệu rầu rĩ: “Anh muốn cô dâu mặc váy cưới. Còn không phải không hài lòng với giới tính của tôi?”

“Tôi đương nhiên rất hài lòng với anh, phương diện nào cũng đều vừa lòng hết! Tôi chỉ là cảm thấy mặc áo cưới một lần cũng rất có ý nghĩa, anh có biết mặc áo cưới cũng là một loại tình thú không?”

Thấy hắn vẫn không phản ứng, Thẩm Phóng cũng không giải thích nữa, trực tiếp nâng cằm hắn hôn lên.

Tiết Diễm nhận một cơn mưa hôn thân thiết cùng ấm áp, đầu óc trong nháy mắt giây khỏi suy nghĩ bị vứt bỏ, tỉnh táo hơn rất nhiều. Hắn mở miệng, “Áo cưới... Là ý của anh hay là của Tiềm ca?”

Thẩm Phóng vốn là tính đội cái nồi này, nhưng hiện tại lại thấy Tiết Diễm như vậy, chỉ sợ nếu nói một tiếng là ý của bản thân thì trái tim thủy tinh của vợ mình sẽ nát mất.

Thẩm Phóng: “... Là anh ấy.” Giọng điệu anh thận trọng, “Anh có thể đồng ý không? Là tâm nguyện của anh ấy.”

Quả nhiên là Thẩm Tiềm, trách không được hai ngày trước anh ta liền vui vẻ rời đi như vậy.

Tiết Diễm mím môi: “Vậy còn anh? Ý của anh thế nào?”

“Tôi?” Đôi mắt Thẩm Phóng lấp lánh dưới ánh đèn vàng, trong đó rõ ràng có tia nhảy nhót: “Tôi cũng... rất chờ mong.”

Thuộc tính tiếp thu của Thẩm Phóng trước giờ vốn rất mạnh, vừa nghe thấy tâm nguyện của anh trai, ngoại trừ bất ngờ ban đầu chính là tưởng tượng tới cảnh tượng kia lại cảm thấy hết sức hứng thú.

Tiết Diễm phục hồi tinh thần lại nhìn lại ánh mắt Thẩm Phóng vẫn đang nhìn mình chăm chú, cái loại chột dạ bởi vì ngã bài đã biến mất đâu không thấy. Đồng tử lưu chuyển chỉ còn một tia xảo quyết, nhưng lại tràn đầy tình yêu.

Tiết Diễm ý thức được bản thân trong một khắc kia tim đập nhanh cùng hoảng loạn có chút ngớ ngẩn, đại khái là có lẽ do chưa tỉnh táo. Hắn suy nghĩ một lúc cũng đáp lại, “Được, tôi đồng ý.”

Thẩm Phóng liền cười rộ lên, sau đó nói với hắn: “Cảm ơn.”

Cảm ơn hắn dung túng sự tùy hứng của mình.

Thẩm Phóng vẫn ôm Tiết Diễm không buông tay, dùng cằm thân thiết vuốt phẳng làn da nơi gáy hần.

Tầm mắt của Tiết Diễm xẹt qua bờ vai anh, dừng ở bình sao trên tủ đầu giường.

Đó là quà sinh nhật hần tặng cho Thẩm Phóng, cũng từng hứa rằng mỗi ngôi sao có thể đổi được một nguyện vọng.

Trong nháy mắt vừa rồi, hần còn thậm chí nghi ngờ Thẩm Phóng sẽ sử dụng món quà này để bắt buộc hần chấp nhận yêu cầu của anh.

Nhưng cuối cùng cũng không đề cập tới.

Tiết Diễm thì thầm: “Thẩm Phóng Phóng.”

Thẩm Phóng còn đương buồn ngủ, từ mũi thở ra một tiếng: “Hả?”

“Tại sao anh không sử dụng ngôi sao kia làm điều kiện trao đổi?”

“Sao may mắn anh tặng tôi á?” Thẩm Phóng há miệng cắn cổ hần một cái, thuận thế ôm hần nằm xuống, “Tôi còn không xác định anh có đáp ứng hay không, làm sao có thể dùng điều ước này bắt ép anh được.”

Yêu cùng tôn trọng, anh đều có đủ.

Thì ra, đã tới quan hệ này rồi, người vẫn không xác định rõ tâm tính lại chính là mình.

Thẩm Phóng vẫn là Thẩm Phóng, có chút xấu xa nhưng lại vẫn tốt như vậy.

Là mình sai lầm rồi.

Cảm nhận được xúc cảm ngứa ngứa đến ả ướt nơi gáy, Tiết Diễm chậm rãi nở nụ cười.

Vài ngày sau chính là tết Âm lịch, viện nghiên cứu của Thẩm Phóng đúng lịch cho nghỉ.

Dựa theo ý của anh trai, hôm giao thừa anh cùng Tiết Diễm cùng nhau trở về biệt thự Tiết gia mừng năm mới.

Vì thế anh lại một lần nữa được mở mang kiến thức về hội người thân đông đảo cùng nhiệt tình Tiết gia.

Cũng may lúc này không giống cuộc hội ngộ trước hôn lễ, anh cùng Tiết Diễm không phải diễn viên chính, lại chỉ là lớp tiểu bối, cũng không giống những thanh niên cùng thế hệ còn đang độc thân phải chịu nỗi khổ giục cưới, ngược lại ở trong nhà tiêu điều tự tại.

Thẩm Phóng đẹp trai, miệng ngọt lại vui tính, nhân duyên rất tốt, người lớn trẻ nhỏ đều thích anh. Đến Tiết gia chưa lâu mà sau mông đã có một bang toàn thanh niên lẫn con nít, rất có phong phạm Đại vương một núi.

Đón giao thừa tại Tiết gia xong thì nhiệm vụ có thể tính là hoàn thành một nửa, tiếp đó hai người lại tới Thẩm gia, chúc tết Thẩm Tiềm cùng mẹ anh.

Tiếp đó là tới thăm hỏi những người thân cùng bạn bè khác.

Thăng tới khi kì nghỉ Tết Âm lịch dài ngày kết thúc, hai người mới xem như thanh thoi, khua chuông gõ mõ bắt đầu chuẩn bị cho đám cưới lần hai.

Hôn lễ đầu tiên của hai người hầu như đều do Tiết gia chuẩn bị toàn bộ quá trình, Thẩm Phóng chỉ cung cấp người, lại thêm thức thời nên bớt lo không ít.

Lần này nếu là anh đưa ra đề nghị tổ chức lại, lại còn muốn trở thành chú rể nên phải chủ động gánh vác phần lớn công tác chuẩn bị.

Hai người đã kết hôn, hơn nữa còn là hôn lễ long trọng như vậy, hiện tại tình cảm còn như keo như sơn nên cũng không tính toán nói thẳng muốn tổ chức hôn lễ lần hai mà chỉ lấy danh nghĩa đối ngoại là kỷ niệm một năm ngày cưới.

Mà khoảng cách tới ngày kỉ niệm chỉ còn không đến hai tháng.

Tìm địa điểm, đặt khách sạn, chụp ảnh cưới, tìm người chủ trì, viết thiệp mời,... Mấy ngày nay Thẩm Phóng vội trước vội sau, dường như cả ngày chẳng có lúc nào rảnh, so với thời gian chăm sóc Thẩm Tiềm còn khẩn trương hơn vài phần, thường xuyên ngủ chợp nhoáng mới đủ tinh lực để phản ứng lại Tiết Diễm.

Nhưng nghĩ tới anh bận rộn cho đám cưới của họ, Tiết Diễm vốn đang ôm tâm tình oán thán cầu chú ý liền thoát cái hóa thành ngọt ngào bay bay.

- Nếu không phải mình nhất định phải mặc váy cưới thì thật là tốt.

Hôm nay Thẩm Phóng cùng Tiết Diễm dành chút thời gian để tới cửa hàng cho đồ cưới.

Trước đây Thẩm Phóng còn lo lắng Tiết Diễm nhìn thấy mấy thứ này sẽ không vui, bởi dù sao người mặc váy cưới cũng là hắn, bản thân thì chỉ mặc lễ phục nam bình thường.

Chờ hai người cùng nhau tới mặt tiền cửa hàng váy cưới, nhìn Tiết Diễm hơi hơi cau vể mặt cao lãnh còn mười phần nghiêm túc lật giở catalog quảng cáo váy cưới, Thẩm Phóng cuối cùng cũng không nhịn được, cười muốn điên.

Tiết Diễm bị anh cười đến giận, xoay người dùng hai tay giữ lại mặt anh rồi nhào nặn điên cuồng: “Cái tên vô lương tâm này, anh còn cười, tôi đây là vì ai hả.”

“Vì tôi vì tôi.” Thẩm Phóng vẫn ha ha không ngừng.

Tiết Diễm không thềm để ý tới anh ta nữa, buông quyển catalog ra, đi tới khu trưng bày váy cưới tự mình chọn.

Thẩm Phóng cười đủ rồi liền đuối kịp bước chân hắn, nắm tay Tiết Diễm cùng nhau xem.

Khu trưng bày diện tích rất lớn, áo cưới đủ các loại kiểu dáng cùng màu sắc cao thấp đan xen được sắp xếp theo thứ tự, tận dụng tối đa không gian mà không có vẻ lộn xộn. Váy cưới cổ điển vừa tao nhã vừa thanh lịch, váy đuôi cá lả lướt, váy ngắn tinh tế dễ thương... Cái gì cần có đều có, làm cho người ta không kịp nhìn.

Nhìn thấy vậy, không biết nghĩ tới cái gì, Thẩm Phóng đột nhiên bật cười. Nụ cười này nếu nhìn kỹ còn thấy có chút tà khí.

“Bảo bối, loại này, chúng ta chọn loại này đi.” Anh chỉ vào một chiếc váy cưới đã hoàn thành trong khu trưng bày.

Tiết Diễm nhìn theo hướng Thẩm Phóng chỉ.

Đó là một chiếc váy cưới đính ren phần ngực cùng kéo đuôi rất lớn, tổng thể trắng tinh không tì vết, váy lụa lay động tầng tầng lớp lớp, vạt áo trước gọn gàng, vạt sau lại kéo đuôi thật dài, trái tim nơi ngực được điểm trang bằng ren tinh xảo, làn váy khi hoàn toàn mở ra tựa như khổng tước xòe đuôi, phủ đầy kim cương vụn cùng các đóa hoa lập thể, được ánh mặt trời rực rỡ soi rọi, vừa lãng mạn vừa xinh đẹp.

Đây có lẽ là chiếc váy cưới nhiều cô gái ước mơ tha thiết, có thể thỏa mãn vô số cô nàng đương trong mộng công chúa.

Tiết Diễm đen mặt: “Sao cũng được, vậy lấy cái này đi, anh thích là được rồi.”

Cũng may là ông anh vợ còn chưa tới mức phát rồ, chỉ yêu cầu Tiết Diễm nhất định phải mặc váy cưới trong buổi lễ mà thôi, những việc khác cứ mặc kệ anh ta.

Hai người chọn váy cưới xong mới đi tới phòng nhỏ đằng sau xem những bộ lễ phục nam bình thường khác.

Xét thấy đồng chí Tiết Diễm có cơ ngực, còn là loại cơ thể rắn chắc hữu lực nhưng không khoa trương, cơ thể cân xứng, không thể mặc vừa nửa trên váy cưới, nhà thiết kế bèn nói với bọn họ chiếc váy cưới kia còn cần sửa phần ngực cùng cả vai một chút, cho nên có thể cần chờ vài ngày.

Nhà thiết kế cùng Tiết Diễm không những quen nhau mà còn rất thân thiết, thời điểm nói những lời này luôn cười, Tiết Diễm vẻ mặt sinh vô khả luyện(*) theo anh ta rời đi.

(*) Sinh vô khả luyện: đời này không còn gì luyện tiếc nữa

Thời gian theo lịch trình bận rộn mà nhanh chóng trôi qua, tháng ba cũng quá nửa, ngày kỉ niệm một năm kết hôn của Thẩm Phóng cùng Tiết Diễm rất nhanh đã tới..

Hôn lễ lần hai được tổ chức tại một hòn đảo nhiệt đới ở Nam bán cầu. Khí hậu của đất nước này hiện tại vẫn vừa ấm vừa lạnh, xuân hàn se lạnh nhưng không khí lại nóng bức, mặt trời chiếu sáng khắp nơi, nơi chốn cây cối che trời, sơn hoa rực rỡ, núi sông phong cảnh đều đẹp như tranh.

Một năm sau, hai người bạn đại học muốn làm phù rể cho Thẩm Phóng vẫn độc thân như cũ, lúc này cuối cùng bọn họ cũng có cơ hội thực hiện nguyện vọng, cùng Thẩm Phóng tới đảo trước.

Hôn lễ không có phù dâu, nhưng vẫn có hai hoa đồng, nâng tà áo cưới thướt tha của “cô dâu” dọc theo đường đi.

Thẩm Phóng lúc này cuối cùng cũng hiểu được tâm trạng của Tiết Diễm trước đây, trước khi hôn lễ chính thức bắt đầu đã tập đi tập lại nghi thức vài lần.

Ngày đầu hôn lễ, khách mời hai phía lục tục đến đảo.

Bởi vì Tiết thiếu gia phải áo cưới ra trận nên đám cưới này không mời bên truyền thông cùng những người lật vạt, chỉ mời những người có quan hệ thân thiết như bạn bè cùng người thân. Cho dù là vậy cũng phải nhắc nhở bọn họ trước, lúc đó tuyệt đối không được mang thiết bị chụp ảnh tới dự đám cưới, cũng không được phép ghi hình hay chụp ảnh.

Khác với lần trước, lần này hai người cũng đã thống nhất qua, lựa chọn đám cưới truyền thống một chút nhưng cũng có hứng thú với vài trò vui, có đón cô dâu, chặn cửa, bái đường nhập động phòng.

Dựa theo phong tục, chú rể cùng cô dâu không thể gặp mặt vào ngày đầu tiên của hôn lễ.

Thẩm Phóng dẫn người thân cùng bạn bè mình tới biệt thự đã thuê, nơi đó đã sắp đặt phòng cưới cùng lễ đường ổn thỏa.

Tiết Diễm ở cùng “nhà mẹ đẻ”, ở tại một khách sạn cách đó không xa.

Vào buổi chạng vạng ngày kỉ niệm kết hôn, Thẩm Phóng dẫn theo nhóm phù rể tới khách sạn đón “dâu”.

Vài tràng pháo bùm bùm điếc tai qua đi, chú rể bắt đầu lớn tiếng gọi cửa.

“Cô dâu” thật ra đã mặc quần áo chỉnh tề từ sớm, nhưng vẫn không đi xuống, ngồi trên phòng khách sạn trên lầu đợi bọn họ vượt qua vài cánh cửa.

Gọi vài tiếng, cuối cùng cũng có vài người từ sau cửa bước ra, đều là bạn bè Tiết Diễm cả, lúc này là thủ vệ cửa đầu tiên trong trò chặn cửa.

Thủ vệ đầu tiên Trịnh Quân cầm trong tay một chồng giấy, cười tủm tỉm nói với Thẩm Phóng: “Anh xem chúng ta thân thiết với nhau như vậy, đây mới là cửa thứ nhất, bọn này cũng không làm khó dễ gì anh. Ở đây có chín bức ảnh chụp, anh chọn ra được bức nào là A Diễm liền tính qua cửa.”

A, không hổ là bạn tốt, trực tiếp ra trận luôn.

Thẩm Phóng nghĩ này có gì mà khó, cho dù mình có mù mặt thì tốt xấu gì cũng ở chung với Tiết Diễm lâu như vậy, tìm ra hần hản sẽ không gặp vấn đề gì.

Anh đã có dự tính trước, nhận lấy xấp ảnh chụp trong tay Trịnh Quân, vô cùng soái khí xòe thành một cái quạt, vừa cúi đầu đã thấy

!Chín đứa trẻ nằm trên giường kỷ niệm trăm ngày! Nhìn qua giống y hệt nhau! Giống nhau đến từng cọng lông!

77. Chương 77

Làm sao để phân biệt đây!

Thẩm Phóng lật đi lật lại chín tấm ảnh, lại nhìn từ đầu tới đuôi, chắc chắn rằng mình thật sự không nhìn ra đám con nít này khác nhau ở chỗ nào.

Mất thấy giải đề vô vọng, trong lòng anh bắt đầu nhanh chóng cân nhắc có nên sử dụng phương án khác không.

Xông vào? Ài, coi vẻ không được.

Vài người trước mặt anh đều quen mặt, hơn nữa thân thể cũng cường tráng. Người bên mình không đủ nhiều, đối đầu với bọn họ cũng không nắm chắc phần thắng.

Nếu chính mình cũng ra trận thì nói không chừng còn có thể, nhưng như vậy lại rất ảnh hưởng tới hình tượng chú rể.

Thẩm Phóng quyết đoán thay đổi suy nghĩ, lấy ra tiền lì xì hòng mua chuộc bọn họ.

Nhưng hiển nhiên mấy vị thiếu gia này lại vô cùng ngoan cố, không bị tiền tài động tâm. Tiền lì xì thì cầm vẫn rất nhanh nhưng lại không tránh đường cho anh.

Thẩm Phóng nhìn mỗi người bọn họ một cái, tìm kiếm sơ hở trong đó.

Quả nhiên vẫn có sơ hở, đứng trước ánh nhìn chăm chú chờ mong của anh, bạn học Hoắc Tiểu Trì đứng đằng sau những người kia cuối cùng cũng chịu không nổi, lặng lẽ hướng anh nhéo ngón cái, ngón trỏ cùng ngón giữa tay phải, tạo dấu số bảy.

Nhìn lại ảnh chụp, phía dưới góc phải quả nhiên có đánh số nho nhỏ.

Bạn học Hoắc Tiểu Trì nằm vùng đại công vô tư trợ giúp cự tình địch Thẩm Phóng Phóng của mình thành công vượt qua cửa ải đầu tiên trên đường đón dâu.

Qua khỏi cửa đầu tiên liền thấy mấy cửa sau đơn giản hơn nhiều, chỉ là vài trò chơi đồ chút mồ hôi thông thường.

Chẳng hạn như hỏi về chuyên ngành đại học của Tiết Diễm, thậm chí cả đề mục luận văn tốt nghiệp, món quà sinh nhật ưa thích của mẹ Tiết Diễm, tuổi cùng chức vị cha hắn. Nếu không thì là địa điểm hai người gặp nhau lần đầu tiên, những nơi thường đến hẹn hò.

Mặc dù cũng có chút khó khăn nhưng Thẩm Phóng cũng đã có phòng bị trước, hơn nữa thủ vệ mấy vòng này cũng không quá hà khắc, thỉnh thoảng đáp không được cũng có thể dùng tiền lì xì mua chuộc.

Một đường thông chốt, Thẩm Phóng rốt cuộc cũng đi tới cánh cửa cuối cùng.

Bên trong cửa chính là Tiết Diễm, thanh âm bên ngoài hắn đều nghe được hết, mà thủ vệ cửa này là Tiết Miểu dẫn đầu một nhóm mấy cô nhỏ khác, đều là em gái Tiết Diễm, thân kiêu thể nhược, giọng nói trong trẻo.

Các cô nhao nhao đòi Thẩm Phóng kể mười nickname của Tiết Diễm, dùng mười loại ngôn ngữ khác nhau nói “Tôi yêu em”, dùng nửa miếng bánh mì gặm thành hình trái tim, hát hai bài hát chứa tên cô dâu, vân vân...

Đợi cho Thẩm Phóng dựa theo yêu cầu của các cô mà đọc xong cam đoan đối với cô dâu, mười vấn đề mà các cô chuẩn bị đều giải quyết xong xuôi. Nhưng mấy cô bé dường như còn có ý vẫn chưa hết, trầm ngâm

đứng ở cửa không chịu tránh ra, tiếp tục nghĩ yêu cầu khác.

Thẩm Phóng chờ không nổi nữa, cười cười với các cô, sau đó đột nhiên giơ tay, vung một bó to bao lì xì.

Tiền nhiều tiền ít vung một bên, nhóm mấy cô nhỏ này dù sao cũng ham vui, cười đùa vài cái liền tranh nhau tiền lì xì, bức tường người cuối cùng cũng xuất hiện chỗ trống.

Còn hai cô nhỏ kiên trì không tranh lì xì cũng không ngăn cản được Thẩm Phóng cùng hội phù rể, vung tiền như rác một lúc, Thẩm Phóng cuối cùng cũng nhân cơ hội đẩy ra cánh cửa cuối cùng mà xông vào phòng.

Tiết Diễm mặc áo cưới trắng tinh, im lặng ngồi trên giường, ánh mắt bình thản trầm tĩnh, tư thái đoan trang tao nhã, xinh đẹp tới không thể tưởng tượng nổi.

Trong nháy mắt kia, Thẩm Phóng thậm chí còn có chút hối hận vì đã để cho những người khác thấy được hân trong dạng này.

Thẩm Phóng bước một bước lớn lên, quỳ một gối trước giường, vươn một bàn tay tới người trên giường, “Tiểu mỹ nhân, theo tôi đi trốn nhé?”

Tiết Diễm cũng rất trình liệt cùng quyết đoán lắc đầu, “Không đi.”

Xung quanh nhất thời nổ ra một tràng cười.

Thẩm Phóng nhìn hân, đột nhiên nở một nụ cười lưu manh, “Kia lại không phải do tiểu mỹ nhân quyết định rồi.”

Nói xong liền đứng dậy, ôm công chúa Tiết Diễm, quay đầu chạy thẳng ra ngoài.

Quần chúng vây xem vẻ mặt ngơ ngác, sững sờ vài giây mới phản ứng lại, nhanh chóng chạy theo ra cửa, xuống lầu, lên xe đi tới biệt thự cử hành hôn lễ mà Thẩm Phóng đã trang hoàng cẩn thận.

Quá trình cụ thể của nghi thức so với lần đầu tiên cũng có vài phần tương tự, chỉ khác bước bái đường đưa vào động phòng cuối cùng.

Mà khác biệt lớn nhất chính là, lúc này ở vị trí người thân của Thẩm Phóng cũng đã có hai người – mẹ anh cùng anh trai – chúc phúc những lời chân thành tha thiết với hai người.

Mẹ Thẩm Phóng nhận chén trà “con dâu” dâng tới, một bên cười một bên lau nước mắt.

Thẩm Tiềm nhìn thấy “cô dâu” cao to đẹp mã bên cạnh em trai thì thấy buồn cười lắm, nhưng cuối cùng vẫn nể tình nhìn xuống, chỉ vỗ vỗ lưng mẹ trấn an.

Dựa theo sắp xếp phía trước, người chủ trì – vẫn là ảnh đế Cố Cẩm Hoa – tuyên bố tân lang tân nương động phòng, chú rể Thẩm Phóng cùng cô dâu Tiết Diễm của mình mới thuận lý thành chương rời khỏi lễ đường, trở lại tân phòng trên lầu biệt thự.

Sau đó ảnh đế tuyên bố bữa tiệc bắt đầu, còn có cả màn trình diễn của các ngôi sao, mà bữa tiệc lần này là dạng tự phục vụ, không yêu cầu chủ nhân bắt buộc có mặt, độ tự do rất cao.

Kết thúc buổi lễ, hai hoa đồng đáng yêu như ngọc tuyết nâng đuôi váy dài của cô dâu, theo dẫn dắt của người lớn bước từng bước theo Tiết Diễm vào tân phòng.

Mà Thẩm Phóng còn chú ý tới vài việc cùng nhóm phù rể cùng bạn bè mình một lúc cũng rời khỏi lễ đường.

“Cô dâu” của Thẩm Phóng đã ngồi trong phòng đợi, mặc áo cưới thướt tha trắng tinh, dây cột chỉnh tề một đường từ eo tới dưới xương bả vai.

Hắn đoan trang ngồi đó, thuần khiết không tì vết lại lãnh đạm cấm dục, khiến người ta chùn chân, lại khiến người ta muốn phá vỡ lớp nguy trang kia, vạch ra bộ dáng hoàn toàn sa đọa của hắn.

Thấy Thẩm Phóng đi vào, Tiết Diễm đứng lên nhưng chỉ nhìn anh, chẳng nói lời nào.

Gương mặt Tiết Diễm cũng vô cùng xinh đẹp, làn da trắng muốt, ngũ quan tinh xảo chẳng thể chê được, chẳng qua khí chất có chút lạnh lẽo.

Mặc đồ nam là bộ dáng tinh anh cấm dục, thay đồ nữ cũng là tiểu mỹ nhân lạnh lùng.

Thẩm Phóng nhìn hắn cười.

Tiết Diễm không tự nhiên kéo váy, “Anh cười cái gì?”

Thẩm Phóng nói: “Vợ tôi thật sự là xinh đẹp như hoa.”

Chú rể đi tới hôn lên môi cô dâu của mình, tiếp tục nụ hôn chưa thỏa mãn nơi lễ đường kia.

“Cô dâu” bề ngoài cấm dục cuối cùng cũng không chịu nổi nụ hôn nhiệt tình này của anh mà cứng lên.

Thẩm Phóng không có ý tốt, “Mặc áo cưới có phải vừa khó khăn vừa nóng nực không?”

Tiết Diễm mím môi, “Không sao đâu.”

Còn chưa đợi hắn nói xong, chú rể áo quần chỉnh tề đã quỳ một gối xuống đất, cúi thấp người chui vào trong áo cưới, nghiêm túc nói: “Tôi giúp em cởi đồ cho mát.”

Sau đó Thẩm Phóng lại ngây ngẩn cả người, vài giây sau khóe miệng nhếch lên nụ cười.

Cô dâu của anh bên trong không mặc cái gì cả.

“Bảo bối.” Chú rể tà khí cười rộ, giơ tay chạm vào bộ vị của hắn đã bắt đầu rục rịch, “Nơi này đã không thể chờ được rồi.”

“Ừ.” Cô dâu đã bị kỹ thuật thuần thục của anh khơi mào dục vọng, lùi về sau vài bước, “Nên làm gì đây?”

Thẩm Phóng không nói gì.

Dưới tầng tầng lớp lớp làn váy che, Tiết Diễm không nhìn thấy biểu tình cùng động tác Thẩm Phóng.

Đột nhiên, thân thể Tiết Diễm chấn động mạnh.

Khí quan nóng rực của hắn chợt rơi vào một nơi ẩm áp ẩm ướt.

Là Thẩm Phóng ngậm hắn.

Tiết Diễm trong nháy mắt kích động vạn phần, chỗ kia càng nhanh chóng trở nên cứng rắn nóng như lửa, dường như không thể nhịn nổi.

Thẩm Phóng liếm một lúc liền từ váy chui ra, nâng tay đẩy hắn ngã xuống giường, bản thân đè lên, nhiệt tình hôn từ trên xuống dưới, từ mặt, cổ tới miệng.

Tiết Diễm nhắm mắt mặc anh di chuyển, cánh tay chống lên giường sau lưng, đầu ngửa ra sau. Yết hầu yếu ớt lộ ra trước mặt đối phương, hình thành một đường cong duyên dáng.

Thẩm Phóng cúi đầu, hôn cắn cổ hắn, lại cách tầng tầng lớp lớp ren mà vuốt ve ngực Tiết Diễm.

Cảm xúc của lớp ren này khiến Thẩm Phóng cảm thấy vô cùng xa lạ mà lại kỳ diệu, anh vuốt ve ngực hắn một lúc, thậm chí còn có ý xấu mà đùa giỡn thứ nho nhỏ đang nhô lên ở dưới.

Cô dâu mẫn cảm của anh thở hổn hển, “Anh đang sờ cái gì, tính coi tôi thành một cô gái sao?”

Thẩm Phóng cười cười, dùng đầu gối chọc chọc thứ đang muốn nổ tung kia, “Mấy cô ấy không có thứ này đâu.”

Đến lúc này, Tiết Diễm trừ bỏ khóe mắt đỏ hoe, đầu tóc rối loạn, trên trán còn có chút mồ hôi, nhìn qua vẫn vô cùng tao nhã đứng đắn.

Cho dù dục hỏa trong cơ thể đang dâng lên, hạ thân cũng đã sớm vận sức chờ phát động, vô cùng vội vàng muốn chen vào cơ thể vợ mình, nhưng đều bị áo cưới lòng bồng che khuất, hoàn toàn không nhìn ra cái gì, thậm chí cả dải lụa thật dài sau lưng cũng vẫn chỉnh tề như cũ, gọn gàng tỉ mỉ.

Thẩm Phóng đè đầu gối lên Tiết Diễm, một bên hôn hân một bên cởi từng phần quần áo trên người, áo khoác, quần, đồ lót,...

Hạ thân đã sớm trống trải, trên người lại cố tình để lại một chiếc áo sơ mi trắng, nửa kín nửa hở treo trên người.

Tiết Diễm khó dần nổi mà quay lại hôn anh, lực tay ôm thắt lưng Thẩm Phóng tăng lên, muốn xoay người áp chế anh, muốn kéo đi thứ che chắn cuối cùng trên người.

Thẩm Phóng thế mà lại cười cười, thậm chí dùng một ít lực, vẫn duy trì để hân dưới thân thể mình.

Tiết Diễm không rõ mọi chuyện, tiếp theo lại thấy đối phương vén tà váy cưới lên, lập tức khóa gối trên người hân.

Áo cưới xinh đẹp mộng ảo kéo lên trên eo để lộ ra một khoảng, hoàn toàn không ngăn cản được da thịt nơi hạ thân thân mật.

Trong nháy mắt kia, Tiết Diễm cảm giác như có một dòng điện nhỏ bé mà lại uyển chuyển từ nơi tiếp xúc kia nổi lên, nhanh chóng lan ra toàn thân hân.

Tiết Diễm lập tức hiểu ý của Thẩm Phóng.

Giây tiếp theo, Thẩm Phóng nhấc lên tà váy thật dài, đưa tay đặt lên mặt hân, hoàn toàn che khuất tầm mắt Tiết Diễm.

- _____

Chap sau là end rồi nhaaaa

78. Chương 78: (hoàn)

Chúc 1kimkimkim3 sinh nhật vui vẻ nhoooooooo năm nay phải làm quà đã hoàn thành chứ cứ ngâm dấm như quà mấy năm trước coi bộ không được ổn lắm =))))))

=====

Thị giác hoàn toàn bị che khuất, những cảm quan khác trên cơ thể ngược lại bị phóng đại tới vô hạn.

Tiết Diễm không nhìn thấy động tác của Thẩm Phóng, nhưng lại chỉ với một cái chạm nhẹ mà liền cảm giác được những nụ hôn dày đặc lại ướt át lan dần từ đùi trong hướng tới bộ vị kia.

Sau đó thì giống với vừa nãy, dục vọng nóng rực của hắn bị đối phương ngậm trong miệng, cẩn thận liếm láp.

Thân thể Tiết Diễm run lên, ngón tay túm chặt ga giường dưới thân mình, thích đến mức ngay cả ngón chân cũng không nhịn được mà cong lên.

Vài phút sau, Thẩm Phóng mới nhả ra thứ đã bị mình liếm tới ướt sũng.

Nhưng mà chưa đợi Tiết Diễm thở phào một hơi, dục vọng của hắn đã bị đối phương nắm trong tay một lần nữa, động tác tay chơi đùa một lúc rồi sau đó lại đem cái gì đó trơn trơn lạnh lạnh về loạn lên trên.

Với kinh nghiệm cùng cảm giác của Tiết Diễm, thứ kia hẳn là chất bôi trơn.

Chất lỏng trơn lạnh cùng lòng bàn tay nóng như lửa của người yêu đan xen ma sát làn da mẫn cảm yếu ớt nhất của hắn, không ngừng đem tới kích thích mãnh liệt khiến hắn thoải mái tới không thể nói ra lời, giống một con cá rời khỏi nước mà chỉ có thể dồn dập thở hổn hển.

Thế nhưng ngoài miệng Thẩm Phóng cũng không buông tha cho hắn, một bên di chuyển một bên nói với hắn: “Bảo bối, tử thân không? Mặc đồ như vậy bị mọi người vây xem.”

Tiết Diễm thở dốc, giọng nói khàn khàn, khó khăn mở miệng: “Không. Tôi đã hứa với em rồi, sẽ không để ý đâu.”

“Tôi để ý.” Thẩm Phóng lại nói.

Hơi thở Tiết Diễm bị kìm hãm.

Chợt nghe Thẩm Phóng tiếp tục nói: “Thật muốn đem em giấu đi, chẳng để cho ai tới xem.”

Tiết Diễm bị câu này cùng giọng điệu dịu dàng lại kiên quyết kia làm cho chóp tim cũng muốn run rẩy, cuối cùng cũng không khống chế được mà muốn đứng dậy, muốn kéo váy cưới xuống, muốn nhìn biểu tình anh khi nói lời này, muốn mãnh mẽ hôn lên Thẩm Phóng.

Thẩm Phóng đại khái cũng chú ý tới ý định của Tiết Diễm, thân thể đang đè nặng lên hẳn hơi dùng sức, bàn tay cách lớp lụa mỏng manh dịu dàng ngăn hẳn lại: “Ngoan, đừng nhìn. Thả lỏng, yên tâm hưởng thụ.”

Động tác Tiết Diễm dừng lại, nghe lời nhắm mắt lại, một lần nữa nằm xuống.

Nhưng dưới loại tình hình này, hẳn căn bản không có khả năng thả lỏng.

Động tác kế tiếp của Thẩm Phóng chỉ có thể gọi hẳn tiến thêm một bước không khống chế được.

Bởi vì bị chế ngự trong bóng tối, Tiết Diễm cảm giác được thứ kia của bản thân bị Thẩm Phóng biến thành một thứ nóng bỏng cứng rắn lại ướt sũng, bị anh dùng tay cầm lấy, thông thả đưa vào một nơi vô cùng chật hẹp cùng nóng ẩm.

Vách tường cũng đầu lưỡi nóng ẩm bao chặt lấy hẳn, hấp thụ hẳn, hai người bọn họ lúc đó không còn gì cản trở, tương liên chặt chẽ.

Bản thân người đó cũng tự bôi trơn mình đủ, ngay cả bao cũng không đeo, cứ như vậy mà trực tiếp khiến hẳn tiến vào trong cơ thể mình.

Tiết Diễm bị làn váy cưới che khuất ánh mắt, chẳng thể nhìn thấy cái gì nhưng cũng bị hình ảnh bản thân tường tượng kích thích đến toàn thân tê dại. Khoái cảm từ nơi hai người kết hợp nhanh chóng khuếch tán tới tứ chi. Hẳn còn nghe được tiếng máu tươi sôi trào lưu động ù ù rung động bên tai, lại cảm giác cả người lâng lâng như đang ở trên mây.

Thẩm Phóng ở trên người hẳn kịch liệt lên xuống, c hủ động nắm chặt tiết tấu cuộc yêu cũng như nắm tất cả cảm xúc của hẳn trong tay.

Trong khoảng cách giữa các động tác, anh còn không quên cúi xuống hôn hẳn, vuốt ve hẳn, cẩn thận chăm sóc tất cả những nơi mẫn cảm nhất của hẳn.

Hẳn là quyết định dành cho bạn đời một đêm tân hôn hoàn mỹ nhất.

Mà Tiết Diễm cuối cùng cũng không khống chế được bản thân mà nhiệt tình đáp lại, lại khiến đêm động phòng hoa chúc tình cảm mãnh liệt này biến thành một màn cuồng dã nóng bỏng.

Cuồng phong mưa rào, càng ngày càng nghiêm trọng.

...

“Phóng Phóng.” Tiết Diễm cảm giác khoái cảm của mình đã sắp tới đỉnh điểm, thì thềm qua tầng tầng lớp lớp cùng lụa mỏng, “Đứng lên đi, tôi muốn...”

Ngữ khí Thẩm Phóng hết sức vô tội, “Muốn bắn sao? Như vậy sẽ dơ áo cưới mất, bộ váy này còn vô cùng đắt tiền.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Thanh âm Tiết Diễm khàn khàn gợi cảm, lại lộ ra một tia bất lực.

Thẩm Phóng cúi xuống, cuối cùng cũng kéo rút lớp lụa mỏng để lộ gương mặt ướt đầm mồ hôi của Tiết Diễm, liếm vành tai nhạy cảm của hắn, nhỏ giọng thì thầm, “Vậy thì đành phải bắn tất cả cho tôi rồi.”

...

Khi hai người thay đổi lễ phục ra khỏi phòng tân hôn, tiệc cưới đã gần kết thúc, trở thành một buổi tiệc hoành tráng của đám thanh niên thỏa sức chơi bời.

Nhóm bạn bè đã được nhờ cậy làm thật tốt nhiệm vụ của mình, dưới tình huống không có đôi phu phu mới cưới kia ở đây vẫn có thể duy trì được không khí náo nhiệt như cũ.

Tiết Diễm vẫn đi sau Thẩm Phóng, ánh mắt không khống chế được đảo qua nửa người dưới Thẩm Phóng. Tưởng tượng đến anh giờ phút này bên ngoài áo quần chỉnh tề bên trong còn chứa vài thứ kia của mình lại nhìn không được mà hai má nóng lên, đỏ bừng từ đầu tới chân.

Người này, người này nhất định là cố ý!

Thẩm Phóng không trực tiếp xuống lầu mà ghé vào lan can hành lang nhìn xuống đại sảnh đang ồn ào.

Các anh em của anh vốn ban đầu không quen biết bạn bè của Tiết Diễm thế mà hiện tại đã xưng huynh gọi đệ, hợp lại uống rượu chém gió, mẹ cùng cha mẹ Tiết gia tươi cười ngồi cùng nhau nói chuyện cùng xem văn nghệ, bầu không khí cũng hài hòa; còn anh trai đứng ở bên phải sân khấu im lặng nghe bản piano trên sân khấu, thần sắc ôn hòa.

Mà đằng sau, Tiết Diễm không biết đã nghĩ tới cái gì, sắc mặt đỏ ửng, vẻ mặt mơ màng.

Thẩm Phóng cười với hắn, quay đầu lặng lẽ nhìn buổi tiệc, nửa ngày không nói lời nào.

Tiết Diễm hít sâu vài lần, ngáp ngừng, cuối cùng cũng lên tiếng, “Em đang nhìn gì vậy?”

Thẩm Phóng cười nhẹ, “Tôi đang nhìn... Nhân sinh của mình viên mãn như vậy.”

Tiết Diễm bước lên theo, cơ thể hướng mặt xuống dưới lầu, một tay chạm lên lan can chạm khắc nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người Thẩm Phóng: “Còn thiếu một chút.”

Thẩm Phóng: “Hả? Thiếu gì?”

Tiết Diễm lấy di động ra lướt một lúc rồi mới lên tiếng, “Chúng ta vẫn chưa đi tuần trăng mật.”

Thẩm Phóng cười nói: “Hiện tại chúng ta không phải đang đi sao?”

“Không giống.” Tiết Diễm nói, “Hiện tại là hôn lễ. Tuần trăng mật là tuần trăng mật...”

Thẩm Phóng đột nhiên ngẩng đầu, ngó qua màn hình di động của Tiết Diễm: “Em đang xem gì vậy? Tìm địa điểm đi tuần trăng mật sao?”

Đương nhiên là không phải.

Tiết Diễm theo bản năng liền đưa tay ra chắn, chỉ là đã không còn kịp rồi. Nhân thần Thẩm Phóng rất tốt, vừa liếc mắt một cái liền thấy đại khái trên màn hình là cái gì, thế là hắn cũng không giấu nữa, cầm điện thoại trực tiếp đưa qua cho Thẩm Phóng xem.

Đó là một bảng excel, nội dung hình thức nhìn qua đều thấy có vài phần quen mắt.

Cái này khiến Thẩm Phóng không thể không nhớ bảng phân công công việc mà Tiết Diễm cho anh xem tại tổng bộ Tiết thị, cái ngày hai người họ lĩnh giấy đăng ký kết hôn năm ngoái.

Thẩm Phóng cúi đầu nhìn di động, Tiết Diễm nghiêng đầu nhìn anh.

Thật ra đây chính là bảng mà Thẩm Phóng nhìn thấy ngày đó.

Nhưng mà lại thêm rất nhiều đề mục, hơn nữa màu sắc cũng có điểm khác biệt, mặc dù dòng “Tuần trăng mật” vẫn là nền màu đỏ nhưng toàn bộ nội dung phía trước đã đổi nền từ màu đỏ sang màu xanh lục.

Thẩm Phóng ban đầu không hiểu mấy màu nền này có ý nghĩa gì.

Nhưng mà cầm di động nhẹ nhàng lướt xem bảng từ trên xuống xuôi vài lần, rất nhanh đã hiểu.

Này nhìn qua như một bản danh sách những việc cần làm.

Danh sách ghi ghép ngắn gọn trật tự, nhưng cũng có ước chừng mấy trăm điều.

Bắt đầu từ một năm trước “lĩnh giấy” cùng “chuyển nhà”, thẳng đến hai ngày trước “Đám cưới trên đảo” tất cả đều là những việc hai người đã làm, màu nền là xanh lá.

Mà còn duy nhất “Tuần trăng mật” chưa thực hiện, màu nền là đỏ.

Thẩm Phóng ngẩng đầu nhìn Tiết Diễm: “Lần trước tôi nhìn bảng này hình như còn có màu khác nữa. Hình như có màu vàng? Đen?”

Tiết Diễm không nghĩ tới trí nhớ của Thẩm Phóng có thể nhớ tới một thoáng liếc mắt từ một năm trước, sững sốt một lúc mới giải thích: “Màu xanh lá là đã hoàn thành, màu đỏ là việc khẩn cấp, màu vàng là thực hiện sau, màu đen là hủy bỏ, những mục phải hủy một tuần sau là xóa...”

Thẩm Phóng bật cười, “Tiết Diễm Diễm, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của em thật mạnh!”

“Tôi không có...” Tiết Diễm bất lực giải thích một câu nhưng rồi cũng từ bỏ, “Thôi được rồi, có một chút mà thôi. Như vậy, Thẩm Phóng Phóng, chúng ta cuối cùng có đi tuần trăng mật không?”

Thẩm Phóng một tay còn cầm di động liền giơ cánh tay còn lại đặt lên tường, dùng một tư thế kábedon không tiêu chuẩn ép Tiết Diễm đứng giữa mình với tường, cười hỏi: “Em rất muốn đi?”

Hơi thở ấm áp phả vào mặt, Tiết Diễm nhìn anh, không khỏi nhớ tới mấy chuyện vừa rồi trong tân phòng, mặt lại đỏ lên.

Nhưng hắn vẫn thành thật, “Ừ, tôi rất muốn đi.”

Khóe miệng Thẩm Phóng nhếch lên thành một nụ cười đều giả, “Vậy em gọi một tiếng ông xã cho tôi nghe đi.”

Tiết Diễm: “...”

Thẩm Phóng: “Gọi đi, bảo bối, đừng ngại ngùng.”

Tiết Diễm không giống Thẩm Phóng, khi vui có thể hét “ông xã” tới “daddy” mà không có chút áp lực nào.

Nội tâm hẳn thừa nhận thân phận là một chuyện, gọi ra miệng lại là một chuyện khác.

Mặt Tiết Diễm càng đỏ hơn: “Tôi...”

Thẩm Phóng dán sát người hẳn, dùng đầu gối cọ sát hạ thân hẳn một chút, cười hì hì tiếp tục ghẹo hẳn, “Gọi thôi gọi thôi.”

Tiết Diễm quyết tâm, “Gọi thì gọi.” Hẳn hít sâu, nhất cổ tác khí, nghiêm túc nói, “Như vậy, ông xã thân yêu à, chúng ta có đi tuần trăng mật không?”

Thẩm Phóng nhin không được lại bật cười.

Tiết Diễm thấy anh cười tươi rói, nhin không được mà ôm anh, cánh tay dùng sức một chút liền tráo đổi vị trí hai người.

Hiện tại Tiết Diễm đã ở vị trí chủ động.

Hẳn dùng hai tay chặt chẽ chống hai bên Thẩm Phóng, giọng khê cao, lặp lại: “Muốn đi hay không?”

Thẩm Phóng lúc này cuối cùng cũng trả lời.

Hai tay anh ôm khuôn mặt xinh đẹp của Tiết Diễm hôn mạnh một cái, cười dài, “Được, đều nghe lời em.”

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cố sự đến đây là kết thúc hihihhi

Cảm giác thật viên mãn! Cảm ơn những độc giả đã đồng hành bên đường! Yêu tất cả mọi người, moah moah!

=====

Lần đầu tiên dc tick vào dấu đã hoàn thành =)))) à tất nhiên là trừ 2 cái oneshot Jaeyong rồi =))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-uoc-lua-gat>